

SÖYLEMEK
İSTEDİĞİM
HER ŞEY

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI
MONICA MURPHY

**Söylemek istedikleriyle susmak zorunda kaldıklarının
arasında ince bir çizgi vardır. O çizginin adı,
Whit Lancaster'dır. ***

**Whit Lancaster, Lancaster Hazırlık Okulu'nun soğuk, kalpsiz ve
yıkıcı derecede yakışıklı kötü çocuğuydu.**

**Güzel Summer Savage'ın ise Whit'e ayıracak vakti yoktu. Ancak
onun yoğun bakışları Summer'ı büyüdü altına alıyor, içinde anlam
veremediği bir özlem uyandırıyordu.**

**Bir gece Whit başını belaya soktuğunda, Summer onu içeri davet
etti. Yaralarını sarıp gardını sadece bir anlığına indirdi... İşte o
anda Whit, yanında Summer'ın günlüğünü de götürerek gecenin
bir yarısı ortadan kayboldu***

**Artık elinde onun en karanlık sırları vardı ve tüm okula ifşa
etmekle tehdit ediyordu. Bunun üzerine Summer, Whit'le bir
anlaşma yaptı.**

**Kapalı kapılar ardında onu Whit'in merhametine bırakan
bir anlaşma...**

Peki ya aslında Whit onun merhametine kalmışsa?

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

MONICA MURPHY

*Düzenleme
Ny.ozlem*

GİRİŞ

Geçmiş

Onu ilk gördüğüm zamanı hatırlıyordum.

Beni fark etmemişti, ben de öyle olmasını tercih ederdim zaten. Böylece ona utanmadan bakabilir, yüzünün detaylarından, mimiklerinden, hiç gülümsememesinden etkilenebilirdim.

Neden gülümsemiyordu?

O zamanlar henüz çok gençtik. Masum muyduk? Bizi tanımlamak için bu kelimeyi kullanabileceğinizi hiç sanmıyordum. O kadar çok şey görmüş ve yapmıştık ki, tekrar karşılaştığımızda bunu, bizi durduramayacak kadar ileri gitmiştik.

Bir de karanlığı...

Manhattan'daki bir partide aileme eşlik ediyordum. Annem beni getirmek istememiş, üvey babam Jonas ise ısrar etmişti.

Yüzde birin gerçekte nasıl yaşadığını görsün, demişti kıkırdayarak.

Annem kaşlarını çatmıştı. Jonas sadece onlar için çalıştığını söylerken, kendisinin yüzde birin bir parçası olduğunu düşünmeyi seviyordu.

Girdiğimiz bina Yukarı Doğu Yakası'ndaydı, her yerde dost canlısı kapıcılarla sert güvenlik görevlileri vardı. Cam ve mermerden yapılmış

olan lobi ılık, pırıl pırıldı. Başımı arkaya eğmiş, üstümüzde parıldayan ışıklardan gözlerim kamaşmış bir hâlde yükselen tavana bakarken bir taşralı gibi görünüyor olmalıydım.

“Hadi,” dedi annem sinirli bir şekilde, parmakları üst kolumu öyle sıkıca sarmıştı ki tenimi çimdikledi.

Asansör yolculuğu sorunsuz, hızlıydı. Çatı katına vardık ve kapılar açıldığı anda sanki başka bir dünyaya adım atmış gibiydik. Çatı katına girdiğimizde kimse bizi karşılamadı. Aslında dairenin *içinde* de kimse yoktu.

Her şey beyazdı. Mobilyalar, duvarlar... İçerideki tek renkli şeyler, her yerde asılı olan devasa tabloları. Çoğu soyut resimlerdi. Bir tanesinin önünde durdum, başımı yana eğerek ne olabileceğini anlamaya çalıştım. Annem beni resmin önünden sürükleyerek uzaklaştırırken kısık sesle çocukların önünde böyle kaba sanat eserleri sergilememeleri gerektiğini mırıldandı. Jonas ise sadece güldü ve hangi çocuğun bunun ne olduğunu anlayabileceğini sordu.

Resmin bir vajinanın yakın çekim görüntüsünü olduğunu işte o zaman anladım.

Yine de bir yerlerden gelen sesleri duyabiliyordum. Pencereleden bir duvar görünene kadar dairenin derinliklerine indikçe sesler daha da yükseldi. Küçük gruplar hâlindeki güzel insanlar pencerenin önünde dolaşıyordu. Konuşuyorlar, konuşuyorlar, konuşuyorlardı. İçiyorlar, içiyorlar, içiyorlardı.

Hayran olmuştum. Gözlerim kamaşmıştı. Böyle bir şey için yaşıyordum. Annemin Jonas Weatherstone ile evlenmesi hayatımı değiştirmişti. Jonas çok para kazanıyordu, gerçek para. Annem, Jonas'ın emlak şirketinde çalışıyordu ve birbirlerine âşık olmuşlardı. Annem için karısını terk etmişti. Boşanmaları zor olmuştu ama sonunda Jonas'la annem evlenmişlerdi. Jonas'la yaşamayı seviyordum. Bana karşı çok nazikti. Dairemiz büyüktü ama buradaki gibi değildi.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Bu daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu.

Terasa çıktığımızda gökdelenler belirdi. Dokunacak kadar yakın görünüyorlardı. Şehrin ışıkları parlayıp göz kırpyordu ama farkında değildim. Bir kenara bırakılmış şampanya bardaklarından yudumlar çalmakla çok meşguldüm, köpüklü sıvı boğazımı gıdıklıyor ve tuhaf hissetmeme neden oluyordu. Bu tuhaf hissin tadını çıkarıyordum. Beynimi bulanıklaştırıyor, tüm sorunlarımı unutmama yardımcı oluyordu. Ailem gibi. Üvey kardeşim gibi.

Hepsini.

Gizlice içki içtiğimi fark etti ve sessizce yaklaştı. Başka bir şeye bakıyormuş gibi yaparak bardağı bıraktım. Bu partideki tek çocuk bizdik. Ben on dört yaşındaydım. Onun da aynı yaşlarda olduğunu tahmin ediyordum.

Liseden önceki yazdı ve kendimi çok büyümüş hissediyordum. Göğüslerim vardı, üstelik arkadaşlarımlıkinden daha büyüktü. Geceleri yataktayken kendime belirli bir yerimden dokunmanın beni sarhoş edici bir hisse sürüklediğini keşfetmişim ve elimden geldiğince bu hissin peşinden koşmuştum. Ailemiz isteyken Yates beni yalnız yakalamaya çalışıyordu. Bir keresinde elini pantolonumun içine sokup bana dokunmaya çalışmıştı ama ben onu tokatlayarak uzaklaştırmıştım.

İğrenç biriydi. O benim kardeşimdi.

Üvey kardeşimdi ama yine de kardeşimdi.

Tiksinmiş olmama rağmen, Yates'in inatla beni takip etmesi aynı zamanda istendiğimi hissettiriyordu, ayrıca birinin sizi istediğini bilmenin verdiği bir güç vardı. Bu partide straplez siyah bir elbiseyle oturup şampanya yudumlamak da kendimi daha olgun hissetmeme neden oluyordu. Bu çocuğun, bu çok güzel ve yakışıklı çocuğun ilgisine sahip olmak da beni meraklandırıyordu.

Kimdi o? Benden ne istiyordu?

“Kendi bardağını ister misin?” diye sordu çocuk. Yanımdaki masanın üzerinde duran kullanılmış bardakları işaret ediyordu. Her birini son damlasına kadar içmiştim.

Başımı kaldırdığımda beni izlediğini gördüm. Siyah bir pantolonla düğmeli beyaz bir gömlek giymişti. Gömleğinin kıvrılmış kolları, ön kollarını gözler önüne seriyordu. Saçları kahverengiye yakın altın sarısıydı ama tam olarak kirli sarı değildi ve yüzü çarpıcıydı. Kibirliydi.

Mükemmel.

Ayağa kalkıp önünde durdum ve buz mavisi gözlerinde parlayan takdirin tadını çıkardım. “Evet, lütfen.”

Onu bara kadar takip ettim. Barmenle konuştu, ona elli dolar uzatırken etkilenmiş bir şekilde orada duruyordum. Bardağı bana verdi ve bir kutu bira alıp ön cebine koydu.

“Şampanya sevmez misin?” diye sordum etrafa bakınarak. Parmaklarım kadehin sapını sıkıca kavramıştı. Kimse bize dikkat etmiyordu, bu yüzden bir yudum daha aldım.

Lezzetliydi.

“Hayır,” diye cevap verdi. “Ayrıca, ucuz şeyler başımı ağrıttıyor.”

Aradaki farkı bilmediğim için doğru söylediğine inanıyordum.

Ayrıca verilen her şeyi kabul eden biri olduğumdan, bu ücretsiz ve fazlasıyla köpüklü kadehi geri çevirecek değildim.

Onu içeri kadar takip ederken sessizlik içime bir ürperti yayıyordu. Belki de klima sonuna kadar açık olduğu içindi, bilmiyordum. Tüm yatak odalarının kapılarının kapalı olduğu karanlık bir koridora gelene kadar evin içine doğru ilerledik.

Tam bardağımdan yudumlarken, “Babam o odalardan birinde, anneni beceriyor,” dedi rahatça.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Neredeyse tüm yüzüne içkimi tükürecektim. Gözlerimi kırpıştırarak ona bakakaldım. “Az önce ne dedin sen?”

Yüz ifadesi biraz bile değişmedi. “Beni duydun.”

“Annem *evli*.”

“Babam da öyle. Sanki bunun bir önemi varmış gibi.” Omuz silkti, sonra cebinden bira kutusunu çıkardı. Kapağını kırıp açtıktan sonra kocaman bir yudum almadan önce köpüğünü höpürdetti.

“O bunu yapmaz.” Hiçbir şey söylemeyince açıklama ihtiyacı hissettim. “Babanı becermez.”

Şampanya içerken bu çocuğa bu kelimeyi söylemek kendimi çok yetişkin hissettirdi. Bir yudum daha alırken baloncukların dilimde oylanmasına izin verdim.

“Evet, yapar. Annen bir sürtük.” Bira kutusunu boşalttıktan sonra parmaklarının arasında ezerek yere attığında kutu gürültüyle yere düştü.

Birdenbire öfkelen dim. Annemle her zaman anlaşılamıyorduk ama o annemi *tanımıyordu* bile. “Bunu söyleyemezsin.”

“Öyle mi? Ama az önce söyledim.” Başım eğerken gözlerini kıstı. Bakışlarında çok fazla öfke vardı ve çok gençti. Ben de bazen sinirleniyordum ama hiç böyle olmuyordum. “Sen de sürtük müsün? Annen gibi?”

“Siktir git,” diye bağırırken şampanyayı yüzüne fırlattım.

Eliyle yavaşça silerken yüzünü buruşturdu. Zar zor nefes alırken orada öylece duruyordum. Gitmem gerektiğini bilmeme rağmen kendimi olanları izlemeye kaptırmıştım.

Onu izliyordum.

Sanki bu benim başıma gelmiyormuş gibiydi. Üstelik hayatımda daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Kimdim ben? Ne zaman bu kadar cesur olmuşum? Ya da aptal?

“Sen bir sürtüksün,” diye tısladı. “Tıpkı annen gibi.”

“Sen de bir pisliksin,” diye karşılık verdim. Topuklarımın üzerinde dönüp ondan uzaklaşmak üzereyken beni yakaladı.

Beni durdurdu.

Parmakları etime batıyor, üst kolumu daha sıkı kavrıyordu. Ondan kurtulmaya çalışarak tutuşuna karşı mücadele ediyordum. “Bırak beni.”

“Hayır.” Sırıttığında onun meleksi bebek yüzünün arkasına saklanmış bir şeytan olduğunu fark ettim. Beni duvara doğru itmesiyle bir bez bebek gibi duvara çarpıp neredeyse yere düşüyordum. Yere düşmeden önce beni tutup yukarı çekti ve vücudunu benimkine bastırdı. Üzerimde yükseliyordu, boyu en az 1.80 olmasına rağmen zayıf ve inceydi. Yates daha geniş yapılı, kaslıydı. Ancak on altı yaşındaydı, daha büyüktü.

Bu çocuk tam da öyleydi.

Hâlâ bir çocuktı.

“Ne yapıyorsun?” diye sorarken ona karşı koymaya çalışıyordum. Bunu yapmak onu hissetmemi sağlıyor, merak etmeme neden oluyordu. Her yeri sert ve sıkıydı. Göründüğünden daha güçlüydü.

“Sanırım hoşuna gitti.” Sırıışı hâlâ oradaydı ve alt bedenini bana doğru bastırduğunda başka bir şey daha hissettim.

Sertleşmişti.

Tamamen hareketsiz kaldım, kımıldayamıyordum.

“Annen haftada en az iki kez babama sakso çekiyor,” diye fısıldadı. “Onunla ofisinde buluşuyor. Buna öğle yemeği diyorlar.”

Ona bakakaldım. Neyden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Demek istediğim, neyi kastettiğini biliyordum ama annemin bunu yapmasına imkân yoktu.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

İmkânı. Yoktu.

“Sakso çekmek için yaratılmış dudaklara sahipsin.” Neredeyse iltifatı karşısında eriyip gidecektim. Ancak sonra kendime hastalıklı ve berbat biri olduğumu, bunu hakaret olarak söylediğini hatırlattım.

“Kapa çeneni,” diye fısıldadığımda gülümsedi.

“Benimkini emmek ister misin?”

“Kesinlikle olmaz.” Kibirli bir prenses gibi çenemi eğdim.

Bir erkeğin aletini emmek acaba nasıl bir şeydi? Kızlar bunu her zaman yapıyordu. Bir keresinde Yates’in odasında bir dergi bulmuş ve gizlice odama götürmüştüm. Çıplak kız fotoğraflarıyla doluydu. Sevişirken fotoğrafları çekilmiş çiftler de vardı. Adamın aleti kızın vajinasında, ağzı kızın meme uçlarındaydı. Kız adama bakarken gözleri irileşmiş ve parmakları bacaklarının arasındayken adamın aleti kızın ağzının içinde olan fotoğraflar vardı.

Şimdi bunları düşünürken içime baş döndürücü bir sıcaklık yayılıyor, beni güçsüzleştiriyordu.

Belki de şampanya yüzündendi.

“Hoşuna gidebilir,” dedi belli belirsiz bir gülümsemeyle. Dişleri mükemmel derecede düzgündü. Gerçekten gülümsediğinde çok yakışıklı olduğuna bahse girerdim.

Yine de çok gülümsemediğinden emindim.

“Yapmayacağım,” dedim ona kararlılıkla.

“Daha önce hiç yaptın mı?”

Öfkeyle başımı salladım.

“İlkin olmama izin ver.”

“Hayır.” Omuzlarını ittim ama yerinden bile kıpırdamadı.

“Hadi ama. Annen babamın fahişesi. Sen de benimki olabilirsin.” Başını karanlık koridordaki kapalı kapılara doğru eğdi. “Dediğim gibi,

şu anda o odalardan birindeler. Annenin onun için diz çöktüğüne eminim.” Alay eder gibi sırıttı. “Babamın menisinin her damlasını yuttuğuna bahse girerim. Sen de benim için aynısını yapabilirsin.”

“Siktir git.” Sözleri çileden çıkarıcıydı ama bir o kadar da tahrik ediciydi. Bir erkekle konuşurken boşalmayı, yutmayı ve aletini ağzıma almayı hiç düşünmemiştim. Daha önce kimse benimle böyle konuşmamıştı.

Hiç kimse.

Güldü. “Hayır, *sen* siktir git. Ailen berbat durumda.”

“Ah, sanırım senin ailen berbat durumda,” dedim ve onu kendimden uzaklaştırmak için kalçalarımı onunkilere doğru ittim.

Hiç işe yaramamıştı. Sadece bana sertleşmiş olduğunu hatırlatıyordu. Ayrıca onun benim için sertleştiğini düşünmeden edemiyordum.

Çoktan seks yapmış arkadaşlarım vardı. Lana sekizinci sınıf mezuniyet dansımız sırasında David’le spor salonunda yapmıştı. Daha sonra bize, aleti çok büyük olduğu için bir hafta boyunca komik bir şekilde yürüdüğünü söylemişti. Ona inanmakta zorlansam da bir şey söylememiştim.

Şimdiyse meraklanmıştım. Karşılaştırma yapabileceğim pek bir şey olmasa da bu çocuğun aleti büyük görünüyordu. Onu görmek, ona dokunmak istiyordum.

“Bırak beni,” dedim sıkılmış dişlerimin arasından, biraz direnerek. Sanırım karşı koymam hoşuna gidiyordu. Ben de biraz bundan hoşlanıyordum. Güçlü olması, ondan kurtulamayacak kadar zayıf olmam hoşuma gidiyordu. Bu benim hakkımda ne mi anlatıyordu? Ben sorunluydum. Çarpık ve tuhaftım.

Her zaman “karanlık” dediğim şeye sahip olmuştum. Kendisinde de varmış gibi davranan bir erkekle hiç tanışmamıştım.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Eğilerek yaklaştığında dudakları benimkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı, nefesini hissedebiliyordum. Sıcaktı ve hafif bira kokuyordu. “Zorla beni.”

Tamamen içgüdüsel olarak dudaklarımı araladım, çığlık atmaya hazırlanıyordum ve o bunu biliyordu.

Bu yüzden çığlık atamadan beni öptü.

Sertti, tüm bedenimi sarsan bir şokla kaskatı kesildim. Dudakları benimkilere çarpıyordu, beceriksiz bir öpüştü ama ben de pek becerikli sayılmazdım. Yine de bundan daha iyi, daha yumuşak olabileceğini biliyordum.

Alt dudağını dudaklarımla kavrayıp çekiştirdiğimde yavaşladı. Rahatlamasıyla öpüşme şehvetli bir hâl aldı. Aniden dilini dışarı çıkararak beni şaşırttığında dudaklarımı araladım ve dili benimkine değdi.

İlk yetişkin öpücüğümü anneme fahişe diyen bir çocukla yapmıştım, üstelik onun fahişesi olabileceğimi söylemişti. Onu uzaklaştırmalıydım. Dilini ısırp ikiye ayırmalı, dizimi testislerine geçirmeliydim.

Bunların hiçbirini yapmadım. Onun yerine beni öpmesine izin verdim ve Tanrı yardımcım olsun, bundan zevk alıyordum. Damarlarıma yayılan sıcaklık beni içten dışa ısıtırken ona sıkıca tutundum. Elleri belimdeydi, bense gömleğinin önünü kavramıştım. Ereksiyonu bana sürtünürken yeni keşfettiğim o gizli nokta karıncalanıyordu.

Yates’in benden istediği buydu. *Pis sapık*. Bunu ona asla vermeyecektim çünkü bız bir aileydik ve bu iğrenç bir şeydi.

Ancak bu gizemli çocuk beni öptükçe, ona ne isterse vermeyi düşünmeye daha da istekli oluyordum.

O kadar uzun süredir öpüşüyorduk ki nasıl nefes alabildiğimizi bilmiyordum. En sonunda, *nihayet*, ilk o bitirdi. Gözlerimi açıp onun

aralanmış, şiş dudaklarına baktım. Yavaşça bakışlarımı kaldırdığımda beni izlediğini gördüm.

Eteğimin kenarına uzandı, parmakları eteğimin altından geçerek kalçamın iç kısmına dokununca alt dudağımı ısırdım. “Islak mısın?”

“Sen neyden bahsediyorsun?” Neyden bahsettiğini biliyordum ama o da tıpkı benim gibi çok gençti. Seksin ne olduğunu biliyorduk. İnternetteki tüm pornolara erişimimiz vardı ama yine de...

Benimle bir yetişkin gibi konuşuyordu. Tanıdığım erkekler göğüslerime bile dokunmazken, bu adam elini doğruca bacaklarımın arasındaki noktaya götürüyordu.

“Sanki bilmiyorsun.” Sesi tiksiniş gibiydi. Ben de bir şey söylemek üzereydim, bir itiraz ya da bir hakaret.

Ancak beni tekrar öperek unutmama neden oldu. Bu seferki daha iyiydi. Sanırım ona iyi öğretmiştim. Dilinin benimkine yavaş ve yumuşak sürtünmesi içimi acıtiyordu. Ağzımı iyice keşfediyor, beni test ediyor, ben de ona izin veriyordum. Ben de keşfediyordum. Ağızlarımız açık, dillerimiz birbirine sataşp emerken tüm bedenim beklentiyle karıncalanıyordu. Bir şekilde ona dokundum, elim pantolonunun önündeyken kendini avucuma doğru iterek ne kadar sert olduğunu hissetmeme izin verdi.

Bacaklarımın arası zonkluyordu ve kendime dokunmak istiyordum.

Hayır.

Onun bana dokunmasını istiyordum.

“Seni tanımıyorum bile,” diye fısıldadım dudaklarına.

Şeytani bir gülümsemeyle geri çekildi. “Yalancı.”

“Tanımıyorum.” Kafam karışmıştı. Neden bu konuda yalan söylediğimi düşünüyordu ki?

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Benim evimdesin. Babam dünyanın en zengin adamlarından biri. ‘Ah, seni tanımıyorum bile.’” Tiz bir sesle benimle dalga geçti, saçma sapan konuşuyordu.

İçim öfkeyle doldu, az önce olanlardan sonra benimle dalga mı geçiyordu? İyi öpüşen birine dönüşmesi umurumda değildi, o bir pislikti.

“Benden uzak dur.” Onu üzerimden ittim ve bu sefer sendeleyerek geri çekilirken beni bıraktı. Uzaklaşırken neredeyse yere atılmış şampanya bardağına takılıp düşüyordum. Daha önce boğuşurken düşürmüş olmalıydım.

Bunun olduğunu bile hatırlamıyordum.

Arkamdan seslendi ama onu duymazdan gelerek titreyen bacaklarımla olabildiğince hızlı koştum. Evden çıkıp terasa geri döndüğümde anneme ve benim için bir baba gibi olan üvey babama bakındım. Ancak ikisi de görünürde yoktu.

Çocuğu duyuyordum. Adımı söylüyordu ama ona adımı hiç söylememiştim. Panikle etrafıma bakındım, beni yakalayacak diye korkuyordum.

Bir elin omzuma sarıldığını hissettim ama... arkamı döndüğümde annem olduğunu gördüm.

“Summer! Ne yapıyorsun sen? Taş kesilmiş gibisin.”

İçimi bir rahatlama hissi sardı. Bir odada başka bir adamla yatmak için kilitli değildi. Dışarıda, benimle birlikte partideydi.

“Anne.” Kendimi üzerine atıp sımsıkı beline sarıldığımda şaşırmış gibi güldü. Sekizinci sınıf bittiğinden beri durmadan kavga ediyorduk. Tüm arkadaşlarım Lancaster Koleji’nde liseye gidiyordu ve ben de oraya gitmek istiyordum. Oraya gitmek için yanıp tutuşuyordum.

Jonas hayır diyordu. Onun gibi St. Anthony’s’e gitmemi istiyordu. Şehirdeydi, iyi bir okuldu ama yalnız olacaktım. Arkadaşlarım yatılı okulda eğlenirken ben burada sıkışıp kalacaktım.

Tek başına. Hem de üçüncü sınıfa geçecek olan Yates'le. Ailelerimiz sürekli birlikte seyahat ediyor, bizi yalnız bırakıyorlardı ve Yates acımasız olacaktı. Sonunda ona teslim olana kadar beni yıpratacaktı.

"Tatlım, sorun ne? Titriyorsun." Elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdirerek beni yatıştırırken, bunu son kez yapıyor olabileceği korkusuyla sarsıldım. Beni tatlı ve masum biri olarak görmeye devam etmesini istiyordum. Sanki bu gece benden bir parça çalınmış, o çocuk dudakları, dili ve bedenimde gezinen elleriyle onu sahiplenmişti.

Gülümseyip umutsuzca rol yaparken ondan uzaklaşmaya çalıştım. "Ben iyiyim. Gerçekten. Sadece seni kaybettiğimi sanmıştım."

"Yanakların fazla pembe." Kaşlarını çatıp yüzümü avuçlarının arasına aldı. "İçki içmedin, değil mi?"

Masum görünmek için elimden geleni yaptım. "*Hayır, anne. Tanrım. Tabii ki hayır.*"

"Güzel." Bu çok kolay olmuştu, sözüme inandığına inanamıyordum. "Şampanyadan uzak dur. Gizlice yudumlamayı ne kadar sevdiğini biliyorum."

Yanaklarım daha da ısındı.

Şimdi o etrafa bakınıyordu, ben de onu inceliyordum. Gerçekten inceliyordum.

Onun yanakları da kızarmıştı. Sanki fırçayla taraması gerekiyormuş gibi saçlarının arkası dağılmıştı. Küpelerinden biri kayıptı, ayrıca giydiği elbise yeniden düzeltmesine ihtiyacı varmış gibi tamamen buruşmuş ve kaymıştı.

Ah, olamaz.

Ben nasıl hissediyorsam tıpkı öyle görünüyordu. O çocukla sevişmemiş olsam da beni öpmesine izin vermiş ve bir an için kendimi kaybetmiştim.

Annem en az yarım saat kendini kaybetmiş gibi görünüyordu. Hatta belki daha fazlaydı.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Neredeydin?” diye sordum suçlayıcı bir ses tonuyla.

“Bunca zamandır buradaydım.” Bakışları bir kez daha benimkilerle buluştuğunda, yeni parlatılmış dudakları bir hoşnutsuzluk ifadesiyle büküldü. “Sen neredeydin?”

“Tam burada. Tüm zaman boyunca.” Omzumun üzerinden baktığımda, çocuğun orada durmuş bizi izlediğini gördüm. Arkasında çocuğun daha yaşlı versiyonu olan bir adam duruyordu. Son derece yakışıklı, her şeye sahip olduğunu söyleyen bir havası vardı. Çocuk beni izliyordu.

Adam ise annemi izliyordu.

Çocuk kaşlarını kaldırıp başını bana doğru eğdi. Aptalca yakışıklı yüzündeki kendini beğenmiş memnuniyeti görmek istemediğim için ona arkamı döndüm. Anladığımı biliyordu. O ise çoktan anlamıştı.

Üstelik ona lanet olsun ki haklıydı.

BÖLÜM 1

SUMMER

Son Sınıf

Lancaster Koleji'nin kutsal koridorlarında başım öne eğik şekilde yürüyordum. Birini diğerinin önüne koyarken ayaklarıma bakıyordum. Tekrar, tekrar ve tekrar. Parlak, yeni mokasenlerim ayaklarımı sıkıyor, yeşil-lacivert ekose eteğimin kumaşı kalçalarımı kaşındırıyordu. Hazırlık yılından önceki yaz buraya gelmeyi ne kadar çok istediğimi ve ailemin Lancaster'a gitmek için gereken muazzam parayı ödememesine ne kadar kızdığımı hatırladım.

Şimdi sadece bir yıl için buradaydım. Lisedeki son yılımdı. Ağustos ayının sonlarıydı ve dışarıdaki okyanus esintisi sayesinde hava serindi. Buna rağmen güzel ahşap panelleri ve korkunç derecede modası geçmiş soğutma sistemi olan bu eski bina bunaltıcıydı. Burada merkezi ısıtma ve havalandırma sistemi var mıydı ki?

Muhtemelen hayır.

"Hadi," dedi annem dişlerinin arasından. Yanına gitmem için beni çağırırken parmaklarını belinde şıklatıyordu.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Ona ayak uydurarak adımlarımı hızlandırdım. Başımı kaldırdığımda, diğer öğrencilerin yüzlerinde meraklı ifadelerle yanımızdan geçtiklerini fark ettim. Bakışları, üzerimdeki tanıdık Lancaster üniformasını inceliyordu.

Yeni bir kız. Bir nakil öğrencisi. Merak edeceklerinden emindim. Adımı *Google*'da aratıp, aile skandalımı öğreneceklerinden de emindim.

Skandaldan büyük ölçüde yara almadan kurtulmuştum. Annem bunu yaptığından emin olmuştu. Geleceğimin mahvolmasına asla izin vermeyecekti. İnsanları tanıyordu, bu gücü benim korunmamı sağlamak için kullanmıştı.

Bu yüzden burada, Lancaster Koleji'nde idim. Doğu yakasının en seçkin yatılı okuluydu. Ülkenin en zengin, en eski ailelerinden biri tarafından kurulmuştu. Lancasterların geçmişi Vanderbiltler, Astorlar ve Rockefellerlar zamanına kadar uzanıyordu. Servetleri o kadar eskidi ki, çoğu kişi paralarının nereden geldiğini tam olarak bilmiyordu.

Ben de bilmiyordum. Duyduğuma göre deniz taşımacılığı olabiliirdi, belki de petroldü. Doğu yakasındaki tüm arazileri satın almışlar ve yıllar içinde satmışlardı. Bilmiyordum. Umurumda da değildi, sadece çok zengin olduklarını biliyordum.

Üstelik annem, o ilkeli ve düzgün annem, Beşinci Augustus Lancaster ile yıllardır fırtınalı bir ilişki yaşıyordu.

“İşte geldik,” dedi annem şarkı söylermiş gibi, sesindeki hafif titremeyi duyabiliyordum. Benim için endişeleniyordu, ona korkmadığımı kanıtlamak için daha dik durdum. “Kabul ofisi.”

Kapıyı açtığında içeri önce ben girdim ve yüksek ahşap bankonun arkasında oturan yaşlı kadına gülümsedim. Yavaşça ayağa kalkan kadın lacivert etekli bir takım elbise giymişti, ceketi geniş göğüs çizgisinin etrafına ancak gelebiliyordu.

“Günaydın!” Anneme gülümseyen kadının bakışları bana döndü. “Sen Summer Savage olmalısın,” dedi aşırı dostça bir gülümsemeyle.

“Ben onun annesiyim, Janine Weatherstone.” Annem her zaman elini öyle bir uzatırdı ki, sanki sadık tebaasını selamlayan bir kraliçeymiş gibi görünürdü. Bunun kadını hiç etkilemediğini söyleyebilirdim ama yine de annemin elini tutup parmaklarının ucunu hafifçe salladı.

“Sizinle tanışmak çok güzel. Summer’ın son yılında burada olmasından çok memnunuz.” Kadının yüz ifadesi ciddileşti. “Olanlar ne büyük bir trajedi. Kaybınız için üzgünüm.”

Annem ters ters bakıyordu. Bu konu, özellikle de bir yabancıyla konuşmak isteyeceği son şeydi. “Teşekkür ederim,” dedi sertçe. “Bay Matthews müsait mi?”

Kadın dimdik ayağa kalktı. “Tabii ki! Summer’ın programını istersiniz diye düşündüm, böylece hemen başlayabilir. Korkarım ilk ders çoktan başladı.” Sanki geç kalmam benim suçummuş gibi bana yargılayıcı bir bakış attı.

Annemin eşyalarını toplayıp otel odasından çıkmasının sonsuza dek sürmesine ve tüm bu süre boyunca yeterince uyumadığından şikâyet etmesine engel olamamıştım. Diğer yandan ben, uyuyamayacak kadar gergin olduğumdan saat altıdan beri ayaktaydım.

“Evet, lütfen ders programını verin,” dedi annem. “Ayrıca sınıfa gitmeden önce Bay Matthews ile konuşmamız gerekiyor. Eminim ona bir mazeret yazacaktır.”

“Elbette.” Kadın -müdürün sekreteri olmalıydı- bana soluk pembe bir fiş uzattı. Annem elindeki kâğıdı kaparak ders programıma göz gezdirirken, orada endişeyle dikilip göz atmayı bekledim.

“İngilizce onur dersine’ alınmamış,” dedi annem. Programı bana doğru uzatırken sinirlendiği her hâlden belliydi.

* “İngilizce onur dersi” genellikle yüksek başarı gösteren öğrencilere yönelik, daha zorlu ve derinlemesine derslerin verildiği bir İngilizce dersi. Öğrencilere daha kapsamlı bir edebiyat, yazım, dilbilgisi ve eleştirel düşünme eğitimi sunmayı hedefler. —e.n.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Listeyi incelerken içimi hayal kırıklığı kapladı. Son sınıf İngilizcesi. Dünya Dinleri. Matematik. İleri Fransızca. Öğle yemeğinden hemen sonra boş bir ders vardı ve Amerikan Siyaset Bilimi benim son dersimdi. “Bu program benim için sorun değil,” dedim anneme ama dudakları incelip başını iki yana salladı.

“Sen harika bir yazarsın, Summer. O günlüklerine her zaman bir şeyler karalıyorsun,” dedi annem. Sesi kısıktı ama sekreterin nasıl kulak kabarttığını görmüştüm.

Yanaklarım kızarıırken omzumu silktim. “Önemli bir şey değil. Lütfen programı değiştirme. Ben iyi olacağım.”

“Sizi Müdür Matthews’un ofisine alalım, onu orada bekleyebilirsiniz,” dedi kadın, arkasındaki yarı açık kapıyı işaret etti. “Şu an kampüste ama beklediğinizi haber vereceğim. Hemen gelecektir.”

Annemin ardından dar ofise girdim. Sekreter kapıyı sessiz bir tıkırtıyla kapatırken ikimiz de devasa ve süslü masanın karşısındaki sandalyelere oturduk. Annem yalnız olduğumuzu anladığı anda bana döndü, yüzü belirgin bir şekilde asıktı.

“Ne demek İngilizce onur dersini istemiyorsun?” diye tısladı.

“Sorun çıkarmak istemiyorum.” Kaza olduğundan beri dikkat çekmek istemediğim için kendimin bir gölgesi hâline gelmiştim. “Yeter artık, sence de öyle değil mi? Buraya girmemi sağlamak için torpil yaptırdın.”

Eski sevgilisini kastederek, “Augie’yi ne kadar uzun süredir tanıdığımı düşünürsek, en azından bunu yapabilirim,” diye mırıldandı annem.

Annemle yıllarca süren ilişkisi yüzünden karısından boşanan adamdı. Büyük bir skandaldı. Tüm internetle magazin dergilerine sıçramıştı. Üvey babamın kalbini kırmış, onu öfkelenmişti.

Hoş bir deneyim değildi.

Kapı aniden gıcırdayarak açıldığında içeri yakışıklı, yaşlı bir adam girdi. Sanırım Müdür Matthews'tu. Bize gülümsediğinde koyu renk gözlerinin kenarları kırıştı, geniş gülümsemesi göz kamaştırıcı beyaz dişlerini ortaya çıkarmıştı. Kapıyı kapatıp bir tür bariyer gibi duran masasının arkasına geçerek durdu ve elini önce anneme uzattı.

"Bayan Weatherstone, sizinle tanışmak büyük bir zevk," dedi yumuşak bir sesle, yüz ifadesi hoştu.

Annem ayağa kalkıp adamın elini hızlıca sıktı. "Bizimle görüştüğünüz için teşekkür ederiz, Bay Matthews."

Onlar sandalyelerine yerleşip birbirlerine gülümserlerken ikisine de şaşkınlıkla bakakaldım. Beni tamamen unutmuş gibi görünüyorlardı.

"Bu, Summer," dedi annem, eğdiği başıyla beni göstererek.

"Summer, prestijli okulumuza katıldığın için çok mutluyuz," dedi Bay Matthews sıcak, içten bir sesle. "Transkriptini bizzat inceledim ve derslerinden çok etkilendim. Ayrıca notlarından."

"Teşekkür ederim." İyi bir öğrenciydim. İlk yıllarımda biraz kontrolden çıkmış, biraz çocuk delisi olmuştum ama her zaman iyi notlar alırdım.

"Başlarda bazı sorunlar yaşadın ama..." diye devam ederken bakışları benimkilerle buluştu. "O zamandan beri düzeldiğini varsayıyorum?"

Sırtımı dikleştirip başımı salladım. "Evet, efendim."

"İngilizce onur dersine kayıtlı değil," dedi annem. Ona ters ters bakarken beni görmezden geldi. "Summer mükemmel bir yazar. Önceki okulunda gazete kadrosundaydı. Yazılarıyla ödüller kazandı. Olağanüstü bir yeteneği var."

"Ah, korkarım Lancaster'da son sınıf İngilizce onur sınıfına girmek bir hak değil, bir ayrıcalıktır. Bay Figueroa'nın sınıfındaki öğrenciler son üç yıldır çok çalıştılar. Onları birinci sınıfın sonunda seçiyor

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

ve sınıfta sadece yirmi kişi var.” Bay Matthews kollarını masasının üzerine dayayıp ellerini birleştirdi. “Ne yazık ki, onun onayı olmadan Summer’ın kaydını yapamam.”

“Belki onunla konuşabilirsiniz.” Annemin sesi yumuşak, hatta hoştu.

Müdürün gülümsemesi hiç bozulmadı. “Maalesef, yapamam.”

“Belki benim için bir iyilik yapabilirsiniz.” Annemin sesi biraz daha sertleşmişti.

“Bu Figueroa’nın sınıfı, benim değil.”

Annemin gülümsemesi kayboldu. “Öyleyse Bay Lancaster’a ulaşır benim için ne yapabileceğini sorabilirim.”

Ölmek istiyordum. Bu çok utanç vericiydi. İngilizce onur sınıfı umurumda değildi. Göze batmak istemiyordum. Kesinlikle olay çıkarmak istemiyordum. Son üç yıldır sınıf atlayan yirmi öğrencinin olduğu bir sınıfa girmem tam bir kâbus olurdu. Otomatikman benden nefret edeceklerdi.

Matthews’un dudakları hafifçe titrerken bakışları karardı. “Bunun olmasını sağlayacağım.”

“Yapacağınızı biliyorum.” Gülümsemesi geri döndüğünde annem derin bir nefes alarak bana baktı. “Bu onun programını önemli ölçüde değiştirecek mi?”

“Hayır. Hayır, öyle olmasa gerek.” Masasındaki bilgisayara doğru dönerken sonunda kaşlarını çatmıştı. Klavyeye dokunmaya başladığında, bilgilerimi görebilmeme yetecek kadar ekran bize doğru eğikti.

Transkriptlerim. Önceki öğretmenlerimden ve danışmanımdan yıllar boyunca aldığım notlar. Çoğunu idari notlar oluşturuyordu.

Summer sınıfta huzursuzluk çıkarıyor. Sebepsiz yere saldırıyor.

Tuvalette sigara içerken yakalanmış. İki gün uzaklaştırma.

Spor salonunda seks yaparken yakalanmış. Beş gün uzaklaştırma.

Gözüne alındı ve arandı. Sırt çantasında annesinin Xanax reçetesi bulundu. İki gün uzaklaştırma.

Üstelik bunların hepsi ikinci sınıfın sonunda olmuştu.

Üvey babam -huzur içinde yatsın- Xanax olayından sonra sert önlemler almıştı. Lise yıllarımın geri kalanında beni askeri okula göndermekle tehdit etmişti. Ağlayıp yalvarmış, beni göndermemesi için dizlerimin üzerinde ona yakarmıştım. Askeri okula kaydettirmişlerdi. Bu kaçınılmazdı.

Ardından annemin Lancaster'la olan ilişkisi ortaya çıkmış, beni tamamen unutmuştu. Onun yerine tüm dikkatini anneme vermişti. Daha küçük bir daire bulup taşınmıştık. Medya aileme o kadar odaklanmıştı ki kendi içime çekilmiştim. Okulda sorun çıkarmayı bırakmış, kendimi sadece okul ödevlerime vermiştim. Tüm arkadaşlarımı kaybetmiştim. Annem Jonas'ı tekrar aldatmıştı. Sonra tekrar ve tekrar yapmıştı.

Ta ki ilkbaharda tekrar onun evine taşınana kadar. Yates kısa süre sonra üniversiteden eve dönmüş, beni gördüğüne çok sevinmişti. Odasında mumlar yakmış, beni o gece onunla buluşmaya zorlamıştı. Bir eliyle ağzımı kapatıp diğer elini pantolonuma sokmuştu ve sonra...

"Ah, birkaç dersinizi değiştirmemiz gerekecek," dedi Bay Matthews düşüncelerimi bölerek. "Ama bu sorun olmaz."

Sanki hakkımdaki her şeyi okuyabileceğimizi yeni fark etmiş gibi, ekranı kendine doğru çevirip birkaç tuşa daha dokundu. Annem rol yapmaya devam ediyordu ama dudaklarının gerildiğini, bakışlarının gölgelendiğini görebiliyordum.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

O eski anılar hiç hoş değildi. Mutlu değildim, hem de hiç. Kimse beni dinlemiyordu. Sadece Yates'ten uzaklaşıp annemle baş başa kaldığımızda mutlak huzuru buluyordum. Yates'le yaşamak, her zaman onunla uğraşmak zorunda kalmak ve ısrarcı tavırları en sonunda beni yıpratmıştı. Sayamayacağım kadar çok kez.

Bu durum... korkunçtu.

Son senemden önceki yaz, tüm yazımı onunla geçireceğimi bilmek beni sınırlarıma kadar zorlamıştı. Neredeyse... korkutucu olan bir şey yapmıştım.

Ancak bu beni ondan uzaklaştırmıştı.

Sonsuza kadar.

"Yeni programınızı az önce yazıcıya gönderdim. Vivian senin için hazırlayacak. Bugün iyi şanslar, Summer," dedi Müdür Matthews. Kurnaz bakışları üzerimdeydi.

Buna ihtiyacın olacak.

Söylenmemiş sözlerin odanın içinde asılı kaldığını duyabiliyordum. Her şeyden habersiz ve istediğini elde etmekten memnun olan annem ayağa kalktığı anda, midemde yüzen sinirlerle savaşıyor ve doğruldu.

"İhtiyaçlarımızı anladığınız için teşekkür ederiz," dedi annem. "Çok minnettarız."

"Elbette. Bay Lancaster'ın bir *arkadaşı* için her şeyi yaparım."

Müdürün yaptığı vurguyu yakalamıştım. Tabii annem de yakalamıştı. Başını dik tutarak küçük ofisinden çıktı ve yanından geçerken teşekkür bile etmeden Vivian'ın parmaklarının arasından yeni basılmış programı kaptı. Vivian kısık sesle bir şeyler mırıldanırken, duymuş olmama rağmen duymamış gibi yaptım.

"Fahişe," diye fısıldamıştı.

Bu kelime annemi gittiği her yerde takip ediyor olsa da o insanları görmezden gelme konusunda bir uzmandı. Bunu nasıl yaptığını

MONICA MURPHY

bilmiyordum. Tanıştığım çocuğu, ilişkiye girdiği adamın oğlunu ve onun da bana nasıl fahişe dediğini hatırladım. Bu anılar, özellikle de gece geç saatlerde yataktayken aklımın bir köşesinde duruyordu. Bana nasıl hissettirdiğini hatırlıyordum. Zalim sözlerini, acımasız öpücüğünü.

O zamandan beri bu duygunun peşindeydim.

BÖLÜM 2

SUMMER

İlk dersin çoğunu kaçırdığım için İngilizce onur dersine erken girdim. Siyah saçlı, devasa bir adamın oturup birkaç öğrenciyle sohbet ettiği sıraya ilerledim.

Sınıftaki kızlar çok güzeldi, üniformaları tertemizdi. Birbirinin aynısı olan uzun, altın sarısı saçları ortadan ayrılmıştı. Başlarını arkaya atıp öğretmenin söylediği bir şeye kaygısızca güldüklerinde, onların bu rahat hâllerine imrendim. Kendilerine bu kadar güvenmelerinin, kendilerinden emin olmalarının nedenini anlıyordum. Üç yıldır buradalardı, zamanlarını harcamışlardı ve şimdi zirvedelerdi. Son sınıflar. Okula hükmetmeye hazırlardı.

Zorba annem sayesinde ben de sanki buraya aitmişim gibi sınıflarına dalmıştım. Ancak değilim.

Üstelik bunu biliyordum.

Yüzlerindeki küçümseme dolu ifadeyle hepsi dönüp bana baktığında, onlardan uzaklaştım ve titreyen parmaklarımla programımı Bay Figueroa'ya teslim ettim.

“Merhaba. Ben de bu sınıftayım.”

Programa göz atarken koyu kaşları birbirine yaklaştı. “Korkarım bir hata olmalı.”

Hiçbir şey söylemedim. Müdürün odasında az önce ne olduğunu bilmiyormuş gibi davranarak sınıfa göz gezdirdim.

Figueroa, masasındaki telefonu kaldırıp üç haneli dahili numarayı çevirdi. “Selam. Evet, bir...” Programıma baktı. “Summer Savage burada, son sınıf onur dersinde olduğunu iddia ediyor?”

Müdür Matthews ona ne söylüyorsa dinlerken sessizleşti, o an kendi içimde kaybolmak istedim. Kızlar belli ki dinliyorlardı. Bakışları bana kayıyordu, içlerinden biri diğerine fısıldamak için eğilmişti. Elini diğer kızın kulağına götürünce onları duyamadım.

Benden bahsettiklerini saklamaya çalışmıyorlardı. Sanırım buna şaşırmamalıyım.

“Anlıyorum.” Sesi kısık, biraz da soğuktu. “Tamam o zaman. Teşekkür ederim.” Telefonu kapatıp bana baktı, programımı bana geri verirken yüz ifadesi donuktu. “Devam edip oturabilirsiniz, Bayan Savage. Ders birkaç dakika içinde başlayacak.”

Dediğini yaparak sınıfın en önündeki, en uzak köşesindeki sıraya oturdum. Yeni bir defterle bir kalem çıkardım, kalemin kapağını dişlerimle açtıktan sonra defteri de açıp boş sayfayı elimle düzelttim. Günlüğüme yazma isteğiyle doluydum ama sırt çantamın derinliklerine gömülmüş durumdaydı. Bir kenara koymak için günlüğümü çıkarmak istemiyordum.

Günlüğüm tüm düşüncelerimi içinde saklıyordu. Duygularımı. Notlarımla karalamalarımı. Saklamak istediğim kâğıt parçalarını. Taşınmadan hemen önce arkadaşlarımla gittiğimiz yeni kafenin fişini. Harry Styles’ı izlemeye gittiğim konserin bilet koçanını. Yates’ten beni tehdit eden bir notu. O korkunç çocuğu öptüğüm gece, o partiden alınmış buruşuk ve şampanya lekeli bir kokteyl peçetesini. Koyu lacivert peçetenin ortasında kocaman beyaz bir L harfi vardı.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Lancaster.

Bazen günlüğümü karıştırmayı, parmaklarımı kâğıt parçalarının üzerinde gezdirmeyi ve yazdıklarımı tekrar okumayı seviyordum. Bazılarını, mesela yangın gecesini okumak zordu. Üvey kardeşimle olan etkileşimlerimi. Üvey babamla tartışmamı ya da arkadaşlarımla aramızın açılmasını.

Diğerleri beni gülümsetiyordu. Bazıları ise hâlâ genç ve masum olduğum, dünyada iyi insanlar olduğuna inandığım eski zamanları özlememe neden oluyordu.

Artık var olup olmadıklarından bile emin değildim.

Öğrenciler yavaşça sınıfa giriyor, her biri gözlerinde şaşkınlıkla bana bakıyordu. Bu sınıftaki herkesi tanımayı bekliyorlardı, bu yüzden neden onları şaşırttığımı anlıyordum.

“Tamam, hepimiz burada mıyız? Sanırım öyle.” Figueroa ayağa kalkıp beyaz tahtaya ilerledi ve mavi mürekkeple *Romeo ve Juliet** yazdı. “Son sınıf İngilizce onur dersine hoş geldiniz. Burada olmak gerçekten bir onur.” Gülümsediğinde sınıf kıkırdadı. Kapaklı kalemle tahtayı işaret etti. “Bu sizin yaz okuma ödevinizdi. Umarım hepiniz birazdan vereceğim ödevler için tamamen hazırsınızdır.”

Bana kuşkulu bir bakış gönderdiğinde, gülümseyerek karşılık verip sayfamın ilk satırına *Romeo ve Juliet* yazdım. Bu çok kolaydı. Bu kitabı ikinci sınıfta okumuştum. Bir tazelemeye ihtiyacım olacaktı ama endişelenmiyordum.

“Eminim hepiniz, burada yeni bir öğrencimiz olduğunu fark etmişsinizdir. Lütfen Summer’a merhaba deyin.” Konuşurken bakışları benimkilerden hiç ayrılmamıştı, onun incelemesinden rahatsız olarak bakışlarımı kaçırdım.

* 16. yüzyılın sonlarında William Shakespeare tarafından yazılmış en ünlü trajedilerden biridir, birbirine düşman iki ailenin çocukları olan Romeo ve Juliet’in imkânsız aşkını konu alır. –e.n.

Birkaç kişi mırıldanarak selam verse de çok fazla değildi. Burada onlarla birlikte olmamdan nefret ettiklerine emindim. Onların gözünde buraya ait olmadığımı inandıklarının farkındaydım.

Aniden kapı açıldı ve içeri giren çocuk başını çevirip koridordaki birine bağırdı. Kapı arkasından çarparak kapanırken içimdeki her şey canlanmıştı. Oturuşum dikleşirken tenim karıncalanıyordu. Kalbim hızla çarpıyor, nefesim boğazımda düğümleniyordu. Saçlarımın kenarlarında ter damlaları oluşmuştu.

Kim olduğunu biliyordum. Kendime burada olmayacağını söylemiştim ama yanılmıştım.

Oydu.

Whit Lancaster. Beni öpen çocuktur. Daha ergenlik çağındayken beni becermek isteyen, bana fahişe diyen çocuk. Hatırladığımdan daha uzun boyluydu. 1.80'den daha uzundu ve üzerindeki zorunlu lacivert üniforma ceketiyile omuzları çok geniş görünüyordu. Kendini beğenmişliği yüzünden okunuyordu. Sanki buranın sahibiymiş gibi sınıfa girmişti ve teknik olarak da öyleydi.

Ne de olsa tabelada ailesinin ismi yazıyordu.

Muhteşem yüzüne kapılıp bakakaldım. Hatırladığımdan daha güzeldi, yürek parçalayacak şekilde güzeldi. Delici mavi gözlere, keskin elmacık kemiklerine, ince bir burunla köşeli çene çizgisine sahipti. Ağzı çekiciydi, dolgun dudakları koyu pembeydi ve öğretmenimize umutsuzca sahte bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi.

"Whit. Gelebilmene çok sevindim," dedi Figueroa kuru bir sesle.

Kızlar kıkırdadığında Whit kaşlarını çattı.

"Özür dilerim." Sesi hiç de üzgün gelmiyordu. Onu konuşurken son kez duyduğum zamanla kıyaslandığında daha derindi. "Bir işim çıktı."

Orada oturmama rağmen dönüp bana bakmamıştı bile. Kendi içime kapanırken omuzlarım kamburlaştı. Beni görmesini, tanımasını istemiyordum.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Bu bir felaket olurdu.

Sahip olduğu her şeyle benden nefret ediyordu.

Neden okulda benden bir yıl önde olduğunu düşünmüştüm ki? Nasıl bu kadar yanılabilmiştım? Bu sonuca nasıl vardığımı bilmiyordum ama bu fikir kafamda bir kez oluştuğundan sonra takılıp kalmıştı.

Benim hatamdı, hem de büyük bir hataydı.

O geceki karşılaşmamızdan sonra anneme adamın kim olduğunu sormuş, bana adını söylediğinde *Google*'da aratmıştım. Çıkan ilk resimlerden biri Lancaster ailesinin beş üyesine aitti. Baba Lancaster, uzun boylu, gururlu ve yakışıklıydı. Anne Lancaster ise zayıf, kibirli, soğuktu. İki güzel kız aynı gülümsemeyle, aynı elbiseleri giyerek önde duruyordu. Whittaker Augustus Lancaster babasının yanında, ondan daha uzun boylu bir şekilde dikiliyordu. Yüzünde zorlukla kontrol altına alınmış bir öfke ifadesi vardı, o kadar güçlüydü ki neredeyse hissedebiliyordum. Fotoğrafları inceledikçe daha da meraklanmıştım.

Nasıl bir aileydiler? Fotoğraflarda mükemmel görünüyorlardı ama artık fotoğrafların yalan söylediğini biliyordum. On dört yaşındayken, Whit bana annemin babasıyla ilişkisi olduğunu söylediğinde ona inanmamıştım. Bu fikri aklım almamıştı bile. Üvey babamı öz babam gibi severdim ve annemin de aynı şekilde hissettiğine inanıyordum.

Daha sonra yanıldığımı anlamıştım.

Skandal çok çabuk ortaya çıkmıştı. Lise ikinci sınıfın ortalarında, Augustus Lancaster'ın uygunsuz bir durumda çekilmiş skandal bir fotoğrafı sayesinde Lancaster boşanması dünyaya duyurulmuştu.

Annemle birlikteydi.

Zarif, asla dağınık görünmeyen, her zaman derli toplu olan annemle. Şehir merkezindeki köhne bir otelden çıkarken, güzel yüzünü kapatan dev güneş gözlükleri vardı. Üzerinde sadece gevşek kemerli bir *Celine*

trençkotlaydı ve Augustus'la el ele yakalanmıştı. Rüzgâr trençkotunun eteklerini havalandırarak uzun, çıplak bacaklarını ortaya çıkarmıştı.

Kalça kemiğine kadar açıktaydı ve görünürde iç çamaşırı yoktu.

Basın çılgına dönmüştü. Paltosunun altında çıplak olduğunu ima ediyorlardı, ben de haklı olduklarını düşünmüştüm.

Diğer herkes de aynı şekilde düşünmüştü.

O sırada dünyada başka hiçbir şey olmuyordu, bu yüzden ulusal bir skandala dönüşmüştü. Lancaster ailesi bu olaydan asla tam olarak kurtulamamıştı. Bizim ailemiz de tam olarak atlatmış sayılmazdı.

Üç çocuğun en büyüğü ve tek erkek çocuk olan Whit, aile servetinin vârisiydi. Pek çok Lancaster ailesinin servetinin vârislerinden biriydi. Ancak onun babası, en büyük oğlun en büyük oğlunun en büyük oğluydu...

Bu böyle nesiller boyu devam ediyordu. Onlar aileden miras kalan bir soydu, bu ülkede olabildiğince eskiydiler. Lancaster Koleji yüz yirmi yılı aşkın bir süredir buradaydı. Her bir Lancaster, üniversiteye ve daha büyük, daha önemli işlere atılmadan önce bu okula devam ederdi.

Annemin Augustus'la ilişkisi, hayatlarını sonsuza dek değiştirmişti. Whit'in annesi Sylvia, Rhode Island Whittakerlar ailesindendi. Lancasterlar kadar köklü olmasa da bir başka çok zengin aileydi. Boşanma anlaşmasında yüklü miktarda para almıştı. Lancasterların hiçbirinin boşanma şartlarını ya da en başta neden boşandıklarını açıkça konuşmasına izin yoktu. Gizlilik emri vardı ama herkes evliliklerinin neden bittiğini biliyordu.

Annem yüzündendi.

Paramız olsa da Lancasterlarla kıyaslandığımızda resmen fakir sayılırdık ve para bir kişiyi ya da aileyi belirli çevrelerde dokunulmaz kılardı. Dolayısıyla annem kurtların, yani paparazzilerle sosyete

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

sayfalarının insafına bırakılmış, onlar da annemi paramparça etmişlerdi. İtibarı yerle bir edilmiş, New York'un dört bir yanına saçılmıştı. İnsanlar fısıldaşıyordu. Ünlü gazetelerle bloglar onun adını ellerini ovuşturarak haykırmış, açıkta kalan kalça kemiğinin fotoğrafını tekrar tekrar yayınlamışlardı. ABC'deki 20/20 kanalı yangın sonrasında yaşanan yıkım ve bu aldatma üzerine iki saatlik bir özel bölüm hazırlamıştı.

Yangını her zaman aklımdan uzaklaştırma eğilimindeydim. Bizim aile skandalımız trajediyle sonuçlanırken, Lancasterlar nispeten zarar görmeden kurtulmuştu. Para sizi korurdu, izole ederdi. Hayat oyununda kazananlar, her zaman en çok paraya sahip olduklarında kazanırlardı.

Adil değildi ama hayatın adil olduğunu kim söyleyebilirdi ki? Ben de bunu zor yoldan öğrenmiştim.

Lancasterlara bakabilirdiniz. Yasak ilişkinin beraberinde getirdiği skandallara rağmen, her zamanki gibi işin içinden alın misali parlayarak çıkmışlardı. Tüm ailenin bir arada olduğu fotoğraflar hâlâ ara sıra ortaya çıkıyordu. Boşanmış olmalarına rağmen hâlâ geçinebilen, modern bir aileydi. Tüm makaleler bunu çocuklar için yaptıklarını söylüyordu.

Annemle ben lekelenmiş ve yaralı kalmıştık. Eskiden bizi, özellikle de onunla Jonas'ı kollarını açarak kabul eden toplumdan koparılıp uzaklaştırılmıştık.

Birden aklıma bir fikir geldi. Lancaster kız kardeşler de burada mıydı? Öyle olmalıydı.

Sylvie'yle Carolina muhteşemlerdi. Biri dansçıydı, hangisi olduğunu hatırlayamıyordum. Ancak Lancaster ismini devam ettirmek Whit'in omuzlarındaydı.

Başım hâlâ öne eğik hâldeyken Whit'in bir dizi sıranın önünden geçip sınıfın diğer tarafında, benimkinden en uzak sıralardan

birine yerleşmesini izliyordum. Yüz ifadesi taş gibiydi, dudakları somurturcasına büzülmüş, önümüzde duran öğretmene öfkeyle bakıyordu.

Whit'in benden büyük olduğuna yemin edebilirdim. İlk ve tek karşılaşmamız sırasında kesinlikle benden büyükmüş gibi davranıyordu. Sanki her şeyi çoktan görmüş ve yapmış da hiç etkilenmemiş gibi çok sıkılgan duruyordu.

Şimdi de aynı görünüşü takınıyordu. Üç yıldır pek değişmemişti. Hayattan tamamen sıkılmış görünüyordu.

Beni fark etmediği için minnettardım.

Figueroa dersine devam ederken, sandalyemde donakalmış hâlde oturuyordum. Aşk olduğuna inandıkları şey uğruna hayatları da dahil olmak üzere her şeylerini feda eden iki âşık gencin ilişkisini anlatıyordu.

"Yine de aşk mıydı?" diye sordu Figueroa bir noktada. "Onlar şu anda hepinizden daha gençti. Tarihçiler Juliet'in ancak on dört yaşında olduğunu düşünüyor. Romeo'nun daha büyük olduğunu varsayabiliriz, yani on altı, en fazla on yedi. On sekiz yaşına geldiğinde evlenmiş, hatta baba olmuş olmalıydı."

"Siktir," diye mırıldanan çocuklardan biri herkesi güldürdü.

"Doğru," dedi Figueroa. Kaşlarını çatarak çocuğa baktığında çocuk ona gülümsemekle yetindi. "Ama o zamanlar böyleydi. Yüzlerce yıldır da böyleydi. Sadece son modern zamanlarda toplum olarak insanların ilk kez daha ileri yaşlarda evlenmesini kabul ettik. Giderek daha fazla insan daha geç yaşlarda ebeveyn oluyor. Bunun için ailenize teşekkür etmelisiniz."

"Aileme hiçbir bok için teşekkür etmiyorum." Bu Whit'ten gelmişti.

"Bay Lancaster, derslerim boyunca yaptığınız renkli yorumları her zaman takdir ediyorum. Her zamanki gibi esprili ve eğlenceli." Bay

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Figueroa'nın ses tonundaki küçümseme oldukça açıktı. Anlaşılan, birileri sınıfındaki o meşhur soyadının çok da hayranı değildi.

Ne yazık ki, sanırım bu konuda yapabileceği tek bir lanet şey yoktu.

Romeo ve Juliet hakkında daha çok konuşulurken ben de bol bol not alıyordum. Dersin neredeyse tamamı boyunca bakışlarımı defterimden ayırmamıştım. Kimsenin dikkatini çekmek istemiyordum. Ne öğretmenin -kendisi beni tanımadığı ya da notlarımın nasıl olduğunu bilmediği hâlde ona yük olarak gönderildiğimi düşünerek benden hoşlanmıyordu- ne de ben hiçbir emek harcamadan bu dersi alırken, benim aksime çok çalışıp yerlerini hak eden öğrencilerin.

Acaba Whit için de durum böyle miydi? Soyadı sayesinde her istediğini elde edebiliyor muydu? Yoksa gerçekten zeki miydi? Okulda başarılı mıydı, yoksa bir pislik gibi davranıp hiç çaba göstermiyor muydu? Bizim gibi okulun katı kurallarına uymak zorunda değildi.

Zil çalmaya başladığında aceleyle eşyalarımı toplayıp sırt çantamı omzuma attım ve arkama bile bakmadan sınıftan çıktım. Elimdeki sıkıca tuttuğum programımı incelerken bir sonraki dersin matematik olduğunu fark ettim.

En sevmediğim dersti.

Geniş koridor öğrencilerle dolup taşıyor, hepimiz sınıflarımıza doğru ilerliyorduk. Herkes üniformalarıyla aynı görünüyordu. Manhattan'da özel bir okula gitmiştim ama üniforma giymek zorunda değildik. Kaşındıran yün eteğe, boğucu düğmeli gömleğe alışık değildim. Bir de ceket mi?

Ceketten nefret ediyordum. Aslında şu an terliyordum.

Yanlarından geçerken bakışlarım diğer kızların eteklerine takılıyordu. Bazıları ekstra kısaydı, sanırım bellerinden kıvrınıyorlardı. Hepsinin güzel saçları olduğunu fark etmekten kendimi alamadım. Dudaklarında canlı renkler, gözlerinde dramatik makyaj vardı.

Tırnakları parlak renklerde boyanmıştı. Kalabalıktan sıyrılmanın bir yoluydu.

Uzun, kahverengi saçlarım basit bir atkuyruğu şeklinde arkaya doğru toplanmıştı. Tırnaklarımda ya da yüzümde boya yoktu. Kirpiklerime biraz rimel sürmek, bu sabahki görünümüm için harcadığım tek çabaydı ve bu kızlarla kıyaslandığımda kendimi tamamen sade hissediyordum.

Belki de bu iyi bir şeydi. Dikkat çekmek ya da birinin beni fark etmesini istemiyordum. Eğer Whit'in burada olacağını bilseydim, asla gelmek istemezdim. Lancasterlar hakkında internette yaptığım onca araştırmaya rağmen, onun hâlâ Lancaster Hazırlık'ta kayıtlı olduğunu fark edememiş olmam tam bir acemilikti. Daha dikkatli olmalıyım.

Bunu bilmeliydim.

İnternet annemin Augustus'la ilişkisi hakkında konuşmalarla doluyken ve önceki Lancaster nesilleri hakkında pek çok kitapla sayısız çevrimiçi makale varken, şimdiki nesil hakkında tonlarca bilgi yoktu. Belki de yaşları nedeniyle mahremiyetlerine saygıdan dolayındı. Whit de kendini ortaya çıkarmıyordu. *Instagram*'da fenomen olan bir kuzeni -Brooks Lancaster- vardı. Kendi *You Tube* kanalına sahipti ve *Tik Tok*'ta çok popülerdi. Asıl şöhret sahibi olan oydu.

Belki de Whit ilgi odağı olmamayı tercih ediyordu.

Matematik dersime girip sınıfın en arkasına yerleşerek günün geri kalanında tercih edeceğim sıranın bu olacağına karar verdim. İngilizce'de neden önde oturduğumu bilmiyordum. Meydan okumak için miydi? Figueroa beni sinirlendirmişti. İngilizce dersinde son sınıf olduğumuzu düşünürsek, *Romeo ve Juliet* klişe bir okuma ödeviydi.

Yine de şikâyet etmeyecektim. Kitabı zaten okuduğumu düşünürsek aslında minnettardım. En azından hiçbir şeye yetişmem gerekmiyordu.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Sınıfa giren yaşlı bir kadın, kapıyı büyük bir gürültüyle kapattıktan sonra kilidi çevirdi. Hızlı adımlarla ön tarafa doğru ilerlerken kırılğan bir gülümsemeyle yüzümüze baktı.

“Matematik III dersine hoş geldiniz. Eğer kim olduğumu bilmiyorsanız, benim adım Bayan Falk*. Yani, benimle uğraşmayın,” dedi gülümseyerek.

Kimse gülmedi. Sanırım sözlerini ciddiye alıyorlardı.

Ders programını dağıtarak bizden ne beklediğini anlatıyordu. Yeteneklerimizi ölçmek istediğini söyleyip ders kitaplarımızı ve tek bir ödev yaprağını dağıttıktan sonra sorulara kaşlarını çatarak göz gezdirdim.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Bayan Falk. Masamın hemen yanında duruyordu.

Başımı kaldırdığımda onun beni meraklı bakışlarla izlediğini fark ettim. “Hayır, hanımefendi.” Başımı iki yana salladım.

“Güzel. Lancaster’a hoş geldiniz, Bayan Savage,” dedi ve ilerlemeye devam etti.

Birkaç kişi beni açıkça incelemek için koltuklarında dönerken, başımı eğmeden önce onlara isteksizce gülümsedim. İlğiden nefret ediyordum. Kim olduğumu anlamalarını istemiyordum. Babamın soyadını taşımaktan her zaman nefret etmiştim. Çok az tanıdığım bir adamdı. Beni umursamayan ve hiçbir zaman da umursamamış bir adamdı. Annem gibi, üvey babam Jonas gibi bir Weatherstone olmak isterdim. Hatta üvey kardeşim Yates gibi...

Hem kelime anlamıyla hem de mecazen Yates Weatherstone ağız dolduran** bir isimdi.

* İngilizce “*Falk*” kelimesi fonetik olarak “*Fuck*” kelimesine benzediğinden, “*Don’t fuck with me*” ifadesine karşılık kelime oyunu yapılmıştır. –e.n.

** “*A Mouthful*” ifadesi, kelime anlamı olarak “*Söylenmesi zor kelime*” demektir, yazar “*Figuratively/ Mecazen*” diyerek aynı zamanda cinsel imada bulunmaktadır. –e.n.

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Fransızca dersine gittiğimde küçük, hevesli bir grup vardı. Öğretmen gençti, hepimizden ona Amelie dememizi istiyor, canlı bir Fransızca ile konuşuyordu. Aslında Fransa'dan geliyordu. Sınıfta çoğunlukla kızların olması rahatlamama yardımcı olmuştu. Kendimi herkese Fransızca tanıttığımda, gülümseyip başlarını sallayarak karşılık verirlerken yüzlerinde dostça bir ifade vardı.

Bütün gün gördüğüm ilk dost canlısı yüzlerdi.

Öğle yemeği vakti geldiğinde yemekhaneye gittim, yemek seçeneklerinden etkilenmişim. Salata barında bir salata hazırladıktan sonra kimseyi tanımadığım için nefret ederek kalabalık masalar arasında ilerledim. Fransızca sınıfımdan birkaç kız beni fark edip el sallayınca yanlarına oturdum. Onlar sohbet ederken sessizce salatamı yiyordum.

İçlerinden biri, "Aman Tanrım, Whit geldi," dedi elini göğsünün üzerine koyarak. "*O kadar* muhteşem ki. Yemin ederim, yaz boyunca daha da yakışıklı olmuş. *Nasıl da* bronzlaşmış."

Dönüp ona bakmamın imkânı yoktu. Yüzümü görürse beni tanıyacağına emindim. Elbette tanırdı. Medya yüzümü haberlerden uzak tutmuştu ama tıpkı onun kim olduğunu bildiğim gibi, o da benim kim olduğumu çok iyi biliyordu.

"O sadist biri," dedi diğer kız. Adı Jane'di ve hiç de sade biri değildi. Mükemmel yüz hatlarının yanında uzun, ince vücuduyla bir modele benziyordu. "Duyduğuma göre, kızları becerirken canlarını yakmayı seviyormuş."

"Sen neyden bahsediyorsun?" diye sordu diğeri. Ona baktığımda adını hatırlamaya çalıştım ama hatırlayamadım.

Bugün isimler de dahil olmak üzere hepsini hatırlayamayacağım kadar çok yeni şey olmuştu.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Jane eğilip yaklaşırken sesini alçalttı. “Farah geçen yıl onunla bir şeyler yaşadı. Ciddi bir şey değildi ama takılıyorlardı. Birlikte oluyorlardı. Çok talepkâr olduğunu söyledi. Onu her öptüğünde elini boğazına koyuyormuş. Sanki boyun eğdirmek istemiş gibi. Bazen parmaklarını sıkıldığını söyledi, onu gerçekten *boğmaya* çalışıyormuş gibi.”

Diğer kızın nefesi kesildi. Tabii ki söyledikleri hayal gücümü harekete geçirmişti ama hiçbir şey söylemedim. Beni korkutmamış, hatta şaşırtmamıştı bile.

Whit’in bundan hoşlandığını hayal edebiliyordum. On dört yaşındayken çok acımasızdı. Şimdi hayal gücü nasıl bir boyuta ulaşmıştı acaba?

“Bu iğrenç,” dedi adını hatırlayamadığım kız alaycı bir ifadeyle.

Jane sırtıtarak dalgalı sarı saçlarını omzunun üzerinden savurdu. “Bence bu biraz seksi.”

Onu izledim. Parlak pembe sakızını nasıl çiğnediğini -ögle yemeğinde hiçbir şey yemiyordu- ve terbiyeli tavırlarını. Bu kız Whit Lancaster’la başa çıkamazdı. Whit bir dokunuşuyla, bir bakışıyla onu mahvederdi.

“O kadar seksi ki, sanırım tuhafliklarını görmezden gelebilirim,” dedi kız gülerek. Adını şimdi hatırladım, Caitlyn’di ve dikkatini bana vermişti. “Whit’le tanıştın mı?”

Başımı yavaşça iki yana sallarken bunun dışında sessiz kaldım. Sözlü olarak hiçbir şeyi ne onaylamış ne de reddetmişim.

“Ailesi okulun sahibi. O dokunulmaz,” dedi Caitlyn.

Saçını kulağının arkasına atıp sakızını çiğnerken, “Şimdiye kadar Lancaster’ı sevdi mi?” diye sordu Jane.

“Alışması oldukça zor,” diye dürüstçe cevap verdikten sonra salatamdan bir lokma aldım.

“Yurtta mı kalıyorsun? Yoksa gündüzlü öğrenci misin?” Bunu Caitlyn sormuştu.

“Yurtta,” diye cevap verirken bakışlarımı kaçırdım. Annemin Augustus Lancaster’ı tanıması sayesinde son dakikada tek kişilik bir yatakhane bulabilmişim, bunun duyulmamış bir şey olduğuna emindim. Bunun anlamı, odamı başka biriyle paylaşmak zorunda değildim. Üstelik bu odaların çok az bulunduğunu duymuştum.

Yine annemin Lancasterlarla olan bağlantısı sayesinde özel ayrıcalıklar elde etmişim. Bu biraz berbat bir durumdu ama neyse. Elde edebileceğim her fırsatı değerlendirmeliydim.

“Daha önce hangi okula gittin?” diye sordu Jane su şişesinden bir yudum alırken. Beni incelediği sırada gözleri parlıyordu, beni anlamaya çalıştığından emindim.

Ona güvenmiyordum. Onunla ilgili bir şey beni geriyordu. Ancak elbette kimseye güvenmiyordum. Artık güvenmiyordum.

Birçok kez hayal kırıklığına uğradığınızda, gardınızı düşürmek zor oluyordu.

“Manhattan’daki Billington,” diye hafif bir gülümsemeyle cevap verdim.

İkisi de etkilenmiş görünüyordu.

Manhattan’daki en iyi özel okullardan biriydi. Jonas, Yates orada okurken okul yönetim kurulundaydı. Jonas’ın cömert bağışları ve yönetim kurulundaki konumu sayesinde Yates bu kadar çok şeyden paçayı sıyırmayı başarmış, yaptıklarına göz yumulmuştu.

Yates’in icabına baktığımda dünyaya bir iyilik yapmıştım. Elbette bunun için teşekkür almamıştım.

Kimse tam olarak ne yaptığımı bilmiyordu.

Yemeğin geri kalanında havadan sudan konuşurken, kürek kemiklerimin arasındaki nokta saat ilerledikçe daha da ısınmaya başlamıştı. Sanki biri beni izliyormuş gibiydi ve arkama bakmaya cesaret edemiyordum.

Bunu yaparsam Whit Lancaster’ın soğuk, yargılayıcı gözlerine bakmaktan çok korkuyordum.

BÖLÜM 3

SUMMER

Öğle yemeğinden sonra boş bir saatim vardı ama aslında bu dönem için etüt saati sayılıyordu. Kütüphaneye gittim, devasa binanın arka tarafında bir yer bulup küçük, boş bir masaya oturdum. Matematik ödevimi çıkarıp aceleyle çalışmaya başlasam da binanın güzel mimarisi dikkatimi dağıtıyordu. Eski bir binaydı, yüksek tavanlarıyla muhteşem vitraylardan yapılmış gotik pencereleri vardı. Cadılar ve büyücülerle ilgili bir filmde görebileceğiniz türdendi.

Bir mesaj bildirimi aldım, kontrol ettiğimde annemden geldiğini gördüm.

Alışabildin mi?

Hemen cevap verme zahmetine girmedim. Zaten umurunda değildi. Jonas'ın ölümünden sonra kendisine miras kalan daireye, evine dönmek üzere yola çıkmıştı bile. Annem için aruk üst katlara asansörsüz çıkma derdi yoktu. Hayatının geri kalanında rahat bir yaşam sürecekti. Eğer şanslıysam, öldüğünde bana da biraz miras bırakırdı.

Para harcamayı ne kadar sevdiğini bildiğimden, muhtemelen o kadar şanslı olmayacaktım.

Kütüphanede başka insanlar da vardı. Başlarını eğerek birbirlerine yaklaşmış, kısık sesle konuşuyorlardı. Dedikodu yapıyor, gülümsüyor ve kahkaha atıyorlardı. Onları görmek eski okulumdaki arkadaşlarımı özlememe neden oldu. Onları özlüyordum. Ancak yangından hemen önce Yates ve benimle ilgili skandal patlak verdiğinde, utancımın bir daha orada yüzümü gösterememiştim.

Herkes bana ne yaptığını biliyordu.

Üstelik tek bir kişi bile bunu durdurmak için bir şey yapmamıştı.

Öfkemi bastırıp tekrar matematik ödevime odaklandım, yumuşak bir kadın sesi merhaba diyene kadar ayak seslerini duymamıştım.

Neredeyse yerimden sıçrayacaktım, başımı kaldırdığımda masamın yanında duran bir kız gördüm.

Utangaç bir şekilde gülümsüyordu. Uzun, koyu sarı saçları omuzlarından daha aşağıya, neredeyse beline kadar dökülüyordu. Yüzü solgun, gözleri hüzünlü bir maviydi ve kar beyazı teniyle kıyaslandığında canlı bir gül goncası gibi kırmızı dudaklarıyla gülümsedi. "Sen yenisin."

Karşılığında gülümsemekten kendimi alamadım. "Öyleyim."

"Seninle oturabilir miyim?"

Masamdaki üç boş sandalyeyi elimi sallayarak işaret ettim. "Rahatına bak."

Benimkine en yakın sandalyeye yerleşti ve sırt çantasını gürültüyle masaya bıraktı. İçindekileri karıştırırken onu izliyordum. Bir tarih dersi kitabı çıkarıp, yankılanan bir sesle sertçe masaya bıraktı. Uzaklarda bir yerde, resepsiyondan geldiğine emin olduğum belli belirsiz bir "Şşt!" sesi duydum.

"Gürültüden nefret eder," dedi kız bana hafif bir gülümsemeyle.

"Kim?"

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Kütüphaneci. Bayan Taylor. O da bu bina kadar eski.” Kız güldüğünde ben de ister istemez ona katıldım. Bulaşıcı bir sesteki ve kendimi hemen onun yanında rahat hissetmiştim. Öğle yemeğindeki diğer ikisinden çok daha rahat. “Burada çalışan bir sürü evde kalmış öğretmen olduğunu fark ettin mi? Bence burası bâkir eğitimcilerin ölmek için geldiği yer.”

Daha çok gülerken bana bir meleği hatırlatıyordu ama kesinlikle sinsî bir zekâsı vardı.

Bu kıza daha da ısındım.

“Burayı sevdin mi?” diye sordu.

“Güzel,” dedim omzumu silkerken, ardından matematik kâğıdına bir kez daha baktım. Çözmeme gereken bir problem daha vardı, sonra işim bitecekti.

Eğilerek yaklaştı, sesi sert bir fısıltıdan ibaretti. “Çok kolay.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Öyle mi düşünüyorsun?”

“*Biliyorum.*” Dikkatini bana vermeden önce etrafta kimsenin olmadığından emin olmak istercesine arkasına baktı. “Ben üçüncü sınıfım. Sen son sınıf mısın?”

Nasıl bildiğini merak ederek başımı salladım. “Evet.”

“Billington’a mı gittin?” Kaşlarım havaya kalktığı anda alçak sesle ıslık çaldı. “Orası süslü bir yer.”

“Peki burası değil mi?” Sesim kuruydu, kalbim hızla çarpıyordu.

Hangi okula gittiğimi nereden biliyordu ki?

Omuz silkti. “Önemli bir şey değil.”

Sözleri çok küçümseyiciydi. Belli ki Lancaster Koleji onu etkilememişti.

“Hep buraya mı giderdin?” diye sordum. Buranın güzelliğini neden görmediğinin tek açıklaması bu olabilirdi. Eski binalar, gökyüzüne doğru yükselen kulesiyle gotik şapel. Yemyeşil araziler, kampüsün arkasındaki orman ve hemen ilerisinde kıyıya çarpan okyanus.

Bir rüya gibiydi.

“Tüm hayatım boyunca.” Gözlerini devirirken nefesini abartıyla verdi. “En azından öyle hissettiriyor.”

“Hakkımda bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?” diye merakla sordum ama rahatsız olmamıştım. Tehditkâr olmayan bir tavra sahipti.

“Benim kendi yöntemlerim var. Ayrıca erişim,” dedi gizemli bir şekilde. “Adının Summer Savage olduğunu biliyorum. Bu arada güzel isim. Çok ilkel. Manhattan’dan geliyorsun. Lancaster’ın son kayıt tarihi çoktan geçmiş olmasına rağmen, son dakikada kaydını yaptırmışsın.”

“Son kayıt tarihi” derken ses tonu... Sanki kelimeleri söylerken keyif alıyormuş gibiydi.

“Sana tek kişilik bir oda tahsis edildi. Kayıt durumu göz önüne alındığında bu imkânsız, bu yüzden daha üst düzey birini tanıyor olmalısın. Belki de sevgili ihtiyar Augustus’u? Ayrıca, bu sabah İngilizce onur dersine girdiğini duydum, eminim bu durum birçok kişiyi çileden çıkarmıştır. Bütün o kızlar Figueroa’nın dersine girmek için çok çalışıyor, ona yakın olmak için çırpınıyorlar. Birkaçıyla takılmıştır ama bunu benden hiç duymadın. Yani evet, kesinlikle birini tanıyorsun.” Gülümsedi, açık mavi gözleri parlıyordu. “Yüksek mevkilerde arkadaşların varsa her kapı açılır.”

Aniden farkına vardığımda ve omurgamdan aşağı doğru süzülen dehşet hissinden nefret ederek doğruldum. Bu kız benden nefret ediyor olmalıydı. Muhtemelen zaten ediyordu. “Bu arada benim adım Sylvie. Sylvie Lancaster.” Yüzüme iyice bakar bakmaz başını arkaya atarak güldü. O kadar yüksek sesle gülmüştü ki Bayan Taylor’ın onu tekrar susturduğunu duydum. “Daha önce hiç tanışmadık ama senin hakkında her şeyi biliyormuşum gibi hissediyorum.”

“Ben de öyle,” diye itiraf ederken sesim kısıktı. Onunla konuşmak düşmanla dostluk kurmak gibi bir şeydi.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Tehlikeli.

“Ah, bu kadar şaşırmış görünme. Annenin babamla ne yaptığı umurumda değil.” Elini sallayarak ebeveynlerimiz hakkındaki tüm korkunç hikâyeleri etkili bir şekilde geçiştirdi. “Annemiz evlilikleri boyunca babamızın hayatını olabildiğince çekilmez hâle getirmeye kararlıydı. Bu onun tek çıkış yoluydu.”

“Buna gerçekten inanıyor musun?” diye sordum hayret ederek. Sanki bu onun için önemli değilmiş gibiydi. Oysa abisi, biz daha çocukken bana sıradan bir fahişeymişim gibi davranmıştı. Ergen bile sayılmazdık.

Kızların onun hakkında söylediklerini ve kızları öptüğünde onları boğmayı nasıl sevdiğini düşündüm. Ahlaksızlığa rağmen, ilgimi çekiyordu. Whit’in büyük, sıcak elinin boğazıma dolanmasının ve ağzıyla bana işkence ederken beni duvara yapıştırtmasının nasıl bir his olduğunu bilmek isterdim.

Tanrım, berbat durumdaydım. *Cidden.*

“Hayatım boyunca onlarla yaşadım. Evlilik dedikleri felaketin tanığıyım. Evet, buna inanıyorum,” dedi ciddiyetle. “Abim annenin şeytanın vücut bulmuş hâli olduğunu düşünüyor ve tüm suçu ona yüklüyor. Küçük kız kardeşimiz her şeyi mahvedenin babamız olduğuna inanıyor, çıkış yolunu bulmadan önce sevgili annemizin zayıf durumu yüzünden her gün onunla kavga ederdi.”

“Peki *sen* ne düşünüyorsun?” diye sordum.

“Hepsi yaptıklarından sorumlu, değil mi? Onlar yetişkin. Çocukları düşünen var mıydı? Hayır. Ne zaman çocukları düşündüler ki?” Cevap vermeme fırsat vermeden devam etti. “Hepsi bencil. Kendi küçük dünyalarına gömülmüşler. Neden üzerinde ailemizin adı yazan bir yatılı okul var sanıyorsun? Hepimizi buraya tıkip varlığımızı unutabilsinler diye.”

Sylvie tüm bunları o kadar tutarlı bir şekilde açıklıyordu ki her şey tamamen mantıklı geliyordu. Haklı olduğuna emindim. Çocukları ne zaman düşünüyorlardı ki? Hiçbir zaman. En önemli anlarda ailem beni ve Yates'i ihmal etmişti. Yoksa neden beni takip ederken bu kadar küstah olacaktı ki? Bundan paçayı kurtaracağını biliyordu.

Ancak ona gününü göstermiştim.

"Abin burada olduğumu biliyor mu?" diye sordum. Sesimin sıradan çıkmış olmasını umuyordum.

"Hayır. Yoksa evet mi? Emin değilim. Senin hakkında konuşmadık, bana senden hiç bahsetmedi. Gerçi Whit'le ben pek konuşmayız. Beni bir baş belası olarak görüyor," dedi. Sesinde en ufak bir alınganlık yoktu.

"Hakkımda bu kadar çok bilgiyi nasıl öğrendin?"

"Okulun dosyalarına sızdım." Ben ona şaşkınlıkla bakarken sırıttı. "Çok eski bir sistem. Büyükanнем bile girebilirdi ama öleli iki yıl oldu."

Elimde olmadan gülmeye başladım. "Okulun bilgisayar sistemine girdiğini bilen var mı?"

"Sadece seçilmiş birkaç kişi. Sen de artık onlardan birisin." Usulca gülümserken, gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. "Sınıfta not sorunu yaşarsan bana haber ver. Senin için düzeltebilirim," dedi parmaklarını şaklatarak.

"İyi notlar alıyorum," diye şüphelerini giderdim.

"Şimdilik." Gülümserken ifadesi hiç bozulmamıştı, benim gülümsemem ise yavaş yavaş kayboluyordu.

Billington'daki tüm dosyayı gördüğüne ve her küçük ayrıntıyı açgözlülükle okuyup tüm o uzaklaştırmaları zorlukla bastırılmış bir neşceyle özümselediğine emindim. Uyuşturucu, saygısızlık ve kampüste seks. Kâbus gibiydim. Lisenin ilk iki yılı zor geçmişti. Kendimi

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

göstermeye çalışıyordum. Bu bir yardım çılgılığıydı. İyi ya da kötü, dikkat çekmek istiyordum.

Ne yazık ki kimse dinlemedi. Daha da kötüsü, sanki bu beni düzelterekmiş gibi beni çok uzaklara, askeri okula göndermeye hazırlardı.

Sanırım Yates'ten uzaklaşmak her şeyi düzelterebilirdi ama bunu o şekilde yapmak istememiştim. Ailece bir arada olduğumuz son gecelerden birinde, herkes yattıktan çok sonra bana sarılmış, ben gittikten sonra beni ne kadar özleyeceğini söylemişti. O zaman anlamıştım ki birbirimizden ayrılacağımız için gitmek istemediğime inanıyordu.

Ancak durum öyle değildi. Biraz bile ilgisi yoktu.

En azından benim için mesele bu değildi.

"Çok fazla sırtı olan birine benziyorsun," dedi Sylvie düşüncelerimi bölerek.

Gözlerimi kırıştıtarak ona odaklandığımda beni kısık gözlerle izlediğini fark ettim. "Ben açık bir kitabım," diye yalan söyledim.

Hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu.

Ne de olsa bana inanmıyordu. İnanmamalıydı. Bin bir çeşit sırtım vardı.

Üstelik her biri korkunçtu.

Son zil çalmadan hemen önce aceleyle Amerikan Siyaset Bilimi dersine girdim, masasının arkasında oturan öğretmene özür dileyen bir bakış gönderdim. Kütüphanede Sylvie ile sohbetin tadını çıkarırken çok uzun süre oyalanmıştım. Kardeşiyle olan bağlantım yüzünden kendimi suçlu hissetmiştim. Bu konuyu hiç açmamıştım. O da kardeşinden o tek sefer hariç hiç bahsetmemişti.

Bu şekilde kalmasını tercih ederdim.

Sınıf doluydu, odanın en arkasındaki bir çift dışında tüm sıralar kapılmıştı. O tarafa doğru koştururken nereye gittiğime dikkat etmeden yolumun üzerindeki bir sırt çantasına takılıp kendimi yere serdim.

Bütün sınıf, utanç verici düşüşüme tanık olup kahkahalarla gülüyor gibiydi.

Bir an öylece yattım. Yanağım soğuk zemine yaslanmıştı, dizlerim sert inişimden dolayı zonkluyordu. Serin hava kalçalarımın arkasını okşuyordu. Eteğimin yukarı doğru kıvrıldığını fark ettim. İç çamaşırım yerine kısa siyah şortumu giydiğim için minnettardım.

Öğretmen öne doğru koşarken yerde gıcırdayan ayak seslerini duyabiliyordum. “İyi misin?” diye sordu.

Seyircilerim biraz sakinleşmişti ama hâlâ kahkahalar duyuyordum. Öfkeli fısıldaşmalar vardı, hepsi benim hakkımda konuşuyordu. Bir çocuk, “Kim bu lanet olası kız?” diye doğruca sordu.

Kendimi hızla toparlayarak dizlerimin üzerine kalktım ve saçlarımı yüzümden çektim. Birinin sanki şoktaymış gibi ağız dolusu havayı soluduğunu duydum. Sol tarafıma baktığımda rüyalarımın düşmüş meleğiyle tam anlamıyla yüz yüze olduğumu fark ettim.

Kâbuslarımın şeytanı.

Whit Lancaster, sanki hayalet görmüş gibi bana bakıyordu.

Sırt çantamın askısını sıkıca kavrayarak ayağa kalktım, başımı çevirip en yakın boş sandalyeye oturdum.

Whit’in tam arkasına.

Siktir.

Öğretmen herkese sert bir bakış atarak onları susturduktan sonra konuşmaya başladı ama ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Kalbimin hızlı atışı yüzünden hiçbir şey duyamıyordum. Kulaklarımda ve kanımda kükrerken nefesimi tutmaya çalıştım. Ta ki daha fazla dayanamayıp kütüphanede çiğnediğim sakız sayesinde naneli bir nefes verene kadar.

Tanrım, umarım fark etmezdi.

Yüzümü buruşturarak önümdeki yere baktım. Whit'in lanet sırt çantasına takılıp düşmüştüm. Tabii ki başıma bu gelecekti. Transa geçmiş gibi otururken tüm vücudum titriyor, dizlerim düşrüğüm için sızlıyordu. Kafamı kaldırmaktan korktuğum için masama bakıyordum. Onun beni izlediğini görmekten ödüm kopuyordu. Sonunda cesaretimi toplayıp başımı kaldırdığımda...

Kafasının arkasına bakıyordum.

Bir başka titrek nefes daha alıp verirken, en sevdiğim mekanik kurşun kalemimle birlikte klasörümle defterimi çıkardım. Ellerim hâlâ titriyordu. Öğretmen masasının önüne yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, kendinden ve bu yıl bizden neler beklediğinden bahsederken not almaya tamamen hazırdım.

Öğretmen ders programını dağıtmaya başlayınca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Ders programını bana vermek için Whit arkasını dönmek zorunda kalacaktı. Ellerim nemli, bacaklarım birbirine çarparken bekliyordum. Sıramdaki öğrenciler ders programının kopyalarını geri vermeye başladıklarında, küçük yığının Whit'e ulaşmasını izliyordum.

Ancak bana kopyamı vermedi. Omuzları dik, dikkati öğretmene yönelmişti ve ikisini de elinde tutuyordu. İçimi öfke kapladı, içimden kalemimle sırtına vurup ders programını istemek geliyordu.

Onun yerine, elim havaya kalktı.

"Evet?" diye cevapladı öğretmen nazik bakışlarıyla.

Eminim daha önceki düşüşüm için üzülüyordu.

“Bana ders programı gelmedi.”

Kaşlarını çattı. “Bu çok garip. Onları saydım.” Masasından fazladan bir kâğıt alarak bana yaklaştı ve tek bir kâğıdı uzattı.

“Teşekkür ederim.”

Öğretmen dersin geri kalanını anlatıp duruyordu ama ben dinlemiyordum. Whit’in tam karşımda oturduğu ve Tanrı’ya şükür beni bilerek görmezden geldiği gerçeğinden başka bir şeye konsantre olamıyordum. Kokusunu alabiliyordum. Sıcak, baharatlı, doğal olarak erkeksiydi. Saçlarını inceledim. Koyu sarıydı, neredeyse kahverengiydi ama tam olarak değildi. Kısa, düzgünce kesilmişti, tepesi biraz uzundu. Yumuşak görünüyordu. Parmaklarımı içinden geçirsem, tellerin birbirine yapışacağından emindim.

Sonunda zil çaldı ve dersin, yani günün bittiğini işaret etti. Etrafımdaki herkes eşyalarını toplayıp neredeyse koşarak sınıftan çıkarken ben orada hareketsiz bir şekilde oturuyordum. Tüm sonbahar sporları için antrenmanlar vardı. Öğle yemeğinde bir duyuru yapmışlardı. Whit’in çıkmasını beklemeye çalışıyordum, böylece o çıktıktan sonra ben de çıkabilecektim ama fazlasıyla ağır hareket ediyordu.

Öyle ki bana dönüp bakarken bile yavaştı.

“Burada ne halt ediyorsun?” Sesi alçak, bakışları keskindi.

“Burada okuyorum,” dedim nefes nefese.

“Saçmalık,” diye karşılık verdi benden uzaklaşarak. Sanki biraz daha yaklaşırsa ona veba bulaştırabilirmişim gibi.

Ondan nefret ediyordum. Ediyordum ama ona çekiliyordum da. Çekim oradaydı, beni ona yaklaştırıyordu. Acaba o da bunu hissediyor mu diye merak ediyordum.

“Kaydoldum,” dedim sırt çantamı alıp eşyalarımı yerleştirirken. “Hoşuna gitse de gitmese de.”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Ters ters baktı.

Ben de ona ters ters baktım.

Sonunda ilk o konuştu.

“Öncesinde iyi düştün. Dizlerinin üzerine öyle düşmek canını yakmış olmalı,” dedi sırtarak. “Yine de dizlerinin üzerinde olmaya alışkın olduğuna eminim.”

Hakareti beni bir bıçak gibi kesip içimi parçaladı. “Siktir git,” dedim ayağa kalkarak.

Whit de ayağa kalkıp yolumu kesti. Üç yıl öncesine göre çok daha heybetliydi. Daha uzun, daha yapılı ve daha güçlüydü. Ancak beni korkutmasına izin vermeyecektim.

“Seni becersem eminim çok hoşuna giderdi,” dedi kısık, alaycı bir sesle. Öğretmenin nasıl duymadığını bilmiyordum ama adam hiçbir şeyin farkında değildi. “Sen de annen gibi ucuz bir fahişesin.”

Son saniyede yanından sıyrılıp kaçtım ve asla arkama bakmadım. Kahkahasının koridor boyunca beni takip ettiğini duyabiliyordum. Binadan tamamen çıkana kadar bunun sadece kafamın içinde, düşüncelerimde olduğunu fark etmemiştim.

Aklım onun kahkahalarıyla doluydu. Evet, bana annemin kızı olduğumu hatırlatıyordu.

Ucuz bir fahişeden başka bir şey olmadığımı.

BÖLÜM 4

SUMMER

Okulun ilk iki haftası hemen hemen aynı geçti. Programımı öğrenmiş, öğretmenlerimi ve bizden ne istediklerini anlamaya çalışmıştım. Çok zor olmasa da her gece ödev yapıyordum. Dönem başında bizi her zaman yavaş yavaş alıştıırırlardı. Bu durum her okulda aynıydı. Henüz hiç arkadaşım yoktu. Whit'in okulun ilk günü bana bilerek çelme taktığına dair söylentiler yayılmış, bu da herkesin kafasında bir sürü soru işareti oluşturmuştu. Ayrıca insanlar, o pazartesi ders bittikten sonra yaptığımız çirkin tartışmaya tanık olmuşlardı. Yavaş ama emin adımlarla okulda dışlanan biri hâline gelmiştim.

Kimse benimle konuşmuyordu. Herkes Lancaster baskısıyla susmuş durumdaydı. Sylvie'yi kütüphanedeki o ilk günden beri görmemiştim, bu yüzden onun arkadaşlığına da güvenemiyordum. Sanki bir hayalete dönüşmüştüm, kimse beni görmüyordu.

Bunun olacağını bilmeliydim. Whit'in kampüste olduğunu fark ettiğim an, yarı normal bir son yıl geçirme şansımın bittiğini anlamıştım. Okulun ikinci günü onunla birlikte İngilizce onur

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

sınıfında olduğumu fark etmişti ama ben ona dönüp bakmayı reddetmiştim. Her zaman derse geç gelen ve o kayıtsız “*Umurumda bile değil,*” tavrıyla içeri girer girmez, Figueroa’ya aldırış etmeden doğruca olduğum tarafa öfkeyle bakmıştı.

Okuldaki tüm personelin içten içe ondan nefret ettiğine emindim.

Hakkımda yaydığı zehirli sözleri itibarımı yavaş ama kesin bir şekilde tüketmişti. Azar azar. Öyle ki insanlar koridorlarda yanımdan geçerken resmen dudak büküyorlardı. İlk günümde öğle yemeğinde takıldığım kızlar şimdi beni görmemiş gibi davranıyorlardı. Ya da Caitlyn’in birkaç gün önce yaptığı gibi yatakhanede omuzlarıyla bana çarpıyorlardı.

Sanki beni buradan kovmaya çalışıyordu ama ben gitmeyi reddediyordum. Öğle yemeklerinde yemekhanede ya da dışarıda oturuyordu, etrafı hep kızlarla çevriliydi. Her zaman aynı üç oğlan ona eşlik ediyordu. Bizim gibi son sınıf öğrencileri olan Chad, Elliot ve Spencer. Tanınmış ailelerden geliyorlardı ama Whit’inki kadar tanınmış değillerdi. Şeytanın arkadaşları olmasına şaşırmışım fakat sanırım, ikna yeteneği ve bolca cazibeyle şeytan olabiliyordunuz.

Bu tam da annemin söyleyeceği bir şeye benziyordu.

Ona neler olduğunu anlatmamışım. Ona Whit’ten ve ne yaptığın-
dan kesinlikle bahsetmemiştim. Okulun iyi gittiğini, benim idare ettiğimi sanıyordu. Eğer ona Whit’le ilgili bir sorun olduğunu söyleseydim, babasıyla temasa geçerdi. İşte o zaman işkence başlardı.

Benim için.

Bu yüzden sessiz kalıyordum. Amerikan Siyaset Bilimi dersinde bir sonraki sıraya geçmişim, böylece artık tam arkasında oturmuyordum. Öğle yemeklerimi kütüphanede geçirmeye başladım. Hemen sonrasında erüt saatim olduğu için tüm ödevlerimi orada yapıyordum. Geceleri yemekhaneden bir şeyler alıp odama götürüyor ve kendime

kalıyordum. Duş alıyordum. Okuyor ya da *Netflix*'te bir şeyler izliyordum. Günlerim aynı geçiyordu. Sıkıcı.

Yalnız.

Yokmuşum gibi davranırsam, yok olurdu. Okulun ikinci haftasının sonunda Whit de beni unutmuş gibi görünüyordu, bu da beni sessiz bir rahatlama duygusuyla dolduruyordu.

Elbette çok da rahatlamış değildim. Ona tam olarak güvenmiyordum. Gizli bir planı olabilirdi.

Yine de bu kadar yakınımda olması beni meraklandırıyordu. Bazen öğle yemeğinde, yemekhanede geçirdiğim o birkaç dakika boyunca onu izliyordum. Kızlarla nasıl konuştuğunu, sanki ünlü biriymiş gibi ona nasıl yaltaklandıklarını seyrediyordum. Onunla paylaştığım derslerde kulaklarım geriliyordu. Bir öğretmen ona seslendiğinde her zaman doğru cevabı veriyordu. O zeki biriydi.

Aynı zamanda tehlikeliydi.

Herkes ona yalakalık yapıyordu. Aile adınız ve armanız okulun arması olunca, sanırım bu da işin doğasıydı. Öğretmenler, personel, her bir öğrenci. Statüsünden etkilenmemiş gibi görünenler sadece üç arkadaşıyla ama onlar da ona sessiz bir hürmetle davranıyordu. Bu da onun söz sahibi olduğunu bilmesini sağlıyordu. Kızlar onunla ve özellikle en yakın üç arkadaşıyla öyle çaresiz bir şekilde flört ediyorlardı ki, bu zavallı bir durumdu. Acınacak hâldelerdi.

Bana nasıl davranıyorsa ben de ona öyle davranıyordum, onunla konuşmayı reddediyordum. Bana fahişe demişti. Değişen hiçbir şey yoktu, benden nefret ediyordu.

Ondan nefret ediyordum.

Şu anda onu izliyordum. Cuma günüydü ve günün son dersi idi. Bir koltuk önümde, solumda, tam görüş alanımdaydı. Kalemimi sinir bozucu bir ritimle masasının kenarına vururken ona ters ters bakıyordum.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Bana doğru bakmıyordu bile.

Saçları alnına dökülmüş, dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Yine de yüzünde hiç mutluluk yoktu. Hepsi sert çizgilerle karanlık gölgelerden ibaretti. Ah ama bir o kadar da güzel bir yüze sahipti. Kampüsteki bahçelerde bulunan heykeller gibi soğuk ve sertti.

Öğretmen bir video açıp ışıkları kapattığında tek ışık duvardaki büyük ekran televizyondan geliyordu. Güncel olaylardan, dünyanın durumuyla acınası geleceğimizden bahseden bir videoydu ve ben hızla yok sayarak dikkatimi başka yere verdim.

Yeterince depresyondaydım.

Bay Stein sınıftan çıkar çıkmaz sınıftaki hava değişti. Telefonlar çıkarıldı, insanlar konuşmaya başladılar. Defterimin boş bir sayfasını karalarken, başımı eğerek saçlarımın öne düşüp yüzümü kapatmasını sağladım. Kimsenin beni görmesini istemiyordum. Büyük balon harflerle adımı yazıp etrafına çiçekler çizdim. Ardından Whit'in adını yazdım.

Adının etrafını uzun ve çok keskin boynuzları olan, küçük şeytan yüzleriyle çevreledim.

“Benim hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

Tanıdık derin sesini duyduğum anda bir nefes aldım, defterimi kapatıp başımı kaldırdığımda Whit'in hemen yanımda oturduğunu gördüm. Bir şekilde arkasındaki boş masaya geçmiş, masayı sessizce benimkine doğru kaydırmıştı. Nasıl fark etmemiştim?

Cevap vermediğimde, “Benim şeytan olduğumu mu düşünüyorsun?” diye beni dürttü.

Ondan uzaklaşırken beni rahat bırakmasını diliyordum.

Benimle konuşmaya devam etmesini diliyordum.

“Sanırım hayatını cehenneme çevirdim,” dedi sanki havadan sudan konuşuyormuşuz gibi.

Bense sessiz kalmaya devam ediyordum.

“Herkesi sana karşı kıskırttığım için şimdiye kadar ağlamaktan perişan olursun sanıyordum,” diye devam etti. “Düşündüğümünden daha güçlüymüşsün.”

Yavaşça bir kez daha yüzüne baktığımda bakışlarımız buluştu, bakışları beni içine çekiyordu. Loş ışıktaki bile o açık mavi parıltıyı görebiliyordum, aç gözleri beni yiyip bitirecekmiş gibi duruyordu. Dudaklarımı araladım ama sesim çıkmadı.

Hem ne söyleyecektim ki?

“Ama sanırım seni kimin sevip sevmediğini pek umursamıyorsun, ha?” Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. “İstedğini elde ettiğin sürece, sonunda sen kazanırsın.”

Neyden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Bu bir oyun değil,” dedim sesimi alçaltarak.

Kaşlarını kaldırdı. “Konuşabiliyor.”

Ters ters baktım.

“Yanılıyorsun, Savage. Hayat bir oyun ve bu odadaki hemen hemen herkes bir kaybeden.” Bir an için duraksadı. “Ben hariç.”

Küstahlığı hayret vericiydi.

“Sadece paran olduğu için,” diye hatırlattım ona.

“Ve güç. O kadar çok gücüm var ki, neredeyse üzerimden süzülüyor.” Eğilerek yaklaştığında ondan uzak durmak isteğiyle geri çekildim. “Hepsi benden korkuyor. Ne dersem sorgusuz sualsiz yaparlar.”

“Onlara beni görmezden gelmelerini söylediğin zamanki gibi mi?”

“Evet. Hepsi birer koyun,” dedi sırtarak.

“Sen de koyun çobanı mısın?”

“Ben koyunların otlatıldığı arazinin sahibi olan pisliğim. Tek yanlış bir harekette hepsini kesebilirim.” Bir süre beni süzerken, konuşmamak

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

için kendimi zorlayarak sessiz kaldım. Hiçbir şey belli etmemeliydim. Ne kelimeler ne de duygular. “Böyle son dakikada seni buraya kabul etmesi için annen babamı nasıl ikna etti?”

Hiçbir fikrim yok, ona söylemek istediğim şey buydu.

Onun yerine sessiz kaldım.

“Elinde babamla ilgili bir koz mu var? Yoksa her zamanki gibi dizlerinin üzerine çöküp senin okul ücretin için babamın aletini mi yaladı?”

Bir tepki beklediğini bildiğim için sözlerine karşı irkilmedim bile. Bakışlarının baştan aşağı üzerimde dolaşmasından bunu anlayabiliyordum. Gözlerimde, ardından dudaklarımda oyalandı. Bir açık vermemi bekliyordu.

Ona açık vermeyi reddediyordum.

“Seninle bir pazarlık yapabilirim. Buradaki hayatını çok daha kolay hâle getirebilirim,” dedi, sesi daha da kısık ve çok ikna ediciydi.

“Şartlar nedir?” Sesimi soğukkanlı ve sakin tuttum.

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. “Aletimi em ve bir hafta boyunca memelerine boşalmama izin ver, ben de herkesin kilidini kaldırayım.”

Tanrım, tam bir domuzdu. Göğüslerime boşalmak mı istiyordu?

Ansızın aklımda bir görüntü belirdi. Whit’in önünde diz çökmüş-tüm. Dudaklarım onun etkileyici aletinin etrafına sarılmış hâldeydi. Büyük olduğunu biliyordum. Öyle olmak *zorundaydı*. Bir Lancaster’ın küçük bir aleti olacağından şüpheliydim, ayrıca ona bir kez dokunduğumda elimin altındaki şeklini hatırlıyordum. Üstsüzdüm, sutyenim yoktu ve tam onun sevdiği gibi memelerim dışarıdaydı. Onu okşuyordum, ağzımı o kadar derinden becermesine izin veriyordum ki ucunun boğazımın arkasına çarptığını hissediyordum. Tam o sınırı aşmaya yakinken dudaklarından vahşi bir inilti dökülüyordu. Geri çekildiğinde, göğsümün her tarafına püskürttüğü menileri meme uçlarımdan damlıyordu.

Orgazminın etkileri hâlâ devam ederken hafifçe titreyen parmaklarıyla menilerini tenimden siliyordu. Parmaklarını dudaklarımda gezdirip bana emdiriyor, ben de itiraz etmeden hepsini yutuyordum. Her şeyi gün gibi net şekilde görebiliyordum ve özellikle önceki cinsel deneyimlerimi göz önünde bulundurursak, fantezilerimin biraz çarpık olduğunun farkındaydım.

“Yüzüne boşalmama izin ver ve beş seansta her şeyi halledeyim,” diye teklif etti.

Kısa bir an için cazibesine kapılsam da hızla o lezzetli görüntüyü düşüncelerimden uzaklaştırdım. Benim neyim vardı böyle? “Hayır.”

“Üç gün. Memelerine boşalırım,” diye karşı teklifte bulundu.

Ona bakakalırken sesimi çıkaramıyordum.

“İki gün olsun, sen de hemen şimdi, sınıfta seni parmaklamama izin vereceksin.” Sırıltısı o kadar genişti ki, beyaz dişlerinin karanlıkta bile beni kör ettiğine yemin edebilirdim.

“Kesinlikle olmaz.” Whit’in uzun parmaklarının eteğimin altında olduğu düşüncesiyle yerimde kıpırdanmamaya çalıştım. İç çamaşırlarımın altında. Bacaklarımla arasında, ıslak, karıncalanan tenimi okşuyor...

“Bunu düşünüyorsun.” Onun bilmiş sesi düşüncelerimi böldü.

“Hayır, gerçekten düşünmüyorum.”

Birbirimize bakarken bakışlarım onun boğazına kaydı. Nabzını, nasıl hızla attığını gördüm ve tuhaf bir şekilde onun beni etkilediği kadar benim de onu etkilediğimi düşünerek rahatlardım.

“Bunu sen istedin,” dedi en sonunda, ses tonu umursamazdı. “Hepsinin sana düşman olmasını sağlayacağım.”

“Zaten yapmadın mı?” Sesimi nasıl bu kadar düzgün tutabildiğimi bilmiyordum, oysa içimde onun bu kadar yakınımda olmasından dolayı titriyordum. Beni cinsel şantajla tehdit ediyordu ve alınmam gerekirdi. Neden alınmıyordum?

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Ondan etkilendiğin için. Yaptığı ve söylediği her şeye rağmen, onunla birlikte olma fikri hoşuna gidiyor. Sana verebileceklerini arzuluyorsun.

“Haklısın, yaptım,” dedi Whit. “Pes edeceğini sanmıştım. Birkaç oral seks ve herkes seni sevecek? Bana sorarsan bu bir anlaşma. Burada yeni kız olmanın kolay olmadığını biliyorum, özellikle de bir Lancaster senden nefret ediyorsa.”

“Lancasterların hepsi benden nefret etmiyor,” dedim Sylvie’ye atıfta bulunarak.

Whit’in yanakları hızla kızarıırken dudakları zar zor bastırılmış bir öfkeyle gerildi. “Eğer babamdan bahsediyorsan, düşündüğümünden daha büyük bir fahişesin demektir.”

Son sözleri o kadar yüksek sesle söylemişti ki herkes başını bizden yana çevirmişti. Sırt çantasını kapuğı gibi ayağa kalktı, başka bir şey söylemeden sınıftan çıktı.

Gidişini izlerken kesik kesik nefesler alıyordum. Herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu, meraklarını, telaşlı fısıltılarını hissedebiliyordum. Onu duymuşlardı. Nasıl duymayacaklardı ki? Kralları bana fahişe demişti. Şimdi bedelini, zaten ödediğimden daha fazlasını ödeyecektim.

Adamla tanışmadığım hâlde babasıyla uğraşıyormuşum gibi göstermişti. O bir efsaneden daha fazlasıydı. Benimle gerçekten tanışmadan hayatımda rol oynamış kurgusal bir karakterdi.

Şimdi Whit, Lancaster Hazırlık’taki yerimi garantilemek için babasıyla yattığımı varsayıyordu. Kendi annemle yıllarca ilişki yaşamış bir adamla yatacak kadar alçalacağıma gerçekten inanıyor muydu? Bu düşünce tarzını aklım almıyordu.

Whit söz konusu olduğunda, aklımın almadığı çok fazla şey vardı.

BÖLÜM 5

SUMMER

“Siktir git yolumdan,” diye hırladı bir çocuk, hemen ardından beni kenara itti. Omzumu duvara çarpıp yüzümü buruşturmama neden oldu ama çocuk bana doğru bakma zahmetine bile girmedi. Sadece yürümeye devam edip ona yaklaşan başka bir çocuğa beşlik çaktı. Uzaklaşmadan önce omuzlarının üzerinden bana bakarak gülüştüler.

Hayatım artık buydu. Son üç haftadır tamamen dışlanmış durumdaydım. Lancaster Hazırlık’taki herkesin kum torbasına dönüşmüş, bunca zamandır sadece her şeyi kabullenmeye çalışmıştım. Ancak kaba yorumlar, yanlarından geçerken fısıldaşmalarla ters ve pis bakışlar... Hepsi çok fazla gelmeye başlamıştı, öyle ki patlamama ramak kalmış durumdaydı.

İlk başlarda her şey aynıydı. Beni görmezden geliyorlar, yokmuşum gibi davranıyorlardı. Öğretim görevlileri bile öğrencilerin ne yaptığını anlamaya başlamıştı. Eğer bir grup projemiz varsa, beni projeye dahil etmiyorlardı. Bir öğretmen adımı söylediğinde, sanki ben yokmuşum gibi içlerinden biri yüksek sesle konuşuyordu.

Whit’in gözünde var olmaya bile değmezdim, bu yüzden başkalarının gözünde de değersizdim.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Bir süre sonra öğretmenler bana seslenmeyi tamamen bırakmıştı.

Sadece geçen hafta yarı şiddet içeren bir hâl aldı. Ne zaman bir şey olsa veya biri benimle fiziksel temasa geçse, sonunda onları Whit ile görüyordum. Sanki iyi yapılmış bir iş için onun onayına ihtiyaçları varmış gibiydi.

Bu mide bulandırıcıydı. Whit, okuldaki en büyük zorbaydı ama parmağını bile kıpırdatmasına gerek yoktu. Sadece başkalarına kendi adına iş yaptırıyor, bana bok gibi davranmalarını sağlıyordu.

Öğle yemeği yeni başlamışken yemek salonuna doğru ilerliyordum. Bu odadaki hiçbir kızıdan sempatik bakışlar ya da fısıltı hâlinde bir merhaba bile yoktu. Hepsi beni düşman olarak görüyordu. Alt sınıflar, kendilerine de kötü davranılacağı korkusuyla benimle ilişki kurmaktan kaçınıyorlardı. Burada hiç müttefikim yoktu, Sylvie bile tamamen ortadan kaybolmuştu. Okulun ilk gününden bu yana geçen altı hafta boyunca onu kampüste hiç görmemiştim.

Soğutucudaki hazır sandviçleri düşünerek sıraya doğru ilerledim. Bir tane almalıydım. Yarisini şimdi yiyip kalanını akşam yemeğine saklayabilirdim. Böylece gecenin geri kalanında odamdan çıkmak zorunda kalmazdım.

Acınası olsa da gerçektir. Odam benim tek rahatlama yerimdi. Akşamın erken saatlerinde gizlice dışarı çıkıp okyanusa giden patikalar da koştuğum zamanlar hariç zamanımın çoğunu burada geçiriyordum. Okul idaresi, kız öğrencileri saat beşten sonra dışarı çıkmamaları konusunda çoktan uyarmıştı. Güneş gittikçe daha erken batıyor, sahili çevreleyen orman karanlık oluyordu. Başımıza bir şey gelmesini istemiyorlardı.

Bu kurala uymuyordum. Okul saatlerinde o kadar kötü muamele görüyordum ki, bu zaman benim tek sığınağımdı ve elimden almalarına izin vermeyecektim. *AirPods*'umu takıp müzik dinlediğim, ayaklarımdan

yere vuruşunun ritminde kaybolduğum, kendimi gerçekten huzurlu hissettiğim tek andı. Yakın zamana kadar koşucuların yaşadığı coşku-yu hiç anlamamıştım. Şimdi her fırsatta bu duygunun peşinden koşuyormuşum gibi hissediyordum.

Bir sandviç, küçük bir paket cips ve bir *Smart Water** alıp sırada beklemeye başladım. Etrafımda konuşmalar oluyordu ama kimse benimle doğrudan konuşmuyordu.

Arkamda duran bir kız, "Işıklar söndükten sonra erkeklerle buluştuğunu duydum," diye fısıldadı arkadaş grubuna.

"Hangi erkeklerle?"

"Whit. Elliot. Spencer ve Chad," dedi kız. "Onları odasına gizlice sokuyor."

"Doğru, ne de olsa tek kişilik odası var, uğraşması gereken bir oda arkadaşı yok."

"Whit'in süiti var. Herkesin onun odasında buluştuğunu duydum," dedi bir başkası.

Benim hakkımda konuşuyorlardı.

"Her neyse. Tek bildiğim, onu sırayla becerdikleri. Ya da biri tarafından becerilirken diğerine sakso çekiyor. Sanki pornodan fırlamış dev bir seks partisi gibi. Iyy." Hepsi rahatsız bir şekilde gülüştü. "Çok iğrenç."

Öfke içimde dönüp dursa da bastırdım. Ne isterlerse söyleyebilirlerdi, doğru olmadığını biliyordum.

"Whit'in babasına da sürekli sakso çektiğini duydum. Okul ücretini bu şekilde ödüyormuş," dedi diğer kızlardan biri.

"İğrenç! O yaşlı bir adam."

* *The Coca-Cola Company*'ye ait bir şişelenmiş su markasıdır. 1996 yılında Amerika Birleşik Devletleri'nde tanıtılmış ve 2016 yılına kadar ülkedeki en iyi beş şişelenmiş su markasından biri olmuştur. —e.n.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Kızlar annesine benzermiş.”

Sözlerimi yutarak bir adım öne ilerledim. Kasiyerin işi bitmek bilmiyordu. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle herkesle havadan sudan konuşuyordu. Sadece işini yapıp sıranın ilerlemesini sağlayamaz mıydı?

“Ooo, belki de onu paylaşıyorlardır. Belki Whit’in babasıyla üçlü yapıyorlardır,” diye kızlardan bir diğeri cıyakladığında hepsi gülmeye başladı.

Daha fazla dayanamayacaktım.

Arkamı dönüp onlara ters ters baktım. Tüm bu zaman boyunca orada durduğumu biliyorlardı, en başta da bu yüzden her şeyi söylemişlerdi ama tepki vermemi beklemiyorlardı. Genelde hiç tepki vermezdim, ilk defa açıkça kendimi savunuyordum.

Kahkahaları yavaşça sönerken onlar da karşılık olarak bana gözlerini dikip bekliyorlardı.

“Hepiniz iğrençsiniz,” dedim onlara.

“En azından kendimi kayıt altında tutmak için birinin babasını becermiyorum,” diye alay etti içlerinden biri. Kız gençti, güzeldi ve yılan gibi acımasızdı. Whit’in asalaklarından biriydi.

“En azından Whit Lancaster’ın aletinin tadına bakmak için salya sümük ağlamıyorum,” diye karşılık verdim.

“Sen bir sürtüksün,” diye tersledi.

“Sen de çok fazla makyaj yapan, kalpsiz bir amcaksın,” diye ona cevap verdim.

Onun ve arkadaşlarının nefesi kesildi. Bir gölge aniden üzerimizde belirince sertçe yutkundum, başımı eğip parlak siyah ayakkabıların çizik çizik mokasenlerimin hemen yanında durduğunu gördüm.

“Bayan Savage,” dedi Müdür Matthews. “Benimle ofisime gelin, lütfen.”

Ona bakakaldım, sonra kızları işaret ettim. “Peki ya onlar ne olacak?”

“Ne olmuş onlara?” diye tekrarlarken kaşları havaya kalktı.

“Onlar başlattı. Benim hakkımda kötü konuşuyorlardı, ben sadece kendimi savunmaya çalışıyorum...” Sesim giderek azaldı ve dudaklarımı kapattım. Tartışmam anlamsızdı.

Kimse beni dinlemiyor, kimse umursamıyordu.

“Bu okulda sorunlarımızı isim takarak halletmiyoruz, özellikle de az önce senden duyduğum gibi kaba hakaretlerle.” Bir adım daha yaklaştı, parmakları üst koluma dolandı. “Bunu söylediğini duydum. O yüzden benimle gel, lütfen.”

“Öğle yemeğim ne olacak?” diye zayıf bir sesle sordum. Aldıklarımı gelişigüzel bir şekilde yakındaki bir rafa geri koydum.

“Sanırım bugün öğle yemeğini atlayacaksın,” dedi neşeyle ve beni yönlendirip yemek salonundan çıkardı.

Ben uzaklaşırken kızların kahkahalarını duyuyordum. Binadan çıkıp sağıma baktığımda Whit’in yardakçılarıyla birlikte durduğunu gördüm. Müdürle birlikte ölüm odasına götürülen bir suçlu gibi ofisine doğru yürümemi izlerken bakışları sadece benim üzerimdeydi.

Ne saçmalıktı ama.

Matthews’un ofisine girdiğimizde kapıyı kapatıp kilitledikten sonra masasının önüne yaslandı. Tam önündeki sandalyede oturdum, o kadar yakındı ki pantolonunun paçalarının dizlerime sürtündüğünü hissedebiliyordum. Geri çekilmeye çalıştım ama fayda etmemişti.

Kişisel alanımdaydı ve ondan kaçmamın hiçbir yolu yoktu.

“Neden Bayan Atherton’a amcık dedin?”

Kelime dudaklarından o kadar kolay dökülmüştü ki bir an şaşır-dım. “Bana sürtük dedi.”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Yani bu her şeyi yoluna koyuyor.” Ses tonu çıldırıcı derecede sakindi.

“Benim hakkımda korkunç şeyler söylüyordu. Hepsi.”

Kaşlarını kaldırdı. “Ne gibi?”

Hikâyeleri tekrarlamayı reddediyordum. Kulak misafiri olması yeterince kötüydü. “Beni kampüsteki bazı çocuklarla kötü şeyler yapmakla suçluyor.”

Kollarını önünde kavuşturarak, “Kampüsteki bazı çocuklarla kötü şeyler mi yapıyorsun?” diye sordu.

Suçlayıcı ses tonu susmama neden oldu, bana inanmıyordu.

“Tabii ki hayır. Herkes benden nefret ediyor.”

“Yine de hepsi senin hakkında konuşuyor, bu yüzden *bazılarının* senden hoşlandığını varsayıyorum. Çoğunlukla da oğlanlar.” Ona ters ters bakmak için başımı kaldırdığımda, çoktan beni incelemeye başladığını gördüm. Bakışları, kalçalarımın üst kısmında kalan eteğimin ucuna kaydığında, uzanıp eteğimi çekiştirerek mümkün olduğunca tenimi örtmeye çalıştım. Üstelik bel kısmından kıvırmıyordum bile. “Bu tür şeyleri daha önce de gördüm, Bayan Savage. Akranları tarafından dışlanan bir kız. Dedikodular uçuşmaya başlar. Çoğu abartılıdır ama her zaman içinde bir yerlerde doğruluk payı vardır.” Öne doğru eğilip rahatsız edici bir şekilde yaklaşınca geri çekildim.

“Çocuklar da benden nefret ediyor,” diye fısıldadım. “Hepsi.”

İnceleyen bakışları üzerimde dolaşarak beni süzüyordu. Sorgulayıcı bakışlarından korkmadan ben de ona baktım. Saklayacak bir şeyim yoktu. Burada haksız olan ben değildim. Tek suçum bir amcığa amcık demekti.

Bunu hak etmişti.

“Yurt odanda herhangi bir erkek bulursak, okuldan atılırsın,” derken sözleri son derece ciddiydi. “Işıklar söndükten sonra karşı cinsle eğlenmek yasaktır.”

Çoktan böyle bir şey yapmışım gibi konuşmuştu.

“Ya lezbiyen olsaydım? O zaman sorun olur muydu?” diye karşılık verdim.

Sert bir çizgi hâlini alan dudakları neredeyse tamamen kayboldu. “Sen lezbiyen değilsin.”

“Hiçbir şeyi varsaymamalısınız,” dedim kısık bir sesle.

Bana bakmaya devam ederek doğruldu, elleri şimdi kalçalarının üzerinde duruyordu. “Ceza alacaksın.”

“Ne için?”

“Bayan Atherton’a hakaretten. Birine amcık demek, okul kurallarına aykırıdır,” dedi ve masasının etrafından dolaşarak sandalyesine yerleşti.

Rahat bir nefes aldım, artık o kadar yakınımda olmadığı için rahatlamıştım. “Ceza kaç gün olacak?”

“Üç gün. Bugünden itibaren. Gelecek haftanın pazartesi ve salı günleri de cezalısın. Ah, ayrıca bu akşamki futbol maçına girmen de yasak.” Masasının çekmecesinden pembe bir bloknot çıkarıp kalemiyle üzerini çizmeye başladı.

Ne kadar da önemliydi. Futboldan nefret ederdim. Hem kiminle oturup maç izleyecektim ki? Kimse benden hoşlanmıyordu, hiç arkadaşım yoktu.

Bana ceza kâğıdını uzattı. “Gidebilirsin.”

Sırt çantamı yerden alarak kaçmaya hazır bir şekilde ayağa kalktım.

“Bayan Savage?”

Duraksayarak omzumun üzerinden Müdür Matthews’a baktım.

“Yerinde olsam söylediklerime dikkat ederdim. Başını kesinlikle yine belaya sokacak.”

Midem guruldarken başım dik şekilde hiçbir şey söylemeden ofisinden çıktım. Aceleyle yemekhaneye gittim, tam zil çalarken içeri

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

girdim. Başka bir sandviç buldum, tercih ettiğim sandviç değildi ama idare ederdi. Ödeme yapmak için kasaya gitmeden önce bir paket cips, bir *Smart Water* ve bir kola aldım.

Kararlı bir şekilde, “Yemek sırası kapandı,” dedi kasiyer.

“Sen de mi?” dedim sesim titreyerek. Çoğunlukla boş olan yemek salonuna bakarken kimsenin sessizce dağılmamı izlememesi için dua ediyordum.

Ağlayarak yere yığılmama çok az kalmıştı.

“Pekâlâ,” dedi sinirli bir şekilde, eşyalarımı tarayıp toplam tutarı söyledi. Ona nakit ödeme yaparak para üstünün kalmasını söyledim. Ardından dönüp aceleyle oradan çıktığımda çıkış olması gereken yerde sert, sıcak bir duvara çarptım.

“Summer Savage, nereye gidiyorsun?” Sert eller üst kollarımı kavradığında, başımı kaldırıp Elliot McIntosh’un bana sırtıtuğunu gördüm. Whit’in arkadaşlarından biriydi.

Eminim tüm hikâyeleri duymuştu ve hepsinin doğru olduğuna inanıyordu. Bana istediğini yapabileceğini, benim de uysalca boyun eğeceğimi sanıyordu.

“Bırak gideyim,” diye mırıldanırken yiyecek ve içeceklerimi göğsüme bastırdım. Gitmeden önce onları sırt çantama koymalıydım ama çok acelem vardı.

Elimde tuttuğum şeyi kontrol etmek için başını eğerek, “Ne var orada?” diye sordu. “Geç bir öğle yemeği, ha? Paylaşmak ister misin? Yurduna dönüp bir süre takılmak ister misin?”

“Uzak dur benden.” Elinden kurtulup yürümeye devam ederek doğruca kütüphaneye ilerledim. Elliot bana ayak uyduruyor, uzun bacakları bana yetişmesini kolaylaştırıyordu. Bense ona bakmamak için elimden geleni yapıyordum.

“Sakin ol, bebeğim. Çok acelen var,” diyerek güldüğünde ona kaçamak bir bakış attım. Saçlarıyla gözleri koyu renkti, buğday

tenliydi ve dudakları dolgundu. Farklı bir biçimde olsa da Whit kadar yakışıklıydı.

Yine de onun varlığı ile vücudum titremiyordu. Arada muazzam bir fark vardı.

“Senin gitmen gereken bir ders yok mu?” diye çıkıştığım sırada kütüphane uzakta belirdi.

“Senin için dersi asarım.” Uzanıp kolumu yakaladı, durmamı sağladı. “Birlikte biraz zaman geçirelim. Birbirimizi tanıyalım.”

“Gelemem. Dersim var.” Sanki onunla vakit geçirmek istemememin tek sebebi buymuş gibi cevap verdim.

Rahat bir şekilde gülümsedi. “Hayır, yok. Etüt saatindesin. Ben de öyle. Hadi kütüphanede takılalım. Kimsenin bizi rahatsız etmeyeceği, rafların arasında sessiz bir yer biliyorum.”

Elinden kurtulmaya çalıştım ama parmakları kolumu daha sıkı kavradı. “Hayır.”

“Ah, hadi ama.” Bir adım daha yaklaştı, o kadar yakındı ki vücudu benimkine değiyordu. “Whit’e verdiğini biliyorum. Seni becermenin hayat boyu yaşanacak en iyi deneyim olduğunu söylüyor. Sadece biraz tatmama izin ver.”

Sözleri karşısında aklım yakıcı bir öfkeyle yandı, hiç düşünmeden dizimi kaldırıp doğruca Elliot’ın testislerini hedef aldım.

Tam isabet ettirdim.

“Siktiğimin orospusu!” diye bağırdı ve yere düşerken elleriyle aletini kapatabilmek için beni bıraktı.

Yiyecek ve içeceklerimi hâlâ elimde tutarak koşmaya başladım, kütüphanenin çift kanatlı kapısı giderek yaklaşıyordu. Gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü hissedebiliyordum, tenimi ıslatıyordu. Üstelik ağladığımın farkında bile değildim.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Buna daha fazla katlanamazdım. Dayanamıyordum. Alaylar. Alçaklık. Şiddet. Acı. Yalanlar. Whit insanlara seks yaptığımızı mı söylüyordu?

Tanrım, yapmamızı çok isterdi. *Kibirli pislik.*

Ondan nefret ediyordum. Hepsinden nefret ediyordum.

Bana bir şans vermemelerinden, öğretmenlerle personelin seyirci kalıp yapılanlara izin vermesinden nefret ediyordum. Neler olduğunu görüyorlardı, sadece korkusuz liderlerine karşı gelmekten korkuyorlardı.

Üstelik o korkusuz bir lider değildi. Vampir gibi davranan on yedi yaşında bir çocuktur. Yani bir milyon ömür boyunca her şeyi görüp yapmış gibi davranıyordu ve şimdi de canı sıkılıyordu. Ona katlanamıyordum.

Tüm bunların en zor kısmı ne miydi?

Beni görmezden geldiklerinde... Sanki hiç var olmamışım gibi davranıyorlardı. Hayatım boyunca hep böyle davranışlarla karşılaşmıştım. Şimdiye kadar alışmış olmam gerektiğini düşünebilirdiniz ama alışmamıştım.

Alışacağımı da hiç sanmıyordum.

Kapılardan biri açıldığında Whit karşımda durdu. Kapalı dudaklarıyla gülümserken bakışları sadece bana odaklanmıştı, başka kimseye bakmıyordu. Sanki bunca zamandır beni selamlamak için bekliyormuş gibiydi. Bakışları hâlâ acı içinde iki büklüm olan ve arkamda yerde kıvranan arkadaşına kaydığında nefes nefese kalarak durdum, gözyaşlarım hâlâ akıyordu.

“Elliot’a zarar mı verdin?” diye sordu inanamayarak.

“Testislerini tekmeledim,” dedim zevkle, ona da aynı şeyi yapabileceğimi düşünmesini umuyordum. Biraz daha dik dururken gözyaşlarımın yanaklarımda kuruduğunu hissedebiliyordum. Sanki durmalarını istemiştin, onlar da çağrımın kulak vermişlerdi.

“Lacy Atherton’a amcık dediğini duydum?” Kaşlarını kaldırdı.

“Çünkü öyle.” Çenemi dikleştirdim, hâlâ öğle ve akşam yemeklerimi kollarımda taşıyor olmaktan nefret ediyordum. Kendimi aptal gibi hissediyordum.

Savunmasız.

“Haksız değilsin,” dedi Whit. “Sadece kimse ona öyle olduğunu söylemiyor.”

“Eh, ben söyledim,” derken ona ters ters baktım.

Öylece boş boş bana bakıyordu.

“İnsanlara seks yaptığımızı söylemeyi kes,” diye çıktım ona.

Bakışlarında bir anlığına şaşkınlık belirse de ifadesini düzeltti. “Senin hakkında hiç konuşmuyorum.”

“Yalancı,” diye tısladım.

“Bunu söylediğimi sana kim söyledi?”

“Topsuz arkadaşın,” dedim başımla Elliot’ı göstererek.

Whit’in dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı. “Yalancı olan o.”

“Eminim öyledir.” Whit’e inanmıyordum. Herkesi bana düşman olmaya ikna eden pislik oydu. Bu kampüsteki tüm güç ondaydı ve herkes ona boyun eğiyordu. Yetişkinler bile, hatta özellikle de yetişkinler boyun eğiyordu. Muhtemelen ona karşı gelirlerse işlerini kaybedeceklerinden korkuyorlardı.

“Bana inanmıyor musun?” diye sordu Whit.

Başımı iki yana salladım.

“Düşündüğümden daha zekiymişsin,” diye mırıldandı. O kadar alçak sesle söylemişti ki neredeyse onu duymayacaktım.

Ancak duymuştum. Duymuştum, söylediği her şeye kanacak kadar aptal olduğumu düşünüyor olmalıydı.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Bu durumdan bıkmıştım. Sadece biraz huzur istiyordum. Amerikan Siyaset Bilimi dersine kadar bir saatim vardı. Whit'in de derse gireceği düşünülürken, bu ders tam bir işkence olacaktı. Beni yok etmeye kararlı bir pislik için neden oksijen harcadığımı bilmiyorum.

Artık umurumda değildi.

“Bırak gireyim,” dedim ve onu geçmek için elimden geleni yaparak ilerledim.

Elini kalçama koyarak beni durdurduğunda, dokunuşu beni iliklerime kadar yaktı. Sadece parmaklarının dokunduğu o küçük noktaya odaklanabiliyor, hareket edemiyordum. Ereğimin ağır yününden, gömüğümün pamuklu altından bile onu hissedebiliyordum. Sıcak ve kalıcı bir damga gibi beni sonsuza dek iz bırakacak şekilde dağlamıştı. Tüylerim diken diken olurken nefes alışlarım değişti, başka bir şeye dönüştü.

O hafif, tanıdık ağır karnımın alt kısmına yerleşti.

Daha aşağıya.

Çok yakın duruyorduk. Dans pistine çıkıp romantik bir şarkıda birlikte sallanmaya hazırlanan bir çiftte benziyorduk. Onu günün bu saatinde kütüphanede daha önce hiç görmemiştim, bu durum bedenimde bir şok etkisi yaratmıştı.

Dokunuşu da aynı şekilde bedenimde şok etkisi yaratıyordu.

Başımı eğik tutmaya devam ederek kemer tokasına baktım, lacivert üniforma pantolonunun önüne. Aniden uzanıp elimi üzerine koyma isteği duydum. Kaya gibi sertleşene kadar benim için büyüyen ereksiyonunun yavaşça kabarmasını hissetmek istedim. Beni istediğini biliyordum. Ondan yayılan titreşimin içime aktığını hissedebiliyordum.

Yine de yapmadım. Ona dokunamazdım. Ondan nefret ediyordum.

Evet, ediyordum.

Onun yerine, orada durup bekledim.

“Sırların var, Savage. Teninin her yerinde süründüklerini hissedebiliyorum. Dışarı çıkmak için can atıyorlar,” diye mırıldandı, başı eğik, ağzı şakağımdaydı. “Onları benimle ne zaman paylaşacaksın?”

“Asla,” diye fısıldadım sertçe. “Ölmeyi tercih ederim.”

Kıkırdayıp diğer eliyle yüzüme dokundu. İşaret parmağını yanağımdan aşağı indirdi. Çenemde iz bıraktı. Tüy gibi hafıftı. Sanki hiç olmamış gibi. İçimi bir ürperti kapladı, onun için fazlasıyla belliydi. O yakınımdayken bedenimi kontrol edemememden duyduğum utançtan nefret ediyordum. “Sanırım ellerimi boğazına dolasam ve seni boğarak öldürsem hoşuna giderdi. Gördüğün son yüzün ben olduğumu bilmek.”

Sözleri içime felç edici bir korku salmalıydı. Ancak öyle olmadı. Öfkeme rağmen içimi arzu kaplıyordu, aklıma gelen ilk şeyi söyledim. “Bunu yapmayı sevdiğini duydum. Kızları boğmak.”

Kelimeler beni terk ettiği anda, bunu söylediğim için kendimden nefret ettim. Kafamın içinde, düşüncelerimde, rüyalarımnda, kâbuslarımda yaşadığını düşünmesini istemiyordum çünkü yaşıyordu. Nereye gidersem gideyim peşimi bırakmıyordu. Lancaster ismi bu kahrolası kampüsün her yerindeydi, üstelik o benim gerçekten ilgilendiğim tek Lancaster’dı. Onu hatırlatan şeyler her yerdeydi. Onlardan kaçamıyordum.

Artık buna dayanamıyordum.

“Bunu nereden duydun?” Sesi eğlenmiş gibi geliyordu.

Gözlerimi kapattım. Eli hafifçe boğazıma dayandığında içime bir nefes çektim. Bir tehdit gibiydi.

Bir söz.

“O-okulun ilk günü. Caitlyn’le Jane öğle yemeğinde söyledi.” Kekemelik bir zayıflıktı, kendime güçlü olmam gerektiğini hatırlattım.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Bir kıkırdama duydum, ardından bana daha da yaklaştı. Beni de kendisiyle birlikte kütüphaneye çekti, böylece girişin yakınındaki karanlık bir oyuğa sıkıştık. Vücuduyla açık tuttuğu kapı büyük bir gürültüyle çarpıştığında Bayan Taylor'ın ön masadan bizi susturduğunu duydum.

“Ellerimi üzerlerine koymamı isteyen amcıklar,” dedi, sesi hâlâ eğleniyormuş gibi çıkıyordu. “Yani benim hakkımda dedikodu mu yapıyordunuz?”

“Onlar dedikodu yapıyordu,” diye düzelttim.

“Senin de söyleyecek hiçbir şeyin yoktu.”

“Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

Parmakları boynumda sıkılaştı, hafif bir baskı uyguluyordu. “Küçük yalancı. Bazı şeyleri biliyorsun.”

“Ne gibi?”

“Dudaklarımın tadı. Dilimin dokusu. Aletimin uzunluğu.”

Titriyordum. O haklıydı. Bunların hepsini biliyordum. “Bu üç yıl önceydi.”

“Hatırlıyorsun.”

“Tabii ki hatırlıyorum.” Sadece bir an tereddüt ettim. “Bana fahişe dedin. Her zamanki gibi.”

“Bu yüzden lakabın kalıcı oldu. En azından tutarlı biriyim.” Kavrayışı yumuşadı, sonra parmaklarını tenimde, gömleğimin yakasına doğru gezdirdi. “Benim güzel, küçük fahişem. Hatırladığımdan daha da güzelsin.”

İltifatının altında ezilmek istiyordum ama kendime durmamı söyledim. Bu hâlâ daha güzel kelimelerle süslenmiş bir hakaretti. “Sadece on dört yaşındaydım.”

“Çok genç. Çok masum. Şampanya içiyor, tanımadığın bir çocuğu dilinle öpüyordun. Göğüslerinin neredeyse içinden fırlayacağı bir

elbise giyyordun. Eğer o zamanlar masumsan, eminim şimdiye kadar tamamen yozlaşmışsındır,” diye alay etti.

Bana sırtıttığını görmek için ona bakmaya cesaret ettim. Keşke sözlerinin ne kadar doğru olduğunu bilseydi. “Bırak gideyim.”

“Senin omurgalı olduğunu görmek hoşuma gidiyor, Savage.” Boynumu tekrar sıktı. Bu sefer daha sıkıydı, boğazımdaki havanın tıkanmasına neden oldu. “Böyle devam et.”

Boynumu bıraktı ve arkasına bile bakmadan uzaklaştı, kütüphane-
den çıkarken adımlarını aceleyle atıyordu. Oyukta kalıp sertçe
yutkundum, nefesimle hızla atan kalbimi sakinleştirmek için çaresizce
abalıyordum. Etkileşimimizden bu kadar keyif almış olmaktan nefret
ediyordum. Tenimdeki parmakları, parmaklarının altındaki nazik
tehdidi. Acı çekmek istiyordum. Avucuna doğru eğilmiş, sessizce
yalvarıyordum.

Bunu istediğim için kendimden nefret ediyordum.

Onu istediğim için.

BÖLÜM 6

WHIT

Kütüphaneden çıktıktan sonra Elliot'ın yanına gittim -hâlâ yerde bir top gibi kıvrılmış, bir kedi gibi aletini tutuyordu- ve sırtına hafifçe tekme attım. "Ayağa kalk, orospu çocuğu."

Yüzü acı içinde, sendeleyerek ayağa kalktı. Küçük Summer Savage'ın bunu yapabileceğini sanmıyordum ama Elliot'ı yere sermişti, bu kolay bir başarı değildi. O benim arkadaşım. Sonuna kadar sadıktı fakat aynı zamanda koca ağızlı dev bir hıyardı.

Yani o zayıf biriydi. Çevremde zayıf insanlara yer veremezdim. Gitmek üzereydi.

Şaşkınlık içinde, "O küçük kaltak hayalarım tekme attı," diye mırıldandı Elliot, yere tükürmeden önce başını salladı.

"Ona öyle deme," dedim, sesim bilinçli olarak sakindi. Ona patlamama çok az kalmıştı.

"Ona ne diyeceksin? Kaltak mı? İşte bu o. Tereddüt bile etmedi. Tam testislerime vurdu. Çok acıttı."

"Bunu hak ettin." Bir adım daha yaklaştım. Alnındaki teri gördüm. Kız, ona karşı bir sayı öne geçmişti. "Ona bir şey söyledin."

Kaşlarını çattı, hatırlamaya çalışıyordu. “Ne? Ona bir sürü şey söyledim.”

“Söylemeye hakkın olmayan şeyler.”

Bakışlarında korku titreşti, sonra kayboldu, yerini kızgınlık aldı. “Ne, onu becerdiğini mi? Hepimiz istediğini biliyoruz-”

Onu iki elimle boğazından kavradım, parmaklarım sıkıca bastırıyordu. Avuçlarımın altındaki kırılğan kemiklerin hafifçe gevşediğini hissedebiliyordum. Bu adamın sonunu getirmenin çok kolay olacağını fark ettim. Parmaklarıyla ellerimi tırmalıyor, çok çabalıyarak ihtiyaç duyduğu enerjiyi boşa harcıyordu. Aptal herif. “Ona seviştiğimizi söylediğimi söylemişsin. Henüz yapmıyoruz.”

Bana baktı, gözleri şişerken konuşamadığını fark ettim. Bu beni o kadar tatmin etmişti ki sırtıtmaktan kendimi alamadım. “Summer Savage ile bir daha asla konuşma, beni duyuyor musun? Eğer ona doğru baktığını görürsem, testislerini kesip sana yediririm.”

Elliot elinden geldiğince başını salladı, çıplak ellerimle boynunu öldüresiye sıkığımı düşünürsek bu çok zordu. Yüzü kıpkırmızıydı, teri tenini kaplıyordu, parmaklarıma damlamadan önce onu bıraktım.

İğrenç.

Büyük, hırıltılı bir nefes verdi, eğilip ellerini dizlerinin üzerine koydu ve öksürdü, o kadar derindi ki ciğerleri takırdıyordu. Onu küçümseyerek izledim, dudaklarım istesem de silemeyeceğim bir alaycı ifadeye dönüştü.

Zayıf insanlardan nefret ederdim. Elliot’ı uzun zamandır tanıyordum ama bu kampüse girme yolunu satın alan küçük, güzel bir fahişe onu ince bir dizle yere serdiğinde, daha fazla arkadaşım olarak kalmayacağını biliyorum.

Açıkça ondan daha güçlüydü.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“O bir kaltak değil,” dedim ona, vücudu bana bakamayacak şekilde eğilmiş hâldeydi. Muhtemelen o da bakmak istemiyordu. Korkak herif. “Onunla başa çıkamayan küçük kaltak sensin.”

Arkama bile bakmadan yanından uzaklaşıp şapele doğru yürüdüm. Günün bu saatinde orada kimse olmazdı ve biraz teselliye ihtiyacım vardı.

Biraz huzura.

Düşüncelerim karmakarışık. Summer ile doluydu. Yeni olan başka ne vardı ki? Tek düşündüğümün o olmasından nefret ediyordum. Ben takıntılı bir adamdım. On dört yaşından beri ona takıntılı olduğumu düşünürsek, bu duyguya alışacağımı düşünebilirdiniz. Yine de onunla ilgili düşüncelerim yıllar geçse de hiç azalmadı. O hep oradaydı, aklımın bir köşesinde duruyordu, en tuhaf zamanlarda ya da hiç beklemediğim anlarda beni rahatsız ediyordu.

Okulun ilk günü onu Amerikan Siyaset Bilimi dersinde görmek, takılıp tam sıramın önüne düşmesine tanık olmak beni şoke etmişti. Kimse beni onun gelişine hazırlamamıştı. *Hacker* küçük kız kardeşim Sylvie bile, üstelik o sürtük bu kampüste olan her şeyi biliyordu. Ona gidip bu konuda hesap sordum mu?

Hayır.

Zayıflık göstermeyi reddediyordum.

Summer’ın ben yokmuşum gibi davranacağını anladığımda herkesi ona karşı kıskırttım. Yine de kimse onu pes ettiremedi. Kampüste, koridorlarda, yemekhanede, kütüphanede, bahçede sanki buranın sahibiymiş gibi yürüyordu. Başı dik, burnu havada bir kraliçe gibiydi. Her şeyin üstünde.

Eh, sonunda onu indirdim.

Güzelliğini küçümsüyordu, bunu anlamıyordum. Diğer her kız kendini eşsiz göstermek için elinden geleni yapıyordu. Saç, makyaj,

tırnaklar, takılar, hepsi gösterişliydi. Nedenini anlıyordum. Üniforma sınırlandırıcıydı ve öne çıkmak istiyorlardı.

Summer sahip olduklarını vurgulamak adına hiçbir şey yapmasa da yine de öne çıkıyordu, en azından benim için. Makyajsızdı. Parlak kahverengi saçları basit bir atkuyruğu şeklinde toplanmış, uzun, dalgalı teller sırtından aşağı akıyordu. Onları avucumun içine alıp çekmek istiyordum. Teni soluk, yanakları pembeydi. Ağzı...

Ağzı hayalleri süsleyecek türdendi. Dolgun, ısırılabilir dudaklar, özellikle de alttaki. Dişlerimi etine geçirip çekiştirmeyi çok isterdim. O dudakların aletimi sıkıca sarısına tanık olmak...

Bunu her şeyden çok istiyordum. Küçük Summer Savage'ın önümde diz çöküşüne, mükemmel dudaklarıyla aletimi okşamasına, tatlı göğüslerinin üzerine, hatta yüzüne boşalmama izin vermesine tanık olmak. Neredeyse 18 yaşındaydı ve çok yorgun gözüküyordu. Bir sürü sakso çektiğine emindim. Benimle birkaç tane daha olsa ne olurdu? Koyunları geri çekerdim, böylece işkencesi biterdi.

Bu kadar kolaydı.

Yine de beni reddetti, kimse beni reddetmezdi. Tam o anda, onu parmaklamayı teklif ettiğimde gözbebeklerinin nasıl büyüdüğünü gördüm ama yine de beni geri çevirdi. Lancasterların hepsinin ondan nefret etmediğini söylediğinde çok sinirlenmiştim; tam anlamıyla öfkelenmiştim.

Herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle ona fahişe dedim.

Bunu hak etmişti. Onu başka nasıl kırabilirdim ki? İnsanlardan daha fazla baskı uygulamalarını istedim. Acımasız olmalarını söyledim. Kirli oynamalarını. Onu avlamalarını.

Onu incitmelerini.

Ona ve tepeden bakan davranışlarına lanet olsun. Kendini her şeyin üstünde görüyordu, oysa kimse öyle değildi. Hepsi benim önümde eğiliyordu.

En sonunda, o da yapacaktı.

BÖLÜM 7

SUMMER

Amerikan Siyaset Bilimi dersini atladım.

Kütüphanedeki sohbetimizden sonra Whit'le karşılaşma düşüncesine dayanamadım. Güvenli alanımı kirletmesinden nefret ediyordum. Onunla henüz karşılaşmadığım tek binaydı. Orayı da mahvetmişti. Ondan kaçmak için gidecek başka yerim yoktu.

Sadece varlığıyla bile kütüphaneyi benden almıştı.

Yurt odama çekilip geç öğle yemeğimi yedim. Sandviçin yarısını sonraya saklamak yerine hepsini mideye indirdim. Buna cipsle kola da dahildi. Whit'le, Elliot'la, hepsiyle olan o etkileşimden sonra sanki açlıktan ölüyordum. Sıradaki kızlarla olan kavga, Matthews'un dırdırını dinlemek, dudaklarından kolayca dökülen amcık kelimesi -iki kez- beni çok etkilemişti. Yemek sırasındaki şirret kasiyer bile beni neredeyse duygusal bir çöküşe sürüklüyordu.

Keskin nişancılığımın Whit'i etkilemek planımın bir parçası değildi. Yine de bir şekilde iltifatı iyi hissettirmişti. Sözleri, arkasındaki zalimliğe rağmen beni daha da güçlendirdi. Hâlâ beni kırmak istiyordu, istediğini biliyordum. Her parçası cinsel olan emrini yerine getirmemi istiyordu.

Whit Lancaster'ın cinsel oyuncuğu olmak çok mu kötü olurdu? Muhtemelen. Sanırım aşağılanma ve hiçbir gencin bilmemesi gereken her türlü garip, fazla tecrübeli şeylerle ilgileniyordu. Ona ne olmuştu da bu kadar zarar görmüştü?

Hiçbir fikrim yoktu.

Yine de yurt odamda saklanmak akıllıca değildi. Cezaya gitmemi daha da zorlaştırıyordu. Pembe fişi kontrol ettiğimde ana binanın üst katındaki sınıflardan birinde olduğunu gördüm, bu yüzden oraya doğru ilerledim, kurşun gibi ağır hissettiren ayaklarla merdivenlerden yukarı çıktım. Şimdiye kadar gittiğim hiçbir okulda cuma öğleden sonra ceza verilmiyordu. Billington'da cumartesi okulu vardı, o da berbatı. Geçmişte orada çok zaman geçirmiş, her saniyesinden nefret etmiştim.

Sanırım güzel bir cuma öğleden sonrasında altmış dakikalık bir gözetim o kadar da kötü olmayacaktı.

Açık sınıf kapısından içeri girdiğimde içeride çoktan uyumuş olan başka öğrencilerle karşılaştım. İçlerinden biri sırasının üzerine eğilmiş, başını sırt çantasına yastık gibi dayamış, uyumaya çalışıyordu. Birkaçı ödev yapıyordu. Diğerleri ise yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle sıranın arkasında oturan adama suratsızca bakıyordu.

Müdür Matthews.

Neden gözetimi izlemekle zamanını boşa harcıyordu?

En son sırada, açık bir pencerenin yanında bir kız oturuyor, uzun, soluk sarı saçları dışarıdan gelen esintiyle hafifçe havalanıyordu.

Sylvie Lancaster.

"Summer Savage, neredeyse geç notu alıyordun. Bu sana üç gün daha cezaya mal olacaktı," dedi Matthews neşçyle.

Cevap vermedim. Sadece Sylvie'nin yanındaki boş masaya doğru ilerledim. Matthews, "Yan yana oturmayın lütfen," diye uyardığında yerleşmeye tamamen hazırdım. "Ayrıca konuşmak yok."

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Sıradaki masaya geçip oturdum. Sırt çantamı getirdiğim için memnundum, böylece dersten yeni gelmiş gibi görünüyordum.

Matthews, Amerikan Siyaset Bilimi dersinde olmadığımı anladığında başım derde girecekti. Bu daha fazla gözetim anlamına gelecekti, bundan nefret ediyordum ama artık çok geçti.

Hepimiz müdürün ayağa kalkıp kapıya yönelmesini izledik. Tam kapatacakken biri içeri daldı, kapıyı ve müdürümüzü kenara iterek içeri girdi.

Bu Elliot'tı. Gözlerimiz birleştiği anda gülümsedi.

“Geç kaldın,” diye tersledi Matthews.

“Özür dilerim, efendim. Kampüsün öbür ucundan gelmek zorunda kaldım. Ayrıca antrenmanı kaçırıyorum.”

Elliot bir futbolcuydu. Tabii ki.

“Bu gece oynuyor musun?”

“Evet, efendim.”

Sylvie yüksek sesle iç çekti. Ona baktığımda, narin elini ağzının önünde tutarak esnediğini gördüm. Bu da yüksek sesliydi.

Masasına dönmeden önce, “Bir daha geç kalma,” dedi Matthews. “Kuralları hatırlatmak için söylüyorum, cezanız resmi olarak saat dörtte bitiyor. Şimdilik zamanınız bana ait. Konuşmak yok, telefonunuza bakmak yok -görürsem el koyarım- ve uyumak yok. Seni kastediyorum, Garza.”

Matthews eliyle masasının kenarına vurduğunda Garza doğruldu, uykusundan uyanıp şaşkınlıkla etrafına bakındı.

Biri kıkırdadı. Sanırım Sylvie'ydi.

“Ödevlerin üzerinde çalışmanı öneririm. Belki sınıftaki okuma ödevlerine devam edersin. Eğer seni başka bir şey yaparken yakalarsam, bu gece yarısına kadar teslim edilmesi gereken beş yüz kelimelik bir

kompozisyon için eğlenceli bir konu bulacağım.” Matthews sırtıttı. Öğrencilere işkence etmekten zevk alıp almadığını merak ediyordum. “Anlıyor muyuz?”

Tanrım, ne küçümseyici bir pislikti.

Başımızı salladık. Birkaçımız evet diye mırıldandı.

“Söylediğinizi duymak istiyorum. Anlıyor musunuz?” diye tekrarladı.

“Evet, efendim,” diye hepimiz bir ağızdan cevap verdik.

“Güzel.” Başını salladı.

Soluma doğru eğilip matematik ders kitabımı çıkarmak için sırt çantamın fermuarını açmak üzereyken, katlanmış bir kâğıt parçası çantamın üstüne düştü. Zar zor başımı kaldırdığımda, Sylvie’nin açık defterine bir şeyler karalamaya devam etmeden önce bana hızlıca gülümsediğini gördüm.

Ders kitabımla defterimi kaptığım gibi masanın üzerine koydum, notu güvenli bir şekilde ön kapağın altına sıkıştırdım. Bir kalem aldım, defteri açıp temiz bir sayfaya geçmeden önce kitapta son matematik ödevimi buldum.

Çok ama çok dikkatli bir şekilde Sylvie’nin bana uzattığı notu açtım.

Sevgili kurumumuzda işler nasıl gidiyor?

Karnımda öfke kaynıyordu. Benim için ne kadar kötü olduğunu biliyor olmalıydı, özellikle de son zamanlarda. Bu çok açıktı. Ayrıca tüm bu karmaşanın elebaşısı da onun pislik abisiydi. Duygularımı onunla paylaşmakta tereddüt etmedim. O bir arkadaş değildi. O bir düşmandı.

Korkunç. Abin pislüğün teki. İyi davranmaya zahmet etme. Eminim sen de benden nefret ediyorsundur.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Kâğıdı tekrar katlarken tüm bu süre boyunca Matthews'u izledim. Telefonunda işaret parmağını kaydırıyor, kaydırıyor, kaydırıyordu. Sosyal medyada olduğunu varsaydım.

Pislik.

Olabildiğince dikkat çekmeden notu geriye doğru bıraktım. Başımı hafifçe sola çevirdiğimde rüzgârla birlikte dalgalandığını görebiliyordum, yere düşmeden önce havada zikzaklar çiziyordu. Sylvie ayağını ileri attı, kâğıdı masasına doğru sürüklerken üzerine basıyordu.

Matthews'un bahsettiği o aptal makaleyi yazmak istemiyordum. Eğer yakalanırsak çok kızardım, özellikle de Sylvie ile iletişim kurmak tam bir zaman kaybı olduğu için.

İlginç görünen ve bana da ilgi gösteren tek kişinin bu kampüsteki en büyük pislikle akraba olması beklenirdi.

Dakikalar geçerken -duvarda asılı duran saatin tik taklarını duyabiliyorduk, sınıf o kadar sessizdi- benim de uykum geliyordu. Matematik çalışmak bu duruma yardımcı olmuyordu. Kalemimi defterin üstüne tekrar tekrar vurdum, Matthews başını kaldırıp ters ters bakana kadar hızlandım.

“Kes şunu,” dedi hafifçe.

Başımı eğdim, bakışlarım bir şekilde ayakkabımın altında duran katlanmış kâğıt parçasına takıldı. Bir gösteri yaparak kitabımı kapattım ve sırt çantama koymak için eğildim. *Romeo ve Juliet*'i çıkarıp notu kitabın ortasına koyduktan sonra masama bıraktım. Matthews tüm bu süre boyunca yüzündeki kızgınlıkla beni izliyordu, ben de kitabı açıp okuyormuş gibi yaptım.

Bakışları gereğinden uzun süre üzerimde kaldı. Sonunda başımı kaldırdığımda dikkatini telefonuna verdiğini gördüm. Yavaşça notu açıp defterimin arasına sıkıştırdım ve Sylvie'nin cevabını okudum.

Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Eminim bana inanmıyorsundur ama son bir aydır hasta olduğum için kampüs dışındaydım. Bu yüzden seni görmedim. Daha bugün döndüm, Dünya Tarihi dersinde öğretmene cevap verdiğim için başım belaya girdi. Bu yüzden cezalıyım. Çok aptalca. Whit'le aynı güce sahip olmasam da biraz gücüm var. Belki sana yardım edebilirim fakat bana ne olduğunu anlatmalısın.

Ona inanmak istiyordum ama bu çok zordu. Hasta olduğunu söyleyerek ne demek istemişti? Kampüs dışında olduğuna inanıyordum. Onu hiç görmemiştim, yani bu mantıklıydı. Ancak hasta mıydı? Bir hastalığı mı vardı? Bir rahatsızlığı mı? Uyuşturucu bağımlılığı?

Ona ne diyecektim? Abin için yanıp tutuşuyorum ama o bana bok gibi davranıyor, ayrıca beni bu kampüste dışladı mı? Yine de nedense, her konuştuğumuzda, sırf tadı hatırladığım kadar güzel mi diye görmek için eğilip ağzını öpmek istiyordum.

Dudaklarımı birbirine bastırarak az önce yazdığı kelimelere odaklandım, onları tekrar okudum. Olur da biri -Matthews- bizi notlar verirken yakalar ve başımız derde girerse diye çok fazla detaya girmek istemeyerek yazmaya başladım.

Cezadan sonra konuşalım. O zaman sana neler olduğunu anlatabilirim.

Notu katladım, sonra sol kolumu düz tuttum, kâğıt parmaklarımın arasında sıkıştı. Tam o sırada tanıdık bir ses, "Müdür Matthews!" diye bağırdı.

Korku içimi doldurdu, midem çalkalanırken sandviçim geri gelmekle tehdit etti. Bu Elliot'tı. Ona baktığımda yüzünde bir sırıtmayla beni izlediğini gördüm, gözleri dans ediyordu. Ona daha önce yaptığım şeyin karşılığını benden almaya hazırды.

"Evet, Elliot?" diye sordu Matthews.

"Sylvie'yle Summer-"

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Sylvie şiddetle öksürmeye başladı. Çok gürültülüydü. Kemik sarsan cinstendi. Endişeyle ona döndüğümde, onu masasının üzerine yığılmış, elleriyle ağzını kapatmış hâlde buldum. Tüm vücudu titriyordu. Koltuğumdan kayarak yanına gittim, elimi sırtına koydum. Titrediğini hissedebiliyordum, öksürüğü devam ediyordu. Matthews oturduğu yerden kalkarak bize doğru geldi.

“İyi misin, Sylvie?” diye sordu, sesi nazikti.

“Sesi iyi gelmiyor,” dedim ona, korku kanımda hızla dolaşıyordu. Yalan söylemiyordu. Sesi berbat geliyordu, demek ki bir şey geçiyor olmalıydı. O kadar küçük, o kadar zayıf ki, öksürürken harcadığı efor yüzünden nasıl bayılmadığını anlamıyordum.

“Ben, ben,” dedi hırıltılı bir şekilde. “Ben iyiyim,” diye soluk soluğa bağırdı.

Sınıfa göz gezdirerek, “Seni hemşirenin odasına götürelim,” dedi Matthews. “Hemen döneceğim.”

“Gidemezsiniz, Bay Matthews,” dedi Sylvie. Sesi cızırtılıydı, kelimeleri hava gibiydi. Hiçbir ağırlığı yoktu. “O-oraya kendi başıma y-yürüyebilirim.”

Tekrar öksürmeye başladı. Herkesin yüzündeki ifadeye dikkat ederek odaya göz gezdirdim. Çoğu hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu, sanki böyle bir şeye daha önce tanık olmuşlar ve sıkılmışlar gibiydi.

“Kesinlikle olmaz. Birinin sana eşlik etmesi gerekiyor.” Bakışları benim üzerimdeydi. “Onunla yürür müsün, Summer?”

Bana izin vereceğine bile inanamıyordum. Elliot bizi ispiyonlamaya tamamen hazırды, şimdi Matthews gitmemize izin veriyordu. “Evet, efendim.”

“Onu bırakıp hemen geri gel. Bu on beş dakikadan fazla sürmez. Anlaşıldı mı?” Bana bir bakış gönderdi.

Başımı salladım.

Sylvie eşyalarını toplarken onu bekledim, endişem ona durmasını söylemek istememe neden oluyordu. Ona yardım edecekken, birdenbire gayet becerikli görünmeye başladı. Matthews masasına geri dönüp oturdu, sonra bakışlarım notumuzu ispiyonlamak üzere olan çocuğa dikti. “Bir şey mi söyleyecektin, Elliot?”

“Boş verin,” diye mırıldandı Elliot somurtarak. “Önemli değil.”

Sınıftan çıkarken Elliot’ın bakışları bizi hiç terk etmedi, yakışıklı yüzüne bir kaş çatma yerleşmişti. Kızgındı. Anlayabiliyordum ama umurumda değildi.

Belli ki Sylvie de umursamıyordu.

Merdivenlerden inip çıkışa yöneldiğimiz anda Sylvie derin bir nefes aldı, ardından bana gülümsedi.

“Çok canım yandı ama oradan çıkmaya değdi.”

Kapıyı iterek açtım ve içeri girdik, azalan güneş ışığıyla esinti bizi karşıladı. “Dikkat dağıtmak için mi böyle öksürdün?”

“Mecburdum. Elliot, Matthews’a ne yaptığımızı anlatacaktı,” dedi, sanki öksürük krizi mantıklı bir seçimmiş gibi.

“Kulağa acı verici geliyor.”

“Korkunçtu. Ancak yine de buna değdi.” Beni sağa, yönetim binasına doğru yönlendirdi. “En azından beni cezadan kurtardı. Geri dönmek zorunda kaldığın için üzgünüm.”

“Sürekli orada kalmaktansa bir mola vermeyi tercih ederim. Uykum gelmeye başlamıştı.”

“Bu dünyadaki en sıkıcı şey. Matthews’un orada oturup sürekli telefonuyla oynaması berbat bir şey. Sanki bunu bilerek yapıyor.”

“Eminim öyledir.” Tereddüt ettim. “Cezayı her zaman o mu denetler?”

“Evet. Sanırım bize işkence etmek ona heyecan veriyor.”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Ben de aynı şeyi düşünmüştüm.”

Sylvie yönetim binasının hemen dışında durdu, koluna dokunmak için uzandı ve benim de durmama neden oldu. “Whit kampüsteki hayatını cehenneme mi çeviriyor?”

Başımı salladım. Nazik gözleriyle alçak ses tonu, dikkatli olmazsam beni neredeyse ağlatacaktı.

Şapele doğru bakarak nefesini üfledi. “İlgilendiği bir kıza işkence etmekten daha çok sevdiği bir şey yok. Bunu daha önce de yaptı. Birinci sınıfta seni kovalayan, sana vuran ama aslında senden gerçekten hoşlanan çocuk gibi.”

“Benimle ilgilenmiyor. Öyle değil,” dedim kararlılıkla, yalanlar dudaklarımdan kolayca dökülüyordu. Benden hoşlanmıyor olabilirdi fakat kesinlikle benimle ilgileniyordu. “Annemin babana yaptıkları yüzünden benden nefret ediyor.”

“Nefreti yanlış yöne yönelmiş. Babamıza kızgın olmalı.”

“Ayrıca bana kızgın.”

“Whit her zaman sadıktır. Buna annemize sadık olmak da dahil, her zaman pusuya yatmış ve saldırmak için kıvrılmış bir yılan olmasına rağmen,” dedi Sylvie acı bir şekilde.

Ses tonu ve sözleri beni şaşırttı. Daha önce hiç kimsenin Elise Lancaster hakkında kötü bir şey söylediğini duymamıştım. Lancasterların boşanmasıyla ilgili paylaşılan tüm detaylar, Augustus’u aletini pantolonunun içinde tutamayan -asla- bir adam olarak resmediyordu ve karısı ailenin koruyucu aziziydi.

Binaya yaklaştığımızda, “Elliot’in bizi ispiyonlamaya neden bu kadar hazır olduğunu anlamıyorum,” diye devam etti Sylvie. “O Whit’in bir arkadaşı. Yani başımı belaya sokmak için bu kadar acele etmemeli.”

Ona daha önce olanları anlattım. Elliot’in beni nasıl yakaladığını, kurtulmak için onun testislerine nasıl vurduğumu. Abisiyle karşılaş-

mam ya da birbirimize söylediğimiz şeyler hakkında ayrıntıya girmedim.

Bu olay önemli değildi.

Açıklamam bittiğinde, “Aman Tanrım, bu harika,” dedi Sylvie keyifle. “Yere mi düştü? Gerçekten mi?”

Hızlanan rüzgâr bizi kırbaçlıyordu, gökyüzünde yuvarlanan bulutları görmek için yukarı baktım, kara ve tehditkârlardı. “Bir patates çuvalı gibi düştü.”

İkimiz de gülmeye başladık, bu çok iyi, çok hafif hissettirdi. Buraya geldiğimden beri yaşadığım en hafif andı. Ta ki Sylvie’nin kahkahası öksürüğe dönüşüp ağzını kapatana, göğsü eforla kabarana kadar.

“Gülemeyiz,” dedim ona, elimi kolunda gezdirerek. “Hadi, burası soğumaya başladı. Seni hemşirenin ofisine götürelim.”

Binaya girdiğimizde, “Abime köpeklerini geri çekmesini söyleyeceğim,” dedi Sylvie. “Adil oynamıyor. Gerçi hiçbir zaman öyle oynamaz, o yüzden bu beni şaşırtmamalı.”

Hiçbir şey söylemedim. Ondan sözde köpeklerini geri çekmesini isteyebilirdi ama bunun olacağına inanmıyordum. Ben bu kampüsten gidene kadar mutlu olmayacaktı. Hatta o zaman bile, gitmem muhtemelen onu tatmin etmeyecekti.

Sylvie’nin hemşirenin gözetimi altında olduğundan emin olduktan sonra aceleyle, neredeyse koşarak ceza sınıfına geri döndüm. Olması gerekenden daha uzun süre kaldığım için daha fazla ceza almak istememe imkân yoktu. Odaya hızla girdim ve Matthews bakışlarını bana doğru kaldırdığında ona doğru başımı salladım. Hiçbir şey söylemedi.

Ben de söylemedim.

Sanırım testi geçmiştim.

Romeo ve Juliet için bir kompozisyon hazırlamaya devam ediyor, notlar alıyordum. Giriş cümlemi yazıyor, sonra yeniden yazıyordum.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Cezanın geri kalanında vaktimi bununla geçirdim ve Matthews, “Çıkabilirsiniz. İyi hafta sonları,” dediğinde irkildim.

Herkes çabucak eşyalarını topladı. Matthews pencereye doğru yürüdü, pencereyi kapatarak içeriye esen soğuk rüzgârı kesti. “Öksürüğe yakalanmasına şaşmamalı,” dediğini duydum.

Hah. Belki o kadar da kötü biri değildi. Yine de ona güvenmiyordum.

Tam sınıftan çıkmak üzereyken, Elliot’ın orada olduğunu ve bana ters ters baktığını fark ettim. Ben koridorda aceleyle ilerlerken o da bana ayak uydurarak yanıma geldi. Merdivenlerden aşağı koşturdum.

Hiçbir şey söylemiyordu, bu da ürkütücüydü. Bir sürü saçma şey söylemesini tercih ederdim.

Dışarı çıktığımızda, “Git buradan,” dedim ona. Etrafta başka kimse yoktu. Güneş tamamen kaybolmuş, gökyüzündeki uğursuz kara bulutlar tarafından maskelenmişti, yakın mesafede gök gürliyordu.

“Artık seni kurtaracak kimse yok,” dedi kocaman bir sınıtışla.

“Kurtarılmaya ihtiyacım yok. Testislerine yine dizimi geçiririm,” diye karşılık verdim.

Geriye bir adım attı. “Neden böylesin?”

“Ne gibi?”

“Tam bir kaltak.”

Dönüp yürümeye başladım, rüzgâr ters yönde baskı yapıyor, beni zorluyordu. Bu adamdan nefret ediyordum. Neden bir anda hedef hâline geldiğimi bilmiyordum ama beni huzursuz ediyordu. Ayrıca haklıydı da.

Etrafta beni kurtaracak kimse yoktu.

Hızımı artırarak yatakhanelere doğru ilerledim. Arkamda Elliot’ın küfürlü çığlıklarını duyabiliyordum, kelimeler yaklaşan fırtınada kayboluyordu. Su damlacıkları birbiri ardına üzerime çarptığında yağmur yağdığını fark ettim.

Koşmaya başladım.

Birkaç dakika içinde kızların yatakhaneindeydim, kapı sıkıca kapalıydı. Dönüp pencereden baktım, Elliot'ın yaklaştığını görüyordum. Yeni edindiğim koşu alışkanlığım beni hızlandırmıştı ama nefes nefese kalmıştım, kalbim üç kat hızlı atıyordu.

Pencereye doğru yürüdüğünde kapıya vurarak beni yerimde sıçrattı. Sırıtiyordu, rüzgâr siyah saçlarını alnına savururken önü açık ceketini dalgalanıyordu. Bir adım geri çekildim, parmağını boğazında gezdirip beni işaret ettiğinde ağzım kurudu.

Sonra arkasını dönüp gitti.

BÖLÜM 8

SUMMER

Fırtına uzun sürmedi. Yaklaşık otuz dakika boyunca yağmur yağdı fakat futbol sahasını karıştırmaya ve bu akşamki maç için güzelce çamurlu hâle getirmeye yetmişti. Yurt odamın penceresinde oturup yağmuru izledim, evimi özlüyordum.

Ne var ki, dönecek bir evim yoktu. Gerçekten yoktu. Anneme geri dönmeme izin vermesi için yalvarsam bile, o dairede kendimi rahat hissedemezdim. Oradaki tüm anılarla bu mümkün olmazdı. Aile fotoğrafları. Jonas ve Yates için yaptığı küçük tapınak. Geçen hafta bana bir fotoğrafını göndermişti, böyle bir şey yapmasını çok tuhaf bulmuştum. Küçük bir masanın üzerinde her birinin fotoğrafları vardı. Mumlar yanıyordu, üzerinde “Tann’ın Duası” yazan bir tabela vardı ve eller birbirine kenetlenmişti. Ayrıca masanın üzerinde kalın, siyah bir İncil duruyordu.

Kiliseye gitmiyorduk. Gerçekten dua etmezdik. Neden onlara böyle dini bir övgüde bulunduğunu bilmiyordum ama belki de kendi suçluluk duygusuyla başa çıkmaya çalışıyordu.

Bunu anlıyordum. Onun bildiğinden çok daha fazlasını anlıyordum.

Penceremden bu akşamki maç için futbol sahasına akın eden öğrencileri izledim. O kadar çoklardı ki, maç başladığında yataktan çıkıp yemekhanede yemek aramak konusunda kendime güveniyordum. Birinci sınıf öğrencisi olduklarını tahmin ettiğim birkaç genç görünümüne öğrenci dışında içeride kimse yoktu. Onlar da bir masada kümelenmiş, hararetle fısıldaşıyor, yanlarından geçerken şüpheli bakışlarla beni izliyorlardı.

Muhtemelen onlar da benim düşman olduğumu biliyorlardı. Ayrıca onlar lanet olası birinci sınıf öğrencileriydi.

Etrafta Whit ve onun yandaşlarıyla koyun sürüsünden kimse yokken, taze bir salatayla çorba alabildim. *AirPods*'umu takıp *Netflix*'te yeni bir dizi izleyerek huzur içinde yemeğimi yedim.

İşim bittiğinde odama dönüp tayımla kapüşonlu *sweatshirt*'ümü giydim, sonra da en sevdiğim koşu ayakkabılarımı bağladım. Dışarısı zifiri karanlıktı ama fırtına dinmiş, herkes maça gitmişti.

Kimse beni rahatsız etmeyecekti.

Kulağımda hâlâ *AirPods*'umla bahçelerde koşarak ilerledim. Yukarıdaki ışıklar çoğu heykeli altın bir parıltıya büründürüyordu. Çok güzellerdi. Narin bir melek. Ağlayan bir kadın. Öfkeli genç bir adam, yüzü uzaklara bakar gibi açılı, çenesi sert.

Bana Whit'i hatırlatıyordu.

Hepsi öyleydi. Taşa kazınmış acı veren güzellik. Soğuk ve duygusuz. Oysa bana her dokunduğunda, sıcaklıktan başka bir şey hissetmiyordum. Parmak uçlarından çıkan ateş beni kül ediyordu.

Beni yakıyordu.

Daha hızlı koştum, ormana doğru ilerlerken kalp atışlarım hızlandı. Hava çok karanlıktı. Gökyüzünde hâlâ duran bulutlar sayesinde her zamankinden daha karanlıktı ve gözlerimi kısarak geceyi görmeye çalışıyordum. Ayaklarım altımdaki çakıllı patikaya basıyordu, tam

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

ortada kaldığım sürece yolumu kaybetmeyecektim. Karanlıkta bile beyaz çakıl taşlarını görebiliyordum.

Yol, kampüsü sahilden ayıran ağaçların arasından kıvrıla kıvrıla ilerliyordu. *AirPods*'um takılıyken bile dalgaların hırçınlığını, denizin fırtınadan dolayı kızgınlığını duyabiliyordum. Müziği kapatıp durdum, ağır ağır nefes alarak ritmik sesi içime çektim.

Şu anda girdaplı suya girip kaybolsam, kimse beni fark etmezdi. Okulda büyük ihtimalle Whit'in önderliğinde bir parti düzenlenirdi. Annem üzülür, fotoğrafımı tapınağına ekler ama onun dışında hayatına devam ederdi. Herkes ona çok güçlü olduğunu söylerdi.

Öyleydi de. Ancak belki de tüm bu güç, onun gerçekte ne olduğunun maskesiydi.

Duygudan yoksun. Bitkin.

Hangisi olduğunu bilmiyordum.

Okyanus beni cezbediyordu, özellikle de bu kadar üzücü bir günün ardından, ancak birkaç dakika dalgaları dinledikten, hatta onlara doğru birkaç adım attıktan sonra sahil yolundan uzaklaşıp kampüse doğru geri döndüm. Kendime bundan daha güçlü olduğumu söyledim. Eğer o suya girip beni yutmasına izin verirsem, o zaman onlar kazanacaktı. Whit'e bunun bir oyun olmadığını söylesem de belki de haklıydı.

Hayat büyük bir oyundu, ben de pes etmek için çok gençtim. Kaybedemezdim.

Henüz değil.

Baştan çıkarıldığımı ama buna boyun eğmediğimi bilmek, bir şekilde kendimi daha güçlü hissetmemi sağlıyordu. Bana daha fazla güç veriyordu. Kampüse doğru geri dönerken hızımı sabit tuttum, sağa doğru kıvrılan ve bahçelerin içinden geçmeyen patikayı seçtim. Bunun yerine yüksek ağaçlarla çalılardan oluşan bir tünelden geçtim. Tepede

birbirine kavuşarak, patikanın üzerinde yazın serinletici olduğuna emin olduğum bir gölgelik oluşturunlardı.

Buna şahit olacağımdan değildi. Yazı Newport'ta, kampüste geçirmek... Bir program sunuyorlardı ama ben katılmamıştım, zaten yakında mezun olacaktım. Haziran başında bu kampüse bir daha bakmak zorunda kalmayacaktım. Diplomamı elime alıp başım dik bir şekilde ayrılacaktım.

Umuyordum. Tabii önce beni mahvetmezlerse.

Yapmayacaklardı. Onlara izin vermeyecektim. *Ona* izin veremeyecektim.

Tepemden gelen bir gök gürültüsü sesi beni ürküttüğünde küçük bir ses çıkararak hızımı arttırdım. Yağmur düzenli olarak yağmaya başlamıştı, şimşekler gökyüzünde tekrar tekrar parlıyor, onlara şiddetli gök gürültüsü sesleri eşlik ediyordu. Burada kendimi ciddi riske attığımı fark ettim.

Yıldırım çarpabilir, elektrik akımına kapılabilirdim. Uzak ihtimaldi ama son zamanlardaki şansımı bildiğimden, tamamen mümkündü.

Kapalı patikadan çıktım, dev bir sarmaşık duvarının etrafından dolandım, o sırada bir patlama sesi daha duyuldu. Şimşekler siyah gökyüzünü boydan boya geçip aşağıdaki zemini aydınlatırken yer sarsıldı. Birini gördüm.

Uzun boyluydu. Siyah giyinmişti. Oradaydı.

Sonra gitti.

Sertçe yutkundum ve yavaşladım, kalbim hızla çarparak onu gördüğüm noktaya dikkatlice yaklaştım. Müziği durdurmak için *AirPods*'uma bastım, kulaklığımı kulağımdan çıkarıp *sweatshirt*'ümün cebine sokarken etrafıma baktım. Her nereye gittiyse, çok uzakta olamazdı. Muhtemelen başka biri koşuya çıkmıştı.

Değil mi?

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Gök gürültüsüyle irkildim, sonra bir kol arkadan boynuma dolandı, beni sert, sırik gibi bir vücuda yasladı. Bir ağız kulağıma yaklaştı. “Yakaladım seni,” diye mırıldanırken sesi alçaktı.

Sesini hemen tanıyarak donakaldım.

Elliot.

Gözlerimi kapatarak tamamen hareketsiz kaldım, kendime sakin olmamı söyledim. Bunu çözebilirdim. İntikam almaya kararlı olduğumu varsayıyordum, bir süreliğine ona ayak uydurabilirdim. Gücümü toplamalı, zamanlama doğru olduğunda şansımı denemeliydim.

“Çok aptalsın,” dedi tehditkâr bir ses tonuyla. “Burada tek başınasın. Etrafta başka kimse yok. Herkes futbol maçında.”

“Neden maçta değilsin?” diye sordum, sesimin bu kadar sakin olmasından gurur duyarak.

“Daha önce olanlar yüzünden bir maç ceza aldım,” diyerek boynumu sıkıca kavradı. Kalın ön kolu boğazıma bastırıyor, nefesimi kesmekle tehdit ediyordu. “Siktiğimin kaltağı. Bu zahmete değmezsin.”

Önümüzde aniden başka bir çocuk belirdi, tamamen yabancıydı. O da siyah giyinmişti, yüzünde rahatsız edici bir gülümsemeyle yavaşça bize yaklaşıyordu.

“Bu o mu?” diye sordu Elliot’a.

“Evet. Sen ne düşünüyorsun?”

Bakışları başımın tepesinden sırlıklam *Nike* ayakkabılarıma kadar beni taradı. “Bir kadına vuracak biri değilim ama bir ya da iki tokadı hak eden asil bir kaltağa benziyor.”

“Ben de bunu söylüyorum,” diye gülerek homurdandı Elliot. “Sen onu tut, ilk vuruşu ben yapayım?”

“Anlaştık,” dedi diğer çocuk başını sallayarak.

Bu benim harekete geçmem için bir işaretti.

Elliot'ın tutuşuna karşı mücadele ettim, ellerinden kaydım fakat diğer çocuk beni hızla belimden yakaladı, aynı anda döndürüp kaldırdığında ayaklarım havada sallandı. Beni yere bıraktı ve peşimden gelerek çakıllı yolun ortasına sıkıştırdı. Küçük taşlar kafa derimle vücuduma batıyor, irkilmeme neden oluyordu. Çocuk yüzünü yüzüme bastırıyor, yağmur derisinden yanaklarıma damlıyordu.

“Devam et. Mücadele etmeleri hoşuma gidiyor,” diyerek sanki bu tür şeyleri daha önce yapmış gibi sırtıttı.

“Bırak onu. O önce benim,” diye bağırdı Elliot, diğer adamı çekip üzerimden aldı. Elliot kalçalarımı sarılıp yumruğunu arkaya doğru kaldırarak üzerime çullandığında ağlamaya başladım. Beni dövmek değil, bana tecavüz etmek istediklerini sanmıştım.

Öfke içime doluyordu, gözyaşlarımı kurutup onu uzaklaştırmaya çalıştım ama faydası yoktu. Üstünlüğü ele geçirmişti ve bunun farkındaydı.

“Küçük sürtük,” diye fısıldadı, dişleri karanlıkta parlıyordu. “Seni sikip atacağım.”

Sesinden memnun olduğu anlaşılıyordu, sanki bundan zevk alıyormuş gibiydi, bu da beni daha da öfkeliendiriyordu. Büyük bir mücadele vererek tüm gücümle kalçalarımı kaldırıp onun üzerimden yan tarafa doğru yuvarlanmasını sağladım. Bir ayağımla ona tekme atıp karnına vurdum, böylece yüksek bir homurtuyla geri düştü, bir kez daha bana doğru hamle yaparken yüzü öfkeli bir hâl almıştı.

Aynı hızla kayboldu. Diğer çocuk bağırdı.

“Dikkat et! Bu da ne-”

Bir yumruk çocuğun ağzına çarptığında çocuk yere yığıldı. Şok içinde yaşananları izliyordum, yağmur iri damlalar hâlinde üzerimize düşüyor, şimşekler tepemizde çılginca çakıyordu.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Beyaz düğmeli kazağı ve lacivert pantolonuyla Whit'i aydınlatırken, yüzüne vurmadan hemen önce son saniyede Elliot'a doğru döndü.

"Whit!" Güzel yüzüne inen Elliot'ın yumruğunun şiddetiyle başı geriye savrulduğu anda adımı haykırdım. Ayağa fırlayıp doğruca Elliot'a yöneldim, onu Whit'in üzerinden çekip almaya hazırdım.

Whit Elliot'ı üzerinden itti, yere yuvarlandılar, bacaklarıyla kolları birbirine dolanıyor, her ikisi de üstünlüğü ele geçirmek için mücadele ediyordu. Başlarında duruyor, kendimi tamamen çaresiz hissediyordum, ne yapacağımı bilemiyordum.

Telefonumu çıkarıp 911'i aramaya başladığımda Whit bana bağırdı. "Kaldır şu lanet telefonu hemen!"

Ona ters ters bakarak telefonu kapattım. Onun için endişeleniyordum. Diğer çocuk sendeleyerek ayağa kalktı, Whit'in yumruğu yüzünden yüzü çoktan şişmişti. Elliot ona bir kez daha saldırdığında çılgılık attım.

Whit bu sefer hazırlıklıydı. Elliot'ın savurduğu kolunu durdurdu ve yumruğunu tüm gücüyle Elliot'ın karnına indirdi. Birbirlerine vurmaya devam ettiler, birbirlerini yok etmeye çalışırken ellerin tenle birleşmesinin mide bulandırıcı gümbürtüsü tekrar tekrar duyuldu. Ta ki Whit, karnını tutarak yerde yatan ve kendini korumaya çalışırken vücudu içe doğru kıvrılan Elliot'ın başında kalana kadar.

"Aşağılık herif," dedi Whit, sertçe nefes alıp ıslak saçlarını yüzünden uzaklaştırarak. "Onu fena hâlde dövecektin."

"Sürtük bunu hak ediyor-" diye başladı Elliot ama Whit onun karnına tekme atarak inlemesine neden oldu.

"Pislik. Senin işin bitti. Bittin." Whit yüzüne tükürdü. "Cehennemde çürü, Elliot. Burada işin bitti."

"Hadi ama. Dostum, o sadece becermek istediğin küçük bir sürtük. Ona ne olduğunun ne önemi var?" diye sızlandı Elliot.

“Daha çok senin becermek istediğin küçük bir sürtük.” Whit onu tekrar tekmeledi, yağmur hızlandı, o kadar gürültülüydü ki onu zar zor duyabiliyordum. Telefonumdaki bir düğmeye bastığımda bir şekilde yanlışlıkla müziği açtım. Hâlâ cebimde olan *Airpods*’umdan Doja Cat’ın “*Streets*” şarkısı kısık sesle çalmaya başladı ama Whit’in Elliot’a bağırdığını duyabiliyordum. “Yirmi dört saatin var. Bir daha yüzünü görmek istemiyorum.”

Whit, tüm bunları yüzünde korkmuş bir ifadeyle izleyen diğer çocuğa döndü. “Senin lanet yüzünü de bir daha görmek istemiyorum. Defolup gidin buradan. İkiniz de!”

Elliot ayağa kalktı, elini çenesine sürterek yüzünü buruşturdu. “Hata yapıyorsun.”

“Benim tek hatam sana en başta güvenmiş olmam,” dedi Whit belli belirsiz bir alaycılıkla. “Siktir git, pislik herif. Ne olursa olsun, kararım bu.”

Onlar birbirlerine bakarken nefesim kesilerek izliyordum. Yeniden kavga etmeye başlayacaklarından korkuyordum. *AirPods*’umu kaybetmemek için aceleyle kulağıma geri takarak çocukların birbirlerine bakışlarını izlemeye devam ettim.

Sonunda Elliot yavaşça uzaklaştı, diğer çocuk da onu takip etti, ta ki karanlığın içinde kaybolana kadar. Onlar gittikten sonra Whit’i dikkatle incelemek için döndüm. Karnını tutuşunu, kolunu kaburgalarının etrafına kıvrışım fark ettim.

Yaralanmıştı.

Savurgan oğul. Sosyetik prens, sadece bir değil, iki çocukla dövüş-rükten sonra hâlâ ayaktaıdı.

Sanırım minnettar olmalıydım. Muhtemelen ona teşekkür etme-liydim.

Elliot’la arkadaşının kaçışını izlerken sırtı bana dönüktü, şiddetli yağmur kıyafetlerini ıslatıyor, beyaz gömleğini tamamen şeffaf hâle

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

getiriyordu. Kumaş gövdesine yapışıyor, hemen altındaki yağsız kasları vurguluyordu, gözümü alamıyordum. Bakışlarımı profiline doğru kaldırdım, yanağında oluşan morlukla çenesindeki sıyrığı görünce nefesimi tuttum.

Tamamen hareketsiz kalıp bir sonraki hamlemi düşündüm. Kaçmalıydım. Bu gece onu ya da Elliot'ı hiç görmemiş, bu kavgaya tanık olmamış gibi davranabilirdim. Yolumuza devam edebilir, bunlar hiç yaşanmamış gibi davranabilirdik. Başını kaldırdığında kaçmaya hazırdım, vahşi bir hayvan gibi beni kokluyormuşçasına burnu havadaydı.

Donakaldım. Tıpkı yakındaki heykeller gibi hareketsizdim, içim korkudan titriyordu. Bugün zaten fazlasıyla zordu. Başa çıkmam gereken çok şey varken günü Whit Lancaster'la başka bir korkunç karşılaşmayla bitirmek...

Buna dayanabilir miydim bilmiyordum.

Ürkütücü mavi bakışları benimkilerle buluştu. Bakışlarımız kilidlendi, başka tarafa bakamıyordum. O da bakamıyordu. Şarkı çalmaya devam ediyor, sözleri kafamı dolduruyordu, şu âna çok uygundu.

Senin gibi, senin gibi

Senin gibi, ooh

Senin gibi birini bulmakta zorlandım.

Ağzının kenarında bir kesik vardı. Çenesinden aşağı kan damladığını görebiliyordum. Başını çevirip tamamen bana baktığında nefes nefese kalıp parmaklarımla ağzımı kapattım.

Whit bana hep kampüs bahçelerindeki heykelleri hatırlatıyordu. Güzel. Mükemmel. Soğuk.

Kalpsiz.

Onu -biz sıradan insanların arasındaki dokunulmaz tanrıyı- şimdi böyle görmek; kırılmış, kanıyor hâlde...

İnsan.

Ayaklarının üzerinde sendeleyerek bana doğru yürüdü, gerçeküstü bir varlık gibiydi. Ona verilen hasara rağmen güçlüydü. Sağ gözü şişmeye başlamıştı. Keskin elmacık kemiğinde kırmızı, morarmış bir çizik vardı. Dudakları sanki benimle konuşuyormuş gibi hareket ediyordu, *AirPods*'umdan birini kulağımdan çıkarıp bana söylediği son birkaç kelimeyi yakaladım.

"...burada tek başına olmamalıydın. İyi misin? Lanet Elliot." Tükürdü, tükürüğünün rengi kıpkırmızıydı.

Hemen sinirlendim. O kim oluyordu da bana ne yapacağını söylüyordu? Umursuyormuş gibi davranıyordu? Sanki bu yüzden beni savunmak için koşmuş, benim yüzümden suratı darp edilmişti. Gerçekten mi?

Onun umurunda bile değildim.

Whit okuldaki eziyetimin lideri olduğunu itiraf etmişti. Hepsizorbaydı ama o içlerinde en büyüğüdü.

"En azından yolun her yerine kanını bulaştıran ben değilim," diye karşılık verdim ona bir elimi sallayarak.

Sırıttı. Dişlerinde kan lekesi vardı, bana güzel bir şeytanı hatırlatıyordu. Düşmüş bir meleği. Sanki zihnimi okuyabiliyormuş gibi kollarını iki yana açtı, uçacakmış gibi görünüyordu. Pozisyonu sadece beyaz gömleğinin ne kadar sıırıslıklam olduğunu vurguluyordu. Altındaki tenini görebiliyordum. Meme uçlarının koyu gölgesi. Kasları ve tendonu, düzensiz nefes alıp verirken göğsünün yükselip alçalması.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Tenim farkındalıkla karıncalanırken, zihinsel olarak kendime durmamı söylüyordum.

“O ağzın bir gün senin de başını belaya sokacak, Savage,” dedi yüzünde hâlâ çılgınca bir sırıtişla. “Kıçını kurtardığım için teşekkür bile edemiyorsun. O ikisi seni kanlar içinde kalana kadar döveceklerdi, umarım biliyorsundur.”

“Muhtemelen onları benim üzerime saldın, sonra da kurtarıcım olduğuna inanacağımı umarak araya girdin,” diye çıkıştım ona. “Sana güvenmiyorum.”

“Seni almalarına izin vermeliydim,” derken gülümsemesi yavaşça soldu.

“Pislik herif,” diye mırıldandım yanından geçip gitmeye başladığımda, koşarak yanından geçmek ve tüm bu etkileşimi unutmak için sabırsızlanıyordum.

Ancak ikimiz de onu görmezden gelemeyeceğimi biliyorduk, o da beni görmezden gelemezdi. Bunu en başta organize eden o olsa bile onu burada yalnız bırakamazdım. Aramızda çok fazla geçmiş vardı.

Yanından geçmeye çalışırken Whit kolumdan tutup beni durdurdu. “Nereye gittiğini sanıyorsun?”

“Senden olabildiğince uzağa.” Ondan kurtulmaya çalıştım ama parmakları üst kolumu sıkıca sardı. “Bırak beni.”

“Bana bir dakika ver,” dedi yüzünü buruşturarak, ayağı tökezledi. Uzanıp diğer kolunu tutarak onu sabit tuttum. Hâlâ bir koluyla karnını tutuyordu, yüzü asıktı. “Kahretsin, sanırım o pislik kaburgamı kırdı.”

Yağmurla birlikte bir şok dalgası üzerime çöktü. Yaraları düşündüğümünden de kötüydü. “Bunu neden yaptın?”

“Neyi?” diye sordu kuşkulu bir ifadeyle. “Seni bir yağmur fırtınasının ortasında parçalayacak olan iki pislikten kurtarmak mı? Ah, bilmiyorum. Geldiğime sevinirsin diye düşünmüştüm.”

“Burada ne yapıyordun?”

“Aynı soruyu ben de sana sormalıyım,” diye karşılık verdi.

“İlk soruma hiç cevap vermedin,” diye hatırlattım ona, sesim sakın, düşüncelerim karmakarışık.

Birbirimize bakarken, yağmur yağmaya devam ediyordu. Kirpiklerimden süzülen damlaları kırıştırdım, hareket ederken onu dikkatle izliyordum. Yüzünü buruşturdu. Ona doğru uzandım, parmaklarım ağzına değdiğinde yüzünü dokunuşumdan uzaklaştırdı.

“Önemli değil. İyi olacağım.” Bana cevap vermiyordu. Onun bu kadar yakınımda olması, bana bağımlı olması, bana ihtiyaç duyması beni paniğe sürüklüyordu. Onun kimseye ihtiyacı olmazdı. O bunlardan üstündü.

Benden de öyle.

Ancak bu okulun tanrısı bile kanıyordu, şimdi buna tanık oluyordum. Yağmur kanı temizlese de canının yandığı belliydi. O mor göz çok kötü olacaktı. Bunu nasıl açıklayacaktı?

“İyi görünmüyorsun,” dedim ona. “Belki de hemşireyi görmeyi denemelisin-”

“Hayır,” diye araya girdi, sesi sert, gözleri soğuktu. “Ayrıca az önce tanık olduğun şeyi kimseye anlatmaya cüret etme. Anladın mı? Bu burada kalacak. Aramızda kalacak.”

Kim olduğunu sanıyordu? Tanrım, sinir bozucu biriydi. “Sen tam bir pisliksin,” diye bağırdım.

“Bunu asla unutma, Savage.” Sarsılarak benden uzaklaştı, geriye doğru tökezledi ve patikaya kışının üzerinde gürültülü bir gümbürtüyle düştü. “Siktir,” diye inledi, patikanın ortasında sırtüstü yatarak kollarını iki yana açtı.

Hareket etmiyordu. Çakıl taşlı yolda, yavaş yavaş çamura dönüşen su birikintilerinin arasında, üzerine yağın yağmurla birlikte öylece

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

yatıyordu, gözleri kapalıydı. Bir an onu inceledim, içimde bir savaş sürüyordu. Ona elimi uzatıp kalkmasına yardım edebilirdim. Onu yurtların bir parçası bile olmayan süslü süitine geri götürebilir, bu karşılaşmayı hiç olmamış gibi unutabilirdim.

Ya da onu burada bırakıp odasına nasıl döneceğini bulmasını sağlayabilirdim. Onu bıraktığımı kimseye söyleyecek değildi. Bunların olduğunu kimsenin bilmesini bile istemiyordu.

Kararımı verdim, topuklarımın üzerinde dönüp yatakhane doğru ilerledim.

“Hangi cehenneme gidiyorsun?” diye bağırdı yağmura karşı.

Omzumun üzerinden baktım, dizleri bükülmüş şekilde yine oturuyordu. Ayakları su birikintilerinin içindeydi. “Neden umursuyorsun ki?”

“Buraya gel!” diye bağırdı.

“Cehenneme kadar yolun var.” Yürümeye başladım ama suçluluk duygusu içten içe beni bitiriyordu. Midemi kemiriyordu. Kalbimi.

Ruhumu.

O, bu gezegendeki en kötü insandı. Bu aptal okula ilk başladığımdan beri hayatımı cehenneme çevirmişti. Bütün okulu her gün bana eziyet etmek için toplamıştı, istediğini elde edene kadar da durmayacaktı. Ayrıca istediği şey...

Bendim.

Dizlerimin üzerinde, ona boyun eğmemi istiyordu. Beni aşağılamasına izin vermemi. Bana kirli, cinsel şeyler yaptıracaktı, bundan hiç şüphesiz zevk alacaktım, bittiğinde ise suçluluk duygusuyla dolup taşacaktım. O hasta, sapkın bir pislikti. Hasarlıydı. Kırılmıştı.

Ne var ki, içimde, derinlerden bir şeyi çekiyordu. Anlamadığım bir şeyi. Bana *hissettiriyordu*. On dört yaşındayken birlikte geçirdiğimiz tek bir an, muhtemelen en fazla on beş dakika sürmüştü ama sonsuza

dek beynime kazınmıştı. Onu şimdi öpmenin, ona şimdi dokunmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordum.

Bana dokunmasının.

Yaptıkları için ondan nefret etmeliydim. Bana taktığı isimler için. Bana yaşattığı şeyler için.

Yine de onu burada öylece bırakamazdım. O beni kurtarmıştı. Bana yaşattığı her şeye rağmen, sonunda bana yardım etmişti. Ayrıca hava korkunçtu. Ya ciddi şekilde yaralandıysa? İç kanaması varsa?

Bir aptal gibi dönüp ona doğru ilerledim. Yaklaşmamı izledi, ben ona yaklaştıkça yakışıklı yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirliyordu.

“Bana elini ver.” Elimi uzattım.

Bakışlarını benimkine çevirmeden önce yüzünü buruşturarak elime baktı. “Geri döndün.”

“Yapmamalıyım. Sen tam bir pislisin.”

Güldü. “Cazibem seni etkiledi.”

“O ve senin beni kurtarmaya gelmen.” Parmaklarımı ona doğru oynatıyorum. “Bana elini ver, yoksa giderim. Ayrıca asla geri dönmem.”

Whit aptal değildi. Elimi tuttu, ben de ayaklarımı çamura bastırarak onu yukarı çekmeye çalıştım. Ancak o benden daha ağırdı, zemin de kaygandı. Tabii ki, elim onun elinden kaydı ve geriye doğru tökezledim, kığım yüksek bir patırtıyla çamura indi.

Acısına, yüzündeki yaralara, üzerimize yağan yağmura rağmen gülmeye başladı.

“Yüzünü görmeliydin,” dedi başını sallayarak.

Tanrım, o en kötüsüydü.

Kendimi çamurdan çıkarıp bir kez daha ayağa kalkarken tamamen utanç verici görüldüğümünden emindim. O da aynısını yaptı, sonunda sendeleyerek ayağa kalkarken sadece muazzam bir acı olduğunu tahmin edebileceğim bir şekilde debelendi ve inledi.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Güzel. Bu gece uyuyamayacak kadar canının yandığını umuyordum. Bana yaşattıkları için en azından bunu hak ediyordu. Beni o pislik Elliot'la küçük arkadaşından kurtarmış olması umurumda değildi.

“Başaracak mısın?” diye sordum, o bana doğru birkaç dikkatli adım attıktan sonra.

“Sen ah...” Sesi dalgalandı ve bir an için aşağı baktı, sonra tekrar yukarı baktı, yağmur damlaları kalın kirpiklerine yapışyordu. Elbette bunu fark ederdim. Yediği dayığa, çamura bulanmış olmasına rağmen hâlâ muhteşemdi. Düşmüş melek beni karanlığa çekmeye kararlıydı.

“Ne yapacağım?” Kollarımı kavuşturarak ona karşılık verdim. Yağmurun hafıflediğini fark ettim. Gök gürültüsüyle şimşek tamamen kaybolmuştu.

“Benimle odama kadar yürür müsün?” Bana doğru bir adım daha attı, kolu koluma değdiğinde onu tuttum, aslında oldukça dengersiz olduğunu fark ettim. “Senden daha ağır olduğumu biliyorum, beni taşımanı beklemiyorum ama belki odama kadar bana rehberlik edebilirsin?”

Whit'in özel yatakhane sine göz atmak istemiyordum. Sylvie'nin de özel yatakhane süitlerinden birinde yaşadığını tahmin ediyordum.

“Sana yardım etmemeliyim,” dedim ona temkinli bir şekilde, mesafemi koruyarak.

Sanki saldırmaya hazır bir yılanmış gibi onu izliyordum. Ona güvenmiyordum. Bunu bir şekilde aleyhime çevirecekti. Odasına gizlice girmişim gibi gösterecek, ben de kampüsün fahişesi olacağım.

Gerçi bu unvana zaten sahip olduğumdan şüphem yoktu.

“Yapmamalısın,” diye kabul etti.

Birbirimize baktık, yağmur üzerimizden damlıyordu. Kolunu hâlâ karnına yaslıyordu, kaburgalarının ne kadar kötü olduğunu merak ediyordum. Çürük müydü? Kırılmış mıydı? Kırılmışlarsa gerçekten

kötü durumda olacaktı, ya onu hareket ettirmek her şeyi daha da kötüleştirirse?

Omzumun üzerinden baktım, yurt binam yakın mesafede gözüküyordu. Aklımda bir düşünce belirdi, kesinlikle saçma bir düşünceydi ama şimdi bunu gerçekleştirmenin tam zamanıydı. Etrafta kimse yoktu. Hepsi maçtalar. Bolca vaktimiz vardı.

“Yürüyebilir misin?” diye sordum yanına giderken. Kolumu beline dolayarak onu sabit tuttum, sıırıslıklam gömleğine rağmen yanan teninin sıcaklığını görmezden gelmeye çalışıyordum.

Hareket etmeye başladığımızda, adımları durdu, yüzü acıyla buruştu. Neredeyse çok ağır bir şekilde bana yaslandı, ben de dengede kalmaya çalışarak ayaklarımı destekledim. “Nefes alamıyor gibiyim,” diye mırıldandı.

Kaburgaları yüzündendi. Öyle olmalıydı.

Kararımı vermiştim, onu nazikçe binama doğru yönlendirdim. “Odama gidiyoruz,” dedim ona.

“Ne halt oluyor? Hayatta olmaz.” Güldü, sonra hemen dudaklarını kapattı. Bunun acıtuğuna emindim. “Beni odanda yakalarlarsa okuldan atılırsın.”

“Hayır, atılmayacağım. Ayrıca sen de bundan emin olacaksın.” Yan yana yürüdük, onun ağır kolu omuzlarımda, benim kolum hâlâ onun belindeydi.

“Ne demek istiyorsun?” Her kelime arasında bir duraksama vardı, sanki bunu söylemek onun için çok zor olmuş gibiydi ve bu küçük detayın beni endişelendirmesine izin vermemeye çalıştım.

Ancak başarılı olduğum söylenemezdi.

“Sen bir Lancaster’sın. Dokunulmazsın. Gerçeği söyleyeceğiz, bana hiçbir şey olmayacak,” dedim binamın çift kapısına yaklaşıırken.

“Ön bankoda bir danışmanınız yok mu?” diye sordu.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Hepsi maçtalar.” Koşuya çıktığımda resepsiyon boştu.

Hâlâ öyle olduğunu umuyordum.

“Şansını deniyorsun, Savage,” dedi hayranlıkla. “Bunun cesurca mı, yoksa aptalca mı olduğunu bilmiyorum.”

Muhtemelen ikisi de, ona söylemek istediğim şey buydu.

Yine de çenemi kapalı tuttum.

BÖLÜM 9

SUMMER

Bir şekilde onu odama sokmuştum ama bu hiç kolay olmamıştı. Çok duraksamak zorunda kalmıştık. Bir kez öksürdüğünde bayılabileceğini düşündüm ama belki de bu benim aşırı endişeli olmamdandı. Onu duvara yaslayıp orada tutmak zorunda kaldığımda bilincini kaybetmemesi için dua ettim. Çok ağırdı. Onu kaldırmamın imkânı yoktu.

Sonunda onu odama soktuğumda, masamdaki sandalyeye doğru yönlendirerek oturmasına yardım ettim. Soğuktan ve ıslak giysilerinden dolayı titrediğini hemen fark ettim.

Ben de titriyorum.

“Hemen döneceğim.” İşaret parmağımı yüzünün önünde tutarak, ciddiymişim gibi görünmeye çalıştım. “Kımıldama.”

“Denesem de yapamazdım,” diye mırıldandı, gülümsemeye çalışıyor ama beceremiyordu.

Onu odamda bırakıp ortak banyoya gittim, oradan birkaç havluyla bir bez aldım. Lavaboya gidip suyu açtım, kaynayana kadar akıttım,

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

sonra bezi suyla ıslattım ve suyu kapatmadan önce hızlıca sıktım. Maç bitip herkes yatakhaneye dönmeden önce fazla zamanımız kalmadığını bildiğim için koridora geri döndüm.

Onun ve benim kıyafetlerimi kurutucuya koymalıydım. Kimsenin erkek kıyafetlerim olduğunu fark etmesini de istemiyordum, bu yüzden onları diğer eşyaların arasına karıştırmam gerekiyordu. Cuma gecesi çamaşır yıkamam anormal görünmeyecekti. Bu okulda kimse beni sevmiyordu. Hiç arkadaşım yoktu.

Başka ne yapabilirdim?

Odama girdiğimde onu hâlâ sandalyede otururken buldum, pantolonu ayaklarına dolanmıştı. Yüzünü buruşturarak bana baktı. “Çek şu pisliği üzerimden,” diye inledi.

İçimi dolduran öfkeyle yanına gidip önünde diz çöktüm, önce ayakkabılarını, sonra çoraplarını çıkardım. Pantolonuna sıra geldiğinde *boxer*’ının da orada olduğunu fark ettim.

Yavaşça ona baktığımda bana sırtıttığını gördüm. Her şeye rağmen. Acıya, ıslak kıyafetlere ve şu anda içinde bulunduğumuz çlgın duruma rağmen, yüzünde kibirli bir ifade vardı. Bunun nedenini çok iyi biliyordum.

“Önümde ilk kez bu şekilde diz çökeceğini hayal etmemiştim ama idare eder,” dedi Whit.

“Tam bir pisliksin.” Pantolonuyla *boxer*’ını ayağından çekip çıkardım, ıslak bir patırtıyla yere düşmelerine izin verdim. “Gömleğini çıkar.”

Kaşlarını kaldırdı.

“Gömleğini. Çıkar,” diye tekrarladım, bu sefer biraz daha yavaş şekilde.

“Beni çıplak mı istiyorsun? Ne kadar iyi performans gösterebileceğimi bilmiyorum-”

Sözünü kestim. “Kıyafetlerini kurutucuya atmak istiyorum.”

“Ah.” Hayal kırıklığına uğramış gibiydi. “Senin gibi zengin bir kız çamaşır yıkamayı biliyor mu?”

“Evet. Bu kadar şaşırma,” dedim öfkeyle, o uzun, zarif parmaklar gömleğinin ön tarafına uzanıp yavaşça her bir düğmeyi açmaya başladığında gözlerim kocaman oldu.

“İzleyecek misin?” diye sordu, son düğmeyi çözerken sesi sıkılmış geliyordu. Gömleğin önü açıldığında bakışlarımı aşağı indirdim ama komodinin üzerindeki yanan tek lamba sayesinde odada gölgeler vardı. Hiçbir şey göremiyordum ve merak ediyordum.

Her şeyi görmek istiyordum.

“Sanırım,” dedim kayıtsızca, sanki odamdaki çıplaklığı beni etkilemiyormuş gibi.

“Seninkini gösterirsen ben de benimkini gösteririm.” Başını bana doğru eğdi. “Sen de ıslaksın.”

Kıyafetlerim sıırılsıklamdı, tombul su damlacıkları halının üzerine damlıyordu.

Meydan okurcasına kapüşonluyu çekiştirerek çıkardım ve Whit’in giysilerinin olduğu yığının üzerine bıraktım. Ayakkabılarımı çıkardım, görünmeyen çoraplarım da onlarla birlikte yuvarlandı. Ellerimi tozluklarımın bel bandına koyarak yavaşça bacaklarımdan aşağı indirdim, bakışlarım tüm bu süre boyunca Whit’in gözlerinden hiç ayrılmadı.

Başka tarafa bakmıyordu. Sanki ilk kimin göz kırpacağını görmek için yarışıyormuşuz gibi bakışlarıma karşılık veriyordu. Kaybeden o oldu, sonunda taytımı üzerimden çıkardığımda bakışları kısa bir an için bacaklarıma kaydı.

Sanki bana tutkal gibi yapışmışlardı.

“Gerçekten tüm kıyafetlerini çıkaracaksın. Benim önümde.” Sesi bana inanmıyormuş gibi geliyordu.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Saklayacak bir şeyim yok,” dedim ona, cesaretin -ve sanki ilk nereye bakacağını bilmiyormuş gibi üzerimde dolaşan bakışlarının-tadını çıkarıyordum. Sanırım sürprizlerle doluydum. Onu merakta bırakıyordum. Beni itip kakabileceği uysal, aptal bir kız sanıyordu.

Yanılıyordu.

Ben de onu baştan aşağı süzdüm. Açık gömleği dışında tamamen çıplak bir şekilde sandalyemde oturuyordu, bunun biraz tuhaf olduğunun farkındaydım. Tüm bu durum garipti.

“Benim de öyle,” dedi Whit.

“Önce ben?” Bu cesaretin nereden geldiğini bilmiyordum ama devam edecektim.

“Madem ısrar ediyorsun.” Gülümsedi. Yüzünü buruşturdu. Yüzündeki morluğun rengi derinleşiyor, ona huysuz, dağınık ama çekici bir görünüm veriyordu.

Prens savaşta yaralanmıştı. Ayrıca ben buna hiç şahit olmamışım gibi davranmak zorundaydım. Sanki ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi.

Kolay olmalıydı. Zaten başkalarının önünde konuşmuyorduk.

Arkama uzanarak sutyenimi yavaşça çözdüm. Derimden sıyrılıp, askılarının kollarımdan aşağı düşmesine izin verdikten sonra onu kıyafet yığınının içine attım.

“Hayal ettiğim kadar güzel,” diye mırıldandı, bakışları sadece göğsümdeydi.

Sapık.

Vücudumdan utanmıyordum. Kullanılmıştı, ben de onu kullanmıştım. Şu anda, o bir kitle imha silahıydı, Whit de benim hedefimdi. Onu mahvetmeye tamamen hazırdım.

Gerçi yaralı olduğunu ve odamda saklandığını düşünürsek sanırım avantaj bendeydi. Ancak yine de... Savaşta elinize geçen fırsatları değerlendirmeliydiniz.

Ellerimi kalçalarımdayayıp parmaklarımı iç çamaşırlarımın bel bandının etrafında kıvırdım. Kalbim yavaşladı, sonra sabit, ağır bir vuruşla yeniden hızlandı. Bakışları sıcaktı. Değerlendiriyordu. Sandalyede hafifçe arkasına yaslandı. Üzerinde sıırıslıklam beyaz bir gömlekle neredeyse çıplak olmasının gülünç görünmesi gerektiğini biliyordum.

Oysa gülünç görünmüyordu. Hem de hiç. Şu anda kontrolü elinde tutması gereken bendim ama o kendinden emin bir şekilde bir sonraki hamleyi yapmamı bekliyordu.

“Onu indirecek misin?”

“Görmek mi istiyorsun?” diye karşılık verdim.

“Sen de biliyorsun,” dedi sıırıtarak.

Sinirlenerek ıslak iç çamaşırlarımı aşağı ittim, dizlerime yapışmasından rahatsız olmuşum. Onunla boğuşum, sonunda orada öylece durup onun doyasıya bakmasına izin vermeden önce tekmeleyerek çıkardım.

Baktı. Kaşlarını hafifçe kaldırarak bacaklarımın arasındaki noktaya pervasızca bakıyordu. “Ağda yapmıyorsun.”

Kimse görmezken neden kadınlığımı güzelleştirmek isteyecektim ki? Gören tek kişinin de bana dokunmasını istemiyordum. Bir noktada, kendimi onun için olabildiğince itici hâle getirmek istemiştim.

İşe yaramamıştı. Umurunda değildi. Yine de istediğini almıştı.

“Kırpıyorum,” dedim, bu doğrudu. “Biraz tımar ediyorum.”

“Hoşuma gitti.” İçten içe yanan bakışları benimkilerle buluştu. “Kendine güvenin beni şaşırtıyor, Savage. Bunu da sevdim.”

İltifatlarından zevk almamalıydım ama alıyordum. Ayrıca burası o kadar soğuktu ki, göğüs uçlarım sertleşiyor, ağrıyordu. Kolumu

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

onlara sürterek acıyı hafifletmeye çalışsam da faydası yoktu. “Sıra sende,” dedim ona.

“Dayanabilir miyim bilmiyorum.”

“Bu duyduğum bir kaçış mı?”

Homurdanarak sandalyenin arkasına tutunup, dengesiz bacakları üzerinde ayağa kalktı. Ona yardım etmek istiyordum ama öne doğru bir adım attığımda bana ters ters baktı, ben de daha fazla ilerlemedim. Önce bir omzuyla kolunu, sonra diğerini silkerek gömleğini çıkardı. Çok, çok yavaşça.

Ta ki o da benim kadar çıplak olana kadar.

Omuzları ve göğsü genişti. Karın kasları... Altılı karın kası vardı. Karnı düz, göbek deliği içeri doğruydı. Kalçaları kullıydı. Yarı sert, uzun, kalın bir aleti vardı. Bakışlarım ona takıldığında, daha da sertleşmişti.

“Etkilendin mi?” diye sordu, sesi sinirli geliyordu.

“İş görür,” dedim omuz silkerek ve esneyerek.

Güldü. İnledi. Kendini tutarak ağır bir gümbürtüyle sandalyeye yığıldı.

“Görünüşe göre bu gece hiçbir şey olmayacak,” dedim neşeyle ve dolabıma gidip üzerime yeni bir kapüşonlu *sweatshirt* geçirip bir eşofman altı aldım. Terliklerimi ayağıma geçip bir kez daha yüzümü ona döndüm. Taze, sıcak tutan giysilerime kuskançlıkla bakarken ben de yatağıma doğru elimle işaret ettim. “Dinlenmelisin.”

“Yatağında mı?”

“Hayır, sandalyede.” Gözlerimi devirdim. “Tabii ki, yatağımda. Ah! Neredeyse unutuyordum.” Şifonyerime gidip yanımda getirdiğim havlulardan biriyle artık serin olan bezi aldım. Ayağa kalkıp yatağıma doğru birkaç kısa adım atmaya başladığında, “Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordum.

“İyiyim,” dedi sertçe, yaşlı bir adam gibi sendeleyerek. Bakışlarım kalçasına kaydı, omurgasının dibindeki sığ gamzeleri fark ettim. Onları öptüğümü hayal ettim. Önce bir tarafın, sonra diğerinin sert tenini ısıırıyordum.

Yanaklarım kızardı. Ona doğru gidip, yatağın üzerine yığılmadan önce yorganla çarşafı çektim. Çarşafı yorganı çıplak, nemli vücudunun üzerine örtüp etrafına doladım. Ona bir havlu uzattığımda kaşlarını çatı. “Saçını kurutayım mı?”

Teklifimi başını iki yana sallayarak reddetti. “Hayır.”

“En azından yüzünü yıkamama izin ver?” Kaşları çatıldı. “Böylece yaralarını temizleyebilirim.”

“Önce gidip kıyafetlerimi kurutucuya koy,” dedi Whit, sesi zayıflıyordu. Göz kapakları ağırlaşmış, sanki aniden bir yorgunluk dalgasına kapılmış gibiydi. “Herkes buraya gelmeden önce.”

Söyledikleri doğrudu, ben de dediğini yaptım, ortak çamaşırhaneye gittim ve çalıştırmadan önce giysilerimizi kurutucuya attım. Kırk dakika her şeyin nispeten kuruması için yeterli bir süre olmalıydı. Sonra ışıkların sönmelerini bekleyip, onu gizlice buradan çıkaracaktım. Danışman eninde sonunda uyuyacağı için o gittiğinde masada kimse olmayacaktı.

Yine de kameralar vardı. Birileri bizi görebilirdi. Ne kadar sıklıkla izleniyorlardı? Belki Sylvie *hacker* yetenekleriyle bize yardım edebilirdi.

Belki Whit kız kardeşinin yardımını istemezdi. Aramızda neler olduğunu bilmesini istemeyebilirdi.

Aramızda tam olarak neler oluyordu? Hiçbir fikrim yoktu.

Bezi bir kez daha sıcak suyla yıkadım ve odama dönüp doğruca onun yanına gittim. Elinde telefonuyla orada yatıyor, parmakları ekrana öfkeyle bir şeyler yazıyordu. Yatağın hemen yanında durduğumda

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

başını kaldırıp baktı, yüzünde tuhaf bir şekilde rahatlatıcı olan tanıdık bir kaş çatma vardı.

Bana karşı acımasız olmasına her şeyden daha çok alışmıştım, bu her türlü berbat bir durumdu.

“Yüzünü yıkamak için sıcak bir bezim var.” Bezi havaya kaldırdım.

“Yapabilirim,” diyerek telefonunu yatağın yanına bıraktı, sonra da uzanmak için doğruldu. Bu hareket onu irkiltti, ben de bezi ulaşamayacağı bir yerde tuttum.

“Hayır, bir dakika hemşirecilik oynayayım.”

“Ancak sonrasında seninle doktorculuk oynarsam olur,” diye mırıldandı.

İfadesini görmezden gelerek yanına yerleştim, o da bana daha fazla yer açmak için yana kaydı. Yüzünü inceledim. Elmacık kemiğindeki derin sıyrığı. Gözünün etrafında oluşan kırmızımsı-mor morlukları. Teni şişiyor, gözünün küçülmesine neden oluyordu. Keşke üzerine koyacak buzum olsaydı diye düşündüm. Sabaha kadar şişip kapanmış olacaktı. Kolayla başlayacak, sonra daha büyük hasarlara geçecektim.

“Kötü durumdasın,” diye mırıldandım, el bezini dudağının kenarındaki kesige dokundururken.

“Diğer adamı görmelisin.”

“Gördüm. İkisini de gördüm.” Yanağındaki sıyrığı nazikçe sildim. Derindi ve ben temizlerken acıyla dişlerini gösteriyordu. “Neden dışarıdaydın ki?”

“Önemli değil.”

İçimi kızgınlık kapladı. “Olanları kimseye anlatmayacağım.”

“Sana güvenemem, Savage. Sana hiçbir şey anlatmayacağım,” dedi sinirli bir şekilde. “Bil diye söylüyorum, sorunu halledeceğim.”

“Nasıl?”

“Bunun için endişelenme,” diye mırıldandı.

Öfke gözünün altındaki hassas deriye biraz fazla bastırmama neden olduğunda acı içinde tısladı. “Benim beyaz atlı şövalyem olmanı istemiyorum.”

Güldü. “Güven bana. Ben de bu gece senin sıska kışını kurtarmak istemedim.”

Ondan uzaklaştım. “O zaman yaralarını saracak başka birini bul.”

“Senin şu anda yaptığın şeyin aynısını yüzlerce sürtüğe yaptırabilirim. Tek gereken bu.” Parmaklarını şıklattı. Kibirli pislik.

Birini arıyormuş gibi yaparak odaya göz gezdirdim. “Kimsenin bunu yapmak için koştuğunu görmüyorum.”

Sessizce dik dik baktı.

İçimden zaferimin tadını çıkardım.

Birkaç dakika sonra, “Elliot pisliğin teki,” dedi yüzündeki kurumuş kanı temizlerken. Acaba biri ona vururken yüzük takıyor muydu? Büyük çürüklerin arasında küçük kesikler de vardı. “İçimde sana bir şey yapacağına dair bir his vardı.”

İfadesi beni şaşırttı. “Ne demek istiyorsun, bana bir şey yapacağını mı düşündün?”

“Daha önce kütüphanenin önünde onu zayıf bir korkak gibi gösterdin. Bundan hoşlanmadı.” Gülümserken gözleri yavaşça kapandı. “Zayıf, küçük bir kız tarafından alt edilen aptal göt. Onun işi bitti. Cidden, bu kampüste kimse benimle dövüşüp paçayı kurtaramaz.”

Elim hareketsiz kaldı, bez hâlâ gözünün altındaydı. “‘İşi bitti’ derken ne demek istiyorsun?”

Gözleri yavaşça açıldı, parlak mavi ve ışıltılıydılar. “Elliot. Onun işi bitti.”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“İkinizin arkadaş olduğunuzu sanıyordum,” dedim kafam karışmış bir hâlde.

“Testislerine tekme atarak onu yere serdin. O da sana saldırmaya çalışarak misilleme yaptı. Kendine bir bak. Onun itibarını tamamen mahvetmeye değer misin?” Elini bana doğru salladıktan sonra yatağın üzerine bırakıyor.

El bezini yüzünden çektim, hakarete uğramış bir şekilde dik oturdum. “Sen tam bir pisliksin. *Her şeyi* riske atıyorum, seni gizlice odama sokuyorum, sana yardım etmeye çalışıyorum. Sen de bana böyle mi karşılık veriyorsun?”

“Ben ne yaptım ki? Tek söylediğim kendine bir bakmandı.” Gözleri kapandı, dudakları büzüldü, köşedeki çirkin sivri kesik iltihaptan dolayı kızarmıştı. Dikkat etmezse yara olacaktı. “Sen sadece bir kızsın. Sanki güçsüzmüş gibi onu tek diziyle yere seren zayıf, fahişe gibi küçük bir kız. Bu yüzden çok kızgındı. Onu suçlamıyorum. Sen bir hiçsin ama kampüsün sahibiymişsin gibi kasıla kasıla geziyorsun. Burası senin değil, Savage. Burası *benim* kampüsüm. Sana her baktığımda korkudan sinmelisin.”

“Sen bir domuzsun,” dedim ona ve ayağa kalkarken sert bir şekilde ittim. Acı içinde yüzünü buruşturup, sırtı bana dönük olacak şekilde yan döndü. Umurumda bile değildi. Sonsuza kadar acı çekmesini diliyordum. Umarım bir kaburga kemiği akciğerini deler, ikisi de sıvıyla dolardı. Bu yüzden ölebilirdi.

Eğer bu olsaydı, zerre kadar vicdan azabı duymazdım. Hem de hiç.

Bunu hak ediyordu. Benimle bu şekilde konuştuğu için. Bana davranışları için. Benim hakkımda söylediği şeyler için. İnsanlara yaptırdığı şeyler için. Bana daha önce yardım etmiş olması umurumda değildi. Bunu sadece bencilce nedenlerden dolayı yapmıştı. Benimle hiçbir ilgisi yoktu.

Neden ona yardım edecektim ki? O iğrenç biriydi. Tanıdığım en kötü insandı.

“Kıyafetlerin kurutucudan çıkar çıkmaz seni odamdan atacağım,” dedim ona.

“Gittiğimde biri beni görecektir,” dedi duvara doğru, sesi sinirli geliyordu.

“Umurumda değil. Gecenin bu saatinde neden kızlar yatakhaneğinde olduğunu açıklayacak kişi sen olabilirsin. Ayrıca benim adımlı bu işe karıştırmasan iyi edersin.”

“Yoksa ne olur?” Omzunun üzerinden bana bakıyordu. “Beni tehdit mi ediyorsun, Savage?”

Bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. “Evet, öyle.” Yatağa gidip ona doğru eğildim, yüzümü yüzüne dayadım, ağızlarımız o kadar yakındı ki nefesini hissedebiliyordum. O kadar yakındı ki, onu öpebilirdim. Yarı yarıya cazip geliyordu. “Seni tehdit ediyorum. Eğer seni odama gizlice soktuğumu söylersen, onlara beni zorladığımı söylerim. Beni yere yatırdın ve o kocaman aletini dudaklarımla arasına alıp sana sakso çekmemi istedin.”

Gözleri kısıldı ama hiçbir şey söylemedi.

“Okulun her yerinde adın geçtiği ve dokunulmaz olduğun için başın belaya girmeyecek; ama en azından benim de başım belaya girmeyecek. Seninle ilgili olarak kimseye cinsel saldırı diye bağırmaktan çekinmem, bu yüzden beni kışkırtma,” dedim ona, bir kez daha dik durmadan önce omzunu ittim.

Kollarımda bez ve havlularla kapıya doğru ilerlerken bakışları her hareketimi takip ediyordu. “Bence bundan zevk alırdın,” dedi sessizce. “Ben seni tutuyorum, kocaman aletim dudaklarının arasında. Sen beni emiyorsun. Eminim son damlasına kadar içerdin.”

Onun sözlerini kabul etmedim. Bunu yaparsam benden bir tepki aldıklarını göstermiş olurum. Beni yatağa yatırmış, aletini

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

dudaklarımın arasına geçirirkenki görüntüsü, tüm bu süre boyunca yüzündeki o kibirli sırıtış...

Bu düşünceyle içimi bir ürperti kapladı, kovmaya çalışsam da sanki yapamıyordum. Orada, zihnimde tekrar eden bir film gibi oynuyordu. Bana hükmetmekten daha büyük bir zevk alamazdı, ben de...

Her saniyesine bayılırdım.

Tanrım, benim neyim vardı böyle?

“Kıyafetlerini getireceğim,” dedim ona, elim kapı kolundaydı. “Kımıldama.”

Kapıdan geçerken yumuşak kıkırdaması beni takip etti.

Koridorda öfkeli adımlarla yürüyerek çamaşır odasına girdim, kirli havluları dev bir çöp kutusuna attım. Kurutucu hâlâ dönüyordu, onu açıp kıyafetlerine dokunmak üzere içine uzandım.

Hâlâ oldukça ıslaklardı. Biraz zaman alacaktı.

Hayal kırıklığına uğramış bir hâlde, kurutucunun kapağını çarpıp düğmesine bastım ve tekrar çalıştırdım. Kıyafetlerin dönüp durmasını izliyor, başparmağımın tırnağını ısırarak daha hızlı kurumalarını diliyordum.

Ondan çok fazla nefret ediyordum. Aşağılık herifin tekiydi. Büyük sorunları vardı, açıkça kadınlardan nefret ediyordu. Onlara hiç saygısı yoktu, özellikle de bana. Dizimin bir hamlesiyle Elliot denen aptalı yere sermeme şaşırmış mıydı? Kolay olmuştu. Bir patates çuvalı gibi yere düşmüştü.

Whit daha önce ortaya çıkmasaydı, Elliot benden intikamını alacaktı. Dehşet midemi dolduruyor, yapabileceklerini düşündükçe çalkalanmasına sebep oluyordu.

Whit beni kurtarmıştı ama bana çöpmüşüm gibi davranıyordu. Anlamıyordum.

O bir narsist miydi? Ya da belki zihinsel olarak başka bir sorunu vardı. Tüm ailesinin tamamen berbat durumda olduğundan şüphem yoktu. Sylvie biraz tuhaftı ama en azından nazik biriydi. Gerçi benim ailem de berbat durumdaydı, eminim herkesin ailesi bir noktada öyleydi.

Koridordan sesler geldiğinde irkildim, insanların dönmeye başladığını fark ettim. Kurutucudan kıyafetlerimi aldım -biraz daha kuru olsalar da tamamen kurumamışlardı- ve onları göğsüme bastırdım. Başka birinin bulması için onları kurutucuda bırakmamın imkânı yoktu.

Kapı aralığında durup kızların geçişini izledim. Hiçbiri bana doğru bakmıyordu. Hepsi talimatlara uymakta çok iyiydi. Whit onlara beni görmezden gelmelerini söylemişti, onlar da öyle yapıyordu.

O haklıydı. Hepsi bir avuç akılsız koyundu.

Yaya trafiğinde bir durgunluk olduğunda dışarı fırlayıp odama doğru ilerledim, bir grup son sınıf öğrencisi yanımdan geçerken kapıya yaslandım. İçlerinden ikisi Caitlyn'le Jane'di.

Okulun ilk gününden sözde yeni arkadaşlarım.

"Sürtük," diye mırıldandı içlerinden biri, ardından hepsi kahkaha-lara boğuldu.

Hiçbir şey söylemedim, yüzüm yanıyordu. Şu anda odamda kimin olduğunu bilseler, kıskançlıktan ölürlerd.

Sonra gerçekten bir sürtük olduğum onaylanırdı.

En azından onların gözünde.

Arkama uzanıp kapı kolunu yavaşça çevirdim, içeri girip kilidi çevirmeden önce kapıyı zar zor açtım. Oda karanlıktı. Sessizdi. Lamba kapalıydı. Pencerenin perdeleri çekilmiş, parlak ay ışığı içeri giriyordu. Dışarı bakmaya gittiğimde, üzerimizdeki berrak gökyüzüne şaşırdım.

Fırtına tamamen geçmişti. Sanki hiç olmamış gibiydi.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Yorganın altındaki yumruya gidip omzunu sertçe sarstım ama cevap vermedi. Hareket bile etmedi. Omzunu tekrar kavradım.

Hiçbir şey.

Yatağın etrafında dönerek diğer taraftan ona yaklaştım ve hırpanmış yüzüne baktım. Ay, yüz hatlarını gümüşü bir parıltıyla aydınlatıyordu, o pisliğin derin bir uykuda olduğunu fark ettim. Benim yatağımda.

Kesinlikle çok güzel görünüyordu. Yaralarıyla morarmış gözüne rağmen dudakları yumuşaktı, gözleri kapalıydı ve çok... genç görünüyordu. Küçük bir çocuk gibiydi.

Savunmasız.

Ondan nefret ediyordum.

Yatağın kenarına oturdum, yüksek sesli bir iç çektim. Hiç irkilmedi bile. Burnuna dokundum. Sıktım. Alt dudağını dürttüm.

Yanıt yoktu.

Göz kapaklarım ağırlaşıyordu, nemli kıyafetlerini yere attım. Yorganın altına girip bir süre uyumayı çok istiyordum. Whit'le yaşadığım tüm bu deneyim, beni zihinsel ve fiziksel olarak bitkin düşürmüştü. Şimdi gitse ya da biraz daha kalsa ne fark ederdi ki? Gece yarısı bir daha görülmemek ya da haber alınmamak üzere gizlice çıkıp gitse daha kolay olabilirdi.

Bu kadar şanslı olamazdım.

Pes ederek, yorganla çarşafı geriye çekip altlarına girdim. Çeneme kadar örtüp yan yatım. Çift kişilik bir yatak olmasına rağmen çok dardı ve o benim tercih ettiğim tarafta uyuyordu.

Tabii ki.

Ay ışığında uykulu gözlerle onu inceliyor, yatağımda Whit Lancaster'ın olduğunu fark ederek hayretler içinde kalıyordum.

MONICA MURPHY

Çıplaktı. Yaralıydı. Uyuyordu. Ondan nefret ediyordum ama bu an için de mutluydum. İkimiz yalnızdık, etrafta bunu mahvedecek başka kimse yoktu.

Kendi başına yeterince mahvedebilirdi.

Bu çocuğun kalbine sahip olmak nasıl bir şey olurdu? Yavaşça uykuya dalarken merak ediyordum. *İmkânsız*. Kendime söylediğim şey buydu.

Onun bir kalbi yoktu.

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM 10

SUMMER

Yanağımda parmak uçlarıyla uyandım.

Birbiri ardına yüzümde bir çizgi oluşturunyorlardı. Çok hafifti, gerçek olmadığına neredeyse inanabilirdim.

Oysa gerçektir. Uyumadan önceki her şeyi hatırlıyordum. Whit'i gördüğümü. Onu odama getirdiğimi. Onun önünde soyunduğumu -bunu yaptığımı hâlâ inanamıyordum- ve ona çok kızdığımı. İyi bir şeyi alıp nasıl berbat bir şeye dönüştüreceğini biliyordu. Kendini yok ediyor, diğer herkesi de kendisiyle birlikte aşağı çekiyordu.

Korkunç bir özellikti. Ancak o korkunç bir insandı, bu yüzden şaşırmamalıyım.

Şu anda o kadar da korkunç görünmüyordu. Bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum, ağırdı. Açtı. Ağzının köşesine dokunuyor, alt dudağımı sıyrıyordu.

Karıncalanmalar içime hücum ederken, dudaklarımı ayırıp parmağını içeri çekerek emmek istiyordum. Bu onu şaşırttı. Muhtemelen hoşuna giderdi.

Sadece bu sebep bile bunu yapmamam için yeterliydi. Ona hâlâ kızgındım.

Çeneme dokundu, çimdikledi. Sanki beni uyandırmaya çalışıyor, işe yaramadığı için hayal kırıklığına uğruyordu. Gözlerimi açtığımda beni izlediğini gördüm, dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılmış, gözü neredeyse yarılmış, etrafındaki morluklar daha da kötü hâle gelmişti. “Uyan, uykucu,” diye mırıldandı.

“Yatağımdan çık,” dedim ona sertçe.

“En başta benden yatağına girmemi isteyen sendin,” diye hatırlattı.

“Davetiyenin süresi doldu. Git buradan.” Tam dönüp ona sırtımı gösterecektim ki omzumdan tutup beni durdurdu.

“Uyuyakalmışsın.” Yavaşça çekiştirirken tutuşu güçlüydü, sırtüstü dönmekten başka çarem yoktu. Daha da yaklaşarak üzerime eğildi, şu anda hızla atan kalp atışlarımı duymamasını umarak ona ters ters baktım. Ya da onun yakınlığı karşısında nefes alışverişimin nasıl hızlandığını görmemesini umuyordum.

O benim yatağımdaydı. Çırılçıplaktı. Vücut ısını hissedebiliyordum. Tamamen giyiniktim ama kapüşonlumla eşofmanımın altında çıplaktım. Beni çırılçıplak soyup istediğini yapması için hiçbir şeye ihtiyacı yoktu.

Ben de ona izin verirdim. Elliot’ın neredeyse bana saldırmasından önce olanlara rağmen. Şu anda yatağımda yatan bu çocuğa karşı hissettiğim öfke, acı ve nefrete rağmen, beni kurtarmış olsa bile, Whir Lancaster’ın içimde olmasının nasıl bir his olduğunu bilmek için adam öldürürdüm. Bana sahip çıkması nasıl bir his olurdu?

Beni onun yapması.

“Neden benimle ilgilendin?” diye sordu, sesi sertti. Soğuktu. Sesi daha çok kendisi gibi çıkıyordu. Daha önce zayıflık göstermişti. Kendini kötü hissediyordu. Fırtınanın ortasında kavga ettikten sonra kim hissetmezdi ki?

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Bir omzumu silktim fakat bir şey söylemedim.

Daha yakına kaydı, başını benimkinin yanına indirdi. “Bana cevap ver.”

“Seni orada yalnız bırakamazdım.” Titrediğini fark etmemesini umarak çenemi kaldırdım. “Tıpkı senin beni bırakmadığın gibi.”

“Beni terk etmeliydin. Sana köpek pisliği gibi davrandım,” dedi kesin bir ifadeyle. “Yine de beni odana getirdin. Beni temizledin. Giysilerimi kuruttun.”

Ona meydan okurcasına baktım, söyleyebileceğim her kelime boğazımda düğümleniyordu. Ona verecek bir cevabım yoktu.

“Dilini kedi mi yuttu?” diye sordu tek kaşını kaldırarak.

Temkinli bir şekilde onu izledim. Sessizce.

“Çok güzelsin, bunu biliyor muydun?” Sesi yumuşadı, elini saçlarıma doğru götürerek irkilmeme neden oldu. Görmezden geldi. Saçlarımı okşayarak alnımdan uzaklaştırıyor, düşünceli bir şekilde bana bakıyordu. “Saklamaya çalışıyorsun ama faydası yok. Çok güzelsin, bu da beni çok sinirlendiriyor, Savage.”

Şimdi şoktaydım ve nutkum tutulmuştu. Benim *güzel* olduğumu mu düşünüyordu?

“Ne yaparsam yapayım, geri adım atmıyorsun. Başka biri olsa şimdiye kadar yıkılırdı. Sanki seni kıramıyorum, bu da beni hayal kırıklığına uğrattıyor.” Parmakları hareketsiz kaldı. “Şu anda aklından neler geçiyor? Ne düşünüyorsun? Benimle aynı şeyi mi?”

Bana dokunmayı hiç bırakmamasını istediğimi düşünüyordum.

“Daha önce önümde kıyafetlerini çıkarırken gözlerimin içine baktın, sanki hiç umurunda değilmiş gibi.” Eğildi, yanağı yanağıma değdiğinde iç çekti. “Tüm o pürüzsüz ten. Pembe meme uçları ağzım için yalvarıyordu. Kalçalarıma sarıldığını hayal edebildiğim uzun bacaklar. Tek düşünebildiğim senin vücudun.”

Gözlerimi kapattım, çenemi tutup yüzümü sarstı. “Gözlerini aç.”

Titreyerek dediğini yaptım. İçimden ürkek bir nefes kaçtı.

“Seni korkutuyor muyum?” diye fısıldadı.

Dürüst olmaya karar vererek başımı salladım.

“İyi,” diye dudaklarımın arasından nefes aldı, ağzı benimkine o kadar yakındı ki konuşurken dudaklarının hareket ettiğini hissedebiliyordum. “Çünkü sen de beni korkutuyorsun.”

Kelimeler aramızda asılı kaldı, havada öylece durdu, ağzı benimkine dayanırken bakışlarımız kilitlendi. Dudakları hareket ediyor, üst dudağımı dudaklarının arasına alarak ve hafifçe çekiştiriyordu. İçimden derin bir nefes kaçtı, gözlerim kapanıyordu. İşte beklediğim şey buydu. Onu tekrar gördüğümünden beri istediğim şey. Buydu.

Buydu.

Bu.

Beni öpüyor, ağzı keşfedercesine gezinirken eli çenemden yüzümün yan tarafına doğru ilerliyordu. Avucuna doğru eğildim. Onu hissetmeye, bir şeyler, herhangi bir şey hissetmeye ihtiyacım vardı. Bana verebileceği her şeyi alacaktım.

Dudakları yavaşça sihrini konuştu. Dudaklarıma yapışıyor, yumuşak, alaycı öpücükler beni şaşırtıyordu. Ağzımı diline doğru açtım, dudaklarımı yaladıktan sonra dilini ağzımın içine kaydırıp benimkiyle buluşturduğunda içimden bir nefes kaçtı. Dillerimiz birbirine değiyor, dans ediyordu. Daha yakına kayıp yarıma kadar uzandığında, onun için endişelendim. Onu üzerimden itmek için ellerimi omuzlarına bastırdım.

“Kaburgaların,” diye fısıldadım ağzına doğru ama sözlerimi yuttu, duyabildiğim tek şey dudaklarımızın tekrar tekrar birleşirken çıkardığı sestti. Sesinde, tadında kayboluyordum; altında kıvranırken ona daha fazla yaklaşabilmeyi diliyordum. Ona fiziksel olarak mümkün olduğunca yakın olmak istiyordum.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Benim için endişelenme,” dedi bir ara, eli kapüşonlunun altına gitti. “Çıkar şunu.”

Yana kayıp çıkarmama yardım etti. Sutyensiz olduğumdan, *sweatshirt*’üm gittiğinde bakışları doğrudan göğüslerime kaydı. Boynumu öptü. Köprücük kemiğimi. Göğsümü. Meme uçlarım o kadar sertti ki acıyordu, ağzını üzerlerinde hissetmek için çaresizce sırtımı eğdim. Tenime karşı kıkırdadı, muhtaçlığımı hissettiğinden emindim. Bir meme ucumu yalayarak inlememe sebep oldu.

“Çok gürültü yapıyorsun, Savage,” diye fısıldadı. “Böyle devam edersen ağzını kapatmak zorunda kalabiliriz.”

“Beni susturmak için elini ağzıma koy,” dediğimde benden uzaklaştı, böylece yüz yüze geldik.

“Bu hoşuna giderdi, değil mi?” Kaşlarını kaldırdı.

Whit’in elinin ağzımı kapatması fikri hoşuma gidiyordu. Neden bilmiyordum. İçimdeki bir şeyi ortaya çıkarıyordu. Normalde asla önermeyeceğim şeyleri istememi sağlıyordu, özellikle de yüksek sesle.

Başını bir kez daha göğsüme doğru eğdi ve tenimin her yerine öpücükler yağdırdı. Ağzı çok sıcaktı. Kadifemsi ıslak dili tenimi boyuyor, nefes nefese kalmama neden oluyordu. Başının arkasını kavradım, parmaklarımı yumuşak saçlarına batırarak onu kendime çektim. Meme uçlarımdan birini ağzına alıp emmeye başladığında dudaklarımdan bir çığlık döküldü.

Uzandı, devam ederken eliyle ağzımı kapattı.

Meme ucumu ciddiye emdiğinde avucuna karşı inledim. Gözlerimi kapattım, tüm bedenim bağlandığımız o tek noktaya sabidendi. Yalıyor ve emiyordu. Isırıyor, acıtıyor, iyi hissettiriyordu. Bir noktada ondan uzaklaşmaya çalışsam da o daha sert emiyor, yanakları çukurlaşıyordu. Ta ki diğerine geçip aynı muameleyi yapmadan önce, meme ucumu duyulabilir bir patlamayla serbest bırakana kadar.

Onun altında kıvranırken tenim yanıyor, kalbim uyluklarımın arasında atıyor, aralıksız bir zonklama giderek daha yoğun hâle geliyordu.

Sertleşmiş aleti uyluklarıma baskı yapıyordu. Sonunda göğsümle işi bittiğinde elini yüzümden çekti, şişmiş dudakları ve o korkunç karanlık gözleriyle beni izledi. Kesik yanağıyla ağzının yanındaki yarığın yeniden kanamaya başladığına yemin edebilirdim. Uzanıp o noktaya dokundum, parmağımı çekince minik kan damlalarını gördüm.

Hasara rağmen, hâlâ yürek parçalayacak kadar güzeldi. Bunu yaptığımıza inanamıyordum. Yatağımda olduğuna. Burada olmak istediğine ve bana isim takmadığına.

Bunu düşünmek zorunda kalmam bile yaşadığımız şeyin normal olmadığını anlamamı sağlıyordu. Hem de hiç.

Peki biz ne yapıyorduk?

“Bunu yapmamalıyım,” diye mırıldandı. “Senden nefret ediyorum.”

Sözleri canımı yaktı. Nefesimi kesti. Arkamı dönmek istedim.

Ancak yapmadım.

“Neden sana bu kadar çekiliyorum?” Bunu bana gerçekten sordugunu sanmıyordum. Daha çok kendini sorguluyormuş gibiydi. Ayrıca bir cevabım yoktu. “Beni durdur.”

Beni tekrar öptü, ağzı benimkine acımasızca saldırdı. Onun vahşetini kabul ediyordum. Bundan zevk alıyordum. Ona karşılık vererek kollarımı boynuna sardım. Bacaklarımı onunkilere doladım, ten tene olmak için göğsümü onunkine bastırdım. O sertti. Alev alev yanıyordu. Dili ritmik bir şekilde benimkine sürtünüyor, bana seksi düşündürüyordu ve istiyordum.

Onu istiyordum.

“Beni durdur,” diye tekrarlardı ağzıma karşı, elleri eşofmanımın beline giderek onu kalçalarımın altına itti. Beni çıtırçıtır soyarken

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

ona yardım etmek için ayağa kalktım, eşofmanı tekmeleyip ayaklarımla bir kenara ittim.

Kalçalarımın arasına yerleşti, aleti aramıza girdi, ben de bacaklarımı açarak ona daha iyi erişim sağladım. Alnını benimkine bastırdı, eli bir kez daha çeneme gitti, ben gözlerimi açıp onun beni izlediğini görene kadar sıktı. Bir gözü şişmiş, diğeri parlıyordu. Öfke dolu ve o kadar açtı ki, bunaltıcıydı. Başka tarafa bakmaya çalışsam da izin vermedi, parmakları beni sıkıca kavradı. “Bana durmamı söyle.”

Sessiz kaldım. Onun altında eğiliyor, her yerim karıncalanıyordu. Onu her yerimde istiyordum. İçimde. Boşaldığını hissetmek istiyordum. Bu gerçekleştiğinde yüzünü izlemek istiyordum. Kontrolünü kaybettiğinde neye benzediğini ve onu mutlak sınırlarına kadar zorlayan kişinin ben olduğumu bilmek istiyordum.

“Summer.” Gözlerim kocaman açıldı. Bana asla adımla hitap etmezdi. Her zaman Savage derdi. Ya da fahişe.

Tanrım, korkunç biriydi. Korkunç.

“Söyle bana.” Ağzını benimkine doğru indirdi. “Durmamı.”

Yavaşça başımı salladığımda beni öptü. Bu sefer daha yumuşaktı. Ağzı benimkine karşı yavaşça hareket ediyor, dillerimiz kayıyordu. Büyük aletiyle bana sürtünüyordu, girişime o kadar yakın bastırıyordu ki içeri girmesi için küçük bir çaba sarfetmesi yetecekti. Ancak yapmadı. Sanki bilerek kendini tutuyordu, ben de kalçalarımı kaldırarak onu içime almaya çalışıyordum. Hayal kırıklığına uğramış inilti ben ter ettiğinde, dudaklarıma karşı gülümsediğini hissedebiliyordum. Bana işkence etmekten hoşlandığını kesin olarak biliyordum.

“Bunu istiyorsun, değil mi?” dedi öpüşmeyi kestikten sonra boynuma doğru ilerleyerek. Hassas tenimi emiyor ve yalıyor, kalçaları benimkilere karşı çalışıyordu. Ellerimle pürüzsüz sırtını okşadım, parmaklarımı sert kucunda gezdirmeden önce omurgasının dibindeki

çukurların izini sürdüm. “Yaptığım ve söylediğim her şeye rağmen, sana fahişe dememe rağmen. Bu kampüsteki herkesin sana bok gibi davranmasına, benim sana bok gibi davranmama rağmen, hâlâ sikimin içinde olmasını istiyorsun.”

Söylediklerini duymazdan gelmeye çalışarak gözlerimi kapattım. Sözleri canımı yakıyordu. Tek yaptığı bana bir çöpmüşüm gibi davranmakken onu bu kadar çok istemem aşağılayıcıydı. Bu çocuk yüzünden içim karmakarışık, nedenini anlamıyordum.

Benden uzaklaştığında anında soğudum. Kayboldum. Gözlerimi açtım, önümde çömelmesini, eliyle aletini kavrayıp okşamasını izledim. Bakışlarım parmaklarında, mastürbasyon yapmasını izliyordum. Aleti kocaman ve damarlıydı. Çok güzeldi. Başının hemen altını sıkı, ucundan küçük bir inci tanesine benzeyen süt beyazı sıvı damladı. Kendini bu kadar sert tutması beni büyülüyordu. Bakışlarım onunkilerle buluşmak için kalktığı anda, beni izlediğini gördüm.

“Tadına bakmak için ölüyorsun.” Gözleri parlarsa da sesi düzdü. Ayağa kalkıp yaklaştı, üstüme çıktı, aleti tam ağzımın önündeydi. “Al şunu.”

Dudaklarımı ayırdım, o da daha önce tarif ettiğim şeyi yaptı. Aletini bana santim santim yediriyor, ben de onun etrafında inliyordum. Ağır teni zonkluyor, dudaklarımı geriyor, ağzımın içine yerleşiyordu. Onun tadını -tuzlu ön sıvı- alabiliyordum. Dilim kadifemsi sertliğine sürtünüyor, öğürmeden hemen önce başı boğazımın arkasına çarpıyordu.

Geri çekildi, tükürüklerim ereksiyonuna yapıştı ve o kadar memnun görünüyordu ki, kasıklarım gerildi. “Kahretsin, sen bir profesyonelsin. Öyle olacağını biliyordum.”

Whit dalga geçiyordu. Ağzıma girip çıkıyor, ben de onu alıyordum. Onu derinden emiyordum. Onu buzlu şeker gibi yalıyordum. Tabanını

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

kavradım, sıktım, okşadım, tıpkı birkaç dakika önce yaptığı gibi. Kalçalarını itip ritmime uydu. Gözleri yarı kapalı, dudakları ayrıkta; bakışları yaptığımız şeyden asla sapmıyordu.

Ben profesyonel değildim. Hem de hiç değildim. Hayatımda sadece birkaç kez oral seks yapmıştım, yani fazla tecrübem yoktu. Ancak bunu onun için yapmak istiyordum. Onun için iyi yapmak istiyordum. Zevkin yüzünü yıkadığını görmek, göğsünden gelen iniltiler tenimin her tarafına lezzetli küçük ürpertiler gönderiyordu.

Hızını arttırdı, ağzımı beceriyor, ben de ona izin veriyordum. İçimde alışılmadık bir his yükseliyor, beni ele geçirmekle tehdit ediyordu. Ne olduğunu çabucak anladım.

Güçtü. Sanki bunu yapmaya zorlanıyormuşum gibi itaatkâr görünebilirdim ama ona zevk veren bendim. Onun aletini ağzıma alan bendim. Onu boşaltacaktım.

Bu da beni güçlü hissettiriyordu.

Vücudu gerildi, dudaklarından bir hırıltı döküldü. Aletini dudaklarımın arasından çekip çıkardı, ucundan beyaz bir sıvı fişkırdığında eli öfkeyle uzunluğunun üzerinde çalıştı. Titreyerek ve inleyerek boşaldı, meni göğsümün her tarafına sıçnyordu. Orada uzanıyor, onu hayranlıkla izliyordum. Güzel yüzünün her yerine acı kazınmıştı, gözleri kapalıydı, parmakları hâlâ ereksiyonunun tabanını kavnyordu.

Bence çok güzeldi. Bunu ben yapmıştım. Onu o kadar sert boşaltmıştım.

Gözleri yavaşça açıldı, yaptığı dağınıklığı incelerken ifadesi kayıtsızdı. Alışık olduğum Whit.

Özellikle sevmediğim Whit.

Parmaklarını kendi menisinde gezdirdi, ardından dudaklarıma görürdü. Onları hemen ayırdım, misk kokulu, ekşi sıvıyı parmak-

larından temizledim, onu yalarken bakışlarım onunkinden hiç ayrılmadı.

“Pis kız,” diye fısıldadı, gözleri hâlâ kısıkken yüz ifadesinde saf bir memnuniyet vardı. “Sıranı istiyor musun?”

Parmaklarını ağızımdan çektiğinde, “Evet,” diye dürüstçe cevap verdim. Bacaklarımın arası o kadar sert zonkluyordu ki, bana bir kez dokunsa boşalacağımdan korkuyordum.

“Belki de sana vermemeliyim. Belki de bu gece her şey benimle ilgilidir.” Eğildi, yumuşak bir öpücükle ağızını benimkine bastırdı. “Ben bencil bir piçim. Almaktan ve almaktan başka bir şey sevmiyorum. Lancaster tarzı. Bana tekrar oral seks yapmanı sağlayabilirim. Yaparsın da. Yapacağını biliyorum.”

İçimde yükselen öfkeyle birlikte vücudumla onu üzerimden atmaya çalıştım. O sadece gülüyordu, sesi neredeyse şeytaniydi.

“Ya da ben boşalana kadar seni beceririm ve senin boşalmadığından emin olurum. Kolay olurdu,” diye devam etti.

Bundan pek emin değildim. O kadar sınırdaydım ki, bir dokunuşta roket gibi fırlayacakmışım gibi hissediyordum.

“Seni yiyip bitirebilirim. Buna ne dersin?” Kaşlarını kaldırdı. Sanki hayır diyecekmişim gibi. “Her yerini yalayabilirim. Parmaklarımla seni becerebilirim. Bahse girerim güzel ve sıkıdır, yine de senin ilkin olmadığını biliyorum. Hiçbir şekilde ilkin olamam. Hareketlerine bakılırsa mümkün değil.”

Eğer beni utandırmaya çalışıyorsa, işe yarıyordu. Geçmişimi bilseydi muhtemelen iğrenirdi. Kiminle birlikte olduğumu. Bunları aklımdan çıkarmaya çalıştım, özellikle de şu anda ama söyledikleriyle hiç yardımcı olmuyordu.

“Hiç kendine dokunurken beni düşündüğün oldu mu?” diye rahatça sordu. Sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı, yüzümde bir şey

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

görmüş olmalıydı. Gözlerimde bir titreşim. Çenemde bir seğirme. Bir çeşit işaret. “Olmuş. Söyle bana, gerçeklik fantezi kadar iyi mi?”

“Bilemem çünkü şu ana kadar teslimatı yapan tek kişi benim,” diye karşılık verdim, az önce ona yaptığım destansı saksoya atıfta bulunarak.

Göğsüm hâlâ meni yüzünden yapış yapıştı ama silmeyi reddediyordum.

“O zaman teoriyi test edelim,” diyerek üstüme yatmak için kaydı.

O kadar hızlı hareket ediyordu ki, bir şey söyleyecek ya da yapacak zamanım yoktu, sadece orada yatıyor ve onu alıyordum. Daha önceki yaralarını merak ettim. Sadece birkaç saat önce zar zor hareket edebiliyordu ama şimdi çok hızlıydı. Numara mı yapıyordu?

Odama girmek için bir çeşit hile miydi?

Olabilirdi.

Muhtemelen öyleydi.

Umurumda değildi. Şu anda karnımı öpüyor, sağ kalçamdaki eliyle beni yerimde tutuyordu. Nefes alışım hızlandı, ağzının üzerimde olmasından çok endişeliydim, çok hızlı boşalıp tüm iyi şeyleri kaçırmaktan korkuyordum.

Aynı zamanda çaresizce doruğa ulaşmak istiyordum. Tüm vücudum kasılmıştı, kaslarım geriliyordu. Kasık kollarına dokundu, sonra aşağı kaydı, o zarif, becerikli ağzını tam kadınlığıma yerleştirdi.

İçimden boğuk bir ses çıktığında başını kaldırıp bana baktı. “Sessiz ol.”

İtaat etmek için elimden geleni yapıyordum fakat Tanrım, bu çok zordu. Ağzı şimdiye kadar yaşadığım en iyi işkenceydi. Ayrıca dili... Kalçalarımı olabildiğince açıyor, sonra da hiçbir noktayı kaçırmadan kadınlığıma saldırıyordu. Her yerdeydi. Dilini içime sokuyor, kıvrımlarımı keşfediyor, klitorisimi dudaklarının arasına alarak emiyordu.

Hepsi bu kadardı. Küçük bir orgazm beni sarstı, çığlık atmama neden olduğunda elimi ağzıma götürüp dalgaya kapıldım. Çoktan gerçekleşmiş olmasından nefret ediyordum.

Bu çok hızlıydı. Çok hızlıydı. Bu gece tekrar gelmeyecektim. Gelmeyeceğimi biliyordum.

“Kahretsin, çok duyarlısın,” diye mırıldandı, tekrar içeri dalma-
dan önce tenime karşı. Bir parmağını içime soktu, dudakları hâlâ
klitorisimin üzerindeydi. Bir parmak daha. İçeri ve dışarı itiyor,
beni genişçe geriyordu. Dili klitorisime doğru titredi, daha hızlıydı,
parmakları ayak uyduruyordu, ta ki onları kıvrana kadar. Vücudumun
derinliklerinde bir titreme başlatan içimdeki bir şeye doğru dürttü.

Ah. Ona bunu yapmaya devam etmesini söylemek istiyordum.

Ancak söylemedim.

Sanki biliyormuş gibi peşini bırakmıyordu. Acımasızdı. Belki
de hareketlerimden ya da vücudumdan fışkıran sıvıdan bunu
anlayabiliyordu. O kadar ıslaktım ki, dilinin içimde kaydığını,
parmaklarının içime girdiğini duyabiliyordum. Bu his gelmeye devam
ediyor, yoğunlaşıyordu. Ona doğru çabaladım, başımı geriye attım,
elim Whit'in başının üstünde, onu kendime doğru tuttum. Nefesim
boğazımda düğümleniyor, başım dönüyor, nefes alamıyordum.
Yapamıyordum-

Bir başka orgazm ansızın içime girerek, tüm oksijenimle düşünce-
lerimi çaldı. Zihnim boşalmıştı, tüy kadar hafıftım. Vazgeçmedi,
dili hâlâ tenime sürtünüyor, parmakları hâlâ itiyordu. Utanmadan
yüzüne sürtündüm, orgazm içimde dalgalanıyor, gözlerimden yaşlar
süzülüyordu. Bu çok fazlaydı. Çok eziciydi. Sonunda yere yığıldım.
Nefesim kesiliyor, başım hâlâ dönüyor, kalbim kontrolden çıkıyordu.

Bayılacağımı sandığıma yemin edebilirdim.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Önce bir uyluğumun içini, sonra diğerini öptü, ağzı nazikti. Sanki yükseklerden indiğimi ve vücudumun hâlâ çok hassas olduğunu biliyordu. Yüz yüze gelene kadar geri kaydı, ağır ereksiyonunun beni dürttüğünü hissedebiliyordum.

“İki kez boşaldın,” dedi gururla, ardından beni öptü. Dudaklarında kendi tadımı alabiliyordum. Dilinde. Sanki bunu yapmamı istiyormuş gibi, öpücüğü çok sahiplenici, zorlayıcıydı.

Hevesle karşılık verdim, dudaklarındaki tadımın keyfini çıkararak ağzına doğru inledim. Seslerimi yuttu, öpüşmemiz vahşileşiyordu. Pervasızdı.

Bana böyle hissettiriyordu. Vahşi.

Pervasız.

Whit’e karşı tüm kontrolümü kaybetmiştim ama umurumda bile değildi. Sanki beni muhtaç, kontrol edilemez küçük bir şeye dönüştürmüştü ve tatmin olmamın tek yolu oydu.

Önce öpücüğü kesti, saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. Sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi beni yakından inceliyordu.

Zahmet etme. Umutsuzum, demek üzereydim. Donuk gözlerle onu izledim, bunalmış bir hâldeydim. Bitkindim.

“Uyu,” diye fısıldadığında gözlerim sanki onlara emretmiş gibi kapandı, zaten rahatlamış olan bedenim yatağın içinde eriyormuş gibi görünüyordu.

Ta ki başka bir şey hatırlamayana kadar. Sadece onu. Bir de beni.

BÖLÜM 11

WHIT

Pekâlâ.

Bu beklenmedik bir şeydi.

Summer'ın tamamen uyuduğunu anladığımda, ilk nereye bakaçağımdan emin olamadan yatağından çıktım. Kafamı karıştırıyordu. Onu hiç anlamıyordum ama bir yandan da anlıyordum. Az önce aramızda olanlar hayatımda yaşadığım hiçbir cinsel deneyime benzemiyordu, üstelik epeyce yaşamıştım. Ben melek değildim. Kimse benden melek olmamı beklemiyordu. Ben istediğini istediği zaman alan bencil bir pisliktim.

Summer Savage'ı alacağımı hiç düşünmemiştim, bu gece de düşünmemiştim ama içimde hep bir istek vardı.

Onunla birlikte olmak, tüm o korkunç şeyleri söylemek, doğal geliyordu. O da bundan hoşlanıyordu. Gözlerindeki parıltıyı, yapmasını söylediğim her şeyi nasıl kolayca kabul ettiğini gördüm. Kontrol edilmek istiyordu. Ayrıca ben de onu kontrol etmekten zevk alıyordum.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Her nasılsa, birbirimizden nefret etmemize rağmen, sanki mükemmel bir eşleşmeydik.

Belki de on dört yaşındayken, onu öptüğüm o ilk gece beynime kazınmıştı. Bana nasıl öpüşüleceğini öğrettiği zaman. O anda ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece filmlerde gördüklerimi kopyalıyordum.

Porno. Her ne haltsa. Başka kızları da böyle öpmüştüm, beni düzeltmeye çalışmamışlardı. Belki de daha iyisini bilmiyorlardı. Ben de bilmiyordum.

Yine de beni yumuşatmıştı. Bana öpüşmenin kaba kuvvetle değil, nazıkçe ikna etmekle ilgili olduğunu öğretmişti. Bu dersi ona borçluydum.

Bu gece onu o aptal Elliot'tan kurtardığım için bana borçluydu. Ayrıca o da beni kurtarmıştı. Elliot'la aptal arkadaşının kucığını tekmelemiş olabilirdim ama onlar da birkaç yara almış, beni acı içinde bırakmışlardı. Benimle ilgilenmek için beni odasına getirmesi şaşırtıcıydı.

İnsanlara borçlu olmaktan nefret ederdim. Bu yapabileceğiniz en kötü şeydi, bir zayıflık belirtisiydi. Ayrıca zayıflıktan daha çok nefret ettiğim bir şey yoktu.

Bu yüzden bir şeye ihtiyacım vardı, onun bu küçük odasında bulabileceğim herhangi bir şeye. Ona ait olan bir şey.

Ona karşı kullanabileceğim bir şey.

Şantaj yapmaktan çekinmezdim. Bunu ikimiz de biliyorduk. Ayrıca şimdi ona verdiğim o destansı orgazmdan sonra mutlu bir şekilde uyuduğuna göre, eşyalarını aramak ve kişisel bir şey bulmak kolay olmalıydı. Buralarda bir yerde bir sırrı olduğunu biliyordum. Kız sırlarla doluydu.

Her birini keşfetmek istiyordum.

Yerde sırt çantasını gördüm, odayı aydınlatıp görmemi sağlayan aya şükrederek çantayı karıştırdım. Defterler ve ders kitaplarıyla doluydu, ilginç bir şey yoktu. Yine de gizli bir şey olmadığından emin olmak için her birini gözden geçirdim. Onunla sanırım kız kardeşim arasında, elden ele dolaşmış olması gereken katlanmış bir not buldum. Sylvie'nin yazısını tanıyordum, birbirlerine yazdıklarını okurken kaşlarımı çattım.

Sylvie onun arkadaşı olmaya çalışıyordu. Buna izin vermeyecektim. Yapamazdım.

Notu bulduğum yere bırakıp sırt çantasının fermuarını kapattım, bakışlarım masasına yöneldi. Burası çok soğuktu ama henüz kıyafetlerimi giymek istemiyordum. Hâlâ nemli olduklarını biliyordum. Summer'ın daha önce giydiği büyük beden siyah kapüşonluyu yerde gördüğümde, onu alıp üzerime geçirdim. Biraz kısa olsa da iş görürdü.

Yatağın yanındaki kıyafet yığınına gidip *boxer*'ımı aldım, onu da giydim, nemli kumaşı tenimde hissettiğimde yüzümü buruşturdum. Daha önce Summer'ı kızdırmıştım, sanırım o da kıyafetlerimi tam olarak kurutmamıştı. Berbat bir şeydi.

Aramızda olanlardan sonra yine de buna değerci.

Kız uzman bir alet emiciydi. Kulağa korkunç mu geliyordu? Evet. Onu hâlâ bir fahişe olarak görüyor muydum? Onaylandı.

Ancak şimdi o *benim* fahişemdi ve paylaşmayacaktım.

Masasına gidip karıştırdım. Üstünde pek bir şey yoktu. Üst üste yığılmış birkaç defter vardı -kız bunlara kafayı takmıştı ya da öyle bir şeydi- ve sonra çekmeceleri karıştırmaya başladım, uyanmadığından emin olmak için sürekli omzumun üzerinden bakıyordum. Bir yığın eski fotoğraf buldum, onlara baktım. Summer'la arkadaşlarının daha genç hâllerinin fotoğrafları. Gülümsüyorlardı. Saçları rüzgârda

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

savrulmuş, bakışları berrak ve kaygısızdı, Summer'inki hariç. Gözlerinde karanlık bir şey vardı. Gizemli bir şey. Gülümsemesi genişti ama gözlerinde acı vardı.

Öfke beni sardı. Ona kim zarar vermişti?

Bilmiyordum.

Belki de bilmek istemiyordum.

Fotoğrafları bırakıp bir sonraki çekmeceyi açtım, orada duran kalın, siyah, deri bir günlüğün alınmak için yalvardığını gördüm. Hiç tereddüt etmeden alıp, pencereden giren ışığa doğru ruttum. Ön kapağında beyaz bir etiket vardı, birisi üzerine bir şeyler yazmıştı, Summer olduğunu tahmin ediyordum.

Söylemek istediğim şeyler...

Tam isabet.

Günlüğü açtığımda tek gördüğüm kelimelerdi. Çok fazla kelime. Sayfaları çevirdim, bunun onun düşünceleri ve hayalleriyle dolu bir günlük olduğunu hemen fark ettim. Listeler. Küçük kâğıt parçaları, orada burada bir fotoğraf. Çeşitli tarihler. Üç yıl önce başlamıştı.

Bu Summer'ın günlüğüydü. Kişisel hayatının günlüğü. Hepsi küçük, kullanışlı bir defterdeydi.

Kapattım ve masanın çekmecesini yavaşça ittim.

Sessizce giyindim. Üniforma gömleğini giymeye zahmet etmedim. Kapüşonlusunu alacağım için onu yere bıraktım.

Günlüğünü de.

İhtiyacım olan şeyi aldım. Bu günlük eminim bilgi doluydu, hepsini ona karşı kullanabilirdim. Yarın aramızda hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışacaktık. Ona hiç dokunmamışım, onu yakmamışım gibi davranacaktı. Ağzına aletimi ya da dar kadınlığına parmaklarımı hiç sokmamışım gibi davranacaktı. Sanki hiç ağzuma boşalmamış, klitorisi dilimin altında hiç titreşmemiş gibi.

Aramızda olanlar yokmuş gibi devam edecekti ama siktir. Ona elimde ona ait bir şey olduğunu ve sırlarının güvende olmasının tek yolunun, ben onunla işimi bitirene kadar benimle görüşmeye devam etmesi olduğunu söyleyecektim.

Bu olacaktı, garanti edebilirdim. Sıkılacaktım. Onu bir kenara atıp yoluma devam edecek, hatta belki de günlüğü ona geri verecektim. Sonunda.

Belki de öyle olmayacaktı.

Yatağına gidip uyumasını izledim, göğsümde kıpırdanan garip hissi görmezden geliyordum. Sanki kalbim boğuluyormuş gibiydi. O benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. O benim için *hiçbir* şeydi. Sadece iyi bir geceydi. Ayrıca onu henüz gerçekten becermemiştim bile.

Aklıma Elliot'la beni dövmeye çalışan kasabalı arkadaşı geldi. Elimden geldiğince mücadele etmişim, ikiye karşı bir olduğumu düşünürsek kendimi oldukça iyi savunmuştum. Bu sadece Summer yüzünden başlamıştı. Okuldan hemen sonra Elliot benimle alay etmiş, Summer'ı önce onun becereceğini söylemişti. Aptal herif.

Cehennemlikti. O pislik ona elini bile süremeden ölmüş olacaktı. O benimdi.

Elimdeki günlüğü kavradım ve üzerine eğilip alnına yumuşak bir öpücük bıraktım. Sarhoş edici kokusunu içime çektim. Uykusunda kıpırdanıyor, saçma sapan şeyler mırıldanıyordu. Yan döndüğünde yorgan kaydı, çıplak sırtı bana dönüktü.

Yatağa geri dönüp onunla birlikte olma isteği çok güçlüydü ama kendime durmamı söyledim. Buradan defolup gitmeliydim.

Zaten çok uzun süre kalmıştım.

Olabildiğince sessiz bir şekilde odasından çıktım. Sylvie'ye kameralar hakkında mesaj attım, o da ilgileneneğini söyledi. Savage'ın odasında olduğumu kimse bilmeyecekti.

Onun dışında.

BÖLÜM 12

SUMMER

Penceremin hemen dışından gelen cıvı cıvı kuş sesleriyle yavaşça uyandım, sanki bir *Disney* filminde yaşıyormuşum gibiydi fakat bunun tamamen yanlış olduğunu biliyordum.

Daha çok, asla kaçamayacağım bir kâbusun içinde yaşıyormuş gibiydim.

Perdeler hâlâ açıktı, güneş ışığı odayı fazlasıyla aydınlatıyordu. Göz kapaklarımı araladım ve hemen kapattım, aşırı aydınlık odadan kaçınmak için çaresizce kolumu yüzüme attım.

Bu çok fazlaydı. Gözlerim acıyor, başım ağrıyordu. Tüm vücudum ağrıyordu. Akşamdan kalma hissediyordum. Oysa dün gece içki bile içmemiştim. Yorganın altına girdiğimde hâlâ çıplak olduğumu ve kalçalarımın ağrıdığını fark ettim.

Anılar birbiri ardına geri geliyordu. Dün gece. Fırtına. Elliot'ın beni tehdit etmesi. Bana saldırması. Whit'in beklenmedik bir şekilde beni kurtarmaya gelmesi. Ta ki dayak yiyene kadar. Kanlı. Kırılmış. Onu odama getirmem. Onun için çıplak soyunmam. Benim için soyunmasını izlemem. Ondan nefret etmem. Onu istemem. Bana dokunmasıyla uyanmam. Daha da ileri gitmiştik. Yapacağımızı hep biliyordum. Bu kaçınılmazdı. Aynı zamanda inanılmazdı.

Tabii ki öyleydi.

Sanki aramızda olanlar bir rüyaymış gibi geliyordu. Sanki hiç olmamış gibiydi. Odamda değildi. Ne zaman gittiğini bilmiyordum ama gitmişti. Eğer hâlâ burada olsaydı, onun varlığını hissederdim. Onu yatakta, yanımda hissederdim.

Kolumu yavaşça çekip gözlerimi açtım, tavana bakıp dün geceyi düşündüm. Başı bacaklarımın arasında, ağzı kadınlığımın üzerinde, yalıyor, keşfediyor, dokunulmadık hiçbir yerimi bırakmıyordu.

Düşüncesi bile içimi titretiyordu.

Whit'le paylaştığımız şey normal değildi. Bunu nasıl tanımlayacağımı bilmiyordum. Nefret ettiğin biriyle birlikte olmanın bu kadar çok şey hissettirebileceğini de bilmiyordum. Böyle korkunç şeyler söyleyen birinden tahrik olmak... Sanki vücudum üzerinde tam bir kontrolü vardı, nasıl tepki vereceğini biliyordu. Buna kızmıyordum.

Hiç de değil.

Sanki onu arzuluyormuş gibiydim.

Zihnim birbirimize söylediklerimizi, yaptıklarımızı gözden geçirirken kendimi hasta hissetmeye başladım. Belki de kendimden utanmalıyım. Beni kullanmasına izin vermiştim. Ağzımı becermişti. Bir tür porno filmi yaşanıyor gibiydi. O zaman umursamasam da şimdi utançtan başka bir şey hissetmiyordum.

Bunu yapmamalıydık. Ben de onun üzerime inmesine izin vermemeliydim. Ancak o orgazm inanılmazdı. Bir an için vücudumun tüm fonksiyonlarını kaybettiğine yemin edebilirdim. Uçuyordum. Havadaydım. Yukarıda süzülüyordum. Yere çakılmadan hemen önce.

Bacaklarımın arasına uzanıp kendime dokundum. Yapış yapış ve ıslaktım. Tereddütle klitorisimi ovdum. Şişmişti. Dün geceden beri hâlâ hassastı.

Kendime dokunmayı, Whit'le paylaştığımız en kirli anları yeniden yaşamayı bırakmadım. Sanki yapamıyordum. Dün gece bir ara

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

gözlerimi açtığımda Whir'i beni izlerken bulduğumu hatırladım, ağzı vücudumun en mahrem yerindeydi. Başka tarafa bakamıyordum, o da bunu biliyordu. Dilini dışarı çıkardı, beni iyice yalarken neredeyse müstehcen bir hareket yaptı.

İçimden bir ürpertü geçti, gözlerimi sıkıca kapardım, Whir'in yüzü aklımdan çıkmıyordu. Geliyordum. Tannım, çok sert boşalıyordum. Dün geceki kadar sert değildi ama titremeler vücudumda hareket ederken, kaçmak isteyen iniltiyi bastırdım.

Sadece onu düşünerek kendimi boşaltabiliyordum.

Ben ne yapmıştım?

Kendimi toparladıktan sonra yataktan çıktım, adımlarım kararsızdı. Parlayan güneşe rağmen, zemin çıplak ayaklarımdan altında soğuktu. Yerde buruşmuş beyaz bir gömlek gördüm, Whir'e ait olduğunu fark ederek onu elime aldım.

Çıplak vücuduma geçirip birkaç düğmesini ilikledim. Hâlâ onun gibi kokuyordu, hâlâ burada olmasını dileyerek derin bir nefes aldım.

Öyle olsaydı ne yapardım? Onun yanında nasıl davranırdım?

Asıl soru: Benim yanımda nasıl davranırdı?

Olmasını istediğim şeyle büyük ihtimalle olacak olan şey farklıydı. Whir'i tanırıyorsa, muhtemelen bütün geceyle dalga geçecekti. Ona göre bu sadece tek seferlik bir şeydi. Hiçbir anlamı yoktu. Ben bir hiçtim, özellikle de onun gözünde. Kendimi bok gibi hissetmeme neden olur, sözleriyle, küçümsemeleriyle ve öfkeli bakışlarıyla beni paramparça eder, sonra da parçaları toplamam için beni yalnız bırakırdı.

Birden tüylerim diken diken oldu, elimden geldiğince hızlı bir şekilde düğmeleri çözdüm, gömleği vücudumdan sıyrıp yere attım. Kapımın arkasındaki kancada asılı duran bornozumu alıp üzerime geçirdim. Belimin etrafından bağlayarak masama gittim.

Günlüğüme ihtiyacım vardı. Unutmamak için dün aramızda olan her şeyi yazmalıydım. Kütüphane. Gözetim. Whit'i bulup buraya getirmem.

Günlüğümü sakladığım çekmeceyi açtığımda orada değildi. Kaşlarımı çatarak çekmeceyi karıştırdım, satın almayı çok sevsem de hiç kullanmadığım defterle günlük yığınınını karıştırdım ama yoktu. Diğer çekmecelere baktım. Masamın üstüne. Sırt çantama.

Burada değildi.

Odaya bakarken dehşet beni tüketiyordu. Ne olduğunu biliyordum. Biliyordum.

O piç almıştı.

Ellerimi yumruk şeklinde sıktım, avazım çıktığı kadar bağırmamak için kendimi zor tutuyordum. Ancak bu sadece insanların dikkatini çekecekti, şu anda ihtiyacım olan son şey buydu.

Whit günlüğümü çalmıştı. Bana ait olan en özel şeyi. Günlüğüme göz atmasına bile izin vermeden önce vücudumu, kalbimi, sahip olduğum her şeyi çalmasına izin verirdim.

Şimdi ondaydı. Onun elindeydi.

Yatağa yığıldım, yüzümü yastığıma gömerken, "*Acaba kendimi bununla boğabilir miyim?*" diye düşündüm. Şu anda onu okuyor olabilirdi. O günlüğü yıllarca saklamıştım. İlk karşılaşmamız oradaydı. Onun kim olduğunu bilmeden önce. O yazıyı yazdıktan hemen sonra öğrenmiştim ama bu bana hissettirdiklerini değiştirmemişti.

Korkunçtu. Harikaydı.

Başka şeyler de vardı. Yates'le yaptıklarımız. Bana yaptıkları. O şeyler günlüğümün arkasında, ait oldukları yerde gömülüydü ama oradalar. Whit'in istediği zaman okuması için. Boşanma hakkında konuşmuştum. Okuldaki sorunlarımdan bahsetmiştim. Arkadaşlarımdan onlara en çok ihtiyacım olduğu anda beni nasıl terk

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

erttiklerinden. Annemden. Jonas'tan. Varlığımı zar zor kabul eden gerçek babamdan.

Tüm hasarım o günlükteydi, başkaları tarafından okunması amaçlanmıyordu. Tekrar okumayı bile pek sevmiyordum. Geçmiş, olduğu yere -kesinlikle arkama- aitti.

Şimdi her gün hayatımı zindan eden çocuğun ellerindeydi. Beni tamamen mahvetmek için elinden geleni yapacak bir çocuğun. Günlüğümü başkalarıyla paylaşmak da buna dahildi. Onunla arkadaşlarının günlüğünden bölümler okurken güldüklerini hayal edebiliyordum. Kopyalarını çıkarıp herkesle paylaşabilirdi. Okulun alay konusu olurdum.

Daha kötüsü mü? Yetkililer yaptığım şeyden haberdar olabilirdi. Sorgulanabilirdim. Tutuklanabilirdim.

Yastığı yüzüme bastırarak çığlık çığlığa bağırdım, ses boğuk çıkıyordu. Boğazım yanıp ağrıyana kadar bağırdım. Biraz daha bağırdım, konuşmanın canımı acıtacağını biliyordum ama umursamıyordum. Ne önemi vardı ki?

Zaten kimse benimle konuşmuyordu.

Duş aldıktan sonra cumartesi günümün büyük bir kısmını odamda ödevimi yapmaya çalışarak geçirdim. Konsantrasyonum bozulmuştu ve çok yorgundum. Sonunda öğleden sonrayı uyuyarak geçirirken, kapımın aniden yüksek sesle çalınmasıyla uyandım.

Sarsılarak kalktım, saçlarımı yüzümden uzaklaştırıp etrafa baktım. Oda karanlıktı, dışarısının da karanlık olduğunu görüyordum. Telefonumu elime alıp saati kontrol ettim. Saat altıyı biraz geçiyordu. Yemekhaneye gidip bir şeyler atıştırmalıyım.

Kapı tekrar çaldığında kapıya doğru gittim, adımlarım sessizdi. Sanki bu bana kapının diğer tarafında kimin durduğunu söyleyebilirmiş gibi, başımı kapıya yasladım. Cumartesiyle pazar günleri yurtlar açıldı, akşam sekize kadar misafir kabul ediliyordu ama kimse beni ziyaret etmiyordu. Kapıyı çalan her kimse, yanında sadece bela getirdiğini varsayabilirdim.

“Summer! Orada olduğunu biliyorum,” dedi belli belirsiz tanıdık bir ses.

Yavaşça kapının kilidini açtım ve Sylvie’nin yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeye orada durduğunu gördüm. İnce vücudunu saran soluk pembe, büyük beden bir kapüşonlu *sweatshirt*’le siyah tayt giymişti, ayaklarında beyaz *Nike*’lar vardı. Bana küçük bir el salladı. “Saçların dağınık.”

Elimi başımın üzerine koyup hâlâ nemli olan saçlarımı hissettim. “Biraz uyudum.”

“Tahmin etmiştim. Dün gece zor bir gece miydi?” Sanki kardeşiyle aramda geçen her şeyi biliyormuş gibi kaşlarını kaldırdı, elini tutup onu odama çekerek kapıyı kapattım.

“Sana ne söyledi?” diye sordum nefes nefese. Sylvie ile benim hakkımda konuşmuştu, bunu biliyordum. Bunun bir anlamı olmalıydı, değil mi?

“Eğer bana bir şey söylemeyen, ağzı kapalı abimi kastediyorsan, hiçbir şey,” dedi gözlerinde parlayan merakla odamda dolaşırken. Dönüp bana baktı. “Duvarlarda asılı hiçbir şeyin yok.”

Omuz silktim. Masamda fotoğraflar vardı. Arkadaşlarımın, ailemin fotoğrafları. Ancak arkadaşlarım artık beni umursamıyordu, ailem de berbat durumdaydı. Neden her gün onlara bakmak isteyecektim ki? Bunlar sadece eski hayatımı hatırlatıyordu. O zamanlar daha mı mutluydum?

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Bazen. Bazen değildim.

Parmaklarını masamın kenarında gezdiriyor, üzerindeki bir yığın defteri karıştırıyordu. Bariz bir şekilde kurcalaması beni tedirgin etse de bulabileceği hiçbir şey yoktu. Benim için dünyadaki en önemli şey gitmişti.

Abisinin elindeydi.

“Defterlerini beğendim,” derken bakışları benimkilere döndü. Bunun arkasında aldatıcı bir şey yoktu. Sırlarımı aramıyordu.

Omuzlarım gevşedi ama hâlâ gergindim.

“Teşekkürler,” dedim, her zamanki gibi savunmacı bir tavırla.

“Ben de onlara takıntılıyım, o kadar çok var ki.” Araştıran bakışları odamı tararken devam etti. “Şehir merkezinde çok şirin bir dükkân var. Bir ara benimle gelmelisin. Muhtemelen orada benim gibi çok fazla para harcarsın.”

“Neden benimle arkadaş olmak istiyorsun?” diye sordum temkinli bir şekilde, doğrudan konuya girerek.

Bir an sessiz kalıp beni izledi. Ben de aynısını ona yaptım, ne kadar zayıf olduğunu bir kez daha fark ettim. Kıyafetleri üzerinden sarkıyor, taytı bacaklarının dar çubuklar gibi görüldüğünü vurguluyordu.

“İlgimi çekiyorsun. Bence Whit’in de ilgisini çekiyorsun ama o bunu asla yüksek sesle itiraf etmez.” Sylvie bir an tereddüt etti. “Dün gece benden binanızdaki güvenlik kameralarını kesmemi istedi.”

Kalbim dibe vurdu. Güvenlik kameralarının bizi izlediğini unutmuştum. Beni Whit’i içeri sokarken görmüştü. Whit’in gecenin bir yarısı yurt odamdan çıkışını izlemişti.

“Ne demek istiyorsun?” Sesimin bu kadar sakin çıkmasına şaşırdım. İçim titriyordu.

“Dün gece dokuz sularında bana mesaj attı ve güvenlik sistemine girip bu binadaki kameraları kesip kesemeyeceğimi sordu. İçinde

yaşadığın binanın. Onun için yaptım, soru sormadım. Dün gece kim bir haltlar karıştırdıysa yakalanmayacak,” diye açıkladı gözlerini kocaman açarak.

Yüzüm kızardı, başka tarafa baktım.

“Bu sabah düşünmeye başladım. Whit neden bu yurt binasını önemsiyor? Ayrıca neden dün gece? Biraz araştırma yaptım ve senin de bir odayı işgal eden öğrencilerden biri olduğunu gördüm. Özel bir oda.” Sylvie bana bir kediye hatırlatarak gülümsedi. “Ayrıca özellikle binanın batı ucundaki kameraları söyledi. Bir de sana bak, odan batı ucunda.”

Hiçbir şey söylemedim. İtiraz etmek beni suçlu gösterirdi. En iyisi çenemi kapalı tutmaktı.

“Kirli detaylar istemiyorum, ihtiyacım da yok ama dün gece abimle birlikte olduğunuzu varsayıyorum.” Tek bir narin kaşını kaldırdı. Yine sessiz kaldım. “İtiraf etmeliyim ki etkilendim. Whit genelde bu okula giden kızlara, özellikle de yeni gelenlere pek ilgi duymaz.”

“O zaman bu okuldan biri değilse, fitilini kime batırıyor?” diye sordum inanamayarak, ağzımdan çıkar çıkmaz soruyu geri alabilmeyi diledim.

Umurumda olmamalıydı. Umurumda değildi.

Umurumdaydı.

“Ailemizin yakın olduğu ailelerden kızlar. Birlikte sosyalleştığımız insanlar. Bazen de şehirde tanıştığı kızlar.” Güldü, muhtemelen yüzümdeki şaşkınlıktan dolayıldı. “Geçen seneydi. Kasabalılarla çok takılırdı, onların hiç soru sormadığını, bu yüzden de takılmak için mükemmel kızlar olduklarını iddia ederdi.”

“Bunu sana o mu söyledi?”

“En iyi arkadaşı Spence’e söylemiş, o da bana söyledi.” Yüz ifadesi gizemli bir hâl aldı. “Spence’le ben çok yakındık.”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

İlginç. “Ondan hoşlanıyorsun.”

“Benden hoşlanıyor. Onun hakkında ne hissedeceğimi bilmiyorum. Ölüyorum biliyorsun, yani bir anlamı yok.” Ağzım açık kaldığında, gülerek elini uzattı. “Ben ciddiylim. Annemin de dediği gibi, sağlığım kötü ve hayatımda birkaç kez ölüm döşeğine düştüm. Daha on altı yaşındayım.”

“Whit’le yaşlarınız çok yakın.”

“Lina on dört yaşında. Annem bizi küçük tavuklar gibi birbiri ardına doğurdu. Yumurtalarımız düştü, plop plop plop. O ve babam hayatlarının o döneminde çok meşgul olmalılar. Sanırım mutluydular. Bilmiyorum. Muhtemelen değillerdi.” Sylvie gülümsedi. “Hep erkek çocuk bekliyordu, bu yüzden Carolina’yla ben bir hayal kırıklığıyız.”

“Babam da kız olduğum için hayal kırıklığına uğramıştı,” dedim, doğru olup olmadığını bilmesem de bunu düşünmek daha iyi hissettiriyordu.

“Erkekler ve soyları. Anlamıyorum. Kızlar da aileyi devam ettirebilir, biz sadece ismi devam ettirmiyoruz, bu da bizi işe yaramaz hâle getiriyor sanırım.” Değerlendirici bakışları odamın üzerinde bir kez daha gezindi, sanki özellikle bir şey bulmaya çalışıyormuş gibiydi. “Benimle yemeğe çıkmak ister misin?”

“Yemekhaneye mi?”

“Ah, hayır. Onların berbat yemeklerini her gün nasıl yiyebiliyorsun? Hadi bir yere gidelim.” Gözleri dans ederken ellerini birbirine kenetledi. “Lütfen. Şehir merkezinde en sevdiğim İtalyan restoranı var.”

Okulun dışına hiç çıkmamıştım. Üst sınıfların hafta sonları çıkmasına izin veriliyordu, tabii sokağa çıkma yasağı da vardı. Ayrıca nereye gideceğimi bilmiyordum, birlikte gidebileceğim kimse de yoktu.

Gerçekten mi? Gitmeye korkuyordum. Bilmediğim bir yere gitmek-
ten ve benden nefret eden insanlar tarafından köşeye sıkıştırılmaktan
korkuyordum. Bu kampüste beni hor gören çok fazla insan vardı.
Neden onlara en kötüsünü yapmaları için bir şans verecektim ki?

“Hadi, Summer. Lütfen?” dedi Sylvie cevap vermediğimde. Ellerini
bana doğru tutarken dua ediyormuş gibi görünüyordu, güzel yüzünde
yalvaran bir ifade vardı. “Eğlenceli olacak.”

“Peki,” dedim iç çekerek. Şiddetli bir şekilde öksürmeye başlamadan
hemen önce bir aşağı bir yukarı zıpladı.

Onu yatağıma götürdüm, sırt çantamdan açılmamış bir su şişesi
alıp ona vermeden önce yatağın kenarına yerleştirdim. Kapağını açtı,
öksürükler arasında bir yudum aldı.

Sonra bir tane daha. Sonunda durana kadar içti.

“Kendimi fazla zorlayamam,” dedi hırıltılı bir sesle. “Hâlâ atlatmaya
çalışıyorum.”

“Tam olarak neyi atlatmaya çalışıyorsun?”

“Zatürre, üstelik daha kış bile gelmedi. Genelde yılda birkaç kez
olur.” Gülümsedi ama zayıf bir gülümseme idi. “Dışarı çıkmadan önce
saçını düzeltmelisin. Harap olmuş.”

Saçlarıma tekrar dokundum, duvarda asılı olan yakındaki aynaya
baktım. Berbat görünüyordu. Yıkayıp hemen uykuya dalmıştım, bu
yüzden berbat durumdaydı. Ayrıca hâlâ nemliydi. “Öreceğim,” dedim
yüzümü ona dönerek. “Ayrıca üstümü değiştireceğim.”

“Giyinmek konusunda endişelenme. Ben bu kıyafetlerimle gidiyor-
um.” Eliyle kendini işaret etti. “Ah, bu çok eğlenceli olacak. Hazırlıklı
ol. Sana bitmek bilmeyen sorular soracağım.”

Cevap olarak gülümsedim ama zorakiydi.

Ben de bundan korkuyordum.

BÖLÜM 13

SUMMER

Sylvie'nin beni getirdiği restoran küçük ve şirindi. Ayrıca çok kalabalıktı. Cumartesi gecesi herkes dışarıdaydı, şehir merkezindeki kaldırımlar bir restorana ya da bara girmek için bekleyen insanlarla doluydu. Sylvie seçtiği restorana sanki oranın sahibiymiş gibi süzülerek girdi, görevliyle eski arkadaşlarmış gibi sohbet etti ve birkaç dakika içinde bize bir masa ayarladı.

Görevli bizi masamıza götürmeden hemen önce, "Birini tanıyorsan yardımını dokunur," dedi Sylvie bana göz kırparak. Yemek alanına girdiğimizde sıkışık lobideki diğer insanlar bize ters ters bakıyor, sırayı adadığımız için bize kızıyorlardı.

Sylvie onların öfkesinden habersizdi.

Oturduktan sonra bana en sevdiği yemekleri söyledi, ona sevdiğimi söylediğim şeylere göre önerilerde bulundu. Bize çilekli limonatayla aperatif olarak kızarmış peynir sipariş etti, iki kelime dudaklarından döküldüğünde ağzım protesto için açıldı. Beni bir bakışıyla susturdu.

"Güven bana. Çok lezzetli."

Bundan emindim. Ayrıca bu akşamki yemekten sadece 5 kilo alacaktım.

Annemin sözleri yemekle ilgili olarak gittiğim her yerde, özellikle de restoranlarda beni takip ediyordu. Özellikle de zengin, kalori yüklü yemekler sunanlarda. Annem o kadar zayıftı ki süpermodelleri bile şişman gösteriyordu. Reçeteli ilaçlarla alkolden oluşan bir diyeti vardı, hepsi buydu. Nadiren yemek yedi. Eskiden bulimikti*, bunu bana ben on üç yaşındayken, gördüğüm her şeyi yerken itiraf etmişti. Gençken zayıflığın moda olduğu o günlerde, bunu birden fazla kez dile getirmişti.

Yani doksanların ortasında oldukça modaydı.

Benim de bulimia belirtileri gösterdiğime inanıyordu, ancak büyüme atağı nedeniyle çılgınca yediğim ortaya çıkmıştı. Kilo almaya yatkındım. On üç yaşında, tembel olduğum, uzun, sıcak günleri odamda geçirdiğim, nadiren dışarı çıktığım yaz bana söylemişti. Ne yediğime dikkat etmeli, egzersiz yapmalıydım. O bir yemek zorbasıydı, ağzıma koyduğum her şeyi izlerdi. Abur cubur yerken yakaladığında beni azarlardı, o zamanlar bu sıklıkla olurdu.

Şimdi onun sesi kulaklarımda çınlamadan ekmek ya da makarna yemeye cesaret edemiyordum ve bu korkunç bir şeydi. Şişman değildim ama asla annem kadar zayıf olamayacaktım. Ya da Sylvie kadar. O kadar zayıftı ki soluk, ince kollarındaki mavi damarları görebiliyordum. Giysileri sanki kemiklerinde hiç et yokmuş gibi üzerinde asılı duruyordu. Yüzü çok köşeli, elmacık kemikleri jilet gibi keskindi. Sivri, küçük çenesi ve soluk tenine karşı o harika, ürkütücü pembe ağzı gerçekten göze çarpıyordu. O da Whit gibi muhteşimdi.

Servis görevlisi masamızdan ayrıldığında, "Bakıyorsun," dedi Sylvie.

* Bulimia hastası. Bulimia hastaları genellikle gizli bir şekilde, aşırı miktarlarda, kendilerini durduramadan ve kontrollerini yitirerek yemek yerler. Bu yeme ataklarının ardından da aldıkları fazla kalorilerden sağlıksız bir şekilde kurtulmaya çalışırlar. -ed.n.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Gözlerimi kırpıştırarak tekrar ona odaklandım. “Özür dilerim. Sadece çok-”

“Zayıf mı?”

“Hayır,” diye inkâr ettim, doğru olmasına rağmen. Bir parmaklık kadar inceydi. Onu ikiye bölebilirdim. “Çok güzelsin.”

“Ah.” Şaşırmış göründü. Ayrıca iltifattan memnundu. “Teşekkür ederim. Uzun zamandır kimsenin beni tanımlamak için bu kelimeyi kullandığını duymamıştım. Herkes her zaman kilomla ilgilenir. İskelet gibi görüldüğümü biliyorum. Okula dönmeden önce annem bana kemik torbası demişti. Protein takviyesi alıyorum ama işe yaramıyor. Hiç kilo alamıyorum.” Gülümsedi. Sanki insanların ona dikkat etmesini istiyormuş gibi odaya baktı ama hiçbiri dikkat etmiyordu, bu da benim için sorun değildi. “Whit benim için endişeleniyor ama ona bunun bir anlamı olmadığını söyledim. Ben ölüyorum.”

Abisinden öylesine bahsettiğinde kalbim küt küt atıyordu. Yaklaşan ölümünden de aynı rahatlıkla söz ediyordu. “Eminim ailen senin için çok endişeleniyordur.”

“Gerek yok. Dediğim gibi, ben gidiciyim.” Yüzümdeki dehşet ifadesine güldü. “Ne? Bu doğru! Ölüm hepimizin eninde sonunda yüzleşmek zorunda olduğu bir şey, Summer. Ben sadece çoğundan biraz daha erken yüzleşmek zorundayım. Ayrıca sorun değil. On sekizime kadar yaşayabilirsem şanslıyım. Umarım o zamana kadar seks yapmış olurum. En azından bir erkek bana oral seks yapar. Bakire misin?”

Sorusu beni bir an için sersemletti. Bekâretimi kimin çaldığını düşünerek kaşlarımı çattım. “Hayır.”

“O kadar kötü müydü? Özür dilerim.” Masanın üzerine eğildi, sesi alçaldı. “Kendimi doğru kişi için saklamak istediğimi sanıyordum ama doğru kişinin son kullanma tarihinden önce ortaya çıkmayacağından

korkuyorum. Şimdi kimle birlikte olabilirsem onunla birlikte olmaya hevesliyim, sadece bu işi bitirmek için. Gerçekten, başka birinin bana orgazm yaşatmasının nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum.”

Onun bu kadar açık olmasını seviyordum. Ne kadar dürüsttü. Sylvie, abisine hiç benzemiyordu.

“Özel biriyle olmasını istemiyor musun?” Daha gençken ve inanılmaz derecede safken hep böyle hissedirdim. Ta ki yıpranıp, sonunda pes edene kadar. Bir kız namusunu ancak bir yere kadar koruyabilirdi.

“İnan bana, hayatımda özel biri yok, yoksa şimdiye kadar durmadan onu beceriyor olurdum.” Servis görevlisi masamıza uğrayıp içeceklerimizi getirdi. Çok güzellerdi, bardaklar berrak buz kareleriyle doluydu, çilekli limonata mükemmel bir sarı ve kırmızı sıvı tabakasından oluşuyordu, bardağın kenarı pırıl pırıl pembe şekerle kaplıydı. Sylvie içeceği hevesle alıp pipetten yudumladı, servis elemanı uzaklaştığında memnun bir ses çıkardı. “Şimdi bu içecek mi? Özel bir şey. Tanıdığım çocuklar? Hiçbiri benim için önemli değil. Belki bir tanesi ama o diğer herkesi becerirken, beni sanki kırılğan ve dokunulmazmışım gibi bir kürsüye koyuyor. Beni o şekilde görmüyor.” Sadece bir an tereddüt etti. “Sikilebilir bir şekilde.”

Sikmek kelimesini rahatça kullanması, onun gibi narin, küçük bir kız için şaşırtıcıydı ama sanırım böyle hissetmemeliydim. Benden sadece bir yaş küçüktü. “Spencer’dan mı bahsediyorsun?”

“Beni çıplak görmesine izin vereceğim tek kişi o. Whit hiçbir arkadaşının benim için yeterince iyi olmadığını söylüyor, muhtemelen haklı ama ben benim için yeterince iyi birini istemiyorum. Sadece birini istiyorum. Anlıyor musun?” Öksürünce bunu engellemek için yumruğunu ağzının önüne koydu. “Benim gibi biriysen, hayat yaşanmak içindir. Şu anda. Bekleyemem. Yarın her şey bitebilir.”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Neyi olduğunu sormak istiyordum ama bunun kabalık olacağından korktuğum için burnumu sokmak istemiyordum. Bunun yerine, ailesi ve abisi hakkında paylaştığı her lokmayı hevesle kavrayarak gevezelik etmesine izin verdim. Yeterli değildi ama şimdilik idare ederdi. Nerede olduğunu merak etmeden duramıyordum. Ne yapıyor olabileceğini. Belki de odasında oturmuş, günlüğümü okuyordu.

Düşüncesi bile beni öfkeliendirmeye yetmişti, o yüzden bir kenara ittim.

Cumartesi gecesi idi. Yalnız olmadığına emindim.

Yemek siparişlerimizi verdikten ve kızarmış peynir tabağı masada aramıza oturduktan sonra, “Bana kendinden bahset,” dedi Sylvie. Bir tane alıp kalın *marinara* sosuna batırdı, ardından büyük bir ısırık aldı; sıcak, lifli peynir kopmadan önce bağlı kaldı. “Jonas Weatherstone’un üvey baban olduğunu biliyorum.”

“Öyleydi,” diye düzelttim, lezzetli tatlı ama ekşi limonatadan bir yudum alarak.

“Evet. Öyleydi.” Yüz ifadesi kasvetli bir hâl aldı. “O yangın korkunçtu. Orada olmadığın için şanslısın.”

“Oradaydım,” diye itiraf ettiğimde gözleri kocaman açıldı. “Sadece kaçmayı başardım. Annem beni kurtardı.” Başımı eğdim, sanki duygularıma yenik düşmüşüm gibi davranıyordum. Ayrıca sanırım öyleydim. Suçluluk duygusuyla, kaygıyla, endişeyle doluydum. Annem dışında kimse gerçekte ne olduğunu anlayamamıştı. O da anlatmadı.

İkimiz de bu sırrı mezara götürüyorduk.

“Bu çok korkunç. Üvey kardeşini kaybetmek de öyle,” diye devam etti. “Jonas hâlâ ilk karısıyla evliyken, bazen evimize gelirlerdi. Whit’le Yates biz çocukken birlikte oynarlardı.”

Birbirlerini tanıdıklarını düşündükçe midem bulandı. Beni nasıl tanıdıklarını.

Samimi bir şekilde.

“Büyüdükçe bir üne kavuştun,” diye devam etti Sylvie. “Üvey kardeşin. Cinsel saldırı nedeniyle birkaç okuldan atıldığını duydum.”

Başımı salladım, ağızımdaki hayali yiyecekleri sildim. Hiçbir şey yememiştim, iştahım beni tamamen terk etmişti.

“Sanırım ailesi boşandığında her şey boka sardı. Aynı şey bizim ailemize de oldu,” dedi omuz silkerek. Tam ona göre bir “*hayat işte*” tavrıydı. “Babam ilk gittiğinde Whit tam bir kontrol manyağına dönüştü. Onunla şiddetli kavgalara tutuşurdu. Korkunçtu. Lina’yla benim tek yapabildiğimiz ağlamaktı. Sonunda hepimiz danışmana gönderildik.”

“Eminim kolay olmamıştır,” diye mırıldandım.

Kızarmış peynirden bir parça daha aldı, narin parmaklarıyla tutup parçalara ayırdı ve birini kırmızı sosa batırmadan önce tabağına düşmesine izin verdi. “Bu bir rahatlamaydı. Babam gittiğinde hepimiz daha rahat nefes alabildik. Whit bile, her ne kadar kabul etmek istemese de. Whit’in sorunu babamızla aynı kumaştan kesilmiş olması. Her şeyi siyah ya da beyaz olarak görüyor. Gri yok. Doğru ya da yanlış. Evet veya hayır. Yap ya da yapma. Son derece inatçı, geçinmesi zor biri.”

Onu mükemmel bir şekilde tarif ediyordu. Sadece başımı sallayarak onaylayabilirdim.

Sylvie bilmiş bakışlarla gülümsedi. “Beni kandırdın. Yine kendimden bahsediyorum, sen neredeyse hiçbir şey söylemedin.”

“Önemli değil. Ben iyi bir dinleyiciyimdir.”

“Ama senin hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum.” Masanın diğer tarafına uzandı, parmakları elimi çekmeden önce kısa bir süre elimin üzerinde dans etti. “Burada olman çok heyecan verici. Lancaster’da her yıl hep aynı yüzler oluyor. Onlardan çok kolay

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

sıkılıyorum. Öğrencilerden. Öğretmenlerden. Personelden. Korkunç derecede hasta olmamın nedeninin yarısı bu, yemin ederim. Kampüsteki herkesi görmekten bıktım. Hayatımda daha fazla heyecana ihtiyacım var.”

“Ölüm gibi mi?” Sormadan edemedim.

Sylvie güldü. “Evet. Ölüm gibi. Çok daha ilginç, inan bana. Şimdi bana kendinden bahset. Kendini tutma. Her şeyi bilmek istiyorum.”

“Anlatacak pek bir şey yok. Hiç kardeşim yok.” Yates hariç, o da sayılmazdı. Onu kardeşim olarak düşünmek kusma isteği uyandırıyor. “Babam hayatımda değil. Annemle gergin bir ilişkimiz var.”

Özellikle de yangından, ölümlerden ve geriye yalnızca birbirimizin kaldığı gerçeğinden sonra bu, annem için pek de güven verici değildi. Sanırım yaptığım şey için benden nefret ediyordu. Ancak bu bizi eşit yapıyordu çünkü ben de yaptıklarından dolayı ondan nefret ediyordum.

Daha çok yapmadıklarından.

“Sen de benim gibi ölümle yüzleştin,” dedi Sylvie, yüz ifadesi meraklıydı. “Yangınla. O gecenin nasıl bir şey olduğunu anlat bana.”

İçimden bir huzursuzluk geçti. Polisle konuştuğumdan beri bu konu hakkında hiç konuşmamıştım. Annemle benim aramda konuşulması yasak bir konuydu. Olanları unutmayı tercih ediyorduk. “Pek bir şey hatırlamıyorum,” diye itiraf ettim, ses tonum özür diler gibiydi. “Çok fazla dumanla uyandım ve annem beni odadan dışarı sürükledi.”

O gece olan her şeyi en ince ayrıntısına kadar hatırlıyordum. Sadece, ona söylemek istemiyordum.

“Annen bir kahraman,” dedi Sylvie, sesi hayranlık doluydu. “O senin hayatını kurtardı.”

Omuz silkip geçiştirdim. “Böyle bir durumda her anne ne yapsa onu yaptı.”

“İçimden bir ses annemin yanmama izin vereceğini söylüyor,” dedi Sylvie acı bir şekilde. “Whit’i kurtarırdı. Belki Carolina’yı.”

“Bütün çocuklarını kurtarırdı,” dedim yumuşak bir sesle, uzanıp elini hafifçe okşarken.

Sylvie elini benimkinin altından çekerek küçümseyici bir hareket yaptı. “Bu iş çok ciddileşiyor. Başka bir şey hakkında konuşalım. Ah, biliyorum! Bana Billington’daki sorunlarından bahset.” Gözleri parladı, soluk mavi derinliklerinde küçük alevler dans ediyordu. “Sisteme girdiğimde dosyanı okumamış gibi yapmayacağım çünkü okudum ve yaşadığın deneyimlerden dolayı kıskançlıktan yemyeşil kesildim. Kötü yola düşen iyi kız hikâyelerine bayılırım. Dökül bakalım.”

Gerçek çok sıkıcıydı. Tipik asi ve zengin bir gençtim. Standart bir yardım çığlığıydı. “*Her ilgi iyi ilgidir*” durumu. Berbat bir hâldeydim. Evdeki baskılardan, okuldaki baskılardan kaçmaya çalışıyordum. Çok hızlı, çok erken büyümek istiyordum ama korktuğum için anneme ihtiyaç duyuyordum.

Tabii ki bir de Yates vardı. Durmak bilmezdi. On üç yaşındayken, göğüslerim büyüdüğünde başladı. Onlara bakmaktan vazgeçmiyordu. Duş alırken içeri girer, cam kapıdan beni izlerdi. Bazen, sırf yapabildiğimden, bakmasına izin verirdim. Bu onu tatmin ederdi ve beni rahat bırakırdı.

Ta ki ihtiyaç çok büyük olana kadar. Sonunda, beni sürekli takip ediyordu. Beni yalnız yakalamaya, odama gizlice girmeye çalışıyordu.

Annem kendi sorunlarıyla dünyanın değilse bile ülkenin en zengin adamlarından biri olan Augustus Lancaster’la olan ilişkisine o kadar dalmıştı ki, gözlerinin önünde olup bitenleri göremiyordu. Kendi evinde. Yates’le aramda olan her şeyin farkında olup olmadığından

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

hâlâ emin değildim. Bir keresinde ona anlatmaya çalışmışım ama Yates'in adını söylediğimde ağlamaya başlamıştı.

Ben de durmuştum.

Boğazımı temizleyip ona o sırada hayatımda olan diğer çocuktan bahsetmeye karar verdim. "Bir çocuk vardı."

Sylvie'nin yüz ifadesi heyecanlı bir hâl aldı. "Tabii ki. Her zaman böyle başlar."

"Bir yaş büyüktü. Muhteşemdi. Kendinden emin. Kibirli." Whir'i düşünüyordum. O bunların hepsi ve daha fazlasıydı. "Biraz da acımasız."

"En kötüsü onlar."

"Berbat," dedim onaylayarak. "Yine de herkesin arasından beni seçtiğinde kendimi özel hissettim. İstendiğimi. İhtiyaç duyulduğumu. O kötüydü, ailem onunla ilgili her şeyden nefret ederdi. Uyuşturucu kullanırdı. Çok fazla içerdi. Daha on dört yaşındaydım, biz birlikteyken on beş yaşına girmiştim. Beni bir şeyler denemeye ikna etti, ben de tamamen istekliydim."

Bunların hepsi doğrudu. Okulda bir çocuk vardı. Ben birinci sınıftayken o son sınıftaydı, rezil biriydi. Yates ondan nefret ederdi, bu da benim onu daha çok sevmemi sağladı. Adı Daniel'di. Bana silah kullanmayı -birbirimizin ağzına duman üflemeyi- ve soğukkanlılığımızı koruyarak bütün gün okulda nasıl sarhoş kalacağımızı öğretmişti. İkna edici elleriyle kolay bir tarzı vardı.

O zamanlar aradığım dikkat dağıtıcı oydu. Tatlı ve biraz aptaldı. Aynı zamanda Sylvie'ye söylediğim gibi biraz da acımasızdı.

"Ne gibi?" Sylvie'nin gözleri ay gibi kocamandı.

"Uyuşturucu. İçki. Seks." Ayrıntıları sormamasını umarak omuz silktim. Büyük ihtimalle soracağını biliyordum.

"Spor salonunda birlikte yakalandığın kişi o."

Başımı salladım. Aslında seks yapmıyorduk ama yakındık. “Onu okuldan artılar. On sekiz yaşındaydı. Ben on beş yaşındaydım. Reşit değildim.”

“Skandal!” Sylvie parmaklarıyla ağzını kapattı. “Yine de istekliydin, değil mi?”

“Elbette,” diye tersledim, kendimi savunmaya geçmiş hissederek. Daniel’a karşı her zaman istekliydim ama başı belaya giren oydu. Jonas’la annem tarafından hapis cezasıyla tehdit edilen oydu.

Bana her fırsatta tecavüz eden kişi, onların çatuları altında yaşıyordu. Jonas’ın kendi oğlu.

“Hoşuna gittiğinde buna tecavüz diyemezsin,” demişti Yates bana bir keresinde, aramızdaki hararetli bir andan sonra. *“Bunu istiyorsun. Beni istiyorsun.”*

Hâlâ hissettiğim suçluluk duygusu o kadar ağır basıyordu ki aniden ayağa kalktım, kalçalarım masaya çarparak masanın üstündeki her şeyin sallanmasına neden oldu.

“Tuvalete gitmem gerek,” dedim Sylvie’ye, bir kez bile arkama bakmadan aceleyle uzaklaştım. Buna gerek yoktu. Eminim Sylvie’nin yüzünde şok olmuş bir ifade vardı, neden öylece çekip gittiğimi merak ediyordu.

Eğer bunu yaşamadıysanız, akıldan çıkmayan anılarla uğraşmanın nasıl bir şey olduğunu, size neler hissettirdiğini tarif etmek zordu. Hiç beklemediğiniz bir anda, birdenbire nasıl ortaya çıktıklarını. Boğazınıza tırmanmalarını. Cildinizin her yerinde gezinmelerini. Sizi bütünüyle yutarlardı. Zihninizin bir köşesinde, her şeyi mahvetme potansiyeliyle pusuya yatmış beklerlerdi. Yeni bir arkadaşımın yediğim yemek gibi.

Whit’in kardeşiyken Sylvie ile nasıl arkadaş olabiliyordum? Çaldığı özel günlüğüm artık kimin elindeydi? İsteyen herkes, o günlüğün en

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

arkasına gidebilir, o ekstra gizli yazıları okuyabilir ve Yates ile benim aramda tam olarak ne olduğunu anlayabilirdi. Ayrıca sonunda bunu durdurmak için ne yaptığımı.

Binanın arka tarafındaki küçük restoran tuvaletini bulduğumda kendimi içeri kilitledim, kapıya yaslanıp karşı duvarda asılı olan aynadaki yansıma baktım. Bu gece çok genç görünüyordum, saçlarımı Fransız örgüsü yapmıştım, yüzümde makyaj yoktu. Üzerimde gri bir *North Face* kapüşonlu *sweatshirt*, siyah taytım ve siyah beyaz *Dior* spor ayakkabılarım vardı, tıpkı Sylvie'nin giydiği gibi.

İkimiz de bebeğe benziyorduk. Biz *bebektik*. Ancak o kadar çok şey görmüş ve yapmıştım ki, içimde kendimi yaşlı hissediyordum. Yorgun.

Bıkkın.

Kapıdan uzaklaşarak lavaboya gittim. Suyu açıp buz gibi soğuk suyu yüzüme çarpmadan önce ellerimi yıkadım. Yanaklarıma biraz renk geldikten sonra kurulanıp saçlarımı geriye doğru düzelttim. Biraz daha dik durdum. Kendime iki yıl önceki kızı hatırlattım. Hayallerin peşinde koşan ve kâbuslardan kaçan.

Ben hâlâ o kızdım. Rüyalarımın hepsi gitmiş ve kâbuslarım hep hemen arkamda olsa da.

Kararlı bir iç çekişle kapıyı açtığımda, koridorda tuvaleti kullanmak için bekleyen iki orta yaşlı kadınla karşılaştım. Bana küçümseyerek baktılar; gözleri kısılmış, dudakları kıvrılmıştı. Beni tanımadıkları hâlde yargılıyorlardı. Büyük olasılıkla gençliğimden dolayı benden nefret ederken, pençe gibi sahte tırnaklarıyla gençliğime olabildiğince sıkı tutunuyorlardı.

Bakışlarına karşılık verdim. Uzun örgülerimden birini omzumun üzerinden atarak, yanlarından geçerken adımlarımı biraz hızlandırdım. Kısa koridordan çıktım, yemek alanına doğru ilerleyip Sylvie'ye yönelirken binanın tam karşı tarafındaki bir masada oturan birini fark ettim.

Whit Lancaster.

Beni izliyordu.

Restoranın ortasında durdum, onun varlığı karşısında şaşkına dönmüştüm. Bakışlarımız kilidlendi. Sırıttığında kaşlarımı çattım. Arkadaşlarıyla oturuyor, birkaç kız da onlara eşlik ediyordu. Jane'le Caitlyn de dahildi. Onun iki yanında duruyorlardı. İkisi de gülüyor, ona dokunuyor, elleri kelebekler gibi onun hemen üzerinde geziniyordu, sanki nereye konacaklarından emin değillerdi. Önce Jane kararını verdi, eli onun ön koluna yerleşti. Caitlyn elini onun omzuna koydu, başını ona doğru eğdi, ağzı tam kulağının dibindeydi. Ona bir şeyler fısıldarken dudakları kıpırdıyordu ama Whit onu duymuyordu. İkisi de onun dikkatini çekmek için çırpınsa da sanki onların varlığının farkında değildi.

Geçici olarak hırpalanmış o güzel yüzüyle sadece bana bakabiliyordu. Morarmış gözü açıkça belliydi, bunu bir onur nişanı gibi taşıyordu. Whit Lancaster'ın oyununda utanmak yoktu. Yapmış olduğu bariz kavgadan bahseden biri varsa bile, kimse ona bu konuda hiçbir şey söylemiyordu.

Başımı eğdim. O da aynısını yaptı, sanki Caitlyn'den ve onun durmadan hareket eden ağzından kaçmaya çalışıyormuş gibiydi. Gözlerimi kırptım.

O da öyle.

Pekâlâ. Bu oyunu oynayabilirdim.

Ağzım hafifçe aralandı ve dilimi köşesinden kıvırdım, sadece ucu dışarıdaydı. Alt dudağımı ısırdım, ona tekrar bakmadan hemen önce gözlerimi bir an için onunkilerden ayırdım.

Üst dudağını yalıyor, gözleri parlıyordu. Saldırmaya hazır bir kurdu andırıyordu.

Bana.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Tüm bunlar birkaç saniye içinde gerçekleşti ama dakikalar gibi geliyordu. Acı verici bir alaydı.

Ondan nefret ediyorum.

Gerçekten ediyordum.

Önce benim teslim olmamı umursamadan bakışlarını onunkilerden ayırdım ve Sylvie'ye doğru yürüyüp koltuğuma yerleştim. Kaşlarını çatıldığını fark ederek ona gülümsedim. "Bunun için üzgünüm," dedim ona. "Gerçekten gitmem gerekiyordu."

"Çilekli limonatalar. Neredeyse anında işememe neden oluyorlar." Çoğunlukla boş olan bardağına vurarak yaptığım saçma açıklamayı kolayca kabul etti. Benimki de aynı şekilde görünüyordu. "Bize bir tur daha söyledim."

"Teşekkür ederim."

"İçlerinde votka olmaması çok kötü." Güldü.

"Artık pek içmiyorum," diye itiraf ettim.

"Neden içmiyorsun?"

"Kontrolün bende olmadığını hissetmekten hoşlanmıyorum," diye cevap verdim.

"Abim de aynı şeyi söylüyor. İçki, uyuşturucu. Son zamanlarda bunlar onun pek ilgisini çekmiyor. Her zaman kontrolü elinde tutmak istiyor. Yine de bu Whit için çok tipik bir durum. O tam bir kontrol manyağı."

Daha doğru sözler hiç söylenmemişti.

Çenesini elinin üzerine dayamış, beni değerlendiriyordu. "Abimden hoşlanıyor musun?"

"Hayır," dedim hemen, sağıma bakarak. Beni mükemmel bir şekilde görebiliyordu. Bunu fark edip etmediğini merak ettim. Ben burada tamamen kayıtsız bir şekilde dururken, içeri girdiği andan itibaren bu restorandaki varlığımdan haberdar mıydı?

Muhtemelen. Beni izlediğinden emindim ve kesinlikle iğrenç görünüyordum. Gülüyor, devam ediyordum. Çilekli limonatayı yudumluyordum. Ayağımdaki tasarım ayakkabılar hariç bir berduş gibi giyinmiştim. Su içip yaprak kemiren güzel, mükemmel kızlarını tercih ettiğine emindim. İç çamaşırı olmadan elbise giyen kızları tercih ediyordu, böylece kolayca erişebilirdi.

Sapık.

Sylvie güldü. “Dürüstlüğüne bayılıyorum. Çok ferahlatıcı.”

“Etrafın yalancılarla mı çevrili?” diye sordum.

“Çoğunlukla. Beni memnun etmek için her şeyi söyleyen insanlar, hayatım boyunca onlarla uğraştım. Oldukça sinir bozucu. Her zaman bana karşı dürüst olacak bir arkadaş istemişimdir. Her zaman benimle aynı fikirde olmak yerine bir fikri olan.” Sylvie gözlerini devirdi. “Böyle kızlar beni deli ediyor.”

“Ben de öyle,” dedim içtenlikle, servis elemanı yemeklerimizi getirdiğinde ikimiz de sessizleştik.

O gittikten sonra yemeğe gömüldük, iştahım yeniden kabarmıştı. Açlıktan ölüyordum, canım karbonhidrat çekiyordu ve makarnayı utanç verici bir hızla mideye indirdim. Whit’in beni tıka basa yerken görmesini umursamadan bolca ekmek de tükettim.

Marul yaprağının canı cehenneme. Bana bütün makarnayı verin.

Sylvie de her lokmama uyum sağlıyor, kızarmış peynirin hepsini mideye indirdiği için iştahıyla beni aşırıyordu. İkimiz de tıka basa doyana kadar yemeye devam ettik, ellerimizi şişmiş karınlarımızın üzerine koyup inledik ve sızlandık.

“Kendimi berbat hissediyorum,” dedim ona.

“Aynen ama buna kesinlikle değdi,” diye inledi.

“Haklısın.” Whit’e bakmamak için elimden geleni yapıyordum, bu da beni deli ediyordu. Benim ona bakmamamın da onu çıldırttığını

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

umuyordum. Onun bu restoranda olmasını umursamadığımı düşünmeyi hak ediyordu. Gidip onunla konuşmak isterdim. Günlüğümün nerede olduğunu söyleyip hemen bana geri vermesini isterdim. Ancak Whit'le bu şekilde oynamam gerekmiyordu. Yüzleşme işe yaramazdı. Sinsi olmalıydım. Kurnaz.

Onun kadar sinsi ve kurnaz.

Servis elemanı hesabı bıraktığında, Sylvie ağır siyah bir kredi kartını göstererek ona verdi. "Benimkini ben ödeyeyim," dedim ona.

"Hayır, benim ikramım. Bir dahaki sefere alabilirsin," dedi Sylvie hafif bir gülümsemeyle.

Bu hoşuma gitti. Bir dahaki sefere olacağını söylemesi. Sonunda bir arkadaşım varmış gibi hissediyordum. Whit'in gözünü korkutmayacak ya da onun etkisi altına kolayca girmeyecek biri.

Kız kardeşi olarak, ona meydan okuyabilirdi.

Ben de yapabiliirdim.

Servis elemanının Sylvie'nin kredi kartıyla dönmesini beklerken onun yaklaştığını hissettim; hava elektrikleniyor, başım uğulduyordu. Masamızın üzerine gölgeler düşüyordu, başımı kaldırdığımda Whit'i yanında Spencer'la birlikte ayakta dikilirken gördüm. Chad de Spence'in diğer tarafında duruyordu. Kızlar arkalarında, kıkırdıyor ve gergin bir şekilde titriyorlardı, büyük olasılıkla bir yüzleşme olasılığından heyecan duyuyorlardı.

Dün gece Whit'in aletini ağzıma aldığımı bilseler ölmezler miydi?

"Whit. Chad." Sylvie gülümsedi. "Spence." Ona kaşlarını çatı, yüzündeki ifade bana abisini hatırlattı. "Sizi bu güzel mekâna getiren nedir?"

Kızları görmezden gelmesine bayıldım.

"Açlık," dedi Chad gülümseyerek. Spencer da kaşlarını çatarak ona baktı, ardından ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu.

Whit hiçbir şey söylemedi. Yüz ifadesi soğuktu. Sabırlıydı. Bana doğru bakmıyordu bile, alçak herif.

“Arkadaşımla tanıştın mı?” Şakayla karışık beni göstererek, “Arkadaşımla tanıştınız mı?” dedi Sylvie. Hepsi benim kim olduğumu biliyordu, o da bunu biliyordu. Belki de nazik olmaya çalışıyordu. En azından kibar davranmalarını, beni tanımalarını sağlamaya çalışıyor olabilirdi. Birkaç mırıltılı *evet* sesi duydum ama hiçbirini bana bakmıyordu.

“Daha önce tanıştığımızı söyleyemem,” dedi Whit, dönüp bana baktı, yüz ifadesi kayıtsızdı. Düpedüz boştu. Sanki dün gece ağzını bana hiç sürmemiş gibi. Sanki bölgesini işaretleyen bir hayvan gibi göğsüme boşalmasına izin veren ben değilmişim gibi.

“Whit,” diye tersledi Sylvie ama onu duymazdan geldi.

“Adın neydi senin?” dedi çenesini hafifçe oynatarak, bakışları üzerimde geziniyordu. Dün geceki açlık tamamen gitmiş, yerini o tanıdık soğuk bakışlar almıştı. “Güzel örgüler,” dedi küçümseyerek. “Çocuk gibi görünüyorsun.”

Düşünmedim bile. Kalan limonatamı alıp ayağa kalktım, yüzüne doğru fırlatarak doğrudan temas kurdum. Son anda gözlerini kapattı, içecek ona, hatta arkasındaki kızlara sıçradı.

Cıyıklamaya başlamadan hemen önce nefesleri kesildi.

“Siktir git,” dedim sıkılmış dişlerimin arasından ona, Sylvie’ye baktığımda yüzünde açık bir neşeyle bizi izlediğini gördüm. Kız dramayı seviyordu. “Ben gidiyorum. Yemek için teşekkürler, Sylvie.”

Böylece dönüp uzaklaştım.

BÖLÜM 14

SUMMER

Bir anda dışarıdaydım, serin sonbahar havası etrafımı sarıyor, beni titretiyordu. Buraya Sylvie'nin *Mercedes*'iyle gelmiştik, kolayca bir *Uber* çağırabilirdim ama restoranın önünde olmazdı. Yüzüne içeceğimi fırlattıktan hemen sonra *Whit*'le tekrar karşılaşma riskini göze almak istemiyordum.

Bunu yaptığımı inanamıyordum. Aptalcaydı ama aynı zamanda heyecan vericiydi. Bunu hak etmişti. Bu kadar soğuk ve duygusuz olmasından nefret ediyordum. Sanki ben önemli değilmişim gibi. Sanki ağzı benimde değilmiş gibi. Sanki beni doyamıyormuşçasına öpmemiş gibi.

Arkama bakmadan hızla yürüdüm, restorandan olabildiğince uzaklaştım, kaldırımdaki insan kalabalığının arasından yolumu açıyordum. Birinin adımı haykırdığını duyduğuma yemin edebilirdim -bir erkekti- ve bulunmak istemediğim için hızımı arttırdım.

Kavşakta sağa döndüm, sessiz bir yerleşim sokağına dönüşen yerde nereye gittiğime bakmadan koştum, sonunda arkamda kim-senin olmadığını görmek için omzumun üzerinden baktım. Hızımı

yavaşlattım, güçlükle nefes alıyordum, bir çitin arkasından belirip doğrudan yoluma çıktığında etrafın temiz olduğumu düşünüyordum.

Whit.

Tamamen durdum, onu görünce yaşadığım şok beni olduğum yerde dondurdu. Kestirme bir yol bulmuş olmalıydı. Pislik.

“Daha fazla yaklaşma,” diye uyardım, geriye doğru birkaç adım atarak. Gülümsedi. “Arkanda sakladığın bir içecek daha mı var?”

Hiçbir şey söylemedim. Uçarcasına kaçmaya hazırdım, sanki bunu hissetmiş gibi gülümsemesi kayboldu.

Bana saldırmadan hemen önce.

Kaçmaya çalıştım ama beni belimden yakaladı, olduğum yerde tutup çitlere doğru itti. Kendi isteğimle gittim. Ellerinin vücuduma ilk temasında, içimdeki tüm mücadele isteği beni terk etti. Tenim durduğu yerde karıncalanıyor, onunkine aşına olan bedenim aynı şekilde karşılık veriyordu. Sıcaklığı tenime sızıyor, taze ve temiz kokusu etrafımı sarıyor, beni sarhoş hissettiriyordu. Sersemlemiş.

“Neden içeceği yüzüme fırlattın?” diye sordu, gözleri sınırsız bir öfkeyle parlıyordu. Herkesin önünde küçük düşürülmekten hoşlanmamıştı. Whit Lancaster’ı pek geçemediğinden emindim, onu atlatmış olmam iyi hissettiriyordu. Onu halka açık bir restoranda, arkadaşlarıyla o aptal kızların önünde bir pislik gibi gösterdim. Diğer insanların önünde. Muhtemelen onun kim olduğunu bilen insanların önünde.

Benden zaten nefret ediyordu. Bu duygunun, nefretini on kat arttırdığına emindim.

“Neden beni tanımadığını söyledin?” Ben de ona karşılık verdim. İşte, aşağılanmışım ve bu yüzden ondan öç almak zorundaydım. Özel biriymiş gibi davranmaya çalışsa da aslında o da diğerleri gibiydi. Özel hayatında sadece tek bir şey istiyordu. Toplum içinde ise beni tamamen görmezden geliyordu.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Buna izin vermeyecektim. Benimle bu oyunu oynamasına izin vermeyecektim. Artık bu konuda ustaydım.

“Çünkü seni tanımıyorum. Hem de hiç.” O kadar yakınımaya eğildi ki naneli nefesinin yüzümde dolaştığını hissedebiliyordum. “Bu gece günlüğünü okumaya devam ettiğimde, eminim hakkında daha fazlasını öğreneceğim.”

Devam etmek mi? Ah, Tanrım.

Ona karşı mücadele ediyordum, bu da kollarının daha da sıkılaşmasına neden oluyordu, sanki içimdeki yaşamı ezmeye çalışıyormuş gibiydi. “Onu benden *çaldın*, seni lanet olası pislik.”

Hakaretlerimi görmezden geldi. Gözlerinde dans eden neşeden anladığım kadarıyla, sanırım bundan hoşlanıyordu. “Tüm derin, karanlık sırlarını orada mı saklıyorsun?” Sesi alaycıydı.

Onu görmezden gelme sırası bendeydi. “Onu geri istiyorum,” dedim kararlı bir sesle.

Sanki beni öfkeliendirmekten büyük bir zevk alıyormuş gibi sırıttı. “Hayır.”

“Ver onu bana!”

Elini ağızıma kapatıp yüzünü yüzüme bastırıyor. “Talepte bulunacak konumda değilsin. Burada hikâyeyi ben kontrol ediyorum, Savage. Sen de benim dediklerimi yapacaksın. Anlaşıldı mı?”

Cevap vermedim. Kocaman olmuş gözlerim ve çılginca çarpan kalbimle sadece ona bakıyordum. Mahalle sessizdi. Etrafta başka kimse yoktu. Muhtemelen bana istediğini yapabilirdi, kimse bizi duymazdı. Ya da onu yakalayamazdı.

Zaten teslim olurdum, ne anlamı vardı ki?

“Günlüğü geri mi istiyorsun?” diye sordu.

Başımı salladım, başım arkamdaki kaba ahşap çite sürtündüğünde parçalanmış tahtaya takıldığını hissedebiliyordum.

“O zaman onu geri kazanman gerekecek.” Eli yüzümde gevşedi, başparmağı yanağımı, çenemi okşadı. Beni o kadar sıkı tutmasına rağmen, dokunuşu nazikti. “Nasıl olacağını sormak ister misin?”

Birbirimizi dikkatle izledik, yüz ifadesinin yavaşça değiştiğine tanık oldum. Öfke dağılıyor, yerini o tanıdık açlığa bırakıyordu. Bedenim bana ihanet ederek kendi yöntemiyle cevap veriyordu. Tutuşunun altında rahatladım, kemiklerim gevşedi, düşüncelerim bana yapabileceği bir sonraki şeyden başka hiçbir şeyle dolu değildi. Beklenti omurgamdan aşağı dalgalanıyor, bacaklarımın arasına yerleşiyordu.

Sanki teslim olduğumu hissetmiş gibi elini yüzümden tamamen çekince, “Nasıl?” diye fısıldadım.

“Senden istediğim her şeyi yaparak,” diye fısıldadı, bakışları benimkine dönmeden önce vücudumda gezindi. “Sana beden ve ruhen sahip olacağım. Gecenin bir yarısı seni odamda istediğimde, koşarak geleceksin. Bunun için yalvaracaksın. Oral seks istediğimde, soru sormadan yapacaksın. O güzel amını yemek istersem, gümüş bir tepside sunacaksın, ben de saatlerce ziyafet çekeceğim. Seni becermek istediğimde, günün hangi saati ya da nerede olursan ol, beni reddedemezsin. Anladın mı?”

Sözlerindeki vaat bedenimi ısıtırken, kendimi durmaya zorladım. Teklif ettiği şey...

Aşağılayıcıydı.

“Ne kadar süre için?” diye sordum, sesimin bu kadar sakin çıkmasına şaşırarak. Oysa içimde coşkulu, heyecanlı bir karmaşa vardı. Ne zaman isterse Whit’in emrine itaat etmek kulağa hiç de fena bir teklifmiş gibi gelmiyordu.

Bu da bende umutsuzca yanlış giden bir şeyler olduğu anlamına geliyordu. Bunu biliyordum.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Ne kadar istersem o kadar.” Gülümsedi, bunu görmek kalbimi yerinden oynattı. Yüzümün yan tarafını tutup geriye yatırdı ve eğilerek dudaklarıma fısıldadı. “İstediğim zaman, istediğim şekilde kullanabileceğim kendi kişisel fahişem. Eğlenceli olacak, Savage. Seni sahip olduğun her boşluktan becereceğim. Ayrıca sen de bunu kabul edeceksin. İsteyerek.”

İçim titredi ve iç çamaşırlarım ıslandı. “Hayır,” dedim nefes nefese. Güldü. “Bunu istediğini biliyorsun. Anlayabiliyorum.”

Bana doğru hamle yaptı, gücünü, üzerimde nasıl tam bir kontrole sahip olduğunu gösteriyordu. Gözlerimi kapattım, iniltiyi gizlemek için dudaklarımı birbirine basturdum. Bu inanılmaz derecede berbar bir durumdu. Bize ne olmuştu da bu kadar zarar görmüştük? Bu tür şeyleri pornolarda, filmlerde görüyordum, hatta kitaplarda bile okumuştum. Ancak gerçek hayatta daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım. Birinin beni bu kadar tamamen kontrol etmesine hiç izin vermemiştim. Bana değersiz bir oyuncakmışım gibi baksa bile, onunla birlikte olmak için ne isterse yapacaktım.

“Cevap ver, Savage. Bir anlaşmamız var mı? Yoksa günlüğünün kopyalarını çıkarıp okuldaki herkese dağıtacak mıyım?”

Ah Tanrım, hayır. Küçük düşürmekten bahsediyordu. Herkes bana ne olduğunu, gerçekte ne yaptığımı öğrendiğinde, başım ciddi belaya girebilirdi.

“Sadece kabul edebilirsin, biliyorsun. İşler senin için çok daha kolay olurdu. Ne kadar hasta bir sikici olabileceğini biliyorum. Çok fazla potansiyelin var.” Sözleri neredeyse bir iltifat gibi geliyordu, inanılmaz şekilde çarpık olduğumu düşünerek -özellikle de söz konusu o olduğunda- onları bu şekilde kabul ettim. Elini boğazıma dayadığında bana dün kütüphanede aramızda geçen o anı hatırlattı. Parmaklarını gezdirerek tüylerimin ürpermesine neden oldu, inle-

dim. “Bunu yaptığımda başka kimse hoşlanmıyor. Sadece sen öyle görünüyorsun.”

Boynumu biraz daha sıkısa...

Bunu istediğim için kendimden nefret ediyordum. Onu istediğim için.

Gözlerimi kapattım, eğilip diliyle alt dudağımda iz bıraktığında yumuşak bir nefes aldım, beni ısırmadan hemen önce, dişleri dudağımın en etli kısmına batıp çekiştirdi. Deriyi koparacak kadar sert değildi ama yine de acıtıyordu.

Dudağımı serbest bıraktığında, “Ben fahişe değilim,” diye fısıldadım, o da kıkırdadı.

“Lütfen. Tıpkı annen gibisin. Tüm ailemi yok etti ve yaptıklarını hiç umursamadı. Onun günahlarının intikamı olarak seni yok edeceğim. O zavallı hayatında önemsedığı tek şey sensin.” Elini yan tarafımdan aşağı kaydırды, beni kendisine çekerken kıcımlı kavrayabilmek için kıvırdı. “Yakında bana o kadar bağımlı olacaksın ki, başka kimse sana sahip olamayacak. Sana sadece benim verebileceğim her şeyi arzulayacaksın. Her şey bittiğinde, sonunda seni bundan mahrum bıraktığımda...” Tekrar bana doğru hareket etti, ereksiyonunun kotunun ön kısmının altında zorlandığını hissedebiliyordum. Kocamandı. Zonkluyordu. “Seni tamamen kırdığımı anlayacağım. Ancak o zaman aptal günlüğünü geri alabilirsin. Zaten tüm sırlarını keşfetmiş olacağım, bu yüzden artık bir önemi kalmayacak.”

Benden uzaklaştı, geriye birkaç adım atarak beni çitlere yaslanmış, titrek bir hâlde bıraktı.

“Senden nefret ediyorum,” dedim tüm samimiyetimle çünkü bu doğrudu.

Ondan bu gezegendeki diğer tüm insanlardan daha çok nefret ediyordum. Berbat biriydi.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Korkunç.

“Biliyorum.” Kıkırdadı. “Dün gece benden gerçekten nefret ettin. Aletim ağzındayken ve sen inlerken. Ya da göğüslerinin üzerine boşaldığımda.”

“İğrençsin.” Kelimeleri kurşun gibi savurdum .

“Doğru, özellikle de seni dilimle becerdiğimde. Ne kadar hasta, sapkın bir pisliğim, değil mi? Yüzümün her yerine boşalırken?” Çenesini ovdu. Dudaklarını yaladı. Sanki o anının tadını çıkarıyormuş gibiydi. “Sanırım iki kere? Bir dahaki sefere üçü denemeliyiz.”

Üç mü? Tanrım, bu kadar şanslı olamazdım.

“Bir anlaşmamız var mı? Yoksa kopyalara başlamam mı gerekiyor?” Ellerini keyifle ovuşturdu, sanki günlüğümün tamamını Lancaster Koleji’ndeki herkesin okuması amacıyla ortaya çıkarmak için sabırsızlanıyormuş gibiydi.

“Evet,” diye fısıldadım, sesim hırıltılı çıkıyordu. Boğazım acıyor, tüm vücudum ağrıyordu. Başka seçeneğim yoktu.

Kabul etmek zorundaydım.

Memnun bir şekilde bana bir kez daha yaklaştı, sevdiği gibi çenemi kavradı ve kalkık dudaklarıma tek bir öpücük kondurdu. “Sen çok iyi bir kızsın,” diye mırıldandı adeta, konuşurken ağzı dudaklarıma değiyordu. “İstediğin zaman çok uyumlu oluyorsun. Köşeye sıkıştığını hissettiğinde ise her zaman meydan okuyorsun.”

İltifatı karşısında kalbim çarptı, gözlerimi kapatıp kendime bu ruzağa düşemeyeceğimi söyledim. Başka bir çocuğun beni kontrol etmeye çalışmasına izin veremezdim. Bu durum diğerlerinden farklıydı, değil mi? Artık daha güçlüydüm. Bunu kaldırabilirdim.

Onun üstesinden gelebilirdim.

“Mücadele etmen hoşuma gidiyor,” diye devam ederken, ağzı bir kez daha benimkine yerleşti. Sanki karşı koyamıyormuş gibiydi.

Dudaklarımı ona araladım, dili sinsice içeri girip benimkini yaladı. Saçlarıma uzanıp örgülerden birini çekiştirdi, o kadar sertti ki, “Ah,” diye mırıldanarak ondan ayrıldım.

Yüzünde şeytani bir gülümsemeyle benden uzaklaştı. “İrtibatta olacağım.”

O giderken hiçbir şey söylemedim. Köşeyi dönüp tekrar ana caddeye çıkana kadar geri çekilişini izledim. Ancak o zaman başımı eğdim, ayaklarıma bakıp kalp atışlarını saydım, kalbimin göğsümden fırlamasından korkuyordum.

Az önce ne yaptım ben?

BÖLÜM 15

WHIT

Summer Savage'la dört gündür temas kurmadım. Onu, o savunmasız, titreyen küçük şeyi çitlere bastırduğım gecedan beri.

O iri kahverengi gözleriyle bana bakıyordu, elim ağzının üzerinde kenetlenmişti, vücudu benim için yumuşuyordu. Onu orada becerebilirdim, o da bana izin verirdi. Muhtemelen daha fazlası için yalvarırdı. Onu bilerek ihmal ettim. Onu test ediyordum. Kendimi sınırıyordum. Ona bakarken bile içim her şeyi tüketen ihtiyaçla doluyordu, dürtülerimi nasıl kontrol edeceğimi öğrenmeliydim.

Hepsini ortaya çıkarıyordu. Onunlayken içimde yaşayan her karanlık şey yüzeye çıkıyordu. Onu incitmek istiyordum. Onu yatıştırmak istiyordum. Onun tadına bakmak istiyordum. Onun içinde olmak istiyordum.

Onu tüketmek istiyordum. Onu benim yapmak istiyordum, başkasının değil. İlkel, alışılmadık dürtüler içimde dolaşüyor, kanımı ısıtıyor, kalbimi kükretiyordu.

Bunu anlamak benim için zordu. Görmezden gelmek daha zordu. Ancak daha kötülerine katlandım. Buna da dayanabilirdim... aramızdaki her neyse. Bana ne yaptığını görmesine izin veremezdim.

Üstünlük bende olmalıydı. Her zaman.

İstediğim gibi onunla hemen iletişime geçmek yerine, paylaştığımız iki sınıfta onu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım, bakışlarım sanki orada değilmiş gibi yanından geçip gitti. Odaya her girdiğimde kızgın bakışlarını hissedebiliyordum. Onun varlığını hemen hissedebiliyordum. Kokusunu alabiliyordum. Beni ateşleyen tek dişiyle çiftleşmek için yanıp tutuşan bir hayvan gibiydim ama yine de ona dokunmayı reddediyordum.

Bu bir kontrol sınavıydı. Konu ona geldiğinde kayıtsız kalmak için kendimi zorluyordum. Bir şeyi kanıtlıyordum. Kendime.

Ona.

Hemen koyunları geri çağırdım ve Summer Savage'ın dışlanması sona erdiğini söyledim. Hayal kınkılığına uğrasalar da dediğimi yaptılar. Kampüste kabul görmesi gerekmiyordu ama artık dışlanmıyordu da. Bir kez daha nefes almasına izin verdiğim için ondan bir teşekkür beklesem de tabii ki hiçbir şey söylemedi. O da beni görmezden geliyordu.

Çıldırıcı. O çıldırıcıydı.

Diğer yandan Elliot? O cumartesi öğleden sonra benimle konuşmak için elinden geleni yaptı, neyi neden yaptığını açıklamaya hevesliydi, kelimelerinde tökezledi. Mazeretler ve özürlerle dolu geveze bir aptaldı, yüzü benimki kadar hasarlıydı.

Açıklamaya gerek yoktu. Beni neden pusuya düşürdüğünü anlamıştım. Onu utandırmıştım ve bir bakıma, testislerine tekme atarak onu küçük düşüren kızı desteklemiştim. Sözde bağlılığımı gösterdim, bu da onu kızdırdı. Sanırım onu suçlayamazdım.

Yine de o aptal herif işi çok ileri götürmüştü. Summer'a saldırması, ardından bana saldırması onu gözümde sonsuza dek mahvetti. Yaptığım birkaç telefon görüşmesinden sonra Müdür Matthews pazar

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

sabahı ilk iş olarak Elliot ile özel bir görüşme yaptı. O akşam, eşyalarını toplarken görüldü, ailesi onu almak ve eve götürmek için eski model *Range Rover*'larıyla akşam yemeği saatinde geldi.

Pazartesi günü temelli gitmişti.

Bu kampüsü sevmediğim birinden kurtarmak benim için işte bu kadar kolaydı. Elliot'ı uzaklaştırmak herkesten çok küçük Bayan Savage'a bir mesajdı. Onu bu kampüse babam getirmişti ama benim onu buradan uzaklaştırmam için hiçbir şey gerekmezdi.

Aslında, bu çok kolay olurdu.

Şu anda Amerikan Siyaset Bilimi dersindeydim, bakışlarım her zaman olduğu gibi ona kayıyordu. Başının arkası, atkuyruğu yapılmış şık koyu renk saçları, tüm tavrı kontrol altındaydı. Omuzları kamburdu, sanki kendi içinde kaybolmaya çalışıyormuş gibi.

Seni görüyorum, demek istiyordum. Benden saklanamazsın.

Dikkatimi derse vermeye çalışsam da düşüncelerim her zamanki gibi ona takılıyordu. Beni şaşırtıyordu. Onu anlamıyordum. Onunlayken kendimi bile anlamıyordum. Cumartesi gecesi onu restoranda görmek beni öfkeliendirdi. Caitlyn'le Jane bana bir teklifte bulunmuştu, reddedemeyeceğimi düşündüğüm bir teklif. Çıplak Summer'ın yüzüme gelmesiyle ilgili tüm anıları sonsuza dek yok etmek için bunun mükemmel bir şey olacağını düşündüm.

Bir yerine iki kız. İki çift meme. İki ıslak amcık. Aletimde iki ağız. Nasıl reddedebilirdim ki? Onları yemeğe götürdüm, Spence'le Chad'i de yanımda getirdim. Üçlü yapmak üzere olduğumu yüzlerine vurdum.

Savage'ı saçlarını örmüş, varlığımdan habersiz bir şekilde kız kardeşimle gülüp konuşurken gördüğüm ilk anda, hovardaca planlarım suya düştü. Lancaster'daki herkesin ona davranma şekline rağmen düpedüz neşeliydi. Sanki hiç önemi yokmuş gibiydi, sanki ben hiç önemli değilmişim gibi.

Bu da beni öfkeden deliye döndürdü.

Caitlyn'le Jane büyük hayal kırıklığına uğradı. Chad'le Spence'e teklifte bulunup bulunmadıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Umurumda da değildi. Onları restoranda bıraktım, Savage'ın peşinden deli gibi koştum. Aramızda lezzetli bir anı daha yarattım. Onu korkutuyordum. Onun bundan tahrik olmasını sağlıyordum.

O bir gizemdi. Eninde sonunda çözebileceğimi bildiğim bir gizem. Benden saklanamazdı. Sonunda onu çıplak ve savunmasız bırakacaktım. Ta ki sakladığı her küçük sır ortaya çıkana kadar. Onun üzerinde gücüm vardı, o da bunu biliyordu.

Benim üzerimde gücü olduğunun farkında mıydı?

Kız kardeşimin ona olan hayranlığını anlıyordum. Sylvie sokak hayvanlarını severdi. Onları hep yanına alırdı. Kendisini daha iyi hissetmesini sağlardı, sanki o kadar hasta değilmiş gibi. Kız kardeşimin sağlığı annemin sürekli endişelendiği bir konuydu ama yine de hiç iyileşmiyormuş gibi görünüyordu. Aslında daha da kötü-leşiyordu. Ayrıca Sylvie'nin ölüme olan hayranlığı hastalıklıydı. Onu Summer'la birlikte daha çok görmek bana biraz umut veriyordu. Sylvie'nin kilo aldığına yemin edebilirdim. Daha çok gülümsüyordu. Sanırım nedeni, sadece bir arkadaşı olmasıydı.

Yine de bu hoşuma gitmiyordu. Çok yakınlaşmalarını istemiyordum. Onları ayırmak zorunda kalırsam kız kardeşim daha çok incinirdi, bu da yapmak isteyeceğim son şeydi. Ailem benim için en önemli şeydi. Tüm ailemi, özellikle de kız kardeşlerimi korumak için birini öldürebilirdim. Ben onların abileriydim, onlara göz kulak olmak benim sorumluluğumdu.

Umarım Summer benim hakkımda Sylvie'den bilgi almaya çalışmazdı, gerçi Sylvie bir şey söyleyecek değildi.

O daha iyi bilirdi.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Dört gün birine dokunmadan geçirmek için uzun bir süre idi ama daha uzun süre dayanabilirdim. İnsanları ve onların rahatlığı, dokunmaya, teselliye, sekse, aşka, *duygulara* olan ihtiyaçlarını anlamıyordum. Birine ihtiyaç duymak zayıflık belirtisiydi. Birini korumak -annem, babam, kız kardeşlerim gibi- farklıydı. Onları seviyordum ama onlara ihtiyacım yoktu. En yakın arkadaşlarım mı? Onları da önemsiyordum. Onlara askerler gibi ihtiyacım vardı, ben onların generaliydim. Biz bir orduyduk, tek amaçları beni korumaktı.

Benim işim de onları korumak.

Yine de Summer'da beni daha fazlasını istemeye iten bir şey vardı. Ailemin Manhattan'daki dairesinde onunla geçirdiğim o ilk andan itibaren değiştiğimi hissettim. Enerji dolduğumu. Bir kadın elbisesi içinde oturan küçük bir kız, bir hırsız gibi atılmış şampanya bardaklarından gizlice içki içiyordu. Yaklaştıkça onun benim yaşlarımda olduğunu ve göğüslerinin muhteşem olduğunu fark ettim. Uzuvarları, çıplak teni, büyük göğüsleri vardı. Ceylan gözleri, siyah saçları ve titreyen ilgisi. Bana seks çağrışımı yapıyordu, nedenini açıklayamıyordum bile. Gençtik.

Çocuktuk.

Tek düşünebildiğim o gece onu tüketmekti. Onu nasıl içime çekebilirdim, onu nasıl tutabilirdim, başka kimsenin ona dokunmaması için onu nasıl işaretleyebilirdim? O zaman da bilmiyordum, şimdi de tam olarak bilmiyordum.

Bunca yıl sonra bile hâlâ böyle hissediyordum.

Okuldan sonra odama geri döndüm, bakışlarım masamın üstünde patlatmaktan korktuğum bir bomba gibi duran günlüğe gitti. Onu açmaya, sırlarını tüketmeye cesaret edebilir miydim? O gece günlüğü okumaya devam edeceğimi söyleyerek onunla alay etmişim ama günlüğü ilk keşfettiğimden beri açmamışım. Her akşam masamın

üzerinde duran sıradan günlüğe bakarken, her sabah ilk iş onu görürken, kendime umursamadığımı söyledim. O kimdi ki? Hiçbir şey. Benim için ne ifade ediyordu?

Yine hiçbir şey.

Hepsi kendime söylediğim yalanlardı.

Masamda durdum, günlük benimle alay ediyordu, ön tarafa atılmış başlık bir meydan okuma gibiydi.

Söylemek istediğim şeyler...

İçimdeki okuma ihtiyacı giderek artıyordu. Hırlayarak defteri kapattığım gibi açtım ve kapağın iç tarafında bir alt başlık buldum.

...Ama hiç söyleyemediklerim.

Yatağıma yerleşip okumaya başladım. Önce bölük pörçük, sayfaları sabırsızlıkla çevirerek, müstehcen bir şeyler bulma hevesiyle. Günlüğün ön yüzündeki kelimeler kız el yazısıyla, yuvarlak harflerle ve noktalı *i*'ler yerine minik kalplerle yazılmıştı. Kenarlarda karalamalar, alıntılar, en sevdiği şarkı sözleri vardı. Hoşlandığı erkeklerin listeleri. Gelecekteki erkek arkadaşlarının sahip olmasını istediği özellikler.

Bu özelliklerin hiçbirisi benim için geçerli değildi. Hepsinin iyi, sevecen, akıllı, harika bir gülümsemeyle yumuşak saçlara sahip olmasını istiyordu. Uzun boylu, iyi vücutlu, nazik tavırlı, espri anlayışlı olmalarını istiyordu. Nasıl öpüşüleceğini bilen, harika sarılan, şefkatli bir ailesi olan bir çocuk.

Hımm. Sanırım fiziksel özelliklerden birkaçını yakaladım, geri kalanında başarısız oldum.

İlk bölümleri geriye doğru saydım, giriş tarihlerini yaşlarımıza göre hizaladım ve bu günlüğe sekizinci sınıfın ortalarında başladığını fark ettim. Kötü notlardan, gelecekte, arkadaşlarından, danslardan bahsediyordu. Yazın Avrupa'da seyahat etmekten, liseye nereden gideceğinden, Lancaster Koleji'ne gitmeyi ne kadar çok istediğinden ama gidemediğinden bahsediyordu.

İlginç.

Ailecek bir yere gitmelerinin ötesinde annesinden ya da Jonas'tan hiç bahsetmiyordu. Üvey kardeşinden bahsediyordu, tanıdığım ama pek de sevmediğim bir çocuktan. Artık olmayan bir çocuk.

Ölmüştü. Babası da öyle.

Sekizinci sınıfın bahar aylarının sonunda, durmadan Yates'ten şikâyet ediyordu. Onu nasıl rahat bırakmadığından. Banyoda ona nasıl gizlice baktığından, her zaman o duş alırken içeri daldığından. Bir keresinde gitmesi için ona nasıl bağırmadığından. Onun yerine hiçbir şey söylememiş, çocuk da orada kalmıştı. Duş kapısının dalgalı camından onu izlediğini, çıplak vücudunu seçmeye çalıştığını düşünüyordu.

Suyu kapattığım anda kapıyı arkasından çarparak gitti. Çok rahatlamıştım. Ne sapık ama! Camdan bir şey görececek hâli yoktu ama bir kez olsun bakmasına izin vermem belki onu tatmin eder. En azından bir süreliğine. Kesinlikle bir kız arkadaşına ihtiyacı var, böylece beni yalnız bırakabilir.

İlginç. Yates Weatherstone'un üvey kız kardeşini arzulaması beni neden şaşırtmıyordu? Belliydi. O her zaman tuhaftı. Değerini, gücünü, servetini kanıtlamaya aşırı hevesliydi. Gürültülü ve küstahın, övünecek bir şey yapmadığı hâlde övünürdü. Babası emlak işindeydi, küçük bir servet biriktirmişti. Akıllı, sessiz bir adamdı. Babam ona saygı duyardı, bu da hafife alınmamalıydı. Şehirde bazı mülkler edinmek için Jonas Weatherstone'u birkaç iş anlaşmasında kullandı, annemle babamın partileriyle iş toplantıları olduğunda Weatherstonelar neredeyse her zaman davetli listesinde yer alırdı. Yates'in annesini hatırlıyordum; evimize her girdiğinde aptalca bakan tuhaf bir kadındı. Sanki hiç böyle bir şey görmemiş gibiydi.

Sanırım görmemişti.

Okumayı bırakmak için kendimi zorlamam gerekiyordu, kaçma ihtiyacıyla kampüsten ayrıldım. Amaçsızca araba kullanıp sonunda şehir merkezine vardım, oysa gideceğim yerin burası olduğunu hep biliyordum. Geçen yıl bunu çok fazla yapmıştım. Bir şehirli arıyordum. Kendimi kaybedeceğim birini. Hava gittikçe kararıyordu, sokak lambaları çoktan yanmıştı. Mağazaların çoğu kapanmıştı. Sadece birkaç restoranla bar açıktı. Bir grup kızın deniz ürünleri satan bir mekânın önünde durduğunu fark edince yavaşladım, ben yaklaşırken kafalarını arabama doğru çevirdiler, hepsinin yüzü tanıdıktı. İçlerinden biri özellikle dikkatimi çekti.

Koyu renk saç. Koyu renk gözler. Kabarık, alet emen dudaklar. Bana hep birini hatırlatırdı ama o ana kadar bunu hiç fark etmemiştim.

Bana Summer'ı hatırlatıyordu.

Hemen yanlarına yanaştım. Yolcu tarafındaki camı indirdim. Ba-kışlarım onunkilere kilityip başımı eğerek gelmesini istediğimi belirttim.

Ne yapacaklarını biliyorlardı. Bahsettiğim gibi, bunu daha önce de yapmıştım. Bunu daha önce *onunla* yaptığımı hemen fark ettim. Güzel bir kızdı.

Ancak gerçekten istediğim kişi o değildi.

“Yine mi sen,” dedi, açık pencereye doğru eğilirken sesi can sıkıntısıyla doluydu. Gülümsedi, makyajı gösterişliydi. Bakışları sinsiydi. Biliyordu. “Bir sakso daha ister misin?”

Her şey geri geldi. Bana yaptığı son oral seks. Ağzından nasıl çıktığım ve yüzüne nasıl boşaldığım. Sinirlenmişti. Umurumda bile değildi.

Birbirimizi soğukkanlılıkla izledik, yüz hatlarını düzeltmek için elimden geleni yapsam da işe yaramadı. O bir yapboz değildi.

O Summer değildi.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Daha fazla,” dedim ona.

“Ne gibi?” Kaşlarını kaldırdı.

Onu tamamen aşağılamak istiyordum. “Kıçını.”

Yüzünü buruşturup pencereden uzaklaştı. “İyy. Hayır.”

Ne kadar iffetliydi.

“Defol git buradan o zaman,” dedim şiddetle, gözlerini devirerek arabadan uzaklaştı.

“Sik kafalı!” diye bağırdı ben kaldırımdan uzaklaşırken.

Aç bir şekilde kampüse döndüm. Sinirliydim. Serttim. Duş aldım, Savage’ı düşünerek mastürbasyon yaptım. Şehvetli ağzı, yumuşak diliyle. Vakum kalitesinde emişi ve lezzetli kadınlığıyla. Hâlâ onun içinde olmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyordum.

Bilmek istiyordum. Bilmek için ölüyordum. Onu mümkün olan her şekilde becermek istiyordum. İşin güzelliği mi?

Bana izin verecekti. Ayrıca her lanet dakikasından da zevk alacaktı.

O iffetli biri değildi. O hastaydı.

Benim gibi.

Duştan çıktıktan sonra yatağıma girip günlüğü elime aldım, daha fazla dayanamayana kadar okudum. Onun kafasının içinde olmak çok zordu. Sevinçlerini okumak. Şikâyetlerini. Rüyalarını. Umudlarını, bunların nasıl yavaş ama emin adımlarla aşındığını. Ta ki ne umudarı ne de hayalleri kalana kadar. Sadece hayatta kalmaya çalışıyordu.

Onu hayal ettim. Şimdi onu banyoda üvey kardeşi yerine ben izliyordum. Cam duvar açıktı, güzel vücudu sadece benim için sergileniyordu. Ellerini kaygan vücudunda gezdirirken koyu renk gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, köpükler oluşuyor, kollarından aşağı damlıyordu. Bacaklarından. Bacaklarının arasına uzanıp kendine dokunuyor, dudakları zoraki bir gülümsemeyle kıvrılıyordu. Utangaç. Alaycı.

Ona doğru gittim. O daha da uzaklaşıyordu. Banyo uzadıkça uzuyordu. Uzanıyordum ama hiçbir şeye dokunamıyordum. Hiç bitmeyen uzun bir koridora dönüşüyordu. Ona doğru koşup adını söyledim, arkasını döndüğünde artık Summer değildi.

O şehirli kızdı. Gülümsüyor, gözleri kızarıyordu.

Soğuk terler içinde uyandığımda bunun ne halt olduğunu merak ettim. Gergindim. Tamamen uyanıktım. Günlüğü yatağımın başucunda bıraktığım yerden alıp açtım ve kaldığım yeri buldum.

Okul yılının sonuna yaklaşıyordu, girişleri daha seyrekti. Çeşidi faaliyetlerle meşguldü, ben de aynı şeyleri yaptığımı hatırlıyordum. Okudukça beni endişelendiren bir günlük girişi vardı. Tekrar ve tekrar.

Ona ne söylersem söyleyeyim beni yalnız bırakmıyor. Beni izleyeceğinden korkmadan duş alamıyorum. Kapıyı kilitliyorum ama o hâlâ içeri giriyor. Nefes alışını duyabiliyorum. Ses gittikçe yükseliyor, ne yaptığını anlıyorum. Mia mastürbasyon yaptığını söylüyor. Beni izlerken kendine dokunuyormuş, bu çok iğrenç.

O benim kardeşim. Üvey kardeşim ama yine de kardeşim! Onu yıllardır tanıyorum. Uzun zamandır aynı evde yaşıyoruz. Onu öyle düşünmüyorum. Biraz iğrenç, tuhaf biri ama bence bütün erkekler böyledir. Ancak o diğer çocuklardan daha kötü çünkü çok sessiz, nerede olursam olayım hep beni izliyor. Bana en bariz şekilde dokunuyor.

Suyu her kapattığımda Y banyodan çıkıyor, bazen halüsinasyon görüp görmediğimi merak ediyorum. Hayal mi ediyorum? Anneme söylemek istiyorum ama muhtemelen bana inanmayacak. Beni önemsiz bir şeyi abartmak suçlayacak her zaman böyle der.

Belki de hiç duş almamalıyım. O zaman beni iğrenç bulup sonunda yanıma gelmekten vazgeçer.

Son bölümü her okuduğumda içimde bir endişe belirliyordu. Bu durum, üvey kardeşin üvey kız kardeşini istemesinin ve biraz şehvetli

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

bir eğlence yaşamasının ötesine geçiyordu. Aralarında üç yıl vardı. Yates daha iyi biliyordu. O bunu yapmaya başladığında Summer neredeyse çocuktı.

Saatin ne kadar geç olduğuna, ders için ne kadar erken kalkmam gerektiğine aldırmadan okumaya devam ettim.

Belki atlardım.

Sıcak bir haziran akşamı hakkında tanıdık bir yazı vardı. Benim de yaşadığım bir geceydi.

Bir çocukla tanıştım. Çok ateşliydi. Ayrıca çok da soğuktı. Kötü. Bana fahişe dedi. Bunu kim yapar ki? Üstelik çok da ciddiye. Annem gibi olduğumu söyledi ve annemin babasıyla ilişkisi olduğunu iddia etti. Buna inanmak istemiyorum. Jonas'ı gerçek babam gibi seviyorum, eğer aptal bir ilişki yüzünden evliliklerini bitirirse...

Jonas'ı ve hayatımızı çok özleyeceğim. O bize iyi bir hayat veriyor. Ancak belki de öğrenirse bu iyi bir şey olur. Beni Yates'ten uzaklaştırabilir. Ancak ondan ya da sorunlarımdan bahsetmek istemiyorum.

Çocuk hakkında konuşmak istiyorum.

Uzun boyluydu. Güzel, buz mavisi gözleri vardı. Beni öptüğünde aletini hissettim. Sertti, karnıma bastırıyordu ve ona dokundum. Dokundum! Gerçekten değil, sadece kıyafetlerinin üzerinden. Dili yumuşaktı, ağzımın içinde verdiği his hoşuma gitti. O benim ilk gerçek öpücüğümü ve midemin bulanmasına neden oldu. Dilini benimkine sürttüğünde tüm vücudumu bulanık hissettirdi. Sanki vücudum bana değil de başka birine aitmiş gibiydi. Ona mı?

Kendime aittim, bunu biliyorum ama bir erkeğe böyle bastırılmak, onun beni öpüp durmasına izin vermek çok iyi hissettirdi. İçtiğim şampanya yüzünden başım zaten dönüyordu, belki de öpücükten değil, alkolden kaynaklanıyordu. Bilemiyorum. Sadece hoşuma gitmişti. Eğlenceli bir partiydi.

Derin bir nefes aldım, günlüğü kapatıp yanımdaki yatağa fırlattım. Değerlendirmeyi başardığım tek şey buydu. Çoğunlukla öpüşmemiz ve aletimi nasıl hissettiğiyle ilgili birkaç paragraf. O gece onunla karşılaşmamız tüm hayatımı değiştirmiş gibi geliyordu. O zamanlar genç ve öfkeliydim, babamın sadakatsizlikleri için başkasını suçlamaya hevesliydim. Onu suçlamak, mükemmel olmadığını kabul etmek anlamına gelirdi, bunu yapmak istemiyordum. Henüz istememiştim.

Annesiyle onu suçladım. Bu yüzden ona fahişe dedim. Ne yapacağını görmek istedim. Nasıl tepki vereceğini. Onu incitmek istedim çünkü acı çekiyordum, kimse bunu görmüyordu. Hiç kimse görmedi.

Onun yerine gözleri parladı, nefes alışverişi hızlandı. Onu duvara yasladığımda ve bana kolayca teslim oldu. Beni öptü. Bana sarıldı. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yokken bana nasıl öpüşüleceğini öğretti.

O bir gece her şeyi değiştirdi. Tıpkı onun gibi birini bulmak istedim ama asla bulamadım. Büyüdükçe daha da sinirlendim. Görmemem gereken şeyleri gördüm. Yapmamam gereken şeyleri yaptım. Kimse beni durdurmadı, ben de devam ettim.

Hâlâ devam ediyordum. Artık kimse beni durduramazdı. Özellikle de Summer.

Onunla ne yapmak istediğimi düşündüm, bu beni gülümsetti. Görünüşe göre seks konusunda kötü anıları vardı. Belki ona bir iyilik yapabilirdim. O pislik üvey kardeşiyle paylaştığı eski anılarını silip yerine beni koymasına yardım edebilirdim. Ayrıca onu.

Bizi.

*Düzenleme
Ny.ozlem*

BÖLÜM 16

SUMMER

Dört gün. Dört gündür beni görmezden geliyordu ve bu çıldırmamın da ötesindeydi. Benimle iletişime geçmesini istediğimden değildi.

Ben bir yalancıydım. Tabii ki benimle iletişime geçmesini istiyordum. Cumartesi gecesi beni muhtaç, titreyen bir hâlde çitlere yaslanmış şekilde bıraktı. Tehditlerine rağmen. Bana agresif bir şekilde dokunmasına rağmen. Benimle konuşmasına rağmen. O korkunç bir insandı ama nedense *benim* korkunç insanımmış gibi geliyordu. Beni tamamen yalnız bırakmak için neden bu kadar çok talepte bulunduğunu bilmiyordum.

Beni yok eden şey öpücüktü. Dudakları bir silahtı, benimkilere dokunduklarında kayboluyordum. Zayıf düşüyordum. Öpücüğünü düşündüm. Parmakları boğazımdaydı. Sert vücudunu benimkine bastırıyordu. Sadece onu düşünmek bile tüm vücudumu ağrıttıyordu.

Pazartesi sabahı İngilizce onur sınıfına onun tepkisinden endişe duyan bir dağınıklıkla gittim.

Ortaya çıkmadı.

Ders arasında koridorda yanından geçtim. Onu yemekhanede gördüm. Bana doğru bakmadı bile. Bakışları sanki orada değilmişim gibi üzerimde geziniyordu. Günün geri kalanı böyle geçti. Bu hafta her gün böyleydi. Sonunda ben de ona aynısını yaptım. İşime baktım.

Koridorlarda, sınıflarda, kampüste başım dik bir şekilde yürüyordum.

Ona da anlaşmasına da lanet olsun. Bana bir çeşit ders vermeye çalışıyordu ama anlamıyordum. Ne isterse, ne zaman isterse yapmaya hevesli olmamı istemişti, sonra benimle uğraşmıyordu bile.

Bu kafa karıştırıcıydı. O kafa karıştırıcıydı.

Pazartesi günü Sylvie'yi gördüm. Öğle yemeğiyle çalışma saatlerini benimle kütüphanede geçirdi. Fısıldaşarak, dedikodu yaparak. Ona Whit'i sormak istediysem de ağzımı kapalı tuttum. Ayrıca pazartesiden sonra Sylvie'yi bir daha görmedim. Sadece bir kez daha hasta olduğunu ve artık bu kampüste bir hayalet olduğunu varsayabilirdim. Bir an oradaydı. Sonra gitmişti.

Onu özlüyordum. O benim tek arkadaşımdı.

Whit Lancaster'la onun bitmek bilmeyen saçmalıkları hakkında endişelenmek yerine okula konsantre oldum. Yazmam gereken bir ödevim vardı. Bitirmem gereken birkaç proje. Şaşırtıcı bir şekilde, okuldaki hiç kimse artık bana kötü davranmıyordu. Bu bir rahatlamaydı ama yine de anlamıyordum. Whit köpeklerini geri mi çağırmıştı? Tüm gereken bu muydu? Bir parmak şıklatmasıyla beni rahat mı bırakacaklardı?

Bu kampüste o kadar büyük bir güce sahipti ki, akıl almaz derecedeydi.

Korkunç.

Tanımadığım bir numaradan bir mesaj geldiğinde dizüstü bilgisayarında ödevim üzerinde çalışıyordum. Kaşlarımı çatarak açtım.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Odama gel. 9:00 WAL

Karnımda heyecan kıvılcımları belirdi. Bacaklarımin arasında. Çağrıldım.

Sonunda.

Mesajlına cevap vermedim. Ne anlamı vardı ki? Muhtemelen bana cevap vermezdi zaten. Ortaya çıkmamı bekliyordu, ben de çıkacaktım. O günlüğü geri almak için ne gerekiyorsa yapacaktım. Orada çok fazla suçlayıcı kanıt vardı. Kimsenin bilmesini istemediğim şeyler. Eğer öğrenip bu bilgiyi sızdırırsa? İşim biterdi.

Mahvolurdum.

Onun da istediğinin tam olarak bu olduğuna emindim.

Hafta içi akşam saat onda mesai bitiyordu, bu yüzden odamdan çıkarken ya da genel olarak yurttan çıkarken hiçbir sorun yaşamadım. Zor olacak şey binaya geri dönmektir. Binaların ne kadar eski olduğu düşünüldüğünde güvenlik çok iyi değildi, yapıyı, nostalji hissini falan yok etmek istemiyorlardı. Ancak yine de kameralar vardı. Sylvie'yle, ondan benim için bilgisayar korsanlığı sihrini kullanmasını isteyecek kadar yakın arkadaş değildik.

Ayrıca, eğer istekte bulunursam, o zaman sorular sormaya başlayacaktı.

Onlara cevap vermek istemiyordum.

Şansımı denedim ve yakalanmamak için dua ettim.

Koşuya çıkacakmışım gibi giyinmişim, upkı onu yağmurda bulduğum gece giydiğim gibi. Tayt, *Nike* ve kapüşonlu bir *sweatshirt*. Tek fark sutyen giymemiş olmamdı. İç çamaşırı da yoktu. Kıyafetlerimin

altına seksi bir şeyler giymeyi düşündüm ama o konuda pek bir şeyim yoktu. Ayrıca, sadece kolay erişim istediğine emindim.

Süitinin bulunduğu binaya girdim. Burası eskiden personelin kaldığı yerdi ama artık danışmanlarla güvenlik dışında burada çalışan kimse kampüste yaşamıyordu. Onlar da başka bir binada kalıyorlardı.

Şu anda bu binada yaşayanlar sadece Whit'le Sylvie'ydi ve zamanın yarısında o da ortalıkta yoktu. Odaların geri kalanı ya depo olarak kullanılıyor ya da boş duruyordu. Kullanılmıyordu.

Heba olmuştu.

Hangi odanın onun odası olduğundan emin olmadan karanlık koridorda yürüdüm. Sylvie'nin odasında olma ihtimaline karşı dikkat çekmemek için hafif adımlarla ilerliyordum. Şu anda karşılaşmak isteyeceğim son kişi oydu.

Bir kapı aniden açılarak koridora ışık girmesine izin verdiğinde tamamen durdum, onun ortaya çıkıp çıkmayacağını görmek için bekledim.

Ancak kimse görünmüyor, kimse konuşmuyordu. Yine de kapı açık kaldı.

Tekrar yavaşça, temkinli bir şekilde hareket etmeye başladım. Kimse nefes aldığımı duymasın diye dudaklarımı birbirine bastırıp, yere düşen altın rengi ışığa doğru yaklaştım. Işığa doğru bir adım attım ve işte, oradaydı, kapı aralığını dolduruyordu.

Ters ters bana bakıyordu.

“Geç kaldın.” Sesi düzdü. Bakışları sıcaktı.

Kapüşonlumun ön cebini yokladım ama boştu. Aptal gibi, telefonumu yanıma almamıştım. Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

“Ne kadar? Bir dakika mı?” Kendimi alingan hissederek meydan okudum.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Dudakları bir çizgi hâlini aldı. “Kesin konuşacak olursak, üç dakika.”

Gözlerimi devirdim, tavrım gerginliğimi maskeliyordu. “Hayal kırıklığına mı uğradın? Gitmemi mi istiyorsun?”

Uzaklaşmaya başladığımda odadan çıktı, eli omzuma yerleşti. Dokunuşu yakıyor, beni olduğum yere kilitliyordu. Ona baktığımda çoktan beni izlediğini gördüm. “Hiçbir yere gitmiyorsun. Bir anlaşmamız var, unuttun mu?”

Parmaklarını üst koluma doladı, bana içeri kadar eşlik etti, kapıyı arkamızdan kapatıp kilidi çevirdi. Odaya göz gezdirdim, yavaş ve ürpertici bir nefes alarak her şeyi içime çektim.

Benim tek kişilik odam, kızların paylaşmak zorunda olduğu odalardan daha büyüktü ama burası devasaydı. Odanın ortasında büyük boy bir yatak vardı. İki komodin, iki şifonyer. Yatağın karşısında duvara dayalı bir boy aynası. İçinde dev bir *iMac* bilgisayar olan bir masa. Düz ekran televizyonlu bir oturma alanıyla bir kanepe. Ağzına kadar gerçek kitaplarla dolu bir kitaplık. Bağlantılı banyoyla bir dolabı görebiliyordum. Burada ihtiyacı olan her şey vardı.

“Onayını aldı mı?” diye sordu küçümseyici bir sesle.

Yüzümü ona döndüm. “Gerçekten çok güzel,” dedim dürüstçe.

“İşe yarar.”

Yatağa doğru yürümesini izledim. Açık gri Lancaster Koleji eşofman altıyla omuzlarına ve göğsüne yapışan, sahip olduğu tüm kasları sergileyen siyah bir tişört giymişti. Yatağın kenarına yerleşip bana baktı, bacaklarını iki yana açmış, ellerini arkasında birleştirmiş, muhteşem yüzünde sıkılmış bir ifadeyle beni değerlendiriyordu.

“Soyun,” dedi Whit.

Kaşlarımı kaldırdım. “Hemen mi işe koyuluyorsun?”

“Arkadan konuşmak yok. Senden ne istersem, ne zaman istersem yapmayı kabul ettin.” Duraksadı. “Şimdi soyun.”

Bakışlarım onunkilerden hiç ayrılmadan ayakkabılarımı çıkardım, çoraplarımın da onlarla birlikte kaymasına izin verdim. “Belki de beni soymanı istedim.”

“Bu senaryoda seçim yapma hakkın yok,” dedi, boş bakışları beni tedirgin ediyordu. “Oyalanmayı bırak.”

Sert ses tonu omurgamı öfkeyle sertleştirdi, tereddüt etmeden kazağı çıkarıp yere fırlattım. Bakışları göğsüme yerleştiğinde, yüzüme dönmeden önce bir an orada kaldı.

“Devam et.”

Döndüm, mütevazılığımı koruyormuş gibi yapıyordum ama sanırım aslında çıplak kıcımlı görmesini istiyordum. Taytımın bel bandını kıvırdım, eğilip bacaklarımdan aşağı çektim, bu manzaranın hoşuna gideceğini umuyordum. Ayağa kalkmadan önce tozluklarımı ayağımla kenara iterek işin geri kalanını tamamladım.

“Arkanı dön.” Sesi bıkkın geliyordu. Onu ne kadar kızdırdığının tadını çıkarıyordum. Muhtemelen çok fazlaydı.

Yavaşça arkamı dönüp, vücudumu hiç saklamadan yüzümü ona çevirdim. Tıpkı geçen sefer yurt odamda yaptığımız gibi. Ancak şimdi avantaj ondaydı. Benim çıplaklığım karşı tamamen giyinikti. Ellerimi kalçalarıma koydum, onun beni düşündüğü kadar ben de onu düşünüyordum, ikimiz de sessizdik. Dümdüz yüzler. Sönük bakışlar. Gülümseme yok.

Hiç duygu yok.

“Buraya gel,” dedi sonunda, alçak sesi sinir uçlarımda dalgalanıyordu.

Yatağa yaklaşıp tam önünde durdum. Dizlerimin üzerine çökmemi istemesine tamamen hazırdım. Ağzımı becererek ve yüzüme boşalarak beni tamamen aşağılamak isteyeceğinden emindim.

O hastaydı. Daha kötüsü mü?

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Zihnimdeki görüntü beni tahrik ediyordu.

“Üstüme çık.” Bacaklarını birbirine yaklaştırdı ve sağ kalçasına vurarak beni istediği yeri gösterdi.

Talebine şaşırarak kaşlarımı çattım. Bacaklarımı iki bacağının üzerinde sarkıtıp ellerimi geniş omuzlarına koydum, merkezim tam üstüne yerleşti. Kalın eşofmanının altındaki aletin kadınlığıma sürtündüğünü hissedebiliyordum, içimi bir istek dalgası kapladı. Bu iş bitmeden pantolonunda ıslak bir nokta bırakmak zorunda kalacaktım.

İri ellerini belime yerleştirdi, parmakları çıplak tenimi yakıyormuş gibi görünse de dokunuşu hafifti. Her zamanki gibi tüylerim diken diken oldu, yüzüm ona dönük bir şekilde oturdum. Bundan sonra ne yapacağımdan emin değildim.

Hiçbir şey söylemeden burnuyla yanağımı okşadı, samimi dokunuşu keskin bir nefes almama neden oldu. Ağzı kulağıma dayandığında nefes alışını duyabiliyordum. “Kokunu alabiliyorum,” diye mırıldandı. “İşte.”

Burnunu boynuma sürttü. “Ayrıca burada.”

Aramıza uzanarak elini kadınlığımanın üzerine koydu ve beni kavradı.

Omuzlarını daha sıkı tuttum, başımı eğip göğüslerimin yükselip alçalmasını izledim. Aceleyle aldığım her nefeste yükselip alçalıyordu. Meme uçlarım sertti, ağrıyan noktalar vardı, onları en son ne zaman emdiğini hatırlıyordum.

“Şimdi ne yapmamı istiyorsun?” diye sordum elini bir kez daha kalçama yerleştirdiğinde.

“Kıpırdama,” dedi Whit, ağzı kulağımanın hemen altındaki hassas deride geziniyordu. Bir an sessiz kaldı, nefeslerimiz birbirine karışıyor, birbirine ayak uyduruyordu. “Bunu duyuyor musun?”

“Neyi?” diye sordum zayıfça.

“Kalbin atıyor.” Whit göğsüme dokundu, parmakları göğüslerimin arasında duruyordu. “Çok sert, Savage. Seni hâlâ korkutuyor muyum?”

Yavaşça başımı kaldırdım, bakışlarım onunkilerle buluştu. Alt dudağımı ısırıp bir kez başımı salladım.

Whit gülümseyerek elinin tersiyle meme uçlarımı okşadı. “Şu anda sana gerçekten ne yapmak istediğimi söylesem, çığlık atarak odamdan kaçarsın. Asla geri dönmek istemezsin. Hayatının sonuna kadar kâbuslarına girerim.”

Sözleriyle arkasındaki vaat karşısında kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu. “Anlat bana.”

Gülümsedi, bu manzara nefesimi kesti. Bunu pek yapmamasına şaşırmamalıydım. Kesinlikle yıkıcıydı. “Tenini işaretlemek istiyorum.”

“Ne ile?”

“Ağzım.” Eğilip dudaklarını çeneme değdirdi. “Dişlerim.”

Beni oradan ısırdı. “Ellerim.” Kalçalarımı daha sıkı kavradı, elleriyle tenime bastırıyordu. “Seni bağlardım, çok sıkı. O zaman benden asla kaçamazsın.”

“İstemezdim,” diye itiraf ettim usulca.

Başını bir kez daha kaldırdı. O buz mavisi gözleri bana bakıyordu, sanki ruhumun derinliklerini görebiliyormuş gibi. Siyah ve karanlıktı, tıpkı onunki gibi. Sözleri bir tehdit gibi gelmiyordu.

Onlar bir sözdü. Yerine getirmesi için çaresizce beklediğim bir söz.

“Seni yatağa bağlardım. Ellerini. Ayak bileklerini. Genişçe yayılmanı, o güzel amcığını tamamen sergilemeni isterdim. Sadece benim için.” Dudaklarını boynumda gezdirirken gözlerimi kapattım, tüm vücudum söyleyeceği bir sonraki şeyi beklerken karıncalanıyordu. “Ama ben olsam dokunmazdım. Henüz değil. Uzun bir süre dokunmam. Önce ağlamanı isterim. Hıçkırarak. Sana dokunmam için yalvarmanı isterim. Gelmene izin vermem için.”

Ağız boynumun omzumla birleştiği yeri sertçe emdi. Acı verici bir şekilde. Parmaklarımla omuzlarını sıktım, acının tadını çıkarıyordum.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Her yerine dokunurdum,” diye devam etti. “Beni arzulamaktan aklımı başından alırdım. Yatağın her yerine damlardın. Ağzımı karnında gezdirirdim. Kalçalarının içinde. Kıcının her yerinde. Seni öpüp, ısırarak morluklar bırakırdım.”

Ona doğru kaydım, yaklaşabildiğim kadar yaklaştım, elleri kıcımı avuçlamak için aşağı kaydı. “Bana bak,” dedi Whit. Dediğini yaptım. Bakışlarım onunkilere kilitleniyor, tüm bedenim onun için yanıyordu. “Bu gece seni becermemi ister misin?”

Başımı öfkeyle salladım ama kelimelerimi bulamıyordum.

“Kendini boşalt o zaman.” Kıcımı bırakıp arkasına uzanarak ellerini yatağa dayadı. Yeni pozisyonu kalçalarını yukarı kaldırıyor, kalın aleti eşofmanının önünü zorluyor ve içime bastırıyordu. “Sana dokunmayacağım. Seni öpmeyeceğim. Beni kullanmanı istiyorum.”

Kaşlarımı çatarak ona baktım. “Ne demek istiyorsun?”

“Yaratıcı ol, Savage.” Sırıttı, o anda kalbim durdu. “O ıslak amını sikimin her yerine sür. Bana ne istersen yap ama sana dokunmayacağım. Seni öpmeyeceğim de. Ayrıca sakın kıyafetlerimi çıkarmaya kalkma. Anladın mı?”

Bu benim için tam bir işkence olacaktı, o da bunu biliyordu.

Bu onun için de işkence olacaktı.

Eğilip ağzımı onunkine yaklaştırıp ısıldadım. “Anladım.”

İrkilmedi bile. Sadece o soğuk, değerlendirci bakışlarıyla beni izledi. Ayaklarımı yere basturdum, bedenimi sadece ayak parmaklarım yere değene kadar yukarı kaldırdım, gövdem öne doğru itildi. Kalçalarımı eğdim, kadınlığımı eşofmanının önü boyunca kaydurdım. Yukarı ve aşağı.

Yukarı ve aşağı.

Beni titretiyordu.

Başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapattım, utanmadan ona sürtünüyordum. Göğüslerim yukarıda, meme uçlarım tavanı gösteriyordu. Kalçalarım titriyor, pozisyonundan dolayı zorlanıyordu ve ah, lanet olsun, çok iyi hissettiriyordu. Klitorisim eşofmanının dikişine sürtünüyordu, kalın aleti hemen altındaydı. Ellerim hâlâ omuzlarını kavriyordu, tutuşumun altında daha da gerildiklerini hissedebiliyordum. Onu delirtiyor muydum?

Öyle olduğunu umuyordum.

Benden bir inilti kaçtı, ardından bir sızlanma geldi. Başımı bir kez daha ona bakacak şekilde eğip ayaklarımı indirdim, gözlerimi açtığımda onun üzerine daha sıkı yerleştim. Fırtınalı gözleriyle hâlâ beni izliyordu. Gözleri savaştığını bildiğim bir açlıkla doluydu. Kalçalarımı çevirdim, ona karşı dönerek hızımı arttırdım.

Bir şey söylemiyor, teşvik etmiyordu. Hiçbir şey yoktu. Sadece bakıyordu. Kayıtsız kalmaya çalışıyordu ama ben çıplak bedenimi onunkine pervasızca sürterken nasıl yapacaktı? Kaslı vücudundaki gerginliği hissedebiliyordum. Gözlerinde kopan fırtınayı görebiliyordum.

“Tanrım,” diye fısıldadım, göz kapaklarım çırpınıyordu. Onu izleyebilmek için açık kalmalarını istesem de içimi dolduran hisler çok baskındı. Göğsümü avuçlamak için omzunu bıraktım. Meme ucumu çimdikledim. Bir tıslama dudaklarımdan kaçtığında, dudaklarımı yaladım. Ağzımı açık bıraktım. “Siktir.”

Yine de hiçbir şey yapmadı. Yüzünde aynı ifadeyle beni izliyordu. Bahçedeki güzel, soğuk heykeli andırıyordu. Buz gibi. Hareketsiz.

Yine de bu bir dış görünüştü. Gözleri onu ele veriyordu.

Yukarı kayarken nefesim kesildi, klitorisim aletinin başına çarptı. *Ah, evet. Tam orası.* Pamukla kaplı aletine sürtünürken, tüm vücudum geriliyordu. Nefesim boğazımda sıkışırken ve serbest kalmaya çabalarken bir dizi kirli kelime beni terk etti. Çok yakındım. Çok

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

yaklaşmıştım. Klitorisim kalp atışlarımla aynı anda zonkluyordu, bana çarptığında haykırdım.

Düşüyordum. Orgazm etrafımı sarıyor, beni aptallaştırıyordu. Çığlıklarım havayı deliyor, tekrar ve tekrar, kesik nefesler beni terk ediyordu. Kızgın bir kedi gibi onun üstüne sürtünürken, uyluk kaslarım gergindi. Titriyordum. Tüm vücudum titriyordu. Onu bir çapa gibi kavrarken parmaklarım tişörtünün kumaşına kıvrılıyordu. Gitmesine izin verirsem yere düşecektim.

Bittiğinde, yüksek sesle nefes vererek gözlerimi açtım. Bakışlarımız buluştu. “Ayağa kalk,” dedi sakince.

Titrek bacaklarımın üzerinde doğrulup eşofmanının önünü lekeleyen devasa ıslak noktaya baktım. Ancak hepsi benim suçum değildi. Buna o da sebep olmuştu. Aleti sızıntı yapıyordu, biliyordum.

Kaşlarını çatarak yere baktı, bakışları tekrar benimkine döndü. “Ortaliği batırdın.”

“Ben dağınık bir kızım,” dedim cızırtılı sesle, nefeslerim düzensizdi.

“Çıkar şunları.” Kendini işaret etti. “Dizlerinin üzerine çök.”

Ah, işte başladı. Diz çöküp eşofmanının kemerine uzandım. Çekiştirdim, o da kalçalarını kaldırıp, kalçalarını geçecek şekilde aşağı çekmeme izin verdi. Aleti ortaya çıktı, düz, kalın ve ıslaktı, ucu parıltıyordu. Eşofmanını çıkardığında geri çekildim. Tişörtünü çıkarmak için boynunun arkasına uzandı, ta ki o da benim gibi çıplak olana kadar.

Ne muhteşem bir manzaraydı. Vücudu çok güzeldi. Bir sanat eseri gibiydi. Zarif kaslarla sağlam tendonlar. O altı karın kasları. Zayıf kalçaları, kalın uylukları ve o devasa aleti.

“Benim sıram,” diye fısıldadı. “Yatağa uzan.”

Kafam karıştı, bir kez daha ayağa kalktım ve yatağın yanına gittim. O da ayağa kalkıp diğer tarafa gitti. “Tam ortada, Savage. Acele et.”

Yatağa uzandım, kalçalarımın arası yapış yapıştı, meme uçlarım sertleşmiş bir hâlde zonkluyordu. Klitorisime hafifçe dokunsa saniyeler içinde tekrar boşalabilirdim.

“Bacaklarını aç,” dediğinde otomatik olarak açtım, kendimi ona açıyordum.

Yatağın ucuna yerleşti, parmaklarını aletin tabanına dolayarak okşamaya başladı. “Kendine dokun.”

Kaşlarımı çattım. “Ne?”

“Dediğimi yap.”

Elimi kadınlığımın üzerine koydum, sıcaklık parmaklarımı yalıyordu. “Şimdi ne yapmamı istiyorsun?”

“Her hareketine komuta etmem mi gerekiyor?” diye sordu.

Bir şey demedim. Sadece bir sonraki emrini bekledim.

“Klitorisini okşa,” dedi alçak sesle.

Sadece işaret parmağımı kullanarak yaptım. “Böyle mi?”

“Evet. Çok sert değil.” Kendimi durduramayarak hemen hızımı arttırdım. “Çok hızlı da değil. Dur.”

Duraksadım, parmağımın ucundaki küçük et parçası titreşiyordu.

“Elini çek. Seni göremiyorum.”

Ne yapmamı istediğine bir türlü karar veremiyordu. Elimı bıraktım, bacaklarımı hareket ettirdim, böylece ayaklarım yatağın üzerinde düz, dizlerim bükülmüş, bacaklarım hâlâ açık şekilde ona bir göz attım. Aç bakışları bacaklarımın arasındaki noktaya yapışmış hâlde kendini ciddi bir şekilde okşamaya başlamasını izledim.

Hiçbir uyarıda bulunmadan ayağa kalktı, yatağın üzerinde süründü. Üzerimde süründü. Ta ki omuzlarıma, boynuma çıkıp, aleti tam ağzımın önünde olana kadar. “Yüzüne boşalmama izin ver.”

Bunu isteyeceğini biliyordum. Hastalıklı cinsellik.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Ne var ki, ben de istiyordum.

Kendini öfkeyle okşadı, homurtuları boğazında düğümleniyordu. Çok yakınımıdaydı. Kokusunu alabiliyordum. Onu hissedebiliyordum. Aleti yüzüme değdiğinde dudaklarımı yaladım. Onları birbirine yapıştırdım. Aletinin başıyla ağzımı okşarken, gırtlığından bir inilti kaçı ve dilimi çıkarıp yaladım. Tadına baktım. Onun tadına baktım.

“Siktir, Summer.” Kelimeleri boğuk bir nefesle çıkardığında menisinin yüzüme çarptığını hissettim. Yanağıma. Dudaklarıma. Akıntılar hâlinde. Tekrar ve tekrar. Yüksek sesle inledi, gözlerimi açıp içimde kendini kaybederken onu izledim.

Üzerimde.

Bittiğinde elini uzattı, parmaklarını kendi menisine batırdı, dudaklarıma sürerek şekillerinin izini sürdü. “O kadar mükemmel ki,” diye fısıldadığında iltifatı içimi aydınlattı.

Başka bir şey söylemeden beni orada bırakıp yataktan kalktı. Tüm vücudum boşalma ihtiyacıyla zonkluyor, menisi yüzüme bulaşıyordu. Parmaklarımla silmeyi düşünüyordum ve elinde ıslak bir bezle döndüğünde tam da bunu yapmak üzereydim.

“Seni yıkayacağım.” Sesi soğuktu, neredeyse ilgisizdi. Sanki o bir doktordu, ben de az önce üzerine boşaldığı kız değil de onun hastasıydım.

Yüzümdeki menisini silerken, gözlerimi kapatarak uzandım ve izin verdim. Dokunuşu kişisel değildi, hiçbir şey söylemiyordu. Sert nefes bile almıyordu. Kendini tamamen kontrol ediyordu. Bu sinir bozucuydu.

İşini bitirdiğinde yataktan kalkıp banyoya geri döndü. Yan döndüm, başımı elimle destekleyip etrafımı düşündüm. Oda tamamen karanlığa gömülmüştü, keşke saatin kaç olduğunu bilseydim.

“Gitmelisin.”

Derin sesini duyunca doğruldum, loş ışıkta onu aramaya başladım. Onu banyosunun açık kapısında, çırılçıplak ve kollarını göğsünün önünde kavuşturmuş hâlde buldum.

“Düşündüm ki-”

“Yanlış düşünmüşsün,” diye araya girdi, kapı çerçevesinden uzaklaşıp yatağā yaklaştı. “Seninle işim bitti.” Eğilip giysilerimi kaptı, bana doğru fırlattı. “Giyin ve dışarı ık.”

Yataktan fırlayıp dediğini yaptım, kıyafetlerimi olabildiğince hızlı bir şekilde üzerime geçirdim. Tüm vücudum şimdi farklı bir nedenden dolayı titriyordu. Sahip olabileceğim tüm hoş duygular beni terk etmişti. şimdi sadece kızgındım.

Öfkeli.

“Günlüğümü istiyorum,” dedim ona ayakkabılarımı giyerken, oraplarımla uğraşmadan.

Gerçekten gülüyordu, aşağılık herif. “Bir mastürbasyon seansının günlüğünü geri getireceğini mi düşünüyorsun? Hiç sanmıyorum.”

“Bana bok gibi davranıyorsun,” dedim tükürürcesine, içimde akan acıdan nefret ederek. “Sanki değersizmişim gibi.”

“Tanıdık, değil mi? Sen de kendine böyle davranmıyor musun?” Kaşlarını kaldırdı.

Ellerimi yumruk yaparak ona doğru yürüdüm. “Sen benim hakkımda ne biliyorsun ki?”

“Bildiğinden daha fazla. Seni izliyorum. Bu kampüste sanki kimse sana dokunamayacakmış gibi dolaşıyorsun ama aslında kendine hiç değer vermiyorsun.” Öne doğru bir adım attı, yüzünü bana yaklaştırmak için eğildi. “Kendi değerini bul, Savage ve bana anlamsız bir mastürbasyondan daha değerli olduğunu kanıtla.” Elini umursamaz bir tavırla bana doğru salladı. “şimdi defol.”

“Senden nefret ediyorum,” dedim, sesim öfkeyle titreyerek.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Kendinden daha fazla nefret ediyorsun çünkü bunun her saniyesinden zevk aldın,” dedi şeytani bir gülümsemeyle. “Şimdi git.”

Başka bir şey söylemeden dönüp gittim.

BÖLÜM 17

SUMMER

Cuma öğleden sonra kütüphanede her zamanki masamda tek başıma oturuyordum. Amerikan Siyaset Bilimi ders kitabımı okumaya çalışıyordum ama gözlerim kayıyordu, bölüm çok sıkıcıydı. Ayrıca dün gece Whit’le birlikte olduğum için yorgundum.

Biri beni yakalayacak diye korkarak kampüs boyunca odama doğru koşmuştum. Neredeyse saat tam onda yurt binama döndüm. Görevli danışman içeri girdiğimde bana sert bir bakış attı ve yakalandığımdan emin olduğumu düşündüm.

“Neredeyse geç kalıyordun,” dedi ve başının hemen üstündeki duvardaki saati işaret etti.

Saat tam ondu.

“Özür dilerim. Bir arkadaşımınla ders çalışıyordum.” İkna edici olduğumu umarak ona gülümsedim.

Sanırım öyleydim. Başka bir şey söylemeden odama dönmeme izin verdi.

Oraya öfkeli bir *Incredible Hulk* gibi girmediğim için minnettardım. Whit'le olan tüm o konuşma beni çok sinirlendirmişti. Tavrı saçmalıktı. Kendim hakkında ne hissettiğimi nereden bilebilirdi ki? Özsaygımı yıkmaya mı çalışıyordu? Çoğu zaman tavrımı övüyordu, şimdi de kendimi yeterince sevmediğimi falan mı iddia ediyordu?

Tanrım, ona katlanamıyordum. O benim terapistim değildi, bundan emindim. Kadınlara gerçek birer insan gibi değil de nesne gibi davranan psikopat bir seks düşkünüydü. Berbat bir şeydi.

Daha berbat olan ne miydi? Onu tekrar görmeyi ne kadar istediğim. Eğer onun sorunları olduğunu düşünüyorsam, benim de olduğuna emindim.

Kendime, her şeye sinirlenerek kitabımı kapattım ve çabalarım için Bayan Taylor'dan bir sessiz ol işareti aldım. Onu görmezden geldim, sırt çantamın fermuarını açıp ders kitabımı içine soktum. Defterimi de oraya tıktırdım. Dersin başlamasına daha kırk dakika vardı ama bugün yapacağımız sınava hazır olmamın imkânı yoktu. Canı cehenneme.

Ayrıca, cuma öğleden sonra kim sınav yapardı ki? Sadist pislikler, işte onlar.

Sırt çantamı kaptığım gibi kendime doğru çektim, kollarımı etrafına dolayarak başımı yastuk gibi üzerine koyup gözlerimi kapattım.

Biraz kestirecektim. Kimse beni rahatsız etmeyecekti.

Öyle umuyordum.

Ancak umutlar hayalperestlerle aptallar içindi çünkü spontane uykumun sadece birkaç dakikasında birinin soyadımı fısıldadığını duydum. Bir erkekti. Gözlerimi açtığımda Whit'in yığınların arasında durduğunu gördüm. Başını sağa doğru eğerek yanına gelmemi istediğini ima etti.

* *The Incredible Hulk*, 2008 yapımı Marvel sinematik evreninden bir süperkahraman filmidir. Başrolünde inanılmaz bir güce sahip olan ve öfkesini kontrol edemeyen yeşil dev *Hulk* vardır. -e.n.

Başımı kaldırdım, hayır kelimesini söylerken bakışlarım onunkilerden hiç ayrılmadı.

Çenesi gerildi, masama doğru yürüdü, aşağılık hizmetkârına tepeden bakan bir lord gibi tepemde dikiliyordu. Benim gibi. Ben onun hizmetçisiydim. Ne zaman isterse onu eğlendirmek için vardım.

“Başka seçeneğin yok,” dedi sıkılmış dişlerinin arasından. “Ya şimdi benimle gelirsin ya da bedelini ödersin.”

“Belki de bedelini ödemek istiyorum,” dedim ona sakince.

“Savage,” diye âdeta homurdandı, derin sesi üzerime yıkıldı.

Sanki kendimi kontrol edemiyormuşum gibi ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm. Bununla savaşmanın bir anlamı yoktu. Onunla savaşmanın. Ne yaparsak yapalım, ne kadar karşı çıkarsam çıkayım olacaktı.

Oluyoruz.

Bana ulaşabildiği anda elimi tuttu, parmakları benimkilere dolandı ve beni sonsuz kitap sıralarının derinliklerine doğru sürükledi. Önce sola, sonra sağa dönerken beni sürüklemesine izin verdim. Sonra bir sola daha. Kütüphanenin o kadar derinlerine indik ki, binayı çevreleyen devasa pencerelerden hiçbir ışık göremiyordum. Herhangi bir ses de duyamıyordum. Sadece üstümüzde asılı duran sarkıt lambaların elektrik uğultusu ve kulaklarımda uğuldayan kanımın sesi vardı.

Whit yüzünü bana döndü, beni kitapların arasına sıkıştırdı, vücudu o kadar yakındı ki benimkine değiyordu. Ona bakarken başımı yukarı kaldırıp meydan okudum.

“Ne istiyorsun?”

Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeye kıvrıldı. “İç çamaşırın.”

Gözlerimi devirdim. “Ciddi misin?”

Başını sallıyor. Yüzü doğrudan yüzüme gelecek şekilde eğildi, dudakları birbirine yaklaşıp fısıldadı. “Henüz değil.”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Neden?”

“Önce onları güzelce ıslatmak istiyorum,” dedi ağzı benimkine değmeden hemen önce.

Dudakları elektrikliydi, aramızda enerji kıvılcımları çıkıyordu. Dün gece arzuladığım şey buydu ve o bana bunu vermemişti. Çok soğuktu. Mesafeliydi. Sinir bozucuydu. Öpüşmek yoktu. Yakınlık yoktu. Zirveye ulaşmış olabilirdim ama bu benim için yeterli değildi.

Bunu istedim. Ağzının benimkinin üzerinde olmasını. Beni yutmasını. Bir öpücük samimiydi. İnsanları yakınlaştırırdı, hatta yabancıları bile. Gerçekten öptüğüm ilk erkek oydu ve o zamandan beri onun tadına bağımlıydım.

Dudaklarımı onun girmesi için ayırdım. Dili benimkine doğru kayıyor, daireler çiziyordu. İtiyordu. Ağzının içinde inlerken ellerim ona uzandı. Göğsüne dayanıp, üniforma ceketinin yakalarına doğru kıvrıldı. O da ellerini eteğimin altından geçirip kıcıma koydu. Tenimi yoğuruyor, beni içine çekiyordu.

Pantolonunun altında sertleşmişti. Tabii ki. Birlikteyken ne zaman öyle değildi ki? Bunu ona yaptığımı bilmek beni güçlü hissettiriyordu. Muazzam. Bana o kadar kötü davranmasına, acımasız ve kayıtsız olmasına rağmen, onu hâlâ etkiliyordum.

“*Bilgi güçtür,*” derdi Jonas. Ayrıca çok haklıydı. Sadece böyle bir şey için geçerli olacağını hiç düşünmemiştim.

Whit küçük bir çabayla beni kaldırdığında, bacaklarımı beline dolayarak ona yapıştım, beni tüketmesine izin verdim.

Ben de hemen ardından onu tükettim.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca öpüşüp durduk. Ağzımı yalayıp yutmayı hiç bırakmadı. Sanki içinde bastınılmış olan tüm bu enerji, dışarı çıkmak için can atıyordu. Ayrıca ben de daha fazlasını isteyen bir alıcıydım.

“Dün gece yeterli değildi,” diye mırıldandı öpüşmeyi kestikten sonra.

Hiçbir şey söylemedim, boynumdan aşağı doğru yalayarak indiğinde bir iç çektim.

“Seni düşünmeden duramıyorum,” diye devam etti, sert ve sinir dolu bir sesle. “Beni delirtiyorsun.”

İçimden küçük bir kahkaha yükseldiğinde, atkuyruğumun ucundan çekiştirerek yüzünü yüzüme doğru itti. “İyi anlamda değil.”

Ona ters ters baktım. Kalbim hızla çarpıyordu, dudaklarım öpücüklerinden şişmiş durumdaydı. Bakışları ağzıma kaydı, orada oyalandı, ardından eğilip dişlerini alt dudağıma geçirdi. Sertti. Daha sert. Ancak benden bir inilti kaçtığı ve tenimi yırttığına emin olduğum anda, sonunda tutuşunu bıraktı.

“Senden nefret ediyorum,” diye fısıldadım çünkü aklıma gelen tek şey buydu.

“Ben de senden nefret ediyorum, Savage,” diye karşılık verdi kayıtsızca. Beni yere indirdi, benden uzaklaşmadan önce ellerini bedenimden çekti. “Şimdi iç çamaşırını da çıkar.”

Gözlerimi ondan ayırmadan eteğimin altına uzanıp iç çamaşırımı indirdim, bacaklarımdan beceriksizce sıyrırken neredeyse devrilecektim. İç çamaşırımı göğsüne doğru itmeden önce uzanıp elimi rafa dayadım. Top haline gelmiş siyah, pamuklu çamaşırı yakaladı, parmaklarını kasıklarında gezdirdi.

“Islak.” Çamaşırımı burnuna götürdü ve içine çekti. “Tıpkı senin gibi kokuyor.”

“İğrençsin,” dedim tükürürcesine, tek kelimesini bile kastetmediğim hâlde. Onun iç çamaşırımı koklamasını izlemek beni daha da ıslatıyordu. Tanrım, ben de en az onun kadar ahlaksızdım. Eğer

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

dikkat etmezsem, kalçalarımın aşığı damlayabilirdi. Üstelik yine de derse gitmek zorundaydım.

Kahretsin, hâlâ bir sınava girmem gerekiyordu.

“Hoşuna gitti,” dedi bilerek. “Bu hafta sonu gidiyorum.”

Hayal kırıklığı içime çökse de dışarıya karşı kararsız kaldım. “Çok yazık.”

“Beni özleyecek misin?”

“Bir milyon yıl geçse bile hayır.” Kendimi cesur hissederek yanından geçmeye çalıştım ama bir eliyle beni tuttu, diğer eliyle de iç çamaşırımı cebine tıkiyordu.

Sırıttı. “Beni özleyeceğinden eminim.”

“Rüyada görürsün,” diye karşılık verdim. Bu kadar doğru konuşmasından nefret ediyordum.

“Yapacaksın.” Vücudunu bedenime bastırarak beni sıkıştırdı. “O dar yatağında yalnız olacaksın, birlikte olduğumuz anılara dokunacaksın. Kendini boşalttığında adımı haykıracaksın ama bu yeterince iyi olmayacak. Ben orada olmadan olmaz.” Burnuyla yanağımı okşuyordu, bu dokunuş tuhaf bir şekilde tatlı, hatta neredeyse rahatlatıcıydı. “Derinlerinde parmaklarıma ihtiyacın var. Ağzıma, ıslak amcığına dilime.”

Sertçe yutkundum, ağzının kulağımda durana kadar yüzümde gezindiğini hissettiğimde gözlerim kapandı. “Sen benim için yaratılmışsın, biliyorsun. Sen de en az benim kadar hasta ve berbat durumdasın.”

Titredim. Ürpertici bir nefes beni terk etti. Whit kulağıma ısıarak inlememe neden oldu. “Geri döndüğümde, seni becereceğim.”

Onun sözleriyle içimde bir heyecan uyandı. “Nereye gidiyorsun?”

“Seni ilgilendirmez,” diyerek alaycı bir tavırla benden uzaklaştı. “Hediye için teşekkürler.”

Dönüp beni orada bıraktı ve arkasına bile bakmadan uzaklaştı. Bir yaprak gibi titreyerek gidişini izledim, beni terk etmesinin bu kadar kolay olmasından nefret ediyordum.

Tipik. Sonunda hepsi beni terk etmişti.

O da diğerleri gibiydi.

Terk ettiğim masaya geri dönmeden önce birkaç dakika bekledim. Sırt çantam hâlâ dokunulmadan orada duruyordu, Whit sayesinde artık kimsenin beni rahatsız etmediğini biliyordum. Bunu takdir edebilirdim ama en başta beni rahatsız etmelerinin tek nedeni... Whit yüzündendi.

Bir şekilde hem koruyucum hem de kâbusum oldu.

Tam uygundu.

Eşyalarımı alıp tuvalete gittim, kendimi toparlamaya çalıştım. Berbat hâldeydim. Saçlarım atkuyruğumdan çıkmıştı, ellerimi yıkadıktan sonra düzeltip kendimi inceledim. Gözlerim ıslık ıslık, biraz da vahşiydi. Yanaklarım pembeydi ve dudaklarım hâlâ şişti, hepsi öpüşme seansımızdan kalmıştı. Bana bu kadar kötü davranırken neden onu istiyordum? Benim sorunum neydi? Hep sahip olamayacağımız şeyleri isteriz senaryosu mu buydu?

Bilmiyordum ama mesele şuydu ki, ona sahip olabilirdim. Ona sahip oldum. İstedğim her şekilde olmasa da oraya doğru gidiyorduk. Seks yapacaktık. Whit'in bedenimde olmasının nasıl bir his olduğunu öğrenecektim.

Bu düşünceyle bile kasıklarım gerilerek bana burada iç çamaşırsız durduğumu hatırlattı. Kampüste yürürken güçlü bir esinti gelip eteğimi yakalayabilir, herkes beni görebilirdi.

Umurumda değildi.

Tualetin kapısı açıldığında Caitlyn içeri girdi. Bakışlarımız birleşti ve gözlerini devirerek ellerini yıkamak için benimkinin yanındaki

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

lavaboda durdu. Onu pervasızca izledim, içimi kızgınlık kaplıyordu. Bir saniye önce arkadaşımken şimdi düşmanım. Anlamıyordum.

Bu okuldaki insanların hiçbirini anlamıyordum. Doğruyu söylemek gerekirse hepsi berbat.

“Neye bakıyorsun sen?” diye tersledi beni.

“Sana hiçbir şey yapmadım ama yine de benden nefret ediyorsun,” dedim dürüstçe.

Musluğu kapattı, kâğıt havlu makinesine gidip bir parça koparmadan önce ellerini lavaboya doğru silkeledi. Ellerini silerken sırtı bana dönüktü, ben de onun yanıtını bekliyordum. Bu bir çeşit oyaltma taktiği olmalıydı.

Her neyse. Hâlâ zamanım vardı.

Sonunda Caitlyn bana döndü, yüzü bomboştu. Bu okuldaki hiç kimsenin duyguları olmadığına yemin edebilirdim. “Senden nefret etmiyorum.”

Basit ifadesi beni şaşırttı. “Sana inanmıyorum.”

Omuz silkti. “Bu doğru. Sana karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Benim sorunum, Whit’in seninle neden bu kadar ilgilendiğini anlamamam.”

“O ilgilenmiyor-”

“Doğru olmadığını bildiğin hâlde öyle olmadığını söyleme sakın. Restoranda sana nasıl baktığını gördüm. Bu kampüsteki herkesten senin hayatını tam bir kâbusa çevirmelerini istedi, sonra da dönüp hepimizi kovdu,” diyerek şüphelendiğim her şeyi itiraf etti. “Sana karşı bir şeyler hissediyor ve arkadaşlarıyla ailesi dışında kimseye karşı bir şey hissetmiyor. Hele bir kıza karşı asla. O insanları kullanır.”

Ona öylece baktım, söyledikleri karşısında afallamış durumdaydım. Sadece daha önce kimsenin bunu bu kadar bariz bir şekilde söylediğini duymamıştım.

Caitlyn, Whit'i mükemmel bir şekilde tarif ediyordu.

"Peki neden sen?" diye sordu, ben bir şey söylemeyince. "Anlamıyorum. Kimse anlamıyor. Sen özel biri değilsin. Bu arada alınma ama senden neden bu kadar etkilendiğini anlamıyorum. Sen kimsin ki?"

Whit'i ilk gördüğüm zamanı hatırlıyordum, ailesinin evindeki partideydik. O zaman mı başlamıştı? Daha on dört yaşındayken mi?

"Ben hiç kimseyim," dedim sonunda, kapıya doğru ilerlerken. "Benim bir önemim yok."

"Onun için var," diye hatırlattı bana.

Kapı koluna uzanıp kapıyı açarken ona gülümsedim. "Sanırım öyle," dedim dışarı çıkmadan hemen önce.

BÖLÜM 18

WHIT

Hafta sonu için şehirdeydim, kendi lordum ve ustam tarafından onun dairesinde görünmek için çağrıldım.

Cuma gecesi geç saatlerde babamın evine gittim, ziyaretimi olabildiğince geciktirdim, geldiğimde çoktan yatmış olduğunu gördüğüm için minnettardım.

Kendime bir içki hazırlayıp odama gittim, çantamı yatağın kenarına attım, birkaç şey çıkarıp içkimle birlikte komodinin üzerine yerleştirdim. Mekanik bir şekilde kıyafetlerimi tamamen çıkardım, yatak örtülerini geri çekip aralarına girdim. Masadan bardağımı alarak yıllanmış viskiyi önce yudumladım. Ta ki onu tüketene, son damlasına kadar içene ve dudaklarımı yalayıp boğazımı kaplayan yanma hissinin tadını çıkarana kadar.

Lanet bir soysuz gibi, masanın üzerine bıraktığım buruşuk iç çamaşırını alıp burnuma götürdüm ve derin bir nefesle içime çektim. Hâlâ onun kokusunu alabiliyordum. Misk gibi tadıydı. Seks gibi. Tadının hatırası ağızımı doldururken gözlerimi kapattım, iç çamaşırını göğsümden aşağı kaydırıp zaten sertleşmiş olan aletimin etrafına sardım.

Ona ve benimle konuşma şekline kafayı takmış durumdaydım, sanki beni kızdırmak istiyordu. Daha önce kütüphanede yüzündeki meydan okuyan bakış, beni onu evcilleştirme ihtiyacıyla doldurmuştu. Onu benim yapma ihtiyacıyla. Önceki gece, boşalmak için vücudumu kullandığında, utanmadan ıslaklığını eşofmanımın önüne sürdüğünde... bana lanet olsun. Ona uzanmamak için içimdeki tüm iradeyi kullanmıştım. Ona dokunmamak için.

Onu iyice becermemek için.

Dün gece ne istediğimi bilmiyordum, bu da belli oluyordu. Zihinsel olarak durumun kontrolünü kaybetmiştim ve her yerdeydim. Bu beni hayal kırıklığına uğrattı. Kendime kızdım.

Ona da, adil olmadığını bilsem de.

Hayat ne zaman adil oldu ki?

Kafam dün geceki görüntüleriyle doluyordu. Üstünde kendime dokunduğumda yüzünde beliren zevk, o şehvetli dudaklarını büzüşü, dilinin yalamak için dışarı fırlayışı... İlk meni sıçraması yüzüne çarptığında irkilmişti, sonra orada öylece yattı ve onu aldı. Olması gereken mükemmel küçük itaatkâr gibi.

Siktir.

İlk kez birlikte olduğumuzda, bana sakso çektiğinde, aletim boğazının arkasına çarpıp onu öğürtmüştü. Mükemmel göğüslerine boşalıyordum.

Tanrım.

Orgazm beklenmedik bir şekilde geldiğinde, onun iç çamaşırının içine boşaldım, sessiz bir inilti beni terk etti. Sonrasında orada uzandım, çoktan bittiği için kızgındım. Kontrolü bu kadar çabuk kaybetmekten nefret ediyordum ama sadece Summer söz konusu olduğunda böyleydi.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

O bir zayıflık hâline geliyordu. İstemediğim ya da ihtiyacım olmayan bir şeydi. Belki bu hafta sonu babamla şehirde olmak beni kendime getirirdi. Mesafe anahtardı. İğrenme ise ikinci sıradaydı.

Eğer Summer'dan uzak durursam, onu o kadar çok istemeyecektim. Beni ne kadar muhtaç ettiğini hatırlarsam, bu beni iğrendirirdi.

Derin bir nefes alarak üzerimi temizledim, sonra iç çamaşırını komodin üzerine bıraktım. Günlüğünü alıp açtım ve en son bıraktığım yeri buldum.

Annem beni dinlemeyi reddediyor, onunla her konuşmaya çalıştığımda beni geri çeviriyor ya da konuyu değiştiriyor. Sanırım neler olduğunu biliyor ama yine de bunu durdurmak için hiçbir şey yapmıyor. Tanrı korusun, ya Jonas'ı üzerse. Tek yaptığı onun etrafında çırpınmak. Huzuru korumaya çalışıyor ama o da sırlar saklıyor.

Tıpkı benim gibi.

Sorun değil. Daniel'i kimsenin bilmesini istemiyorum. Bugün yine okulu kırdım, bir maceraya çıktık. Beni dairesine götürmeden ve üzerime çıkmadan hemen önce. Güzeldi. Hoşuma gitti fakat boşalmadım. Denedi, denedi, sanırım olacağı yoktu. Sonunda durmasını sağladım, ona elimle mastübasyon yaptım. Beş dakikadan az bir sürede boşaldı.

Sanırım erkeklerin işi kızlardan daha kolay.

Başka biriyle yaşadıklarını okumaktan rahatsız olarak defteri kapattım. Onu boşaltmayı başaramayan bir ahmak. Aptal herif. Ona nefes versem boşalacakmış gibi hissediyordum, o kadar duyarlıydı.

Sanırım sadece bana gelince tatmin oluyordu.

Sadece ben.

Kapım çalındı, babam yanıtlımı beklemeden odama daldı. Oturduğum yerden kalktım, günlüğü çarşafın altına ittim ve odamı adımlarken ona kaşlarımı çatarak baktım.

“Şimdiden yatağa mı girdin?” Duraksadı, kaşlarını kaldırmış beni izliyordu.

“Yorgunum.” Omuz silktim.

“Becerecek bir vâris bulmaya gitmedin mi?” Elinde tuttuğu bardaktan bir yudum aldı. Viski olduğuna emindim. “Şehre geldiğinde her zamanki planın bu.”

Tanıdığım vârislerden herhangi birine ulaşıp çıkmak isteyip istemediklerini sormak aklımın ucundan bile geçmemişti. “Hiçbiri ilgimi çekmiyor.”

“Annen farklı düşünmen için yalvarırdı.” Bardağı tamamen boşaltıp yakındaki şifonyerin üzerine koydu, sırtı bana dönüktü. Düz bir çizgi hâlindeki omuzları gerilim doluydu. “Baskı uyguluyor.”

“Kimin üzerine? Sana mı?”

Yüzünü bir kez daha bana döndü. “Doğum günün yaklaşıyor. On sekiz yaşına gireceksin. Kendi ayaklarının üzerinde duracaksın.”

Yani, güven fonuna girecektim.

“Yani?” Bunun çocukluğumdan beri sahip olduğum çok katmanlı mirasın ilk adımı olduğunu biliyordum. Sekiz yaşındaydım, belki? İlki anne tarafımdan kalan vakıf fonuydu. Sonra yirmi bir yaşına geldiğimde, baba tarafından büyükbabamdan kalan para gelecekti. Yirmi beşimde, hakkım olan servetin geri kalanı banka hesabıma akacaktı.

Ailem beni bir daha asla finansal olarak kontrol edemeyecekti. Özgürlük o kadar yakındı ki, neredeyse tadını alabiliyordum.

“Annenin senden beklentileri var. Bunlar onun başına geldi. Kız kardeşlerinin de başına gelecek,” dedi babam, boş bir ifadeyle.

Neyi kastettiğini biliyordum. Annem babamla üniversitedeyken evlenmişti ama herkes evleneceklerini daha önceden biliyordu. Lancasterlar Amerikan kraliyet ailesindendi. Sokaktan geçen sıradan biriyle

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

evlenemezdik. Müstakbel eşim belli bir aileden gelmeli, belli bir yaşta ve soyda olmalı, belli bir okula gitmeliydi. Sorgulanmalı, incelenmeli, eğitilmeliydi. Bunların hepsinden annem sorumlu olacaktı. Benim için mükemmel kızı çoktan seçmişti.

Bu kız benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

“Leticia.” Onun adını söyledim. Bedenim, zihnim, hiçbir şey yanıt vermiyordu. O benim denklemimde bir sıfırdı.

“Çok hoş bir kız, Whit. Zeki. Güzel. Soyü kusursuz.”

“O çok sıkıcı.” Küçük bir çocuk gibi somurttum, tüm geleceğim benim adıma planlandığı için kızgındım. “Onu istemiyorum.”

“O, onunla oynamayı bitirdiğinde mağazaya geri götüreceğin bir oyuncak bebek değil,” dedi babam gülerek.

“O, dokunmakla hiç ilgilenmediğim bir oyuncak bebek,” diye karşılık verdim kollarımı kavuşturarak.

Yatağın kenarına yerleşip beni değerlendirmeye başladı. “İşlerin böyle olmasını istemediğini biliyorum. Ben sadece annenin bana söylediklerini söylüyorum. Onun istediği bu. Beklentisi bu. Lancaster adını korumaya kararlı.”

“Doğru çünkü siz ikiniz bunu lekesiz tutmak için çok iyi bir iş çıkardınız,” diye ona çıkıştım.

Yüzünü buruşturdu. “Adil bir ifade. Ayrıca boşanmamız benim hatam. Onu aldatan bendim.”

Tanrım, adam sinir bozucuydu. Aynı anda iki farklı şey söylüyordu. Olması gerektiği gibi ilişkinin tüm sorumluluğunu üstleniyordu ama annemin onu kendisinden nasıl uzaklaştırdığını şimdi anlıyordum. Onu başka bir kadının kollarına itmişti. Olay olduğunda anlamamıştım ama şimdi anlamaya başlıyordum.

“Beni de aynı şeyi yapmam için cesaretlendiriyorsun, görmüyor musun? Leticia’ya karşı bir ilgim yok. Hoş biri ama ondan etkilen-

miyorum. Onunla evli olmayı, arada sırada onunla sevişmeyi ve bir yandan da ilişkiler yaşamayı hayal edemiyorum.” Ona bir parmak salladım. “Senin hayatını istemiyorum. Beni buna zorlamayı bırak.”

Birbirimizi sessizce değerlendirirken babam omzunun üzerinden şifonyerin üzerindeki boş bardağa baktı. Eminim hiçbir şey hissetmemek için boğazından aşağı daha fazla likör yudumlamaktan başka bir şey istemezdi. “Bazen başka seçeneğimiz yoktur, evlat.”

“Bu saçmalık, bunu sen de biliyorsun,” diye tısladım. “Sen ve annem kendi gündemlerinizi bana dayattınız, ikiniz de mutsuz olup boşandınız. Ben asla evlenmeyeceğim.”

“Oğlum-”

“Evlenmeyeceğim.” Sinir krizi geçiriyormuşum gibi hissediyordum ama lanet olsun. “Evlilik bir tuzaktır. Bir gösteriş. Toplumun bulduğu, nadiren hayatta kalma şansı olan bir şey. İkinizin birlikte mutlu olduğu tek bir anım bile yok, biliyor musun? Bir tane bile yok. Anılarımın çoğu ikinizin kavgasına, tartışmalarınıza dair.”

Sıkılmış dişlerin arasından birbirlerine bağırırlardı. Başkaları duymasın diye fısıltıyla bağırırlardı ama biz onları hep duyardık. Tartışmaları kız kardeşlerimi korkuturdu. Hizmetçiler kulak misafiri oldukları için kovuldular. Diğer kadınların isimleri annem tarafından sürekli gündeme getirilirdi ve babam her zaman bir iliş-kisi olduğunu inkâr ederdi.

Oysa vardı. Yaptı. Janine Weatherstone’a yıllarca bağlı kaldı. Sanki ona bağımlıydı.

Eğer uzaktan da olsa kızına benziyorsa, bu hissi anlayabiliyordum.

Babamın benimkine çok benzeyen bakışları üzerimde daraldı. “Güzel. Fantezi tavsiyesi mi istiyorsun? Eğer parayla aile işin içinde olmasaydı ve biz de yalnızca sıradan insanlar olsaydık sana ne söylerdim?”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Başımı salladım. “Söyle bana.”

“Uygun soyun ve önemli aile isimlerinin canı cehenneme. Ona her baktığında seni ateşleyen birini bul. Konuşabileceğin, kavga edebileceğin, aynı şiddetle sevişebileceğin birini. Ayrıca o kadını bulduğunda, gitmesine izin verme,” dedi şiddetle.

Bardağını eline aldı, alkolün son damlalarını içmeden önce buzu tıngırdattı. “Ya yapman gerekeni yapıp aileni memnun edersin ya da istediğini yapıp tüm dünyayı becerirsin. Seçim senin, Whit.”

Başka bir şey söyleyemeden ya da ona soru sormadan, kapıyı arkasından çarparak odamdan çıktı.

BÖLÜM 19

SUMMER

Karanlıkta fısıldanan adım beni uyandırdı. Önce rüya gördüğümü sandım. Ses derindi. Tanıdıktı. Bana Whit'inkini hatırlattı.

Adımı tekrar duydum ve uykuda kalmak için mücadele ederek yorganın altında kıpırdandım. Whit de işin içindeyse rüya güzel olacaktı. Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordum.

Sert parmaklar omzumu kavradı. "Savage."

Gözlerimi açtığımda karanlık bir figürün üzerimde belirmediğini gördüm. Dudaklarımı araladım, çığlığım boğazımda düğümleniyordu. Eldivenli bir el yüzümün alt kısmına yerleşerek beni susturdu. Kalbim hızla çarpıyor, çığlığım eldivenin ardında boğuluyor, onun tutuşu altında debeleniyordum.

Yüzünü bana doğru itti. Keskin elmacık kemikleri. Açılı çene. Şehvetli ağız ve buz gibi gözler.

Whit Lancaster. Canlı canlı.

"Sessiz ol," diye fısıldadı, sesi bir tehditti. Ölümküldü.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Başımı yatağa sabitleyen elinin ne kadar güçlü olduğuna hayret ederek çırpındım. Zengin deri kokusu kafamı dolduruyor, eldivenli parmaklarını ısırarak istiyordum. Bana doğru uzanıp diğer kolunu beni tutmak için kullandı, hareket etmemi engellemek amacıyla vücudunu benimkinin üzerine örttü. “Ne oluyor, Savage?”

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum. Bunu hissetmeliydi. Ne kadar korktuğumu bilmeliydi.

“Sadece benim,” diye fısıldadı. “Sakin ol.”

Sesi her zamankinden daha yumuşaktı. Hemen dediğini yaptım, bedenim de düşüncelerim gibi hareketsizleşti. Deri kaplı elinin altında zorlanarak titrek bir nefes aldım, sanki ani itaatimi hissetmiş gibi elini ağzımdan çekti.

Yüksek sesle nefes verdim, ayağa kalkıp odayı adımlamaya başlamasını izledim. Tamamen siyah giyinmişti. Siyah kapüşonlu *sweatshirt*’le *jogger* pantolon. Ayaklarında siyah *Nike*’lar ve saçlarını örten siyah bir bere.

“Neden böyle giyindin?” diye sordum uykulu sesimle.

“Kimsenin beni görmesini istemedim,” dedi Whit, pencereye gidip perdeleri kenara iterek dışarıya bakarken sırtı bana dönüktü.

“Kız kardeşin güvenlik sistemini *hack*’lesin,” dedim ona.

Omzunun üzerinden baktı. “O burada değil. Kelimenin tam anlamıyla yurt salonunuza gizlice girdim, gölgelerde saklandım.”

“Neden?” diye sordum inanamayarak. “Bugün cumartesi. Hafta sonu için gittiğini sanıyordum.”

“Erken döndüm.” Eldivenli ellerini pencerenin kenarlarına dayamış, bir ayağını öne eğmiş, benimle konuşurken bakışlarını manzaraya dikmişti. “Seni düşünmeden duramadım.”

Yatakta doğruldum, onun bu itirafı aklıma gelen tek kelimeyi ağzımdan kaçırmama neden oldu.

“Neden?”

Pencereden uzaklaşıp yatağıma döndü, elleri yüzümü kavrayarak beni ona bakmaya zorluyordu. “Sanki düşüncelerim senden başka bir şeyle meşgul değilmiş gibi. Dün gece seni düşünerek mastürbasyon yaptım. Bu sabah yine seni düşünerek mastürbasyon yaptım. Daha sevişmedik bile ama kafayı takmış durumdayım.”

Whit yüzümü bırakıp sanki hastalıklı biriymişim gibi benden uzaklaştı, ayağa kalktı ve tekrar adımlamaya başladı.

“Sanki burayı soyacakmışsın gibi giyinmişsin,” dedim sesim titreyerek. “Odama gizlice girerek büyük bir risk alıyorsun.”

“Ailemin bu okulun sahibi olduğunu, bu yüzden başımın belaya girmeyeceğini düşünürsek, hiçbir şeyi riske atmıyorum. Beni yatağında, sen aletimin üzerine oturmuş hâldeyken bulabilirler ve bu konuda hiçbir şey yapmazlar.” Parmağını bana doğru itti. “Şu anda riske attığım şey, tüm lanet geleceğim. Senin umurunda bile değil.”

Kaşlarımı çattım, neyi kastettiğinden emin değildim. “Benim senin geleceğinle ne alakam var?”

“Seni hiç düşünmemem gerekirken kafamı karıştırıyorsun, Savage. Sen benim için bir hiçsin.”

Sözler acımasızdı fakat arkasında gerçek bir duygu yoktu, bu yüzden söylediklerine alınmadım.

“O zaman neden buradasın?” diye sordum sakince.

Whit ellerini saçlarının arasına sokup alnına doğru çekerken bir yandan da beni inceliyordu. “Bilmiyorum.” Sesi kesinlikle işkence görmüş gibi geliyordu.

Onun işkencesi benim gücümdü. Bunu ona yapan bendim. Gelecek yorumuyla ne kastettiğinden pek emin değildim ama şu anda bunun bir önemi yoktu. Önemli olan onun geri dönmüş olmasıydı. Benim yüzümden kampüse döndü. Benim için.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Yorganı geriye itip dizlerimin üzerinde doğruldum ve yatarken giydiğim büyük boy tişörtün eteklerine uzandım. Akıcı bir hareketle tişörtü çıkarıp bir kenara fırlattım. Üzerimde iç çamaşırmıdan başka hiçbir şey yoktu. Bakışları göğsüme düştü, gözleri ateşle parladı. Dört ayak üzerine kalkıp yatağın en ucuna kadar süründüm. Tam önümde durdu, siyah deri eldivenli eli çenemin altından kaydıığında başımı geriye doğru eğdim, böylece dizlerimin üzerinde yükselmekten başka seçeneğim kalmadı.

“Sen bir adak mısın?” diye sordu, sesi aldatıcı bir şekilde yumuşaktı, gözleri ıslıl ıslıldı.

Serin hava vücudumda fısıldayarak beni titretiyordu. Meme uçlarım neredeyse acı verici noktalara kadar sertleşiyordu. “Eğer istediğin bensem, evet.”

“Sen her zaman istediğim şeysin.”

Ona gözlerimi kırpıştırarak baktım, itirafıyla yüzümde gezinen gözlerindeki bariz özlem karşısında şok oldum. Elini boynumun uzunluğu boyunca, köprücük kemiğimin üzerinde gezdirdi. Pürüzsüz siyah deri, ısınmış tenime karşı yumuşak ve serindi; gözlerimi kapattım, parmak eklemlerini göğsümde gezdirdiğinde bir nefes aldım. “Sahip olamayacağım şeyleri istememe neden oluyorsun.”

Baş parmağı ve işaret parmağıyla meme ucumu sıktı, çekti. İrkil-meme sebep oldu. Aynı şeyi diğer meme ucuma da yaptı. Ben çığlık atana kadar onu büküyor, sonra serbest bırakıyordu. Başını eğerek zonklayan et parçasını istediğimden daha kısa bir süre yaladı.

Whit yataktan uzaklaşırken bakışları hâlâ parlayan meme ucumdaydı. “Neden hep senin canımı yakmak istiyorum?”

Sesi işkence görmüş gibi geliyordu. Ayrıca eğer beni tehdit etmeye çalışıyorsa, işe yaramıyordu.

Göğüslerimi avuçladım, kendimi okşuyordum. “Yapamazsın.”

“Neden?” Kaşlarını çatı.

“Çünkü bana dokunma şeklini çok seviyorum.” Başparmağımı ıslak meme ucuma sürdüm, ben bakışlarının sıcaklığıyla ıslanırken her hareketimi izliyordu. “Acıdan bile zevk alıyorum.”

Gözleri ateşle karardı. “Sen de benim kadar berbat durumdasın.”

Başımı salladım. “Biz biriz ve aynıyız.”

Sertçe yutkundu. “Elini iç çamaşırının içine sok,” demeden önce âdemelması hareket etti.

Dediğini yaparak parmaklarımı soluk pembe iç çamaşırımın ön kısmına daldırdım. Özel bir şey değildi. Ancak bana sanki sadece onun için pahalı bir iç çamaşırı giyiyormuşum gibi bakıyordu. Bu bakış beni sırlıslıklam etti. Parmaklarım kıvrımlarıma batıyor, ıslaklığımın arasından kayıyordu. O kadar ıslaktım ki, bunu duyabildiğine emindim.

“Bana elini ver,” dedi, elimi iç çamaşırımdan çektim, kaplanmış parmaklarım parlıyordu. Keskin bir nefes aldı, bileğime uzanıp elimi ağzına götürmeden önce göğsü yükseldi.

Dilini dışarı çıkardı, her bir parmağımın üzerinde yavaşça gezdirdi. Nefesim kesik kesik geliyordu, bakışlarım dilindeydi, sanki tadımın tadını çıkarıyormuş gibi parmaklarımın üzerinde gezinmesi beni tahrik ediyordu.

“Tekrar yap,” diye mırıldandı avucuma karşı. Bakışlarım onunkilere kaydığında elimi nazikçe öptü. “Seni ne kadar ıslattığımı duymama izin ver.”

Parmaklarım bir kez daha bacaklarımın arasındaydı, elim pembe pamuğu sıkıca esnetmekle meşguldü. Ovaladıkça klitorisim zonkluyor, hızımı artırıyordum. Islak, özensiz sesler odayı dolduruyordu. Eğildi, eldivenli parmaklarını bileğimin etrafında dolaştırıp beni durdurdu. Yüzü benimkine dönüktü, nefesi dudaklarımda dolaşıyordu.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Bu gece seni becereceğim,” diye fısıldadı.

Başımı salladım, gözlerim büyümüştü ve kırışmıyordu.

“Önce seni boşaltmak istiyorum,” diye devam etti, bileğimi sıkıca kavradı. “Bunu istiyor musun?”

“Evet,” diye bir nefeste cevap verdim, hiç tereddüt etmeden.

“Kımıldama.”

Elini bileğimden çekerken hareketsiz kaldım, arkamdaki yarağa turmanışını izledim. Uzanıp başını bacaklarımın arasına soktu, yüzü tam kadınlığıma geliyordu. “Elini çıkar,” dediğinde elimi iç çamaşırimdan çektim, heyecandan nefesim kesiliyordu.

Tamamen giyinikti. Eldivenli elleri kalçalarımın iç kısmına bastırıyor, beni daha geniş açıyordu. Dikkatli parmaklarıyla iç çamaşırimı kenara iterek beni ortaya çıkardı, ben de onun kıvrımlarını incelemesini, dudaklarını aralamasını, dilinin ağzının köşesine dokunmak için gizlice dışarı çıkmasını izledim. “Çok ıslak.”

Bir hamle yapmasını beklerken kalçalarım titriyor, tüm vücudum sarsılıyordu. Başını kaldırdı, ağzı kadınlığımanın tam ortasına geliyordu ve burnunu sürttü. Alaycı, hafif vuruşlar, başımın dönmesiyle kalp atışlarımın hızlanmasına neden oluyordu.

“Yüzüme otur,” diye fısıldadı ama oturmadım. Ya onu boğarsam? Ya ben-

Elleri kıcımlı kavrayıp beni aşağı doğru bastırdı, böylece istediğini yapmaktan başka seçeneğim kalmadı. Dilini dışarı çıkararak kıvrımlarımı, klitorisimi yaladı. Etrafında dönüyor, her yerimi keşfediyordu. Parmakları klitorisime yaklaşıyor, beni okşuyor, ben yüzünün üstünde sürtünürken beni tahrik ediyordu. Bakışlarımız kilitlendi; gözlerindeki sıcaklıktan, beni yutarken beni bu kadar dikkatle izlemesinden büyüleniyordum.

İşaret parmağını kıcımda yukarı aşağı gezdirdi, dokunuşu bir tüy kadar hafifti. İçimden bir ürperti geçti, orgazmımın çoktan yaklaştığına

dair bir uyarı işaretiydi ve bacaklarımı daha geniş açtım, utanmadan ağzına doğru sallanırken başımı geriye attım. Kıcımlı kavradı, beni ona doğru hareket ettirdi. Dilinin hızı artarken ben de daha fazlası için çaresizce büyülü ağzına doğru geriliyordum.

Orgazm vurdu, yüzünde ileri geri kayarken adı dudaklarımdan döküldü. Dili klitorisime çarpıyor, parmağını kıcıma bastırıyordu. Kadınlığım gerildi, başımı geriye atarken görüşüm bulanıklaştı, içimin derinliklerinden bir inilti geldi. O vazgeçmiyordu. Ağzı hâlâ benimle çalışıyor, eldivenli parmağı kıcımlı okşuyordu. Diğer kolu belime dolanıyor, beni şiddetle yerken beni ona doğru tutuyordu.

İlk orgazmın hemen ardından gelen bir başka orgazm beni şaşırttı. O kadar güçlü değildi ama yine de içimde dalgalanan ürpertiler gönderirken beni nefes nefese, çaresiz bir karmaşa içinde bıraktı. Ondaki uzaklaşmaya çalışırken uyluk kaslarım gerildi, o da beni tutuşunu gevşetti, böylece yanına yığılabildim. Düşüncelerimle kalbimi sakinleştirmeye çalışarak gözlerimi kapattım.

Tanrım, bu çok etkileyiciydi. Bana bakışı. Bana dokunuşu. Daha önce kimse arkama dokunmamıştı ve bu kadar iyi hissettireceğini hiç bilmiyordum.

Yataktan yuvarlandığını duydum. Eldivenlerini çıkardı, masamın üzerine fırlatırken deriden bir tokat sesi geldi. Giysiler çıkarılırken hışırdıyordu. Gözlerimi kapatarak hareketsiz kaldım, onun dönmesini beklerken içimi bir beklenti kapladı.

Yatak onun ağırlığıyla alçaldı, gerilmiş iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı çekip tamamen çıkarırken parmaklarının kalçalarım dokunduğunu hissettim. Beni sırtüstü yatırıp üstüme çıktı. Beni yatağa bastıran ağırlığı neredeyse bir rahatlıktı. Saçlarımı alnımdan uzaklaştırdı, dokunuşu garip bir şekilde nazikti, yavaşça gözlerimi açtığımda beni izlediğini gördüm. Bakışlarındaki her zamanki soğukluk eriyip gitmiş, yerini kusursuz bir sıcaklık almıştı.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Hayatta mısın?” diye sordu alaycı bir şekilde.

Altında gerindim, sert aleti karnıma yaslanıyordu. “Hiç sanmıyorum.”

“Sen pis bir kızsın, nasıl da hevesle yüzüme bindin.” Eğildi, dudakları dudaklarımla buluşup dili ağzımın içine daldı. Kokum her tarafına yayılmıştı, kendi tadımı alabiliyordum. Tuzlu tatlı.

“İyi hissettirdi,” diye mırıldandım dudaklarına doğru uzanırken, ellerim sırtından aşağı kaydı.

Ellerini yüzümün iki yanındaki şilteye dayayarak yukarı kalktı, üzerimde gezindi. “Bu gece buraya gelmemeliydim.”

Sözlerini duymazdan geldim, bunun yerine gözlerimi kapatıp bedenimi onunkine doğru eğmeyi seçtim.

Whit omzumu şiltenin üzerine bastırıp beni kuvvetle tuttu. “Sahip olduğumuz şey anlamsız.”

İşte yine kendini ikna etmeye çalışıyordu.

“Seni sadece günlüğün elimde olduğu için kullanıyorum,” diye hatırlattı, ağzı aniden kulağımdaydı. “Senin bütün kirli sırlarını öğreniyorum, Savage. Liseye başladığından beri birinci sınıf bir fahişesin.”

Birden öfke seline kapıldım. Neden ağzını açıp böyle boktan şeyler söylemek zorundaydı ki? Her şeyi mahvediyordu. Onu bedenimden uzaklaştırmaya çalıştım ama çok ağırdı. Çok güçlüydü. “Bırak beni.”

“Küçük birinci sınıf öğrencisi Summer Savage, kampüste gizlice dolaşıp on sekiz yaşındaki erkek arkadaşı tarafından becerilmekten hoşlanıyordu,” diye mırıldandı kulağıma, parmakları kolumdan usulca aşağı indi, bileğimi buldu ve bir mengene gibi sıkı. “Yaşlı Daniel aptalın tekiydi, değil mi?”

Whit’e karşı daha önceki tüm şefkatli duygularım, söylediği her zalim kelimeyle buharlaşıyordu. “Kapa çeneni.”

“Gerçekler acıtıyor mu? Yazıların gittikçe daha iyi oluyor.” Kolu-mu başımın üzerine kaldırdı, bakışlarını üzerimde gezdirirken orada ruttu. “Yine de o günlükte söylenmemiş bazı şeyler varmış gibi hissediyorum.”

Korku, dallarını içimin etrafına sarıyor, gittikçe daha sıkı kenetleniyordu. Daniel’la ilişkim bittikten sonra Yates pençelerini tamamen içime batırmıştı. Ayrıca Whit o kayıtları okuduğunda...

Benimle hiçbir şey yapmak istemeyeceğini varsayıyordum.

“Kendinden bile sır saklıyorsun, değil mi?” Gövdesini benimkine bastırıyordu, aletin kadınlığını dürttüğünü hissedebiliyordum. Diğer bileğimi tutup başımın üzerine doğru çekti, böylece ikisini de kavradı. Kendimi kapana kısılmış hissediyordum. Güçsüz.

Tahrik olmuş.

Öfkesiyle kötü sözlerinin beni neden bu kadar tahrik ettiğini anlamıyordum ama buna karşı çaresizdim. Biz hastaydık. Yaptığımız şey... ahlaksızcaydı.

Whit aşağı kaydı, ağzı göğüslerimdeydi, hassas tenimi düpedüz tatlı öpücüklerle kaplıyordu. Meme uçlarımdan birini ağzına alıp emdi, emdi. Beni altında kıvrandırıyor. Aynı şeyi diğerine de yaptı. Tenimi ısıyor, dişlerini geçiriyordu, ben onun tutuşuna karşı mücadele ederken haykırıyordum.

Meme ucumu serbest bıraktı, üzerine yumuşak bir nefes üflediğinde ısırdığı et zonkladı. Dikkatini diğer meme ucuna verdi. Yaladı. Emdi. Isırdı. Acıttı. Dişlerinin etime battığını hissediyordum ve bu, kalçalarımın arasında bir ağrıya dönüşüyordu. İçime girmesini dileyerek bacaklarımı kalçalarına doladım.

“Prezervatif kullanmayacağım,” diye mırıldandı. Beni tutuşunu bıraktı, böylece aramıza uzanabiliyor, eli aletin tabanını kavırıyordu. “Seni hissetmek istiyorum.”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Doğum kontrol hapı kullanıyorum.”

Whit güldü. “Tabii ki öylesin. Güzel, küçük fahişe. Hiçbir sonuç olmadan istediğin kişiyle yatmaya tamamen hazırsın.”

Hiç düşünmeden ona tokat atmak için hamle yaptım ama o daha hızlı davrandı, ben onun kendini beğenmiş suratına tokat atmadan bileğimi yakaladı. Beni tutarken ifadesi karardı, bakışlarımız kilidlendi, ben sessizce öfkeleniyordum. Böyle korkunç şeyler söylediğinde beni inanılmaz derecede sinirlendiriyordu.

Ancak derinlerde... Yine de hoşuma gidiyordu. Bazen çok fazla.

“Sana fahişe dememden hoşlanmıyor musun?” diye sordu alaycı bir tavırla. “O zaman çok kötü.”

İçime girdiğinde beni tamamen, sonuna kadar doldurdu. İçimden bir nefes kaçtı ve itmeye başlarken elimi bıraktı, tekrar içeri girmeden önce neredeyse tamamen dışarı çekildi. Acımasızca, sabit bir hızla içime girdi. İtişlerinin gücü beni yatağa doğru itiyordu, ben de bunu kabul ediyordum.

Kahretsin, *hoşuma gidiyordu*. Whit’in vücuduma batması çok iyi hissettiriyordu. Hareketlerinde hiç tereddüt etmiyordu. Sakarlık yoktu, emin olup olmadığını, iyi olup olmadığını sormak yoktu. Dikkatli dokunuşlar ya da nazik okşamalar yoktu. O acımasızdı. Beni bir makine gibi beceriyor, kalçaları çalışıyor, kalın aleti tekrar tekrar içime giriyordu. Sanki o ittikçe tüm varlığım canlanıyordu, ta ki ben ona yapışana, terli bedenlerimiz birbirine yapışıp tek bir vücut gibi hareket edene kadar.

“Kahretsin, çok sıkısın,” dedi inleyerek, beni yatağın daha derinlerine bastırırken yüzünü boğazıma gömdü. Ellerimin kıkına yerleşene kadar aşağı kaymasına izin verdim, vücudumun içindeki her itme ile oradaki kasların esnediğini hissediyordum. Daha fazlasını, hepsini isteyerek bastırdım, o da boynumu yaladı. Emdi.

Ellerim ulaşabildiğim her yerde dolaşıyordu. Vücudu çok güzeldi. Pürüzsüz, kaslı ve kusursuzdu. Aleti mükemmel oturuyordu, sanki birbirimiz için yaratılmışız gibiydi. İçime her girdiğinde yıldızları görüyordum. Karnım titriyordu. Tekrar boşalacaktım.

Başının arkasını kavradım, parmaklarım ipeksi yumuşak saçlarına batıyordu ve çekiştiriyordum. Homurdandı, üstümde tamamen hareketsiz kaldı, aleti zonkluyor, titremelerle sarsılmadan hemen önce bedenimin derinliklerinde titreşiyordu.

Dişlerinin arasından, “Siktir,” diye mırıldandı, tüm kontrolünü kaybederken kalçaları çılgınca sallanıyordu. Sıcak bir sıvı fışkırması beni sular altında bıraktığında onun geldiğini fark ettim. İç duvarlarımı onun etrafında sıktım, kasıtlı olarak onu sağmaya çalıştım ve bir kez iterken dudaklarından bir dizi küfür çıktı. İki kez. Üçüncü kez.

Sonra üstüme yığıldı.

Bir süre orada yatıp kendimi toparlamaya çalıştım. Orgazm olmamıştım. Tüm vücudum diken üstünde, düşmek için can atıyordu ama o kıpırdamıyordu. Hayal kırıklığı üzerime çökerken, onu üzerimden atmak için çaresizce omuzlarını ittim.

Bedenimden çekildi, içimden meni fışkırdı ve ıslak bir nokta bıraktı. Ondaki uzaklaşıp kendimi onun yanına yapıştırdım, ikimiz de nefesimizi tutmaya çalışıyorduk.

“Sen gelmedin,” dedi birkaç saniye sonra, sesi bir fısıltı gibiydi.

Başımı salladım. “Hayır.”

Eli bacakları arasına indi, çevik parmakları klitorisimi buldu.

Daireler çizerek ovuyor, beni öfkeyle boşaltmaya çalışana kadar hızı artıyordu. Hiçbir şey gerekmiyordu. Uzun parmaklarının birkaç emin darbesi ile bir roket gibi patladım, orgazmım içimde sarsılırken tekrar tekrar, “Ah Tanrım, ah Tanrım,” diye bağırdım.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Elini kadınlığımdan çektiğinde gözlerimi açtım, tam zamanında işaretparmağındaki birbirine karışmış sıvılarımızı emişini izledim. “Sana üç tane olacağını söylemiştim.”

Zihnim karmakarışık, ne dediğini ancak yataktan kalkıp kıyafetlerini rahatça giydikten sonra hatırladım. Ayağa kalktım, titreyen kalçalarımı birbirine kenetleyerek onun giyinmesini izlerken söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştım.

“Benden nefret mi ediyorsun?” diye sordu, iç çamaşırını çıkarmadan eşofmanını çekiştirirken.

Ona baktım, benden ne istediğinden emin değildim.

“Yapmalısın,” diye devam etti, kapüşonunu başının üzerine çekti, o güzel gövdesi görüş alanımdan kayboldu. “Sana bok gibi davranıyorum ama yine de benim için geliyorsun. Hem de defalarca.”

“Senden nefret ediyorum,” diye kabul ettim. Yatağın kenarına oturup, bana sırtını dönerek ayakkabılarını giyerken uzaklaştım.

“Güzel.” Sesi memnun görünüyordu. “Sonunda seni sistemimden atacağım, derin düşüncelerim dediğin o saçmalığı sana geri vereceğim ve zamanda bu anın var olduğunu unutabileceğiz.”

Ayağa kalkıp kollarını tavana doğru uzatışını izledim, *sweatshirt*’ü yukarı kalktı ve düz karnının seksi bir şeridini ortaya çıkardı. Onu oradan yalama düşüncesi ağzımı sulandırıyordu.

Her yerinden yalamak.

“Çünkü inan bana, sen o kadar unutulabilirsin.” Gözlerimi kırıştıran on a odaklandım, inanılmaz derecede yakın olduğunu çok geç fark ettim. Çenemi tutarak beni ona bakmaya zorladı. “Sevişme için teşekkürler.”

Beni bırakmadan önce dudaklarıma cezalandırıcı bir öpücük kondurdu, arkasına bile bakmadan kapıya doğru ilerledi, bir kilise faresi kadar sessiz bir şekilde dikkatle açıp arkasından kapattı.

Sözleri tekrar ve tekrar aklımdan geçti, saçmaladığını anlıyordum. Kampüse erken dönmesinin tek nedeni bendim. Beni düşünmeden duramıyordu. Bunlar tam olarak onun sözleriydi.

Ben unutulmazdım. Sadece kendini öyle olduğuma inandırmaya çalışıyordu.

Dudaklarım kıvrılmaya başladığında, parmaklarımı dudaklarımın üzerine koyarak gülümsememin yayılmasını engellemeye çalıştım ama faydası yoktu.

Aptal, şımarık çocuk.

BÖLÜM 20

SUMMER

Üç gün boyunca beni görmezden geldi.

Tabii ki öyle yapacaktı. Daha önce de yapmıştı. Şimdi beni canı çıkana kadar beceriyor, sonra da sınıfta yokmuşum gibi davranıyordu. Kampüste. Öğle yemeğinde. Koridorlarda. Bu onun her zamanki çalışma şekliydi, alınmıyordum bile. En azından diğer herkes beni rahat bırakıyordu.

İstedğini yapmasına izin verdim. İstedğini elde ettikten sonra öfke nöbeti geçiren küçük, somurtkan bir bebek gibiydi. Bana sessiz, bir yabancıymışım gibi davranıyordu. İstedği kadar rol yapabilirdi. Birbirimizin o kadar farkındaydık ki, birbirimizin yanında olduğumuz her an aramızdaki havanın çatırdadığına ve elektrikle kıvılcımlandığına yemin edebilirdim. Amerikan Siyaset Bilimi'nde her zaman benden önce yerine oturuyor, ben yanından geçerken gözleri beni takip ediyordu. Sadece bir bakışla tüm vücudum aydınlanıyordu.

Beni tamamen tedirgin ediyordu, sanırım ben de onu aynı şekilde tedirgin ediyordum. Aramızdaki farkındalık her geçen gün artarken, koridorda ya da sınıfta yanımdan geçtiğinde daha cesur davranıyordum.

Kimin fark edeceğini umursamadan pervasızca bakıyordum. Kim bir şey söyleyebilirdi ki? O da bana bakmaktan kendini alamıyordu, gözleri göğsüme gidiyordu. Bacaklarıma. Eteğimin bel bandını sırf onun için kıvrıyordum, etek ucu kalçalarımın etrafında dans ederken sessizce onun aklım başından almayı umuyordum.

Bir gün Fransızca dersimden sonra salon insanlarla dolup taşıyordu, hepimiz tek bir vücut gibi hareket ediyorduk. O yaklaşıyordu, başı herkesten yukarıda, bakışları benimkine kilitlenmişti. Yanımızdan geçerken parmakları kısa bir süreliğine benimkini buldu, o kadar hızlıydı ki neredeyse olmadığına inanabilirdim. İşaret parmağı kıvrıldı, kısa bir süreliğine benimkine dolandı. Bir saniye dokunuyorduk... Sonra gitmişti.

Whit Lancaster tehlikeli bir saplantı hâline gelmişti, onu aklımdan nasıl çıkaracağımı bilmiyordum. Kanımdan. Beni sisteminden atacağını söylemişti ama bu nasıl mümkün olabilirdi? Her etkileşimimizde daha da kötüleşiyordu. O... daha fazlası oluyordu.

Onu da aynı şekilde etkilediğimi düşünmeden edemiyordum.

Hafta ortasında bir sıcak hava dalgasına yakalandık. Soğuk sabahlarla sert öğleden sonra rüzgârları ile çarpılmadan önceki son yaz parçasıydı. Bunu bitmek bilmeyen yağmurlar takip edecekti ve en sonunda da kardan başka bir şey yoktu. Kampüsteki herkes bulabildiği her fırsatta dışarıda, sıcak havayla parlayan güneşin son kırıntılarını yakalamaya çalışıyordu. Öğle yemeğinde, boş zamanlarda, okuldan sonra.

Perşembe günü öğle yemeği sırasında, yemekhanede sıraya girip kasiyere ödeme yapıyordum. Dışarı çıkmak için döndüğümde Chad'e çarptım, neredeyse elimdeki sarılı sandviçle cips paketini yere fırlatıyordum.

Chad dirseğimi tutup beni sabitledi. "İyi misin?"

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Ona baktım. Chad çekici biriydi. Whit kadar yakışıklı değildi ama ona yakındı. Sıcak ela gözleriyle koyu kahverengi saçları vardı. İngiliz kraliyet ailesiyle bağlantıları olan seçkin bir aileden geliyordu, teyzesi bir dükle evlenmişti. Kylie Jenner ve ekibiyle takılan sosyal medya fenomeni kız kardeşi sayesinde ailesi de dedikodu dergileriyle sitelerinde sık sık yer alıyordu.

Ne var ki, dirseğimin üzerindeki eli bana hiçbir şey yapmıyordu. Bir kıvılcım bile yoktu. Dokunuşu anlamsızdı.

“İyiyim. Teşekkürler.” Ona belli belirsiz bir gülümseme sundum ama hiçbir tepki vermedi. Sadece elini bıraktı, bana bir kez başını salladı ve gitti.

Arkadaşlarına doğru giderken onu izledim, tabii ki Whit de onlardan biriydi. Bakışları benimkilere takıldı, ifadesi okunamıyordu, ben de bana şantaj yapan güzel çocuğa baktım. Bana boktan isimler takan bir çocuk, sanki gördüğü en güzel şeymişim gibi bana dokunuyor, ağzıyla beni çılgına çeviriyordu. Parmaklarıyla.

Tanrım, ondan nefret ediyordum. Çok kafa karıştırıcıydı.

Günün geri kalanında Whit'i bakışlarında neredeyse tiksintiyle beni izlerken yakaladım. Ya da öfkeyle. Bilemiyordum. İnanılmaz derecede sinir bozucu biriydi, üstelik şimdi onu görmezden gelen bendim. Yapabiliyorken günün ve güzel havanın tadını çıkarmaya kararlıyım. Öğleden sonra geç bir saatte Sylvie'yle kütüphanenin yakınındaki çimenlerin üzerinde oturuyorduk, kalçalarımızın arkası çimenlerden kaşınıyordu.

“Battaniye getirmeliydim,” diye homurdandım kendimi kaşırken.

Sylvie güldü. “Kaşıntıyı seviyorum. Beni canlı hissettiriyor.”

Ona bir bakış gönderdim ama çok ciddi görünüyordu. Bazen çok tuhaf oluyordu. Ölüm konusunda yalan söyleyip söylemediğini merak ediyordum ama bundan bahsederken hep çok samimiydi.

“Nasıl hissediyorsun?”

“Ah, ben iyiyim.” Elini sallayarak sorumu geçiştirdi. “Annem bana yeni bir doktor buldu.”

Kaşlarımı çatarak çimleri kopardım. “Ne için?”

“Kimse benim sorunumun ne olduğunu anlayamıyor. Duymak istediği cevapları vermediklerinde, yoluna devam edip yeni bir tane buluyor.” Sylvie omuz silkti. “Bu onun tarzı. Bana en iyi tıbbi müdahalenin yapıldığından emin olmak istiyor, ayrıca buna kesinlikle gücümüz yeter.”

Sylvie’nin sağlığı için harcanan parayı ancak hayal edebilirdim. “Bir hastalığın mı var?”

“Ah, her çeşit hastalığım var, isimlerini telaffuz edemiyorum, neredeyse hepsi tedavi edilemez.” Ellerini neredeyse dua eder gibi birbirine bastırdı, parmakları birbiriyle dans ediyordu. “Bir ara bakmak istersen tıbbi dosyamın bir kopyası bende var.”

“Hiç sanmıyorum,” diyerek onu daha da güldürdüm. “Hafta sonu bu yüzden mi gittin? Annenle birlikte miydin?”

“Gittiğimi nereden biliyordun? Kimseye söylemedim. Annem cuma sabahı gelip gitmemiz gerektiğini söyledi. Beni *Rolls*’a bindirip götürdü. Annem her zaman şık bir şekilde seyahat eder.” Beni düşünürken gözleri kısıldı. “Dur bir dakika. Whit’le konuştun mu? Gittiğimi sana o mu söyledi?”

“Hayır.” Konu abisi olduğunda Sylvie’yi tamamen inkâr ediyordum. “Konuşmuyoruz.”

Gerçekten konuşmuyorduk. En azından pek değil. Sadece ~~karış~~ıyorduk. Birbirimize kötü şeyler söylüyorduk. Soyunuyorduk. Ayrıca birbirimize orgazm yaşatıyorduk. Artık tam anlamıyla ~~seviş~~meye başlamıştık, tek düşünebildiğim buydu. Tekrar yapmak için sabırsızlanıyordum.

“Tabii ki konuşmuyorsunuz,” dedi Sylvie, sesinde şüpheyle cınlayan bir tonla. “Sana sanki seni yemek istiyormuş gibi bakıyor.”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Yanaklarım ısınıyordu, kızarmış olmalıydı. “Öyle değil.”

“Öyle. Yanından her geçişinde sana bakıyor. Hatta başını çevirip gidişini bile izliyor, oysa bunu hiç yapmaz. Onaylamana ya da inkâr etmene gerek yok çünkü ben zaten biliyorum. Siz ikiniz birliktesiniz.” Yüzümdeki mahcup ifadeyi görünce güldü. “Annem küplere binecek, eminim bunu ona inat yapıyor, o yüzden yapabiliyorken tadını çıkar.”

Öyle olmasını istemese de sözleri derinden etkiledi. Beni sadece annesini üzme için mi kullanıyordu? Yapabiliyorken onun tadını çıkarmalı mıydım?

Tanrım, tam bir pislikti.

Sylvie elini gözlerinin üzerinde tutarak etrafına bakındı, birini fark edince yüzü aydınlandı. “Hey! Buradayım!” Kolunu kaldırıp el salladı.

Onun baktığı yöne doğru baktığımda Spencer’la Whit’in bize doğru geldiklerini gördüm. Her zamanki gibi sıkılmış bir ifadeyle yanıma gelişini izlerken kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu. Sanki buradan başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibiydi. Benim yanımdan başka bir yerde.

“Sevgili abim. Spencer.” Sylvie başını onlara doğru eğdi, onlar da aynısını yaptılar. “Siz iki beyefendi bu güzel, sıcak öğleden sonra ne yapıyorsunuz?”

“Becerecek kız arıyorum,” dedi Whit, bakışları benden başkasını görmüyordu.

Spence rahatsız bir şekilde gülerken Sylvie sinirli bir ses çıkardı. “Sana son fetihlerini duymak istemediğimi söylemiştim, sevgili abim.” Bana baktı, dudakları kıvrıldı. “Sadece kaba dilinle arkadaşımı şok etmeye çalışıyorsun.”

“Bundan pek emin değilim. Savage’ı pek şaşırtacağımı sanmıyorum,” dedi Whit boktan bir sırıtışla.

Ona ters ters baktım, keşke ona vurabilseydim.

Ayrıca bana dokunmasını da isterdim.

Spencer'dan gelen daha rahatsız edici kahkahalar Sylvie'nin gözlerini ona dikmesine neden oldu. "Becerecek bir kız mı arıyorsun, Spence?"

"Ahh." Yanakları kızardı. Belli ki telaşlanmıştı, bunu sevimli buluyordum. Ayrıca Whit kadar yumuşak değildi. Hiçbir şey Whit'i rahatsız etmiyordu. Tabii ki o taştan yapılmış bir çocuktü, o yüzden şaşırmıyordum.

Sylvie'nin çınlayan kahkahaları havayı doldururken ayağa fırladı ve Spence'e doğru ilerleyerek tam önünde durdu. Spence uzun boyuyla küçük Sylvie'nin üzerinde yükseliyordu. "Hadi gidip dondurma alalım."

"Kampüsten ayrılmamız gerekiyor," dedi Spence.

Göğsüne vurarak bir tıslama sesi çıkardı. "Ben bir Lancaster'ım, Spence. Ne zaman istersem gidebilirim. Hadi gidelim. Sen sürer misin?"

Spence göğsünü kabarttı, kahverengi gözleri sadece onu görüyordu. "Elbette, Syl."

Whit, parmağını Spence'in yüzüne doğru kaldırmadan önce arkadaşının omzunu itti. "Onun saçının teline dokunursan, vücudundaki bütün kemikleri kırarım."

Spence gözlerini devirdi. "Rahatla, sık kafalı. Kız kardeşinle bu şekilde ilgilenmiyorum."

"Tam bir pisliksin, Whit. Onu rahat bırak," diye öfkeleni Sylvie, bakışları bana yöneldi. "Seni terk ettiğim için üzgünüm ama dondurma çağırıyor. Hoşça kal!"

Spence'le Sylvie'nin gidişini izlerken Whit'in gözlerinin üzerimde olduğunun farkındaydım. Ancak onlar gözden kaybolduktan sonra ona bakmaya cesaret edebildim. "Benimle toplum içinde görünmek istemene şaşırdım."

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Ellerini ceplerine soktu, yüz ifadesi donuktu. “Sylvie bizi çağırırdı. Ne yapmam gerekiyordu?”

“Onu görmezden gelseydin?” Kaşlarımı kaldırdım.

Bakışları bacaklarıma düştü, orada oyalandı. “Bütün hafta seni görmezden gelmeye çalıştım.”

Dürüstlüğü şaşırtıcıydı. “Güven bana. Biliyorum.”

“Eteğini kıvırıyorsun.” Parlayan gözleri benimkilerle buluştu. “Dikkatimi çekmeye mi çalışıyorsun?”

“İşe yarıyor mu?”

“Bacaklarını biraz açarsan sana haber veririm.” Bakışları bir kez daha eteğime döndü.

Kalçalarını birbirine kenetleyip dizlerimi yukarı çekti. “İğrençsin.”

Güldü. Gerçekten gülüyordu. Ayrıca bu, karnımın derinliklerine ulaşan ve bilmediğim bir şeyi çekiştiren neşeli bir sestti. “Benim kadar iğrenç olduğunu düşünürsek hoşuna gidiyor.”

Sözleri beni çok etkiledi çünkü doğrudular. “Neden beni görmezden geldin?”

“Seninle işimin bittiğine kendimi ikna etmeye çalıştım.” Omuz silkti. “Sanırım bitmemiş.”

Beklenti içimi doldururken daha dik oturdum.

“Benimle bir yürüyüşe çık, Savage,” dedi, sesi rahat olsa da gözlerindeki ışık hiç de öyle değildi.

Sağlıklı dozda uyarılmayla birlikte içimden bir tedirginlik geçti. “Hiç sanmıyorum.”

“Sana daha önce hiç görmediğin bir şey göstereceğim,” diye mırıldanarak beni uzaklaştırmaya çalıştı.

Güldüm. “Aletini zaten gördüm, Whit. Beni baştan çıkarmana gerek yok.”

Kaşlarını çatıyor, dudaklarının kenarları seğiriyordu.

Sanki... gülümsemek ister gibiydi? Tekrar gülmek ister gibi?

Eh, keyfi yerindeydi.

“Hadi.” Bana elini uzattı. “Gidelim.”

Sesi sertti. Bir talepti, rica değil. Elimi onunkine koydum, beni ayağa kaldırıp kendisine doğru çekti. “İnsanların beni kampüste bir yere götürdüğünü görmesini mi istiyorsun?”

“İnsanların benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Ya da senin.” Elimi bırakıp yürümeye başladı.

Yetişmek için acele ettim. “Bu yüzden mi son birkaç gündür beni görmezden geliyorsun?”

“Meşguldüm.” Bana bakmaktan kaçınıyordu.

“Beni görmezden gelmekle meşgul.”

“Belki de benim ilgime değmiyorsun.”

“Peki neden şimdi benimlesin?”

Bana yönelttiği sırtışı şeytaniydi. “Risk alan sensin. Benimle yalnız bir yere gitmemelisin. Ne yapacağımı kim bilebilir?”

“Beni korkutmuyorsun,” derken sesim sakın ve hafıftı, sanki dünyada hiçbir şey umurumda değilmiş gibi.

Oysa yalandı. Beni *korkutuyordu*. Beni rahatsız hissettiriyordu. Gergin. İstememem gereken şeyleri istememe neden oluyordu.

Bana yaşadığımı hissettiriyordu.

“Yapmalıyım,” dedi kayıtsızca, kütüphanenin arka tarafına geldiğimizde sola döndü. “Hadi gel.”

Daha önce hiç gitmediğim bir yoldan, sık ağaçlardan oluşan büyük bir koruya doğru ilerlerken onu takip ettim. Hiçbir şey söylemiyordu,

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

yürüyüşü de yüzündeki ifade gibi kararlıydı. Arkasında kalmak istemeyip, beni nereye götüreceğini merak ederek aceleyle yanına gittim.

“Burada eski binalar var,” dedi Whit. “Bunlar eskiden kampüsün bir parçasıydı.”

“Gerçekten mi?” Merakım arttı, daha fazla soru sorup soramayacağı mı merak ediyordum. Yoksa beni susturacak mıydı? “Neredeler?”

“Neredeyse geldik.”

Kuşlar başımızın üzerinden uçup, bizi çevreleyen ağaçlara konarak cıvıldaşıyorlardı. Güneş ışığı ılık, gökyüzü canlı bir maviydi. Ağaçlar sıklaştıkça, binalar uzaklaştıkça, uzaktaki okyanus dalgalarını duyana kadar etrafıma baktım.

İleride aniden, duvarlarının çoğu gibi çatısı da tamamen yok olmuş hasarlı bir bina belirdi. Durup ona baktım. Biraz ürkmüştüm.

“Hadi,” dedi başını binaya doğru eğerek.

Beni çürümeye yüz tutmuş yapıya yaklaştırdı, o yıkık duvarların etrafında yürürken ben de onu takip ettim. Tuğlalar neredeyse beyaza kadar solmuş, bazı kısımları ise bulanık yeşil yosunlarla kaplanmıştı. Whit’i takip ederken etrafımdaki tüm yıkıma baktım, ayağımın altında çöktüğünü hissedebildiğim bir dizi çürük ahşap merdiven vardı. Binanın içine girdik fakat tamamen açıktı. Çatı yoktu, gerçek duvarlar yoktu, içeride hiçbir şey kalmamıştı.

Bu bir kabuktu. Başka bir zamandan bir hayaletti.

“Burada ne oldu?” Camı çoktan gitmiş eski bir pencere pervazına yaslandım. Arkama bakarak kendimi destekledim, kenara oturup onu izledim.

Aramızdaki hava değişiyor, elektrikleniyordu. Whit yavaş ve metodik bir şekilde bana yaklaştı, upkı avını takip eden bir kaplan

gibiydi. Kravatının zaten gevşemiş olan düğümünü dikkatlice çözüp boynundan tamamen çıkardı. İpeği ellerinin arasında gererek önümde durdu. “Bir yangın. Yüz yıldan fazla bir süre önce oldu. Burası orijinal Lancaster Koleji’ydi, burada kurulan ilk binaydı. O zamanlar ailemle personel burayı tamamen yok etmeye cesaret edemediler, bu yüzden ayakta bıraktılar ve başka bir yerde yeniden inşa ettiler, okula eklemek için çevredeki arazileri satın aldılar.”

Etrafıma baktım, uzakta göze çarpan şapel mızrağını gördüm. “Kampüsün geri kalanından çok uzakta.”

“Tüm personel eskiden kampüste yaşırdı. Bulunduğumuz yer bir noktada onların yaşam alanlarının bir kısmını barındırıyordu. Bina kampüse yeterince yakın, biraz mahremiyetleri varmış gibi davranabilecekleri kadar uzaktı,” diye açıkladı.

Uzakta bir kuş cıvıladığında başka bir kuş ona cevap verdi. Bizim gibi gizli âşıklar mıydılar? Ormanda birbirlerini mi arıyorlardı?

Bu çocukla olan durumum söz konusu olduğunda aklım fantastik bir masal anlatmaya bayılıyordu. Whit’le ben sevgili değildik. Aramızda hiçbir duygu yoktu. Biz sadece içimizdeki karanlığı bastırmak için umutsuzca birbirimizi arayan bağımlılardık.

“Var olduğunu hiç bilmiyordum.” Parmaklarımı ahşap kenar boyunca gezdirdim, kendime kıymık batırmamaya dikkat ediyordum.

“Tabii ki bilmiyordun, yeni kız.” Haince gülümsemesi, kalbimin beklentiyle sızlamasına neden oldu.

“Buraya başka kızları da getirdin mi?” Sanki sorum hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi sesimi sıradan tutmaya çalıştım ama o biliyordu. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek isteyerek kendimi ele verdim.

“Hayır. Neden bir kıızı buraya getireyim ki?” Bana ölçülü bir bakış gönderdi.

“O zaman beni neden buraya getirdin?” Beni becermek istediği içindi. Ne zaman istemiyordu ki? Dışarıda, gizlice. Beni yakındaki

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

bir tarlaya yatırdığını hayal ettim. Bacaklarım açık, başı bacaklarımla arasındaydı, ağzı aç bir şekilde tenimi yalıyordu. Bana oral seks yapmasına bayılıyordum. Neredeyse beni becermesini sevdiğim kadar.

“Mahremiyet. Daha önce birlikte görülmemizi çok büyüttüştün, haklı olduğunu anladım. Bizi bir sır olarak saklamam gerekiyor.” Aslında daha önceki endişemi bana iade ediyordu, sanırım bunu hak etmiştim.

“Benden utanıyorsun.” Çenemi kaldırıp ona baktım.

“Sen benden utanmıyor musun? Sahip olduklarımızdan? Birbirimizden nefret ediyoruz ama yine de buradayız.” Bana doğru işaret etti.

“Hiçbir anlam ifade etmiyoruz,” dedim aynı fikirde olarak.

“Yine de tek düşünebildiğim sensin.” Sesi kendinden iğrenmiş gibi geliyordu. Benden de. Kravatın iki ucundan çekiştirerek dikkatimi ona çekti. “Bazen hiç var olmamış olmanı tercih ediyorum. O zaman sana kafayı takmak zorunda kalmazdım.”

Sözleri içimi aydınlattı. Her şeye rağmen benden etkilendiğini kanıtlıyordu. “Tam olarak ne demek istiyorsun?” Sözlerim alaycıydı. Sanki korkunç ve acımasız bir şey söylemesini istiyormuşum gibi.

Gizliden gizliye istiyordum. Ne tür sinsi, korkunç bir şey bulabileceğini duymak, bunun bana nasıl hissettirdiğini görmek istiyordum.

“Şu anda seni bununla boğabilirim, kimse seni özlemez.” Kravatı parmaklarının etrafında kıvrıyor, ipeği parmaklarının arasında gezdiriyordu.

“Haklısın.” Sesim soğuk olsa da içten içe titredim. Bu kadar genç birini bu kadar şeytani yapan şeyin ne olduğunu bir kez daha merak etmekten kendimi alamıyordum.

O zamanlar bile karanlıktı. Onunla ilk tanıştığım da. Bana fahişe dediğinde, beni susturmak için öptüğünde. Acımasızdı ama hâlâ emin değildi.

Şimdi sanki tam olarak ne istediğini ve bunu nasıl yapacağını biliyor gibiydi. Korkunç bir şeydi.

Ayrıca heyecan vericiydi.

Whit yaklaştı, vücut ısısı, onunla ilgili her şey beni istila ederken kendimi yukarı çektim. Sıcak kumaşı boğazımın hassas cildine bastırıldığında kaslarım gerildi. “Benden korkmuyor musun?”

Titrememek için kendimi zor tutuyordum. “Hayır.”

“Aptal mısın sen?” Kaşlarını kaldırdı. “Yoksa bana o kadar mı güveniyorsun? Aynı şey aslında. Birine güvenmek seni hiçbir yere götürmez. Bunu biliyorsun.”

Birbirimize hiçbir şey söylemedik. Buz gibi bakışlarına baktım, ipeksi kravatı boğazıma tamamen doladığında nefesim kesildi. Parmakları enseme okşuyor, saçlarımı karıştırıyordu. Bu nazik dokunuş karşısında gözlerimi kapatarak bunun hiçbir anlamı olmadığını kendime hatırlattım.

Benden nefret ediyordu. Bu bir işkenceydi. Acımı görmekten zevk alıyordu. Neredeyse on sekiz yaşındaydı ve kafayı tamamen sıyırmıştı.

Yine de, ben de öyleydim.

“Burada çığlık attığını kimse duymayacak.” Kravatın iki ucundan çekiştirildiğinde kumaş sıkılaştı. Sadece orada olduğunu bilmeme yetecek kadar. Acıtacak kadar sıkı değildi.

Henüz.

“Bana zarar vermeyeceksin,” dedim gerçekte hissettiğimden çok daha fazla bir güvenle.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” Başını eğdi, ağzı benimkinin hemen üzerinde geziniyordu. “Çığlıklarını dudaklarımla boğacağım. Hepsini yutacağım.”

Bazen beni incitmekten bahsederken şiirselleşiyordu. “Çığlık atmayacağım.”

“Sana daha önce de çığlık attırmıştım.” Kravatın bir ucunu bıraktı, parmakları eteğimin altına kaydılar.

Bana dokunduğu yerde tüylerim ürperdi, Whit’le birlikteyken uyluklarımla arasında her zaman var olan o donuk sızı canlandı. “Bu farklı bir çığlık.”

“Zevk. Acı. Birbirinin yerine kullanılabilir. Bunu şimdiye kadar hepinizin bilmesi gerekirdi.” Elini iç çamaşırımın ön kısmına dayadı. “İşlenmişsin.”

Ona uzandım, elim ereksiyonunun üzerine yerleşti. “Sertleşmişsin.”

“Seni boğarak öldürmeyi düşündüğümde sertleştim.” Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Ona inanmıyordum. Belki bu beni aptal yapıyordu ama ciddi dim. Onu tahrik eden şey beni gerçekten incitmekten çok, bunun fantezisiydi. “Beni öldürmeyeceksin.”

Kaşlarını kaldırdı. “Kendine neden bu kadar güveniyorsun?”

“Aile adını yok etmek istemezsin. Whittaker Augustus Lancaster, katil mi? Ailen bunu onaylamazdı.”

Güzel gözlerinde öfke alevlendi ve ağzı vahşi bir öpücükle benimkine değdi. Tamamen dille dişlerden oluşuyordu. Parmakları iç çamaşırımın altından kayarak çıplak bedenimi okşadı, klitorisimle oynarken aynı zamanda alt dudakımı öyle sert ısıırıyordu ki haykırıyordum.

Fıskırarak parmaklarının üzerine boşaldım.

Gülerek benden uzaklaştı ve parmaklarını iç çamaşırimdan çıkardı. Bu kadar kolay olduğu için yanaklarım utançtan yanıyordu, tüm vücudum titrek bir karmaşaydı. Parmaklarını dudaklarımın arasına soktuğunda onları emdim, kendi tadıma baktım, bana vereceği diğer cezaları beklerken klitorisimin ne kadar kötü zonkladığından nefret ediyordum.

“Benden o kadar nefret ediyorsun ki, sana zar zor dokunduğum hâlde saniyeler içinde parmaklarımın üzerine fışkırıyorsun.” Burnuma bir öpücük bırakıp gülümsedi fakat gülümsemesi gözlerine tam olarak ulaşmadı. “Küçük fahişe. Eminim seni ne kadar incitmek istediğimi söylemem hoşuna gidiyordur.”

Boğazım çok fazla itirazla tıkanmış durumda olsa da onları yuttum. Bunları söylemenin bir anlamı yoktu. Sadece gülecekti. Bana yalancı diyecekti.

İçten içe haklı olduğunu biliyordum.

“Seni şimdi becermemi ister misin?” Başını yana eğip beni inceledi. “Belki dizlerinin üzerine çöküp aletimde boğulmak istersin.”

Kafama soktuğu fikirler beni dehşete düşürüyormuş gibi öfkeyle başımı salladım.

Düşürmüyorlardı. Beni tam burada, güneş ışığında, ormanın sessizliğinde becermesini istiyordum. Yakındaki okyanusun kokusunu alabiliyor, kıyıyı yalayışım duyabiliyordum. İçeri ve dışarı. Ritmik.

Seks gibi.

İki elini eteğimin altından uzattı, iç çamaşırimi ince bel bandından tutarak kalçalarımın altına aşağı çekip bacaklarımdan çıkardığında şaşırmadım. Narin kumaşın yere düşüşünü izledim, zihnim uğuluyor, nefesim kesiliyordu. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, göğsümden fırlayacağına yemin edebilirdim. Whit kemerini çözerken başımı başka yöne çevirdim, metalin tıngırtısı beni irkiltti.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Bir yandan da konuşuyordu. Benden ne kadar nefret ettiğini, beni ne kadar çok becermek istediğini söylüyordu. Canımı yakmayı ve beni aletiyle ikiye bölmeyi istediğinden bahsediyordu.

Hasar görmüştü. Korkutucuydu. Normalden daha yoğundu. Düşüncelerini, arzularını anlamıyordum. Onlar yanıltı. Çılgıncaydı. Hastaydı.

Yine de içimde daha önce hiç deneyimlemediğim bir şeyi tatmin ediyorlardı. Yıllarca mücadele ettiğim bir şeyi. Savaşığım bir şeyi. Ona her zaman 'karanlık' derdim ve günlüğümü okuduğunda bunu fark etmiş olmalıydı.

Biz aynıydık, Whit'le ben.

Pantolonu düşüp ayaklarının etrafında toplandı. Ona bakmaya cesaret ettiğimde kalın ve uzun aletini gördüm, başı parlıyordu, ucunda bir damla ön sıvı vardı. Soluk mavi *boxer*'ı hemen altına itilmiş, benim için geliyordu.

Bacaklarım memnuniyetle açıldı. Küçümseyen bir bakışla elleri kalçalarımın sertleşirken, bedenimi onunkini almak için eğdim. Kalçalarını benimkilere doğru keskin bir şekilde itti, beni tamamen doldurdu. Öyle yüksek sesle çığlık atıyordum ki, bir kuş sürüsü kaçarken çılgınca kanat çırparak uzaklaştı.

"Sırılsıklam olmuşsun," dedi sıkılmış dişlerinin arasından, itip kakarken. Bedenim, arzum bunu kolaylaştırıyordu. Beni becerirken hiç zorlanmıyordu. Asla kuru kalmıyordum ve bunu daha önce yaşamıştım. Kuruluk. Direnç.

Whit'le bunun olacağını hiç sanmıyordum.

"Neden hep seni becermek istiyorum? Neden?" Hızını arttırdı.

Yavaş yavaş canlandım. O içimdeyken, yakut gibiydi. Besin. Başımı kaldırdığımda bakışlarım onunkilerle buluştu, ne gördüğünü merak ettim. Yüz ifadesi yumuşadı. Hareketleri yavaşladı. Ona uzandım,

parmaklarımı yüzünün kenarında gezdirdim, gözleri yarıya indi. Dudakları ayrıldı. Aleti içimde zonklarken yer değiştirdim. Kıçım altımdaki kaba tuğlaya sürtünüyor, etimi sıyrıyordu.

“Benden nefret ettiğini söyle,” dedi beni öpmeden hemen önce. Sıcak dudakları bana bir hediye gibi geliyordu, cevap vermedim. Sadece bana verdiği şeyi aldım, kollarımı boynuna doladım, parmaklarımı ipeksi saçlarına batırdım.

Saçları dışında her yeri sertti. Ayrıca dudakları, çok acımasız şeyler söyleyebilir, çok fazla zarar verebilirdi ama beni böyle öptüğünde, bana bir bulutu hatırlatıyorlardı. Geçici.

Ruhani.

Saklamaya çalıştığı diğer yumuşak noktaları düşündüm. Kollarının iç tarafındaki, oraya dokunduğumda gıdıklanan tenini. Bacaklarının arkasındaki, dokunduğumda inlemesine neden olan karanlık, gizli noktayı. İç uyluklarını.

Kalbini.

Farkına vardım. Ne kadar karanlık olduğunu iddia etmesi ya da bana ne kadar zalimce davranması umurumda değildi. Orada bir duvar vardı ama yıkılıyordu. Tıpkı bizi çevreleyen bu binanın kalıntıları gibi. Ben sabırlıydım. O duvarları yıkacak, onun atan kalbinin yumuşak yanını bulacaktım.

“Siktir.” Kelimeyi bir lanet gibi ağızma üfledi. Bir dua gibi. “Çok iyi hissettiriyorsun.”

Gülümsedim, gözlerimi açtığımda beni izlediğini gördüm. Ritmik hareketlerle beni tuğlaya doğru itti, benimle işi bittiğinde arka tarafımın çizilmiş ve morarmış olacağım biliyordum.

“Bana bundan nefret ettiğini söyle” dedi çaresiz bir sesle.

“Nefret ediyorum.” Sesim hiç de nefret ediyormuşum gibi çıkmıyordu. Sesim her heceyi okşuyordu, sanki söylemekten zevk alıyormuşum gibi.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Benden nefret ettiğini söyle.”

“Hayır.”

“Söyle, Summer. Benden nefret ediyorsun.”

Bir zamanlar ve çok yakın bir zamanda öyleydim. Ayrıca bazen, bana yaptığı şeylerden hâlâ nefret ediyordum. Ancak ondan nefret etmiyordum. Sanki bunu dört gözle bekliyordum. Almayı. Zalimliği. Arkasındaki yumuşak dokunuşu.

“Prezervatif kullanmıyorum,” diye tısladı. “Seni hamile bırakabilirim.”

“Doğum kontrol hapi kullanıyorum,” diye hatırlattım ona. Beni çıplak becermekten hoşlandığını biliyordum, ben de hoşlanıyordum. Bu daha önce hiç yapmadığım bir şeydi. Yates prezervatif kullanma konusunda her zaman dikkatliydi.

“Sana cinsel yolla bulaşan hastalık bulaştırabilirim,” diye devam etti.

Bu sözler üzerine hareketsiz kaldım. Bakışlarım genişliyor, panik kalbimi yerinden oynatıyordu. Bakışlarıyla bir kez daha buluştuğumda, buz mavisi gözlerinde biriken derin memnuniyeti gördüm.

“Başka biriyle yatacağımı düşünmedin, değil mi? Tüm bunları gerçekten senin için mi saklayacaktım?” Vücudumdan çekildi, parmakları aletin etrafında kıvrıldı ve onu kadınlığıma doğru sürükledi. “Bencil, küçük sürtük. Bu sana ait değil.”

Hiçbir şey söylemedim, zihnimin Whit'in bunu başka birine yaptığı düşüncesine hemen kapılmasından nefret ediyordum. Başka birini sahiplenmesi. Onu becermesi. Onu kendine ait kılması.

Ben bir ahmakım. Bir aptal.

Elimi uzatıp ona vurmaya çalışsam da bileğimden tutup beni durdurdu. Beni yerimde tutup tekrar içime doğru itti, hamleleri daha sertti. Ağlamamak için dudaklarımı birbirine basturdum. Can attığım

aletinin acımasızlığından değil, hassas tenimi kesen küçük taşlar ve tuğla parçaları yüzündendi.

“Ne yaparsan yap, bana zarar veremezsin. Bunu şimdiye kadar öğrenmedin mi?” Güldü. Sonra iç çekti. Nasıl bu kadar kontrollü olduğunu bilmiyordum. Onun yaşındaki başka bir çocuğun şimdiye kadar gayzer* gibi boşalacağına emindim.

Whit değildi.

Tanıdığım hiçbir çocuğa benzemiyordu.

Hareketleri arttı, yüzünü boğazıma gömdü, yumuşak saçları yanağımı gıdıklıyordu. Beceriyor, bir hayvan gibi saldırıyor, sıcak nefesi tenimi kaplıyordu. Kalçalarımı belinin etrafına sıkıştırdım, beni almasına izin verdim. Orgazmım ilerliyor, yükseliyor, daha önce korkuttuğum kuşlar gibi, korku içinde gökyüzüne dağılıyordu. Bu duygu beni korkutuyordu ama yine de peşinden gidiyordum. Ona ihtiyacım vardı. İstiyordum. Her vuruşunda inliyor, kendimi tutmuyor, bırakmanın tadını çıkarıyordum. Orgazm yükseliyor, büyüyor, beni eziyordu.

Büyük olacaktı. Şimdiye kadarkilerin en büyüğü.

Nefesim kesildi, başım dönüyordu. İçimden çıktığında parmakları aletinin tabanını sıktı, meni karnıma, kasık kıllarıma döküldü. Beni mahvediyor, inliyordu. Güzel yüzünün her yerinde zevk yazılıydı ve ben büyülenmiş bir hâlde bakıyordum.

Sızlayarak. Boş bir şekilde.

Son bir titremeyle bitirdi, gözleri yavaşça açılarak boşalmasından sonra aldığı o tanıdık, tembel ısıltıyı ortaya çıkardı. Ben onu izlerken dudaklarını yaladı, parmaklarım yüzünü tırmalamak için kaşınıyordu. Tüm o güzelliği.

* Kesintili bir biçimde sıcak su ya da sıcak buhar fişkirtan, kükürt yayan kaynarca. -ed.n.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Çok yaklaşmıştım ve o benden çaldı.

“Berbat hâldesin,” dedi tiksintiyle, bakişları bacaklarımin arasına kaydı. “Her tarafın meni içinde.”

Parmaklarını kendi menisine batırıp ağzıma götürdü. Onları nazikçe yaladım, hafif ekşi tadın keyfini çıkardım, boşalamadığım için acı çekiyordum. İlk kez boşalmama izin vermiyordu, yeni keşfettiği gücün tadını çıkardığına emindim.

“Yerini öğrenmen gerek.” Sesi sıkılmış gibi geliyordu. Uzun, zarif parmaklarındaki menilerini emmemi izlerken neredeyse uykuya dalacakmış gibi görünüyordu. “Benden nefret ediyorsun. Sana yaptıklarımınan nefret ediyorsun. Sen bana aitsin ama ben kesinlikle sana ait değilim.”

Söylediklerini kabul etmiyordum. Bana doğru uzandı, ıslak parmakları çenemin etrafında o kadar sıkı kıvrılıyordu ki neredeyse ağlayacaktım. “Söyle,” diye fısıldadı. “Sen bana aitsin.”

Hiç tereddüt yoktu. “Ben sana aidim.”

“Eğer seni bir daha Chad’le konuşurken yakalarsam, ben onun küçük kız kardeşini becerirken sana izletirim.” Yüzümü sarstı. “Anladın mı?”

Chad’den bahsedince kafam karışarak ona göz kırptım. Kampüste küçük bir kız kardeşi olduğunu bile bilmiyordum. Whit neden bahsediyordu?

Kafa karışıklığını gördü, bu da onu bir şekilde daha da çileden çıkardı. “Bana anladığını söyle!”

“A-anladım.” Kekelemek bir zayıflık, utanç içinde gözlerimi kapattım.

“Sana dokundu,” dedi Whit kısık, parçalanmış bir sesle. Parmakları gevşeyip beni okşadı. Dudağımin kenarına dokundu, yumuşak bir fısıltıyla devam etti. “Bunu gördüm. Sana dokundu. Kimse benim olana dokunamaz.”

Birden her şeyi hatırladım. Öğle yemeğinde yemekhanedeki o an. Neredeyse yemeğimi düşürüyordum. Hiçbir anlamı yoktu. Chad'le ilgilenmiyordum. Whit bunu biliyordu.

Sonra yemekhanede bizi nasıl izlediğini de hatırladım, tüm o süre boyunca gözlerinde parlayan öfkeyi. O an bunu fark etmemiştim.

Chad'in bana dokunmasından hoşlanmıyordu çünkü sadece ona ait olduğuma inanıyordu.

"Bir şey değildi," diye fısıldadım, bakışlarını dolduran memnun parıltıyı fark ederek. "Ben sana aidim. Bana sadece sen dokunabilirsin."

"Bunu asla unutma." Beni öptü. O bunu bir ceza olarak görse de dudaklarından içtim, dilinin tadına baktım, bunun için ona minnettardım.

Öpücük, onun sahiplenici sözleri bir merhem gibiydi. Tek yapmaya çalıştığı beni parçalara ayırmakken, beni bir araya getiriyorlardı.

Kendini tekrar düzene sokmasını izledim. İçim hâlâ zonkluyor, umutsuzca serbest bırakılmaya ihtiyaç duyuyordu. O ilk küçük orgazm hiçbir şeydi. Şimdi tüm vücudum beklentiden ve serbest bırakılmamanın koparılmasından dolayı acıyordu. Tüm bunlar olurken o tamamen toparlanmış durumdaydı, sanki hiçbir şey onu etkilemiyormuş gibi. Ne ben ne de hiçbir şey.

Gerçek orada, onun sözlerindeydi. Chad bana dokunmuştu. Hiçbir anlamı olmasa da bu masum dokunuş Whit'i çileden çıkarmıştı.

Kıskanıyordu.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi, başımı çevirdim, kravatu boynumdan çekip kendi boynuna doladığında nefes verdim.

Onun kıskançlığı benim de gücüm, diye düşündüm pencerenin kenarından atlarken, eteğimin altından uzanıp acıyan ve çizilen popomu ovdum. Bu anı unutmayacaktım.

Asla.

BÖLÜM 21

WHIT

Kampüse sessizce geri döndük, ben yol boyunca öfkeliydim, Summer ise etkilenmemiş görünüyordu.

Az önce ona kötü davrandım. Zalim. Hiç olmadığım kadar acımasız olmama rağmen, ona verdiğim her şeyi aldı. Bundan zevk alıyormuş gibiydi.

Kesinlikle keyif aldım. Her çarpık kelime ve acımasız dokunuş... Hiçbir incelik, hiçbir ön sevişme, hiçbir şey olmadan doğrudan içine daldım. Aletim tüm o sıkı, ıslak sıcaklıkla sarılmıştı. Buna hazırды. Bunu istiyordu.

Çok kötüydü. Benim kadar kötü.

Hepsi kuskandığım içindi. Hayır. Bundan daha fazlasıydı. Chad'in ona dokunduğunu gördüğümde içimde yükselen bölgesel duygu, onu parçalara ayırmak istememe neden olmuştu. Ayrıca aralarında olanlar hiçbir şeydi. Kızın dirseğindeki parmaklarının hiçbir anlamı yoktu.

Yine de ellerini kızın üzerine koyduğuna şahit olmak kıpkırmızı olmama sebep olmuştu. Bir boğa gibi saldırmak istedim. Ona doğru

koşmak, kendini beğenmiş suratının ortasına yumruğu indirmek istedim. Chad kimi isterse alabilirdi ama ona bakmaya bile hakkı yoktu.

Sakinleştikten sonra dışarı çıktığımızda ona da söyledim. Aşâğılık herif, bana güldü ve Savage'ın umurunda bile olmadığını söyledi. Bu da beni çileden çıkardı.

Ona karşı olan hislerim kafamı karıştırıyordu.

Kütüphaneye geldiğimizde Summer sağa saptı, yatakhane sine doğru yönelmek üzereyken onu dirseğinden tutup durdurdum.

“İyi misin?” diye sordum kısık sesle.

Tanrım, bunu ona neden soruyordum? Neden umurumdaydı ki? Bilmiyordum.

Gülümsemesi zayıftı. “İyiyim.”

Karşı koyamayarak onu daha da yakınımaya çektim. “Seni oraya götürdüğümü kimseye söyleme.”

Kaşlarını çattı. “Kime söyleyebilirim ki?”

“Sylvie.” Kız kardeşimle arkadaş olması beni hâlâ rahatsız ediyordu. Ne yapmaya çalışıyordu? Bana yakınlaşmak için ona yaklaşmaya mı çalışıyordu? Bu işe yaramayacaktı. Sylvie'yi kullanmasa iyi olurdu. Kız kardeşim kırılıyordu. Hastaydı. Neyi var bilmiyordum ama annem son birkaç yıldır onu sayısız uzmana götürüp ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sylvie buna büyük bir şaka gibi yaklaşıyordu, sanki her an ölecekmiş ve bununla bir sorunu yokmuş gibi.

Oysa ben gerçeği biliyordum.

Çok korkuyordu.

“Sylvie'ye bizim hakkımızda hiçbir şey anlatmıyorum,” dedi Summer. “O kendi varsayımlarını yapıyor.”

“Bu da ne demek oluyor?”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Kız kardeşin kör değil,” diye çıkıştı Summer, bana daha da yaklaşarak. O kadar yakındı ki kokusunu alabiliyordum. Kendi hafif kokusu, kadınlığının kokusuyla karışmıştı. Derin bir nefes alıp tadını çıkardım, aletim sertleşiyordu.

Tanrım. Ona olan ihtiyacım çok büyüktü, bundan nefret ediyordum.

“Bize karşı kör mü?”

“Restoranda, beni beceren bakışlarını bana yönelttiğin için oldukça açıktı,” dedi Summer, düşmanca bir sesle.

Kıkırdamadan edemedim. “‘Becer beni’ bakışı mı? Gerçekten mi?”

“Bu doğru. Gözlerinle her fırsatta beni beceriyorsun.” Bir an sessiz kalıp birbirimizi izledik. “Şimdi olduğu gibi.”

Gözlerimi kısarak onu tuttuğum yerden bırakarak ittim. Neredeyse tökezliyordu, son saniyede kendini düzeltti, gözlerinde şeytani bir parıltı belirdi. Benden nefret etmesini istiyordum. Bana defolup gitmemi ve onu yalnız bırakmamı söylemeliydi.

Ancak bu sadece onu daha fazla zorlamama neden olurdu. Bu oynadığımız bir oyundu.

İkimizin de kaybetmeye mahkûm olduğu bir oyun.

“Sylvie’ye bizden bahsetme,” dedim ona. “Ona ismimden bile bahsetme.”

“Her zaman sözü sana ilk getiren o,” diye konuşmaya başladı Summer ama başımı bir kez sallayarak, onu bir bakışla susturdum.

“Konuyu değiştir. Ben ciddiylim, Savage. Aramızda olanlar aramızda kalacak. Başka kimseyi karışurma.”

Cevabını beklemeye zahmet etmedim. Dönüp hızlı adımlarla ilerledim, sanki ondan uzaklaşmak için çaresizmişim gibi. Öyle hissediyordum. Ona yakın olmak, bir bağımlılığın alışkanlığından

kurtulmaya çalışmasına rağmen, önünde her zaman taze bir kokain yığını belirmesi gibi hissettiriyordu. Yanında olduğum her an onun her zerresini içime çekmek istiyordum. Bu çok yorucuydu.

Odama geri döndüm, kapıdan içeri daldım. Kapıyı öyle bir çarptım ki, tüm binanın sarsıldığına yemin edebilirdim. Masama gidip günlüğünü aldım, rastgele bir yeri, arkaya yakın bir yeri çevirerek açtım. Daniel ile yaşadıklarını okumaktan bıkip usanmıştım. Ya da üvey kardeşiyle. Annesinin onu ne kadar kızdığını. Kimsenin onu anlamadığını. Ergenlik saçmalıklarının en iyi örneği ve ölümüne sıkılmıştım.

Hikâyenin özünü istiyordum. Tüm sırlarını. Sahip olduğu en karanlık olanları.

Arkada katlanmış, sayfaların içine sıkıştırılmış bir sürü sayfa vardı. Dışa doğru katlanmış sayfa boyunca büyük kalın kelimeler karalanmıştı.

OKUMAYIN!!!!

Kaşlarımı çatarak kelimelere baktım. Bunu daha önce nasıl fark etmedim? O kadar açıktı ki. Sanki birinin sırlarını bulmasını istiyormuş gibi.

Sayfaları çevirdiğimde, çoğunlukla pembe kalemle yazılmış kız yazısı gibi yazılarla kaplı olduklarını gördüm. Parlak, çözmesi zordu, gözlerimi kısarak baktım. Sandalyeme çöktüm, daha iyi görebilmek için lambayı açtım.

Yates dün gece odama geldi. Annemle Jonas yattıktan sonra gizlice içeri girdi. Onu dışarıda tutmak için kapıyı kilitledim ama yine de içeri girdi. Uyumuyordum. Sadece rol yapıyordum. Yatağımın üzerinde durduğunu hissedebiliyordum, beni izlerken ağır nefes alışını duyabiliyordum. İlk başta hiçbir şey yapmadı, hareketsiz kalmak çok zordu. Nefes alamıyordum. Kendine dokunduğunu anlayabiliyordum, bu çok iğrençti.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Tepemde dikilirken mastürbasyon yapıyordu, ben de orada yatıp sürekli onu dinlemek zorunda kaldım. Korkunçtu ama dakikalar içinde bitti. Eline boşaldı, sonra parmaklarını yorganımın kenarına sildi.

Odamdan çıkar çıkmaz yorgani yere fırlattım ve ayaklarımla tekmeledim. Orada, aşağılanmış bir hâlde yatıyordum, dölünün kokusu odayı dolduruyordu ve... bu beni tahrik ediyordu, üstelik bu çok iğrençti.

Ben hastayım. Cidden hastayım. Ancak Yates'in beni, odama gizlice girip bana bakarken mastürbasyon yapacak kadar çok istediğini bilmek beni güçlü hissettiriyor. Güzel olduğumu düşünüyor olmalı. Özel olduğumu. Daniel öyle olduğumu söylemişti ama artık yok. Sansırım bunu sırf benimle yatmak için söyledi, gerçi hiç gerçek seks yapmadık. Sadece takıldık. Bana güzel olduğumu söyledi. Özel olduğumu.

Artık kimsem yok. Annem her şey üzerinde çalışmam gerektiğini söylüyor. Notlarım, davranışlarım, kıyafetlerim, makyajım, saçım. Hepsi. Yeterince iyi değilim.

Jonas çalışmakla ya da talepkâr annemle ilgilenmekle çok meşgul.

Bir de Yates var. Zavallı, kayıp, garip Yates.

O beni istiyor.

Belki beni almasına izin veririm.

Günlüğü kapatıp başımı kaldırdım, derin nefes aldım, belli belirsiz rahatsız hissediyordum. Hiçbir şey beni rahatsız etmezdi. Ancak Yates'in Summer'ın peşinde olduğunu bilmek içimi tiksintiyle dolduruyordu.

Kendimle.

Ona çok kötü davranıyordum.

Görünüşe göre diğer herkes de öyle yapmıştı.

BÖLÜM 22

SUMMER

O akşam, bir kralın sarayını çağırması gibi beni çağırdı. Yemekhaneden dönerken odamın kapısını açtığım an yere bir not düştü, ince ve keskin bir şekilde katlanmıştı. Titreyen parmaklarımla açtım, kimden geldiğini çok iyi biliyordum.

Odama gel.

Lütfen yok. Teşekkür yok. İmza yok. El yazısı farklıydı, bu yüzden ondan geldiğini biliyordum. Yurt koridoruna gelip kapıma not bırakma cüretini göstermesi çok cesurcaydı. Bizi kimse bilmiyordu. Kendimizi gizli tutmaya çalışıyorduk ama bu numarayı sürdürmek gittikçe zorlaşıyordu.

Odamdan gizlice çıkıp binayı terk etmeden önce ışıklar sözene kadar bekledim. Hava serindi, denizden gelen tuz kokusu vardı ve onun özel süitine doğru ilerlerken derin bir nefes aldım.

Kapısının önünde durup kolumu kaldırdım, parmaklarım kapıyı çalmak için yumruk şeklinde kıvrılmıştı ama kapı benden önce açıldı. Whit kolumu tutup beni odaya çekti. Tökezleyerek içeri girdim,

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

neredeyse içine düşüyordum. Beni yakınında tuttu, kapıyı kapatıp kilitlerken beni kendine bağladı.

“Geç kaldın.” Gitmeme izin verirken sesi sinirli geliyordu, aslında beni kendisinden uzaklaştırıyordu.

“Işıklar sönene kadar beklemek zorundaydım,” diye hatırlattım ona, bana dokunduğu yerden kolumu ovuşturarak. “Ben senin kadar ayrıcalıklı değilim. Kampüste sanki buranın sahibiymişim gibi dolaşamam.”

Sırıttığında, kalbim yavaşça yeniden atmaya başlamadan önce durma noktasına geldi. Şu anda genç görünüyordu. Neredeyse kaygısız. Bu değişimin nedenini bilmiyordum ama her an bir gülümseme patlatacakmış gibi görüldüğüne bahse girerdim. Tıpkı daha önce birlikte olduğumuzda güldüğü gibi.

Onun nesi vardı böyle?

“Sesin düpedüz kıskanç geliyor, Savage,” diye alay etti.

“Sen de tam bir pislik gibi konuşuyorsun, Lancaster,” diye karşılık verdim ona.

Bakışları karardı. “Çok akıllı bir ağzın var.”

“Senin de öyle.” Sesim soğuktu, titreyen ellerimi görmemesi için kollarımı kavuşturdum.

Bir iç geçirip odanın içinde volta attı. Birlikte geçirdiğimiz ilk geceyi düşündüm. Nasıl bir aydınlanma olduğunu.

Birbirimize benziyorduk. Mümkün olan en korkutucu şekilde.

Hâlâ bir şey söylemediğinde, ben konuştum.

“Beni neden huzuruna çağırdın?”

Adımlarım durdurdu, dönüp bana baktı. “Seni *huzuruma* çağırmak mı? Buna böyle mi diyorsun?”

“Bana başka seçenek bırakmadın.”

“Her zaman bir seçeneğin vardır.” Yavaşça bana yaklaştı, tam önümde durdu. Üzerinde siyah bir eşofman altıyla beyaz bir tişört vardı. Saçları hâlâ nemliydi, sanki duştan yeni çıkmış gibi taze ve temiz kokuyordu. Yüzümü boynuna gömüp onu içime çekmek istiyordum ama kendimi tuttum. “Buraya gelmek zorunda değilsin.”

Çenemi kaldırdım, bakışlarım onunkilerle buluştu. “Bu doğru değil.”

“Öyle. Dediğim gibi, her zaman bir seçeneğin var. Ancak burada olmak istiyorsun. Benimle birlikte.”

Hiçbir şey söylemedim.

“Seni daha önce becerdim. Bu yeterli değil miydi?” Kaşlarım kaldırdı.

“Sana gelmemi isteyen sendin,” diye hatırlattım ona. “Belki de bu soruya kendin cevap vermelisin.”

Göğsü inip kalktı, nefesi sığlaşıyordu. Hayal kırıklığı yaşayan, nefes alan bir şey gibi etrafımızda dönüyordu, onu neyin rahatsız ettiğini merak ediyordum.

Ona ne yapmıştım? Yıkılmakta olan binada daha önce olanlar, birlikte yaşadığımız diğer deneyimlerden farklı değildi. Günlüğümü bana geri verene kadar bunu onun için daha kaç kez yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Belki artık günlükle ilgili bile değildi. Belki başka bir şeyle ilgiliydi.

Daha fazlasıyla.

“Pantolonunu indir ve sandalyenin üzerine eğil,” dediğinde onun bu isteği karşısında şok olarak irkildim.

“Neden?” Sesimdeki titremeye engel olamayarak sessizce sordum. Kızım beni öldürüyordu. Daha önce duşta derime gömülmüş küçük taş parçalarını çıkarmıştım, sağ tarafımda önümüzdeki birkaç gün boyunca sınıftaki o sert sıralarda oturmayı daha da zorlaştıracak bir çürük vardı.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Tüm bunlar beni o çıkıntıda acımasızca becermesi sayesinde oldu. Ayrıca onu beni incitmekle ve isteğim dışında beni almakla suçlayabilecek olsam da, ikimiz de bunların hiçbirinin doğru olmadığını biliyorduk. Bunu ben istedim.

Onu istedim.

“Sadece yap,” dedi Whit.

“Neden?” diye sordum tekrar. Beni tokatlamakla ya da aklındaki diğer sapkın şeyle tehdit ederse, onu reddetmek zorunda kalacaktım.

Ne kadar istesem de buna dayanamayacaktım.

“Görmek istiyorum...” Sesi dalgalanırken, başını arkaya atıp tavana baktı. “Sana daha önce ne yaptığımı görmek istiyorum.”

“Ah.” Kalbim sıkıştı. Kafam karışsa da dediğini yaparak masasına yakın duran sandalyeye gittim. Taytımın iç çamaşırını tek bir hamlede aşağı ittim, böylece ayaklarımın etrafında biriktiler. Yavaşça eğilerek ona hasarı gösterdim.

Nefesini içine çekti, elinin yaklaştığını hissediyordum. İrkilerek kendimi destekledim ama dokunuşu şaşırtıcı derecede nazikti. Bir çizimin izini sürdü. Bir tane daha. Özellikle derin bir tanesine dokunduğunda tısladım. Çürüğümün çevresini çizdi. Hiç baskı uygulamıyordu. Parmakları tenimi yumuşak bir şekilde okşarken ben de gözlerimi kapatıp bunun tadını çıkarıyordum.

Bunun hiçbir anlamı yok, dedim kendime. Sadece yıkımını görmek istiyordu. Bundan zevk almak. Ayrıca bu sorun değildi. Bana yaptığı şey için kötü hissetmiyordu, sanırım hissetmemeliydi de. Kabul ettim. Sadece bakmak istiyordu. Belki hatıra olarak sıyrık ve çürük etimin fotoğrafını bile çekmek isterdi.

“Seni incittim,” derken sesi hassastı.

“Daha önce de canımı yaktın,” diye hatırlattım ona, parmakları bacaklarımın arasındaki noktaya yaklaştığında başımı eğdim.

“Seni hiç böyle işaretlememiştim.” Elini popomun üzerinde gezdirdi, bu dokunuş her zamankinden daha samimiydi. “Sen iyi misin?”

İsyankâr düşüncelerime sakin olmalarım hatırlattım. Onun umurunda değildi.

Umurunda. Değildi.

“İyiyim.” Gözlerimi açıp masasına baktım. Üstünde bir yığın kâğıt duruyordu. Gelişigüzel yığılmış ders kitapları. Yığının en altına sıkıştırılmış, tanıdık, hırpalanmış siyah bir günlük.

Günlüğüm.

Dik durup, yarı çıplak olmamı umursamadan ona döndüm. “Günlüğümü istiyorum.”

Gözlerini kırptırdı, sanki yüzü aşılmaz bir maskeye dönüşmüştü. “Hayır.”

“Onu bana geri ver.” Öfkem yükseliyor, sesim sertleşiyordu. “Yeterince yapmadım mı?”

“Hayır,” dedi bir adım daha yaklaşarak. “Yapmadın. Konu ben olduğumda her zaman yerini unutuyor gibisin.”

“İnan bana, unuttum,” dedim tükürürcesine, sözlerinden damlayan küçümsemeden nefret ederek. “Bu işi -her ne ise- bir süredir yapıyoruz. Sanırım borcumu ödedim.”

Artık ona neden borçlu olduğumu bile bilmiyordum. Yaptığımız şey bir oyun gibiydi. Beni rafa kaldırıp unuttumdan önce oynamaktan zevk aldığı bir oyuncaktım sadece.

“Bana olan borcunu ödemeye yaklaşmadın bile.” Çenemi kavradı, bu bana daha önce nasıl dokunduğunu hatırlattı. İlk temasta içimdeki her şey canlandı ve titredim. Göğüs uçlarım tişörtümün altında sertleşiyordu. Sutyen giymemiştim.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Aramızda bir şeyler olmasını umuyordum. O kadar hastaydım. O kadar muhtaç.

Başımı arkaya yatırdı, inceleyen bakışları yüzümde geziniyordu. “Daha önce internette biraz araştırma yaptım. Annenle ilgili.” Bir şey söylememek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Ona o kadar çok benziyorsun ki, bu ürkütücü. Babamın onu neden bu kadar uzun süre becerdiğini anlıyorum.” Sonraki kelimeleri ağzıma üfleme için eğildi. “Ayrıca seni neden becerdiğimi.”

Ona göz kırptım. Bu da nereden çıkmıştı şimdi? Bir süredir ailelerimiz hakkında konuşmamıştık. Whit’in gözünde, ben hâlâ ailesini mahveden fahişe annenin fahişe kızıydım.

“Bunu benimle sadece babandan intikam almak için mi yapıyorsun?” Ona inanmıyordum.

“Annen, annemle babamın evliliğini mahvetti,” diye hatırlattı bana.

“Bence o evlilik annem ortaya çıkmadan çok önce mahvolmuştu,” diye karşılık verdim.

Yüzü sertleşti. “Neden bahsettiğini bilmiyorsun.”

“Sen de öyle.” Duraksadım. “Günlüğümü geri istiyorum.”

“Hayır.”

“Seninle yeterince uğraştım.”

“Yüzeyi daha yeni kazıdın.”

“Tamam.” Yüzümü onun elinden çekip aldım, ardından tişörtümü çıkardım. Taytımla iç çamaşırlarımı ayak bileklerimden tekmeledim. Ta ki karşısında çıplak durana kadar. “İstedğin bu mu?”

Hiçbir şey söylemedi ama bakışlarında açlığın kaynadığını görüyordum. Benimkiler onun eşofman altının önüne düşürdü. Aletinin dış hatlarını görebiliyordum. Beni istiyordu.

Yeni bir şey yoktu.

Çenemi kaldırarak yatağına doğru yürüyüp üzerine yayıldım. Her yerimi görebilmesi için bacaklarımı iyice açtım. Islaktım ama umurumda değildi. Artık aşağılanmanın ötesindeydik. Sadece onun için bacaklarım açık, savunmasız bir şekilde uzanıyordum. Kıçım sızlasa da görmezden geldim. Beni becermesini istiyordum.

Beni son bir kez becerecek ve bu iş bitecekti.

Yalanlar. Bu işin bitmesini istemiyorsun. Tekrar ve tekrar devam etmesini istiyorsun.

“Ne halt ediyorsun sen?” diye çıkıştı.

“Becer beni,” dedim ona. “İsteddiğini biliyorsun.”

Yatağına yaklaştı, ifadesi donuktu. Elleri eşofman altının cebinde, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibiydi.

Suratına bir tane vurmak istiyordum.

“Güzel,” dedi yavaşça, bakışları bacaklarımın arasına odaklanmıştı. “Günlüğü geri vermem için bunun yeterli olacağını mı düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum,” diye feryat ettim ve kendime kızarak dudaklarımı kapattım. Zayıflık gösteremezdim ama işte buradaydım, ona ağlıyordum. Kendimi ona kurban ediyordum. “Bitir artık şu işi.”

“Ne? Şimdi lanet bir kurbandan başka bir şey değilsin,” dedi sert bir sesle. “Sadece orada yatıp bunu kabullenmek mi istiyorsun? Sen böyle biri değilsin.”

“İsteddiğin bu değil mi?” diye alay ettim.

“Hayır,” dedi sertçe. “Bunu sana ne zaman söyledim ki?”

Diğer etkileşimlerimizi düşündüm. Çoğu zaman benim söylediğim ya da yaptığım bir şey yüzünden bir araya geliyorduk. Bu geceyi bu kadar farklı kılan neydi?

“Beni istiyorsun.” Doğrulup ona uzandım, ereksiyonunu kavradım. Dokunuşumun altında aleti sarsıldı. “Hissedebiliyorum.”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Bu şekilde değil. Bir kurban gibi değil.”

“Beni istemiyor musun? Tanrım, sen hasta bir si-”

Beni öyle bir tuttu ki çığlık attım. Elleri kollarımı kavradı, yüzü benim yüzümdeydi. “Sen de en az benim kadar berbat durumdayken bana hasta demeye cüret etme. İkimiz de böyleyiz. Sana ne yapacağım söylememi seviyorsun. Ben de senin bana karşı savaşmanı seviyorum.”

“Daha önce savaşmadım,” diye fısıldadım. “Senden nefret ettiğimi söylememi istediğinde.”

“Benden nefret etmelisin,” dedi sertçe. “Tek düşünebildiğim direnmeni ne kadar çok istediğim.”

Onun tutuşuna karşı mücadele ediyor, aynı zamanda aletini sıkıyordum. “Bunun gibi mi?”

“Bırak sikimi,” diye fısıldadı.

“Hayır.” Gülümsedim. Elimi eşofmanının altından geçirdiğimde çıplak teninden başka bir şeyle karşılaşmadım. Onu okşadım, göz kapaklarının çırpınısını seviyordum. Parmağımı başının üzerinde gezdirdiğimde her yere yapışkan ön sıvı bulaştırdım. Onu ağızma almak istiyordum.

O haklıydı. Ben de onun kadar hasta, onun kadar berbat durumdaydım. Beni bu hâle getirdiği için onu suçlayabilirdim ama bu yalan olurdu.

Ben zaten böyleydim. Sadece nasıl olduğunu anlamamıştım. Ya da nedenini.

“Summer.” Sesi bir uyarıydı.

“Whit.” Sesim alaycıydı.

Kolumu bıraktı, başımın arkasından tutarak beni ileri doğru itti. “İstiyor musun? Em o zaman.”

İstedigini yaptım, yatağın kenarına oturmak için kendimi yeniden düzenledim. Taş gibi bir ifadeyle önümde duruyordu. Kampüs bahçelerindeki güzel melek heykelleri gibi.

Eşofmanını aşağı itip onu tamamen ortaya çıkardım, ereksiyonuna dokunmak için uzandım. Sıcak, sert bir ten. Kadifemsi yumuşaklık.

O bir insan, diye kendime hatırlattım. Öyle olmadığına beni ne kadar ikna etmeye çalışsa da.

Başımı eğdim, dudaklarımı aletin başının etrafına sararken saçlarımın öne düşmesine izin verdim. Dilimin üzerine damladığında içimden bir zafer dalgası geçti. O bunu istiyordu.

Onu yaladım. Sıkıca kavradım. Emdim. Yukarı baktığımda aleti ağzımı dolduruyordu. Beni izlediğini gördüm. İfadesi hâlâ boştu ancak gözlerinde bir şeylerin titreyişini fark ettim. Sıcaklık.

İstek.

O beni istiyordu.

Derin bir nefes aldım, başı boğazımın arkasına çarpana kadar onu ağzımın daha da derinlerine çektim. Komik olan şey, Whit'le tanışmadan önce sadece iki kez oral seks yapmış olmamdı. Şimdi kendimi bir uzman gibi hissediyordum.

“Siktir.” En sevdiği kelime dudaklarından döküldü, kalçalarını öne doğru ittiğinde aletini ağzıma aldım. “Tanrım.”

Ağzıma girip çıkıyordu. Tekrar ve tekrar, ben geri çekilene kadar, titreyen bir nefes beni terk edene kadar. “Dur.”

Aleti ağzımdan parlarken orada öylece duruyordu, yüzünde saf bir şok ifadesi vardı. Onu hiç reddetmedim. Ona hiç dur demedim. Asla. Muhtemelen bende bir sorun olduğunu düşünüyordu. “Ne oluyor, Summer?”

Yatağa uzandım, elim kadınlığıma gitti, onu test ediyordum. Çok ıslaktım. Klitorisim zonkluyordu. Gözlerimi kapatarak

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

kendimi okşamaya başladım, düşüncelerim Whit'in görüntüleriyle doluydu. Bugün bana yaptıklarından ne kadar zevk aldığımı. Bana yaptıklarından her zaman zevk alırdım. Çok fazla. Benim karanlığımı görüyor ve ona uyuyordu. Onu aşıyordu.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye sordu öfkeyle.

Sözleri beni ateşledi, kendimi daha sert okşayarak şişmiş klitorisimi parmaklarımın arasına sıkıştırdım. "Boşalmam gerekiyor," dediğimde güldü.

"İnanılmazsın."

Bir hışırtı ve sonra tam orada, kadınlığımın önünde, sıcak nefesi hassas tenimde geziniyordu. Elimi itti, ağzıyla bana saldırdı. Beni yutuyor, her yerimi yalıyordu. Zevkle cıyaktım. Acı içinde. Keyifle. Dudakları, dili çok iyi hissettiriyordu. Bir parmağını kıvrımlarıma götürüp okşadı. Popomla arasındaki hassas deriyi gıdıklıyor, beni zıplatıyordu.

Dokunuşuna yaslanmamı sağladı.

"Seni burada becermek istiyorum," dediğinde parmağı giderek kıcıma yaklaşıyordu. "Seni burada tatmak istiyorum."

"Yap şunu," dedim ona, beni geriye doğru ittiğinde utançla gözlerimi kapattım. Bacaklarım başımın üzerinde, kıcım bakışlarına tamamen açıktı.

Ağzına.

Ölüm sessizliğinde beni incelerken, ben kıvranmak istiyordum. Beni aşağılamaktan daha çok sevdiği bir şey yoktu. Şu anda da bunu yapıyor, hiçbir şey söylemeden vücudumu inceliyordu. Beklenti içinde bekledim, kalbim çılgınca çarpıyor, yutkunmaya çalıştıkça boğazım kuruyordu. Ta ki *sonunda* ağzını orada hissedene kadar. Nefesini. Dilini.

Yaladı. Beni zıplatan narin bir fiske. Tekrar yaladı, bu sefer daha cesurdu. Keşfediyor, dili kabarık tenimle alay ediyordu. Benden bir inilti kaçtı. Tanrım, bu çok yanlış bir histi. Çok yanlış.

Çok doğru.

El değmemiş tenime nazıkçe saldırmaya devam ediyordu. Beni nefes nefese, kıvranan bir karmaşaya dönüştürdü, ta ki aniden ağzı gidene kadar. Beni pozisyonuma çekerek sırtımı yatağa bastırdı, bacaklarım yayıldı.

Böyle devam etseydi gelebilirdim. Çaresizdim.

“Kıçın acıyor mu?” diye sordu, parmakları sıyrıklarımınla çürüklerimin üzerinden kısaca geçerken.

Yaralarımı tamamen unutmuştum. “Hayır.”

Elinin tersiyle ağzını ovuşturdu, göğsü kabarıyor, aleti dimdik duruyordu. Kıçımı yalamak onu inanılmaz derecede sertleştirmiş olmalıydı. “Seni daha önce kabaca becerdim. Tekrar ister misin?”

Başımı salladım, duygularımda boğulmuş hâldeydim. Konuşamıyordum. Çok fena istiyordum.

Vücudumun içinde kayarken yine prezervatif yoktu, pislik. Daha önce de hiç kullanmadık. Beni istikrarlı bir şekilde becerirken bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor, saçları güzel yüzünün etrafında sallanıyordu. Ona doğru eğildim, kalçalarım onunla buluştu, tüm vücudum karıncalanıyor, bana vermek üzere olduğu orgazmı bekliyordum. Bu öğleden sonra vaat ettiği kadar iyi olacağını sanmıyordum. Dışarıda, yıkıntıların arasında yapmanın çok ilkel bir yanı vardı. Doğaya maruz ve açıktı. Esinti tenimi yıkıyor, kendimi çok canlı hissettiriyordu. Bir gün yine orada yapmak istiyordum.

Belki yarın, eğer şanslıysam.

“Siktir,” diye fısıldadı. Bakışları üzerimde geziniyordu, sanki ilk nereye bakacağını bilemiyormuş gibiydi. “Senden o kadar nefret ediyorum ki, Summer.”

Onun yerine beni sevdiğini söylüyormuş gibi yaptım. Beni o kadar çok seviyordu ki. Beni uçurumun kenarına gönderen şey buydu. Tüm

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

vücudum kıpırdamadan durdu, orgazm beni ansızın kasıp kavururken titredim, zevkten haykırıyordum. Hızını kesmedi. Hâlâ beni izliyor, parmakları saçlarıma gidiyor, sıkıyor, sertçe çekiyordu. Acı veriyordu.

Orgazmımı biraz daha uzattı.

Beni becermeye devam ederken, “Acıtması hoşuna gidiyor,” diye fısıldadı.

“Bayıldım.”

“Kıçını yalamam hoşuna gitti mi?”

Başımı salladım. “Ben de seninkini yalamak istiyorum.”

Sırıttı. Gerçekten sırtıyordu. “Pis kız. Ciddi misin?”

“Seninle her şeyi yapmak istiyorum,” diye itiraf ettim usulca.

Whit vücudunun üst kısmını benimkinden uzaklaştırdı, içime girerken kalçalarımı kavradı. Göğüslerimi avuçladım. Onları birbirine bastırdım. Meme uçlarımı çimdikledim. O büyülenmiş bir şekilde izliyor, ben de gülümsüyordum. Tek yaptığım buydu. Sadece gülümsüyordum.

Geldi. Bir yığın hâlinde üzerime düştü, dökülüp saçılırken iri vücudu benimkinin üzerinde titredi. İçime sonsuz miktarda meni fışkırdı. Onu yakınımda tutuyordum. Sırtını okşuyordum. Kulağına yakın kirli kelimeler mırıldanıyordum.

Onun aletini ne kadar sevdiğimi. İçimde ne kadar iyi hissettirdiğini. Aynı anda hem kıçını yalamak hem de ona mastürbasyon yapmak istiyordum. Bu mümkün müydü? Eminim bunu başarabilirdim. O da bundan hoşlanıyordu çünkü vücudu öne doğru sarsılırken, son bir zayıf hamleyle dudaklarından küçük bir “ahh” döküldü.

Onu böyle boşalttım. Benimle. Beni izleyerek. İçimde olarak.

Bunu asla unutmasa iyi olurdu.

BÖLÜM 23

SUMMER

Neredeyse Cadılar Bayramı geldi. Yılın en sevdiğim zamanı. Okul gerçek bayramı hayaletler, kara kediler, balkabağı fenerleriyle yapılan o abartılı süslemelerle kutlamıyordu. Ancak kampüsü devasa renkli saksılar, kapıların iki yanına yığılmış saman balyalarıyla etrafa saçılmış çeşitli balkabakları süslüyordu. Sylvie'ye göre yemekhanedeki kadınlardan biri her yıl korkuluklar yapıyordu; bunlar sevimli, dost yüzlü, saman saçlıydı ve başlarında küçük şapkalar vardı. Bazı öğretmenler sınıflarında sonbahar kokulu mumlar yakıyordu, her kokladığımda nostalji yaşıyordum.

Ben küçükken annem de böyle yapardı. Noel kokularına geçmeden önce sezon boyunca tüm sonbahar mumlarını yakardı. Evi yıllar boyunca topladığı Cadılar Bayramı temalı sevimli eşyalarla dekore ederdi, her ekim ayında turuncu ve siyah saklama kutularını çıkardığında heyecanlanırdım. Tatil için giyinmeyi en çok ben severdim, her Cadılar Bayramı'nda farklı biri olurdu, sadece bir gece için bile olsa. Hâlâ giyinmek için can atıyordum. Olmadığım biri gibi davranmak için.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Sanırım on yedi buçuk yaşında bir kimlik krizi yaşıyordum.

Günler ayın otuz birine yaklaştıkça kampüsteki öğrenciler arasında fısıldaşmalar başladı. Whit'in beni götürdüğü harabelerin arasında bir parti planlandığından bahsediliyordu, bu da bana partiyi ilk düzenleyenin o olduğunu düşündürüyordu. Bana partiden hiç bahsetmemişti.

Geceleri buluşuyorduk, haftada bir, iki, bazen üç kez. Takılıyorduk. Sevişiyorduk. Birbirimizle gerçekten konuşmuyorduk. Bilerek benden uzak duruyordu, sanki o gece bana çok fazla kırılganlık göstermiş gibi. Beni incittiği, beni işaretlediği için gözle görülür bir şekilde üzülmüştü. Oysa daha önce tam olarak bunu yapmak için can attığını söylemişti.

Sınıfta da pek iletişim kuramıyorduk. Tahta gibiydik. Birbirimizi en basit şekillerde kabul ediyorduk. Gözleri dümdüz, ifadesi vurdumduymazdı. Onu kaybediyormuşum gibi hissediyordum ve nedenini bilmiyordum. Bunun neden önemli olduğunu bile bilmiyordum. Memnun olmalıydım. Ancak hâlâ günlüğümü bana geri vermemişti. Ondan bahsetmiyorduk.

Artık günlükle ilgili bile değildi. Umurumda değildi. Her kelimesini okuyabilirdi, bunun bir önemi olmazdı. Artık önemli değildi. Keşke benimle konuşsaydı. Daha önce yaptığı gibi umursuyormuş gibi davranmasını dilerdim. Beni unutmamasını istemiyordum.

Ancak sanırım çoktan yaptı. Onun için ezberlenmiş bir alışkanlık hâline geldim, başka bir şey değildim. Becerilecek bir kızdım. Artık beni tehdit bile etmiyordu.

Onun için hiç önemli değilmişim gibi davranmaktansa bana karşı kaba olmasını tercih ederdim. Kararsızlık birine karşı hissedebileceğiniz en kötü duyguydu ve sanırım Whit'in bana karşı hissettiği de buydu.

Korkunç bir şeydi.

Cadılar Bayramı'ndan önceki hafta sonu, Sylvie cuma öğleden sonra kütüphanede yanıma geldi, gözleri ıslı ıslıldı, yüzü canlılıktan pembeleşmişti. Hayat doluydu. Neşesi yerindeydi ve onu hiç bu kadar güzel, bu kadar canlı gördüğümü hatırlamıyordum. "Benimle alışverişe geliyorsun."

"Nereye?" diye sordum, ne kadar endişeli hissettiğimden nefret ederek. Benden ne istiyordu? Neden herkesin beni yakalamaya çalıştığını düşünüyordum?

"İkinci el dükkânları. Şehirde her zaman olan geçici Cadılar Bayramı kostüm mağazalarından biri." Kendinden son derece memnun görünerek bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Cadılar Bayramı gecesi için kostümlere ihtiyacımız var."

"Peki o gece tam olarak ne olacak?" Bu partinin kesin olarak onaylanmasına ihtiyacım vardı. Whit'in bana bundan bahsetmeyeceği kesindi.

"Tüm söylentileri duymadın mı? Whit en iyi fikri buldu, ben de ona yardım ediyordum. Kampüste, uzun zaman önce meydana gelen yangının kalıntıları arasında bir parti veriyoruz." Başını eğdi, beni inceledi. "Hiç oraya gittin mi?"

"Hayır," dedim ciddiyetle, kendimi ele vermemek için çaresizce.

"Ah. Görene kadar bekle. Çok güzel. Ürkütücü. Mükemmel bir Cadılar Bayramı senaryosu. Whit babama sordu bile, o da onay verdi. Çok eğlenceli olacak." Sylvie neredeyse cıyaklayarak bağıırıyordu.

Gülümsedim ama zayıf bir gülümsemeydi. Dışarıda olmak bana geçen sefer aramızda olanları hatırlatacak, beni üzecekti. Onu özlememe neden olacaktı, bu çok aptalcaydı. Beni hiç umursamadığı belli olan bir çocuğu neden özleyecektim ki?

Belki Whit haklıydı. Özgüvenim bok gibiydi. Kendimi önemsemiyorsam, kimsenin de beni önemsememesine şaşmamalıydım.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Babam. Annem. Daniel, ilk sözde aşkım. Yates-ıyy. Öldüğü için üzölmüyordum bile.

Korkunç bir insandı. Berbat. Bencil. Talepkâr. Tuhaf.

Gerçekten özlediğim tek kişi Jonas'tı. Bana değer verirdi. Kimse bana inanmazken o bana inanmıştı ve artık o yoktu.

Bu benim de hatamdı.

Sylvie'nin elinin koluma hafifçe yerleştiğini hissettiğimde, gözyaşlarımın eşiğinde yüksek sesle burnumu çektim.

"İyi misin?" diye mırıldandı.

Başımı kaldırıp saçlarımı geriye attım, gözlerimde parlayan yaşları saklayamıyordum. "İyiyim." Gözlerimin kenarlarını kaydırarak düşmeyen yaşları yakaladım. En son ne zaman gerçekten ağladığımı hatırlamıyordum. "Ev özlemi, sanırım."

Ne saçmalıktı ama bir bahaneye ihtiyacım vardı.

"Ah." Sylvie kolumu sıktı, dokunuşu nazıktı. "Sorun değil. Burada hepimiz bazen böyle hissediyoruz. Annem sayesinde her zaman eve gittiğim için ben öyle hissetmiyorum ama ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Doğru." Başımı salladım, tekrar burnumu çektim. "Tabii."

Sylvie konuyu değiştirip Cadılar Bayramı kostümleri hakkında konuşmaya başladı ama ben dinlemiyordum. Gerçi dinlemeliydim. Onun heyecanına kapılmak, ihtiyacım olan mükemmel bir dikkat dağıtıcı olabilirdi. Sertçe yutkundum ve ona bakmak için döndüm, kendimi dinlemeye zorladım.

"...Ben de seksi bir melek olabileceğimi düşünüyordum? Ama şeytanın meleği gibi; çünkü öldüğümde cennete gideceğimden şüpheliyim," dedi gülerek.

“Neden böyle söyledin?” Cennete gitmeyeceğime adım gibi emindim ama kendimce sebeplerim vardı. Hiçbirini onunla paylaşamazdım.

Yaklaşıp alnını benimkine bastırdı. “Ben iyi bir insan değilim, Summer. Bunu şimdiye kadar fark etmedin mi? Ben şımarık, acımasızım. Aşırı şımartılmış ve aptalım. Bu dünyada hiçbir şey olamayacağım ama çıta oldukça düşük, kim ne bekleyebilir ki?”

Gözlerimi kırıştıtırıp sözlerini sindirdim. Kendisi hakkında düşünebileceği bir şeymiş gibi gelmiyordu. “Bunu sana kim söyledi?” diye fısıldadım.

Sylvie benden uzaklaştı, gözleri beni şok etmek istercesine onaylayarak parlıyordu. “Beni doğuran kadın tabii ki. Benden nefret ediyor. Bende ciddi bir ortanca çocuk sendromu var, fark etmedin mi?”

“Madem senden bu kadar nefret ediyor, neden seni sürekli doktora götürüyor, gizemli hastalıklarına çare arıyor?” Gerçekten bilmek istediğim için soruyordum.

Sylvie pencereye doğru bakarak, “*Tedavi* aramıyor, Summer,” diye söylendi. “Beni öldürmeye çalışıyor, böylece benimle daha fazla uğraşmak zorunda kalmayacak.”

Nefesim kesilirken başını çevirdi, gözleri kısıldı. “Şaşırmış gibi davranma. Çok açık değil mi? Whit altın çocuk. Tek çocuk. Büyük Lancaster servetinin vârisi. Ayrıca bir de Carolina var. Minik dansçı. Dünyaca ünlü olacak, balenin kraliçesi. Çoktan yola çıktı bile. Herkes ona tapıyor.”

“Sylvie.” Sesim sert bir fısıltıya dönüştü, kimsenin bizi duymasını istemediğim için ona yaklaştım. “İnanmıyorsun değil mi? Annenin gerçekten-”

“Haklısın, inanmıyorum,” diye araya girdi ve Bayan Taylor’ı susturma krizlerine sokacak kadar yüksek sesle güldü. “Sadece bunu

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

söylediğimde vereceğin tepkiyi görmek istedim. Gerçi gerçekten de ortanca çocuk sendromundan muzdarımbım. Kimse beni umursamıyor. Hiçbir zaman da olmadı.”

Ona gözlerimi kırptım, söylediklerini, tüm bunların ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyordum. Ciddi olup olmadığını. “Abin seni önemsiyor.”

“Çünkü yapmak zorunda,” diye karşılık verdi, beni dikkatle izleyerek. “Büyük bir şey başardın, bunu biliyorsun değil mi?”

Kaşlarımı çatarak ondan uzaklaştım. “Ne demek istiyorsun?”

“Sadece bir değil, iki Lancaster’ın onayını kazandın.” Kaşlarım çatılınca devam etti. “Ben ve Whit.”

“Whit beni onaylamıyor,” dedim hemen.

“Seni odasına gizlice sokacak kadar onaylıyor.” Gülümsemesi sona ermişti. Beni gördüğüne emindim.

“Bir şey değil,” dedim ona. “Anlamsız.”

“Seni sadece kullanıyor mu?” diye sordu kaşlarını kaldırarak.

“Birbirimizi kullanıyoruz,” diye düzelttim.

“Whit aynı kıza bir kereden fazla bağlanmıyor. İki kez, o da genellikle yanlışlıkla olur. O daha çok tek seferlik bir erkek,” dedi Sylvie. “Kardeşimin seks hayatına çok fazla dikkat ettiğimden değil çünkü iğrenç. Ancak neler olup bittiğini biliyorum, görmeden edemiyorum. Peki kardeşimle aranızda neler oluyor? Onun için normal değil.”

“Birlikteyken çoğu zaman bana çöpmüşüm gibi davranıyor,” diye mırıldandım, bunu itiraf ettiğim için bile kendimi aptal gibi hissediyordum.

Whit de kız kardeşine ondan bahsettiğim için mutlu olmayacaktı.

“Herkes çöp gibi davranıyor. Ben de dahil,” dedi Sylvie. “Bunu kişisel algılama.”

Onun için söylemesi kolay. Whit'in söylediğiyle yaptığı her şeyi kişisel olarak alıyorum, özellikle de son zamanlarda.

“Ben sadece bir alışkanlığım. Yani onun kaşıntısını kaşıyorum.” Yanaklarım ısınırken dudaklarımı sıkıca kapattım. İşler yolundayken bırakmalıydım.

Sylvie kıkırdadı. “O zaman acayip bir isiliği olmalı çünkü düzenli olarak kaşıntısım kaşıyorsun.”

Bir kâğıt parçası koparıp ona fırlattım. Gülerek kâğıdı eliyle uzaklaştırdı. Bayan Taylor bizi susturdu hatta Sylvie'nin adını söyledi ama onu duymazdan geldik.

Bir Lancaster'la birlikteyken herkesi görmezden gelebilirdiniz.

Cuma gecesi sezonun son iç saha maçı için herkes futbol sahasındaydı. Ben gitmiyordum çünkü hâlâ birlikte oturabileceğim kimse yoktu. Sylvie dışında hiç arkadaş edinmemiştim, bu benim için sorun değildi. Sylvie futboldan nefret ederdi, o yüzden maçlara gitmezdi. Bence bunu bilerek yapıyordu. Spencer futbol oynuyordu. O yüzden uzak duruyor, bu da onu çıldırtıyordu.

Etkileşimleri bana hiçbir anlam ifade etmiyordu ama Whit'le olan sözde berbat ilişkim düşünüldüğünde konuşacak yerim yoktu. Bu yüzden hiçbir şey söylemiyordum.

Zaten beni ilgilendirmezdi.

Saat sekiz buçuk civarında kapım hafifçe çalındı, kapı açıldığında cevap vermeye hazır bir şekilde yatağımdan kalktım.

Whit kapı aralığında durmuş, beni izliyordu. Ellerini kapının pervazına dayamış, kapıdan uzağa eğiliyor, koridorda duruyordu. Herkesin görmesi için.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Buraya gel,” diye fısıldadım.

“Bana izin verdin,” dedi sanki bana hatırlatması gerekiyormuş gibi, odama girip kapıyı arkasından çarparken ses tonu kayıtsızdı.

Bana doğru yürüdüğünde yerimden kıpırdamadan duruyordum, o kadar yakındım ki ayakkabıları ayak parmaklarıma değdi. “Neden buradasın?”

“Neden hep buradayım?” Bana doğru uzandı, kolu belime dolandı. Eli popoma doğru kayarken beni kendine çekti ama ben direndim, bedenlerimiz arasında boşluk kalmasını istiyordum. “Ne oluyor, Savage?”

“Hiç havamda değilim.” Kendimi onun pençesinden kurtardım, yatağıma dönüp yorganı vücudumun büyük bir kısmının üzerine çektim.

“Havanda değil misin?” Aslında alay ediyordu. “Lütfen. Surat asma. Bu senin için iyi bir görünüm değil.”

“Regl dönemimdeyim,” dedim ona, bu bir yalandı. Geçen hafta regl olmuştum. Ayrıca birlikte olduğumuz bir gece -en yoğun olduğu zamandı- ona oral seks yapmıştım ve hepsi buydu. İtiraz etmemişti. Dudaklarımın aletine dolanmasından daha çok sevdiği bir şey yoktu.

Beni inceledi, yavaşça yatağıma yaklaşırken yüzünde sert bir ifade vardı. “Yani elimi iç çamaşırına sokarsam kanla karşılaşır mıyım?”

Gözlerimi devirdim. “Tampon kullanıyorum, pislik.”

“Doğru, o zaman o küçük ipi bulabilirim?” Kaşlarını kaldırdı.

Kadın vücudu hakkında çok fazla bilgisi vardı. Bu beni rahatsız etmeliydi. Ancak onu geçmişteki cinsel fetihleri için yargılayamazdım, upku onun da beni yaptıkları için yargılayamayacağı gibi.

“Bu benim ilk günüm,” dedim onu iğrendirmek isteyerek. “Yoğun akış ve her şey. Riske atmak istemezsin.”

“Ne riski?” Gerçekten ilgileniyor gibiydi.

Yüzümü buruşturdum. “*Gerçekten* çok ağır.”

Eğer iç çamaşırlarımın altına dalmaya çalışırsa, hiçbir şey bulamayacaktı. Yalan söylediğim için kızabilirdi.

“Yine de merak ediyorum,” dedi Whit.

“Ayrıca iğrençsin.”

“Bu doğal bir bedensel işlev.” Omuz silkti. “Kan görmek seni korkutuyor mu?”

“Tabii ki hayır. Her ay vajinamdan kan akıyor,” diye karşılık verdim.

“Korkmuyorum.”

“Sen bir sapıksın,” diye tısladım.

“Sen de öylesin.” Sesi rahatsız edici derecede sakindi.

Ters ters baktım. Yüzünde her zamanki vurdumduymaz ifadesiyle beni izliyordu. “Hadi, Savage. Bir bakayım.”

“Kesinlikle hayır.”

“Doğru çünkü yalan söylüyorsun.” Kelimenin tam anlamıyla yatakta üstüme atladığında dudaklarımdan bir çığlık kaçtı. Beni susturmak için kocaman elini ağzıma kapattı, yüzünü yüzüme bastırdı. “Geçen hafta regl dönemindeydin. Bu yüzden bana sakso çektin ve sana dokunmama izin vermedin.”

Gözlerimi kısıtım, bu kadar gözlemci olmasından nefret ediyordum. Her küçük şeyi nasıl da hatırlıyordu.

“Ayrıca sen de huysuz küçük bir pisliktin. PMS* gerçek ve sen bundan çok muzdaripsin,” diye devam etti.

Onu vücudumdan uzaklaştırmaya çalıştığımda güldü, pislik. Elini ağzımdan da çekmedi.

* Adet öncesi gerginlik sendromu (PMS), adet döneminden 1-2 hafta önce başlayan baş ağrısı ve depresyon gibi fiziksel ve duygusal semptomların genel adıdır. -e.n.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Bu gece de huysuzsun. Senin derdin ne?” Elini yüzümden çekti.

“Artık bunu yapmak istemiyorum,” dedim ona, sesim zayıf çıkıyordu. Kendini gerçekten zevk aldığı bir şeyden mahrum etmek zordu. Evet, garip bir nedenden dolayı Whit’in zalimliğinden hoşlanıyordum. Akıl oyunlarından. Korkunç sözleriyle yumuşak dokunuşundan.

Ne var ki, yaptığımız şey berbattı. Her zaman berbat hissetmekten bıktım. Sadece normal olmak istiyordum.

“Gerçekten mi?” Ses tonundan bana inanmadığı anlaşılıyordu.

“Evet, gerçekten,” diye karşılık verdim. “Ayrıca günlüğümü geri istiyorum.”

Bakışları daraldı. “Henüz okumayı bitirmedim.”

“Artık ne anlamı var ki? Onu geri ver. Zaten tüm sırlarımı öğrendin. Daha ne yapabiliriz ki? Bana yeterince şantaj yapmadın mı?” diye sordum bakışlarımı onunkilerden kaçırarak, midem sinirden düğümleniyordu. Jonas’la Yates’e ne yaptığımı öğrenmesi fikrinden nefret ediyordum ama bu mutlaka olacaktı. Günlüğüm neredeyse iki aydır ondaydı. Henüz bitirmediğini söylediğinde neredeyse ona inanmayacaktım.

Muhtemelen şu anda en büyük sırrımı bildiğini açıklamaya hazırdı. Bombayı atacak, patlayacak, bunların hiçbiri bitmeyecekti.

Whit bedenimden ve yataktan kaydı. Ayakta durmuş bana bakıyordu, ellerini kalçalarına koyarken bakışları düşünceliydi. “Bunun bitmesini istiyorsun.”

Başımı salladım, yorganı çeneme kadar yukarı çektim. “Evet. İstiyorum.”

“Babam seni becermeyi bırakmamı söyledi.”

Yorganı bırakıp dik oturdum, şok damarlarımda dolaşıyor, kanımı donduruyordu. “Ne oluyor, Whit? *Babana* birlikte olduğumuzu mu söyledin?”

“Babama biriyle birlikte olduğumu değil, biriyle seviştiğimi söyledim. Arada büyük fark var,” diye düzeltti, sözleri bir silah gibiydi. Bana yerimi hatırlatıyordu. “Ayrıca senin adından hiç bahsetmedim.”

“Tanrı’ya şükür,” diye nefes aldım, sözlerinin bana hissettirdiği acıyı görmezden gelmeye çalışıyordum.

Beni umursamıyordu. Sadece sevişiyorduk. Bunu biliyordum fakat yine de acıtıyordu.

“Biriyle evleniyorum,” diye açıkladığında çenem düştü. “Şu anda değil ama çoktan ayarlandı.”

“On sekiz yaşında bile değilsin,” diye belirttim.

“Yakında olacağım.”

“Ne yani, o zaman evlenecek misin?” diye sordum inanamayarak.

Yüzünü buruşturdu. “Tabii ki hayır. Bunun için çok genciz. Ancak birlikte olmamız bekleniyor. Ben ve müstakbel gelinim. İlişkimizi göstermeye başlamalıyız. Üniversiteye gideceğiz. Tüm zaman boyunca bir çift olacağız. Ona evlenme teklif edeceğim. Newport’taki evde büyük bir düğün yapacağız. Annemin isteyebileceği her şey olacak.”

O kadar monoton bir sesle anlatıyordu ki, söylediklerinin tek kelimesine bile inanmadığını biliyordum. O, bunu istemiyordu.

Peki bunu neden yapıyordu?

“İstediğin bu mu?” diye sordum.

Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu, başını çevirdi. Sanki benimle yüzleşememiş gibi. “Bu konuda söz hakkım yok.”

“Dünyanın en büyük servetlerinden birinin vârisisin ve kiminle evleneceğin konusunda söz hakkın yok mu?” Bana söyledikleri karşısında yataktan kalkıp volta atmaya başladım. “Bu çok saçma.”

“Şu anda saçmalayan sensin,” dedi, sesi karanlık, beni izlerken gözleri soğuktu. “Beni yargılayamazsın. Durumum sana çılgınca

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

gelebilir ama senin parçası olmadığıın sosyal çevrelerimizde bu normal. Eşleşmeler yaratılır, birleşmeler gereklidir. Soylar korunmalıdır.”

Hakareti görmezden geldim. Konu Whit olunca, kesinlikle daha kalın bir tenim oluyordu. “Yani sen New Mexico’dan sıradan bir kızla evlenseydin, yeryüzündeki tüm Lancasterlar mezarında ters mi dönecekti?” diye karşılık verdim. Aklıma neden New Mexico geldi bilmiyordum. Ne dediğimi bile bilmiyordum ama bana söyledikleri tarihi bir romandan fırlamış gibiydi. İngiliz kraliyet ailesi gibi.

Gerçekten kıkırdadı, kendini beğenmiş herif. “Büyük ihtimalle. Hayat sandığın kadar basit değil, Savage. Doğduğum andan itibaren benden beklentiler var, özellikle de ilk erkek olduğum için. Babamdan olan tek erkek. Belli bir imajı korumam, aileme verdiğim sözleri tutmam gerekiyor.”

“Tamamen anlaşılabilir.” Anlamıyordum ama neyse. Bunu kabul edip hayatıma devam edersem daha kolay olurdu. “Artık gidebilirsin.” Kapıyı işaret ettim.

“Günlüğünü sana geri vereceğim” derken beni dikkatle izledi.

“Yapacak mısın?” Sesim cızırtılıydı, içimde aniden yükselen duygulara karşı sertçe yutkundum. Günlüğü iade etmesi, beni gerçekten bir daha görmeyeceği anlamına geliyordu. En başta bu talebi yapan bendim ama Tanrı yardımcım olsun... Onu özleyecektim.

“Bana Cadılar Bayramı’na kadar zaman ver.” Şikâyet etmeye başlıyordum fakat elini kaldırarak beni susturdu. “Şu anda partiyi hazırlıyoruz, yapacak çok işim var. Ondan sonra sana geri verebilirim. Sadece birkaç gün, Savage. Bekleyebilirsin.”

“Tamam,” diye fısıldadım, kapıma doğru ilerleyişini izledim. Orada duraksadı, eli kapının kolunda, sırtı bana dönüktü.

“Gerçekten bu mu?” Bunu bir soru gibi söyledi, sanki bir şey yapmamı istiyormuş gibi. Bir şey söylememi. Kalması için yalvarmam gibi.

MONICA MURPHY

Benim açımdan yalvarma olmayacaktı. O kadar alçalmayacaktım. Yine de dönüp bakarsa, hayır diyecektim. Beni özleyeceğini söylerse, onu yatağıma davet ederdim.

Oysa o bunların hiçbirini yapmadı. Yerinde kaldı. Eli hâlâ kapı kolundaydı, sırtıyla omuzları gerginlikten kaskatı kesilmişti.

“Hoşça kal, Whit,” dedim kararlılıkla.

Cevap vermedi. Arkasına bile bakmadan kapıyı açıp arkasından kapattı.

BÖLÜM 24

WHIT

Bu gece Summer'dan uzaklaşmak doğru olan şeydi. Son birkaç haftadır, elimden geleni yapıyordum.

Ondan uzak durmak için elimden geleni yapıyordum. Bu işe yaramadığında, onu hissetmeden becerdim. Onu benim için bir hiçmiş gibi kullandım. Gözlerinin içine bakmazdım, genelde yaptığım boktan şeyleri söylemezdim. O, kelimelerden besleniyordu.

Ben de onlardan besleniyordum. *Ondan* besleniyordum. Ağgözlü sesleriyle beni öpme şeklinden. Aletimi nasıl yalayıp yuttuğu ve benim için her zaman çok ıslak olduğundan. Onun sıcak vücuduna her dalışımda ne kadar mükemmel olduğunu düşünüyordum. Sanki sadece benim için yaratılmış gibiydi.

Değildi. O gerçekten bana ait değildi. Damarlarımda pompalanan, aletime yerleşen küçük Summer Savage'a olan ihtiyacıma rağmen, devam edemezdik. O en kötü arzu gibiydi. Beni çaresizliğe sürüklüyordu. Her zaman bir sonraki vuruş için hazır... hayır, lanet olası istekliydi.

Ona gitmek ama kendimi uzak tutmak zordu. Sanki benim için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi onu becermek. İyi ya da kötü hiçbir duygu hissetmeden onu kullanmak. Bir şeylerin yanlış olduğunu anlayabiliyordu. Bunu gözlerinde, beni izleyişinde görüyordum. O da kendini kapattı. Bu konuda iyiydi.

Ben de öyleydim. İkimiz de öyleydik.

Yaşadığımız şeyin neredeyse bitmek üzere olduğu fikri her zaman beynimin bir köşesinde duruyordu, buna hazır değildim. Kim yaşadığı en iyi seksten vazgeçmeye hazır olurdu ki? O kızla aramda bir bağ vardı. Tarif edemezdim ama vardı. En başından beri hep oradaydı. On dört yaşında ilk tanıştığımızda.

Onu becermeye devam edemeyeceğimi biliyordum. Onunla zaman geçirmeye. Onu daha çok isterdim.

Daha fazla, daha fazla ve daha fazla.

O benim sahip olamayacağım bir şeydi. Yine de artık bunu yapmak istemediğini söyleyen oydu. Onu kendimden uzaklaştırdım, o da bunu biliyordu. Savage'ım sandığımdan çok daha zekiydi. Benden önce davrandı. Bu durumda terk edilen bendim.

Bittik.

Odama dönüp kıyafetlerimi çıkardım, yatağıma tırmanıp en son başucumda bıraktığım günlüğüne uzandım. Haftalardır okumamıştım. Yazdıklarını okumak onu aklımda tutuyordu, son zamanlarda onu en son istediğim yer de orasıydı. Derinlere gömülmüştü, ben de onu çıkarmak istiyordum.

Gitmişti.

Yine de burada oturmuş, günlüğünü tutuyor, arka taraftaki gizli yazılara bakıyordum. Artık Yates'in onu becerdiğini, bunun onu duygusal bir karmaşa içinde bıraktığını biliyordum. Artık bunu okumak istemiyordum. Ona tam olarak ne yaptığını ya da onu ne

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

kadar mahvettiğini bilmek istemiyordum. O hasarlı bir eşyaydı, bunu biliyordum ama lanet olsun.

Ben de öyleydim.

Belki de bu yüzden birbirimize çekiliyorduk. Çok genç olmamıza rağmen çok şey gördük ve yaptık. Ben çok yorgundum, Summer da öyleydi. Ancak onunla *gerçekten* birlikte olmak...

Annem öfkeden çıldırır, babam da bana deli olduğumu söylerdi. Zaten öyleydim.

Bunu biliyordum.

Neden istememem gereken bir kıza bu kadar ilgi duyuyordum? Neden?

Günlüğü odanın diğer ucuna fırlattım. Büyük bir gürültüyle duvara çarpıp yere düştü. Artık okuyamıyordum. Onun sözlerini okumak, düşüncelerime musallat olmasına neden oluyordu. Zaten yeterince içlerindeydi.

Başka birini bulmalıyım. Babam, Leticia'yla ciddi bir ilişki kurmadan önce olabildiğince etrafta takılmam gerektiğini söyledi. Onunla birlikte olduğumda, bu halka açık olduğunda ve nişanlandığımızda, sadık bir nişanlı gibi davranmalıyım. Müstakbel mükemmel koca. Dayanabildiğim sürece böyle davranmaya devam edecektim. Birkaç bebek yaptıktan sonra, hatta belki ondan önce, her şey biterdi. Tedbirli olduğum sürece, istediğim kadar ilişki yaşayabilirdim. Leticia öğrense bile anlayışla karşılayacaktı. Bu iş böyle yürürdü. Leticia neye bulaştığını biliyordu, tıpkı benim gibi.

Hayatım planlandı. Hiçbir sürpriz olmayacaktı. Olağandışı bir şey olmayacaktı. Hatta babam geçenlerde Leticia'nın jinekologundan bir rapor aldı. Leticia'nın hâlâ bakire olduğunu, her şeyin yolunda görüldüğünü söyledi. Gülerek, bana bir sürü çocuk vereceğini söyledi.

Onu bir hayvan gibi muayene ettirdi. İnanılmazdı.

Hayal kırıklığı içimde dalgalanırken, gözlerimi kapatıp başka bir şeye odaklanmaya çalıştım. Bektan geleceğimden başka herhangi bir şeye. O aptal parti için her şeyi ayarlamakla meşguldüm. Bunu yapmamın tek nedeni Sylvie'ydi. Cadılar Bayramı'nı kutlamayı o kadar çok istiyordu ki, sanki bu onun son kutlaması olacaktı gibiydi.

Tek umursadığım sevişmekti, özellikle de bu geceden sonra.

Partiye sadece birkaç gün kaldı. İstedığım kıza sahip olamadığım için hayal kırıklığına uğramış olsam da Cadılar Bayramı gecesi başka birini bulabilir ve umarım Summer Savage'ı sistemimden atabilirdim.

İlk ve son kez.

BÖLÜM 25

SUMMER

Cadılar Bayramı öğleden sonrasında, dersten sonra partiye hazırlanmak için Sylvie ile odasında buluştuk. Tüm gün boyunca, kampüsün her yerinde beklenti dalgalandı, son derse kadar harareti bir seviyeye ulaştı ve kimse konsantre olamadı. Öğretmenler partiden haberleri yokmuş gibi davransalar da haberleri olmalıydı. Herkesin konuşabildiği tek şey buydu. Keşke daha heyecanlı olsaydım ama Whit'le aramızdaki şey bittiğine göre, dört gözle bekleyeceğim pek bir şey yoktu.

Onun yerine Sylvie'nin hatırı için heyecanlanmış gibi yapıyordum.

Önce makyajımızı yaptık, makyaj masasındaki sırayı paylaştık, ikimiz de ağır göz farıyla kırmızı ruj sürüyorduk. Heyecanı belliydi. Tüm odasını dolduruyor, bana gergin bir enerji veriyordu. Yerde duran spor çantama baktım, Lancaster Koleji'ne katılan herkes arasında bir skandala neden olacağını bildiğim kostümü giymekten neredeyse korkuyordum.

Beni daha önce hiç fark etmemiş olabilirlerdi ama bu gece göreceklerdi.

Sylvie rujunu sürmeyi bitirdiğinde, “Bu gece bir skandal için çok uygun,” diye anons etti. Yakut kırmızısı dudaklarını birbirine sürterek beni inceledi, gözleri parlıyordu. “Bu hayat değiştiren bir parti olacak.”

“Sen öyle diyorsan.” Kabul etmekte isteksizdim çünkü şu anda hayatımı değiştirecek olaylara ihtiyacım yoktu. Whit’le artık birlikte vakit geçirmemeye karar vermemiz sayesinde zaten bir tane yaşadım.

Bunu kendime bile itiraf etmekten nefret etsem de onu özliyordum. Bunun için zorlayan ben olduğumdan, bu aptalcaydı.

Ona karşı olan duygularım beni aptal hissettiriyordu.

“Bu gece bir şeyler olacak, Summer. Bunu biliyorum,” diye devam etti. “Eğer Spence bir hamle yaparsa, ona izin vereceğim.”

“Neye izin vereceksin?” diye sordum temkinli bir şekilde.

“Bana dokunmasına izin vereceğim. Öpmesine. Becermesine. Her neyse. Ben hazırım. Kendimi kurtarmaktan yoruldum.” Tüm kozmetik ürünlerini kaldırmaya başladı, kolunun bir hamlesiyle hepsini çekmeceye geri itti. “Hayatım boyunca bekâretimi korudum, bundan bıktım. Fazla zamanım kalmamış olabilir. İçimde bir erkek varken boşalmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum.”

“İlk seferinde, o içindeyken boşalamayabilirsin,” dedim ona dalgın dalgın.

Güldü. “Bunu *tüm* deneyimi olan kız söylüyor.”

Ahh, bu biraz acıttı.

Hiçbir şey söylemedim, rujumu makyaj çantama bırakıp fermuarını biraz fazla sertçe kapattım.

“Özür dilerim. Duygularını incitmek istememiştim,” dedi Sylvie, sesi alçak, ifadesi pişmanlık doluydu. “Sadece sana takılıyordum.”

“Biliyorum.” Ona zoraki bir gülümseme gönderdim. “Sorun değil.”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Öyle demek istememişti. İstemediğini biliyordum. Geçmişte yaşadığım berbat deneyimlerden gurur duymuyordum ama ona her şeyi anlatmamışken bunu nasıl bilebilirdi ki?

Ellerini birleştirdi, gülümsemesi genişliyordu. Havayı değiştirmeye çalıştığını söyleyebilirdim. Ben tam bir oyunbozandım, o ise bu aptal parti için çok heyecanlıydı. “Hadi kostümlerimizi giyelim!”

Paylaştığımız kadife banktan kalktım, banyoya gitmeden önce spor çantamı almaya giderken onun sesi beni durdurdu.

“Nereye gidiyorsun?”

“Banyoda üstümü değiştireceğim.” Çantamı salladım. “Kostümümün sürpriz olmasını istiyorum.”

“Ah, iyi fikir.” Ayağa fırlarken ellerini çırttı. “Görmek için sabırsızlanıyorum.”

“Biraz seksi,” diye ekledim kaşlarımı çatarak. “Muhtemelen fazla seksi.”

“Aah, cidden şimdi görmek için can atıyorum,” dedi Sylvie kaşlarını bana doğru sallayarak. “Abimi delirtmeye mi çalışıyorsun?”

“Hiç de değil,” dedim alaycı bir ifadeyle ama asıl niyetim de buydu.

Whit’le ilişkimiz bitmeden önce kostümü internette sipariş etmiştim. Bana bir bakış atacağını ve karşı koyamayacağını hayal etmiştim.

Şimdi muhtemelen bu gece başka bir kızın üzerinde olacaktı, ben orada durup teni fazlasıyla açıkta kalmış, zavallı bir şekilde görünürken ona tüm dikkatini verecekti.

Iyy.

Sylvie bana bilmiş bir gülümseme sundu, onu görmezden gelerek banyoya girip kapıyı sessiz bir tıkırtıyla kapattım. Tüm kıyafetlerimi aceleyle çıkardım, sutyenimi, hatta iç çamaşırımı bile. Kostüm iç

çamaşırı giymeme izin vermiyordu. File çoraplarımı yırtmamak için yavaşça giydim, diğer her şeyi aceleyle üzerime geçirdim, işim bittiğinde aynada kendime baktım.

Çok fazla tenim açıktaydı. Çok fazla, gerçekten. Bu kostüm bir lise partisi için uygun değildi, buna emindim. Ancak onaylamayan bakışlarını fırlatacak eşlikçiler ya da görevliler olmayacaktı. Whit'le Sylvie Lancasterlardı. Kampüste istedikleri her şeyi, istedikleri zaman yapabilirlerdi.

Cesaretimi toplamak için derin bir nefes alarak banyodan çıktım, küçük bir dönüş yaptım. "Ta da. Ne düşünüyorsun?"

Dönmeyi bitirip, beni incelerken ağzı bir karış açık kalan Sylvie'nin yüzüne baktım. "Aman Tanrım, Summer."

Sinirden mideme kramplar giriyordu. "Bu çok mu fazla?"

Yavaşça başını sallayarak ağzını kapattı. "Eğer birinin dikkatini çekmeye çalışıyorsan, bu işe yarayacaktır. Bu kostüm tam bir garanti. Ben de kostümümün açık olduğunu sanıyordum." Sylvie son kısmı nefesinin altında mırıldandı.

Duvarına dayalı dev boy aynasının yanına gittim, Whit'in odasındaki benzer bir ayna olduğunu fark etsem de bundan bahsetmedim. Başımı eğip kendimi inceledim ve evet, bu kostüm söz konusu olduğunda kesinlikle sınırlarımı zorladığımı biliyordum.

Yine de çok iyi görünüyordum. Çizmelerimin dar topuklarının üzerinde sallanarak biraz daha uzun duruyordum. Kimsenin beni fark etmesini istemediğim için kendimi sürekli gizliyordum ama Sylvie haklıydı. Birilerinin dikkatini çekecektim.

Belki farklı birinin. Yeni birinin. Whit'e ihtiyacım yoktu. Artık yoktu. Benim üzerimde hiçbir hakkı yoktu.

Elbette, içten içe dikkatini çekmeye çalıştığım kişinin o olduğunu biliyordum. Belki bu beni zavallı yapıyordu ama umurumda değildi.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Canı cehenneme. Bu gece hepsinin dikkatini çekmek istiyordum. Son sınıftaki her bir çocuğun. Belki küçüklerin de.

“Üşüyeceksin,” dedi Sylvie, yanımda durup kendi yansımasına bakarken.

“Sen de öyle,” dedim ona. Kara bir melek gibiydi, daracık bir şortla göğüslerini kabartan siyah bir korse giymişti. Teni soluk, düpedüz yarı saydamdı; kollarındaki mavi damarları görebiliyordum. Göğüslerinin üst kısımlarında. Bacakları uzun ve ince görünüyordu, ayaklarında siyah, göğe kadar uzanan *stileto*’lar vardı. “Kostümüne bayıldım.”

“Harika görünüyorsun,” dedi, sesi neredeyse saygılıydı.

Göbeğimi sergileyen kısıcık, kırmızı payetli bir üst giyiyordum. Kırmızı kısa bir şort giymeyi düşünmüştüm ama daha iyisini yaptım, temelde kırmızı bikini altı giyiyordum. Çok açık bir kıyafetti, neredeyse giyinik bile sayılmazdım. File çoraplarla yüksek çizmeler görünümü tamamlıyordu. Altın bir yaba ile başımın üstündeki kırmızı pullu boynuzlar son dokunuşlardı.

“Tamamen açıktasın.” Kıçıma tokat atarak irkilmeme neden oldu. “Whit bu gece ne giydiğini biliyor mu?”

“Artık bir alakamız yok,” dedim bizi nasıl tarif edeceğimi bilemediğimden. “Birkaç gün önce aramızdaki şeyi bitirdik.”

“Hah. Bunun ne kadar süreceğini göreceğiz. Sana o kıyafetin içinde bir kez bakacak ve aklını kaçıracak,” dedi şeytani bir kahkaha atarak. “Leticia yüzünden mi senden ayrıldı?”

Kaşlarımı çattım, numara yapmaya karar verdim. “Leticia kim?”

İsmi zihnimde evirip çeviriyordum. Leticia. Güzel bir isimdi. Güzel olduğuna emindim. Durgun, zarif, gösterişli. İkili takımlar giyiyor, inciler takıyordu ve mütevazıydı. Birinin ona teklif etmesi için yalvaran açık bir Cadılar Bayramı kostümü içinde görünmek istemezdi.

“Müstakbel karısı. Çılgınca değil mi? Çocukluğumuzdan beri birbirleri için seçildiler. Hoş bir kız. Güzel. *Tatsız.*” Sylvie gözlerini devirdi, kalçasını benimkine çarptı. “Senin gibi değil.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Onun bir kişiliği yok. Sadece hepimizle aynı fikirde. Ailemle. Benimle. Ayrıca tabii ki abimle. Abim ona neredeyse hiç ilgi göstermezken o aptal gözlerle ona bakıyor. Acınası bir durum. Onun hiçbir sorunu yok, sadece sıkıcı biri,” diye açıkladı Sylvie. “Tanrım, ağzımı açıp duruyorum ve duygularını incitiyorum. Muhtemelen Whit’in başka biriyle olduğundan haberin yoktur.”

“Sorun değil,” dedim omuz silkerek, Sylvie’nin Leticia’yı tarif etmesi garip bir şekilde beni rahatlatıyordu. Ben daha heyecan verici taraf olmayı tercih ederdim. Gerçi sanırım Leticia eş olmaya uygundu, ben ise daha çok metres olmaya uygundum.

Annem gibi.

“Bildiğim bir şey var. Leticia asla senin giydiğin gibi bir kostüm giymez. O gerçekten mütevazıdır,” dedi Sylvie.

Tam da şüphelendiğim gibiydi.

“Peki ben değil miyim?” Kaşlarımı kaldırıp yan tarafa döndüm. Kalçamın yan tarafları fileyle kaplı bir şekilde tam anlamıyla dışarı sarkıyordu.

Umurumda değildi.

“Normalde öylesin. Bu okuldaki diğer tüm kızlar kendilerini ön plana çıkarmak için ellerinden geleni yaparken sen özelliklerini hiç ön plana çıkarmıyorsun. Ben de dahil.” Sırıttı, bakışları aynada benimkilerle buluştu. “Ama sen? Sanki her zaman ortama uyum sağlamaya çalışıyorsun.”

“Bu gece değil,” dedim ona.

“Bu gece kesinlikle değil,” dedi Sylvie gülerek. “Gitmeye hazır mısın? Daha önce personelin golf arabalarından birinin anahtarını almıştım.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Whit arkasına fazladan içki yüklemiş, o yüzden oraya götürmemiz gerekiyor. En azından o kadar yolu topuklu ayakkabılarımızla yürümek zorunda kalmayacağız.” Bir ayağını kaldırdı, sivri bir *stiletto* tam bana dönüktü.

“Harika bir fikir,” dedim etrafıma bakarak. “Gitmeye hazır mısın?”

“Olabileceğim kadar hazırım.” Ellerini birbirine sürttü. “Telefonunu getiriyor musun?”

“Nereye koyabilirim ki?” Kollarımı uzattım. Vücudumun hiçbir yerinde telefonu saklayabileceğim bir yer yoktu. “Odamda bıraktım.”

“İyi fikir. Ah!” Odasındaki mini buzdolabına doğru koştu ve kapağını açarak bir şişe votka çıkardı. “Önce parti öncesi yapalım.”

Buz gibi votka damarlarımda dolaşıp beni yumuşatırken şişeyi yudumladık. Sylvie şişeden zarifçe yudumlarken kıkırdamadan duramıyordu.

“Gitmeden önce birkaç fotoğraf çekelim. Bu anı belgelemeliyiz,” diye önerdi Sylvie.

Odasında aynanın önünde poz verdik. İlk başta ısıltılı gülümsemeler ile geniş gözlerle tatlı ve masumdu. Sonra işleri şehvetli, kötü bir hâle getirdik. Ellerimiz kalçalarımızda, dillerimiz dışarıda, göğüslerimizi öne doğru ittik. Sylvie’nin kanatlarını takmasına yardım ettikten sonra bacaklarını birleştirmiş, kollarını önünde kavuşturmuş, kanadarı arkasında yükselirken bir fotoğrafım çektim. Harika görünüyordu.

Sylvie ile vakit geçirmek eğlenceliydi. Tüm dertlerimi unutmama yardımcı oluyordu, votka da öyleydi. Gülmeden duramıyordu, ben de onun mutluluğuna kapılıyordum. Whit’le ayrıldığımızdan beri suratım asıktı ama bu gece dünyanın zirvesindeyim. O partiye çalılımlarla girecektim ve bana baktığında dilini yutacaktı. Bunu biliyordum.

En sonunda fotoğraf çekmeyi bitirip, o da birkaçını sosyal medyada paylaştığında, dışarı çıkıp golf arabasına bindik. Sylvie arabayı deli bir

kadın gibi kullanıyor, sürekli yoldan çıkıyor, kontrolsüzce gülüyordu. Gün gri gökyüzü ile sürekli çiseleyen yağmurla kasvetli başlamıştı ama yağmur öğle yemeğinden hemen sonra durdu. Hava soğuk, zemin hâlâ ıslak olsa da en azından yağmur yağmıyordu.

Harabelere vardığımızda partinin tüm hızıyla devam ettiğini gördük. İnsanlar her yerdeydi. Dışarıda duruyor, eski binayı çevreliyorlardı. Merdivenlerde oturuyorlardı. Neredeyse her birinin elinde bir bira kutusu ya da kırmızı bir plastik bardak vardı. İçeriden yüksek sesle müzik geliyordu, o kadar çok insan içeriye doluşmuştu ki tek gördüğüm bedenlerdi. Dans ederken birbirlerine doğru hareket ediyorlardı. Konuşurken dar çemberler hâlinde kümelenmişlerdi. Neredeyse herkes kostüm giymiş, birçoğu maske takmıştı, kimseyi tanıımıyordum.

“Parti geldi, sürtükler!” Sylvie merdivenlerin hemen önünde durup ayağıyla arabanın frenlerini kilitledikten sonra kollarını havaya kaldırarak bağırdı.

Pelerin de dahil olmak üzere tamamen siyah giyinmiş bir çocuk, merdivenlerin yanındaki kalabalığın arasından sıyrıldı, onun Spencer olduğunu fark ettim. Yüzü hayalet gibi bembeyazdı, dudaklarının kenarlarından küçük sahte kan şeritleri damlıyordu. Sylvie’yi gördüğünde gülümseyerek vampir dişlerini ortaya çıkardı.

“Bu gece çok iyi görünüyorsun, Sylvie.”

“Teşekkür ederim, karanlıklar prensi.” Golf arabasından atlayıp ona doğru koştu, Spencer’in göğsünü okşayarak ona gülümsedi. Omzunun üzerinden bana baktı. “Summer’a bak.”

Bakışları bana kaydı, ben golf arabasından dikkatlice inerken gözleri açıldı. “Vay canına.”

“Bu çok mu fazla?” diye sordum onlara yaklaşırken, ellerimi kalçalarımdayayıp poz vermek için durdum.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Bakışları her yerdeydi, sanki önce nereye bakacağını bilemiyormuş gibi. “Whit’in bundan haberi var mı?”

Sinir damarlarımda kaynarken, Spencer’ı iterek yanından geçip omzumla ona çarptım. “Whit Lancaster’a lanet olsun. Ne düşündüğü umurumda değil.”

Sylvie’yle Spencer’ı arkamda bırakıp, başım dik bir şekilde köhne merdivenlerden çıkarak binaya girdim. İnsanlar yanlarından geçerken bana bakıyor, yanlarından geçtikten sonra öfkeli fısıldaşmalara başlıyorlardı. Kısa bir an için kostüm seçimimi sorguladım.

Yaklaştığımda bir grup kız bana küçümseyen bakışlar attılar. İçlerinden biri eline doğru öksürdü. “Sürtük.”

Ona ölümcül bir bakış gönderdim ama o sadece güldü.

Odanın en yakın köşesine derme çatma bir bar kurulmuştu, oraya gittim ve önceden doldurulmuş kadehi kapıp içtim. Alkol boğazımdan aşağı kayarken yakıyor, irkilmeme neden oluyordu. Bir tane daha alıp onu da bir dikişte içtim.

İşte. Daha fazla sıvı cesaret yardımcı olacaktı. Beynim zaten yüzüyordu. Kahvaltıdan beri bir şey yememiş olmam da yardımcı olmuyordu.

“Hey, seksi şey.”

Kalçama yerleşmeye çalışan elden irkilerek uzaklaştığımda, İngilizce sınıfımdan bir çocuğun bana gülümsediğini gördüm. Adını hatırlamaya çalışıyor, onu incelerken beynimi zorluyordum. O da tamamen siyah giyiyordu ama hepsi buydu. Aslında hiç de şık giyinmemişti. Koyu renkli hararetli gözleriyle beni izliyor, gür saçları alnına dökülüyordu. Körü görünümlü bir çocuk olmasa da sanki beni çıplak hayal edebiliyormuş gibi bana bakıyordu.

Kostümümün ne kadar açık olduğunu düşünürsek, muhtemelen yapabiliirdi.

Hâlâ adını söylemediğimde, “Ben Bryan,” dedi ve yakındaki bara baktı. “Ne kadar içtin?”

“Daha yeni geldim,” diye gülümseyerek cevap verdim.

“O zaman bu benim şanslı gecem,” derken bakışları göğsüme takıldı. “Seni neden daha önce fark etmedim? Burada yenisin, değil mi?”

Tabii ki onun kim olduğunu bilmemi bekliyordu ama benim kim olduğumu bilmiyordu. Her neyse. Bu çocukların hepsi aynıydı.

“Evet,” dedim dürüstçe. “Yeni, yepyeni.”

“Sevdim, sevdim.” Eli yine kalçama gitti, bu sefer geri çekilmedim. İlgisi hoşuma gidiyordu. En azından benden kaçmıyor ya da bana isim takmıyordu. “Söylesene, Bayan Yepyeni, bir adın var mı?”

“Summer.” Etrafından dolanıp bir içki daha aldım, bu sefer yudumluyordum. Bardaklara doldurduğum her içki sert, fazla sulandırılmamıştı ve alkol doğrudan kafama gidiyordu. Her zaman kolay sarhoş olan biri olmuştum. “Mevsim gibi.”

“Hava çok sıcak olduğu için çoğu zaman yarı çıplak olduğumuz mevsim mi?” Bakışları vücudumda geziniyordu. “Anladım.”

Ağzımdan kahkahalar kaçtı ve bir içki daha alarak kahkahalarımı bastırdım. “Kim olduğumu biliyorsun. Eminim Whit sana söylemiştir.”

“Whit Lancaster?” Kaşlarını kaldırdı. “O heriften nefret ediyorum. Kendini dünyanın sahibi sanıyor.”

“Değil mi?” Güldüm, Whit’ten nefret etmesine bayılıyordum. Bir kulüp kurabilirdik. “Yani, bu okulun sahibi o.”

Bryan sinsi bir gülümsemeyle, “Ailesi,” diye düzeltti. “Büyük fark var.”

“Beni terslemeni sağlamaya çalışmadı mı?” diye sordum açıkça.

Sözlerim karşısında yüz ifadesi hiç değişmedi. “Doğru. Sen o kızsın. Neden seni küçümseyeyim ki? Şu hâline bak.”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Değer biçen ses tonu içimi ısıttı.

Müzik değişti, birkaç ay önce popüler olan hızlı bir şarkı çalmaya başladı. Bryan'a gülümsedim. "Hadi dans edelim."

Cevabını beklemeden kadehi masaya bırakıp elini tuttum. İnsan kalabalığının ortasına gelene kadar beni takip etti. Hareket etmeye başladım, alkol kaslarımı gevşetiyor, beni özgür hissettiriyordu. O neredeyse hiç hareket etmiyordu. Sadece orada duruyor, ben bir yandan diğer yana sallanırken, beni tüketen ritimle kollarımı başımın üzerine kaldırırken beni izliyordu.

"Siktir," diye nefes aldığını duydum, bu da beni güldürdü. Lancaster'daki tüm bu kızlar, bir avuç kendini beğenmiş tutucuydu. Neredeyse on sekiz yaşındaydık. İstedığımızı yapmakta özgür olmamız gerekmez miydi? Açık saçık giyinmek ve tepki görmeden eğlenmek?

Bryan'ın bana nasıl baktığını gördüğümde, erkek onayına sahip olmanın arzuladığım bir şey olduğunu fark ettim. Babam bunu bana hiç vermedi. Jonas'ın ilgisi geçiciydi. Yates sinir bozucu, hatta korkutucuydu ama yine de istiyordum.

Bir de Whit vardı. Onun onaylamaması tahrik ediciydi. Onayı ise ihtiyaçtı.

Tanrım, kafam çok karışıktı. Neden biri benimle uğraşmak isteyecekti ki? Benimle olmak, arkadaşım olmak isteyecekti?

Dans ediyor, dans ediyor, kendimi müziğin ritmine bırakıyordum. Diğer bedenler benimkilere sürtünürken onlara gülümsüyordum. Erkekler de bana gülümsüyor, kızlar kaşlarını çatıyorlardı, bakışları nefret doluydu.

Tanrım, insanların beni yargılamasından bıkmışım.

Bryan yerinden neredeyse hiç kıpırdamadı. Ben de yanına gittim, kollarımı omuzlarına doladım, yüzümü yüzüne yasladım. Başımı kulağına yaklaştırdım. "Dans etmiyor musun?"

“Seni izlemekle çok meşgulüm.” Ellerini kalçalarımın üzerine yerleştirdi, parmakları çıplak tenime bastırıyordu.

Dokunuşunda hiçbir şey hissetmesem de yine de peşinden gidiyordum. Onayını, yüzündeki gülümsemeyi kovalıyordum. Bana bakışını. Beni istiyordu. Şu anda beni becerdiğini hayal ediyordu. Ona gülümsedim, o öne doğru eğilirken başımı geriye attım, ağzı benimkine zar zor değdi.

“Sen tam bir baştan çıkarıcısın,” dedi bana.

“Ben elde edilmesi garantiyim,” diye karşılık verdim alaycı bir şekilde.

Kavrayışı sıkılaştı, ellerinden uzaklaşıp sırtım onun önüne gelecek şekilde döndüm. Nakaratla birlikte şarkı söylüyor, popomu utanmadan kasıklarına sürterken siyah kotunun altında onu hissedebiliyordum. Sertleşmişti.

Güzel.

Devam ettim, bakışlarım buna tanık olmasını istediğim tek kişiyi arıyordu ama tabii ki onu hiçbir yerde göremiyordum. Muhtemelen çoktan herkesin önünde aletini yalamaya razı olan aptal bir kızla sarmaş dolaş olmuştu.

Zavallı şey. Onu istemenin nasıl bir şey olduğunu bilirdim. Çok acı vericiydi.

Harikaydı.

Gözlerimi kapatıp onu düşüncelerimden kovmaya çalıştım. Temelde kucumı Bryan'ın aletine sürtüyordum, o da ellerini kalçalarımın üzerine yerleştiriyor, parmakları bikini altımın bel bandının altından arsızca kayıyordu. Biraz geri çekildim, ellerini bıraktı, sonra bir kez daha ona döndüm, dizlerimi büktüm ve alçaldım. Böylece yüzüm tam aletin hizasındaydı.

“Ne oluyor?” diye bağırdı gülererek. Bundan zevk aldığını söyleyebilirdim. “Önceki hayatında striptizci falan mıydın?”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Sen öyle san,” dedim yavaşça yükselirken, bedenim yol boyunca onunkine sürtünüyordu. “Ben şeytanım, bilmiyor musun?” Şeytani bir sırıtışla başımın üstündeki payetli boynuzlarımı gösterdim.

“Çok baştan çıkarıcısın, orası kesin.” Vücudumu onunkine yapıştırırken sıkıca kavradı, sesi alçak bir hırıltıya dönüştü. “Benimle gel.”

Surat astım. “Hâlâ dans etmek istiyorum.”

“Önce birkaç dakikalığına buradan çıkalım. Serinlemem gerekiyor. Sonra istediğin kadar dans edebilirsin, Şeytan.” Sıttı.

Ben de sıttım.

Kapıya doğru bakarken Whit'i gördüm. Tamamen siyah giyinmişti, kafasında siyah şeytan boynuzları vardı. İçimde öfke kabarırken ellerimi yumruk hâline getirdim. Tabii ki eşleşiyorduk.

Tabii ki.

Bakışları benimkileri buldu, beni görünce gözleri kısılp üst dudağı belirgin bir tiksintiyle kıvrıldı. Bryan'ı arkadan kavradım, ellerini kalçalarımına koydu ve Whit için bir gösteri yaparak dönmeye başladım. Hayatıma devam ettiğimi bilmesini istiyordum.

Ediyordum.

Ben dans etmeye devam ederken Whit ters ters bakıyor, Bryan'ın elleri bikini altımın bel bandıyla oynuyordu. Whit'in gözlerinde gördüğüm sıcaklıktan zevk alarak, elleri üzerimde olanın o olmasını dileyerek ona izin verdim. Dudaklarımı ayırdım, kollarımı kaldırdım, saçlarımı ensemden yukarı kaldırıp şarkıyla ileri geri sallandım. Gözlerim bir anlığına kapandı, kendimi kaybediyordum. Bryan'ın değil, Whit'in ellerini diliyordum. Bryan'ın değil, Whit'in ağzının boynumda olmasını diliyordum.

Şarkı bittiğinde, gözlerimi açtığımda Whit gitmişti.

Bryan elimi tutup beni kalabalığın arasından çıkardı. Sylvie'nin Spencer'la birlikte durduğunu gördüm, el salladım ama o bana baktı, gözlerini kocaman açarak, "Summer, ne halt ediyorsun?" diye bağırdı.

"Geri döneceğim," dedim ona. Bryan'ın kafasının arkasını işaret ederek, "Çok tatlı," diye mırıldandım. Ona iki başparmağımla işaret ettiğimde, yüz ifadesi dehşete kapılmış hâldeydi.

"Onunla dışarı çıkma!" diye bağırdı.

Uyarısını görmezden geldim, yanından geçerken biri kıcıma tokat atınca güldüm. Yüzünde şehvet dolu bir sırıtiş olan bir çocuktu. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. İlkini yaptığı hiçbir tepki almayınca bir başkası kıcıma tokat attı. Başka biri belime dokundu. Hepsi beni yakalamaya çalışıyordu, ben de onlara izin veriyordum. Umursamıyordum, gülmekle ve ilginin tadını çıkarmakla meşguldüm. Hiçbir şey beni rahatsız etmiyordu. Bryan'ın bana dokunmasını kesinlikle istiyordum. Beni becermesine bile izin verebilirdim. Whit'i sonsuza dek unutmak, değişiklik olsun diye ihtiyacım olanı başkasının bana vermesine izin vermek istiyordum.

Bryan merdivenlerin başında aniden durunca sırtına çarptım. "Çekil yolumdan" diye bağırdı.

"Ne halt ediyorsun, McAllister?"

O ölümcül sesi tanıyarak Bryan'ın arkasına çekildim. Bu Whit'ti. Üstelik sesi öfkeli geliyordu.

"Yeni arkadaşım la gitmeye çalışıyorum. Şimdi çekil." Bryan'ın sesi ondan korkmuş gibi gelmiyordu, bu biraz şok ediciydi. Herkes bir Lancaster'a boyun eğdi.

"Onunla hiçbir yere gitmiyorsun," dedi Whit sessizce.

Dışarıdaki herkes sessizleşti, her zamanki gibi izlemeye hevesli, dramaya hazır. Whit'in beni görmesini istemediğim için Bryan'ın arkasına saklandım. Whit'i görmek istemiyordum.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Sen kim oluyorsun da bana kimi becerip beceremeyeceğimi söylüyorsun? Lancaster olman benim için bir şey ifade etmiyor.” Bryan omzunun üzerinden baktı, elimi tutup çekiştirdi. “Hadi, Şeytan. Gidelim buradan.”

Onu takip ettim, Whit şaşırtıcı bir şekilde geçmemize izin vermek için kenara çekildi, bakışları üzerime düştü. Durduğum yerde beni yakıyordu.

“Gerçekten onunla gideceksin.” Sözleri beni hedef alıyordu.

“Artık benim üzerimde hiçbir hak iddia edemezsin,” dedim kibirli bir şekilde, kostümümün tüm etkisini ona gösterebilmek için duraksayarak.

Bana zar zor bakıyordu, bu canımı acıttı. Fark etmiyor muydu? Görmüyor muydu?

Bryan elimi çekiştirdi. “Hadi,” diye mırıldandı ama ben kıpırdamadım. Olduğum yere çakılıp kaldım.

Bir kız yaklaşıp Whit’in hemen yanına yerleşti. Gözlerimi kısarak onu iyice süzerken alkolden dolayı görüşüm biraz bulanıklaşıyordu. Siyah boynuzlarına eşlik eden kırmızı bir yabası vardı ve şu anda elinde tutuyordu. Sanırım şeytanın kendisi giyinmek zorunda değildi ama eşleşmemiz çok sinir bozucuydu.

Kızın yüzü aşırı makyajlıydı ve seksi bir cadı kostümünü giymişti, kafasında da sivri bir cadı şapkası vardı. Bir anda onun Caitlyn olduğunu anladım, kolunu Whit’in koluna dolayarak bana sırttı.

“Güzel kostüm,” diye alay etti benimle. “Çıplak da gelebilirdin.”

“Teşekkürler,” diye dalga geçtim. “Kişiliğin söz konusu olduğunda kostümün korkutucu derecede... doğru.”

Yüz ifadesi ölümcül bir hâl aldı. Whit hiçbir şey söylemedi, ikimiz onu eğleniyor muyuz gibi görünüyordu.

“Doğru, seninki de uygun çünkü tam bir sürtük gibi görünüyorsun,” dedi ama hakareti zayıfı.

Gülerek ona parmağımı gösterdim, o da kaşlarını çatarak karşılık verdi. Bryan kolunu boynuma doladı, beni kendine çekti ve alnımdan öptü. Whit'in bakışları bizi izlerken öldürücüydü, ben de kendimi tutamayarak ona sırttım.

"Hadi ama. Şeytan," dedi Bryan, dudakları yüzümün yan tarafına doğru hareket ediyordu. "Sadece kıskanıyor."

Bryan beni bırakırken, "Artıklarım ile iyi eğlenceler," dedim Caitlyn'e.

Bryan elimi tuttu, beni merdivenlerden aşağı indirmesine izin verirken Whit'in öfkeli bakışlarını üzerimde hissediyordum.

Vıcık vıcık çimenlerin üzerinde yürüdük, Bryan beni neredeyse arkasından sürüklerken adımlarını aceleyle atıyordu. Whit'in beni dans pistinde gördüğündeki yüz ifadesini düşünerek kıkırdamadan duramıyordum. Ne kadar kızgın görünüyordu. Şimdi Caitlyn'e sahipti, Caitlyn'in de muhtemelen kiminle uğraştığından haberi yoktu. O kadar karanlık ve sapkındı ki.

Whit'le yaptığımız onca şeyi düşündükçe içimde bir huzursuzluk dalgası dolaşıyordu. Onun karanlık, çarpık tarzını seviyordum. Bryan'ın nasıl biri olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Whit'in yapabileceklerinin yanına bile yaklaşamayacağından emindim.

Ağaç korusuna yaklaştık, nemli hava sessizleşiyor, uzaktan okyanusun sesi geliyordu. Çam kokusunu içime çektim, soğuk hava açıkta kalan tenimde tüylerimin diken diken olmasına neden oluyordu. Bryan beni yüksek bir çamın kalın gövdesine doğru ittiğinde nefesim kesildi, beni gövdesiyle sabitlerken kabuklar sırtımı çiziyordu. "Ah," diye yakındım, başımın arkasını ovma için uzanırken ona ters ters baktım.

"Şşt," dedi, ben daha tek kelime edemedim ağzını ağzıma dayadı.

Öpücüğü sertti. Cezalandırıcıydı. Omuzlarına hafifçe vurdum, onu durdurmaya, üzerimden itmeye çalıştım ama bırakmadı. Belimdeki

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

tutuşunu sıkılaştırıyor, parmakları tenimi sıkıştırıyordu. Dilini ağzıma sokuyor, benimkini arıyor, ben de geçici olarak ona dokunuyordum. Whit'miş gibi davranmaya çalışarak yanıt vermemi kolaylaştıracağını umuyordum ama boşunaydı.

O Whit değildi. Yakınından bile geçmezdi. Dili ağzımda çok büyük, çok ısrarcıydı. Ellerinin vücudumdaki hissinden, her yerimi yoklamasından nefret ediyordum. Omuzlarını ittim, öpüşmeyi bitirmek için yüzümü ondan uzaklaştırmaya çalıştım fakat Bryan ısrarcıydı.

“Elde edilmesi garanti olduğunu söylemiştin,” diye fısıldadı yanağıma doğru, eğilip çok ıslak ağzını boynumda gezdirmeden hemen önce.

Sözleri beni telaşlandırdı. Bundan hoşlanmadım. Hem de hiç. Onu uzaklaştırmak için ellerimi göğsüne basturdum ama o çok güçlüydü. “Dur.”

“Hadi ama,” dedi kısık bir kıkırdamayla. Bu ses beni dehşete düşürdü. “Bu kadar alaycı olma. Bana bir gösteri yap. Daha önce yaptığın gibi benim için dans et.”

“Bırak beni.”

Tamamen hareketsizleşti, benden hafifçe uzaklaşarak bana baktı. Bakışları odaklanmamıştı, sarhoş olduğunu çok geç fark ettim. Bu gece çok içmişti. Muhtemelen başka bir şey de. Kokain miydi? Dans pistinde birkaç kişinin burunlarındaki beyaz şeyi sildiğini fark etmiştim.

“Bunu istediğini söylemiştin.” Sesi kısıktı. İnanmıyormuş gibi.

“F-fikrimi değiştirdim.” Parmaklarımı omuzlarına dolayıp gülümsedim, gözlerindeki karanlık bakış içimi titretiyordu. “Hadi içeri girelim. Biraz daha dans edebiliriz, tamam mı?”

“Hayır,” dedi ve askılı bluzuma uzanıp onu aşağı çekti. Göğüslerim serbest kaldı, soğuk hava meme uçlarımı sertleştiriyordu. Kendimi

örtmeye çalışırken çığlık attım ama o izin vermiyordu. Ellerimi yakaladı, vücudumun iki yanında tutuyordu. “Becer beni,” derken bakışları göğsümdeydi. “Göğüslerine bak.”

Sesi saygılıydı, sanki daha önce hiç meme görmemiş gibiydi. Onlara uzanmaya başladı.

“Dur.” Tutuşundan kurtulup üstümü tuttum, tekrar yukarı çekmeye hazırdım ama beni durdurdu. Eli bileğimi eziyor, beni ağaca sıkıca bastırırken ağzı tekrar benimkine yapışıyordu.

“Karşı koyma,” diye mırıldandı dudaklarıma karşı, diğer eli altıma gitti. Parmaklarını kumaşın hemen altından geçirirken dizimi kaldırarak ona karşı koymaya çalıştım. “Benimle mücadele etme. Sakin ol, Şeytan. Bu hoşuna gidecek. Söz veriyorum.”

Beni olduğum yere sabitledi, gücüyle beni ezdi.

Bileklerime baskı uygulayıp kollarımı başımın üzerine çekerek beni tamamen açığa çıkarırken, düşüncelerim çılgına dönmüş durumdaydı. Bir eliyle bileklerimi bir arada tutarken, diğer eli aşağı doğru kayınca titremeye başladım. Yüzüm boyunca ilerledi. Omzumun üzerinden. Göğsümden aşağı, işaretparmağıyla sert bir meme ucunu daire içine alana kadar.

“Bunu istiyorsun,” diye mırıldandı, meme ucumu çimdiklediğinde içimden bir inilti çıktı. Bana ters ters baktı. “Sert seviyorsun.”

Ona bakakaldım, korku beni tüketiyordu. Nereden biliyordu? Whit arkadaşlarına söylemiş miydi? Sonra da dedikodular mı yayılmıştı?

“Lancaster’ı beceren her kız sert sever.” Parmakları meme ucu-mu daha da sıkıyor, çığlık atmama neden oluyordu. Gülümsedi. “Acıtığında hoşuna gidiyor.”

“Lütfen,” diye fısıldadım göğsümü avuçlayıp etimi kabaca yoğurduğunda. “Yapma bunu.”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Bunu istiyorsun,” dedi, ağzı benimkinin hemen üzerinde olacak şekilde eğilerek. “Hatırladın mı? Elde edilmesi garanti olduğuna söz vermiştin. Bunu yerine getirmeni bekliyorum.”

Beni öperken tek yapabildiğim onu almak, ağzına hıçkır hıçkır ağlamaktı ama o fark etmiyordu bile. Eli çok meşgul, ağzı çok açgözlüydü. Bu aptal kostümü hiç giymemeliydim. Partide bu şekilde görüldüğüm andan itibaren bela arıyordum ve dürüst olmak gerekirse Whit’in Bryan’ın beni götürmesini engelleyeceğini düşünmüştüm.

Ancak yapmadı. Gitmeme izin verdi. Beni umursamıyordu. Bryan dudaklarını boynumdan aşağı, köprücük kemiğimin üzerinde gezdirirken, ağzı göğüslerime gittikçe yaklaşırken, muhtemelen hiç umursamadığını düşünüyordum. Tanrım, sanırım hasta olacaktım.

Bryan sağ göğsümü sıkarken parmakları acımasızdı, başı aşağı eğikti ve ağzı meme ucumu emebilmek için açıkken aniden kayboldu, benden uzaklaştı.

“Orospu çocuğu-” dedi Bryan, ağzına bir yumruk gelmeden hemen önce. Yere düşmeden önce tenin tene çarpmasının mide bulandırıcı sesi havayı doldurdu.

Bryan’ı yumruklayanın Whit olduğunu fark ettiğimde her şeyden çok rahatlayarak çığlık attım. Ona tekrar vurdu. Tekrar. Parmak eklemleri kıpkırmızı, gözleri öfkeyle parlıyordu. Kendini korumaya çalışırken yerde bir top hâline gelen Bryan’ın üzerinde duruyordu.

“Hayır dedi, aşağılık herif,” dedi Whit, kelimenin tam anlamıyla ona tükürerek. Beni Elliot’tan kurtardığı zamanı hatırlatıyordu. Bryan’ın doğrudan kaburgalarına tekme attı, o da homurdanarak yuvarlanıp bizden uzaklaştı. “Hasta herif.”

“Bunu o istedi,” dedi Bryan inleyerek. “Bana elde edilmesi garanti olduğuna dair söz verdi. Aletime sürtündü.”

“Kız hayır derse bir bok ifade etmez. Pislik.” Whit çizmeli ayağıyla Bryan’ın kuşını dürttü, sonra başını kaldırıp bana dik dik baktı.

Karşılık olarak ona baktım, nefes nefeseydim, üstüm karnımın etrafında ve göğüslerim açıktaydı. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken berbat göründüğümü biliyordum.

Dudakları sertleşti, sanki beni hayal kırıklığına uğratmış gibi yavaşça başımı salladı, Bryan’ı bir kez daha tekmeledi ve sonra döndü.

Çekip gitti.

Ne halt oluyor?

Üstümü tekrar yerine çekiştirerek, adını söyleyerek peşinden gittim.

Yürümeye devam etti, sırtı sert, omuzları dikti. Ondan yayılan gerginlik sanki yaşayan, nefes alan bir şeymiş gibiydi. Ona yetişmek için çaresizce hızımı arttırdım ve elini tuttum, parmaklarım onunkilerin etrafında kıvrıldı.

Dönüp elini elimden çekerken yüzünde saf bir öfke ifadesi vardı. Onu daha önce hiç bu kadar kızgın görmemiştim. “Ne oluyor, Summer?”

Kıpırdamadan durdum, bana ilk adımla hitap etmesinden dola-yı şaşkındım. Bunu asla yapmazdı. Özellikle toplum içinde asla yapmazdı. Etrafta kimse olmasa da.

“T-teşekkür ederim,” diye fısıldadım, tam o sırada tüm vücudum titremeye başladı. “O yapacaktı- yapacaktı-”

Hıçkırıklara boğuldum.

Whit beni kollarının arasına aldı, ben de ona doğru yığıldım. Tanıdık kokusu etrafımı sarıyor, kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu. Ona sarıldım, yumuşak siyah gömleğinin içine ağlarken gözyaşlarım kontrolsüzce akıyordu. O ise sadece ağlamama izin

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

veriyordu. Beni tutup kollarını belime doladı, çenesini başımın üstüne koydu. Parmaklarının saçlarıma dolandığını hissettim ve bu beni daha çok ağlattı, az önce başıma gelenlerin farkına vardığımda midem bulanıyordu.

Whit haklıydı. Bryan o ağaca karşı bana tecavüz edecekti. Onunla partiden hiç ayrılmamalıydım. Oraya daha yeni gelmiştim ve çok fazla içmiştim. Bütün gecem mahvoldu, Whit'inkini de mahvettiğimden emindim.

Bu şekilde ne kadar ağladığımı bilmesem de bana sonsuzluk gibi geliyordu. Ürpertici nefesler beni terk ediyordu, yüzüne bakabilmek için yavaşça ondan uzaklaşırken hıçkırdım.

Aynı duygusuz, soğuk Whit bana bakıyordu. "Bitti mi?" diye sordu.

Başımı salladım, bir kez daha hıçkırdım.

Çenemi kavrayıp bakışlarımı kendisiyle buluşmaya zorladı. "Yabancılarla takılma. Seni kurtarmak için her zaman yanında olamayacağım."

Ezici bir nefret damarlarımda dolaşüyor, kanımı kaynatıyordu. "Sen benim kahramanım değilsin," diye tısladım.

"Bu gece öyleyim. Geçen sefer de öyleydim. Seni kurtarmaya devam edemem, Savage. Eninde sonunda kendini yine bu durumda bulacaksın ve ben yanında olmayacağım. O zaman ne yapacaksın? Ha?" Parmakları çenemi sıkıyordu ama onun önünde daha fazla zayıflık göstermek istemediğim için hareketsiz kaldım. "O pislik neredeyse sana *tecavüz* ediyordu. Elleri her yerindeydi, sen de böyle giyinerek bunu istedin. Ne bekliyordun ki?"

Gözyaşlarım yeniden akmaya başladı, yüzümden aşağı süzülürken yine de hiçbir şey söylemedim.

MONICA MURPHY

“Berbat durumdasın, Savage. Kendine çeki düzen ver. Sonunda ölüp toprağa gömülmeden önce.”

Beni kendisinden uzaklaştırıp eve doğru yöneldi.

Bu sefer, gitmesine izin verdim. Peşinden gitmeyi reddediyordum.

Whit Lancaster’a lanet olsun.

Ona lanet olsun.

BÖLÜM 26

SUMMER

Kasım ayında kampüse ilk karın yağdığı söylenirdi ama bu yıl biraz daha erken yağdı. Tam olarak ayın on sekizinde, gün ortasında ben dersteyken, sıkılmış ve pencereden dışarı bakarken, hafif serpintiler düşmeye başladı, sonunda daha büyük tanelere dönüştü. Öğleden sonra boyunca karanlık gökyüzünden düzenli olarak düştüler, akşam olduğunda tüm kampüs kış beyazına büründü.

Öğretmenler, sınıflarımızdaki tıslayan radyatörlerle uğraşırken ve sıcaklıktan şikâyet ederken, alışılmadık soğuk hava dalgası hakkında konuşmadan duramıyorlardı. Lancaster Koleji, ısıtma ve soğutma sistemleri eski olan güzel tarihi binalarda yer alıyordu. Bu durum, günün son dersi olan Amerikan Siyaset Bilimi'nde bir tartışmaya yol açtı. Öğrenciler yirmi birinci yüzyılda olduğumuzu savunarak binaların modernleştirilmesini istiyordu. Merkezi ısıtmayla havalandırmayı hak etmiyor muyduk? Öğretmenler de aynı fikirde olsa da modernizasyonların binaların bütünlüğünü bozacağını söylüyorlardı.

Bu durum, sınıfın geri kalanı için bir tartışmaya dönüştüğünde canım çok sıkıldı. Her zamanki gibi. Tek düşünebildiğim buradan gitmeyi ne kadar çok istediğimdi.

Ne var ki, gidecek bir yerim yoktu.

Garip bir gündü. Personel dahil hepimizin dikkati dağınıktı. Şükran Günü tatilinden önceki son gün olan cuma gününe iki gün kalmıştı. Kampüsümüz sihirli bir şekilde yeni kış harikalar diyarına dönüşmüş olsa da herkes ayrılmak için sabırsızlanıyordu. Gün boyunca derslerde tatil planları hakkında normalden daha yüksek sesle konuşmalar yapıldı. Tropik kaçamaklar, alışveriş gezi-leri ve her ne kadar sıkıcı, modası geçmiş olarak görülse de aile ziya-retleri... Sanki hapisteydik, sonunda bizi serbest bırakmak üzerelerdi.

Keşke bir yere gidebilseydim. Herhangi bir yere. Ancak gitmiyordum. Annemle bu haftaya kadar sık sık konuştuk. Telefondaki durgun konuşmaları keşke arada bir mesajla değiştirebilseydim, çok gariplerdi. Tatilden bahsetmedim, o da bahsetmedi ama oradaydı.

Bunu ikimiz de biliyorduk.

Tatil yaklaştıkça aramızda bir şeyler oluyordu, ta ki sonunda bir grup arkadaşıyla Karayipler'e kısa bir seyahate çıkacağını söyleyene kadar. Tek başıma iyi olacak mıydım? Henüz ona cevap vermeme izin vermeden kaçmaya ihtiyacı olduğuna dair açıklamakta gecikmedi. Yaşadığı onca şeyden, geçen yıl boyunca çektiği onca acıdan sonra. Yangın, sigorta tazminatları, mirasın idaresi, ilk Bayan Jonas Weathers-tone ile karşı karşıya olduğu yasal mücadele.

Buna ne diyebilirdim ki? Nasıl itiraz edebilirdim? Tabii ki, ona gitmesini söyledim. Hatta ona güneş kremi almasını bile hatırlattım, sanki ben ebeveyn, o da çocukmuş gibi. Sürekli gelişen ilişkimizde sorumlu olan bendim.

Bu kadar üzücü olmasaydı, çok komik olurdu.

Gidecek yeri olmayan öğrenciler için yurtlar tatil boyunca açık kalıyordu, ben de yurt danışmanıma kalacağımı bildirdim. Bayan Thompson'ın yüzündeki sempatik ifade beni çok sinirlendirdi. Ağzını

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

açtığında, “Üzgünüm,” kelimeleri dudaklarından dökülmek üzereyken sözünü kestim, gitmem gerektiğini yoksa derse geç kalacağımı söyledim.

Bu doğru değildi, ikimiz de bunu biliyorduk. Öğle yemeğinin son bölümünde onunla buluştum, Sylvie her zamanki gibi ortalıkta yoktu. Kasım ayının ilk gününden beri hayatıma giren monotonluktan bıkmış bir şekilde, bir öğle yemeği saatini daha yalnız geçirme düşüncesi neredeyse çok fazla geliyordu.

Whit’in bana bir şey söylemesini beklerken ne kadar gergin olduğumun bir faydası olmuyordu. Ancak tabii ki, o sessiz kaldı. Anlaşılması güçtü.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım bir araya getiremediğim bir yapbozdu.

Cadılar Bayramı gecesi beni kurtarmıştı, ertesi gün Bryan sınıfta yoktu. Bir daha ne görüldü ne de haber alındı, Whit’in ondan kurtulduğuna hiç şüphem yoktu. Tıpkı zavallı, aptal Elliot’a yaptığı gibi. Bu kampüste hiçbir erkek Whit’e karşı gelemeyen ya da onun otoritesine meydan okuyamazdı. Bunu yaparsanız sonunuz gelirdi.

Görünüşe göre Bryan istediğini bulmuştu. Onu özlemeyecektik. Bazen hâlâ ellerini üzerimde, dilini ağzımda hissedebiliyordum. Benim elde edilmesi garanti olduğumu nasıl tekrarlayıp durduğunu. Partide ona karşı nasıl davrandığımı hatırlıyordum. Dans edişimi, ona sürtünüşümü. Neredeyse hiçbir şey giymeden kıcımı aletine sürttüğümü. Belki Whit haklıydı. Belki de Bryan’ın saldırısını ben istemiştim. Whit’in ilgisini çekmek için çaresizdim ama onun yerine başka birinin ilgisini çekmiştim. İstenmeyen birinin.

Whit beni kurtarmaya gelmiş olabilirdi, aynı zamanda kendimi bok gibi hissetmeme de neden olmuştu. Benimle konuşmadığı için haftalar sonra bile kendimi bok gibi hissediyordum. Zaten benden

uzaklaşmıştı. Şimdi Caitlyn ile birlikteydi. Onları her yerde birlikte görüyordum. Kampüsün her yerinde. Caitlyn onun etrafında çırpınıyor, ilgisini çekmek için can atıyordu ama o bunu ona nadiren gösteriyordu. Yüzünde hep o vurdumduymaz ifade vardı, sanki onunla olmaktansa başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibiydi.

O duyguyu bilirdim. Onunla bu kadar ortak noktamız olmasından nefret ediyordum.

En azından onunla toplum içinde görülüyordu. Birlikte olduğumuzu kimsenin bilmesini istememişti, bu canımı acıtıyordu. İtiraf etmek istediğimden daha fazla. O pislik her zaman benden daha iyi olduğunu düşünmüştü. Acı sona kadar.

Sylvie hâlâ sık sık ortadan kayboluyordu. Eskiden daha iyi görünürken, şimdi daha kötü görünüyordu. Kampüste bir günlüğüne yeniden ortaya çıktığında, bana sağlığının hızla kötüye gittiğini söylemişti. Bazen tekrar ayrılmadan sadece bir saat önce görülürdü. Her zaman bitkin, solgundu. Gözlerinin altındaki halkalar gittikçe koyulaşıyor, ben de gittikçe daha fazla endişeleniyordum. Spencer'dan kaçırıyordu, Cadılar Bayramı gecesi aralarında ne olduğunu bilmiyordum çünkü konuşmuyordu. Benimle konuşmuyordu.

Kimseyle konuşmuyordu.

Eğer hasta değilse, bitmek bilmeyen doktor randevuları vardı. Uzmanlarla. Şunda, bunda ve diğerinde uzmanlaşmış merkezlerde. Dürtülüyor, röntgenleri çekiliyor, hayati göstergeleri takip ediliyor, yeni ilaçlar veriliyordu. Ancak hâlâ sorunun ne olduğunu bilmediklerini iddia ediyorlardı.

Birkaç gün önce, öğle yemeğimizi yedikten sonra dışarıda otururken, "Onlara anlatabilirim ama kimse dinlemiyor," dedi Sylvie. Sert rüzgâr saçlarımızı savuruyordu. O gün güneş yaklaşık on beş dakikalığına ortaya çıkmıştı, tekrar kaybolmadan önce herkes güneşin

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

radını çıkarıyordu. Burada karanlık ve bulutlu günler meşhurdu. “Bu yüzden öleceğim günü bekliyorum, belki o zaman biri her şeyi çözer.”

Sözleri beni korkutsa da tam olarak neyi kastettiğini anlamıyordum. Ayrıca ne zaman sormaya çalışsam konuyu değiştiriyordu.

Bu yüzden sessiz kaldım, bu lanet olası okuldaki tek arkadaşımın yıl sonundan önce ölmemesi için gizlice dua ediyordum. Spence’le henüz seks yapıp yapmadıklarını bile bilmiyordum. Bundan hiç bahsetmemişti.

Whit de hâlâ günlüğümü geri vermemişti.

Anlaşmamız bitmişti. Artık benimle ilgilenmiyordu, bu çok açıktı ama yine de onu geri vermiyordu. Tabii ki, ben de istemiyordum. O sadece işine bakıyor, yeni oyuncağıyla ya da arkadaşlarıyla vakit geçiriyordu ve biz konuşmuyorduk. Artık koridorlarda ya da sınıfta sinsi, ateşli bakışlar da yoktu. Bunları aşmıştık.

Onu aştım.

Çalıştığım ve kendime söylediğim şey buydu.

En çok Amerikan Siyaset Bilimi’nde acı çekiyordum. Bazen tam önümde oturuyor, koltuğunu değiştiriyor, bana hâlâ orada olduğunu hatırlatarak sanki benimle alay ediyordu. Gerçeküstü bir varlıkmış ve beni avlamak için dışarıdaymış gibi. Her gün aynı sırada oturuyor, derse erken geliyordu. Benden kaçmasını umuyordum. Bakışları, Caitlyn’in kalkık yanağına bir öpücük kondurup kendi yollarına gitmeden hemen önce, kısa bir an için benimkilerle buluşuyordu. Caitlyn iyi bir öğrenci gibi odanın karşı tarafında, tam önde oturuyordu.

Whit odanın sol tarafında arkaya doğru gelirken, her zaman tam önümde oturuyordu.

O kadar yakındı ki kokusunu alabiliyordum. Ensesinde uzanan yumuşak saçlarına bakabiliyordum. Saçlarının parmaklarımın etrafındaki ipeksi hissini biliyordum. Boşaldığında çıkardığı iniltileri

biliyordum. Beni öptüğünde ağzının tadını. Dudaklarımın arasında kaydırduğunda aletin tadını.

Bazen merak ediyordum. Belki de sadece hayal ettim. Belki de aramızda olanlar bir rüyaydı. Ya da bir kâbus. Beni ormanın ortasındaki ağaçların yanında bıraktıktan sonra sendeleyerek yurt odama dönmüş, ağlamaktan bitap düşmüştüm. Kimse beni aramaya gelmemişti. Sylvie bile. Spencer'la kendi saçmalıklarına çok dalmıştı, bu yüzden ona kızamıyordum.

Ayrıca, Sylvie'ye kızgın olmak, başka arkadaşım olmadığı anlamına geliyordu, onu kaybetme riskini göze alamazdım.

Ben sadece... Yapamazdım.

Kayıp günlük beynimde bir delik açıyordu, onu geri istiyordum. Masamın çekmecesini her açtığımda kaybolduğunu görüyor, çileden çıkıyordum. Acaba gerçekten ne kadarını okumuştum? Gerçekten tüm sırlarımı biliyor muydu?

Yoksa bunca zaman benimle dalga geçmiş, bir kere bile açmamış mıydı? Bu daha mantıklıydı. Beni umursamıyordu. Neden geçmişimle ilgili bir şeyi umursayacaktı ki?

Yapmazdı. Kendi kendine âşık olabileceği bir kadın yerine, onun için seçilmiş bir kadınla sefil bir hayatı hak eden duygusuz, dev bir sik kafalıydı. Umarım ondan nefret ederdi. Umarım ona asla çocuk veremezdi. Umarım bir gün beni düşünür ve yakıcı, çılgın bir pişmanlıkla dolardı.

Umarım.

Umarım.

Umarım.

Bayan Thompson'la konuşup gelecek hafta hiçbir yere gitmeyeceğimi bildirdikten sonra kütüphaneye gidip ödev yapıyormuş davrandım. Aslında *Kindle* uygulamamda bir kitap okuyordum;

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

karanlık, rahatsız ediciydi ama tamamen romantik bir şeydi. Kitapla bağ kurabiliyordum. Kadın güçlüydü. Meydan okuyan biriydi. Adam tam bir alfabeydi, insanlarla mantıklı bir insan gibi konuşmak yerine, onlara emirler yağdıran milyarder bir iş adamıydı.

Kadın hariç. Ona bir kraliçe gibi davranıyordu. Sadece onun koruyabileceği kırlan, değerli bir şey gibi. Ayrıca kadın kendi başının çaresine bakabilecek durumda olmasına rağmen, ona bu şekilde davranmasına izin veriyordu. Bundan hoşlanıyordu. Ona kendini özel hissettiriyordu. Önemsendiğini hissettiriyordu.

Bayıldım.

Whit'i düşünüyordum. Bana muhteşem olduğumu söylediği zamanı. Bana gördüğü en güzel kız olduğumu hissettirdiği zamanı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım güzelliğimi saklayamayacağımı. O zamanlar bu sözlere o kadar odaklanmamıştım ama şimdi odaklanıyordum, zihnimde tekrar tekrar canlandırıyordum. Gerçekten ciddi miydi? Yoksa her ihtiyacına boyun eğmem için beni etkilemeye mi çalışıyordu?

"İşte buradasın."

Başımı kaldırdığımda Sylvie'nin masanın yanında durduğunu gördüm, solgun dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. Okul ödevimi yapmam gerekirken karanlık bir aşk romanı okurken yakalanmak istemediğim için -beni yakalayan sadece arkadaşım olsa bile- telefonumu bir kenara bıraktım.

"Hey," dedim, sadece bu tek kelimeyle bile sesim endişeyle çınlıyordu. Bakışlarında kızgınlığın titrediğini gördüm. İnsanların ona durumu hakkında soru sormasından nefret ederdi. "Nerelerdeydin? İyi misin?"

"İyiyim." Sandalyeyi masadan çekip yerleşti, sırt çantasını büyük bir gürültüyle masaya bıraktı.

Bayan Taylor'dan kusursuz bir “şşt” duyduğumda, Sylvie gözlerini devirdi.

“Başka bir doktor randevusu. Anneme beni buraya geri getirmesini söyledim. Sınıfa gitmek istiyordum,” diye devam etti.

“Sadece bir günümüz daha var,” diye hatırlattım ona nazikçe. “Zaten buralarda pek bir şey olmuyor. Bunu atlayabilirdin.”

“Ondan uzaklaşmam gerekiyordu.” Sylvie telefonuna baktı, birine cevap yazıp gönderirken dilinin ucu dudaklarının arasından dışarı çıkıyordu. Telefonunu sırt çantasının yanındaki masaya bıraktı. “Ondan çok sıkıldım. Annemle vakit geçirmek çok yorucu.”

O duyguyu bilirdim.

“Seni özledim,” dedi nazik sesle. “Son zamanlarda pek konuşma fırsatımız olmadığının farkındayım ama Cadılar Bayramı gecesi zor bir dönemden geçtiğini biliyorum, bunun için çok üzgünüm.”

Ona tam olarak ne bildiğini sormak istesem de yine de hakkımda neler söylendiğini bilmek istemiyordum.

Bunun yerine gergin bir şekilde gülümsedim ve bir kez başımı salladım. “Teşekkürler.”

“İyi misin?” Sandalyesini benimkine yaklaştırmadan önce omzunun üzerinden baktı. “Whit sorunu halletti.”

“Bryan’ı mı kastediyorsun?” diye sordum kaşlarımı kaldırarak. “Tahmin etmiştim.”

“Bunu herkes için yapmaz, biliyorsun. Bu sert önlemleri genellikle beni korkutan insanlar için saklıyor.” Sadece bir an duraksadı. “Şimdi bunu senin için iki kez yaptı.”

“Nedenini bilmiyorum,” dedim havalı bir şekilde, hiçbiri önemli değilmiş gibi davranmaya çalışarak. “Artık Caitlyn’le birlikte. Sanırım artık onu koruyacak.”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Sylvie kıkırdayarak başını salladı. “Caitlyn umurunda bile değil. Sanırım onun etrafında olmasından hoşlanıyor çünkü egosunu okşuyor.”

“Saf olma, Sylvie. Caitlyn onun egosunu okşamaktan fazlasını yapıyor,” diye kıskanç bir cadaloz gibi çıktım.

Sözlerimi değerlendirirken kıkırdaması tamamen durdu. “Onun başka yerlerini okşuyor olmayı diliyor. Abim onu her zaman bir kol mesafesinde tutuyor. Geçenlerde ona nedenini sordum. Onunla seks yapamayacağım söyledi. Çok yapışkan olurmuş.”

Hiçbir şey söylemedim, umutsuzca Sylvie’ye inanmak istiyordum. Kendime artık Whit’in ne yaptığını umursamadığımı söyledim.

O beni ilgilendirmezdi.

Beni incelerken yüzü aydınlandı. “Aman Tanrım, aklıma *harika* bir fikir geldi. Şükran Günü’nde benimle eve gelmelisin!”

Şaşkın bir sessizlik içinde onu izledim, daveti zihnimde tekrar tekrar dönüyordu. Bana aldırış etmeden bir parça düz beyaz kâğıt çıkarmış, elini kâğıdın üzerine koymuştu. Bir kalemle elini yavaşça çizmeye başladı. Ne yaptığını anladığımda, gülümsemekten kendimi alamadım.

Bir hindi yapıyordu.

“Rahatsız etmek istemem,” diye başladım ama başını kaldırdı, bakışları yalvarıyordu.

“*Lütfen* rahatsız et. Rahatsız etmen için ölüyorum. Newport’taki ev çok sıkıcı. Eskiden yazları hep orada geçirirdik ama boşanmadan sonra artık sadece Şükran Günü’nde gidiyoruz. Annemle babam her zaman bayramı hepimizle birlikte geçirir.”

Ağzım açık kaldı. “Boşandıklarını sanıyordum.”

Sylvie bir kez daha hindisine konsantre oldu. “Annem her zaman babamın çocukları düşünmesi gerektiğini söylüyor. Sanki annemle

babam aynı çatı altındayken biz hâlâ mükemmel bir küçük aile birimiymiş gibi. Lütfen. Daha çok hâlâ birliktelermiş gibi davranmak istiyor. Boşanmaları onun sosyal statüsü için büyük bir leke.”

Sesi acı doluydu.

“Ailen Noel’de ne yapar?”

Başını kaldırdı. “Babam Noel’de sınırı çiziyor. Artık Noel’i bizimle geçirmiyor. Her zaman o ayki kız arkadaşıyla egzotik bir tatile çıkıyor. Boşandıklarından beri çok eğleniyor, sanırım onu suçlayamam.”

“Peki ya ailenin geri kalanı?” diye sordum.

“Tatilleri genelde Manhattan’da geçiririz. Noel zamanı şehir canlanır. Yılın en sevdiğim zamanıdır.”

“Tatillerde çok güzel oluyor,” diye katıldım dalgınca, aklım olasılıklarla yarışıyordu. Whit’e yakın olabilmek için Sylvie ile gitmeyi düşünmek delilik miydi? Gerçi neden kendime böyle bir işkence yapmak isteyecektim ki? Aile tatili sırasında ortaya çıkmama kızarmıydı, yoksa beni gördüğüne sevinir miydi?

İlkini seçiyordum. Son karşılaşmamızdan sonra benim saçmalıklarımın bittiğine emindim. Tıpkı benim onunkinden bittiğim gibi.

“Ee? Ne diyorsun?” Sylvie’nin beni izlediğini görmek için başımı kaldırdım. “Mükemmel bir dikkat dağıtıcı olacak.”

“Ne için?”

“Benim için. Birlikte vakit geçirecek birine ihtiyacım var. Lina sürekli dans etmekle meşgul. Londra’da ve uzaklaşmıyor. Newport’a gelse bile eskisi gibi değil. Artık hiç şamata yapmıyor.” Ne kadar tuhaf, eski moda bir kelimeydi ama Sylvie’nin dudaklarından döküldüğünde sanırım kulağa o kadar da tuhaf gelmiyordu. “Babamla tanışabilirsin. İşte bu görülmeye değer bir şey olurdu.”

Gülerek başını salladı, ben de onun ne düşündüğünü çok iyi bilerek orada oturmaya devam ettim.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Lancaster evliliğini mahveden kadının kızını Şükran Günü yemeğine getirmek. Vay canına, harika.

“Sylvie. Beni aileni üzme için mi kullanıyorsun?” diye sordum sakince.

Gözleri açıldı, elini göğsüne dayadı. “Asla yapmam. Senin arkadaşlığından gerçekten keyif alıyorum, Summer. Bunu biliyorsun.”

“Beni Şükran Günü tatilinde, hem annen hem de baban oradayken getirmen oldukça uygun,” dedim, kendimi biraz da oyuna gelmiş gibi hissederek. “Onlardan intikam almak için bir araç olarak kullanılmak istemiyorum.”

“Hadi ama. Neden olmasın? Ne zararı var ki? Annem çok kızacak.” Başını arkaya atıp güldü, sanırım ondan duyduğum en neşeli sestti. Bayan Taylor’dan gelen aralıksız “şşt” sesi fon müziği gibiydi, sonunda kahkahası yavaşlayana ve sönene kadar onu izledim. Gözleri hâlâ dans ediyordu. “Babam seninle yatmaya çalışacak.”

Ağzım açık kaldı. “İğrenç.”

“On sekiz yaşında mısın?” Sylvie narin bir kaşını kaldırdı.

Bunu itiraf etmek istemediğim için yerimde kıpırdandım ama bana başka seçenek bırakmadı. “Olacağım.”

“Tabii ki olacaksın,” dedi sanki aptal bir çocukmuşum gibi. “Ama ne zaman? Yakında mı?”

“Yarın, aslında.” Sessiz kaldım. Bu okulda kimse doğum günümü önemsemiyordu. Hiçbir yerde doğum günüm kimsenin umurunda değildi, annemin bile. Hiç bahsetmemişti. Bir kere bile.

Üstelik ben onun tek çocuğuydum.

Nasıl unutabilirdi ki?

“Hayır,” diye nefes aldı Sylvie. “Yarın mı? Aman Tanrım, bunu kutlamalıyız! Bu çok çılgınca! Yarın başka kimin doğum günü

biliyor musun?" Omuz silktim, kafam karışmıştı. "Ah, buna asla inanmayacaksın!"

Sesi o kadar yüksekti ki Bayan Taylor onu tanıdı. "Sylvie Lancaster, sessiz ol!"

"Kapa çeneni, seni yaşlı cadı," diye mırıldandı Sylvie nefesinin altından, ikimizi de güldürdü.

Yine de kahkahalarım çabucak kayboldu. Kimi kastetmiş olabileceğini bilmiyordum ama içimden bir ses zaten bilmem gerektiğini söylüyordu.

"Doğum günümü kiminle paylaşıyorum?" diye sordum, meraktan içim içimi yerken. Belki de Sylvie'nin pek de gizli olmayan aşkı Spencer'dı, gerçi Cadılar Bayramı'ndan beri onun adını bir kez bile anmamıştı.

Küçük kız kardeşi olabilir miydi? Gizemli dansçı Carolina? Tanrım, babası olmamasını umuyordum. Bu muhtemelen işleri daha da kötüleştirirdi çünkü reşit olsaydım kesinlikle bana asılacağını söylemişti.

"Dediğim gibi, buna asla inanmayacaksın. Hem de hiç." Sylvie tam etki yaratmak için duraksadı, yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. Söylemesini beklerken kalbim kontrolsüzce çarpıyordu. "Whit. O da yarın on sekiz yaşına giriyor."

BÖLÜM 27

SUMMER

Tatilden önceki cuma günü Lancaster Koleji bir öğrenim yeri olma iddiasını bir kenara bırakmıştı. Öğrencilerin yarısı çoktan gitmişti. Birçoğu muhteşem bir seyahate çıkmak üzere uçağa binmişti, hepsi de “erken bir başlangıç” yapmak istiyordu. Saat yedide uyandım ve penceremden yakındaki otoparka gelip giden arabalara baktım, ebeveynler yüzlerinde gülümsemeyle çocuklarını alıyorlardı. Bazıları kaşlarını çatıyor, bazıları kendilerinin yerine hizmetkârlarını gönderiyor, birkaçı somurtkan kızlarla sinirli oğlanlara pırl pırl siyah *Mercedes*’lere kadar eşlik ediyordu.

Elimi cama bastırdım, nereye gittiklerini merak ediyordum. Keşke ben de gidebilseydim.

Sonra *gideceğimi* hatırladım. Bu duygu, baş döndürücü, mutluluk verici bir hisle karışık bir korkuydu. Bu kampüsten bir haftalığına kaçmak gerçek bir tatil gibi geliyordu.

Bütün haftayı Whit ve ailesiyle geçirmek mi?

Kesinlikle korkunçtu.

Bu sanırım hayatımda yaptığım en aptalca şeydi, üstelik pek çok aptalca şey yapmıştım. Sylvie'ye bunun kötü bir fikir olduğunu söylemeye çalışsam da o ısrarcıydı. Eve yalnız gitmek istemiyordu, Whit'in fazla ortalıkta olmayacağına dair de bana güvence vermişti. Eminim orada olduğumu anladığında, Sylvie'ye ona yakın olmak için eşlik ettiğimi düşünecekti. Oysa bu doğru değildi.

Tatil haftasını Lancaster Koleji'nde yalnız, depresif, terk edilmiş hissederek geçirmektense Whit'in öfkesiyle yüzleşmeyi tercih ederdim.

Sorun olmayacaktı. Haftayı Lancasterlarla geçirebilirdim. Sylvie yanımda olacaktı. Evlerinin çok büyük olduğunu, muhtemelen Whit'le karşılaşmayacağımı söylemişti.

Mükemmel.

Kapım çalındı, kaşlarımı çatarak telefonumdaki saate baktım. Saat ancak yedi buçuktu. Kapıya gidip kilidini açtım, sonra yavaşça araladım.

Bu Sylvie'ydi, üniformasını mükemmel bir şekilde giymiş, saçının tek bir teli bile dağılmamıştı ve yüzünde bir gülümseme vardı. "Mudu Yıllar!" dedi önünde beyaz bir çanta tutarak.

"Teşekkür ederim," dedim hafif bir gülümsemeyle, içeri girebilmesi için kapıyı daha geniş açtım. "Ne getirdin?"

"Aç da bak," dedi heyecanla, yurt odama girmeden önce çantayı uzattı. Kısa bir süre durup etrafına baktı. "Burada hâlâ hiçbir şey yok."

Poşeti açtığımda içinde pembe kremayla şekerlemeler olan bir çörek buldum. "Teşekkür ederim. Burada hâlâ bir şey yok da ne demek?"

"Duvarlarda. Masanın üstünde." Eliyle işaret etti. "Fotoğraf yok. Mumlar, bitkiler ya da biblolar yok. Sanki burada yaşamıyorsun, üstelik aylardır bu odadasın, Summer. Hapishane hücrelerine benziyor."

"Burada olmam geçici bir durum," dedim omuz silkerek, çantaya uzanıp çöreği çıkararak büyük bir ısırik aldım. Şekerli ve tatlıydı.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Üzerindeki serpintilerin çıtırtısı daha fazlasını istememe neden oldu. İçecek bir şeyim olmasını dileyerek dört ısıklıkta mideye indirdim.

Annem şu an beni görse muhtemelen kalp krizi geçirirdi.

Sylvie dikkatini bile vermedi. Odamda dolaşıyor, her şeye dokunuyordu. Yatağımın başucundaki masanın üzerinde duran *iPhone* şarj kablosu. Masa sandalyesinde duran sırt çantam. Açık mavi yorganım, hâlâ toplanmamış yatağım. Odamı onun gözünden görmeye çalıştığımda hemen haklı olduğunu anladım. Çok sıkıcıydı. Sadeydi. Kişiliksizdi.

“Yemin ederim, sanki bir akıl hastanesinde kalıyormuşsun gibi görünüyor,” dedi odamın ortasında yavaş bir daire çizerek. “Duvarda günleri dev bir X ile işaretlenmiş bir takvim bile yok.”

Şaka yapmaya çalıştığını biliyordum ama hemen savunmaya geçtim. “Ne kadar vaktim var? Altı ay mı kaldı? Bunu şirin göstermeye çalışmanın ne anlamı var?”

“Böylece kendini evinde gibi hissedeceksin,” dedi son kelimeyi vurgulayarak.

Buraya gelmeden önce artık bir evim varmış gibi hissetmiyordum. Getirebileceğim hiçbir şey yoktu, annem de hiçbir şey önermemişti. Bana yeni yatak takımı almıştı, şimdi baktığımda Sylvie’nin haklı olduğunu anlıyordum.

“Çörek hoşuna gitti mi?” diye sorarak konuyu değiştirdi.

“Zaten hepsini yedim,” diye itiraf ettim, obur hissediyordum.

Sylvie güldü. “Bir şey değil. Bu akşam Whit’in doğum gününü kutlamak için ailecek yemeğe çıkıyoruz. Menüü görene kadar bekle! Yemek için en sevdiğim yer.”

Tanrım, tüm bunlar kulağa inanılmaz garip geliyordu. “Seninle gelmemin gerçekten sorun olmayacağından emin misin?”

Yüzünü buruşturup elini salladı, sanki her şeyi büyütüyormuşum gibi. “Güven bana, sorun değil. Ailemle çoktan konuştum. Babam

arkadaşlarımın gelmesine bayılır. Sosyal statüm hakkında hep endişelenir. Rahatsızlıklarım yüzünden kendimi çok soyutladığımdan korkuyor.”

Babası muhtemelen haklıydı. Onun da benim gibi çok fazla arkadaşı olmasa da onun nedenleri benimkilerden farklıydı. Biraz daha önsezili ve kasvetliydi.

“Peki ya Whit?” diye sordum, sesim fısıltıyı ancak aşıyordu. Sylvie’nin önünde onun adını nadiren yüksek sesle söylerdim. Neredeyse bir yakarış gibi geliyordu. Onun adı dudaklarımdan geçtiğinde ruhlar yükselirdi. Şeytan bana saldırmadan önce havada dönmeye başlardı.

Çok dramatikti ama Cadılar Bayramı gecesini her düşündüğümde rüylerim diken diken oluyordu.

“Peki ya o?” Ses tonu aşırı masumdu.

“Ona seninle eve geleceğimi söyledin mi?”

“Hayır.” Yüzümdeki dehşeti görünce güldü. “Merak etme! Ona bir şey olmaz. Oradayken ikiniz gizli gizli buluşabilirsiniz, asla bilemezsin. Eğlenceli olacak! Hâlâ seninle ilgilendiğini biliyorum.”

Gizli buluşma hikâyeleriyle beni umutlandırmamalıydı. “İlgilenmiyor. Yeni bir kız arkadaşı var.”

Ayrıca, lütfen. Whit’le bağdaştıracığım son kelime “eğlence”ydi.

“Birlikte aynı odadayken gittiğin her yerde gözleri seni takip ediyor,” dedi Sylvie.

Başımı eğip kaşlarımı çatarak ona baktım. “Ne demek istiyorsun?”

“Aynen öyle dedim. Seni izliyor, Summer. Her zaman. Ayrıca Whit *kimseyi* umursamıyor, en azından okulumuzdaki kızları. Caitlyn bir hile. Onu neden yakınında tuttuğunu bilmiyorum ama kendine göre sebepleri var. Endişelendiği tek insanlar arkadaşları, genellikle onun için önemli olan tek şey de onlar.”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Eminim bana bakmasının hiçbir anlamı yoktur,” dedim umutsuzca, umutlanmayı reddederek. “Artık benden nefret ediyor. Bir noktada tüm kampüsü bana karşı kışkırttığını unutma.”

“Doğru, şimdi seni yalnız bırakıyorlar. Sen de bana ikinizin arasında bir şeyler olduğunu itiraf ettin. Şimdi ise yok. Sorun ne?” diye sordu, kaşları havaya kalktı. “Bryan’la olanlar yüzünden mi?”

Hatırladıkça yüzüm kızarıyordu. Whit onu dövmeden önce Bryan’ın neredeyse bana tecavüz etmeye çalıştığını herkes biliyordu. “Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

“Hı-hı.” Yüzündeki bilmiş ifade beni daha da utandırdı. “Her ne olduysa, Whit’in senden nefret ettiğinden şüpheliyim.”

“Kesinlikle hâlâ benden nefret ediyor,” dedim çok hızlı bir şekilde.

Yüzündeki ifadeden bana inanmadığını anlayabiliyordum. “Elbette. Yine de ne yapmaya çalıştığını anlıyorum. Ayrıca muhtemelen haklısın. Whit için fazla umutlanmamalıydın zaten. Çok yazık.” Sylvie’nin yüz ifadesi inanılmaz derecede üzgündü.

“Yazık olan ne?” diye sordum, Whit hakkında öğrenebileceğim her detayı öğrenmek istememden nefret ediyordum. Adından bahsediyor, ben de her zaman daha fazlasını istediğim için yanaşıyordum.

“Onun bir kalbi yok.”

İlk dersime girdim, Bay Figueroa her zamanki gibi sırasının arkasında oturmuş, kızlarla sohbet ediyordu. Ders başlamadan önce hep onun sırasının etrafını sararlardı. Onunla flört ediyorlar, kirpiklerini kırpıştırıyorlar, esprilerine yüksek sesle gülüyorlardı. Üstelik o kadar da komik değillerdi. Birkaçını duymuştum, çok bayattılar.

Her zamanki gibi yanlarından geçip yerime doğru ilerlerken adımları söylediğini duydum.

Sorgulayan bakışlarımla yavaşça döndüm. Gelip onunla konuşmamı istediğini belirten bir hareket yaptı, ben de masasına yaklaştım, bu arada iki kız -bizim sınıfta bile değillerdi- bana açık bir tiksintiyle bakıyorlardı. Onlara bakma zahmetine girmeden odağımı bana hafifçe gülümseyen Figueroa'da tuttum. İfadesi açık ve dostçaydı.

Okulun ilk günü beni zorla kabul ettirmeye çalıştıklarında hissettiği düşmanlıktan çok uzaklaşmıştı.

"Summer," dedi hoş bir sesle. "Bir dakikan var mı?"

Cevap verme zahmetine girmeden başımı salladım. Kızlara bir bakış attı ve onları başka bir şey söylemeden sınıftan dışarı gönderdi. Yalnız kaldığımızda boğazını temizledi, hafif bir gülümsemeyle dudaklarım büktü.

"Gönderdiğin son kompozisyonu gerçekten çok beğendim," diye söze başladı, iltifatı beni şaşırttı. "Kelimeleri öyle bir kullanıyorsun ki her şey canlanıyor."

"Ah." Ne diyeceğimi bilemedim. "Teşekkür ederim."

"Dürüst olayım mı? Buraya ilk geldiğinde bu sınıfa ayak uyduramayacağını düşünmüştüm ama yanıldığımı kanıtladın." Gülümsemesi yerinde duruyordu. "Öğle yemeğinden sonra boş bir dersin olduğunu fark ettim."

"Evet," dedim kaşlarımı hafifçe çatarak. Beni kontrol mü ediyordu? Programımı nereden biliyordu?

"O dönemde asistanlık yapmak ister misin diye merak ediyordum. Ödevleri ve benzerlerini düzenlemek için ekstra yardıma ihtiyacım var. Çok yorucu bir şey değil," diye sıcak bir kıkırdamayla söz verdi. "Ne dersin?"

Ona hemen, "Hayır, ilgilenmiyorum," demek istedim. Ondan gerçekten hoşlanmıyordum, ayrıca onun da benden kesinlikle hoşlan-

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

madığını düşünüyordum. Ancak bunun geri çevirmemem gereken bir fırsat olduğunu tahmin ediyordum.

“Bunu düşünebilir miyim?” diye sordum, kafam karışmış gibi alnımı buruşturarak.

“Elbette,” dedi kolayca. “Ara ver ve üzerinde düşün. Mola sırasında herhangi bir sorun olursa bana bildir. Müsait olacağım. E-posta adresim sende var, değil mi?”

“Evet,” dedim başımı sallayarak. “Ayrıca bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim.”

“Bu pozisyonu herkese teklif etmiyorum,” dedi sesi alçalarak. “Ama sende bir şey görüyorum, Summer. Özel bir şey.”

Onun sözleriyle omurgamda bir tedirginlik belirdi. *Özel bir şey*. Belli belirsiz ürkütücüydü, özellikle de en azından otuzlu yaşlarının sonunda ya da kırklı yaşlarının başında olması gereken öğretmenimden geldiklerinde. Kelimenin tam anlamıyla on sekiz yaşına yeni girmişken.

“Teşekkür ederim,” dedim tekrar, ondan uzaklaşıp sınıfa yeni giren birine çarpmadan önce.

Whit.

Elleri refleks olarak omuzlarıma gitti ve beni hafifçe itti. “Dikkat et,” diye otomatik olarak tersledi, bana iyice baktığında ifadesi yumuşadı. Yüzümün nasıl görüldüğünü bilmiyordum ama parmakları beni bırakmak yerine omuzlarımda sıkılaştı, beni incelerken başı yana eğildi. “İyi misin?”

Sorduğu soru ve bakışlarındaki nazik endişe karşısında şaşkına dönerek ona baktım. Neredeyse üç hafta boyunca beni görmezden geldikten sonra hâlâ bana dokunuyor olması? En son yüz yüze geldiğimiz zaman sonsuzluk gibi uzak geliyordu.

Onu anlamıyordum. Hiç anlayabilecek miydim?

“İyiym.” Ona kırılğan bir gülümseme sundum, o da gitmeme izin verdi. Durumu yoklamaya karar verdim. “Doğum günün kutlu olsun.”

Kaşlarını çattı. “Nereden biliyorsun?”

“Sylvie söyledi. Benim de-”

“Whit. Summer. Lütfen yerlerinize oturun,” dedi Bay Figueroa, sesi kızgınlık doluydu.

Whit ona yıkıcı bir bakış attıktan sonra dönüp masasına yöneldi.

Bana da aynısını yapmaktan başka seçenek kalmadı. Yol boyunca sanki havada yürüyordum, ayaklarım yere hiç değmiyormuş gibi görünüyordu. Whit ilk defa bana kötü davranmadı. Aslında benim için endişeleniyor gibiydi ve...

Muhtemelen çok fazla şey okuyordum.

Yine de o sınıfta yokmuş gibi davranmak benim için zordu, normalde yaptığım bu olsa da. Bay Figueroa ders anlatmaya başladığında, odanın önünde volta atarken, normalde yirmi kişi yerine sadece on kişiyle konuşurken, Whit’in gözlerini üzerimde hissediyormuş gibiydim. Kafamda, sırtımda delikler açıyordu. Beni izliyordu.

Figueroa konuşup duruyordu, başımı her kaldırdığımda bakışlarının ağırlığını üzerimde hissediyordum. Kara kaşları sanki o da beni anlamaya çalışıyormuş gibi birbirine yaklaşıyordu. Belki de asistanı olmayı düşünüp düşünemeyeceğimi sorarak onu şaşırtmıştım. Güzel. Diğer tüm kızlar onun ayaklarına kapanıyor, ondan bir parça, bir an, bir kahkaha, uzun bir bakış istiyorlardı. Onun ilgisine açlardı, benim aç olduğum kişi o olmasa da nasıl hissettiklerini anlıyordum.

Elimden geldiğince kurnazca, başımı sola doğru eğdim. Yanağımı omzuma dayayıp uzun bir süre orada bekledim. Kendimi aptal gibi hissediyordum. Göz kapaklarımı kaldırdım, bakışlarım Whit’i aradı ve onu hemen buldu.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Dudaklarının arasında bir kalemle çoktan beni izliyordu. Kalemı dudaklarına sürterken büyülenmiş gibi bakıyordum, sanki öpüyormuş gibiydi. Ağzını açtığı anda pembe dilini bile görebiliyordum.

Arkamı döndüm, nefesim kesiliyor, başım dönüyordu. Kafam karışmıştı. Neden şimdi birdenbire beni kabul ediyordu? Onunla evine gideceğimi bilmiyordu. Bir hafta orada olacaktım.

Onunla birlikte.

Sonunda zil çaldı. Ders bitti. Eşyalarımı toplamak için acele etmedim, Figueroa'nın kapıda durup herkese "Mutlu Şükran Günleri" dilemesinden nefret ediyordum. Hiçbir onay almadan kaçmak istiyordum.

Whit benimle aynı anda masasından ayrıldı, ikimiz de kapıda buluştuk, Figueroa ona bakmıyordu bile.

Gözleri sadece benim üzerimdeydi.

"Bunu bir düşün," dedi gizemli bir şekilde. "Mutlu bir Şükran Günü geçir, Summer."

"Siz de," dedim ve olabildiğince hızlı bir şekilde kapıdan çıktım.

Whit tam arkamdaydı, parmakları kolumun etrafında kıvrıldı, ondan uzaklaşmamı engelliyordu. "Bu da neydi böyle?"

Koridorda neredeyse hiç insan yoktu ama yine de başkalarının önünde bana dokunuyordu, bu şok ediciydi. "Bu seni neden ilgilendiriyor?"

"Benimle oyun oynama, Savage." Parmakları bileğime dolandı, beni arkasından sürükleyerek kısa bir koridordan sağa döndü, ta ki etrafımızda kimsenin olmadığı sessiz bir oyuğa girene kadar. "Figueroa neden bahsediyordu?"

Dokunuşunun altında kalbim hızla atıyordu. Bunu hissedebiliyor muydu? Beni hâlâ ne kadar etkilediğini biliyor muydu? Tanrım,

çok zayıftım. Ona kızgın olmalıydım. Onun yerine, konuşmayı kesmemesini umarak heyecanlanıyordum. “Önemli bir şey değildi.”

Whit bir adım daha yaklaştı, göğsü göğsüme değdiğinde keskin bir nefes almama neden oldu. “Söyle bana,” diye âdeta hırladı.

“Onun asistanı olmamı istiyor,” diye itiraf ettim, neden böyle davrandığını merak ederek. “Önemli bir şey değil.”

“Öğrencileriyle yatmaya çalışan bir sapık. Neredeyse her zaman onun asistanı olarak başlıyorlar,” dedi, sesini iğrenme kaplamıştı. “Bu büyük bir mesele.”

Ağzım açık kaldı. “Şaka yapıyorsun.”

“Bu konuda gerçekten yalan söyler miyim?”

“Neden kimse onu durdurmuyor?” Senin gibi, diye eklemek istesem de yapamadım.

“Aslında hiç kimse onu iş üstünde yakalamadı. Ayrıca birlikte olduğu kızların hiçbiri onu ele vermedi,” diye açıkladı. “Ne zaman biri bu konuyu açsa, her zaman bir hikâyesi var. Bir bahanesi. Kızlarla da aynı şekilde. Onlar alt sınıftayken asla onlarla birlikte olmuyor. Neredeyse her zaman son sınıftaki kızlarla. Bu durum, kimsenin gerçekten konuşmadığı, iyi bilinen bir sır.”

“Bu konuda bir şeyler yapabilirsin, biliyorsun. Ön taraftaki tabelada senin adın yazıyor. İnsanları ortadan kaldırıabilirsin,” diye hatırlattım ona, Bryan’ı düşünerek. Ayrıca Elliot’ı.

“Şimdiye kadar hiç suç teşkil eden, yakalandığı bir şey yapmadı. Sadece ürkütücü biri.” Whit beni tutmayı bırakıp sanki mesafeye ihtiyacı varmış gibi bir adım geri attı. Bir elini saçlarında gezdirdi, hayal kırıklığı hissediliyordu. Hayal kırıklığı bana karşı mıydı? Kendisine mi? Figueroa’ya mı? Bana asla söylemeyeceği için asla bilemeyecektim. “Neden bunu sana açıklamaya çalışıyorum ki? Sadece dikkat et, tamam mı? Sebepleri saf değil.”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Hayatımda gördüğüm en kirli güdülere sahip çocuk bunu söylüyordu. “Beni uyarıyor musun?”

“Kendi güvenliğin için,” diye açıkladı. “Bunu kız kardeşlerim için yapardım.”

“Yani şimdi beni bir kız kardeş gibi görüyorsun.”

Kaşlarını çattı. Gülümsedim.

“Kesinlikle hayır,” dedi sinirli bir şekilde. “Tanrıya şükür, kız kardeşimi becermek istemiyorum.”

Onun bu itirafı karşısında tenim ısındı, konuyu değiştirmeye karar verdim. “Aynı doğum gününü paylaştığımızı biliyor muydun?”

“Ne diyo- bugün doğum günün mü?” Kafası karışmış gibiydi.

Başımı salladım. Uzanıp elimi göğsüne koydum, kravatını hafifçe çekiştirdim. “On sekiz yaşında ve nihayet yasal.”

“Aynı,” dedi en hafif gülümsemesiyle.

Kravatını bırakmadım. Bu cesaretin nereden geldiğini ben de anlamıyordum ama devam ettim. Ona Şükran Günü tatili için onlarla gideceğimi söylemeyi düşündüm ama şansımı zorlamamaya karar verdim. Yakında öğrenecekti, gerçi ne zaman olursa olsun öğrendiğinde çok kızacağına emindim. “Uzun zamandır konuşmuyoruz.”

Ellerini pantolonunun ceplerine sokarak homurdandı. “Cadılar Bayramı gecesi olanlardan sonra senden uzak durmanın daha iyi olacağını düşündüm. Bu şekilde olmasını tercih edeceğini düşündüm.”

Ona öylece baktım, duygularım çatıyordu. Birbirleriyle savaşıyorlardı. “Beni Bryan’dan kurtardın, Whit. Bana tecavüz edecekti. Sonra da onu kampüsten attın. Sanki kralmışsın, insanları ortadan kaldıracıymışsın gibi onu sürgün ettin.”

“Yapabilirim,” dedi tehditkâr bir sırtıtlı. “Başını belaya sokmaya devam edersen, Savage, seni de ortadan kaldırabilirim.”

“Asla yapmazsın,” dedim ona, bakışlarındaki titremeye dikkat ederek. Bir zayıflık belirtisi miydi? “Beni çok özlersin.”

“Caitlyn beni sıcak tutuyor,” diye alay etti. “Senin kadar ahlaksız değil ama idare eder.”

Kaşlarımı çattım, durduramıyordum. “Onu öperken benmişim gibi mi davranıyorsun?”

“Onu öptüğümde, kuru küçük amını yediğimde ve onu becerdiğimde senmişsin gibi davranıyorum,” dediğinde irkilmeme sebep oldu. Güldü. “İstediğin şeye inanmaya devam et, Savage. Bundan zevk alıyorum.”

Sözleri kafamı karıştırıyordu. Gözlerimi kırptırdım, ne diyeceğimi bilemiyordum.

“Çapkınca bir geri dönüş yok mu? Yoksa sen hayatımdan çıktığına göre artık her gece Caitlyn’i becereceğimden mi endişeleniyorsun?” Kıkırdadı. “Beni her yerde takip ediyor. Aletime dokunmasına izin vermem için yalvarıyor ama izin vermiyorum.”

“Neden?” diye sordum pat diye.

“Memnun etmek için çok hevesli.” Omuz silkti.

“Bizi itaatkâr sevdiğini sanıyordum.”

Kolumdan tutup beni kendisine doğru çekti. “Tartışmacı olmalarını tercih ederim, böylece onlara hadlerini bildirebilirim. Senin gibi.”

Sözleriyle bana bakışı tenimi ısıtıyordu. “Biliyorsun,” dedim, kravatına bir kez daha uzandım, parmaklarımı kravatının uzunluğu boyunca, ulaşabildiğim kadar aşağıya doğru gezdiriyordum. “Günlüğümü bana hiç geri vermedin.”

Bakışları karardı, fırtınalı bir hâl aldı. “Bütün mesele bu mu? Günlüğünü geri vermem umuduyla bana sürtünmen mi?”

Çenem düştü. “Sana sürtünmüyorum.”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Aşağı baktı, ben de aynısını yaptım, vücutlarımızın ne kadar yakın olduğunu fark ettim. Neredeyse onun ayakkabılarının üzerinde duruyordum. “Aynı fikirde değilim,” diye mırıldanarak buz mavisi bakışlarını benimkilere çevirdi.

Aceleyle geri adım atmadan önce kravatını daha sert bir şekilde çektim, öfke beni boğuyordu. “Benden ne istediğini anlamıyorum.”

“Hiçbir bok istemiyorum,” diye karşılık verdi. “Dediğim gibi, senden kaçmaya çalışıyorum.”

Sözleri canımı yaktı, nedenini bilmiyordum. “Sende istediğim bir şey var.”

“Onu sana geri vermeyeceğim,” dedi ölümcül bir kesinlikte. “O yüzden sormayı bırak.”

Bunların hiçbiri günlükle ilgili değildi, ikimiz de bunu biliyorduk. “Neden istiyorsun, ha? Ne önemi var ki? Sadece bana geri ver. Lütfen.” Ona resmen yalvarıyor, kendimi aptal gibi hissediyordum. “Bunu bir doğum günü hediyesi olarak düşün.”

“Sana hediye olarak başka bir şey vermeyi tercih ederim,” dedi, sesi alçaktı.

Kirli.

Hayal kırıklığına uğramış bir hâlde, topuklarımın üzerinde dönüp yürümeye başladım.

Peşimden hışımla geldi, eli dirseğimin kıvrımını yakaladı ve beni kendisine doğru çevirdi. Soğuk, yakışıklı yüz hatlarına baktım. Dudaklarım ayrıldı, ona pislik demeye hazırdım ama o içeri daldı, ağzını ağzıma bastırırken elleri yanaklarımı kavıyordu.

Kollarım iki yanıma düştü, öpücüğünün uyuşturan gücü karşısında çaresizdim. Beni yutuyor, dili ağzımın içine kayıyor, parmakları

yüzümü sıkıca kavıyordu. Dilim onun kiyle buluştuğunda inliyordu. Yanaklarımdaki elleriyle birleşen ağızlarımız dışında, birbirimize hiç dokunmadan orada öylece duruyorduk.

Whit önce bitirdi, yanaklarımı bırakıp yavaşça geri çekilirken nefesi sertleşiyordu. “Mutdu yıllar bana,” dedi Whit.

Orada öylece durdum. Yalnızca titriyor, konuşamıyordum. Ne söyleyebilirdim ki?

Topuklarının üzerinde dönüp gitmeden hemen önce bir süre daha bana baktı.

BÖLÜM 28

WHIT

Öğle yemeğinde arkadaşlarımla otururken onu öpmemeliydim diye düşünüyordum. Spencer bana doğum günü hediyesi olarak satıcısından aldığı dev bir çuval Kaliforniya otu verdi. Dean bana bir kutu çörekle bir şişe *Clase Azul* tekila verdi. Bu malın neredeyse iki bin dolara satıldığını düşünürsek, cömert bir hediye idi.

“Bu haftayı ailenle geçireceğin için buna ihtiyacın olacak,” dedi Dean, omzuma bir tokat atarken sesi sertleşiyordu.

“Evet. Teşekkürler,” dedim ona, düşüncelerim Summer’a geri döndü. Ayrıca o lanet öpücüğe.

Yumuşak dudaklar. Kaygan dil. Tadı tadıydı. İtaatkâr. Tüm o eski dürtüler kükreyerek geri geldi ve bana sessizce neden onu aramayı bıraktığımı sordu.

Etrafında dolanıyordum, sanki kontrolüm yokmuş gibiydi. Bir noktada ellerimi ceplerime soktum, kendimi ona dokunmaktan alıkoymanın tek yolunun bu olduğunu düşündüm.

Sonuçta bu da işe yaramadı.

Figueroa söz konusu olduğunda onun için endişelenmekten nefret ediyordum ama birinin ona söylemesi gerekiyordu. Adam sapığın tekiydi. Bulduğu her fırsatta kızları dolandırıyor, genç vajinalar için yanıp tutuşuyordu. Bu kadar çok kızın onun saçmalıklarına kanması inanılmazdı.

Summer'a tek bir parmağım bile sürse, hepsini kırardım. Elindeki birkaç kemiği de kırardım. O herife lanet olsun.

Bakışlarım Summer'ı hemen yemek salonunda buldu. Sylvie'yle oturuyordu. İkisi de başlarını eğmiş, birlikte komplo kuruyorlardı. Sylvie, Summer'ı güldürecek bir şey söylediğinde, masasına daha yakın oturup sesi duyabilmeyi diledim.

Yüzümü buruşturarak arkadaşlarıma tekrar göz kırptım. Bu da neydi şimdi? Bana hissettirdiklerinden nefret ediyordum.

"Eve ne zaman gidiyorsun?" diye sordum kaşlarını çatan Spencer'a.

Anne babası şu anda kötü bir boşanmanın ortasındalardı. Aile tatilini hiç de iple çekmiyordu. "Bu gece şehre gidiyorum," dedi Spencer. "Annem orada olmayacak. Kansas'ta büyükannem ve büyükbabamla birlikte. Babam da tatil için kız arkadaşını Ibiza'ya götürüyor, o yüzden buralarda olmayacak. Ev bana kalacak."

"Belki seni görmeye gelirim," dedim ona, ailesinin şehir merkezinde sahip olduğu devasa daireyi düşünerek. Geçmişte orada birkaç parti vermiştik. İçki, uyuşturucu, kızlar her yerdeydi. Ben isimsiz, yüzsüz bir kızla aynı ritimde sevişirken, müzik kafamdaki zonklamaya eşlik ediyordu.

Summer'ı Spence'in evindeki misafir yatağında becerdiğimi düşündüm. Ben içine girerken bacaklarını omuzlarıma atmıştı.

Çok da iyi gidiyordu. Ondan kaçmak. Güçlü kalmak. Onu gerçekten öpmemeliydim.

Şimdi onu düşünmeden edemiyordum.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Beni görmeye gelmelisin. Sen de, Dean. Bir parti verebiliriz.” Spencer ikimize de gülümsedi, bakışları benimkilere yöneldi. “Tekilani getir.”

“Bunu Şükran Günü yemeğine saklıyorum, teşekkürler,” dedim sırtarak, elimi önümde duran şişede gezdirdim. Herkesin gözü önünde masanın üzerine koydum. Umurumda bile değildi. Sanki biri bir şey söyleyecekmiş gibi. Söyleseler kızlarına tekme basardım. “Kimse bunu benimle paylaşmıyor.”

“Kız kardeşin bile mi?” diye sordu Spence.

Sylvie’ye karşı bir şeyler hissediyordu ama bunu hiçbir zaman açıkça itiraf etmedi. Ayrıca ben de onu cesaretlendirmiyordum. Onun için yeterince iyi değildi. Arkadaşlarımdan hiçbiri değildi. O da benim gibi ciddi bağlanma sorunları olan kaba bir piçti. Neden kız kardeşimi böyle biriyle görmek isteyecektim ki?

Yine de tanıdığın şeytani tanımadığın şeytana tercih etmekle ilgili söylenecek bir şey vardı sanırım...

“Kız kardeşim içki içmez. Aldığı ilaçlar yüzünden içemiyor,” derken ona bir bakış gönderdim. “Bunu biliyorsun.”

“Cadılar Bayramı partisinde sarhoştun,” diye hatırlattı Spencer, kaşlarımı çattım.

“Biliyorum. Bu bir hataydı,” dedim kısıp sesle. Summer’la yaptığı parti öncesi yüzündendi. Bu beni çok kızdırmıştı. Sylvie’ye on beş dakika boyunca bu saçmalık yüzünden bağırıştım. Ağlamış ve Spencer’in onu koruduğuna yemin etmişti. O gece Summer’la olanlardan Sylvie’ye bahsetmedim. Bu onların konuşması gereken bir konuydu.

Acaba hiç konuşmuşlar mıydı? Summer, Bryan’ın ona neredeyse ne yaptığını itiraf etmiş miydi? Eğer ben ortaya çıkmısaydım, o küçük pislik kalem aletini onun içine sokacak, onu ağaca karşı becerecekti.

Eğer bunu yapsaydı, onu öldürürdüm. Şaka yapmıyordum. Kimse benim olana dokunamazdı.

Başımı bir kez salladım, ellerimin sıkı yumruklar hâlinde sıkıldığını fark ettim. Rahatlamaya çalışarak parmaklarımı yavaşça açtım.

Spence'in bakışları Sylvie'yle Summer'ın oturduğu masaya gitti. Gözlerinde özlemle onları izledi, benim de onun kadar aşk acısı çekiyormuş gibi görünmediğimi umdum. "O iyi mi?" diye sordu, kız kardeşimi kastederek.

"Öyle görünüyor." Gerçekten bilmiyordum. Annem Sylvie'nin yaptığı her şeyi kontrol ediyordu. Sylvie'nin, kıymetli ve hasta kızını sürekli izleyebileceği ev yerine burada olmasından nefret ediyordu. Diğer yandan Carolina ailemizden tamamen bağımsız, uzakta, prestijli bir dans okulundaydı. Ayrıca sadece on dört yaşındaydı. Bir keresinde bana Lancaster olmaktan nefret ettiğini söylemişti. Bu ona beladan başka bir şey getirmemişti.

Anlayabiliyordum.

"Onun için endişeleniyorum." Spence bakışlarını benimkilere çevirdi. "Onun için endişelenmiyor musun?"

"Annem her şeyi kontrol altında tutuyor," dedim sesim titreyerek, gözlerim yine Summer'a kayıyordu. O da aynı anda başını kaldırdı, bakışlarımız kilitlendi. Başka tarafa bakmıyordu.

Ben de öyle.

"Sylvie Savage'ı gerçekten seviyor," diye devam etti Spence. "Bana Summer'ın onun en iyi arkadaşı olduğunu söyledi. Benden başka tek arkadaşı."

"Lanet olası saçmalık," diye mırıldandım başımı sallayarak. Savage'ın ne yaptığını çok iyi biliyordum. İyi tarafıma geçmek için kız kardeşime yakınlaşmaya çalışıyordu.

İşe yaramayacaktı.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Değil mi? Bu çok saçma. Sylvie onu neredeyse hiç tanımıyor,” diye homurdandı Spencer, sinirli bir şekilde.

Summer’ı inceledim. Boynunun zarif kıvrımını. Çenesinin yumuşak açısını. Çenesinin inatçı çıkıntısını. Uzun, siyah saçları her zamanki gibi sert bir atkuyruğuyla geriye doğru toplanmış, o güzel yüzünü ortaya çıkarıyordu. Parıldayan koyu renk gözleri. Şehvetli ağzı. Sadece birkaç saat önce öptüğüm bir ağız. Almak için olgunlaşmış lanet bir çiçek gibi bana açılmıştı. Boğazından hevesli inilti gelir, dili beni bütünüyle yutmak istercesine yalıyordu.

Bana birlikte yaptığımız onca şeyi hatırlatıyordu. Nasıl bu kadar kolay teslim olduğunu. Kadınlığının tadını. Aletimle özellikle derin bir noktaya vurduğumda çıkardığı nefes nefese inlemeleri.

Gizlice koltuğumda kıpırdandım, bakışlarımı ondan ayırırken kendimi düzeltmek için aşağı uzandım. O ihtiyacım olmayan bir dikkat dağıtıcıydı. Kafamın içine girip oraya aitmiş gibi yerleşmesinden çok sıkılmıştım. O bir baş belasıydı.

Güzel bir baş belasıydı ama ilgilenmediğim bir şeydi.

“Doğum günü planların nedir?” diye sordu Dean. Konuyu değiştirmeye çalıştığını anlayabiliyordum.

“Aileyle akşam yemeği, sarhoş olmak, sevişmek. Umarım bu sırayla,” diye ilan ettim, yaklaşan akşamı düşünerek.

Dört gözle beklemiyordum. Doğum günümün Şükran Günü’ne bu kadar yakın olması çok kötüydü. Boşanmadan beri, ailemiz bu özel tatili birlikte geçiriyorlardı. Buna dayanamıyordum. Küçümseyici sözlere. Annemin babama yüklediği suçluluk duygusuna. Hiçbir zaman işe yaramasa da *büyük ve mutlu bir aileymişiz gibi davranalım* planına.

Her zaman bir tartışma olurdu. Bazen bağırış çağırış, gerçi bunlar yıllar geçtikçe sakinleşti. Gözyaşları. Her zaman gözyaşı.

Çok fazla gözyaşı.

Carolina orada olmayacaktı. Okuldan kaçamadığını söyledi, *Fındıkkıran* prodüksiyonu tüm zamanlarını alıyordu, başrolde de o vardı. Küçük Clara, sahnede dans ediyordu. Annem büyük hayal kırıklığına uğradı. Hepimizi kontrol etmek için çok çabalıyordu ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın üçümüzden ikisi onun iğrenç yöntemlerine isyan ediyordu. Bunun en büyük yükünü Sylvie çekiyordu. Annemin kız kardeşime sağlıksız bir saplantısı olup olmadığını merak etmeye başlıyordum.

Öyleyse hiç şaşırmazdım.

“Bir kız bulmaya mı gideceksin? Yoksa çoktan birini mi ayarladın?” Dean sorduğu sorularla düşüncelerimin içine işliyordu.

Sözlerini düşündüm, düşüncelerim Summer ile doluydu. Doğum günüm için istediğim kişi oydu. Ancak ne yazık ki, önceden ayarlamalar yapmışım. Ayrıca Summer’ın da tatil için planları olduğuna emindim. “Benim çoktan ayarladığım biri var.”

“Onu akşam yemeğine misafir olarak mı getiriyorsun?” diye sordu Spencer. Nasıl çalıştığımı biliyordu.

Zar zor gülümsedim. “Belki de.”

“Eminim ailenin onaylamayacağı biri,” dedi Spencer kıkırdayarak.

“İşte burada yanılıyorsun.” Ona kapalı dudaklarımla kendini beğenmiş bir gülümseme gönderdim. “Annem kimi getirdiğimi görünce mutluluktan ölecek. Şimdiden planı uygulamaya koyuyorum.”

Dean inledi. “Bana Leticia olmadığını söyle.”

Yüz ifadem her şeyi anlatıyordu. Tabii ki, Leticia Everett. Müstakbel eşim. Çocuklarımla gelecekteki annesi. Bunu düşünmek bile delilikti ama annem biz daha bezden yeni çıkmışken bunun olmasını sağlamıştı.

Leticia’nın ataları, toprakların çoğunu satın alan toprak baronlarıydı. Sonra da yıllar boyunca parça parça milyonlar karşılığında sattılar. On

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

yedi yaşında, güzel ve bakireydi. Göğüslerine boşalmayı aklımdan bile geçirsem, muhtemelen aklını kaçıncırdı. Bu ilişkiye karşı çıktım ama son zamanlarda bu kızı hissetmeye çalışmam gerektiğini fark ettim. Belki o da benim gibi bir ucubeydi.

Summer gibi.

O kadar şanslı olamazdım ama denemeye değerdı.

BÖLÜM 29

SUMMER

Tam çantamı hazırlarken kapım çalındı. Ben cevap veremeden Sylvie içeri daldı, periyi andıran yüzünde sabırsız bir bakış vardı.

“Neden bu kadar uzun sürdü?”

“İşim bitti,” dedim ona, spor çantamın askısını omzuma atarken. Bavulumu da getirebilirdim ama çok büyük olacağına karar vermiştim. Ayrıca, sadece bir haftalığınaydı. Şükran Günü tatilinde dinlendirici bir ziyaret için ne kadar giysiye ihtiyacım olacaktı ki?

Sylvie’nin gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. “Tüm getirdiğin bu mu?”

“Başka neye ihtiyacım var?”

Güldü. “Newport’taki evde ailemle bir hafta geçirmedin, değil mi? Bekle ve gör. Seni alışverişe götürmemiz gerekebilir. Ya da dolabımı yağmalayabilirsin.”

Ona bir aşağı bir yukarı baktım. “Senin kıyafetlerine sığabileceğimi sanmıyorum.”

“Yapabilirsin. Güven bana. Kilom sürekli dalgalandığı için çeşitli bedenlerde kıyafetlerim var.” Dramatik bir şekilde iç çekti. “Ölmek vücut için çok zor, hangi yaşta olursan ol.”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Sylvie,” diye azarladım, onu yurt odamdan çıkarken takip ettim. “Böyle konuşmandan nefret ediyorum.”

“Ah, gerçeği söylediğimde mi? Spencer da bundan hoşlanmıyor,” dedi kayıtsızca.

Binadan çıktığımızda, soğuk hava yüzümüze bir tokat gibi indi. Park yerinde bizi bekleyen, bagaj kapağı açık, sürücüsü yanında duran şık, siyah *Lincoln* marka şehir arabasına yaklaşıırken kalın paltomun içinde bile titriyordum.

Şoför bana doğru koşup bir kolunu uzattı. “Bırakın ben alayım, bayan.”

Çantamı almasına izin verdim, o uzaklaşınca Sylvie’ye anlamlı bir bakış gönderdim. O da gülerek yanımdan geçip gitti.

“Zengin olmanın avantajları var,” dedi Sylvie. “Emrine amade hizmetçilerle seni gideceğin yere götürecek özel bir şoför gibi.”

Boğazım aniden kapanacakmış gibi hissettim. “Whit bize katılıyor mu?”

“Ah, hayır. Asla yapmaz. Ehliyetini aldıktan sonra aile toplanmalarımıza arabayla kendisi gelir. Her zaman.”

Tanrı’ya şükür. Sylvie yanımdayken onunla arabada uzun süre oturabileceğimi sanmıyordum. Ya üzerine atardım ya da gözlerini oyardım.

“Neden onunla gitmiyorsun?” diye sordum, onu arabanın arka koltuğuna kadar takip ederken. Şoför kapıyı kapattı ve sürücü koltuğuna yerleşti, arabayı vites taktı, ardından park yerinden çıktı.

“Annem izin vermiyor. Çok dikkatsiz olduğunu söylüyor. Arabalarından birini ben içindeyken bir ağaca sarmasından ve anında ölmemden korkuyor.” Hüzünle karışık olsa da daha fazla kahkaha attı. “Çok ironik biri.”

Neyi kastettiğini tam olarak bilmiyordum, neredeyse sormaya da korkuyordum.

O yüzden yapmadım.

Yol boyunca havadan sudan konuştuk. Yavaş ilerliyorduk, yollar tıpkı bizim gibi kaçmaya çalışan insanlarla tıkanmış durumdaydı. Pencereden dışarı bakıp trafiğe hayret etmekten kendimi alamıyordum.

“Eğer biraz daha bekleseydik, trafik daha da kötüleşecekti. Önümüzdeki hafta tam bir kâbus olacak,” dedi Sylvie.

“Bu akşam için planın nedir?” Akşam yemeği için yeterince şık bir kıyafet getirmediğimden endişeleniyordum, özellikle de Sylvie’nin bavul eksikliğime verdiği tepkiyi düşününce.

“Gideceğimiz restoran çok pahalı,” dedi Sylvie. “Ama merak etme. Aynı zamanda çok rahat bir yer. Açık havada oturma yeri var. Yanında oturup ısınabileceğimiz ateş çukurları var. Bol miktarda alkolle tadına doyumaz mezeler.”

“Alkol mü?” diye sordum zayıf çıkan sesimle.

“Babam her zaman bana birkaç yudum içirmeyi başarır.” Güldü. “Eskiden hiç içmezdim, biliyor musun? Whit hâlâ iyi bir kız olduğuma inanıyor ama son zamanlarda kendimi bir şeylere kaptırmaya başladım. Özellikle de benim için iyi olmayan şeylere.”

Kendimi on dört yaşında, küçük bir dilenci gibi, atılmış şampanya kadehlerinden gizlice yudum alırken düşündüm. Zengin ve züppe Whit Lancaster benim hakkımda ne düşünmüş olmalıydı? Tanrım, acınacak hâldeydim. Bir yıl önce kuzenimin düğününde nedime olarak giydiğim rüküş, straplez elbisemin içinde çok olgun olduğumu düşünüyordum. O zamandan beri göğüslerim büyümüştü, bu yüzden neredeyse elbisemden dışarı taşıyorlardı.

Hatırası acı verici oldu. Beni zavallı bir kız olarak gördüğüne emindim. Hızla faydalanabileceği biri, öyle de yapmıştı zaten.

“Ailem seninle tanışacağı için çok heyecanlı,” diye devam etti Sylvie. “Onlara senin hakkında her şeyi anlattım.”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

"Her şeyi mi?" Bir tuzağa doğru yürüyormuşum gibi hissediyordum. Ne de olsa annesi Sylvie'nin babasıyla yatan ve evliliklerini bitiren aptal bendim.

Ya annesi Whit'in yaptığı gibi bunun için beni suçlarsa? Mahvolurdum.

"Senin kim olduğunu biliyorlar, özellikle de babam," dedi Sylvie. "Annemin söyleyecek birkaç sözü vardı ama merak etme. Herkesin önünde sana karşı kibar olmaktan başka bir şey yapmaz. 'Kaba olmak yakışıksızdır,' doğrudan alıntı."

Alnımı pencere camına dayayıp gözlerimi kapattım. Çok aptaldım. Bunu kendime neden yapıyordum ki? Bir aslanın inine giriyordum ve her biri aç olacaktı. Benden bir ısırık almaya hevesli. Ayrıca Sylvie işe yaramaz bir korumaydı. Onu çok seviyordum ama ailesini uzak tutacak kadar güçlü değildi.

Özellikle de Whit'i.

Sanki onu uzaklaştıracakmışım gibi. O benim de zayıf noktamdı.

Yolda bir saatten biraz fazla kaldıktan sonra nihayet iki süslü siyah demir kapının önüne geldik. Birkaç saniye içinde kapılar açıldı, içeri girmemize izin verdiler ve siyah kaldırım göz alabildiğine yeşilin içinden kıvrılıyordu. Küçük bir kız çocuğu gibi camdan dışarı bakıyor, muhteşem manzaranın yanından geçerken yüzümü cama bastırılmış, dışarıyı izliyordum. Yemyeşil çimlerle havanın son zamanlardaki değişimi sayesinde yaprakları dökülmüş dev ağaçlar. Biz ilerledikçe, araba yolunun her iki yanında yükselen yeşil çalılar beliriyordu, yaklaşıyor olmamız gerektiğini anladım.

Araba yolu genişledi, sonra o göründü. Taş ve mermerden yapılmış iki, hayır üç katlı, girişte dört büyük sütun, her iki tarafta da sonsuz sayıda pencere ile Lancaster malikânesi yakın mesafede yükseliyordu. Heybetliydi, bana birkaç yıl önce aile tatili için İngiltere'ye gittiğimizde

gördüğümüz büyük şatolardan birini hatırlatıyordu. Jonas'la Yates ölmeden önce.

Aslında bana Buckingham Sarayı'nı hatırlatıyordu, yani son derece etkileyiciydi.

"Daha önce de söylediğim gibi, buraya normalde sadece yazları geliriz," diye açıkladı Sylvie, araba kavşak boyunca kıvrılıp eve yaklaşırken. "Ama annemle babam, biz Lancaster Koleji'ndeyken Şükran Günü için bu evi kullanmayı tercih ediyor. Seyahat etmek için bize çok daha yakın."

"Yazlarını burada mı geçiriyorsun?" diye sordum zayıfça, bakışlarım evin süslü ön cephesinde geziniyordu. Melek heykelleri bize bakıyordu, tombul yanakları ve gül goncası dudaklarıyla güzel yüzleri sonsuza dek şaşkınlık içindeydi.

"Evet. Şey, ben gençken öyleydik. Hepimiz burada olurduk. Carolina bile, her ne kadar sezon boyunca her gün dans edemediği için zorlansa da. Annem küçük balo salonlarından birini onun için bir dans stüdyosuna dönüştürdü, neredeyse tüm yazı orada geçiriyor. Sabah ilk iş uyanıyor, dans ediyor, zıplıyor ve kemiksiz bir yorgunluk yığını hâline gelene kadar kendini yıpratıyor," diye açıkladı Sylvie. "Kendini adamışlığı akıllara durgunluk veriyor. Otuz dakikadan sonra ona ancak yetişebiliyorum ve eskiden ben de dans ederdim, her zaman çok hasta olmadan önce. Bir gün ünlü bir dansçı olacağını biliyorum."

Ailesi inanılmaz derecede ilginçti, benimkinde ise korkunç sırlarla derin utançlar vardı, hepsi de sıkı sıkıya kilitlenmiş durumdaydı.

Şey, hepsi değil, Whit günlüğümü ele geçirdiği için teşekkürler.

Lancaster ailesi çok mükemmel görünüyordu. Çok güzel. Evet, Augustus eşini annemle aldatmış, sonunda da boşanmıştı ama bu o kadar da sıra dışı değildi.

Onların ailesinin benimki kadar kirli sırları olmadığına emindim.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Araba evin önünde durduğu anda Sylvie arabadan atladı, bacaklarını gererek volta atmaya başladı. Ben de onu takip ettim, eve bakmaktan kendimi alamıyordum. Devasa ön kapı yavaşça açıldı, siyahlar giymiş iki kadın bizi karşılamak için dışarı çıktı, valizlerimizi alıp aceleyle eve geri döndüler.

“Kendine ait bir misafir odan olacak.” Hizmetçilerin içeri koşuşturmasını izlerken Sylvie güldü. “Çekyat ya da onun gibi bir şey yok.”

“Burada kaç oda var?” diye sordum taş basamaklardan yukarı çıkarken.

“Elli mi? Altmış mı? Emin değilim,” dedi Sylvie omuz silkerek, açık çift kapıdan geçerken. Antre iki kat yüksekliğindeydi, sözleri duvarlarla tavanda yankılanıyordu. Siyah takım elbiseli bir adam kapıyı kapattı, ses boş odada çınlarken neredeyse beni zıplatıyordu.

“Bayan Lancaster, size ve misafirinize odalarınızı göstereyim mi?” diye sordu adam İngiliz aksanıyla.

“Lütfen, Alfred.” Sylvie beni işaret etti. “Bu benim arkadaşım, Summer Savage.”

“Memnun oldum, Bayan Savage,” dedi Alfred hızlı bir selamla.

Ona gözlerimi kıpıştırdım. Tüm bu an gerçeküstüydü. Emirlerine amade otantik bir İngiliz uşakları vardı. Her yerde hizmetçiler. Sanırım hayatımda bulunduğum en büyük evdi. Lancasterların bu tatili birlikte geçirmek için bu evi seçmelerine şaşmamalıydı. Malikânenin bir kanadı Augustus’un, başka bir kanadı annelerinin olabilirdi, birbirlerini görmeleri bile gerekmezdi.

“Ben de memnun oldum,” dedim Alfred’e dönüp bizi merdivenlere götürmeden önce.

“Sizin odanız üst katta,” dedi Alfred. “Aile batı kanadında, misafirler ise doğu kanadında kalıyor.”

Başımı salladım, basamakları tırmanırken zihnimden sayıyordum. Merdivenler genişti, mermer kadifeyi andıran yumuşak, siyah bir kumaşla kaplıydı. Siyah renk, süslü demir korkuluklarla ve halkın içeri girmesini engelleyen kapıyla uyum içindeydi. Merdivenlerin tepesine vardığımızda, bize kaşlarını çatmış sert bakışlı bir adamın devasa bir resmi bizi karşıladı.

“Orijinal Augustus Lancaster,” diye fısıldadı Sylvie kulağıma, beni sağa doğru yönlendirerek. “Haydi.”

Başka bir merdivenden üçüncü kata çıktık, Alfred önümüzde yürürken onun arkasından gidiyorduk. Atalarının devasa resimlerine bakmaktan kendimi alamıyordum. Süslü panelli duvarlar, üzerimizde asılı duran, kristallerle dolu avizeler. Sanki başka bir zamandan fırlamış gibiydi.

“Misafir odaları burada,” diye anons etti Alfred. “Size okyanus manzaralı bir oda ayarladım, Bayan Savage. Bayan Sylvie’nin isteği.”

“Teşekkür ederim, Al,” dedi Sylvie, ona doğru zıplayarak. Adam şok olmuş bir şekilde durdu, Sylvie parmak uçlarında yükselerek adamın yanağına bir çimdik attı. “Harikasın.”

Yaşlı adamın yüzünün kızardığına yemin edebilirdim.

Sonsuz koridorda yürüdük, ta ki yüksek bir kapının tam önünde durana kadar. Bileğinin bir hareketiyle kapıyı açtı, sonra kolunu uzattı. “Bayanlar önden.”

Sylvie beni odanın içine götürdü ve odanın ortasında durdum, ağzım açık bir şekilde yavaşça bir daire çizdim. Her şeyi sindirmeye çalışıyor fakat yapamıyordum. Gözlerim önce nereye yerleşeceğini bilemiyordu.

Ayaklarımın altındaki halı pelüştü, çiçek desenleri solmuştu ama bu onu eski püskü göstermiyordu. Hayır, daha çok iyi bir şeyin üzerine bastığını biliyormuşsun gibiydi. Pahalı. Nesillerdir ailede olan bir

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

şey. Duvarlar ince ortanca desenli duvar kağıdıyla kaplıydı, her yerde mavi, pembe, beyaz çiçekler vardı ve soluk yeşil arka planın çıplak bir şekilde görünmesine izin veriyordu. Yatak dört direkli devasa bir yataktı. Mobilyalar narin ama süslüydü. Altın püsküllü koltuklar beyaza boyanmıştı. Ortada başka bir avize asılıydı, ona baktığımda kristaller loş güneş ışığında parlıyordu.

“Kendimi bir peri masalının içindeymişim gibi hissediyorum,” dedim kimseye.

Sylvie güldü, sonra elimi tuttu. “Gel de manzarayı gör.”

Balkona açılan ince camlı çift kapıya doğru onu takip ettim. Siyah demir kapı kolunu tutup birini açtı, beni dışarıya, sert soğuk rüzgârın saçlarımızı kamçılادığı yere götürdü. Önümüzde yemyeşil bir bahçe vardı, bana okuldakini hatırlatsa da daha da büyüktü, onun ilerisinde okyanus görünüyordu. Kış mavisi ve beyaz köpüklerle kaplı su çalkalanıyordu. Huzursuzdu.

“Bu çok güzel,” diyerek nefes aldım. Döndüğümde bana gülümsediğini gördüm, düpedüz sersemlemiştim.

“Senin gözünden ilk kez görmeyi seviyorum. Tanıdığım herkes çok bıkkın. *Hiçbir şey* onları etkilemiyor. Yani, senin bazı açılardan bıkkın olduğunu söyleyebilirim ama tamamen değil,” diye açıkladı.

Kendimi aptal gibi hissederek sevincimle hayranlığımı bastırmaya çalıştım. Onların zenginliği beni etkilememeliydi. Jonas’la Yates’in ölümü sayesinde annem de artık zengindi. Annem her şeye sahipti. Hepsine. Jonas’ın eski karısı dava açıyordu ama annemin avukatına göre dava açmak için bir gerekçesi yoktu, ya da annem öyle diyordu. İlk karısının tek oğlu da öldü. Jonas’ın boşanma anlaşmasında ona verdiklerinden başka hiçbir şeyi hak etmiyordu.

“Sorun değil. Rol yapmak zorunda değilsin.” Sylvie uzandı, eli kolumda nazikçe duruyordu. “Bu kadar açık olman hoşuma gidiyor.

Ne kadar gerçek. Herkes etrafımda dolanıyor, bana kırılmak üzere olan kırılğan bir oyuncak bebekmişim gibi davranıyor. Sen öyle değilsin.”

“Tanıdığım en güçlü insan sensin,” diye itiraf ettim, sesim zayıf, uğuldayan rüzgâr tarafından yutulmuş gibi.

Bu doğrudu. O kadar çok acı çekmişti ki, hâlâ hiçbir şey onu rahatsız etmiyormuş gibi davranıyordu. Öleceğime inansaydım, umutsuzluk çukurunda olurdum.

Zamanının yaklaştığı gerçeğinden neredeyse zevk alıyordu.

Sylvie gözle görülür bir şekilde titredi ve kolumu çekti. “Hadi gel. İçeri girelim. Dışarı buz gibi.”

Kapılar kapandığı anda, oda tam bir sessizliğe gömüldü. Alfred çoktan gitmişti. Spor çantam bu gece uyuyacağım dev yatağın önündeki bankın üzerinde duruyordu. Çok küçük görünüyordu, odanın açık ihtişamı içinde düpedüz perişandı.

“Bu hafta sonu kesinlikle alışverişe gidiyoruz,” dedi Sylvie, bakışları çantama kilitlenmiş bir hâlde. “Kredi kartın var mı?”

Başımı salladım. Para harcamamı sorun etmediğinden emin olmak için anneme mesaj atmalıydım ama umursayacağından şüpheliydim. Arkadaşlarıyla tatil yapmakla, güneşin tadını çıkarmakla çok meşguldü. Ona Şükran Günü için Sylvie’nin evine gideceğimi söyleme zahmetine bile girmemiştim. Bunu da umursayacağını sanmıyordum.

Ya da bu hafta Augustus Lancaster’la görüşeceğimi düşünürsek belki de umursardı. Bilemiyordum.

Sylvie gülümsedi. “Mükemmel. Keşfedebileceğimiz pek çok harika mağaza var. Haftanın her günü için sana yeni bir görünüm bulacağız. Ayrıca hepsini eve götürebileceğin yeni bir bavul.”

“Ama birkaç kıyafet getirdim,” diye başlasam da başını salladı, yüz ifadesi sertti.

“Yemekler bir etkinliktir. Komşularda partiler olacak. Bütün hafta boyunca, özellikle de geceleri sık giyinmek isteyeceksin.” Bakışları

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

beni tepeden tırnağa süzdü. “Çok güzelsin ama güzelliğini nadiren ortaya çıkarıyorsun. Lütfen bu akşam yemekte makyajını yapmama izin ver. Ne dersin?”

“Sanırım,” diye kabul ettim. “Bu gece ne giymeliyim?”

“Ah, rahat giyinebilirsin. Kot pantolon. Bir kazak. Ayrıca saçların açık. Her zaman atkuyruğu yapıyorsun.” Arkama uzandı ve saçımdaki tokayı çekip aldı. Böylece saçım yüzümün etrafında dalgalandı, toka sayesinde saçımda bir kıvrım oluşmuştu. “Saçların muhteşem. Belki ben de senin için kıvrırabilirim. Lütfen, seni giydirmeme izin verir misin? Okula gitmeden önce bunu Lina için hep yapardım. O benim güzelleştirebildiğim kendi kişisel Barbie bebeğim gibiydi.”

“İyi, tamam,” dedim gülerek, bunalmış bir hâlde. “Akşam yemeği ne zaman?”

“Anneme rezervasyonun ne zaman olduğunu soracağım. Gidip onu bulayım.”

Sylvie kocaman gözlerini bana çevirdi. “Onunla şimdi tanışmak ister misin?”

Tanrım, hayır. “Sorun olmazsa biraz uyumayı tercih ederim. Çok yorgunum.”

“Tabii ki! Sen doğum günü kızıydın. Ne istersen yapabilirsin. Akşam yemeğinin ne zaman olduğunu öğrenip sana mesaj atarım. Yola çıkmadan en az bir saat önce odama gelmen gerekecek ki saçını ve makyajını yapabileyim. Giyinmiş olarak gel. Sana sihrimi göstereceğim.” Yüzünü saçlarıma bastırarak beni sımsıkı kucakladı. “Benimle gelmene çok sevindim. Tam da ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şey olacaksın.”

Kaşlarımı çatarak ondan uzaklaştım. “Neyden?”

Sylvie’nin gülümsemesi gizemliydi. “Tüm hayatımdan.”

BÖLÜM 30

SUMMER

Sylvie odamdan çıktıktan sonra, yatağımy örten görkemli yorgana sarılmış bir şekilde, başım yumuşacık yastığa çarptıktan birkaç dakika sonra uykuya daldım. Bir saatten fazla uyumamın ardından kafam karışmış bir şekilde uyandım, oda tamamen karanlıktı. Bir an için nerede olduğumu unuttum.

Sonra her şeyi hatırladım. Newport'taki Lancaster malikânesindeydim ve bu akşam yemeğe gidiyorduk. Hep birlikte. Ben de dahil.

Ayrıca Whit de.

Hâlâ burada olduğumu bilmiyordu. Bundan emindim. Sylvie ona söylemeyecekti. Restoranda küçük bir bomba gibi görünmemi, mükemmel bir şekilde patlatılmamı ve onun yüzünde patlamamı tercih ediyordu. Bundan büyük bir heyecan duyacağına emindim. Yeni arkadaşşıma bayılıyordum ama bazen onun oyunlarında bir piyon olarak kullanılıp kullanılmadığımı merak ediyordum, yapabildiğı her yerde neşçyle aile dramı başlatıyordu.

Saati kontrol etmek için telefonumu aldım. Altıyı geçiyordu. Sylvie'den bir mesaj gördüm.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Akşam yemeği rezervasyonları sekizde. Biz 7:45'te çıkacağız. En geç 6:30'da odamda olmalısınız

Evet. Muhtemelen bunu yapmayacaktım, özellikle de hâlâ saçımı yıkamam ve kurutmam gerektiği için.

Annemden de bir mesaj vardı.

Mutlu yıllar canım. Umarım kutlamak için güzel bir şeyler yapıyorsunuzdur.

Bu kadar. “Doğduğun zamanı hatırlıyorum” yoktu, “seni seviyorum, seni özlüyorum” yoktu. “Keşke seninle olsaydım” yoktu.

Ona sonra cevap verecektim. Onun yerine Sylvie'ye hızlı bir mesaj gönderdim.

Ben: Uyuyakalmışım. Yeni uyandım. Şimdi duşa giriyorum.

Sylvie: Aman Tanrım, acele et!

Banyo malzemelerimi toplayıp lüks banyoya girdim, her şeyi içime çekerken ağzım bir karış açık kaldı. Bu sadece bir zenginlik göstergisi değildi. Lancaster ailesinin sahip olduğu şey bunun çok ötesindeydi. Bu bir mirastı. Nesilden nesile geçen para o kadar derindi ki, eminim sonsuz gibi geliyordu.

Ev eski olsa da neyse ki modern su tesisatı vardı ve banyonun yakın zamanda yenilendiğini söyleyebilirdim. Her yerde mermerle cam vardı. İki şeffaf cam duvarla duş kocamandı. Dolaplar en soluk camgöbeği mavisine boyanmıştı, iki lavabonun üzerinde asılı duran aynalar süslü altın rengindeydi. Tezgâhın üzerinde, dev ayçiçeklerinin de yer aldığı sonbahar renkleriyle bezeli taze bir çiçek aranjmanı duruyordu.

Duşun kapısını açıp musluğu çevirdim, bana bir yağmur duşunu hatırlatan su düzenli olarak düşmeye başladığında nefesim kesildi. Kıyafetlerimi hızla çıkarıp başlığın altına girdim, başımı arkaya yatırıp suyun üzerime dökülmesine izin verdim. Sıcaklıkla lavanta kokulu duş jeli gergin kaslarımı rahatlatıyordu. İşim bitip kurulandığımda kendimi durgun ve rahatlamış hissediyordum.

Sonra bu gece ne olacağını ve kimi göreceğimi hatırladığımda gerginlik geri döndü, omuzlarımda anında düğümler oluşturdu.

Telefonum çaldı, kontrol ettiğimde Sylvie'den bir mesaj daha gördüm.

Sylvie: Senin için saçını kurutacağım. Odama gel!

Ben: Nerede olduğumu bilmiyorum!

Sylvie: Seninle merdivenlerde buluşuruz. Şimdi gidiyorum!

Neyse ki losyonumu, yüz nemlendiricimi, deodorantımı çoktan sürmüştüm. Planladığım kıyafeti giydim, en sevdiğim yüksek belli, açık renk kot pantolonla dar kesim, siyah balıkçı yaka gömlek. Hafif kısıydı, aynada kendimi inceledim, çok rezil görünmediğimi umarak bir o yana bir bu yana döndüm.

Biraz ten göstermekten ne çıkardı ki? En azından memelerim dışarı fırlamayacaktı.

Sanki Whit onları daha önce görmemiş gibi...

Eski *Doc Marten* botlarımı beceriksizce ayağıma geçirip, telefonumu kaptığım gibi yatak odasından aceleyle çıktım, uçsuz bucaksız koridorda koşarak ilerledim. Sylvie'nin tam da söylediği gibi merdivenlerin başında beni beklediğini görünce yavaşladım. Gülümsedi, acele etmem için bana el sallarken tüm vücudu titreşiyormuş gibi görünüyordu.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Gidelim,” dedi, elimi tutup beni yatak odasına götürdü.

Benim odamdan bile daha gösterişliydi, tabii ki bu hiç şaşırtıcı değildi. Duvarlar soluk pembeydi, muhteşem beyaz prenses yatağındaki nevresimler de öyleydi. Tüm oda tıpkı Sylvie gibi narin, kadınsı ve ruhaniydi.

“Odanı çok sevdim,” dedim her şeyi hafızama kazırken, kalın halıdan indiğimde botlu ayaklarım çıplak zeminde gürültü çıkardı. Annem burada olsaydı, her yerde tepindiğim için beni azarlardı. Botlarımdan nefret ederdi.

Sanırım onları her fırsatta giymemin nedenlerinden biri de buydu.

“Teşekkür ederim. Seni banyoda hazırlayalım. Işık daha iyi,” dedi Sylvie.

Onu devasa banyoya kadar takip ettim, beni gömme makyaj masasına yerleştirdi, tezgâh akla gelebilecek her türlü saç aletiyle kaplıydı. Bir saç kurutma makinesi, birkaç düzleştirici, en az üç saç maşası, hepsi de çeşitli boyutlardaydı. Hiç vakit kaybetmeden saçlarımı kurutmaya başladı. Birkaç dakika içinde saçlarım parlak ışıklar altında pırıl pırıl, dümdüz oldu.

Kurutma makinesini kapatıp tezgâhın üzerine koyduktan sonra, “Neden saçlarımı hiç açmıyorsun?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” dedim, sesimin bu kadar savunmacı çıkmasından nefret ederek. “Her zaman önüme geliyor.”

Sylvie parmaklarını saçlarımda gezdirirken bakışları aynada benimkilerle buluştu. “Bu çok güzel. Bunu göstermelisin. O aptal üniformaları giymek zorundayız, en azından en iyi özelliklerini ortaya çıkar!”

Saçlarımı kıvırmaya başladığında hiçbir şey söylemedim, sözlerini düşünüyordum. Annem her zaman dış görünüşümden şikâyet ederdi. Makyajsız ne kadar sade olduğumu, Sylvie’nin az önce söylediği şeyin

aynısını söylerdi, özelliklerimi ortaya çıkarmam gerektiğini. Arkuyruğu yapılmış saçlarım ne kadar sıkıcı görünüyordu, onunla fön çekirtmeye gitmek istemez miydim? Kız gibi, kadınsı ve güzel olmamı istiyordu, upku kendisi gibi. Annem güzel bir kadındı. Ona çok benziyordum.

Ona karşı gelmek, sürekli isteklerini geri çevirmek benim için bir tür kontrol sorunuydu. İnsanların bana sadece yüzümden dolayı ilgi duymasını istemiyordum. Başka bir şey görmelerini istiyordum. Daha fazlasını. Ben sadece güzel bir yüz, büyük göğüsler ya da uzun bacaklar değildim.

Whit'i düşündüm. Sadece görünüşümden mi etkileniyordu? Okulda düpedüz sadeydim. Makyajsızdım, saçlarım arkaya toplanmıştı. Onun dikkatini çekmek için çaresiz kaldığım bir an dışında eteğimin belini kıvrıp bacaklarımı göstermiyordum. Onun dışında, olabildiğince sade biriydim.

Oysa beni birçok kez çıplak gördü. Üniformanın altında ne sakladığımı biliyordu. Beni o korkunç Cadılar Bayramı kostümüyle de gördü. O gece bana zar zor bakmıştı. Bazı nedenlerden dolayı, görünüşüm onu kızdırmıştı. Seksi bir şeytan olarak ortaya çıkmam, planladığımın tam tersi bir etki yaratmıştı.

Kafamı karıştırıyordu. Artık ne istediğini bilmiyordum. Aslında bu doğru değildi. Ne istemediğini biliyordum.

Beni.

Sylvie saçlarımı ince dalgalar hâlinde kıvrıyordu. Makyajımı yapıyor, yüzüme bakıyordu, gözleri üzerimdeydi. Onun değerlendirmesi karşısında kıpırdanmak istiyordum ama bunu yaptığımda beni azarlıyor, göz kalemimle her şeye yeniden başlamak zorunda kalıyordu.

Bu yüzden kıpırdamadan duruyordum, tüm bedenim bir endişe yumağıydı. Sonunda çok çabalıyormuşum gibi görünecektim. Bunu

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

biliyordum. Sonunda aynaya doğru dönmeme izin verdiğinde, ilk bakışta keskin bir nefes aldım.

Kendim gibi görünüyordum, sadece geliştirilmiştim. Gözlerim daha parlaktı. Yanaklarım daha vurgulu, dudaklarım daha kırmızıydı. Ancak çok fazla görünmüyordu.

Daha çok *Goldilocks** benim üzerimde çalışmış, ben de tam uygun şekilde olmuşum gibiydi.

“Nefret mi ediyorsun?” diye sordu Sylvie, ben biraz uzun süre sessiz kaldıktan sonra. Aynada onun endişeli bakışlarıyla karşılaştım. “Seni olabildiğince doğal tutmaya çalıştım.”

“Bu... harika,” dedim, sesim hafif çıkıyordu. “Bayıldım.”

“Emin misin?”

Ona gülümsemek için koltuğumda döndüm. “Eminim. Teşekkür ederim, Sylvie. Kendimi prenses gibi hissediyorum.”

“Bir şey değil. Doğum günün kutlu olsun.” Beni sımsıkı kucakladı, neredeyse ezecekti.

“Minnettarım. Ancak... bu akşam yemekte doğum gününden bahsetmemeye dikkat eder misin?” diye sordum kollarından çekildikten sonra.

Sylvie kaşlarını çattı. “Kimsenin bilmesini istemiyor musun?”

“Bunu büyütmek istemiyorum.” Bu gece benimle ilgili değildi. Sadece sessiz bir gözlemci olmak istiyordum.

Whit'i kızdırmak da istemiyordum.

“Bunu yapabilirim,” dedi hevesle, beni bir kez daha kucaklamak için kendine çekti. “Bu hafta benimle buraya geldiğin için teşekkür ederim. Buna tek başıma dayanabileceğimi sanmıyordum.”

* Bu ifade, “*Goldilocks and the Three Bears*” (Altın Saçlı Kız ve Üç Ayı) adlı ünlü çocuk masalına gönderme yapmaktadır. Bu masalda Goldilocks, üç ayının evine girip çeşitli şeyleri dener: biri çok sıcak, biri çok soğuk; biri çok sert, biri çok yumuşak... Sonunda hep “tam kıvamında” olan şeyi seçer. -e.n.

Kaşlarımı çatarak ondan uzaklaştım. “Ne demek istiyorsun?”

“Ah, önemli değil. Aptalca davranıyorum.” Küçümseyici bir ses çıkardı. “İyi olacağım. Özellikle de sen buradayken. Sadece beni başkası için terk etme, tamam mı? Sana ihtiyacım olabilir.”

“Hiçbir yere gitmiyorum,” diye mırıldandım, her kelimesinde ciddiydim. Bütün hafta boyunca Sylvie’nin yanında olacaktım. Kimse bizi ayıramayacaktı.

Bundan emin olacaktım.

Evden çıkarken aynı şoför bizi bekliyordu. Bizi buraya getiren arabaya binerek iskelenin yanındaki, suyun hemen üzerindeki restorana gittik. Dışarıda hava buz gibiydi, geçen ay internetten aldığım siyah puf montu giyiyordum. Sylvie de benzer şekilde kot pantolonla lacivert, bol bir kazak giymişti. Sarı saçları gevşek bir örgü şeklinde toplanmış, bir omzunun üzerine dökülmüştü. Kulaklarındaki dev elmas küpeler ışıltıyor, mavi gözlerindeki parlaklığı ortaya çıkarıyordu.

“Ailenin geri kalanı nerede?” diye sordum endişeyle, arabanın içinde etrafıma bakarak. Hep birlikte restorana gideceğimizi düşünmüştüm.

Sylvie esnedi. “Annem çoktan geldi. Sen uyurken büyük bir kavgaya tutuştuk. Onunla gitmemizi istedi ama ona uyuduğunu söyledim.”

“Ah, sorun çıkarmak istememiştim,” diye başladım.

“Merak etme,” diyerek sözümü kesti. “Babam bizimle orada buluşacak. Londra’dan yeni geldi, o yüzden şoförü onu doğruca restorana getirdi.”

“Peki ya Whit?”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Yine kendi arabasını kullanıyor. Hızlı bir kaçış yapmak isterse diye.” Gözlerini devirdi. “Bir ya da iki arkadaşını getiriyor olabilir. Hiçbir fikrim yok.”

Bu beni geriyordu. Whit'i görme düşüncesi bile beni endişelen diriyordu. Burada olmama kızacak mıydı? Yoksa umursamayacak mıydı?

Hangisi daha kötüydü bilmiyordum.

Birkaç dakika içinde restorana vardık, ikimiz de arabanın arka kapısından çıktık, soğuk hava üzerimize çarptığında titredik. Ön kapıya doğru koştuk, restoranın sıcaklığı bizi içeri çekiyordu. Ön taraf oturacak yer bekleyen insanlarla doluydu, bana Sylvie'yle en son dışarıda yemek yediğimiz zamanı hatırlatıyordu. Sylvie görevliyle konuşup adını söyledi, görevli bizi binanın arka tarafındaki özel bir odaya götürmeden önce genişçe gülümsedi.

Sinirlerim iyice gerilmişti. Bacaklarım titriyor, nefeslerim hızlanıyordu. Kendime sakın olmamı söylüyordum ama dikkat etmezsem nefesim kesileceğine yemin edebilirdim.

Odaya girdiğimizde önce annelerini gördüm. Siyah bir kazak elbise giymiş, zarif, acı verecek kadar zayıf bir kadındı. İki ince kolu neredeyse dirseklerine kadar altın bileziklerle doluydu. Platin rengi saçları keskin bir *bob** şeklinde kesilmişti. Narin yüz hatları bana Sylvie'yi hatırlatıyordu, ancak onunki daha zayıfı.

Bizi fark ettiğinde yüzünde bir kızgınlık ifadesi belirdi. “İşte buradasın. En azından bir elbise giyemez miydin?”

Bana yönelik olmadığı için iğnelemeyi görmezden geldim ama selamlaması bana kendi annemi hatırlattı.

“Anne.” Sylvie'nin sesi sertti. “Arkadaşımla tanışmanı istiyorum, Summer Savage. Summer, bu benim annem. Sylvia Lancaster.”

* Çene hizasında düz kesilmiş, kısa saç modeli. -e.n.

Onun adası. Masaya yaklaşıp elimi ona doğru uzattım. Elimi tutup gevşek bir tokalaşma verdi. “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim düzgün, kibarlık timsali bir sesle. “Beni evinizde ağırladığınız için teşekkür ederim. Çok güzel bir yer.”

“Sylvie’nin her arkadaşı bizim de arkadaşımızdır, canım,” dedi Sylvia soğukkanlılıkla, buz mavisi gözleri benimkilere kilitlendi. Bana oğlununkileri hatırlatıyorlardı. Tavırları da öyleydi. Soğukkanlı. İlgisiz. Yargılayıcı.

“Oturun,” dedi Sylvia ikimize, biz de otomatik olarak Sylvie’nin annesinin karşısına, yan yana oturduk. “Anlat bakalım. Buraya yolculuğunuz nasıldı?”

“Ah, her şey mükemmel gitti,” diye başladım ama Sylvie sözümü kesti.

“Trafik berbat, sana söylemiştim,” dedi küçük odaya göz gezdirerek. “Babamla Whit nerede?”

“Baban birazdan burada olur. Az önce bana mesaj attı. Uçağının geç indiğini söylüyor.” Bayan Lancaster’ın dudakları ince bir çizgiye dönuştü. “Abin de barda kendine bir içki sipariş ediyor.”

“Ah, bir içki istiyorum,” dedi Sylvie, dudak büküp kollarını kavuşturdu.

“Eminim baban sana bir kadeh şarap koyacaktır,” dedi Sylvia, yüzünde sinirli bir ifade belirerek. “Tekstilci Savage ailesinin bir parçası mısın?”

Kaşlarımı çattım. “Hayır.”

“Perakendeci Savagelar o zaman. Ah, spor kıyafetlerine bayılıyorum.”

“Onlarla da akraba değilim.” Sanırım bunu zaten biliyordu. O sadece...ne? Beni aşağılık mı hissettiriyordu?

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Ah.” Sylvia burnunu kırıştırdı. “Baban kim o zaman? Adı ne?”

“Lionel Savage. Ayrıca onunla iletişim hâlinde değilim,” diye itiraf ettim.

“Hımm.” Sylvia parmağını büzülmüş dudaklarına götürdü. “Tanıdık gelmiyor.”

Son duyduğumda Lionel Savage, Jersey’de bir yerde spor delisi ve kişisel antrenördü. Tabii ki, ismi tanıdık gelmiyordu.

“Ailen tatil için ne yapıyor?” diye sordu bana dikkatle.

“Annem Karayipler’de,” diye itiraf ettim.

Annemden bahsedilince bakışları sinirli bir şekilde titredi. Hiç şaşırmadım.

“Peki ya Jonas? O adama bayılırdım, özellikle de kocamla birlikte çalıştığı zamanlarda. Her zaman çok tatlıydı,” dedi ve dudakları belli belirsiz bir gülümsemeye benzer şekilde yukarı doğru kıvrıldı.

Ancak sözleri keskindi. Duygularımı oyuyordu. Bana ne yaptığımı ve onları asla geri alamayacağımızı hatırlatıyordu.

“Anne,” diye azarladı Sylvie, ona anlamlı bir bakış göndererek.

Sylvia Lancaster’ın yüzünde tam bir masumiyet ifadesi vardı. “Ne? Jonas’ı çok severdim. Onunla ilk karısının, bu ilişki yüzünden o korkunç boşanma sürecini yaşadıklarını biliyorum.” Bana öfke dolu bir bakış gönderdi. “Ama yeni karısının onu çok mutlu ettiğini sanıyordum.”

“O öldü,” dedim kesin bir dille.

Sylvia bana dönüp gözlerini kırptırdı. “Ne?”

“Duymadınız mı? Yangını? O ve Y-Yates.” Üvey kardeşimin adını söylerken tökezledim. Uzun zamandır yüksek sesle söylememiştim. Dudaklarımda tuhaf bir his uyandırdı.

“Doğru ya. Nasıl unutabilirim ki? Ne trajedi ama.” Kaşlarını çattı ama sonra kayboldu. Sanki hiç olmamış gibi, yüzü çok pürüzsüzdü.

Hoş bir şekilde gülümseyerek, kollarını masanın üstüne koyup ellerini birbirine kenetledi. “Kaybın için üzgünüm.”

Hiç de üzgün görünmüyordu. Jonas’tan bilerek, sırf beni iğnelemek için bahsettiğini tahmin ediyordum. Jonas’ı ne kadar çok sevdiğimi düşünürsek bu çok acımasızcaydı ama o bunu bilmiyordu. Beni bazı şeylerden koruyamasa da bana her zaman kendisinden biri gibi davranmıştı.

“Yangını çıkararı yakaladılar mı?” diye sordu Sylvia, kaşları havaya kalkarak.

Midem bulandı. İçinde hiçbir şey yoktu ama yine de bu masanın üzerine kusacakmışım gibi hissediyordum.

Sylvie kafası karışmış bir sesle, “Kundaklama değildi,” diye cevap verdi. Bana bir bakış attı. “Öyle miydi?”

“Bir kaza,” diye mırıldandım, başımı eğerek.

Olayın hemen ardından ilk başta bu kelime ortaya atılmıştı. Ancak sonra vazgeçildi. Annem yeterli kanıt olmadığını söyleyerek beni rahatlatmıştı.

Sylvie neyse ki konuyu değiştirdi, okuldan bahsetti, annesine son dedikoduları anlattı. Kim oldukları hakkında hiçbir fikrim olmayan ama Lancaster Koleji’ne gittikleri söylenen, ailesinin arkadaşlarının çocukları olan kişilerden bahsediyordu. Kapıyı izlemekle meşgul olduğum için pek dikkat etmiyordum, Whit’in girişini bekliyor, korkuyordum. Ancak önce başka bir adam içeri girdi. Whit’in babası.

Whit’in büyüdüğünde neye benzeyeceğini bilmek isteseydim, az önce odaya girmişti.

“Aug, işte buradasın,” dedi Sylvia, bıkkın bir sesle. “*Sonunda buradasın.*”

Augustus onu tamamen görmezden gelerek doğruca Sylvie’ye doğru yürüdü. Sylvie ayağa kalkıp onu kucakladı, uzun uzun sarıldı.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Babamla güçlü bir ilişkim olmasını dileyerek kıskanmaktan kendimi alamıyordum. Ya da Jonas'ın hâlâ burada olmasını. Tavsiye almak için gidebileceğim bir baba figürüne sahip olmayı özlüyordum. Teselli için.

Baba sorunlarım olduğuna emindim. İnkâr etmekle uğraşmayacaktım.

“İyi görünüyorsun,” dedi Augustus Sylvie'ye, gözlerinin içine bakarken elleriyle yanaklarını sıktı. Sylvie ona gülümsedi. “Kilo almışsın.”

“Kendimi iyi hissediyorum,” diye cevap verdi, sesi hafifti. Ondan şimdiye kadar duyduğum en hafif sestti. “Burada olmana sevindim.”

Dün cehennem gibi görünüyordu. Şimdi ise sağlıklı parlıyordu. Anlamıyordum.

“Uçuş berbattı. Kalkışta gecikme oldu. Hava kötüydü. Tek parça hâlinde dönebildiğime sevindim.” Sylvie'yi tuttuğu yerden bıraktı, bakışları bana kaydı. “Burada kim varmış?”

“Baba, bu Summer. Arkadaşım,” dedi Sylvie bana gülümseyerek. Ayağa kalkıp uzattığı eli tuttum. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

Beni incelerken başını eğdi, yavaşça elimi bıraktı. “Çok tanıdık geliyorsun.”

“Annesi Janine Weatherstone,” dedi Sylvie, bilmiş bir gülümsemeyle dudaklarını kıvırdı.

“Ah.” Kaşları şaşkınlıkla kalktı. “Şey.” Duraksadı, bakışları yüzümde geziniyordu. “Tıpkı ona benziyorsun.”

Harika. Öfkeli bir ilişki yaşadığı kadına benzediğimi fark etmişti. Evliliğini mahveden ve neredeyse anneminkini de mahvedecek olan.

Ona cevap verme zahmetine girmedim çünkü ne diyebilirdim ki? *Teşekkürler, sana metresini hatırlattığım için mutluyum mu?*

Tam anlamıyla garip bir durumdu.

MONICA MURPHY

Hepimiz yerimize yerleştik, Augustus masanın başında, Sylvia'dan olabildiğince uzakta oturuyordu. Sylvia'nın onunla konuşmaya çalışmasını, Augustus'un da onu nasıl görmezden geldiğini izliyordum. Ya da küçümseyici bir şeyler söylüyor, bakışlarını kapatıyordu. Kendini tamamen kapatıyordu.

Whit'in bunu öğrendiğı yer burasıydı, farkındaydım.

Servis görevlisi siparişlerimizi almak için içeri girdiğinde Whit hâlâ odaya girmemişti. Augustus bir şişe şarapla bir sürü meze sipariş etti. Sylvie sevinçle ellerini çırparken, annesi eski kocasını çok fazla karbonhidratlı ürün sipariş ettiğı için azarladı.

Hiçbir şey söylemedim. Lancaster ailesinin dinamiklerinin sessiz, küçük bir gözlemcisi olarak Whit ve davranışlarıyla ilgili her şeyi bir araya getirmeye çalışıyordum. Bazen çok sıcak, bazen çok soğuk davranıyordu. Hâlâ beni istiyordu. Bugün erken saatlerde paylaştığımız ateşli öpücükten sonra bu kadarını biliyordum.

Ancak bana olan ilgisine her zaman öfkeyle düşmanlık eşlik ediyordu. Çoğu zaman bana karşı tam bir aşağılık gibi davranıyordu. Bunu anlayamıyordum.

Onu hâlâ anlamıyordum.

"Ah, doğum günü çocuğı geri döndü!" Sylvia aniden haykırdı, başımı kaldırdığımda Whit'in açık kapı aralığında durduğunu gördüm. Kolunun altında, ona hayranlıkla bakan ve kesinlikle büyüleyici görünen bir kız vardı.

Midem bulandı, başımı başka yöne çevirdim. Bir kız getirmişti, Caitlyn değıldi. Elbette getirecekti.

"Baba," dedi Whit, onu gördüğünde şaşırmış gibi bir sesle. "Gelebilmışsin."

Augustus sıntarak ayağı kalktı, oğlunun yanına gitti. "Gerçekten en büyük çocuğumun on sekizinci doğum gününü kaçıracacağımı mı düşünüyorsun?"

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Emin değildim,” dedi Whit dürüstçe, babasıyla yarı yolda buluştu. Kıza sarılmayı bıraktı ve iki adam kucaklaştı, birbirlerinin sırtını tamamen erkekçe bir şekilde tokatlıyorlardı. “Burada olmana sevindim.”

“Doğum günün kutlu olsun, oğlum,” dedi Augustus içtenlikle. “Görüyorum ki Leticia’yı da yanında getirmişsin.”

Dehşet beni tüketiyordu. Leticia ile birlikteydi. Gelecekteki karısı olarak seçilen kız, sanki Orta Çağ’da yaşıyormuşuz gibi.

“Merhaba, Bay Lancaster,” dedi Leticia tatlı bir sesle, Augustus’un elini sıkarken. “Sizi tekrar görmek çok güzel.”

“Ben de seni gördüğüme sevindim. Bana August de. Bayım muhabbeti yok. Her zaman babam yakınlardaymış gibi hissediyorum,” dedi şakayla karışık, sanki onu arıyormuş gibi etrafına bakarak.

Leticia’nın çınlayan kahkahası elbette narin ve güzeldi. Tıpkı kendisi gibi.

“Gelin, ikiniz de. Lütfen oturun,” dedi Augustus, ev sahipliğini üstlenerek.

Sylvia’nın yüzündeki soğuk ifadeye bakılırsa bunu onaylamıyordu.

“Kız kardeşin yanında bir arkadaşını getirmiş,” dedi Whit masaya geldiğinde, bana doğru işaret ederek. “Lancaster Koleji’ne gittiği için onu tanıyorsun elbette. Summer.” Dudakları kıvrıldı. “*Savage.*”

Whit gözlerini kocaman açarak bana baktı, dudakları ince bir çizgiye dönüştü. “Güçlkle,” dedi dişlerini sıkarak, bakışları sanki ben yokmuşum gibi üzerimde geziniyordu. Her zamanki gibi. “Merhaba.”

Ona doğru başımı salladım ama başka bir şey söylemedim.

Etrafımda konuşmalar devam etse de ben duymuyordum. Duyamıyordum. Tek yapabildiğim göz ucuyla Whit’i izlemektir. Bardan yanında getirdiği kehribar rengi sıvıdan sürekli yudum alıyor, bakışları kimseyi görmüyor, etrafa hissedilir dalgalar hâlinde

öfke yayıyordu. Sanki başka kimse bunu hissetmiyor gibiydi. Mezeler geldiğinde, Leticia iyi bir kız arkadaş gibi ona bir tabak hazırladı ama o onlara dokunmadı bile. Leticia ona yaklaşıp kulağına bir şeyler fısıldadığında bakışları gömleğinin ön kısmına kaydı. Göğüsleri muazzamdı. Benimkilerden daha büyüktü.

Ona dokundu, sıradan bir okşayıştı, parmakları kısa bir süre tenini sıyırdı. Bunu görmek beni derinden sarstı. Önümdeki masada duran dolu şarap kadehini kaptığım gibi yudumladım, sandalyemi geriye itip ayağa kalkmadan hemen önce sandalye hızla yere çarptı ve herkesi susturdu.

“Özür dilerim.” Yanaklarım utançtan yanıyor, gülümsemeye çalışsam da bir türlü olmuyordu. “Hemen döneceğim.”

Kimse beni daha fazla aşağılayacak bir şey söyleyemeden odadan kaçtım, Sylvie’nin peşimden gelmesini bekledim ama neyse ki gelmedi. Kendimi zarif bir şekilde dekore edilmiş bayanlar tuvaletinde buldum. Lavabonun başında durmuş, titreyen ellerimi beyaz mermer tezgâha dayamış, kendime bakıyordum.

Burada ne yapıyordum ben? Neden gelmiştim ki? Gerçekten Whit’in beni gördüğüne sevineceğini mi düşünmüştüm? Belli ki hayal görüyordum. Eve döner dönmez hasta numarası yapmalı, sabah da gitmeliydim. Bulaşıcı olduğuma inanırlarsa beni orada istemezlerdi.

Yeni planımla sakinleşerek ellerimi sabunlayıp yıkadım. Kapının açılıp hızla kapandığını duyduğumda, otomatik kurutucunun altında kurutmak için lavabodan uzaklaşıyordum.

Yerinde dönen bir kilidin sessiz tıkırtısı.

Omzumun üzerinden bakınca Whit’in kapıya yaslandığını gördüm. Beni izliyordu. Yavaşça ona doğru döndüm. Kalbim hızla çarpıyor, göğsüm her nefes alışımda kabarıyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu, sesi ölüm sessizliğindeydi.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Ellerimi yıkıyorum,” dedim sakince.

Güzel yüzünde bir kızgınlık ifadesi belirdi. Yeni tıraş olmuş, mis gibi kokuyordu. Mis kokulu sonbahar havası gibi. Elimden gelse önünde dizlerimin üzerine çöker, bana tekrar dokunması için yalvarırdım ama öyle bir kız olmayı reddediyordum.

“Bana geleceğini söylememiştin,” dedi düz bir sesle.

“Sylvie beni bir haftalığına davet etti. Tatili onunla geçirmemi istedi,” diye teklif ettim ama elini kaldırarak beni susturdu.

“Burada olmamalısın.”

Sözleri bir bıçak gibiydi, aptal ve her zaman umutlu kalbimi oyuyordu. Şimdiye kadar öğrenmiş olmam gerekirdi. “Biliyorum,” dedim sesim titreyerek. “Sabah gideceğim.”

Birbirimize baktık. Sessizlik, aramızda büyüyen gerilim nefes almamı zorlaştırıyordu. Kapıdan uzaklaşıp doğruca bana yöneldiğinde, kendimi avı tarafından tuzağa düşürülmüş bir tavşan gibi hissediyordum. Ben olduğum yerde sabit dururken beni takip ediyordu.

Beni kucakladı, iri elleri kalçalarımın yerleşti, sıcaklığı içime sızıyordu. Bedenim onun tanıdık, yıkıcı dokunuşuna karşılık vererek aydınlandı ve başımı geriye eğerek bakışlarımızın buluşmasını sağladım.

“Burada olacağını bilseydim, asla-”

Whit dudaklarını kapatıp bana söyleyeceği diğer şeyleri yanda kesti. O sözlerin geri kalanını duymaya ihtiyacım varmış gibi hissediyordum. Beni burada bulmasına aldırış etmediğine dair bir tür onaya ihtiyacım vardı.

Oysa bu, büyük olasılıkla benim hayal ürünü düşüncelerimdi. Varlığımdan memnun değildi. Muhtemelen her şeyi mahvetmiştim.

“Benden ne istiyorsun?” diye sordum kendimi kaybolmuş, beceriksiz hissederek. Onun ve ailesinin yanındayken, yeterli olmadığımı

biliyordum. Ben Leticia değildim. Onun ailesinin prestijli olduğuna emindim, benimki ise skandallarla doluydu. Utanç vericiydi.

Tanrı aşkına, annemin babasıyla bir ilişkisi vardı. Biz skandalın somut örneğiydik.

Kalçalarımı kavrayıp beni kendine çektiğinde bir nefes aldım. “Doğum günü hediyem ol,” dedi Whit.

Ona ne demek istediğini sormadan ağzı benimkinin üzerindeydi, öpücük anında derinleşti. Dili dilimi yaladığında inledim, elleri kıçıma gitti ve kaldırıp beni tezgâhın kenarına yerleştirdi. Açılmış bacaklarımın arasına geldi, aramızdaki boşluğa bakabilmek için öpüşmeyi kesti.

“Seni tam burada becerebilirim,” diyerek kotumun önünü avuçladı, başparmağını dikişe bastırıyordu. Acıtıyordu. Harika hissettiriyordu. “Mükemmel bir boydasın.”

İç çamaşırım nemle doldu. Beni burada becermesini istiyordum. Ailesiyle yanında getirdiği kız yan odadayken. Bizi beklerken. “Lütfen,” diye fısıldadım, o da gülümsedi.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde aleti çıktı, kot pantolonumla iç çamaşırım inerek ayak bileklerime dolandı, mermer kıçıma değdi. İçimde kolaylıkla kayıyor, kendini sonuna kadar iterken gözleri kapanıyor, vücudunu tamamen benimkine uyduruyordu. İç duvarlarımı onun etrafında sıktım, inlediğinde gülümsedim.

Whit alnını benimkine bastırdı, tamamen hareketsizdi, aleti vücudumun içinde zonkluyordu. Bekledim, zamanın içinde asılı kalmıştım, bir sonraki adımda ne yapacağımdan emin değildim. Derin bir nefes aldı, dudaklarını yaladı ve hareket etmeye başladı.

Beni ciddiye de beceriyordu. Omuzlarını kavradım, tüm zaman boyunca onu izledim, yakışıklı yüzünden birbiri ardına geçtiğini gördüğüm sayısız duygudan tamamen büyüleniyordum. Aramızdaki

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

şey her seferinde daha da iyi oluyor, diye düşündüm. Ellerimi göğsünde gezdirirken, çıplak tenine dokunmayı diliyordum. Hareketleri hızlandı, oda seks kokusuyla doldu. Her itişinde usulca inliyordum. Aletinin vücuduma girip çıkması karnımı sıkıyor, daha fazla dayanamadığımda gözlerimi kapatıyordum.

“Çok güzel,” diye mırıldandı nefesinin altında. “Amına bağımlı olduğuma yemin edebilirim.”

Beni öptüğünde ağzı çılgın, dili ısrarcıydı. Öpücüğe karşılık verdim, bir kolumu boynuna dolayarak kendimi ona sabitledim. Nefesleri hızlandı, öpüşmeyi bitirdi. Yüzü benimkine gömülüyor, dudaklarından kalçalarının hızına uygun homurtular dökülüyordu.

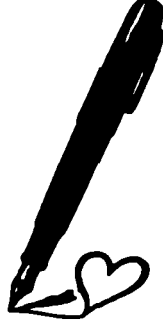
“Lanet olsun,” dedi inlemeden hemen önce, içime boşaldı. Menisinin vücuduma olduğunu hissedebiliyordum. Sessiz odada sert nefes alışverişlerimiz duyuluyor, vücudu orgazmının her dalgasıyla sarsılıyordu.

Birkaç saniye içinde benden uzaklaştı, pantolonunun içine girip fermuarını çekti. Şaşkınlık içinde onu izliyordum. Kadınlığım zonkluyordu. Boşalmak için düpedüz çaresiz hissediyordum, çok gergindim. Sanki bunu hissedebiliyormuş gibi, uzandı ve parmaklarını ıslak kıvrımlarıma doğru sürükleyerek beni bir kez okşadı. “Boşalmak mı istiyorsun?”

Başımı salladım, parmakları şişmiş klitorisimle oynarken irkildim. “Evet.”

Elini bedenimden çekti. “Sonra,” dedi şeytani bir sırıtişla.

Ardından dönüp arkasına bile bakmadan banyodan çıktı.

BÖLÜM 31

SUMMER

Kendimi toparlayıp ellerimi bir kez daha yıkadıktan sonra Lancasterların bulunduğu özel odaya döndüm. Sylvie'nin yanındaki sandalyeye titreyen bacaklarımla yerleştim, kimsenin bana ne olduğunu anlamamasını umuyordum.

Whit'in beni kadınlar tuvaletinde nasıl becerdiğini, sonra da daha fazlasını isteyerek arkada bıraktığını.

Ekmek sepetini bana doğru iterek, "Sana biraz ekmek ayırdım," dedi Sylvie. "Babam hepsini yemeye çalışıyordu."

Augustus zengin sarı tereyağı sürülmüş bir parçayı çiğneyerek sırtıttı. "Annenin bu şeye dokunmayacağım biliyorsun. Birinin yemesi gerekiyor."

Sylvie kıkırdadı. Gülümsedim, bakışlarım Whit'le Leticia'ya kaydı.

Whit yanağına dokunurken kız ona gülümsedi.

Az önce kadınlığımın üzerinde olan eliyle.

Daha dik oturdum, nasıl olur da onun parmaklarında benim kokumu alamadığını merak ediyordum. Nasıl alamazdı? O kadar mı habersizdi?

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Tanrım, tam bir pislikti.

Şarap kadehime uzanarak altın rengi sıvıyı üç büyük yudumda boşalttım. Augustus hemen kadehimi doldurdu. Sıcak bakışları üzerimdeyken ağzı zoraki bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Onun onayını hissediyordum, bu da beni huzursuz ediyordu. O kadar tedirgindim ki, Whit'e doğru bir bakış attım.

Onun da zaten bizi izlediğini gördüm.

Gözlerimi kaçırdım ve daha fazla şarap içtim, güç için buna ihtiyacım vardı. Sylvie'nin çoktan sarhoş olduğunu söyleyebilirdim ama fazla bir şey içmediğine emindim. Tüy kadar hafifti.

Ben de sarhoş olmak istiyordum. Böylece unutabilirdim. Whit'le aramda olan her şeyi unutmak istiyordum. O kesinlikle unutuyordu. Ben önemsizmişim gibi davranıyor, bu da canımı acıtıyordu. İtiraf etmek istediğimden daha fazla. Bana ne yaptığını bildiğinden emindim. Birkaç kesici söz ya da kaba hareketle beni nasıl mahvettiğini.

Beni boşaltmamak, sonra parmaklarında hâlâ benim sularım varken randevuya çıktığı kıza dokunmak gibi. Tabii ki, az önce banyoda becerdiği kişi bendim, bu yüzden sanırım bu raundu ben kazanmıştım?

Sanki vücudumu kontrol edemiyormuşum gibi koltuğumda öne doğru sallanıyordum, bir kez daha dudaklarıma götürüp daha yavaş yudumlamadan önce kadeh parmak uçlarımda titredi. Bardağı yere bıraktığımda Sylvia'nın beni izlediğini gördüm, üst dudağı zorlukla dizginlenmiş bir küçümsemeyle kıvrılmıştı.

"Sylvie, artık içki içmemelisin," diye azarladı annesi, bakışlarını kızından ayırmadan. "Alkolle karıştırırsan tehlikeli olabilecek bir ilaç kullanıyorsun."

"Ölmekten korkmuyorum," dedi Sylvie şarabının geri kalanını içmeden hemen önce ve kıkırdayarak bardağı masaya bıraktı.

“Senin de kendine dikkat etmen gerekiyor, genç bayan,” dedi Sylvia, sesi yumuşak olsa da hemen altında yatan sertliği duyuyordum. “Çok fazla içme.”

“Ben iyiyim,” dedim ona, sesim şimdiden sarhoş bir aptal gibi çıkıyordu.

Whit, “Onu rahat bırak,” diye tersleyince annesinin kaşları havaya kalktı. “Sen kızın için endişelen.”

“Ben iyiyim,” dedi Sylvie, ona parmağını göstererek. “Sen *kendin* için endişelen, sevgili abim.”

Whit vahşi bir gülümsemeyle ona dişlerini gösterdi, bakışları benimkilere kaydı.

Tüm vücudum ateşler içindeydi, göbeğim hâlâ zonkluyordu. Onu buradan çıkarmak ve ağzını üzerime sürmesi için her şeyi yapardım. Özellikle bacaklarımın arasına.

Yetenekli bir dili vardı, bunu özlüyordum.

Annelerine baktığımda gülümsemesinin zoraki olduğunu ve masanın diğer ucundaki Whit’e baktığını gördüm. Beni rahat bırakmasını söylemesini onaylamadığından emindim ama yorumu hiç dikkate almadı. “Lütfen Leticia ile *sonunda* birbiriniz hakkında ciddi olduğunuzu söyle.”

Sessiz ve donmuş hâldeydim. Sylvia’nın sözleri üzerine tüm masa sessizleşti. Sylvie rahatsız bir şekilde kıkırdadı, sonra da mırıldandı. “Onu zor durumda bırakmanın yolu, anne.”

Leticia Whit’e baktı ve elini onun elinin üzerine koydu. Sadece birkaç dakika önce en mahrem yerime dokunan elin ta kendisiydi. “Onu yakalamak o kadar kolay değil,” dedi hafif bir kahkahayla, bakışları Whit’in yakışıklı yüzünden hiç ayrılmıyordu. Whit karşılığında ona gülümsemedi. Yine aynı, soğukkanlı, duygusuz ifadesiyleydi. En azından biz kızlara aynı şekilde davranıyordu. “Ama bir gün onu elde edeceğim.”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Bu kız nasıl rol yapacağını biliyordu. Ondan bir iki şey öğrenebileceğime emindim.

Whit sıkıca gülümsedi, bakışları masada oturan herkesin üzerinde geziniyordu. En uzun süre benim üzerimde kaldı. "Henüz ciddileşmeye hazır değilim, anne. Bunu biliyorsun. Leticia'yla beni zor durumda bırakmayı bırak. Bırak da huzur içinde doğum günü yemeğimin tadını çıkarayım."

"Bir anne hayal kurabilir. Ne de olsa doğum gününün olmasının sebebi benim," dedi Sylvia, keskin bir sesle.

"Bunu bana neredeyse her gün hatırlatıyorsun," dedi Whit, aynı keskinlikte.

Başımı eğdim, buradan başka bir yerde olmayı diliyordum. Bu tür şeyler beni rahatsız ediyordu. İğnelemeler. Hakaretler. İmalatlar. Annem bu tür şeylere bayılırdı. Tam ona göre idi.

Annem yanına yaklaşmaya cüret etseydi Sylvia muhtemelen onu bifttek bıçağıyla bıçaklardı, o yüzden belki de yapmazdı.

Whit'in annesi yan yana oturan altın çifte bakarken hüzünlü bir iç geçirdi. "Siz ikiniz çok güzel bir çiftsiniz. Bir gün yapacağınız bebekleri görmek için sabırsızlanıyorum."

Sözleriyle damarlarımda dolaşan kuskançlığa rağmen, haksız değildi. Whit'le Leticia birlikte muhteşemlerdi. Bebekleri çok güzel olurdu.

"Tanrım, Syl," diye mırıldandı Augustus nefesinin altında.

Sylvia eski eşine ters ters baktı. "Ne?" O sessiz kalınca, kadın onu daha da dürttü. "Söyleyecek bir şeyin varsa, söyle gitsin."

"Çocuk daha on sekizine yeni girdi. Henüz evliliği ve bebekleri düşünmüyor. Ona biraz rahat ver," dedi Augustus.

Gözleri kızgınlıkla parladı. Sylvie parmaklarıyla ağzını kapatarak tekrar kıkırdadı. Leticia'nın yüzündeki gülümseme olduğu yerde

donup kaldı. Bu ailede bir yeri garantilemek için her şeyi yapacağını fark ettim.

Çenesini kapalı tutmak da dahildi.

Whit'e bir göz atma şansım oldu.

Bakışları hâlâ üzerimdeydi, gözlerinde açlık vardı. Dudaklarını yaladığında, sanki dili doğrudan bir vuruş yapmış gibi kasıklarım gerildi. Bu uzun bir akşam yemeği olacaktı.

Doğum günü yemeğimiz nihayet bittikten sonra Lancasterların evine dönmek üzere şehir arabasındaydık, sadece Sylvie'yle ben. Arka koltuğa yığılmış oturuyor, telefonunu tuşlarken kendi kendine kıkırdıyordu. Ben de telefonumu kontrol ettim, Whit'e bir mesaj göndermeyi düşündüm ama ya Leticia görürse? Kızarmıydı?

Peki ya Whit kızarmıydı?

Ayrıca, ne diyebilirdim ki? Sonra odamda buluşalım mı? Hiç sanmıyordum. Çaresiz görünmek istemiyordum. Ne var ki, şu anda öyle hissediyordum. Çaresiz. Muhtaç.

Aptal.

Buraya Sylvie ile gelmemeliydim. Ailesiyle birlikte olmak çok fazlaydı. Onların dinamiklerine şahit olmak, başka bir kızı flört olarak getirmesiyle uğraşmak zorunda kalmak. Bir gün evlenmeyi düşündüğü kızı. Bunu bana kendisi söylemişti.

Leticia da da bütün hafta burada mı olacaktı? Onun odasına gizlice girip, beni becerdiği gibi onu da becerecek miydi?

Düşüncesine bile katlanamıyordum.

"Tualete gittiğinde ne oldu?" diye sordu Sylvie durup dururken.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Kıpırdamadan durdum, söyleyecek doğru şeyi arıyordum.

“Whit’i becerdin mi?” diye devam etti.

Başımı ona doğru çevirdiğimde dudakları şüpheli bir gülümsemeyle kıvrılmış hâlde beni izlediğini gördüm. “Hayır,” diye yalan söyledim.

Başını geriye attı ve güldü. “Yalancı. Siz ikiniz gizlice sevişiyorsunuz, bunu herkes biliyor.”

Sözleri beni alarma geçirdi. “Herkes derken ne demek istiyorsun?”

Sylvie elini önüne kaldırıp saymaya başladı. “Babam. Annem. Leticia. Ben. Servis görevlisi. Barmen.” Kendinden memnun bir sesle güldü. “Bu çok açıktı, Summer. Whit, Leticia’nın üzerine atlarken sen odadan kaçtın. Bir dakika içinde Whit de çıktı. İkiniz de bir süreliğine gitmiştiniz. Önce o geri döndü. Yanakları kızarmış, saçları dağılmıştı.”

Saçına dokunduğumu hatırlamıyordum.

“Sonra da günah kokarak geri geldin ve kimsenin yüzüne bakmadın.” Sylvie uzanıp bacağıma okşadı. “Ateşle oynuyorsun, dostum. Ayrıca yanacaksın. Abim insanları incitiyor. Sana onun kalpsiz olduğunu söylemiştim.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum temkinli bir şekilde.

“Whit bir felaket. Tüm Lancasterlar felakettir. Bizler lanetliyiz. Hepimiz eninde sonunda insanlara zarar veririz, değer verdiklerimize bile.” Hıçkırdı, ardından kıkırdayıp dizimi sıktı. “Babam sana ilgiyle bakıyordu, fark ettin mi? Tanrım, tam bir sapık.”

Hayal görmediğimi biliyordum. “Eminim ona sadece annemi hatırlatıyorumdur.”

“Sorun da bu zaten. Ona eski metresini hatırlatıyorsun, alınma.”

“Alınmadım,” dedim ona.

“Anneme de onu hatırlatıyorsun. Muhtemelen seni getirmemeliydim,” dedi ve mavi gözlerini kocaman açarak bana doğru bir bakış

fırlattı. “Hepsi bir noktada senin için gelecekler. Whit çoktan gelmiş gibi görünüyor.”

“Sence Leticia gerçekten fark etmiş midir?” diye fısıldadım, üzerime çökmek isteyen utançtan nefret ederek.

“Ha! Onu becerdiğini biliyordum.” Sylvie parmağını yüzüme doğru itti. Elimle uzaklaştırdım. “Kardeşimin pisliklerine yıllarca göz yumdu. Annem ikisini neredeyse doğduklarından beri bir araya getiriyor. Onları birlikte istiyor ki, turnak içinde söylüyorum, bir miras yaratabilsinler.”

Tamamen saçmalık gibi gelse de bir şey demedim.

“Babam gittikçe daha gençlerden hoşlanıyor. Sen onun için mükemmelsin. Hem annesine hem de kızına sahip olduğunu annemin yüzüne vurmak isterdi.”

İrkildim. Çok iğrençti.

“Bu yüzden onun yolundan uzak durmanı tavsiye ederim,” diye uyardı. “Seni hiçbir yerde yalnız yakalamasına izin vermemelisin.”

Uyarısı gizemliydi.

Derin bir nefes alarak, “Yapmayacağım,” diye onu rahatlatım. “Peki ya Whit?”

“Onunla zaten yeterince uğraştın, neyle uğraştığımı bilmen gerekir,” dedi alaycı bir tavırla. “Devam edersen bu senin cenazen olur.”

Yolun geri kalanında sessizdik, ben dalgın dalgın telefonuma bakarken, Sylvie de hafifçe uyukluyordu. Whit’le yaptığımız şeye devam edersem bu benim cenazem olurdu. Neredeyse tüm zaman boyunca bana çok kötü davrandı ama bir de hassas anlar vardı. Neredeyse tatlı anlar. Bunlar nadirdi, Whit’in her zamanki küstahlığının olmadığı küçük bir anlık görüntüsüydü. Duvarları yıkılıyor, inanılmaz derecede karanlık olan bu adamın savunmasız, ham hâlini sunuyordu.

Onun karanlığı benimkine uyuyordu. Biz benzer ruhlardık. Birbirimizi gerçekte olduğumuz gibi görüyorduk. İhtiyaçlarımız

tarafından yönlendiriliyorduk. Hafifçe rahatsızdık. Beni mümkün olan en iyi şekilde rahatsız ediyordu.

Benim de onu rahatsız ettiğimi umuyordum.

Araba evin önüne yanaşıp durduğunda yağmur aralıksız yağıyordu, ıslanmamak için elimizden geleni yaparak içeri daldık.

Büyük merdivenlere yaklaşırken Sylvie bana tutundu, dik durmak için mücadele ediyordu. Bu gece çok fazla içmişti, ilaçlarıyla alkolü karıştırması hakkında annesinin ne dediğini hatırlıyordum. “Yürümeme yardım eder misin?” diye sordu.

“Tabii ki.”

Sonsuz gibi görünen merdivenlerden çıkarken ona rehberlik ettim. Yatak odasına giden koridora kadar, bu da sonsuza kadar sürüyordu. Soyunup yatağa girmesine yardım ettim, herkesin kilo aldığını söylemesine rağmen ne kadar zayıf olduğunun farkındaydım. Hava kadar hafifti, kolları sopa gibiydi ve onu yatağa yatırdığımda elimi tutup göğsüne doğru sıkarak beni orada sabitledi.

“Gerçek bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim,” diye mırıldandı, gözleri kapanıyordu. Gerçekte kaç tane gerçek arkadaşı olduğunu merak ediyordum. “Seni benimle gelmeye zorladığım için özür dilerim.”

“Belki de erken gitmeliyim,” derken elimi sarstı, dimdik otururken gözleri kocaman açıldı.

“Hayır. Lütfen beni bırakma. Bunun berbat bir fikir olduğunu biliyorum, muhtemelen sana işkence ettiğim için benden nefret ediyorsun ama o kadar da kötü olmayacak. Söz veriyorum. Birlikte olduğumuz sürece seni koruyabilirim. Sen de beni koruyabilirsin.” Dev yatağının boş tarafına vurdu. “Benimle uyu.”

İstemiyordum. Kendi odamda, kendi düşüncelerimle yalnız kalmak istiyordum. Yüzümdeki tereddütü görmüş olmalıydı ki suratını astı, alt dudağı sanki gözyaşlarına boğulacakmış gibi titriyordu.

“Lütfen,” diye fısıldadı Sylvie.

İç çekerek onunla birlikte yatağa girdim. Biraz konuştuk ama hemen uykuya daldı, birkaç dakika içinde hafifçe horlamaya başladı. Melek yüzü ve kalın siyah kirpikleriyle onu izledim. Karmakarışık sarı saçlarını, gül goncası dudaklarını.

Sylvie güzeldi. Kırılgan. Narin. Bir oyuncak bebek gibi. Onu korumak istiyordum ama neyden?

Onu rahatsız etmemek için dikkatlice yatağından kalktım, ayakkabılarımı çıkarıp elimde taşıyarak parmak uçlarımla odasından çıktım. Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra önce soluma, sonra sağıma baktım, gölgelerde bir hareket gördüğümde duraksadım.

Yumuşak ayak sesleri mermer zeminde yankılanarak Whit yavaşça karanlıktan çıktı. Elleri ceplerinde, bakışları yoğun. Durduğunda aramızda en az yirmi metre vardı ama varlığını sanki bana dokunuyormuş gibi hissedebiliyordum.

Hiçbir şey söylemeden ona baktım. O da aynısını yaptı. Arkamı döndüm, başımı dik tutarak aile kanadından çıkıp yatak odama doğru ilerledim. Merdivenlerle orijinal Augustus Lancaster’ın devasa portresini geçtim. Whit’inkilere çok benzeyen açık mavi gözleriyle bana bakıyor, adımlarımı hızlandırırken içimi bir ürperti kaplıyordu.

Portre korkutucuydu. Hoşuma gitmiyordu. Evin etrafında her türden portre vardı, hepsi de ürkütücüydü ve tüylerimi diken diken ediyordu.

Yatak odama yaklaştığımda Whit’in varlığının farkına vararak koridorda koşmaya başladım. Ormandaki bir kedi gibi beni takip ediyordu. Sessiz. Sabırlı. Kendinden emin.

Bu sinir bozucuydu.

Odama girip kapıyı kapattım ama kilitlemedim. İçten içe onun buraya gelmesini istiyordum. Bana ne isterse, ne zaman isterse

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

yapmasını istiyordum. Bugün hâlâ onun doğum günüydü. Bana kızgın kalmadığı sürece ona ne isterse verirdim. Bütün hafta boyunca beni mümkün olan her şekilde kullanmasına izin verecektim. Onu reddetmeyecektim.

Sanki yapamıyordum.

Kapıdan uzaklaşıp spor çantama gittim, yatağın üzerine atarak fermuarını açtım. Kıyafetlerimi karıştırıp sahip olduğum bir iç çamaşırı ile uyumlu sutyen setini buldum. Hızlıca bir duş alıp üzerimi değiştireceğim, diye düşünürken, kapının yavaşça açıldığını duyduğumda başımı kaldırdım.

Whit sanki odamın sahibiymiş gibi odama girdi, sanırım bir anlamda öyleydi de. Kapıyı yumuşak bir tıkırtıyla arkasından kapattı, ardından kilidi yerine oturttu. Onu izlerken kalp atışlarım hızlanıyor, ağzım kuruyordu. Daha önce restoranın tuvaletinde yaptığı gibi kapıya yaslandı, beni sessizce inceliyordu, duruşu rahattı. Sanki dünya kadar zamanı varmış gibi.

Karşılığında onu izledim, iç çamaşırlarım hâlâ elimdeydi, bacaklarım onun yakınlığı karşısında titriyordu.

“Bugün senin de doğum günün,” dedi nihayet, ona gözlerimi kırıştırdım. Tamamen unutmuştum.

“Evet,” dedim sonunda. “Öyle.”

“İstediğin her şey oldu mu?” diye sordu, sesi hafif alaycıydı. Bunun gerçeğe en uzak şey olduğunu biliyor olmalıydı.

“Hiç de değil.”

Bana yaklaştı, yatağın diğer tarafına doğru yürüdü ve durduğum yerin tam karşısında duraksadı. “Benden bir hediye mi bekliyordun?”

“Hayır.” Gerçekten güldüm. Bana hediye verecek kadar değer vermiyordu.

Bakışları elimdeki fırfırlı krem rengi dantele takıldı. “Ne yapıyorsun?”

“Duş alacaktım.”

“Git, al o zaman,” dedi başını banyoya doğru eğerek.

“Ne yapacaksın? Beni mi bekleyeceksin?” diye sordum inanamayarak.

“İstedğin bu mu?”

Omuz silktim.

“Evet ya da hayır cevabına ihtiyacım var, Savage.” Duraksadı. “Seni beklememi ister misin?”

“Evet,” diye fısıldadım.

“Git duşunu al o zaman.” Elini görkemli nevresimin üzerinde gezdirdi. “Yine de kapıyı kilitle. Seni beklerken çıplak olduğunu ve vücuduna sabun sürdüğünü bildiğim için neler yapabileceğimi bilemezsin.”

Sözleri tüylerimi ürpertti. Banyoya doğru yöneldiğimde bir sonraki sözleri beni durdurdu.

“Ayrıca bununla uğraşma.”

Omzumun üzerinden baktım. “Ne ile?”

“Elinde ne varsa. Yatağa geldiğinde tamamen çıplak olmanı istiyorum.”

“*Benim* doğum günüm olduğunu sanıyordum.”

“Benim de,” dedi bencil bir gülümsemeyle. “Ama endişelenme. İsteklerimden faydalanacaksın. Güven bana.”

Keşke ona güvendiğimi söyleyebilseydim. Ancak güvenmiyordum.

BÖLÜM 32

WHIT

Leticia yanımdayken odaya girdiğimde Summer'ın aile masasında oturduğunu görmek beni şok etmişti. Orada olmasını beklediğim son kişiydi. Yine de bilmeliydim. Kız kardeşimi severdim ama o gizli bir entrikacıydı. Summer Savage'ı Şükran Günü tatili için getirmenin, tüm ailenin eksenini kaydıracağını biliyordu.

Annem, eski kocasının metresinin kızını bir hafta boyunca ağdırlamak zorunda kaldığı için kendinden geçmişti. Babam büyük ihtimalle Summer'ın pantolonuna girmekle ilgileniyordu. Anneyi zaten fethetmişti, neden kızı da fethetmeyecekti ki? Nasıl düşündüğünü biliyordum. O ve ben birbirimize benziyorduk.

Bunun olmasına izin vermeyecektim.

Bir de ben vardım.

Summer'la okuldaki önceki etkileşimlerim beni germişti. Beni sinirlendirmişti. Bu gece Leticia'dan bana oral seks yapmasını istemeyi planlıyordum. Bir süre önce benimle birlikte olmak istediğini kanıtlamasını istemiştim. Kabul etmişti ama ara sıra öpüşmek haricinde pek bir şey yapmamıştık.

Onu beceremezdim. Henüz değil. Ancak muhtemelen Leticia'yla birlikte olduğum süre boyunca Summer'ın dudaklarının aletime sınıksı sarıldığını hayal ederdim.

Tanrım, sorunlarım vardı. Hepsi Summer'a olan ihtiyacımdan kaynaklanıyordu.

Yine de bu gece Leticia'dan oral seks talep etmek zorunda kalmadım. Summer'ı görmek bana bir şeyler yapmıştı. Ona da bir şeyler yaptı. Odadan uçararak çıktığında, peşinden gitmeden önce ancak bir dakika bekledim. Sanki karşı koyamazmışım gibi.

Sanırım yapamazdım.

Onu tuvalette becermek bir ihtiyaçtı. İçine boşaldığımda sakinleşmişim. İşkenceli akşam yemeğini atatabilirdim. Leticia'nın yaltaklanmalarına, fısıltıyla söylediği cesaretlendirici sözlerle kadanabilirdim. Kız bunu resmîleştirmem için can atıyordu. Annem gibi onun ailesi de bir an önce evlenmemizi istiyordu. Bana frene basmamı, bağlanmadan önce keyfime bakmamı söyleyen kişi babamdı. Restorandan ayrılmadan önce, gerçekten akıllı olsaydım, aşk için evlenmeye çalışmam gerektiğini söylemişti.

Bu adam çok komikti.

Misafir yatak odasını adımladım, dev pencereye gidip kalın ipek perdeleri araladım. Dışarıda şiddetli bir yağmur yağıyor, eve çarpan yağmurun sesi sessizliğin içinde gürültülü bir şekilde duyuluyordu. Gökyüzünde bir şimşek çaktı, ardından bir gök gürültüsü geldi ve bana bahçede Summer'ı koruduğum, Elliot'la aptal arkadaşı tarafından dövüldüğüm geceyi hatırlattı.

Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu. O zamandan beri çok şey olmuştu.

Hiç düşünmeden kıyafederimi çıkardım, tamamen çıplak kalana kadar hepsini bir yığın hâlinde bıraktım. Yatağa gidip yorganın altına

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

girdim, kendimi yastık yığınınına yasladım. Çarşafı yorgan kucağıma serildi. Sabırla bekliyor, fırtınayı izliyordum. Banyo kapısının arkasından gelen her sese kulak kabarttım.

Su kesildi. Cam duş kapısı açıldı. Bunu kızlar için istemezdim. Daha önce hiç yapmamıştım. Bana gelirlerdi, sevişirdik ve biterdi. Bir kez olsun, beklenti içimde kıvrıldı, aletime, bacaklarımın arasına yerleşti. Bu gece ihtiyaçlarımı bir kenara itecek, bu geceyi onun için güzelleştirecektim. Doğum günü olduğunu unuttuğunu söylediğinde yalan söylemediğini anlayabiliyordum. Ailem bunaltıcıydı. Ben de bunaltıcıydım. Savage güçlüydü ama her zaman değil.

Nasıl daha güçlü olunacağını öğrenmesi gerekiyordu.

Banyo kapısı nihayet açıldı ve annemin sanki lanet olası bir otelmişiz gibi tüm misafirlerin kullanması için bıraktığı bembeyaz havlu kumaştan bornozuna sarınmış bir şekilde odaya girdi. Saçları ıslak, yüzü temizlenmiş, açıkta kalan teni sıcak sudan dolayı pembeleşmişti.

Acaba her yeri pembe miydi?

“Seni çıplak istediğimi söyledim,” diye mırıldanarak bakışlarımı onun üzerinde gezdirdim.

“Öyleyim.” Parmakları düğümlü kemerle oynuyordu. “Sadece banyodan çıplak çıkmak istemedim.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Neden?”

Bir şimşek odayı aydınlattı, ardından sarsıcı bir gök gürültüsü patladı. “Hava soğuk.”

Yorganı yatağın boş tarafına doğru çevirdim. “Bana katıl.” Yatağa tırmanmaya çalışırken onu durdurdum. “Bornozu çıkar.”

Yavaşça kemeri çözdü, kumaş ayrılıyor, bana çıplak formuna bir bakış sunuyordu. Ağır bornozu üzerinden silkip yere düşmesine izin vererek kendini tamamen ortaya çıkarmasını büyülenmiş bir şekilde izledim.

“Tefüştten geçtim mi?” diye sordu şımarıkça.

“Buraya gel,” diye homurdandım, o da yorganın altına girdi. Parmaklarım ıslak saçlarına dolanırken, onu kendime çekerek yakıcı bir öpücük verdim. “Ne istiyorsun?” diye mırıldandım dudaklarına karşı.

Gözlerini kırıştıtararak açtı ve geri çekildi. “Ne demek istiyorsun?”

“Doğum günün için. Ne istiyorsun? Ne istersen vereceğim.”

Ondan istediğim her şeyi düşündüm. Benim için diz çökmesini, ondan istediğim her şeyi yapmasını isterdim. Onun kıcını almak isterdim. Bunu hiç yapmadık, kimsenin dokunmadığı tek noktaya sahip olmak istiyordum. Eğer saatlerce yüzümde oturmak isterse, ona o kadar çok orgazm yaşatırdım ki, onunla işim bittikten sonra zar zor yürüyebilirdi.

“Benimle kucaklaşmanı istiyorum,” diye cevap verdi sonunda, kısık sesle.

“Ne?” Anlamadığım için kaşlarımı çattım.

Çıplak, pürüzsüz bir omzunu silkerek benden uzaklaştı. Bakışlarım göğüslerine düştü. Sertleşmiş meme uçları, onları ağzıma almam için yalvarıyordu. “Bana sarılmanı istiyorum.”

Sessiz kaldığında, “Başka ne var?” diye sordum.

“Bu kadar.”

“Gerçekten mi?” Sesim şüpheli geliyordu.

“Her zaman seksle ilgili değildir, Whit,” dedi utangaç bir şekilde.

“Benim için öyle,” diye karşılık verdim.

“Gerçekten öyle mi?”

Çenemi kapatıp onu düşünmeye başladım. O gizemli kafasında neler olup bittiğini merak ediyordum. Onu çözdüğümü sandığım her an beni şaşkına çeviriyordu.

Çıldırtıcıydı.

“Sarılmak ister misin?” Sanki ayıp bir kelimemiş gibi söyledim.

Başını salladı. “Lütfen.”

Kollarımı ona açtığımda bana geldi, mis kokulu kıvrımları yakınımaya sokuldu, elini göğsüme koyarken başı omzuma yaslandı. Kollarımı ona doladım ve kalbimin onun yakınlığından dolayı ne kadar hızlı attığından nefret ederek onu orada tuttum. Göğsümün ortasına bastırıldığı yanağı sayesinde bunu duyabiliyor olmasından daha çok nefret ediyordum.

“Bir çocuk gibisin, kucaklanmaya ihtiyacın var,” dedim hafif bir alaycılıkla.

Güldü, tırnakları göğsümü sıyrıyordu. “Seninle aynı yaşıyım. Tam olarak.”

“Ne zaman doğdun?”

“Öğleden hemen sonra.”

“Ben sabahın dördünde doğdum. Ben daha büyüğüm,” dedim kendini beğenmiş bir şekilde.

“Çok değil.”

“Yeterince.”

“Mmm.” Daha fazla yerleşmeden önce kendini yeniden ayarladı. Saçları yüzümü gıdıklıyordu, burnu boynumdaydı. “Çok sıcaksın.”

Tenime karşı söylediği sözler kıpırdamama sebep oldu. “Gerçekten sadece sarılmak mı istiyorsun?”

“Güzel, değil mi?” diye sordu, ağzı boynumda geziniyordu. “Bunu hiç yapmıyoruz.”

“Bundan hoşlanmıyorum.” Onun dokunuşuna tepki vermemeye çalışarak tavana baktım. Neredeyse vücuduma sarılmıştı.

Yine de aletim tepki veriyordu. Kaya gibi sertleşmişim, onun için acı çekiyordum.

“Gerçekten mi?” Birbirimizin gözlerinin içine bakabilmek için hafifçe uzaklaştı. Çakan şimşekle yüzünde gümüş rengi çizgiler belirdi, yüzündeki şüpheli ifadeyi fark ettim. “Bundan nefret ediyorsun.”

“Hiçbir kızla kucaklaşmam, sarılmam ya da adına ne dersen de,” diye homurdandım.

Bana doğru eğildi, ağzı benimkine yakın bir şekilde fısıldadı. “Bana sarılıyorsun.”

“İsteksizce.”

“Hâlâ yapıyorsun.” Dudaklarıma hafif bir öpücük kondurduğunda hemen daha fazlasını istedim. “Ne kadar isteksiz hissedersen hisset.”

“Başka bir şey yapmayı tercih ederim.”

“Çok talepkârsın.”

“Bugün benim de doğum günüm.”

“Teklifini yaptın, şimdi bunun arkasında durmalısın.” Kendinden çok memnun görünüyordu.

Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini asla itiraf edemezdim. Onun benimle yatması, çıplak bedenlerimizin yakın olması... Bacaklarını benimkilere doladıktan sonra bir tanesini üzerime attı. Kadınlığının sıcaklığı kalçama baskı yapıyor, aletim daha da sertleşiyordu. Onun içinde olmak istiyordum. Onu bütün gece boyunca becermekten başka bir şey istemiyordum.

Yine de benimle olmaktan, aramızdaki ilişkiyi iffetli tutmaktan gayet memnun görünüyordu.

“Resmî olarak Leticia’yla birlikte misin?” diye sordu birden.

Kolumu omuzlarına dolayıp bilerek sessiz kaldım. Onun bana işkence ettiği gibi ben de ona işkence etmek istiyordum. “Biz birlikte değiliz, hayır.”

“Onunla birlikte olmak istiyor musun?” diye sordu en hafif fısıltıyla.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Leticia ile olan durumumu düşünürken bir nefes verdim. “Bir-birimizi uzun zamandır tanıyoruz. Onun benim için seçildiğini biliyorsun. Aramızda bir şeyler olacak ama henüz değil. Onu bu gece getirdim çünkü annemi mutlu edeceğini biliyordum.”

“Mutlu muydu?”

“Hayır çünkü sen oradaydın.”

“Benden neden nefret ettiğini biliyorum. Anlıyorum.” Summer turnaklarıyla tenimde izler bırakıyordu. Küçük daireler. Düz çizgiler. Beni delirtiyordu. “Yani soyağacına bakarak seni Leticia’yla birlikte istiyor.”

“Leticia çok hoş biri,” dedim, neden müstakbel karımı şu anki seks arkadaşına karşı savunduğumu merak ederek.

Hayır. Summer bundan daha fazlasıydı. Paylaştığımız şeyi tanım-lamak zordu.

“Eminim öyledir.” Summer’ın sesi kıskanç gelmiyordu, bu şaşırtıcıydı.

Onu başka biriyle konuşurken görmekten bile nefret ediyordum. Onun için hiçbir şey ifade etmeyen erkeklerle konuşması da dahil olmak üzere her şeyi parçalara ayırmak istiyordum.

“Hayatımın geri kalanında onunla birlikte olmak isteyip istemediğimi bilmiyorum,” diye itiraf ettim, parmaklarımı kolunda aşağı yukarı gezdirirken.

Vücudunu benimkine kıvırıyor, beni sıcaklığıyla boğuyordu. Kokusuyla. Bir keş gibi derin derin içime çekerken sadece onun bana verdiği sarhoşluğun peşinden koştum. “Benimle birlikte olduğundan beri onunla birlikte oldun mu?”

Yalan söyleyebilirdim. Birkaç güzel sözle onu mahvedebilir ve bu gece onunla hâlâ istediğimi yapabilirdim. Ancak doğruyu söylemeye karar verdim.

“Hayır.” Onunla hiç birlikte olmadığımı söyleyebilirdim ama yapmamaya karar verdim. Titrek bir nefes verdi. “Başka biriyle birlikte oldun mu?”

Sırf onu incitmek için ona söylediğim şeyleri düşündüm. Sadece gözlerindeki dehşeti ve acıyı izlemek için. Kendimi daha iyi hissetmek için onu yıkmak istemiştım, peki bu gerçekten işe yaramış mıydı?

“Hayır,” diye tekrarladım.

Vücudu benimkinin içinde erimiş gibi görünüyordu. Eli aşağıya doğru kayıyor, parmakları karnımın üzerinde dans ediyordu. “Senin başka biriyle birlikte olman fikri hoşuma gitmiyor.”

“Benim dışımda biriyle birlikte olman fikrinden nefret ediyorum,” dedim şiddetle, kolum omuzlarına dolanıyordu.

Parmakları kasık kıllarımın arasından geçerek aletimin dibine dokundu. “Biliyorum.”

O benimle oynarken sessizdik. Hareketsiz kalarak benimle oynamasına izin verdim. Aletimi sıkıca kavıyor, elini yukarı ve aşağı kaydırıyor, eliyle beni yavaşça beceriyordu. Gözlerimi kapattım, nefis kokusunu içime çektim. Bunu dakikalarca yaptı. Tutuşu gevşiyor, sıkılaşıyordu. Parmakları alevlenmiş başın üzerinde geziniyor, her tarafına ön sıvı bulaştırıyordu.

Hâlâ hiçbir şey yapmıyordum. Zorlamıyordum. Talep etmiyordum.

Ne isterse yapmasına izin veriyordum.

Sonunda yorganı indirdi, serin hava sıcak bedenlerimizde dalgalanıyordu. Beni tutmayı bıraktığında aletim öne, karnıma doğru sallandı. Yapışkan parmaklarını göbeğimin altındaki düz tenimde gezdirmesini izledim, dokunuşu aletimi zıplatıyordu.

Ağzını üzerimde istiyordum. Onun içinde olmak istiyordum. O kadar çok istiyordum ki, çaresizlik sınırındaydım.

Summer yüzüme dokundu, beni şaşırtarak yüzümü ona çevirdi. Parmaklarında kendimin kokusunu alabiliyordum. O da parmaklarını

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

enseme dolayarak başımı aşağı çekti, böylece dudaklarımız buluştu. Öpücüğü yumuşak bir şekilde onun almasına izin verdim. Eğlenceliydi. Durgundu. Dili ağzımın içine giriyor, keşfediyor, benimkine doğru kayıyordu. Dakikalarca böyle öpüştük, acele etmeden. İsrar etmeden.

Onunla bu şekilde birlikte olmak çok farklıydı. Kalçamın üstüne urmanıp bacağıma oturduğunda yavaş bir zevk dalgası üzerime çöktü. Kadınlığını bana sürüyor, bacağıma biniyor, ağzı benimkiyle birleşiyor, dillerimiz birlikte dans ediyordu. Ona uzanıp bir göğsünü avuçladım, meme ucunu parmakladım. Ağzımın içine doğru inlediğinde sesi yuttum, diğer elimi sırtından aşağıya, kucuna doğru gezdirerek onu kendime daha sıkı çektim.

“Gördün mü?” diye fısıldadı dudaklarıma. “Sarılmak o kadar da kötü değil. Başka şeylere de yol açabilir.”

“Bir şey mi kanıtlamaya çalışıyordun?” diye sordum alt dudağını ısırarak.

Gülümsedi. “Sana sekste taleplerden daha fazlası olduğunu göstermeye çalışıyordum.”

Sanki haddim bildirilmiş gibi hissediyordum. Ellerimi ondan ayırıp başımın arkasına koydum. Ayağa kalktuğunda kalçaları hâlâ benimkilere sarılmış, elleri göğsümde kenetlenmişti. “Bana istediğini yap,” dedim ona.

Bu an bana, ona beni kullanmasını söylediğim geceyi hatırlattı. Kadınlığını aletime sürttüğü ve üzerime boşaldığı zamanı. Tanrım, o gece çok ateşliydi. Böyle şeyler yaptığında şehvetten aklımı başımdan alıyordu.

Şu anda da şehvetten aklımı başımdan alıyordu ama farklı bir şekilde. Daha yavaş. Daha kasıtlı.

“Bana dokunmanı istiyorum,” diye fısıldadı, gözleri benimkilerle buluştuğunda parlıyordu.

“Senin içinde olmak istiyorum,” diye fısıldadım.

Summer üzerime eğildi, dudaklarımız birleşirken nemli saçları yüzümün etrafında bir perde oluşturunuyordu. Kalçalarımı kavrarken kasıkları karnımdaydı, aletim kıcını yokluyordu. Onun bedenine girmem için hiçbir şey gerekmiyordu.

Kalçalarımı kaldırdım, onu arıyordum. Aşağı doğru indi, beni bulduğunda gövdesini açtı, böylece tamamen içine girene kadar uzunluğumdan aşağı kaydı. Dik oturuyordu, kıcı testislerimin üzerindeydi. Aletim vücudunun içinde zonklarken beni izliyordu. Elleri saçlarını kaldırmak için yukarı kalktı, sırtını eğip göğüslerini bana doğru itti.

Kahretsin, çok çekiciydi. Muhteşemdi. Hareket etmeye başladığında ellerimi kalçalarına koydum. İlk başta tereddütlüydü, ritmini arıyordu. Ritmini bulmasına izin verdim. Yer değiştirdiğinde iç duvarları aletimi sıkıyor, boğuyordu. Bana binerken gözlerimi ondan alamıyordum. Dizlerini yatağa bastırıyor, kalçalarını yukarı aşağı kaldırıyor. Bakışlarım vücudlarımızın birleştiği yere düştü, aletimin vücudunun içinde kayboluşunu, ardından sularıyla parlayarak yeniden ortaya çıkışını büyük bir hayranlıkla izledim.

“Whit,” diye inledi, hızını artırırken başını geriye attı, elleri karnıma düştü. Hareketleriyle yatağı zıplatıyordu. Bazalı yay hafifçe gıcırdarken ona çaresiz bir şekilde bakıyordum. Onun tarafından alt edilmişim.

Ben her zaman durumun kontrolünü elime alırdım, o da bana izin verirdi. Her seferinde istekli bir katılımcıydı. Ancak bu...

Bu farklıydı. Bu onun kontrolü ele almasıydı. Devralmıştı. Daha yumuşaktı. Daha tatlıydı.

Tıpkı onun gibi.

Kavrayışım sıkılaştı, parmaklarım tenine öyle sert bastırıyorduk ki muhtemelen iz bırakacaktım. Farkında değildi, kendi içinde

kaybolmuş, benim içimde kaybolmuştu. Dönüşümün gözlerimin önünde gerçekleştiğini görüyordum. Cildini kaplayan pembe kızarıklık. Yaklaştıkça dudaklarından dökülen küçük nefesler ve inilti. Aletime sertçe binerken yaşadığı hislerin içinde kayboluyordu. Hızlıca. Ona doğru zorlanırken gözleri konsantrasyon içinde sıkıca kapalıydı, ben de ona yardım etmek için çaresizce bacaklarının arasına uzandım.

Sert bir dokunuşla klitorisini kaydırdım, iç duvarları titremeye başladığında beni boğdu. Haykırıyor, vücudu benimkinin üzerinde titriyor, amcığı aletimi sağıyordu. Göğsüm sıkışıyor, hava ciğerlerimi terk ederken artık nefes alamayacakmışım gibi hissediyordum. Ancak o kemiksiz bir yığın hâlinde üstüme yığıldığında, orgazmım üzerime yıkıldı ve vücudumu tamamen sarstı.

Orada yattık, birbirine dolanmış vücutlarımız hâlâ hafifçe titriyordu. Saçları yüzümde, ağzımdaydı. Aletim hâlâ yarı sertti ve onun vücudunun içindeydi. Ter içindeydim. O da öyle.

Kahretsin.

Sonunda başını kaldırdı, yüzünde memnun bir gülümseme belirdi. Ona doğru uzanıp alnındaki saçları çektim, onu bu şekilde gördüğümde içimi dolduran ani şefkat duygularıyla kafam karışıyordu. Şehvetli vücudu benimkinin üzerine yayılmış, beni izlerken nefesleri benimkilerle eşleşiyordu.

“Mutlu yıllar,” diye fısıldadı ve eğilip beni öptü.

BÖLÜM 33

SUMMER

Sanırım kafası karışmıştı.

Kesinlikle şaşkın görünüyordu. Ayrıca ikimizin de az önce yaşadığı orgazma rağmen, hâlâ tahrik olmuş durumdaydı. Tanrım, dizginleri ele almak ve onunla yoluma devam etmek çok iyi hissettirmişti. Buna izin vermesi bile bizim için büyük bir andı. Bu şekilde birlikteyken kontrolün zerresini bile bana bırakma konusunda rahat görünmüyordu. Kontrol ondaydı.

Her zaman.

Sarılmak da bir hile değildi. Gerçekten de onunla birlikte uzanıp birkaç dakika sarılmak istemiştım. Aptalcaydı, biliyordum ama ben kime sarılabiliyordum ki? Kimseye. Uzun zamandır kimse bana Whit'in sarıldığı gibi sarılmamıştı. İyi hissettirdi. Whit'in kollarında olmak, ona sımsıkı sarılmak...

Aitmişim gibi hissettirdi.

Ona.

Şu anda kaşlarını çatıyordu. Aklının başından gittiğine emindim ve onu tekrar öptüm. Nefeslerini içime çekerken dudaklarım ona

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

yapışıyor, onu içime çekiyordum. Sanki onu sonsuza kadar tutmak istiyormuşum gibi.

“Kafamı karıştırıyorsun,” diye mırıldandı ağzıma karşı. Elleri üzerimde dolaşüyor, az önce aramızda olanlara rağmen beni yaklıyordu.

“Sen de benim kafamı karıştırıyorsun,” diyerek onu öptüm, dilinin girmesi için dudaklarımı ayırdım.

Eli başımın arkasını kavradı, parmakları o tanıdık yöntemiyle saçlarımı sıktı. Geri döndü. Komutadaydı. Yetki ondaydı. Öpüşü vahşi, ağzı talepkârdı. Dili tıpkı aletinin içimde yaptığı gibi itiyordu.

Bedenimi ele geçirerek sırtüstü yatana kadar beni çevirdi, bedenini benimkinin üzerine bastırdı. “Hoşuna gitti mi?” diye sordum nefes nefese.

“Aklımı başımdan alıyorsun.” Kendini bana doğru itti, ağzı boynuma saldırıyordu. Göğsüme. Göğüslerime. Meme ucumu ağzına alıyor, elleri yanlarımda geziniyordu. Dokunuşuyla, nemli dudakları ve ıslak diliyle içimi bir coşku dalgası doldurdu. Başını kaldırdığında yoğun bakışları benimkilerle buluştu. “Beni böyle becermeni izlemek...”

Gülümsedim. Bu doğruydı. Onu ben becerdim ve beni beceren hep o olmuştu. Güç değişimi kasıtlıydı. “Hoşuna gitti.”

“Kahretsin, bayıldım.” Ellerimi tutup başımın üzerine çekti ve gözlerimin içine bakarken beni esir aldı. “Yarın gitmeni istemiyorum.”

Kaşlarımı çattım, aletini bana doğru ittiğinde gözlerim dalgalanarak kapandı. Yine çok sertleşmişti. Kalçalarımızın bir hareketiyle içimde olacaktı. “Yapmam gerektiğini söylemiştin.”

“Sözümü geri alıyorum.” Beni öptü. “Kalmanı istiyorum” derken ağzı ağzımdaydı.

Gözlerimi açmamla aynı anda içime girdi. Derin, yavaş vuruşlar yaptığında ağzımdan bir inilti kaçtı, tekrar içeri kaymadan önce

neredeyse tüm yol boyunca dışarı doğru çekiyordu. Hızını tembel tutuyor, ona yaptığım şeyi bana yapıyor ve aman Tanrım, çok iyi hissettiriyordu.

Whit bir eliyle kollarımı başımın üzerinde sabit tutuyor, diğer eliyle yan tarafımı kavrarken kalçalarını çalıştırıyordu. Bacaklarımı beline dolayarak kendimi ona sabitledim ve onu daha derine gönderdim. Pozisyon değiştirdi, vücudunun açısını değiştirdi, böylece yıldızları görmeme neden olan belirli bir noktaya vurabiliyordu ve durgun vuruşları unutuluyordu. Hızlı, derin darbelerle beni yatağa çarparak becerdi. Bazalı yay ritmik bir şekilde gıcırıyor, tenlerimizin birbirine çarpma sesi odayı dolduruyordu. Tam o anda tamamen hareketsiz kaldı ve derin, ürpertici bir iniltiyle içime boşaldı.

Ben gelmedim. Yakın bile değildim ama önemli değildi. Tek düşünebildiğim bana söyledikleriydi.

Yarın gitmeni istemiyorum.

Kalmanı istiyorum.

Ayrıca bu sözlerin bana kendimi ne kadar iyi hissettirdiğiydi.

“Uyan uykucu!”

Yumuşak bir şey başıma çarparak beni uyandırdığında otomatik olarak yorganı yukarı çekerek üzerimi örttüğümden emin oldum. Yatağımın yanında bir figür duruyordu, göz kırparak onu netleştirdim.

Sylvie. Parlak gözleriyle beni incelerken dudaklarında muzip bir kıvrım vardı.

Sağıma baktım, beni abisiyle yatakta çıplak bulacağı düşüncesiyle içimde panik alevlendi ama o yoktu. Elimi uzatıp soğuk çarşaflara bastırdım.

Bir süredir yoktu.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Gizli sevgiline mi uzanıyorsun?” diye sordu bilmiş ses tonuyla.

Sorusunu duymazdan gelip yastıkların üzerine uzandım ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım. “Saat kaç?”

“Neredeyse on. Bu kadar uzun süre uyuduğuna göre çok yorulmuş olmalısın. Özellikle de bu kadar erken yattığına göre.”

Onun tuzak ifadelerine kanmıyordum. “Sanırım öyle.”

“Dün gece *benimle* yattığını sanıyordum.” Sahte bir şekilde surat astı.

“Öyleydim. Ancak sen horladığın için ayrıldım.”

Ağzı açık kaldı. “Ben horlamam.”

Güldüm. “Evet, horlarsın.”

“Ah.” Kaşlarını çatı. “Ne kadar da hanımefendiyim.”

Ona kendi ilacının tadına baktırmaya karar verdim. “Spence bunu sana daha önce söylemedi mi?”

Sylvie burnunu havaya dikerek kokladı. “Spence ile uyku alışkanlıklarım hakkında fikir sahibi olmasını sağlayacak kadar zaman geçirmedim.”

“Onunla henüz yatmadığını söylemenin ne kadar iddialı bir yolu,” diye takıldım. Hâlâ elinde tuttuğunu fark etmediğim yastıkla omzuma vurdu. “Hadi, itiraf et. Sen ve Spencer tam olarak ne yaptınız?”

“Hiçbir şey. Sorun da bu zaten. Ben bir şeyler yapmak istiyorum ama o hep direniyor,” dedi gülerek. “Sanırım abimin onun için gelmesinden korkuyor.”

Whit kesinlikle korkutucuydu. Gerçi dün gece yatağında değildi. Neredeyse... Tatlıydı.

“Hayallere daldığını görüyorum. Onu düşünmeyi bırak.” Bir yastık darbesi daha, bu sefer başımın üstüne. “Aile kahvaltısını kaçırdın.”

Midem sanki bir işaretmiş gibi guruldadı. “Açlıktan ölüyorum.”

“Alışverişe çıkmadan önce bir şeyler atıştırabiliriz.” Sadece bir an tereddüt etti. “Biz yemek yerken annem Whit’e Şükran Günü yemeği için Leticia’yı davet etmesini söyledi.”

İştahım beni terk etti. “Whit ne dedi?”

“Hayır dedi. Onu burada istemiyor.” Sylvie yatağımın kenarına oturarak zıplamasını sağladı. “Sonra annem seni eve göndermemi önerdi. Onu, turnak içinde söylüyorum, ‘rahatsız ettiğini’ iddia ediyor.”

Midem ağrılı bir düğüme dönüşüyordu. Tanrım, bu kadın korkunçtu. Yine de eski kocasının metresinin kızını, eğlence dolu bir aile tatili için evinde istememesi yüzünden onu suçlamamalıydım sanırım.

Durum oldukça karmakarışık.

“Whit ona hayır dedi. Sen kalıyorsun. Bir tartışmaya girdiler.” Yüzünde küçük bir gülümseme dans ediyordu. “Senin yüzünden.”

Sessiz kaldım, onun sözlerini sindirmeye çalışıyordum. Eminim dün benim gidip Leticia’nın kalması için mücadele ederdi. Ne değişmişti? Bir gecelik sarılma mı? Hepsi bu kadar mıydı?

Buna inanmakta zorlanıyordum.

“Whit’le ben-”

“Birliktesiniz,” diye bitirdi Sylvie benim yerime. “O da anneme bundan bahsetti.”

“Ne?” Nefesim kesildi, gözlerim büyüdü. “O yapmadı.”

“Öyle sayılır.” Sylvie omuz silkti. “Senin onun da misafiri olduğunu söyledi ve tatili yalnız geçirebilmen için seni okula geri göndermeyi reddediyor. Sen kalıyorsun. Ne zaman fikrini savunmaya çalışsa onu susturdu. Oldukça eğlenceliydi.”

“Bu anın tadını çıkarmana sevindim,” dedim, düşüncelerim isyan ediyordu. “O şimdi nerede?”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Babamızla birlikte. Whit az önce ofisine gitti. Konuşmaları gereken bazı işler olduğunu söyledi.” Sylvie’nin bakışları kurnazdı. “Seninle ilgili olduğunu düşünüyorum.”

“Şüpheli.” Gözlerimi devirdim, bu konuda heyecanlanmayı reddediyordum. Sylvie abartıyor olabilirdi. Bir sonraki görüşmemizde Whit bana çok kötü davranabilirdi. Bu onun normal yöntemiydi. Bir an tutkulu, bir an korkunçtu.

Neden değişecekti ki?

“Benimle alışverişe gelmek ister misin?” diye sordu Sylvie. “Yoksa babanın çalışma odasının dışında takılıp, Whit’in yakında çıkmasını mı umacaksın?”

Sesi belli belirsiz kıskanç geliyordu, bu da Sylvie’nin daha önce hiç görmediğim bir yönüydü. “Misafirinizim,” diye vurguladım. “Alışverişe gitmeyi çok isterim.”

Gülümsemesi gerçektir. “Yaşasın. Hazırlan bakalım uykucu.”

Onun tamamen giyinik olduğunu, benim ise kesinlikle giyinik olmadığımı fark ettim. “Şey...”

“Ne?”

“Birkaç dakikaya ihtiyacım var. Ben, ah.” Elimi kendime doğru salladım. “Uygun değilim.”

Sylvie güldü. “Neden, o örtülerin altında çıplak mısın, Summer?”

Yanaklarım ısındı. “Belki.”

“Demek dün gece odana gizlice girmiş.” Sylvie ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledi. “Yapıp yapmadığını sordum ama inkâr etti.”

“Etti mi?” diye sordum sesim kısık bir şekilde.

“Evet ama senin şu anda olduğun gibi kıpkırmızı oldu, bu yüzden saçmaladığımı biliyordum.” Omzunun üzerinden baktı. “İkinizden de bahsetmeyeceğim. Sırrınız benimle güvende.”

Sylvie gittikten sonra kesinlikle öyle umuyordum.

Bu kadar çok şey biliyor olması beni korkutuyordu. Ailesine söyleyebilirdi. Okuldaki herkese. Whit'le benim neyin peşinde olduğumuzu biliyordu.

Bir parmak şıklatmasıyla hayatımı mahvedebilirdi. Elbette Whit de geri vermeyi reddettiği aptal günlüğümü okuduktan sonra benim hayatımı mahvedebilirdi.

Hayatımda aldığım en hızlı duşu alıp üzerime bir şeyler giydim. Saçlarımı açık, doğal hâlinde bıraktım, bu da pek sevmediğim gelişigüzel dalgalardı ama nedense bugün iyi görünüyorlardı. Kırpiklerime bir kat rimel sürerken annemin saçlarımın bu hâlden hiç hoşlanmadığını biliyordum. Saçlarımın her zaman mükemmel bir şekilde düz ya da mükemmel bir şekilde kıvrılmış olmasını isterdi.

Ancak ben mükemmel değildim. Gurur duymadığım şeyler yaptım, söyledim ve bu sorun değildi. Hata yapabiliydik, buna hakkımız vardı çünkü biz de insandık, değil mi?

Aynada kendime göz kırparak özellikle yaptığım bir hatayı düşündüm. O geceki yangın.

Hepsi benim hatamdı. Yates'le Jonas'ın ölmesinin sebebi bendim. Üvey kardeşimin yasını tutmak zorunda olmasam da -ki bu beni daha da kötü hissettiriyordu- Jonas'ı özlüyordum. O iyi bir adamdı.

Bana karşı iyiydi. Ayrıca anneme karşı da öyleydi, ona yaptığı her şeye rağmen.

Dik durarak, rimelimi kozmetik çantama atıp fermuarını kapattım ve kendime her şeyi düşünmeyi bırakmam gerektiğini söyledim. Geçmişte olanları değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bununla yaşamak zorundaydım.

Ne kadar zor olursa olsun.

Paltomu kaptığım gibi odamdan çıktım, kapıyı çekip kapattım, Sylvia Lancaster'ın sanki beni bekliyormuş gibi koridorda durduğunu

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

görünce kısa bir süre durdum. Bakışlarımız buluştu, ben ona yaklaştıkça koyu mavi gözleri kısıldı.

“Günaydın,” dedim selamlarken, kendimi arkadaşça davranmaya zorlayarak. “Gördüğüm kadarıyla geç yatmışsın,” dedi soğukkanlılıkla.

Tam önünde durup onu inceledim. Soluk pembe bir ipekle sarıydı, bir yere mi gidiyor diye merak ettim. Biraz daha dik durdum. Beni korkutmasına asla izin veremezdim. “Yorgundum.”

“Eminim. Gece boyunca oğlumla birlikte olduğunu düşünürsek.” İnkâr etmek için ağzımı açtım ama başını kısa bir süre sallayarak sözümü kesti. “Oğlum ne isterse, *kimi* isterse onu da yapar. İkincinin bu işe karışmış olmanız benim için sürpriz değil.” Sesinden tiksinti damlıyordu.

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. Beni tamamen susturmuştu. Sonsuza dek asılmış yüzündeki memnun ifadeye göre, onun da bundan son derece mutlu olduğunu söyleyebilirdim.

“Sen ilk değilsin, son da olmayacaksın, biliyorsun. Gerçeği bildiğimiz hâlde her nasılsa iki çocuğumu da seninle vakit geçirmeleri gerektğine ikna ettin,” dedi Sylvia.

Benden belli belirsiz kötü biri olarak bahsetmesi beni şaşırttı. “Neymiş o?”

“Tıpkı annen gibi bir fahişe olduğunu.” İnce bir kaşını kaldırdı, inkâr etmemi bekliyordu.

Oysa etmedim. Ne anlamı vardı ki? Ne isterse onu düşünecekti.

“Normalde bu tür şeyler beni rahatsız etmezdi. Kızım eve son evcil hayvanını getiriyor, o da oğlumun beceriyor. Herkes birbirinin hayatına burnunu sokuyor ama sanırım bu son derece normal. Hepiniz aynı okuldasınız. Sen çekici bir kızsın. Oğlum neden ilgilenmesin ki? Sylvie de ilgiye aç. Diğer herkes onun küçük akıl oyunlarından bıktı, sen taze ve yenisin. Kolayca manipüle edilebilirsin. Her yerinde bu

yazıyor, biliyorsun. Bunu görebiliyorlar.” Sylvia’nın bakışları üzerimde gezinirken sanki içimdeki her şey büzüşüyordu.

“Öyle değil,” dedim sessizce, boğazımdaki ani yumruyu yutarak “Anlamıyorsun.”

“Çok iyi anlıyorum,” dedi Sylvia, sesi gergindi. “Annen de saf bir inekti. Kocamın görünüşü, cazibesi ve zenginliği karşısında gözleri kamaşmıştı. Çocuklarım da aynı şekilde. Büyüleyici. Güzeller. Kocam onu nasıl baştan çıkardıysa, Whit -ve hatta Sylvie- seni de öyle baştan çıkardı. Sadece bunu göremeyecek kadar körsün.”

“Neyi?”

“Lancaster ailesi insanları kişisel çıkarları için kullanıyor. Kişisel zevkleri için. Eğlence için. Siz sadece yakında sıkılacakları küçük bir oyuncaksınız. Seninle işleri bittiğinde seni çiğneyip tükürecekler, üstelik buna çok yaklaştılar. Whit sonunda kendine çekidüzen vermek ve Leticia’ya karşı görevini yapmak zorunda kalacak. Onunla bir gün evlenecek, bunun farkındasın, değil mi?”

Çenemi kaldırdım. “Evet. Whit zaten söyledi.”

Gözleri şaşkınlıkla titrese de onun dışında bir tepki vermedi.

“O zaman onun yanındaki yerini anlıyorsun.”

“Yerim mi?”

“Evet. Sen geçicisin, hayatım. Kendini şımartmak için eğlenceli küçük bir ilişki. Ona istediği her şeyi istediği zaman yapmasına izin veren pis, küçük kız çünkü Tanrı korusun, çocuklarının gelecekteki annesinden... kapalı kapılar ardında yaptığınız her şeyi yapmasını isteyecek değil ya.” Sesi alaycıydı. Biliyordum.

Yüzümdeki kan çekildi, dizlerim güçsüzleşti. Başım dönerken bayılmamak için dua ederek kendimi destekledim. Whit’le ne yaptığımızı nereden biliyordu? Aramızdaki ilişkinin ne kadar ahlaksızca olduğunu ona söylemesine imkân yoktu. Ancak o onun annesiydi.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Belki de sadece biliyordu.

“Onun pis metresi olarak iyi eğlenceler. Seni bir kenara atuğında Sylvie de aynısını yapacaktır. Abisine sonuna kadar sadıktır.” Yürümeye başlarken gülümsemesi acımasızdı, yanımdan geçerken omzunun üzerinden beni kontrol etti. “Kızım la alışverişte iyi günler.”

Dönüp gidişini izledim; ciğerlerim hava ile tıkanıyordu. Nefes alamıyormuşum gibi hissediyordum.

Pantolonumun arka cebindeki telefonum çaldığında, Whit olduğunu umarak elimi cebime attım.

Ancak bu Sylvie’ydi.

Neredesin sen? Aşağıda buluşalım, araba bekliyor!

Titreyen parmaklarımla bir cevap yazdım.

Bir dakikaya inerim.

O bekleyebilirdi. Önce biraz araştırma yapmalıydım.

BÖLÜM 34

WHIT

“Beni Leticia’yla olan bu anlaşmadan kurtar.”

Çalışma odasına girdiğimde babamı böyle selamladım.

“*Baba, bana bir iyilik yapar mısın?*” yoktu. Öyle rahatça, “yardım et bana” tarzı şeyler yoktu.

Ben de onun gibi talepkârdım.

Augustus Lancaster kudretli masasının arkasında, kudretli manzaralı ofisinde oturuyordu. Kısa süre önce takılan tavandan tabana pencereler açıldı, dışarıdaki açık gökyüzü sayesinde bol miktarda ışık alıyordu. Arkasında kış tehdidi olan berrak bir sonbahar günüydü. Geçen haftaki karların hepsi erimiş, sanki hiç yağmamış gibiydi ama geliyordu.

“Bu konuyu annenle konuşman gerekmiyor mu?” dedi rahatça, sandalyesinde arkasına yaslanarak.

Geniş kiraz ağacından masanın önünde durup, ellerimi masanın kenarına dayadım. “Bana hayır diyecek.”

“Peki ya ben sana hayır dersem?”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Kendimi içinde bulmak üzere olduğum aynı lanet anlaşmanın içine çekildiğinden, bana yardım etmeye daha meyillisin,” diye hatırlattım ona.

Büyükannem, babam sekiz yaşındayken onun özel okulundaki diğer tüm kızlar arasından Sylvia Whittaker’ı seçmişti. Sekiz. Annem yedi yaşındaydı, ondan bir alt sınıftaydı ve annesinin iyi genleri sayesinde sözde bir resim kadar güzeldi. Ailenin baba tarafı sayesinde bok gibi zengindi. O zaman bile kurnaz bir zekâsı ile engerek yılanı gibi bir dili vardı. Yine de tüm uygunsuz özelliklerini saklamış, sonunda, zaman geçtikçe babam kiminle uğraştığını anlamıştı.

Yine de bunu yaptı. Bu malikânede, muhteşem bir yaz gününde evlendiler. Babam tüm fotoğraflarda zil zurna sarhoş görünüyordu, adam bunu yapabilmek için körkütük sarhoş olmalıydı. Annem ıslı ıslıldı, gülümsemesi bir kulağından diğerine yaylıyordu. Sonunda bir Lancaster olmuştu. Nihai hedefine yirmi yaşında ulaşmıştı.

Evlilikleri en başından beri berbatı. Sözde, annem soğuk bir balıktı. Evliliklerinin ilk beş yılında nadiren birlikte görülmüşlerdi, bu da onun canını sıkıyordu. Babası onu paylaştıkları eve dönmeye zorlamış, mutlu bir aileymiş gibi davranmasını istemişti yoksa mirasını kesecekti.

Birkaç yıl sürmüştü ama sonunda babam otuz yaşındayken ben doğmuştum. Onu sadece mecbur olduğu için becermişti. Mirasçılara ihtiyacı vardı, o da bunları ona verebilirdi.

Annesi de tıpkı Leticia’nınki gibi jinekolojik raporu teslim etmişti.

Birbirimize uyuyorduk ama sadece kâğıt üzerinde. Sanki birlikte yetiştirilecek hayvanlarmışız gibi.

Gerçekten istemediğim biriyle evlenip hayatımın geri kalanını o kişiyle geçirme düşüncesi bile beni büyük bir kaygıyla dolduruyordu.

Ayrıca öfkeyle. Bolca öfke.

“Lancaster’ların vâris üretme görevi vardır.” Babam bunu sanki yıllardır söylemek zorunda kaldığı, prova edilmiş bir cümleymiş gibi söyledi.

“Biz lanet olası İngiliz kraliyet ailesi değiliz,” dedim tükürürcesine. “Gerçekten sevdiğim ve birlikte olmak istediğim biriyle evlenirsem sözde Lancaster monarşisi yok olmayacak.”

“Aşk mı?” Alay etti. “Daha on sekiz yaşındasın. Aşk hakkında ne biliyorsun ki?”

Hiç de haksız değildi. Boktan ailemle boktan ahlakım sayesinde aşk hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Dün gece Summer’la birlikte olmak beni çok şaşırtmıştı. İlk defa ona karşı olan hislerimi kabul ettim. Yüksek sesle ya da yüzüne karşı değil, kendi içimde. Direnmememe rağmen duygularım giderek büyüyordu. Birlikte bu kadar çok zaman geçirdiğimize göre bunun olması kaçınılmazdı. İstedğim kadar zalim ve korkunç olabiliyordum, o da bunu kabul ediyordu. Bundan hoşlanıyor gibiydi. Benimle olmaktan hoşlanıyordu. Onlarla böyle konuşsaydım diğer kızlar bana siktir olup gitmemi söylerdi. Onlara böyle davranırdım.

Ayrıca bu Summer’ın kolay lokma olmasından da kaynaklanmıyordu. Hiç de öyle değildi.

Dün gece bir şeyin farkına varmıştım. Bu kız tenimin altına işlemişti. Birbirimize bağlıydık. Tanrı aşkına, aynı doğum gününü paylaşıyorduk. Zorlandığım bir tür sorumluluk yüzünden onu kendimden uzaklaştırmak istemiyordum.

Görevin canı cehennemeydi. Kendi hayatımı yaşamak istiyordum.

“Önemsemediğim biriyle evlenmek istemediğimi yeterince biliyorum,” dedim sonunda.

“Aklında özellikle biri var mı?” Kaşlarım kaldırdı. Kimi kastettiğini çok iyi biliyordum, aşağılık herif.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Dudaklarımı birbirine bastırdım, onun adını söylemeyi reddediyordum. Bunu Summer yüzünden yapmıyordum.

Bunu kendim için yapıyordum.

“Eminim çok hoş bir kızdır, ne istersen yapmaya hazırdır.” Bana doğru gönderdiği sivri bakış beni çok sinirlendirdi. Tabii ki Summer’dan bahsediyordu. “Ama o kız için tüm geleceğini çöpe atmaya değmez.”

“Geleceğimi çöpe atmıyorum. Hayatımın geri kalanında beni perişan edecek görücü usulü bir evliliğin içine düşmeyeceğimden emin oluyorum,” dedim ona dürüstçe.

Summer’ın dün akşam yemeğinde ailemle etkileşimine tanık olmak da göz açıcı oldu. Kız kardeşime gerçekten çok yakındı. Babamın saçma sapan flörtleriyle annemin buz gibi soğukluğuna katlandı. Tüm bunları yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle karşıladı ve beni etkiledi.

Leticia da benim ailemle uğraşsa da annem ona iltifatlar yağıdınıyordu çünkü o kendi seçimiydi. Babam o yokmuş gibi davranıyordu. Sylvie her ne pahasına olursa olsun ondan kaçınıyordu.

Hayatımın, benim için seçilen geleceğimin hiçbir anlamı yoktu. Leticia’yla evlenip aile soyunun devamını sağlamak zorunda değildim. Ne saçmalıktı ama. Annem soyumuza Orta Çağ’daymışız gibi davranıyordu, bu neden gerekliydi ki?

Aslında bu delilikti.

“Otur,” dedi babam aniden.

Ona kaşlarımı çattım. “Ayakta durabilirim.”

“Hayır.” Sesi soğuktu. Tıpkı gözleri gibi. “Otur dedim.”

İstedikini yaptım, öfke damarlarımda özgürce akıyordu. Bana ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmıyordum, babam da bunu biliyordu.

“Son zamanlarda fazladan iyi bir am buldun diye dikkatlice yapılmış bir planı çöpe atmayacaksın. Buna izin vermeyeceğim.” Sesi sertti. Boyun eğmez. “Güven bana. En sonunda, annesi peşinden koşmaya değmezdi. Janine yüzünden tüm evliliğimi kaybettim. Aklını kaçırma ve bu kızın istediğin şey olduğunu düşünme. Öyle biri değil.”

“Mesele kız değil,” dedim ona. “Daha çok kızın gözlerimi açması ve benden önce gelen tüm Lancasterlarla aynı yolu izlemem gerekmediğini anlamamı sağlamasıyla ilgili. Eminim Birinci Augustus çocukken annesinin onun için müstakbel eşini seçmesine izin vermemiştir. Eminim hayatını yaşamış, canı ne isterse onu yapmıştır. Sonunda âşık olmuş, normal insanlar gibi evlenmiştir.”

“Biz artık normal insanlar değiliz,” dedi gülerek.

“Doğru. Bizler bir ton parası ve bununla birlikte gelen bir ton draması olan insanlarız. Aklıma gelen bizi normal insanlar yapmayan tek şey bunlar.” Sinirli bir sesle sandalyeme geri çöktüm. “Leticia’yla evlenmek istemiyorum.”

“Senden onunla *şimdi* evlenmeni istemiyoruz, evlat.

“Onunla şimdi ya da beş yıl sonra hatta yirmi yıl sonra bile evlenmek istemiyorum. Onu sevmiyorum,” diye vurguladım.

“Onu çok az tanıyorsun.”

“Onunla birlikte olmak istemediğimi yeterince biliyorum. Eminim o da benimle olmak istemiyordur. Ayrıca eğer istiyorsa, bunun tek nedeni yapılacak doğru şeyin bu olduğunun kafasına kazınmış olması. Beni tanımıyor. Muhtemelen beni çekici bile bulmuyor.”

“Sen bir Lancaster’sın. İnan bana, onun için çekicisin,” dedi kukurdayarak.

“Sadece paramız yüzünden.” Ayağa fırladım, kızgınlığımın uçmasına izin verdim. “Burada söz konusu olan benim *hayatımken*, buna büyük bir şaka muamelesi yapıyorsun.”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Ne kadar kötü bir hayatın var, değil mi? Bekle, isteyebileceğin her şeye sahipsin. Dünyadaki tüm paraya. Lanet olası hayatının geri kalanında parmağını bile kıpırdatmana gerek yokken, sen müstakbel eşin için mi endişeleniyorsun? Eklemeliyim ki, tüm saçmalıklarını yüzünde bir gülümsemeyle tolere edecek çok çekici genç bir kadın. Tek şartın onu becermen ve güzel Lancaster bebekleri yapman. Hepsi bu.” Bana kaşlarını çattı. “Büyük anlaşma, evlat. Büyük. Lanet olası. Anlaşma.”

“Daha dün gece bana beklememi, aşk için evlenmemi söyledin,” dedim zayıf bir sesle, geleceğim gözlerimin önünden geçiyordu. Sıkıcı. Soğuk. Tıpkı ailem gibi.

Ne dediğini hatırlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çattı. “Bunu söylediğimi hatırlamıyorum, söylemiş olsam bile ciddi değildim. Sarhoştum.”

“Bu en dürüst olduğumuz zaman değil mi?” diye sordum, bir şeylere tutunmaya çalışarak. Kesin gerçekliğim dışında herhangi bir şeye.

İç çekti. “Beni savunmasız bir anımda yakaladın. Aşk aptallar içindir. Evliliğine bir iş anlaşması gibi davranırsan çok daha kolay olur.” Başım dönüyordu. Hayatta olmazdı. Bunu yapmayacaktım.

“Ben. Onunla. Evlenmiyorum,” dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

Babamın gözleri beni izlerken kısıldı. “Dün on sekiz yaşma girmiş olman, her hareketini birdenbire kontrol edebileceğin anlamına gelmiyor. Hâlâ yükümlülüklerin var.”

“Ne gibi? Üniversiteden mezun olduğumda tamamen yabancı biriyle evlenmek gibi mi? Bana tam bir saçmalık gibi geliyor.” İşaret parmağımla göğsüme vurdum. “Benim param var. Kontrol edemediğin ve dokunamadığın bir para. Ayrıca bu seni çileden çıkıyor, değil mi?”

On sekiz yaşına geldiğinde, tüm para hâlâ babanın kontrolündeydi. Şanslıyım ki annem de varlıklı bir aileden geliyor.”

“Bir Lancaster kadar zengin değil.”

“Her ne haltsa. Bu şarkı çok fazla çalınıyor. Bunu yapmayacağım.”
Dönüp kapıya yöneldiğimde, babamın sözleri beni durdurdu.

“Eninde sonunda Leticia ile evleneceksin,” dedi babam. “Hoşuna gitse de gitmese de. Seçme şansın yok.”

Omzumun üzerinden baktım. “Seninle benim aramdaki fark bu, baba. Bizim her zaman bir seçeneğimiz vardı. Sen sadece kendininkini görmedin.”

BÖLÜM 35

SUMMER

“Sence de çok fazla değil mi?” Aynadaki yansımama bakarak bir o yana bir bu yana döndüm. Sylvie’nin odasındaydık, bu gece komşulardan birinin vereceği parti için hazırlanıyorduk.

Komşular derken, bunun gibi devasa bir malikânenen bahsediyordum, orada çoğu bizim yaşlarımıza yakın yüzlerce insan olacaktı. İçkiyle uyuşturucu olacak, şüphesiz işler kontrolden çıkacaktı. Sylvie bu geceki partinin potansiyelinden dolayı sevinçten havalara uçuyordu.

Potansiyel drama, emindim.

Ayrıca bu elbisenin getireceği tek şey büyük bir dramaydı.

“Korunuyorsun,” dedi Sylvie güven verici bir şekilde ve ikimiz de aynaya bakabilelim diye yanımda durmaya başladı.

“Çok kısa.”

“Uzun bacakların var. Bu elbisenin içinde daha da uzun görünüyorlar.” Sırıttı. “En azından göğüslerin dışarı sarkmıyor.”

“Doğru çünkü onun yerine tüm sırt açık. Önemli değil.” Kendimi bu elbisenin içinde incelerken, dişlerimi alt dudığıma gömüp yana

döndüm. Yanlış bir hareket yaparsam yan göğsüm ortaya çıkacaktı. Bakışlarım aynada Sylvie'ninkilerle buluştu. "Sence de çok fazla değil mi? İyi bir izlenim bırakmak istiyorum."

"Bütün kızlar çok kısa elbiseler giyecek ya da göğüsleri üstlerinden fırlayacak," dedi Sylvie gözlerini devirerek. "Bunun için endişelenme. Ayrıca, kimi etkilemek için oradasın?"

Onun için söylemesi kolaydı. Bu atmosferde, bu insanlarla birlikte büyümüştü. Toplumla arkadaşları arasındaki konumu sağlamdı. Ben mi? Ben kimsenin tanımadığı bir kızdım. Tam olarak kim olduğumu anladıklarında, Lancasterlarla takıldığımı görünce şok olacaktı.

Ne var ki, bu desenli siyah kadife elbiseyi de sağlam bir seçim olduğunu düşünerek alan bendim. Mağazadayken doğru bir alışveriş gibi gelse de şimdi endişeliydim. Sanırım bunun için çok geçti.

Hazırlanmayı bitirdik. Sylvie'nin elbisesi koyu bordo kadifeydi, benimki gibi vücuda oturuyordu ama spagetti askılı, düşük yakalıydı. Göğüslerim o elbiseden fırlayabilirdi fakat Sylvie benden daha küçük olduğundan, elbiseyi mükemmel bir şekilde taşıyordu. Ben onun saçlarını kıvırdım, o da benimkileri düzleştirdi, ikimiz de bolca koyu renk göz kalemi ve farla ağır bir göz makyajı yapıyorduk.

"Seksi, dumanlı bir görünüm yapıyorum," dedi Sylvie, Chanel dörtlü göz paletini kapatıp nude dudak kalemine uzanırken. "Dudaklar soluk olsun, yoksa çok fazla olur."

Onu takip ederek, son hâline bakmadan önce büzülmüş dudaklarıma açık pembe bir dudak parlaticısı sürdüm.

Kendimi süzerken fena olmadığını düşündüm.

"Harika görünüyorsun," dedi Sylvie, sesi içtendi.

"Sen de öyle."

"Partideki tüm erkekler seni gördüklerinde akıllarını kaybedecekler. Taze ete bayılırlar," diye devam ettiğinde beni gergin bir şekilde güldürdü.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Bundan emin değilim.” Elbisemin etekleriyle oynadım, taze et olarak adlandırılmaktan rahatsız olmuştum. Ayrıca ilgilendiğim tek bir çocuk vardı. “Whit bu gece bizimle geliyor mu?”

Sylvie sıkılmış bir sesle, “Öyle olduğunu söyledi,” diye cevap verdi. Bana bakmadı bile. “Ona daha önce mesaj attım.”

Bütün gün Whit’i görmedim. Bir an bile görmedim. Dün gece olanlardan sonra, aramızda büyük bir değişim varmış gibi hissediyordum.

Belki de birlikte olduğumuzu kabul edebilirdik.

Sonra tekrar, onu bütün gün görmedikten sonra, şimdi tamamen emin değildim ve güvensizliklerimden rahatsızdım. Ya da en başta sözde ilişkimize çok fazla anlam yüklüyordum. Aslında bir ilişkimiz yoktu. Her ne sebeple olursa olsun beni kullanıyordu. Gerçi bunun günlüğümle ya da annemin babasıyla olan ilişkisi nedeniyle ailemden intikam almakla bir ilgisi olmadığını kesinlikle biliyordum.

Bu bizimle ilgiliydi. Ayrıca her şeye rağmen, birbirimize nasıl çekildiğimizle ilgiliydi.

“Gitmeliyiz,” dedi Sylvie, düşüncelerimi bölerek. “Saat neredeyse dokuz oldu.”

“Parti ne zaman başladı?” Öğle yemeğini geç yemiştik, aç olmalıydım ama sinirlerim iştahımı kaçırmıştı.

“Sekiz ama kimse zamanında gelmiyor.” Sylvie telefonunu eline alıp birine mesaj attığında hemen cevap aldı. “Whit hazır olduğunu söylüyor. Onunla aşağıda buluşacağız.”

Sinirlerim beni yutmakla tehdit ediyordu.

“Eşyalarımı buraya bırakabilir miyim?” Kozmetik çantamla yanında duran telefonumu işaret ettim.

Sylvie kaşlarını çatı. “Telefonunu almıyor musun?”

“Nerede saklayabilirim ki?” Kendimi gösterdim. Bu bana, benim için iyi bir gece olmayan Cadılar Bayramı’ndaki konuşmamızı hatırlattı.

Tüm o tatsız anıları beynimin uzak köşelerine ittim.

“Doğru. Ben de telefonumu bırakıyorum.”

Odasından çıktık, Sylvie koridorda ilerlemeye başlamadan önce elimi tutup beni durdurdu. “Spence bu gece gelebilir.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Senin Spence’in mi?”

Sylvie kaşlarını çattı. “O benim değil. O bana ait değil.”

“Doğru, senin için yanıp tutuşuyor ve seninle birlikte olmak için can atıyor,” diye takıldım.

Çatık kaşları, yerini sinsî bir gülümsemeye bıraktı. “Sence elbiseyi beğenecek mi?”

Merdivenlere yaklaşırken, “Buna bayılacak,” dedim kararlı bir şekilde.

Merdivenlerin başında duraksadık, Whit’in antrede ayakta durduğunu, yakışıklı yüzünde sabırsız bir ifadeyle bizi beklediğini gördüm.

Onu ilk gördüğümde nefesim boğazımda düğümlendi. Üzerine tam oturan siyah bir takım elbise giymiş, kravatsız, soluk gri gömleğinin düğmeleri boynundan açıktı. Telefonuna bir şeyler yazarken kaşlarını çatıyordu, topuklarımızın mermer zeminde çıkardığı tıkırtıyı duyunca başını kaldırdı.

Sylvie beni hafifçe iterek, “Sevgili abim, hazırız,” diye anons etti, böylece merdivenlerden tek başıma inmekten başka çarem kalmadı.

Merdivenlerden inerken Whit’in bakışları benden hiç ayrılmıyordu. Giydiğim *stiletto*’lar yüksekti ama bir şekilde dengemi koruyordum. Yüzümde hafif bir gülümsemeyle ona yaklaştım, midemi çalkalayan sinirlerle savaşıyordum.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Merhaba,” diye mırıldandım.

Kaşlarını çattı, “Ne halt giyiyorsun sen?” diye sordu kısık sesle.

Ses tonu beni tamamen hareketsiz bıraktı, Sylvie merdivenlerden inerken birbirimize bakıyorduk.

“Beğenmedin mi?” diye fısıldadım o yaklaşıırken.

“Bunu daha sonra tartışırız,” diye tersledi, ardından kız kardeşinin yanına gidip kolunu uzattı. “Gidelim, Syl.”

Beni ele geçirmekle tehdit eden hayal kırıklığı dalgasını görmezden gelmeye çalışarak arkalarından gittim. Neden bana böyle hissettiriyordu? Sanki tek yaptığım onun yanındayken her şeyi berbar etmekmiş gibi? Bu çıldırtıcıydı. O çıldırtıcıydı.

Şehir arabasının arkasına bindik, uçümüz yolcu koltuğunda, ben de onların arasında oturuyordum. Whit’in yanında sıkışmış, onun sıcaklığını içime çekiyordum, keşke ona doğru eğilebilseydim. Elbise seçimimde nerede hata yaptığımı söylemesi için ona yalvarmak istiyordum.

Seveceğinden emindim.

Yol boyunca kalçasını benimkine bastırdı. Sıcaklığı içime sızıyor, kanımı ısıtıyordu. Sylvie, Whit’le benim sessiz bakışlarımızdan habersiz bir şekilde durmadan konuşuyordu. Aramızdaki gerilim artıyordu. Yükseliyor, daha da yükseliyordu. Güçlkle nefes alana kadar.

Birkaç dakika içinde muhteşem malikânenin önüne yanaştık, Sylvie arabadan inmek için kapı koluna uzandı.

“Bir dakika içinde çıkacağız,” dedi Whit, koltuğa doğru kayarak araçtan çıkmamı engellemek için kolumu tuttu.

Sylvie dışarı çıktı, eğilip arabanın içine baktı. Kaşlarını çatarak bizi izliyordu. “Sen öyle diyorsan.”

Kapıyı kapattı, titrek nefeslerim dışında araba sessizdi. Gizlilik camı açık olduğu için şoförün ne yaptığımızdan haberi yoktu. Whit’e

bir göz attığımda, çok yakışıklı yüzünde her zaman var olan kaşlarını çatmış ifadeyle beni izlediğini gördüm.

“Çok fazla ten gösteriyorsun,” diyerek doğrudan konuya girdi.

Rahatladım. Bana kızgın olduğunu sanmıştım. Ayrıca buna katlanabileceğimi sanmıyordum. Dün gece birlikte yaşadıklarımızdan sonra olmazdı.

“Oldukça iyi örtündüm,” diye itiraz ettiğimde, beni bir bakışla susturdu.

“Burada değil.” Elini arkama götürdü, avucunu çıplak sırtıma bastırdı. “Kesinlikle burada da değil.” Uyluklarıma dokundu, parmaklarının ucu elbisemin eteğinin altından kayıyordu. Elini bacağımın iç kısmına doğru kaydırduğunda yumuşak bir nefes aldım. “Ayrıca iç çamaşırı giymemişsin.”

“Yapamadım. İç çamaşırı çizgilerinin görünmesini istemedim.” Parmakları bacaklarımin arasındaki noktaya hafifçe dokunduğunda gözlerimi kapattım. “Kimse bilmeyecek.”

“Ben bileceğim.” Beni okşarken parmakları kıvrımlarıma dalıyor, sıvı ısıdan başka bir şey bulamıyordu. “Siktir, Savage. Sırılsıklam olmuşsun.”

Elbisenin esnek malzemesi için şükrederek bacaklarımı açtım. “Durma,” diye mırıldandım, o beni okşamaya devam ederken başımı arkaya attım. Islak sesler kulaklarıma ulaşırken utanmıyordum. Hem de hiç.

Tahrik oldum. Acı verici bir şekilde. Onu özledim. Bana bakması bile tenimi ateşliyordu. Merdivenlerden inerken beni izlemesi neredeyse felaketim olacaktı.

Şimdi burada, sanki bana sahipmiş gibi beni okşuyordu. Bana emrediyordu.

Zaten öyleydi.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Bu elbiseyi benim için mi giyiyorsun?” diye sordu derin bir sesle. Göğsünde gurulduyordu. Bir parmağını içime soktu, beni derinden okşadığında ağzım açık kaldı. “Ha? Bunu bugün benim için mi aldın?”

Başımı salladım, ilkin bir parmak daha eklediğinde ağzımdan bir inilti kaçtı. “Hoşuna gitti mi?”

“Bundan nefret ediyorum. Başka kimsenin seni içinde görmesini istemiyorum.” Parmaklarıyla beni beceriyor, başparmağı klitorisime bastırıyor, arayan parmaklarıyla beni çılgına çeviriyordu. Utanmaz bir kız gibi eline sürtündüm, bana vereceğini bildiğim rahatlamayı arıyordum.

“Bu gece kimse bana dokunmayacak,” dedim ona, bileğine uzanarak onu kendime çektim. “Onlara izin vermeyeceğim.”

“Haklısın, dokunmayacaklar. Ancak sana bakacaklar. Hepsi senin ne kadar muhteşem olduğunu görecek.” Eğildi, ağzı tam benimkinin üzerindeydi. “Sana bakmalarını istiyorsun, değil mi?”

Gözlerimi araladığımda buz gibi bakışlarını üzerimde buldum, mavi derinliklerde sıcaklık alevleniyordu. “Başkalarının beni görmesi umurumda değil.”

“Gerçekten mi?” Sesi şüpheyile doluydu, bundan nefret ediyordum.

“Sadece sen.” Yüzüne dokundum. Parmaklarımı yanağında gezdirirken dokunuşum nazikti.

Başını parmaklarımdan uzaklaştırıp elini bacaklarımdan arasından çekti. Kaybettiğim için tam anlamıyla haykırdım, ihtiyaçtan acı çekiyordum. Aceleci hareketlerle kemerini çözdü, pantolonunun düğmeleriyle fermuarını açtı, *boxer*’ıyla birlikte ayak bileklerinin etrafında toplanana kadar onu bacaklarından aşağı kaydırды. Parmaklarını uzunluğunun etrafına sarıp okşamaya başlamasını izledim.

“Buraya gel,” dediğinde ona doğru gittim, arabanın döşemesinde dizlerimin üzerine çöktüm ve aniden ona karşı açlık duydum. Ağgöz-

lülük. Dudaklarımı aletin başına dolayıp onu bırakmadan önce yutabildiğim kadarını yuttum, damarlı uzunluğunu yalayabilmek için dilimi dışarı çıkardım. Ben emerken ve yalarken, dilimle alevlenmiş başını izlerken, ucundan sızan ön sıvısını yalarken başka tarafa bakmıyordu.

“Becer beni,” derken parmakları saçlarımı sıkıca kavıyor, bakışları ağızımdan ve onunla yapabileceklerimden hiç ayrılmıyordu. “Em onu.”

Onu derinden emdim. Olabildiğince derinden. Kalçalarını kaldırıyor, başı boğazımın arkasına çarpıyordu, yine de alıyordum. Elini iterek parmaklarımı tabanın etrafına sardım. Ona rehberlik ediyor, aletin üzerinde yukarı ve aşağı sallanırken ritmimi koruyordum. Tüm vücudu hızla gerginleşti, boşalmasının uzun sürmeyeceğini biliyordum.

Ancak kendini ağızımdan çekip çıkardı, birbirimize bakarken hırıltılı nefeslerimiz arabanın buharlı sınırlarını dolduruyordu.

Hiçbir şey söylemeden üzerine tırmandım, kendimi onun kalın aletin üzerine bırakmadan önce kalçalarına bindim.

Ben ona binmeye başladığımda inlemelerimiz havada birbirine karışıyordu. Ellerini etrafımda dolaştırarak çıplak kucuma yerleştiriyor, bana rehberlik ediyor, beni tutuyordu. Ona doğru eğilip ağızımı onunkine bastırdım, kendimi onun lezzetli öpücüğünde kaybettim. Dillerimiz dans ediyor, yalıyor, boğazımdan bir inilti yükseliyordu. Bütün gün özlediğim şey buydu. Onunla birlikte olmayı. Onun içimde olmasını. Onu her zaman istiyordum.

Her dakika.

Uzun sürmeyecekti. İkimiz de çok heyecanlıydık. Önce ben orgazmın içine yuvarlandım. Titremeler beni ele geçiriyor, iç duvarlarım orgazmı ondan sağlıyordu. O da hemen arkasından geldi. Ağız boynumdayken elleri hâlâ kucımı kavıyor, etimi yoğuruyordu. Beni kendine doğru tutup bir titremeyle içime boşaldı.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Nefeslerimizi tutarken ona sıkıca sarıldım. Yüzü boynuma yaslanmış, aleti hâlâ içimdeydi. Sonunda birbirimizden uzaklaştığımızda, yana kayarak onun yanındaki koltuğa oturdum.

“Beni içinde tut,” diyerek elimi tuttu, beni bırakmadan önce kadınlığıma bastırdı.

Menisinin parmaklarıma damladığını hissedebiliyordum, onu içimde tutmaya çalışarak kalçalarımı kaldırdım ama faydası yoktu.

“Bu... imkânsız,” dedim, kendini toparlayıp fermuarını tekrar çekmesini izledim. Parmaklarını saçlarında gezdirip bana bir bakış gönderdi.

“Yeterince istersen hiçbir şey imkânsız değildir,” diye fısıldadı, başını eğerek konuşurken ağzı benimkine değdi. “Bu gece partide dolaşırken seni izlemek ve döllerimin kalçalarından aşağı damladığını bilmek istiyorum. Durup onlarla konuştuğunda, insanların senin üzerindeki kokuyu almasını istiyorum. İnsanların az önce becerildiğini, başka birine ait olduğunu bilmelerini istiyorum. Bana ait olduğunu. Anladın mı?”

Onu tekrar istiyordum. Bunu nasıl yapıyordu? Sadece birkaç kelimeyle mi?

Eli çenemi kavramak için yukarı kalktı, parmakları beni ona bakmaya zorlarken bastırıyordu. “İstiyor musun?”

Kalbim göğsümde ağırlaşırken başımı sallayıp, “Evet,” diye fısıldadım.

“Güzel.” Beni öptü. Bu öpücük yumuşak, tatlı, her zamanki öpüşmelerimizden tamamen farklıydı. Beni sonsuza kadar böyle öpmesini istiyordum. “Arabadan in.”

Dediğini yaptım, Whit için her zaman iyi bir kız oluyordum. Arabadan dışarı çıktım, döllerinin vücudumdan sızdığını, kalçalarımın içini kapladığını hissediyordum. Bu konuda hiçbir şey yapmadım.

Bunun yerine merdivenlerden yukarı yürüdüm, bunu yaparken kalçalarımı daha fazla salladım, Whit'in tam arkamda olduğunu, tüm bu süre boyunca bana baktığını biliyordum.

Umarım hoşuna giderdi. Daha da ötesi mi? Umarım üzerimde kendi kokusunu alabilirdi.

Beni işaretlemişti. Sanki onun bölgesiymişim gibi.

Üstelik umursamıyordum. Hem de hiç.

BÖLÜM 36

WHIT

Mahvoldum. Ne zaman oldu, hatta tam olarak nasıl oldu bilmiyordum ama bu kıza fena hâlde tutulmuş durumdaydım. Artık kendimle ne yapacağımı bile bilmiyordum. Ya da onunla.

Parti tam bir curcunaydı, ev tıklım tıklım insanla doluydu, çoğunu tanıyor ya da en azından biliyordum. Bu gece burada olan herkes benim yaşlarımda ya da biraz daha büyüktü. Otuz yaşın üzerinde bir kişi bile olduğunu sanmıyordum.

Yani her yerde açıkça uyuşturucu kullanan sarhoş gençler vardı. Elden ele dolaşılıyor, aynanın karşısına geçip kokain çekiyorlardı -ne kadar da seksenlerden kalma bir şeydi- ve gölgelerin arasında kafayı bulan küçük bir grup gördüğüme yemin edebilirdim.

Bu kalıpların var olmasının bir sebebi vardı. Frank Ocean'ın destansı şarkısında dediği gibi, biz kesinlikle çok fazla sahte arkadaşı olan zengin çocuklarıydık.

“Whit.”

Döndüğümde Spencer'ın bana yaklaştığını gördüm, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı, gözleri donuktu. Ya sarhoş ya da kafası iyiydi, belki de ikisinin karışımıydı.

“Ne var ne yok?” diye sordum. “Bir haftalığına şehirde olduğunu sanıyordum.”

“Leighton'ın partisini öğrendim ve gelmek zorunda kaldım.” Spence omuz silkti.

Leighton Michaels. Newport'un en seksi kızı. Lancaster'dan geçen yıl mezun oldu. Evet, onu becerdim. Sadece bir kez. O amcığı çoğu zaman kilit altında tutuyordu. Dürüst olmak gerekirse...

O kadar da özel değildi.

“Leighton'a karşı bir şeyler hissediyorsun ve hemen buraya mı geldin?” diye sordum kaşlarımı kaldırarak. Kim hayatında bir kez olsun Leighton'a âşık olmazdı ki?

“Hayır. Sıkılmıştım. Bu gece hepinizin burada olacağını biliyordum,” dedi Spencer, şu anda içinde bulunduğumuz dev salonun etrafına bakarak. “Dean'i gördün mü?”

“Onu görmedim ama daha yeni geldim.” *Summer'i şehir arabasının arkasında iyice becerdikten sonra.*

Hâlâ kokusunu alabiliyordum. Tadını alabiliyordum. Kadınlığının aletimi kavrama hissi, Tanrım. Ona doyamıyordum.

Bu endişe vericiydi.

“Kız kardeşin buralarda mı?” Ses tonunu rahat tutmak için elinden geleni yapsa da gerçeği biliyordum.

Spencer'ın Sylvie'ye karşı kötü hisleri vardı, sanırım o da aynı şekilde hissediyordu. Ayrıca bu ilişkiyi yüzde yüz onaylamasam da istediği kişinin peşinden gitmesine engel olamıyordum.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Yine de Spencer'ı ona iyi davranması için tehdit edebilirdim, zaten etmiştim de. Ne zaman bu konuyu açsam beni başından savıyordu, bundan kurtulabilecek tek kişi de oydu.

Bu yüzden konuyu kapatmıştım. Sylvie büyük bir kızdı. Onunla Spencer'ın birlikte olması fikrini kabullenmiştim. Ancak ya o pislik onun kalbini kırarsa?

Onu mahvederdim, o da bunu biliyordu.

"O burada," dedim etrafıma bakınıp sarışın kafasını görmeye çalışırken. "Gerçi nerede olduğundan emin değilim. Muhtemelen Summer'la birlikte." "

"Savage mı?" Bana sorgulayan bir bakış gönderdi, ben de başımı salladım. "Onun burada ne işi var?"

"Sylvie, Savage'ı Şükran Günü'nde oyun arkadaşı olarak yanında getirdi," diye cevap verdim.

"Daha çok *senin* oyun arkadaşın gibi. Ya da oynacağın," dedi Spencer kıkırdayarak. Ona pis bir bakış gönderdiğimde kıkırdama kayboldu. "Ne? Bu doğru. Hepimiz onu becerdiğini biliyoruz."

"Öyleyim," diye itiraf ettim, bunu yüksek sesle söylediğim için şok olmuş bir hâlde. "Ama bu bizden başka kimseyi ilgilendirmez."

"Onunla ne yaptığın umurumda değil. İlgilenmiyorum, istediğini yapabilirsin," dedi Spence.

"İlgilenmesen iyi edersin," dedim ona, sadece hafif bir tehditti. "Bryan'a ne olduğunu gördün."

"Doğru, ayrıca Elliot. O bizim arkadaş grubumuzun bir parçasıydı, dostum," dedi Spence. "Sana olabildiğince yakındı."

Çenesini kapatacak kadar zeki olan Spence'e, "O benim üstüme atlayan bir pislikti," diye hatırlattım. "Onu savunma."

"Umarım o amcık buna değer." Spence başını salladı. "Bir içkiye ihtiyacım var. Sonra görüşür müyüz?"

“Elbette.” Gitmesini umursamadan gidişini izledim. Kafam Summer’ı ve onun için yaptıklarını düşünmekle doluydu. Onun benim için yaptıkları. Hâlâ ona karşı hissettiklerim.

Artık umurumda bile olmayan o aptal günlük gibi. Ona geri vermeliydim. Ya yanlış ellere düşerse? Gördüğüm kadarıyla en büyük sırrı Yates’le arasındaki ilişkiydi.

Bu çok boktan bir durumdu ama onu bunun için yargılayamazdım. Ben de hayatımda onun gibi berbat şeyler yapmıştım.

Belki de bu yüzden birlikte çok mükemmeldik. Öyleydik. Bunu kabul edebilirdim. Ben her türlü berbat durumdaydım, o da öyleydi. Ona kötü davranıyordum, kız da bundan hoşlanıyordu. Bundan zevk alıyordu. Ona fahişe dediğimde, o bunu iltifat olarak algılıyordu.

Yine de o benim fahişemdi. Başka kimsenin değil.

Geniş odanın içinde ilerledim, tanıdığım ya da aşına olduğum insanlarla konuşmak için durdum. Kızlar gülümsüyor, flört ediyordu ama ben yoluma devam ettim. İlilenmiyordum, düşüncelerim bu gece burada olan tek bir kadınla meşguldü.

O hangi cehennemdeydi?

Partinin olduğu evin alt katını aradım. İnsanlar her odadan dışarı taşıyordu. Mülkün özel kanadına giden koridorda oyalanıyorlardı. Çok fazla kahkaha, yiyecek ve içecek vardı. Partiye katılanlar arasında yalnızmışım gibi hissediyordum. Katılamayan bir gözlemci.

Kafam burası dışında her yerdeydi. Babamla aramızda daha önce geçen konuşmayı düşünüyordum. Sonsuza kadar Summer’la kalmak istediğimden değildi -ne istediğimi bilmiyordum- ama onunla birlikte olmak, sonumun ailem gibi olmasını istemediğimi fark etmemi sağladı. Sıkılmış, mutsuz ve başka biriyle başka bir şey arayışında... Lanet olsun.

Ben asla evlenmeyecektim.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Whittaker!” dedi ev sahibi beni gördüğünde, bir grup kadının arasından sıyrılıp yanıma geldi, güzel yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. “Gelmeni beklemiyordum.”

“Tatil boyunca en ateşli partiyi sen veriyorsun,” dedim beni çabucak kucaklarken. “Neden burada olmayayım ki?”

“Bilmeliydim.” Leighton beni dikkatle incelemek için geri adım attı. “Birkaç dakika önce kız kardeşini gördüm. Zayıf görünüyordu.”

“Bazı sağlık sorunları var.” Belirsiz konuşuyordum çünkü bu Leighton’ı ilgilendirmezdi. Ayrıca Sylvie’nin sorunları da muğlak. Ona neler olduğunu anlamıyordum, Sylvie de bana öleceğini söylemek haricinde bu konuda pek konuşmuyordu.

“Bana son günlerini yaşadığını söyledi, aynen bu şekilde.” Leighton eğlenmiş görünüyordu. Sylvie’ye inanmadığına emindim.

Ben de pek inanmıyordum ama sanırım inanmalıydım. Ancak küçüklüğünden beri ölüme karşı hep bir hayranlık duymuştum. Son zamanlarda hızlı yaşayıp genç öleceğini söylüyordu.

Hepimiz bunu iddia edemez miydik? Bu lanet mülkteki her kişi hızlı yaşıyordu ve genç ölebilirdi.

“Onu dinleme,” dedim umursamaz bir tavırla, kız kardeşim hakkında konuşmak istemiyordum. “Nasılsın?”

“Ben harikayım. Harvard... harikaydı.” Gülümsedi. Babası bu ünlü kuruma çeyrek milyon dolar bağışlamış, o da tabii ki kabul edilmişti. “Nereye başvurdun?”

“Birkaç üniversite,” diyerek geçiştirdim. Seçimlerim hakkında konuşup, uğursuzluk getirmek istemiyordum. Ya kabul edilmezsem?

Ne saçmalıyordum ben? Nereye gitmek istersem oraya girerdim. Ben lanet bir Lancaster’dım. Ayrıca eğer notlarım yeterince iyi değilse, o zaman yolumu satın alırdım.

“Birkaç üniversite,” dedi hafifçe, beni taklit ederek. “Her neyse, Whit. Eminim sonunda Harvard’a gideceksin. Benimle birlikte.”

“Harvard’a gitmek istediğimi kim söyledi?” Batı yakasında bir üniversiteye gitmeyi tercih ederdim. Stanford ilk tercihimdi, USC ise ikinci sıradaydı.

“Kampüsteki altın çift olabiliriz.” Bir adım daha yaklaşarak vücudunu benimkine sürttü. “Birbirimize her zaman çok yakıştık.”

Neden bahsediyordu bu? Bir yıl flört etmiş, bir kez de sevişmiştik. Çok az karşılık için çok fazla çaba gerektirmişti. Hayır, teşekkürler.

Kimsenin bizi görmediğinden emin olmak adına etrafıma bakındıktan sonra elimi sırtının küçük kısmına yerleştirdim, ardından eğilerek fısıldadım. “Benim zaten bir sevgilim var.”

Leighton güldü, sesi hafifti ve çınlıyordu. Sanki ben büyük bir şakacıymışım gibi. “Eğer Leticia’dan bahsediyorsan, lütfen. O kız yıllarca kanatların arasında oturup seni bekleyecek. Ailesi onunla evlenmen için can atıyor. Onları mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapacaktır.”

“Leticia’yı gerçekten tanıyor musun?” diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

Gülümsemesi sinsiydi. “Hayatım, Leticia burada. Üst kattaki banyomda kafayı bulmuş.”

Çok şaşırdım. “Leticia kokain mi kullanıyor?”

Leighton güldü. “Dürüst olmamı istersen, kokainden daha fazlasını yapıyor. Ancak müstakbel gelinin olduğunu düşünürsek, bunu zaten biliyor olman gerekirdi.”

“Artık değil,” diye itiraf ettim, kelimeler beni terk ettiği anda bunu söylediğim için nefret ettim.

Leighton’ın çenesi düşüktü. Herkese anlatırdı.

“Gerçekten mi? Peki Leticia bunu biliyor mu?”

“Hayır, ona söylemezsen çok memnun olurum.” Elimi bırakmadan önce sırtını okşadım. “Arkadaş olmaya ne dersin?”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Arkadaş mı? Bize asla öyle demezdim, Whit. Sevgili mi? Kısa süreliğine, evet. Ancak arkadaş? Hayır.” Yaklaştı. “Yine de sır tutabilirim. Eğer gizlice kaçmak ve... arayı kapatmak istersen.”

Cazip bile gelmiyordu. Yapmak istediğim son şey kendimi Leighton’ın ağına düşmüş bulmaktı. Kız muhteşemdi ama zehirliydi.

“Pas geçmek zorundayım,” dedim ona.

“Hımm. O zaman sırrını saklayabileceğimden emin değilim.” Gözlerini kaçırarak bana baktı ve parlak dudaklarını büzdü. “Şimdi gidip Leticia’yı kontrol etmem gerekebilir. Eminim teselliye ihtiyacı olacaktır çünkü geleceği bir anda elinden alındı.”

Uzaklaşmaya başladığında, kolundan tutarak onu durdurdum. “Bir arkadaş yardımı et.”

“Sen arkadaş yardımı et,” diyerek kolunu tuttuğum yerden çekerek bana karşılık verdi. “Hadi ama. Eski günlerin hatırına.”

“Dediğim gibi, Leighton. Biri var,” diye hatırlattım ona, bakışlarım bir kez daha etrafı tararken.

Ancak Summer hiçbir yerde yoktu.

“Bu seni daha önce ne zaman durdurdu, humm?” Kendini tekrar bana doğru bastırdı, elleri gömleğimin ön kısmına indi, parmakları göğsümü okşuyordu. “Hadi odama gidelim. Dilin konusunda son derece yetenekli olduğunu hatırlıyorum.”

“Senin amını yalamayacağım,” dediğimde bu onu daha çok güldürdü.

“Tanrım, Whit. Biraz klas ol.” Daha dik durdu, uzanıp parmaklarını çenemde gezdirdi. “Tamam. Belki de amımı yemeni istemiyorumdur. Belki de beni duvara karşı becermeni istiyorum. Ayrıca her zaman biraz sert sevdiğini de hatırlıyorum.”

Tekliflerine rağmen aşağıda hiçbir şey olmuyordu. Bu kızı kilitli en yakın boş odaya götürüp, her parçasına kadar becerebilirdim. Bir

yıl önce olsa, hiç soru sormadan yapardım. Hatta altı ay önce bile yapardım.

Ancak şimdi yapamazdım. Summer'ı aldatmayacaktım.

Tanrım, söylediklerime bakın. Birlikte değildik ama başka biriyle olma düşüncesine katlanamıyordum. Daha kötüsü mü?

Summer'ın başka biriyle birlikte olduğu düşüncesine kesinlikle katlanamıyordum. Onu başka bir erkekle hayal etmek bile bir şeyleri parçalamak istememe neden oluyordu.

Yani birlikte olabileceği meçhul adamı.

Belli ki sorunlarım vardı. Hepsi de güzel, karşı konulmaz Summer ile ilgiliydi.

“Ne dersin, Whit?” Leighton mırıldanıyor, bana sokuluyordu. “Var mısın? Bu bizim küçük sırrımız olacak.”

Elimi beline koydum, onu kendimden uzaklaştırmak üzereyken gözüme bir şey çarptı. Daha çok birine.

Summer. Sadece birkaç adım ileride duruyor, hüzünlü gözlerle beni izliyordu.

Dönüp kaçmadan hemen önce.

BÖLÜM 37

SUMMER

Bu devasa, şatafatlı evde nereye gittiğimi bile bilmesem de Whit'ten çok ama çok uzaklaşmam gerektiğini biliyordum, tanık olduğum şeyden sonra.

Whit bir kıza sarılmıştı. Leighton Michaels, söz konusu şatafatlı evin sahibi. Çok çekiciydi. Harvard'a gidiyordu. Sosyal medyada büyük bir takipçi kitlesi vardı, en iyi moda şovlarında görülüyordu. Kusursuz giyiniyordu, özenle işlenmiş bir imajı vardı. Benden kat kat daha iyiydi.

Rekabet bile edemezdim.

Arka merdivenlerden aceleyle çıktım, topuklarım mermer basamaklara gürültüyle çarpıyordu ama umurumda değildi. Beni kovalamaktan çok çabuk vazgeçtiğine emindim. Ne önemi vardı ki?

Ne önemim vardı? Yoktu. Olmadığına emindim.

Kapalı bir kapı bulup kolunu çevirdiğimde kolaylıkla içeri girdim. Bir ışık düğmesi bulana kadar elimi duvarda kaydırdım, açuğımda sıradan bir yatak odasında olduğumu gördüm. Kelimenin tam anlamıyla bir yatak, bir şifonyer ve lambalı tek bir komodin vardı. Hepsi bu kadardı. Bu evde gördüğüm zenginlikle kıyaslandığında burası bir hapisane hüccresine benziyordu.

Muhtemelen personelden biri için bir odaydı. Kaba bir düşünce olsa da büyük ihtimalle doğrudu. Leighton Michaels'ın ailesi kadar zengin insanların çok sayıda personeli vardı, onlara fazla lüks sunmazlardı.

Yatağın kenarına çöküp, elimin tersiyle gözlerimdeki yaşları sildim. Neden ağlıyordum ki? Bunun eninde sonunda olacağını biliyordum. Her zaman sadık olamayacağını ima ederdi. Benden başka bir erkeğin yüzüne bile bakmamamı beklerdi ama o istediği kişiyle yatabilirdi.

Sonunda başka birini bulmuş gibi görünüyordu.

Taze gözyaşları başladığında yüzümü kapattım. Dün gece olanlardan sonra, daha önce... Sanırım daha fazlasını bekliyordum. Gerçekte hiçbir şey olmadığını düşünürsek, bu benim aptallığımdı. Ne bir aşk ilanı ne de bir ilgi vardı. Böyle bir şey yoktu çünkü onun için önemli değildim. O şekilde değil.

Ben bir aptaldım. Bu insanlara uyum sağlayabileceğimi düşünecek kadar aptaldım.

Yüksek sesle burnumu çekerek ellerimi iki yanıma bıraktım. Nemli ellerimi üzerinde oturduğum yorgana sürmeden önce gözyaşlarımı sildim. Odanın etrafına baktım, keşke telefonum olsaydı da Sylvie'ye mesaj atabilseydim. Ya da daha iyisi? Bir *Uber* çağırıp kendimi buradan kurtarmayı isterdim.

Ancak nereye gidecektim ki? Lancaster malikânesine geri dönmek istemiyordum ama başka seçeneğim de yoktu.

Keşke Sylvie'yi bulabilseydim. Daha önce Spencer yaklaştığında ve onu gördüğündeki yüz ifadesini gördüğümde, onları biraz yalnız bırakmaya karar verdim. Whit'i aramaya koyuldum, sonra onu buldum.

Güzel bir kadın etrafını sarmış, onu bütünüyle yutmaya hazır görünüyordu. Whit de onu itmiyordu. Neredeyse yalvaran bir ifadeyle

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

ona bakıyordu. Son anda başını kaldırıp bakışları benimkilerle buluştu. Oradaki şoku gördüm. Ayrıca suçluluk duygusunu.

Yakalanmıştı.

O en kötüsüydü. Cidden, neden onun sadık olabileceğini düşünmüşüm ki? Olmak için bir sebebi yoktu. Ben onun için bir hiçtim. O ise benim her şeyim oldu.

Bu kadar önemsemişim için kendimden nefret ediyordum. Gerçekten ediyordum.

İç çekerek ayağa kalktım, kapıya doğru ilerledim. Yavaşça açıp koridorda birinin olup olmadığını görmek üzere dışarı baktım. Ortalık sakinleşince odadan çıktım, kapıyı dikkatlice kapattım, sağıma baktığımda yanımdaki odadan birinin çıktığını gördüm. Yakalandığım için kalbim hızla çarparak tamamen durdum.

Benim yaşlarımda ya da biraz daha büyük görünen, beni gördüğünde yüzünde meraklı bir ifade beliren bir çocuk tarafından yakalandım. Koyu, uzun saçlar. Dolgun dudaklar. Şık siyah gözlükler. Koyu renk, sert görünümlü bir kot pantolonla siyah bir polo tişörtün üzerine tüvit bir ceket giymişti. Berbat bir modaydı. Sadece umursamayan ve ultra zengin biri böyle berbat bir şey giyerdi.

“Ah, üzgünsün değil mi, küçük güzellik?” diye mırıldandı beni gördüğünde. “Adın ne senin?”

Kendimi kapıya yaslayarak bir adım geri çekildim. Keşke ortadan kaybolabilseydim. “Kimsin sen?”

“Önce ben sordum,” dedi yaklaşırken hoş bir şekilde.

Onu temkinli bir şekilde izledim, hiç güvenmiyordum. Daha önce sadece bir kadeh içmiştim, yani kesinlikle sarhoş değildim. Ayrıca kendimi Cadılar Bayramı’nda yaşadığım gibi bir duruma sokmayı reddediyordum. Savunmam tamamen kalkmış durumdaydı, tamamen yabancı biriyle yalnız kaldığım için kafamın içinde sirenler çalıyordu.

“Kayboldum,” dedim hafif bir gülümsemeyle. “Sanırım etrafta dönüp duruyorum. Bu ev çok büyük.”

“Eğer aşına değilsen yapması kolay.” Tam karşımdaki duvara yaslandı, bakışları tepeden turnağa beni tarıyordu. “Seni tanımıyorum ve kız kardeşimin düzenlediği bu boktan partilerdeki herkesi tanırım.”

Ah, lanet olsun. Bu adamın kim olduğunu biliyordum. Dördüncü Montgomery Michaels. Monty Michaels çok zekiydi ve MIT’ye gidiyordu. Sanırım şu an üniversitede son sınıftaydı? Duyduğuma göre biraz acayip bir tipti.

Onu şahsen tanıdığımdan değildi.

“Burası senin evin mi?” diye sordum, kendimi aptal gibi hissederek.

“Düzelتيyorum. Burası *ailemin* evi. Ben sadece ara sıra burada yaşıyorum.” Dostça gülümsedi. Hiç de tehditkâr değildi. “Bana adını söyle.”

“Summer,” diye itiraf ettim.

“Mevsim gibi mi?”

Başımı sallayıp burnumu çektim. Bir duygu dalgası üzerime çöküyor, savunmamı zayıflatıyordu.

“Ah, hayır. Ağlamaya başlama. Duygusal kızlarla ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi paniklemiş bir sesle.

“Senin iki kız kardeşin yok mu?” diye sordum, yüzümden aşağı süzülen gözyaşlarımı silerek.

“Biliyorum. Ayrıca ne pahasına olursa olsun onlardan uzak duruyorum.” O kadar ciddi konuşuyordu ki kendimi tutamayıp gülmeye başladım, bu da onun gülümsemesine neden oldu. “Lütfen ağlama. Neden üzgünsün?”

Benden bir kahkaha kaçtı ama kulağa daha çok bir ağlama gibi geliyordu. “Ne olabilir? Bir çocuk.”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Kaşlarını çattı. “Çocuklar en kötüsü. Ancak onları seviyorum. Sen sevmiyor musun?”

“Sanırım.” Bir müttefik, diye düşündüm onu incelerken, bakışlarındaki samimiyete, bana nasıl bu kadar odaklandığına dikkat ederek. Sanki onun için önemliymişim gibiydi, üstelik bu çok saçmaydı. Birbirimize gerçekten yabancıydık. “Neden partide değil de buradasın?”

“Partilerden nefret ederim. Ben daha çok bire bir iletişim insanıyım,” diye itiraf etti.

Gülümsemem zayıftı. “Aynen.”

“Şimdi söyle bana. Hangi çocuk seni üzdü?” diye sordu usulca.

Gerçekten meraklı olduğunu söyleyebilirdim. Sanki sorunlarımı çözmek istiyormuş gibi beni izliyordu. Belki de bu konuşmadan çok fazla şey çıkarıyordum, bilmiyordum.

Tek bildiğim, uzun zamandır gördüğüm ilk dost yüz olduğu ve ona tüm derin, karanlık sırlarımı itiraf etmek istediğimdi.

“Onu tanımıyor olabilirsin...” Sesim dalgalandı.

“Bu evdeki hemen hemen herkesi tanıyorum. Ayrıca şu anda burada yüzlerce insan var. Gerçi sanırım seni tanımıyorum.” Bana alaycı bir şekilde kaşlarını çattı. “Şimdi söyle bana. Kiminle geldin?”

“Sylvie Lancaster,” diye cevap verdim.

Tüm yüzü aydınlandı. “Onu seviyorum. Muhteşem abisi de burada mı? Tanırım, o çocuk çok zarif. Kemik yapısı çok güzel.” Başımı salladım, alt dudağım titriyordu.

“Lütfen bana kalbini kıranın o olduğunu söyleme.” Kaşlarını çattı.

Gözümün kenarından tek bir damla yaş düşüğünde onu uzaklaştırdım.

“Cevap vermene gerek yok.” İç çekti. “Whit Lancaster kesinlikle ilahi. Ancak aynı zamanda en kötüsü.”

“Korkunç,” diye katıldım küçük bir hıçkırıkla.

“Yine de muhteşem. O gözler. Elmacık kemikleri. Yüzünde her zaman belli belirsiz uğursuz bir ifade var, sanki senin ölümünü planlıyormuş ve sen de o seni öldürürken gülümseyecekmışsin gibi. Neden hep bu kadar kötü göründüklerinde onları seviyorum?” diye sordu kendi kendine.

“Benim de aynı sorunum var,” diye itiraf ettiğimde ikimiz de güldük.

“Seni rahatsız etmesine izin verme. O senin gözyaşlarına değmez, bebeğim.” Tam önümde durdu ve uzanıp yanağımdan aşağı yavaşça inen tek bir damla gözyaşını sildi. “Sana aşağıya kadar eşlik etmemi ister misin?”

Yüzümdeki umutlu ifadenin her şeyi anlattığına emindim. “Bunu benim için yapar mısın? Partilerden nefret ettiğini sanıyordum.”

“Ah, ediyorum. Ancak aynı zamanda zor durumdaki bir genç kıza da bayılırım.” Bana bir kez daha baktı, sonra az önce çıktığı kapıya doğru eliyle işaret etti. “Önce seni temizlememiz gerek.”

“Burası senin odan mı?” diye sordum kapı koluna uzanırken.

Başım geriye atıp güldü. “Hayır, hayatım. Burası hizmetçilerin kanadı. Gizli takıldığım kişilerle burada buluşuyorum.”

Ağzım açık kaldı. “Gizli bir ilişki mi yaşadın? Kiminle?”

“Eğer sana söyleseydim, bu bir sır olmazdı.” Monty’nin yüzündeki sinsî gülümseme benim de gülümsememe neden oldu. “Diyelim ki çapkınlıkla ünlenmiş testosteron dolu bir sporcu ama gizliden gizliye sakso çekmeyi seviyor.”

Aman Tanım. Bu oldukça büyük bir sırdı. Okulumda bu sporcu tanımına uyan birkaç kişi olduğunu düşünebiliyordum. “Üniversite mi, lise mi?”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Ben öpüşmem, söylemem ve kesinlikle liselilerle takılmam,” dedi kapıyı açarken burnunu havaya kaldırarak. “Genç erkekler zaten çok hızlı boşalıyor.”

Hımm. Monty daha önce hiç Whit Lancaster gibi bir gençle birlikte olmamıştı.

Kolunu uzattı, ben de kolumu geçirip beni içeri götürmesine izin verdim.

Başka bir arkadaş bulmak güzeldi.

Yirmi dakika sonra Monty bana eşlik ederken merdivenlerden indim, her ikimiz de önümüze serilen sahneyi incelerken kolu hâlâ benimkine dolanmıştı. Temizlenmeme yardım etti, beni düzeltti, Whit’le nasıl başa çıkacağım konusunda bana moral konuşması yaptı ve sonra denekleri karşılamaya gitmemizi istedi.

Evindeki konuklara böyle sesleniyordu. Denekler.

Ona şimdiden biraz âşık olmuştum. Kendine çok fazla güveni vardı. İnsanların onun hakkında ne düşündüğü hiç umurunda değildi, gerçi sanırım ismiyle soyunun da bununla bir ilgisi vardı. Keşke onun özgüveninin bir zerresi bile bende olsaydı.

Belki onun etrafında yeterince takılırsam, tavrı bana da bulaşır.

Merdivenden iner inmez herkes Monty’nin etrafını sardı, çoğu kim olduğumu bilmediği için bana meraklı bakışlar atıyordu. Beni sorduklarında, misafiri olduğumu söylüyor, başka da bir şey söylemiyordu.

Daha fazlasını öğrenmek istediklerini söyleyebilirdim. Ancak beni sorduklarında onları susturuyordu. Ben de hiçbir şey söylemiyordum.

Sadece yüzümde gizemli bir gülümsemeye orada duruyordum, bakışlarım Whit'i bulmak için çaresizce her yerde dolaşıyordu.

Tanrım, ne kadar aptaldım. Neden onu bulmak isteyecektim ki? Nasıl olsa beni yok edecekti. Muhtemelen o kızla birlikteydi. Monty'nin kız kardeşi. Leighton. Muhtemelen şu anda sevişiyorlardı ve o bana bu partide, sanki bana sahipmiş gibi kalçalarımı döllerile kaplayarak dolaşmam gerektiğini söylüyordu.

Ondan nefret ediyordum. Ediyordum.

"Hayatım, dudağın sanki biri altına kaçırılmış gibi kıvrılıyor," diye uyardı Monty, kulağıma fısıldamak için eğilirken ağzı kulağıma yaklaştı. Etrafımızdaki insanlar konuşuyor, hatta bazıları doğrudan onunla konuşuyordu ama o umursamıyormuş gibi görünüyordu. "Soğukkanlılığını koru. Whit odaya girdi."

Bacaklarım tutmadığından dizlerimi kilitledim, Monty'nin kolunu tutarken dudaklarımı hafif bir gülümsemeye çevirmek için elimden geleni yapıyordum.

"İşte böyle. Başını dik tut," diye cesaretlendirdi Monty. Ona baktığımda, soluna baktığını ve yüzünde memnun bir ifade olduğunu fark ettim. "Ah, bu tarafa doğru geliyor. Bir prenses gibi davran, aşkım. Sen bunun üstündesin. Sen *onun* üstündesin."

Çenem yukarı kalktı, burnumun ucuyla etrafımızdaki insanlara baktım, gülümsemem gerçeğe dönüşüyordu. Gizemli. Başımı Monty'ye doğru eğdim, ona bakarken bakışlarım sevgi doluydu ve o da bana gülümsedi. Sanki eski, çok değerli dostlarmışız gibi.

Biz iyiydik, Monty'yle ben. Akraba bir ruh bulduğumu hissediyordum.

Hava aniden değişti, enerji yüklendi. Onu görmeden önce varlığını hissettim. Vücudumdaki her tüy kalkıyor, tüylerim diken diken oluyordu.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Montgomery.” Ses tanıdıktı. Karanlık.

Yıkıcı.

“Whittaker,” dedi Monty, ses tonuna eğlence karışlıyordu. “Bu gece seni bu kadar heyecanlandıran ne, hayatım? Ateş püskürmeye hazır görünüyorsun.”

Whit, ateşli bakışlarını bana kaydırmadan önce Monty’ye dişlerini gösterdi. “Sevgilimle birliktesin, Monty. Ayrıca paylaşmayı sevmediğimi biliyorsun.”

Etrafımızdaki kalabalık sessizleşti. Dudaklarım şaşkınlıkla aralansa da hiç ses çıkmıyordu.

Whit gerçekten de herkesin önünde beni sevgilisi olarak mı ilan etmişti?

Monty güldü, kolu benimkine dolanıyordu. “Oyuncakların konusunda hep bencildin, Whit.”

“Ben değişmedim. Hâlâ bencilim. Oyuncaklarımı bana geri ver,” dedi Whit, derin sesi her yanıma sarıyor, beni güçsüz hissettiriyordu. “Şu anda elinde tuttuğun şey bana ait.”

“Kişi demek istemedin mi?” Monty bana bakmak için döndüğünde söylendi. “Ona aldırma. Bazen çok kaba davranışları oluyor. Sanki kurtlar tarafından yetiştirilmiş gibi.”

“Öyleydim. Dişleriyle sıksa boğazını kesecek kadar vahşi olanlar.” Whit bana doğru uzandı, parmakları bileğimi rahatça kavrayıp beni kendisine doğru çekti. Ancak Monty gitmeme izin vermiyordu. Henüz bırakmadı. “O senin tipin değil, Monty.”

“Biliyorum ama o çok güzel.” Monty’nin bakışları beni incelerken özlemle doldu. “Sen çok şanslı bir kızsın. Her gece senin ırzına mı geçiyor?”

Ona cevap vermedim. Ona gönderdiğim bakışın yeterli bir cevap olduğuna emindim.

Whit kolumdan çekerken Monty de beni bıraktı, böylece kolayca Whit'e gittim. Kolunu belime doladı, beni kendine doğru çekerken parmaklarını popomda gezdirdi. Bu sahiplenici bir hareketti. Sanki sahiplenilmiş gibi hissediyordum.

Umurumda değildi.

Monty'ye samimi bir ses tonuyla, "Onunla ilgilendiğin için teşekkür ederim," dedi Whit.

"Bana ne zaman ihtiyacın olursa değerli oyuncağına göz kulak olacağım. O tam bir oyuncak bebek." Monty parmaklarını bana doğru salladı. "Bu gece onun tadını çıkar, benim küçük tatlı mevsimim. İçimden bir ses ekstra vahşi olacağını söylüyor. Dişlerine dikkat et!"

Whit, ben daha cevap veremediğim beni Monty ve grubundan uzaklaştırdı, neredeyse sürükleyerek odadan çıkardı. Koridorda aceleyle ilerledik, ikimiz de konuşmuyorduk, endişe beni tüketirken nefeslerim gittikçe hızlanıyordu.

Kızgındı. Ancak ben yanlış bir şey yapmamıştım. Ayrıca eğer beni bir şeyle suçlarsa -herhangi bir şeyle- buna katlanmayacaktım.

Yapmayacaktım.

"Whit," diye itiraz ettim ama beni görmezden geldi. Yavaşlamaya çalışsam da o kadar hızlı hareket ediyordu ki, hızı devam etmemi sağladı, ta ki sonunda ona doğru tökezleyene kadar. Tüm vücudum onun yanına bastırıldı.

Dönüp beni kollarının arasına aldı ve kabaca duvara doğru itti. Beni öpmesini bekliyordum. Ellemesini. Yapmak istediği her neyse.

Oysa o bunların hiçbirini yapmıyordu.

Bunun yerine iki parmağını çenemin altından geçirip yüzümü yukarı kaldırdı, böylece ona bakmaktan başka çarem kalmadı.

"Düşündüğün gibi değil."

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Yüzünü inceledim, ne kadar sakın görünüyordu. İçimde bir savaş sürüyordu. Hakaretler savurabilir, onu korkunç şeylerle suçlayabilirdim. Ağlayabilir, devam edebilir ve kıskanç bir âşık gibi davranabilirdim.

Ancak bunların hiçbirini yapmadım.

“O zaman ne oldu?” Sesim düzdü. Sanki hiç şaşırmamışım gibi.

“Leighton’la benim... bir geçmişimiz var,” diye itiraf etti.

Şimdi kıskanç bir âşıktım. Bunu duymaktan nefret ediyordum.

“Ayrıca istediği zaman çok ısrarcı oluyor. Ben ilgilenmiyordum. Kendini bana doğru attı. Hatta belli belirsiz beni tehdit etti.” Gözlerinde bir fırtına kıpırdanıyordu. Bir an karanlık ve tehditkardı, bir an sonra kaybolmuştu. “Leticia burada.”

Onun adını duyunca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. “Gelecekteki karın.”

“Gelecekteki hiçbir şeyim,” diye tekrarladı sıkılmış dişlerinin arasından. “Kimse geleceğimi belirleyemez. Artık değil.”

Ses tonundaki sertlik karşısında şaşırarak ona gözlerimi kırptım.

“Leighton her yerindeydi,” dedim ona.

“Bu doğru. O benim her tarafımdaydı, tam tersi değil.” Parmaklarını çenemden çekip, saçımın bir tutamını düzelterek kulağımın arkasına sıkıştırdı. Nazik dokunuşu karşısında ürperdim, kafam karşıyordu. “Bu hiçbir şeydi. Peşinden koştum ama seni kaybettim.”

“Ayakkabılara rağmen hızlıydım.” Gülümsemem zayıfı.

“Ayrıca Monty ile karşılaştın.”

“Harika, değil mi?” diye sordum rüya gibi bir gülümsemeyle. “Yeni en iyi arkadaşım.”

“Bunu Sylvie’ye söyleme. Kıskanır.” Whit’in yüzündeki cevap gülümsemesi şaşırtıcıydı.

“Sylvie’nin yerini kimse dolduramaz. Ancak Monty’ye bayılıyorum.”

“O acımasızdır.”

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. “O çok tatlı.”

“Eğer senden hoşlanıyorsa. Ya da sana saygı duyuyorsa,” dedi Whit. “Çocukluğumuzdan beri geçici bir ilişkimiz var. Ona karşı hep temkinli oldum.”

“Sana âşık olmuş. Sana, tırnak içinde söylüyorum, ‘enfes’ dedi,” dedim Whit’e, kaşlarını çatıldığını görünce gülerek.

“Böyle bir şey söylerdi,” diye mırıldandı, yüz ifadesi kızgındı.

“Haksız değil. Güzel bir kemik yapın olduğundan da bahsetti.” Cesaretimi toplayıp Whit’in yanağına dokundum. “O haklı. Güzel.” Parmaklarım yüzünde geziniyordu. Ağzına doğru. “Aristokrat bir yüz. Ailenin neden iyi bir evlilik yapman konusunda bu kadar ısrarcı olduğunu anlıyorum. Güzel bir eşle dış görünüşünü korumalısın. İkinizin de aynı derecede güzel çocuklar yetiştirmeniz gerekecek.”

“Siktir.” Bileğimi kavradı, parmaklarımı dudaklarında tutuyordu. “Ne düşündükleri umurumda değil.”

Hepsi yalandı. Önemsiyordu. Çok fazla. Bu onun aile adıydı. Onun mirası. Onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

Whit dudaklarını araladı, parmaklarımı ağzına çekerken parmakları bileğimin etrafında gevşiyordu. “Benden kaçman hoşuma gitmiyor,” diye itiraf etti.

Tamamen donmuş bir hâlde onu izliyordum. Parmağımın etrafına doladığı dili titreşirken, gözleri sadece bana bakıyordu. İçimde derinlerde bir şey alev alıyordu, yüzüne ve ağzına odaklanırken titrek bir nefes verdim.

Onun güzel, korkunç, harika ağzına.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Gitmek istiyor musun?” diye sordu, derin sesi her yanıma sarıyordu. Göğüslerim ağırlaşıyor, içim bu sorudaki vaatle zonkluyordu.

“Peki ya Sylvie?”

“Spencer’a mesaj atacağım. Onu eve getirmesini söylerim.” Elimi bıraktı, eğildi, konuşurken ağzı benimkine değdi. “Gidelim, Savage.”

BÖLÜM 38

SUMMER

Tabii ki gitmeyi kabul ettim. Kendimi ona o kadar kaptırmıştım ki, hayır kelimesinin dudaklarımdan geçmesine imkân yoktu. Bir kapı ararken onu takip ettim. Sylvie'ye rastladık, Spence'in yanında büyükçe bir sandalyeye uzanmış, bacaklarını Spence'in bacaklarına dolamıştı. Spence'in eli Sylvie'nin sırtında, neredeyse poposundaydı.

Bizi gördüğünde elini yukarı doğru kaydırды.

Whit kaskatı kesildi, durup onları dikkatle izledi. “Kız kardeşimi eve getir, olur mu?”

“Elbette.” Spence başını salladı.

Sylvie gülümsedi, bir kedi gibi gerinerek vücudunu pervasızca Spencer'inkine sürttü. “Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?”

Whit, “Summer'ı arabanın arkasında becereceğim, Syl. Biraz mahremiyet umuyorduk,” diye cevap verdi, sesi tamamen ciddiye. Sylvie güldü. “Çok yaramazsın.”

Hiçbir şey söylemedim. Whit'in bana evin içinde eşlik etmesine izin verdim. Dışarıya. Arabaya kadar. Beni arka koltuğa çekti, o kadar şiddetliydi ki ona çarptım. Beni büyük vücudunun altına sıkıştırdı, yüzü benimkindeydi.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Seni zaten arabada becerdim,” diye mırıldandı ağzını boynumda gezdirirken. “Ve aklımdaki şey burada gerçekleşemez.”

Beklenti damarlarımda dolaşıyor, beni ateşler içinde bırakıyordu. Meraklandırıyordu. “Bana ne yapmak istiyorsun?”

“Seni henüz sahiplenmediğim tek yerden sahiplenmek.” Beni öpebilmek için boynumdan uzaklaştı. Dili ağzımı iyice arıyor, bitirdiğinde beni soluk soluğa bırakıyordu. “Yoksa kucunu elime alma düşüncesi seni korkutuyor mu?”

Kasıklarım ihtiyaçla kasıldı. Bana istediği gibi sahip olabilirdi. “Bunu istiyorum.”

Sırıttı, memnun görünüyordu. “Ah, onu alacaksın.”

Her zamanki gibi, sözleri bir tehditti. Bir sözdü. Beni tekrar öptüğünde iç çektim. Dudakları durgundu. Sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi. Onun tadında boğuluyordum. Beni koltuğa sabitlemiş, kalçalarımı ayırmış ve kalçaları onların arasma yerleşmişti. Aşağı kaydı, dizleri yumuşak bir gümbürtüyle döşeme tahtasına düştü. Elleri yanlarımda geziniyor, elbisemi yavaşça yukarı, yukarı itiyordu.

Beni tamamen açığa çıkarıyordu.

“Otur,” diye emrettiğinde vücudumu kaydırđım, böylece koltuğa yarı eğimli bir şekilde yaslandım, tüm alt vücudum tamamen açıkta kaldı. Yüzünü kasıklarına doğru indirirken bakışlarını benimkinden hiç ayırmadı, ardından dili yalamak için dışarı fırladı.

Dilinin o darbesini ruhuma kadar hissettim.

Kalçalarım titriyordu, beni diliyle iyice mahvederken kucım koltuğun kenarına tünemiş durumdaydı. Yalıyor, keşfediyordu. Klitorisimi dudaklarının arasına alıyordu. Parmağını içimde kaydırıyor, içeri ve dışarı itiyordu.

Çok iyi hissettiriyordu. Çok iyi.

Elini kığımın altından geçirip beni kendisine doğru tuttu. "Bana srtn," dedi Whit. "İstedigini biliyorsun."

Ah, lanet olsun.

İstiyordum.

Ayaklarımı yere dayayarak kalçalarımı eğdim, utanmadan yüzüne sürtündüm. enesindeki kirli sakalın sürtünmesi beni zevkten ıldır-
tıyordu. Sanki açlıktan ölüyormuş gibi kadınlıgımı yiyordu. Sanki bana doyamıyormuş gibiydi. Parmaklarımı saçlarına geçirip onu kendime çektim.

Onu kullanıyordum.

Onun güzel, enfes yüzünden zevk alıyordum.

Parmağını bacaklarımın arasından çıkarıp arkama uzanarak kığım-
ı okşadı. Orama dokunuyor, tüy gibi hafif dokunuşlar beni inletiyordu. Sıkıştırıyor, serbest bırakıyordu. Peşimi bırakmıyordu. Ağzıyla parmağı bana işkence ediyor, beni daha da zorluyordu. Daha sert bastırıdı, dokunuşu ısrarcıydı. Gözleri benimkilerin üzerindeydi. Parmağının bariyeri aştıgını hissettiğimde, tüm vücudum spazm geçirmeye başladı.

Adını fısıldadım, nefesim ılgıncaydı. Orgazm dalga dalga üzeri-
me geliyordu. Ne kadar klişe olsa da dayanılmaz zevk üzerimde parıldarken kendimi denize atılmış gibi hissediyordum. Tekrar ve tekrar. Umutsuzca onu kendimden uzaklaştırmaya çalışana kadar. Çok yoğundu.

Çok fazla.

Ancak o bırakmadı. Ağzı yumuşadı. Yavaşladı. Hassas etimi nazikçe yalarken parmağı hâlâ kığımdaydı. Klitorisimi okşuyor, daireler izi-
yordu. Hareket etmeye başlamadan önce parmağı tekrar daha derine itiyordu.

"Kahretsin," dedim dişlerimin arasından, daha az yoğun ama yine de ezici başka bir orgazm içimde kalp gibi atıyordu. Başımı

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

arkaya attım, Whit'in yüzüne karşı sürerken tüm vücudum titriyordu. Sonunda koltuğa yığıldığımda ve o benden uzaklaştığında gözlerimin köşelerinden yaşlar sızıyordu.

Kolunun iç kısmını ağzına sürterek beni dikkatle izledi. "Bütün gece bunu yaparken seni izleyebilirim."

"Beni böyle boşaltmaya devam edersen muhtemelen ölürüm," diye itiraf ettim, boğazım yanıyordu.

"Ölmek için daha iyi bir yol yok, değil mi?" Şeytani sırıtışı içimi aydınlattı, başımı sallayarak onayladım.

Lancaster malikânesinin uğursuz kapılarından geçerken bana yaptığı şeyin bu olduğunu fark ettim. Beni çaresiz bırakıyordu. Beni bitkin bırakıyordu. Olacakların beklentisiyle karıncalanıyordum. Beni ilk kez arkadan beceme ihtimalinden korkmuyordum.

Artık benimle ilgilenmeyeceği günün gelmesinden daha çok korkuyordum.

"Anal istediğin için mi bana bu kadar tadı davranıyorsun?"

Kıkırdadı, göğsü sırtıma çarparken gülümsemekten kendimi alamadım. "Belki."

Banyosundaydık, neredeyse ağzına kadar sıcak suyla dolu devasa küvetini paylaşıyorduk, yüzeyden ince buhar dalları süzülüyordu. Yakınlarda bir şömine vardı, ateşin çıtırtısı sessiz odayı dolduruyordu. Diğer tek ses, hareket ettiğimizde suyun tenimize çarpmasıydı.

Sonsuza kadar böyle oturabilirdim. Whit'in kollarında, vücuduna yaslanmış, sıcak su etrafımızı sarmış hâlde. Sevildiğimi hissediyordum. El üstünde tutulduğumu. Bunun bir saçmalık olduğunu, onun benim için gerçekten böyle hissetmediğini bilsem bile.

Önemli değildi. Rol yapabiliyordum. En azından bir gece için.

“Sana dokunmama izin verir misin?” Birbirimize dönük olmadığımız için ona bu soruyu sormanın çok daha kolay olduğunu fark ettim.

“Kıçıma dildo sokmanı istemiyorum ama bir parmağa hayır demem. Sadece denemek için,” dedi konuşarak.

Benden bir kıkırdama kaçtığı anda elini ağızma bastırarak beni susturdu. “Ben ciddiğim, Savage. Dildo yok.”

“Benim bir dildom bile yok,” dedim, sesim parmakların arasında boğuklaşıyordu.

Parmağını ağızımın içine soktu, ben de dilimi parmağına değdirdim. “Bu varken kimin dildoya ihtiyacı var ki?” Kalçalarını bana doğru itti, sertleşmiş aleti arka tarafımı dürtüyordu.

Whit bu gece çok şakacıydı. Sahiplenici. Neredeyse...tatlı? Ruh hâlini anlamıyordum. Ancak onunla savaşıyordum da. Keşke hep böyle olabilseydi.

Ancak yine de o tarafını bir daha göstermezse kirli, karanlık Whit'i özleyecektim. Tehditkâr ses tonuyla acımasız sözlerini. Beni tahrik ediyorlardı.

Yaptığı her şey beni tahrik ediyordu.

Parmağını aletini emiyormuş gibi emdim. Ağızımın derinliklerine çekiyor, sertçe emmeden önce dilimi etrafında dolaştırıyordum. Diğer eli göğsümü kavramak için etrafıma geldi, parmakları meme ucumla oynuyor, nefesleri hızlanıyordu.

“Beni gerçekten oyuncağın olarak mı görüyorsun?” diye sordum parmağını ağızımdan çektiğinde.

Bir an sessiz kaldı, sanki sözleriyle onları nasıl kullanacağını düşünmek zorundaymış gibi. Zalim de olabilirdi, kibar da. Heyecanın yarısı bu muydu, ondan ne alacağımı asla bilememek?

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Evet. Sanırım öyleydi.

“Sen bundan daha fazlasısın,” dedi sonunda. Şimdi iki eli de göğüslerimin üzerindeydi. Onları yoğuruyordu. Onları sıkıyor, rüy gibi hafif parmak uçlarını meme uçlarıma sürüyordu. İçimdeki her şey daha fazlası için acıyordu.

Gözlerimi kapatıp ona karşı rahatladım. “Ayrıca paylaşmayı sevmiyorsun?”

Elleri hareket etmedi. “Ben asla paylaşmam.”

Sesinin sert tonu bana bu konuda tartışmaya gerek olmadığını söylüyordu. Sanki tartışacaktım gibi.

“Başka bir çocukla bile mi?” diye sordum, sadece onu kıskırtmak için.

“Kesinlikle başka bir çocukla değil,” diyerek göğsümü keşfetmeye yeniden devam etti.

“Başka bir kıza ne dersin?”

Elleri duraksadı. “O tarafa mı gidiyorsun?”

Omuz silktim. “Kız kıza porno izledim. Tahrik edici bir şey, bunu kabul edebilirim. Bir kadın daha... hassastır.”

“Hassas olabilirim.”

Güldüm. Yüksek sesle. “Hayır, olamazsın.”

“Daha önce hassas değil miydim?” Yüzüyle ıslak saçlarını boynumdan uzaklaştırıp bana sokuldu. “Arabada?”

“Hassas bir işkenceydi,” diye fısıldadım, beni oradan, çenemin hemen altından öperken başımı arkaya yatırdım. “Acımasısın.”

“Hoşuna gitti.”

“Belki de çok fazla seks yapıyoruz,” dedim kısık sesle.

“Bence gayet normaliz.”

Benden bir kahkaha daha kaçtığında elini tekrar dudaklarımın üzerine bastırdı.

“Normal muhtemelen yanlış kelime.” Boynumu yaladı, dilini boynum boyunca gezdiriyordu. “Biz birbirimize uyuyoruz, Savage. Senle ben.”

“Berbat durumdayız,” diye mırıldandım elinin altında. Parmağını ağzımın etrafında sıkarak nefes almamı zorlaştırıyordu. “Whit.”

Parmakları boğazıma kenetlenene kadar elini yüzümden aşağıya doğru kaydırды. Başparmağı bastırıyor, bana gücünü hatırlatıyordu. Fiziksel ve duygusal olarak üzerimde kurduğu hâkimiyeti. “Bir süredir bunu yapmamıştım.”

Kalbim korkuyla çarpıyordu. Beklentiyle. Vücudumu kaydırдыm, su küvetin kenarlarına çarpıyordu. “Bana zarar verme.”

“Asla yapmam. Sadece hoşuna gittiğini bildiğim zaman seni incitirim.” Gerginlik belli belirsizdi. Hızlı hareket etmiyordu. Parmakları hafif bir baskı uyguluyordu ama daha fazlasını yapabileceğini biliyordum. “Sanırım bundan hoşlanıyorsun.”

Gözlerimi kapalı tuttum, gümbür gümbür atan kalbime, arkamda beni çevreleyen bedeninin hissine odaklandım. Diğer eli göğsümden inip bacaklarımın arasına girdi, parmaklarını kıvrımlarıma kaydırmadan önce sadece bir anlığına beni orada kavradı, dokunuşu sertti. Heyecan vericiydi.

Bir sahiplenişti.

“Bu gece herkesin sana nasıl baktığını gördün mü? Monty ile birlikteyken?”

Başımı salladım, gözlerim kocaman açıldı. Ateşe baktım, alevler dans ediyor, odunlar yoğun ısıdan çatırđıyor, yarılıyordu.

“Lanet bir kraliçe gibi görünüyordun,” diye mırıldandı, sesi gur-ur doluydu. “Bu yüzden seni sahiplendim, Savage. Benim olanı başkasının almasını istemedim. Benim kraliçem. Sen bana aitsin.”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Sahiplenici sözleri vücudumda bir sıcaklık şeridi oluşturunuyordu. “Peki ya Monty?”

Kulağıma derin bir kıkırdama sesi geldi. “O bir tehdit değil. Sen konusunda ona güvenebilirim.”

“Erkeklerden hoşlandığı için mi?”

“Heteroseksüel olsaydı bile sana dokunmazdı. Kime ait olduğunu öğrendikten sonra olmazdı.”

“Ben bir nesne değilim, Whit. Ben bir insanım. Beni öylece sahiplenemezsin,” dedim, biraz da kendimi savunmaya karar vererek. Sahiplenmesi baş döndürücü bir şey olsa da.

Daha önce kimse beni alenen sahiplenmemiştii, en azından hiçbir erkek. Ben genellikle küçük, kirli bir sırdım. Whit bile beni saklamıştı, gerçi ben de yaptığımız şeyi gizli tutmak istiyordum.

Artık öyle değildi. Bu gece o odada olan herkes Whit Lancaster’la birlikte olduğunu biliyordu. Ayrıca ben bunu umursayacak enerjiyi toplayamıyordum.

“Mmm, işte burada yanıyorsun.” Burnuyla yüzümü okşuyordu. Parmaklarını boğazımda daha da sıkarken başparmağını klitorisime sıkıca bastırdı. “Sen zaten sahiplenildin. Seni elimden gelen her şekilde ele geçirdim.”

Eli kadınlığımı okşarken kolu suyu karıştırıyordu. Küvetin içindeki su çalkalanıyor, üstten yere dökülüyordu. Bacaklarımı, dar küvette mümkün olabilecek kadar geniş bir şekilde açtım. Daha fazlasını istiyordum. Parmaklarını içimde istiyordum.

Onu içimde istiyordum.

“On dört yaşından beri sana sahibim,” diye fısıldadı, sesi karanlıktı. İçimde derinlere gömülü tüm karanlık şeyleri canlandırıyordu. “O geceden beri aklımdasın, biliyorsun. Bana musallat oldun. Başka hiç kimse seninle boy ölçüşemez.”

İtirafı karşısında kalbim duracak gibi oldu, ciğerlerimdeki tüm nefes kurudu. “Ne?” Nefes nefese kaldım.

İtirafında tereddüt bile etmedi. “Bu doğru. O gece bunu sende gördüm. Ruhun benimkiyle eşleşti,” diye itiraf etti boğazımı bırakırken. “İlerle.”

Ondan uzaklaştım, omzumun üzerinden ona sorgulayan bir bakış gönderdim. “Anlamıyorum.”

“Küvetin kenarından tut.” Beni nazikçe itti, ellerim kavisli mermer kenarı kavrayarak öne eğildim. Hızlı bir hareketle ayağa kalkıp aletini içime kaydırды, pozisyonumuz beni daha da derinlemesine doldurmasına yardımcı oluyordu. Vücudumun içine tam olarak oturduğu anda bir inilti beni terk etti ve bir an öyle kaldık. Su çalkalanıyordu, birbirine bağlı bedenlerimiz tamamen hareketsizdi. Üzerimde yükseliyor, bana hükmediyor, üzerimde tam bir kontrol kuruyordu.

Bir şey söylemesini, bir şey yapmasını beklerken nefesim kesildi, heyecanım damarlarımda köpürüyordu.

“Bazen senin gerçek olmadığını düşünürdüm. Bu kadar mükemmel olamazdın,” dedi yavaşça hareket etmeye başlarken, tekrar içeri itmeden önce kendini neredeyse tamamen bedenimden çekti. “Ama sen gerçeksın. Sanki benim için yaratılmış gibisin.”

Ben de onun için aynı şeyleri hissediyordum. Sanki sadece benim için yaratılmış gibi.

Gürültülü bir patlama sesinin ardından giderin şırıltısı duyuldu. Bir şekilde tapayı bıraktığında küvetteki su yavaşça azalmaya başladı. Ellerini kalçalarıma koydu, bir elini kaldırıp parmaklarını kıcımda gezdirmeden önce beni dikkatlice konumlandırdı. Yukarı, aşağı, hızı yavaş ve sabitti, beni en çok istediği yerde oyalanıyordu.

“Bu pozisyondayken bana karşı çok açıksın.” Parmağını yavaşça kıcıma soktuğunda nefes aldım, kaslarım geriliyordu. “Rahatla.”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Deniyordum ama denemeye başladığından beri en fazla bu kadar ileri gidebilmişti, kendimi çok dolu hissediyordum. İçimde onun aleti, artı parmağı. Bu çok fazlaydı.

Bu yeterli değildi.

“Şu anda tenin parlıyor,” dedi neredeyse kendi kendine. “Tamamen ıslak ve pürüzsüz. Tanrım, şu hâline bak.”

Başımı çevirip omzumun üzerinden onu inceledim, erimiş bakışları benimkilerle buluştu. Gözleri çok karanlıktı. Bir fırtına gibiydi. Ağzı kırmızı, yanakları pembeleşmişti ve gülümsüyordu, aynı anda kalçalarını yukarı doğru itiyordu.

İçimde öyle bir noktaya dokunuyordu ki yıldızları görüyordum.

Bir kez daha öne doğru bakıp küvetin kenarını tüm gücümle kavradım, su yavaşça alçalıyordu. Beni tamamen açığa çıkarıyordu. Bir manzara gibi görünüyormuş olmalıydım ama umurumda değildi. Tek odaklanabildiğim Whit’in aletinin içime girip çıkarken yarattığı sürtünmeydi. Parmağı kısa süre sonra kıcımda aynı ritmi takip etti. Ona karşı hareket ediyordum. Dizlerim kaygan mermere karşı kayıyor, küvetin kenarına çok sıkı yapıştığımdan parmaklarıma kramp giriyordu.

Whit beni sertçe becerdi. Homurtuları odayı dolduruyor, ıslak tenimiz ritmik bir şekilde birbirine çarpıyordu. Dizlerimi açtığımda parmağı daha derine battı, ona karşı eğilirken dişlerimin arasından bir inilti kaçtı.

Whit’in ağzından her biri iğrenç olan bir dizi küfür döküldü. Tüm vücudum yanarken beklenti kaslarımın gerilmesine sebep oluyordu. Hemen kenarda duran o lezzetli doruk noktasını bekliyordum.

Sonra gitti. Hem aletini hem de parmağını bedenimden çıkardı. Şok içinde onun aceleyle küvetten çıkıp önümde durmasını izledim. Yolda bir yerde bir havlu buldu, bana doğru uzattı. “Hadi. Çık dışarı.”

Dediğini yaptım, küvetten çıkarken neredeyse düşüyordum, vücudum çok zayıftı. Tanrı'ya şükür, elimi tutup beni dışarı çıkardı.

Bacaklarımın arası ağrıyor, kığım yanıyordu. Yine de ona gidip beni devasa, kalın havluya sarmasına izin verdim. Bana sarılıyor, elleri vücudumun her yerinde dolaşüyor, havluyu tenime sürtüyor ve beni kuruluyordu. Ağzını alnıma bastırdı, bu jest o kadar tatlı, o kadar beklenmedikti ki neredeyse ağlamak istiyordum.

Bu gece tam bir çelişki içindeydi. Anlamadığım biriydi.

Havluyu vücudumdan çıkardıktan sonra, "Hadi yatak odasına gidelim," dedi Whit. Uykum beni ele geçirmekle tehdit ederken sadece başımı sallayarak cevap verebildim. Onun benimle ilgilenmesi çok iyi hissettiriyordu. Tam da ihtiyacım olan şeydi.

Whit elimi tuttu, beni banyodan çıkarıp devasa yatağına götürürken parmaklarımızı birbirine geçirdi. Başka bir şömine daha vardı; ateş kükrüyor, alevler yüksekleri yalıyordu. Onları izlerken, Whit arkamdan gelip kollarını belime doladığında titredim.

"Yatağa yat," derken ses tonu alçaktı. Emrediciydi. "Ellerinin ve dizlerinin üzerine. Sana bakmama izin ver."

Trans hâlinde ne derse yapıyordum. O anın içinde kayboldum. Gecenin büyüüne kapıldım. Komodine gitti, çekmeceyi açıp bir şişe kayganlaştırıcı çıkardı.

Kapağı açıp parmaklarına berrak damlacıklar sıkmasını izlerken ağzım kuruyordu. Parmaklarını birbirine sürtüyor, yapışkan sıvı parmaklarını açtıkça parmaklarının arasına doluyordu.

Arkama geçti, parmakları tereddüt etmeden kalçamın arasına girdi ve beni orada okşadı. Dokunuşu son derece nazikti, gözlerimi kapatıp kendimi rahatlamaya zorladım. Kendime bunun iyi hissettireceğini söyledim.

Ona güvenebileceğimi.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Bacaklarını daha geniş aç,” diye teşvik etti. Emrettiği şeyi yaptığımda, bir inilti onu terk etti. “Tanrım, her şeyi görebiliyorum.”

Okşuyordu. Alay ediyordu. Parmakları derine, daha derine bastırıyordu. Ta ki işaret parmağının ucunu kıcıma sokup orada bırakana kadar. “Acıyor mu?”

“Hayır,” diye fısıldadım.

Saatlerce kıcımla oynadı. Bir parmağını sokuyordu. Sonra iki. Bir noktada, vücudumun altından kayarak kadınlığımı yaladı, klitorisimi emdi, beni boşalttı. O zamana kadar üç parmağını içime soktu. Tekrar klitorisimi emdi, parmakları vücuduma girip çıktı ve saniyeler içinde bir kez daha doruğa ulaştım. Yüzüne boşalırken kığım parmaklarının etrafında sıkıca kenetleniyordu.

“Aletimin etrafında hissetmek istediğim şey bu,” dedi Whit, bir kez daha arkamda olacak şekilde pozisyonunu değiştirirken sesi boğuklaşıyordu. Bir kapağın açıldığını duydum, daha fazla kayganlaştırıcı fışkırttığını söyleyebilirdim. Belki de aletine sürüyordu?

Kıcımı soğuk sıvıyla kapladığında içimde bir sarsıntı oldu.

“Acırsa durmamı söyle,” dedi, aletinin başını tam kıcıma dayayarak. Sesi istekli geliyordu. Heyecanlı. “Bana zaten açıksın.”

Aletini bana sürttü, ben de bu lezzetli his karşısında usulca inledim. Tanrım, çok büyük hissettiriyordu. Üç parmaktan daha büyüktü. Sığacak mı bilmiyordum. Sığmasını istiyor muydum bilmiyordum.

Ancak o ısrarcıydı. Ayrıca çok sabırlıydı. İsteddiği şey buydu, bu yüzden acele etmeyecekti. Tamamen geri çekilmeden önce aletinin sadece başını içime sokarak ovdu ve kışkırttı. Kaçınılmaz istilayı beklerken ağzım kuruyordu ama o kadar yavaş yapıyordu ki, ben ne yaptığını anlamadan yarısına kadar girmiş oldu.

“Siktiiiiiiiiiiiiiir.” Yavaşça içeri iterken, kelimeyi en az beş hecede çıkardı. Başımı eğdim, zor nefes alıyordum. Bedenimle zihnim şoktaydı.

Kıçımdaydı. Ayrıca Tanrım, hareket etmeye başladığında?

Acıtıyordu. Ancak zevkli bir sızıydı. İlk başta ritmini bulmakta zorlandım, bunun tek sebebinin çok sıkı oturması olduğunu varsayabilirdim. Yerimde kalmaya çalışıyordum ama kollarım yorularak titremeye başladı. Whit duraksayıp üzerime eğildi. "Yukarı kaldır," dedi sesi sertleşerek.

"D-Dur. Ne?" Öne doğru uzanırken ona baktım, elleri bedenimi zahmetsizce dik bir pozisyona çekerken benimkileri buldu.

Aletini garip bir açıyla bükebileceğimi düşünmüştüm ama bu onu vücudumun daha derinlerine göndererek acıyı biraz olsun hafıfletti. Sırtım onun önüne yapıştı. Etrafımda uzanıyordu, parmakları klitorisimi bulduğunda daireler çizerek ovdu.

"Lanet olsun, Summer," dedi, sesi acı içindeydi. Zevk içinde. "Çok ıslaksın. Ayrıca çok iyi hissettiriyorsun."

Güçlkle hareket edebiliyordum. Sadece beni tekrar tekrar kendine çekerken, tekrar tekrar içime girerken verdiği cezaya katlanabiliyordum. Yumuşak homurtuları sessiz odayı dolduruyordu. Tenimizin tokat sesleri, benim nefes nefese kalışlarım... Bu çok fazlaydı. Yeterli değildi.

"Ne kadar iyi bir kız," diye mırıldandı parmaklarıyla benimle oynarken, klitorisimi o kadar sert ovuyordu ki acı içinde haykırdım. Orgazm içime çarpıyor, nefesimi, düşüncelerimi, her şeyimi çalıyordu. Vücudum titremelerle tükenmeden önce tamamen hareketsiz kaldım, kıçım onun aletinin etrafında sıkıca kasılıyordu.

Boğuk bir çığlıkla boşaldım. Sanırım orgazmım onu şaşırttı ve onun da boşalmasına neden oldu. Sıcak sıvı selini hissediyordum, kıçımda çok yabancıydı. Hızla çekildi, menisi içimden yatağın her yerine damlıyordu.

"Tanrım. Sen bir manzarasın." Bana dokundu. Parmaklarıyla döllerini topluyor, kıçımın her tarafına yayıyordu. "Dağınık. Seksi. Kahretsin, hâlâ sertim."

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Islak noktadan uzaklaşarak yatağın üzerine yığıldım, tüm vücudum yorgunluktan güçsüz düşüyordu. “Daha fazla yapamayacağım,” diye fısıldadım, gözlerimi kapatıp yüzümü yatağa gömerken. Kemiklerim yorgundu. Zihnim bomboştu.

Yataktan kalktı, sessizce beni izlediğini hissedebiliyordum. Hareket etmedim. Hiçbir şey söylemedim, o da söylemedi.

Dakikalar sonra banyoda hareket ettiğini duydum. Tuvalet sifonu. Musluk akıyordu. Sonra geri döndü, vücudu yatağın eğilmesine neden olurken bana uzandı. Ellerini belime koyup beni kendine çekti.

“Seni temizleyeceğim,” diye mırıldandı, kıcıma sıcak, nemli bir bez koymadan hemen önce. Kalın, kuru bir havluyla beni nazikçe ovalamadan önce vücudumu yıkadı, üzerimdeki son meni parçasını da temizledi. Şımartılmaya ve bakılmaya ihtiyaç duyan bir bebek gibi hiçbir şey söylemeden öylece uzandım.

Tekrar yataktan uzaklaştı, şüphesiz el beziyle havludan kurtuluyordu. Sonra geri döndü. Sözsüz bir şekilde beni çevirdi, yatağa tırmanıp bana katılmadan önce yorganı gevşek bedenimin üzerine çekti.

Nefesimi tutarak bana dokunmasını bekledim. Ya da sadece iyi geceler demesini. Vücudu o kadar hareketsizdi ki, nefes alıp almadığını bile merak ediyordum.

“Canını yaktım mı?” diye sordu sonunda, sesi sertti. Havada bir törpü gibiydi.

“Hayır.”

Whit yüzünü bana dönecek şekilde yuvarlandı. Alevlerin ışığında güzel yüzünü seçebiliyordum. “Bana yalan söyleme, Summer.”

Bana ilk adımla seslenmesini tercih ederdim. O an birden daha yoğun bir hâl aldı. Daha samimi. “Yalan söylemiyorum. Hoşuma gitti. Beni boşalttın, değil mi?”

“Yine de... Sanırım seni incittim. Hayır, seni incittiğimi *biliyorum*.” Bana doğru uzanarak beni kollarına çekti, böylece uzun, sert vücuduna bastırıldım. Başımı göğsüne yaslayıp kalp atışlarının sesinin tadını çıkardım. “Bunu daha önce hiç yapmadım.”

“Neyi yapmamıştın?” diye sordum uykulu bir şekilde.

“Anal. Sen benim ilkinsin. Bu şekilde birlikte olmak istediğim tek kızsın.” Kollarını bana doladı. “Bunu mahvetmek istemedim.”

Onun itirafı bana bir şeyler yapıyor, kendimi havadan daha hafif hissetmemi sağlıyordu. Yüzüyordum. Ağırlıksızdım. Başımı arkaya eğdim, dudaklarımı büzdüm. Öpücüğü için sabırsızlanıyordum. “Berbat etmedin.”

Sanki buna ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi beni öptü. Belki onun da ihtiyacı vardı. “Uyumalıyız.”

“Ben-”

“Kal,” dedi sözümü keserek. “Benimle uyu.”

Bunu ikinci kez yapıyorduk, bu beni sarstı. O beni sarstı. Aramızda neler olduğunu bilmiyordum. Neden bu kadar uyumlu, düşünceli davrandığını anlamıyordum. Bu heyecan vericiydi.

Korkunç bir şeydi.

Ancak bir şeyin farkındaydım.

Tamamen savunmasızdım. Ona ve onun isteklerine karşı zayıfım. Onun ihtiyaçlarına. O bunu biliyordu. Bana tamamen hükmediyordu. Bedenimle ruhuma.

Kendimi içinde bulduğum bu durum dehşet vericiydi.

BÖLÜM 39

WHIT

Summer'ın çıplak vücudu benimkinin üzerine yayılmış hâlde uyandım.

Sabahları her zamanki gibi serttim ama onun yatağında olması sayesinde daha yoğun hissediyordum. Üstümdeydi. Yumuşak kadınlığı kalçama bastırıyordu.

Onu becermeyi reddediyordum. Ya da ona cinsel bir şekilde dokunmayı. Dün gece onu sınırlarına kadar zorlamış, vücudunu elimden gelen her şekilde kullanmışım.

Bir bakıma ben de sınırlarımı zorlamışım.

Dikkatlice onu benden ayırdım, yataktan çıkıp işemek için doğrucu banyoya gittim. Kalkmış aletim bunu neredeyse imkânsız kıldığından, başka şeyler düşünmeye çalıştım. Sıkıcı şeyler. Okul. Buraya gelmek. Ailemin bana karşı hissettiği sonsuz hayal kırıklığı.

Aletim biraz söndü.

Duşu açıp içine atladım, buz gibi soğuk su tenime çarpıyordu. Sonunda ısındığında kendimi çabucak yıkadım. Çıkıp kurulandım.

Dışlerimi fırçaladım. Aynadaki yansımamı incelerken, kendime ve dün gece Summer'a nasıl davrandığıma kızgınlık duydum. Tenimin altına işliyordu. Ben onu tüketene kadar kendini oraya gömüyor, ben de onu dışarı atamıyordum. Hayır, dün gecedен sonra her şeyi daha da kötüleştirdim.

Peşinden koşmak, Monty ile sanki kazandığım değerli bir eşyaymış gibi onun için kavga etmek, partide alenen ona sahip çıkmak... Eminim bizim hakkımızda konuşuyorlardı. Benim hakkımda. Kim olduğunu merak ediyorlardı. Anlamak için fazla araştırmaya gerek yoktu.

Sonrası cehennem olacaktı. Bundan emindim.

Şu anda, dün geceki davranış zahmete değermiş gibi geliyordu. Her ne sebeple olursa olsun, ona karşı koyamadım. Onu her şekilde istedim. Her fırsatta onu becerdim. Dün gece üç kez mi boşalmıştım? Dört mü? O daha çok gelmişti.

O bir uyuşturucuydu, ben de umutsuzca bağımlıydım.

Banyodan çıktığımda onu yatağın ortasında oturmuş, yorgana sarılmış, koyu renk saçları darmadağın hâlde buldum. Bu soğuk, gri sabahta çok güzeldi. Sıkıcı havanın içinde canlı bir renk noktasıydı. Ne zaman değildi ki? Düzgün omuzları sergilenirken pembe ağzı kabarmış, gözleri de uykudan -ya da uykusuzluktan- şişmişti. Yüzündeki yorgunluğu görebiliyordum, bu çok açıktı. Yine de onu çarpıcı buluyordum.

Aletim kıpırdıyordu. Çıplak olduğumu hatırlayarak aşağı baktım.

“Birileri beni gördüğüne sevinmiş.”

Onun yanıtı beni gülümsetti ama sonra bu kadarını yapmamam gerektiğini hatırlayıp kaşlarımı çattım.

Ancak gülümsememi gördüğünde gözleri genişleyip zevkle dans etti. Elini uzatarak beni çağırdı. “Yatağa geri dön.”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Ailem kahvaltı için beni aşağıya çağırarak.” Bu zayıf bir bahaneydi. Ailemin masada olmadığını neredeyse garanti edebilirdim. Saat dokuzu çoktan geçmişti. Güneşle birlikte doğuyorlardı; ikisi de birbirine benziyordu ama birbirleriyle uğraşmak istemiyorlardı.

Surat astı. “Lütfen?”

Pes ettim, ona gittim. Onu kollarıma aldım. Onu anlamsızca öptüm. Ne halt ediyordum ben? Kızlar benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. İnsanlar benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Ona değerli, kırılgan bir şeymiş gibi davranıyordum. Oysa genelde ona korkunç bir isim takar, aletimi yalamasını talep ederdim.

Denemeye karar verdim.

Parmaklarımı ensesindeki saçlarına geçirip ağzını benimkinden çektim. “Ağzını üzerimde istiyorum.”

Gülümsemesi şımarıktı. “Ağzım senin üzerinde.”

“Aletimin üzerine,” diye düzelttim, sırtımı süslü yatak başlığına dayayıp arkama bir yastık sıkıştırırken gitmesine izin vermedim. “Ağzına boşalmak istiyorum.”

Nefesi hızlanırken göğsü hızla inip kalktı. “Bu normal bir sabah isteği mi?”

“Seninleyken-” Bu cümleyi tamamlamamak için dudaklarımı kenetledim. “Yap şunu.”

Ses tonum sertti. Kabaydı. Tatlı konuşmalar ve şefkatli jestlerle geçen son birkaç geceden sonra, kim olduğumu hatırlamam gerekiyordu. Onun kim olduğunu. O da hatırladı. Bunu tepkisinde görüyordum. Ne kadar uyumlu oluyordu.

Yatakta aşağı doğru kaydı, parmaklarım saçlarında gevşeyerek harekete izin verdi. Ağzı aletimin üzerinde gezinirken, bakışları benimkilerle buluştu. “Duş aldın mı?”

Başımı salladım. Dilimi dudaklarımda gezdirdim. Henüz duş almadı, gerçi onu temizlemiştim. Ancak dün gece aletimi kıcına sokmuştum, o yüzden neden sorduğunu anladım.

Summer başını eğdi, saçları öne düşerek görüş alanımı kapattı. Dudakları aletimin ucuna değdi. Kısa bir öpücüktü. Dili kucaklıyor, ön sıvıyı yakalıyordu.

Bir inilti beni terk etti. O ağzıyla tam bir uzmandı.

İnce parmakları tabanı sıkıyor, ağzını aletimin başında çalıştırırken beni yavaşça kaldırıyordu. Öne uzanıp saçlarını yakaladım, izleyebilmek için perdeyi geri çektim. Görülmeye değer bir manzaraydı. O beni yutarken aletim ağzını dolduruyor, çıplak vücudu benimkinin üzerinde sallanıyordu. Her sabah güne böyle başlayabilirdim, hiç şikâyetim olmazdı. Hayatımda bir kez olsun neşeli bir beceren olurum.

Hepsi onun sayesindeydi.

Beni sınıra yaklaştırması için fazla bir şey gerekmiyordu. Tanıdık sıkışma dakikalar içinde başladı. Tüm vücudum geriliyordu, özellikle de omurgamın dibinde. Bacak aramın derinliklerinde.

“Bacaklarını aç,” diye fısıldadı, ben de merakla dediğini yaptım. İzliyordum.

Summer kayarak kalçalarımın arasına girdi. Eli hâlâ aletime sarılı şekilde başını eğip testislerimi yalıyor ve dilinin değdiği her yerde ateş gibi bir sıcaklık bırakıyordu. Daha aşağıya inip altlarını yaladı. O kadar yasak bir yeri yalıyordu ki, onun bu cüretkâr hareketi karşısında keskin bir nefes aldım.

Gövdemi otomatik olarak öne eğerek ona daha iyi erişim sağladım. Kıcımın etrafını yalıyor, kıcımla aletim arasındaki deri çıkıntısı, bana her dokunduğunda alev alev yanıyordu.

İnledim, gözlerimi kapatıp kendimi onun ağzının hissine kaptırmak istesem de benim için yaptığı şovu kaçırmak istemiyordum. Şu anda yaptığı şey çok kötü hissettiriyordu. İğrenç.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Çok ateşli.

Boştaki eliyle orama dokunuyor, kıcıımı okşuyordu. Oraya sıkıca bastırıyordu. Tıpkı dün gece ona yaptığım gibi. Parmakları aletimin etrafını sıkıca sararken, agresif dokunuşu sayesinde aletim neredeyse kızgın mor bir renge bürünüyordu. Nefesim kesildi. Tüm vücudum hareketsizleşiyor, ağzı yaklaştıkça beklenti damarlarımı yalıyordu.

Doğrudan temas kurduğu dili kıcıımın her santimini kaplıyordu. Bir çılgılla boşaldığımda meni fişkırdı, sanki lanet bir gayzermişim gibi. Sonsuz bir döl, yatağın her tarafına akıyordu. Her tarafıma. Kıcıımdan çekildiğinde gülümsemesi soluktu. Parmakları hâlâ aletimi boğarken, bana yaptıklarından sonra sakinleşmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum.

Bu sadece bir orgazm değildi. Dini bir deneyimdi.

Beni incelerken gülümsemesi kibirliydi. Şu anda kesinlikle kraliçe oydu, ben de onun alçakgönüllü, titreyen hizmetkânydım. Savunmasızdım. Sarsılmıştım. “Kendini berbat ettin.”

Kendi sözlerim bana geri savruldu. Sadece ona bakabiliyor, sesimi bulamıyordum.

“Ayrıca çok kolay geldin.” Bir siren gibi gülüyordu. Kendi kişisel işkencem gibi. “Birileri kıcının yalanmasından hoşlanıyor.”

“Kıcıımı yalamaktan hoşlanan küçük, pis bir fahişe tanıyorum,” diye karşılık verdim, bunu bir iltifat olarak algılayacağını bilerek.

Sözlerim karşısında adeta parladı. “Duş almam gerekiyor.”

“Sana katılacağım.”

“Az önce almadın mı?” Kaşlarını kaldırdı.

“Bana bak.” Kollarımı iki yana açtım, sonunda yumuşayan aleti-mi bıraktığında içimden bir homurtu çıktı. “Dediğin gibi berbat hâl-deyim.”

“Kesinlikle öylesin. O zaman bana katıl.” Yataktan kaydı, uzun, zarif uzuvları bana hareket hâlindeki bir sanatı hatırlatıyordu. “Ben seni yıkayacağım, sen de beni yıkayabilirsin.”

“Önce seni yıkayacağım.” Banyoya dalarken peşinden gittim, elim mükemmel kışına uzandı ve yuvarlak bir tarafına bir tokat attığımda ses fayanslarda yankılandı. Cıyıkladı.

Homurdandım.

Ne halt ediyordum ben?

BÖLÜM 40

SUMMER

Bir şeyler gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyorsa, genellikle gerçek değildi. Ayrıca Whit'le benim aramda gelişen şey kesinlikle ortaya çıkmayı bekleyen bir yalandı. Haftayı Lancaster malikânesinde birlikte geçirdik, mümkün olan her yerde gizlice kaçıp her odada, müsait olan her yüzeyde oynastık. Bu hiç kolay değildi. Çok fazla oda vardı. Gizlice kaçmak için çok fazla yer. Ancak o ısrarcıydı. Beni her yerde beceriyordu. Yapabildiği her şekilde. Uyluk kaslarım sürekli geniş açıldığından ağrıyordu. Öpüşmekten ve sakso çekmekten ağzım acıyordu.

Ancak şikâyet etmiyordum.

Bu evde çok fazla insan olduğunu düşünürsek, etrafta gizlice dolaşmamız çok zordu. Hizmetçiler, her yerdeydi. Personel. Asistanlar. Ebeveynler. Sylvie. Spencer.

Michaelsların partisine gelen Spencer, Sylvie'yi eve getirdikten sonra bir daha da gitmedi. Aileleri Spencer'in gelişine gözlerini bile kırpmadı. Her şey "Sylvie bir arkadaşını getirdi, Whit de öyle yaptı" adı altında açıklandı, bu da tamamen saçmalıklı.

Ben Whit için buradaydım. Spence de Sylvie için buradaydı.

Arkadaşımı nasıl terk ettiğimi her düşündüğümde suçluluk duygusuna kapılıyordum ama o bana bu konuda konuşma fırsatı vermiyordu. Benden kaçıyor. Ne zaman birbirimizin yanında olsak beni görmezden geliyor, tüm dikkatini Whit'e, Spence'e ya da yakınında kim varsa ona veriyordu.

Asla bana değil.

Perşembe sabahına kadar. Şükran Günü. Sylvie'yi alt katta, devasa arka bahçeye bakan oturma odasında, birinin onun için yaptığı *latte*'yi yudumlarken buldum.

Gerçek prenses. Geleceğin kraliçesi. Ah, Lancaster olmak böyle bir şeydi. Her şeyin sizin için yapılması, sizin için planlanması, böylece parmağınızı bile kıpırdatmanıza ya da düşünmenize gerek kalmamasıydı.

"İşte buradasın," dedim neşeyle odaya girerken. "Ben de seni arıyordum."

"Ah?" Sesinin temkinli olması duraksamama neden oldu. "Abimi aradığını düşünmüştüm. Yoksa bütün hafta sürekli seviştikten sonra sonunda birbirinizden bıktınız mı?"

Sözleri tokat gibi geldi. Yanına gittim, onun karşısındaki sandalyeye oturdum. "Bana kızgınsın."

"Tabii ki sana kızgınlım. İlk önce benim misafirimdin." Bir omzunu silkti. "Sana ihtiyacım olduğunu söyledim. Yanımdan ayrılmanı istemediğimi söyledim, sen de ayrıldın. Benimle neden geldiğini biliyorum, Whit'le vakit geçirmek için."

Suçluluk duygusu ağır, ıslak bir battaniye gibiydi. Üzerime çöküyor, beni yorgun düşürüyordu. "Özür dilerim. Gerçek niyetim bu değildi. Whit'le ben bir şekilde ayrıldık-"

"Whit'le senin ne yaptığınız umurumda değil. Ya da yapmadığınız. Gerçi hizmetçilerden duyduğum dedikodulara bakılırsa ikiniz her

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

şeyi yapmışsınız.” Bana bir bakış gönderdi, üst dudağı tiksintiyle kıvrılıyordu. “Hepsi senin hakkında konuşuyor, biliyorsun. Sanırım her gün döl lekeli çarşafları değiştirmek kızgınlık yaratıyor.”

Beni utandırmasına izin vermeyi reddediyordum. Savunma durumuna geçmek yerine sessiz kaldım. Beni incelerken bana abisini hatırlatıyordu, sonunda iç çekene kadar beni süzdü.

“Beni bu cehennem çukurunda tamamen yalnız bıraktığın için yeniden strateji belirlemem gerekti. Bu yüzden Spence’i bizimle kalmaya ikna ettim. Tatil için bir şey yapacakmış gibi gözüküyordu. Şehirde kalsaydı muhtemelen çok fazla kokain çeker, çok fazla özenli modelle yatar,” dedi Sylvie acı bir şekilde. Yine de bir şey söylemedim, henüz seks yapıp yapmadıklarını merak ediyordum.

Sanırım yapmamışlardı.

“Whit çok bunaltıcı, anlıyorum. Ayrıca duyduğuma göre sana *sırılsıklam* âşık olmuş,” dedi Sylvie, mağrur bir ses tonuyla.

Kaşlarımı çattım. “Ne duydun?”

“Leighton’ın partisinde dedikodu havada uçuşuyordu. Herkes Monty’yle Whit arasındaki o tuhaf tartışmaya tanık oldu,” dedi Sylvie, burnunun ucuyla bana bakarak. “Monty’yi nasıl bu kadar çabuk kendi tarafına çektin?”

“Beni, aletini yalamaktan hoşlanan tanımadığı bir sporcuyla kaçmak yaptıktan sonra ağlarken buldu,” dedim ona dürüstçe.

Sylvie bir kahkaha patlattı, bunu duymak bana umut verdi. “Monty’nin bunu söylediğini duyabiliyorum. Ty Peters olduğuna eminim. Erkeklik konusunda o kadar aşırıya kaçıyor ki, arada sırada ağzına bir penis almaktan hoşlanması beni hiç şaşırtmaz.”

Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, bunun bir önemi de yoktu. Sylvie’nin duygularını nasıl incittiğimi, onun affına ne kadar çok ihtiyacım olduğunu unutamıyordum. O bana karşı hep nazikti. Lancaster Koleji’nde bana karşı nazik olan tek kişiydi.

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için nefret ediyorum,” dedim ona, yumuşak bir sesle. “Seni incitmek istememiştim, Sylvie. Sadece-”

“Erkekler. Aynı anda hem sinir bozucu hem de harikalar. Öyle değil mi? Lütfen, konu seninle kardeşim olduğunda ayrıntıya gerek yok,” dedi Sylvie. “Yeterince duydum zaten.”

“Spence’le bu hafta nasılsınız? Birbirinizin arkadaşlığından keyif alıyor musunuz?” diye sordum konuyu değiştirerek.

“Keşke biz de sizin kadar eğleniyor olsaydık,” dedi dalgın dalgın, bakışlarında hayal kırıklığının titreşimini görmeden hemen önce. “Benden çok korkuyor.”

“Ne? Nasıl?”

“Kırılacağımdan korkuyor. Ben kırılanım, bilmiyor musun?”

“Her zaman ölmekten bahseden sensin,” diye hatırlattım ona.

İç çekerek ve *latte*’sinden bir yudum aldı. “Sanırım kazanamam.”

Narin fincandan yudumlamaya devam etmesini izledikten sonra bakışlarımı pencereye çevirdim. Güneşli bir sabahı ama rüzgâr ağaçları kırbaçlıyor, çılgınca sallanmalarına neden oluyordu. Uzakta duran iki erkek figürü gördüm. Benzer boylarda. Başları birbirine yakın eğilmiş. İlk başta Whit’le Spence olduğunu düşündüm.

Ancak hayır, Whit’le babasıydı.

Kaşlarımı çatarak bakışlarımı onlardan ayırdım, midemdeki ani yumruyu görmezden gelmeye çalışıyordum. Sessizce oturduk, Sylvie telefonunda geziniyor, kahvesini içiyordu. Whit’in babasıyla konuşmasını izlerken ben de tırnağımı çiğniyordum. Bu mesafeden yüzlerini göremiyordum ama ikisi de gergin görünüyordu. Bu beni korkutuyordu.

Kafamı çeviremiyordum, endişeyle doluydum. Babasının onun üzerinde büyük etkisi vardı. Tabii ki vardı. Augustus Lancaster güçlü bir adamdı, Whit de Lancaster soyadının vârisiydi. Babası ne isterse sorgusuz sualsiz yapacaktı.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“O bunu onaylamıyor,” dedi Sylvie birdenbire.

Whit bir adım geri attı, bu mesafeden bile kızgın olduğunu anlayabiliyordum. Vücudu kaskatı, ağzı açıktı. Sanki konuşmadan duramıyordu. Ya da bağılıyor bile olabilirdi. “Kim onaylamıyor?”

“Babam. Seni onaylamıyor. Whit’le birlikte olmanızı da kesinlikle onaylamıyor.” Sylvie’ye baktığımda beni izlediğini gördüm. Dudakları büzülmüş, gözleri kocaman olmuştu. “Arkadaşım olmanı da onayladığından emin değilim.”

Tedirginlik üzerime çöküyordu. “Ne diyorsun, Sylvie?”

Elindeki fincanı sandalyesinin yanındaki küçük masaya bıraktı ve gözlerinde acıma dolu bir ifadeyle bana baktı. “Ailem bu sabah kahvaltıda bana küçük bir ders verdi.”

“Ne hakkında?” diye sordum dikkatlice.

Omuz silkti. “Sen ve Whit. Ayrıca seni burada istemedikleri, her şeyi mahvettiğin hakkında.”

“Tam olarak neyi mahvediyorum?” diye sordum sesim titreyerek. Bu anı bekliyordum ama zaman geçtikçe, haftanın derinliklerine indikçe bu anı atlattığımı düşünmüştüm. Onaylamamalarını.

Ne aptaldım. Yanılmışım.

“Whit’in planlarını. Onun hayatını. Senin bunun bir parçası olmaman gerekiyor,” dedi Sylvie, sanki bu kadar basitmiş gibi.

Ne var ki, hayat basit değildi. Bunu herkesten çok o fark etmeliydi.

“Ailenin sana ne yapman gerektiğini söylemesinden bıkmadın mı? Her hareketini kontrol ediyorlar. On altı yaşındasın, Sylvie. Yuvadın ayrılmayı planlamıyor musun? Üniversiteye gitmeyi? Yoksa annen senin gelecek planlarında da söz sahibi mi?” diye sordum, ses tonum kibirliydi.

Beni incelerken gözleri kısılıyordu, işte o an bir hata yaptığımı anladım.

Çok ileri gitmiştim.

“Neden bahsettiğin ya da bu ailenin bir parçası olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Dünyanın değilse bile bu ülkenin en önemli ailelerinden biriyiz. Toplumdaki yerimiz sağlam ve bunun gözünü bize dikmiş aptal, şehvet düşkünü bir kız tarafından mahvedilmesine izin veremeyiz. Sen sadece sımrdaşım. Her zaman kenarda, pencereden özlemle bakan üzgün, küçük kız.” Sylvie küçümseyerek sırtıttı. “Tıpkı annen gibi, duyduğuma göre.”

Ona bakakaldım. “Sylvie...”

“Dur.” Bir elini kaldırdı. “Beni umursamıyorsun. Gerçekten önem-sediğini hiç sanmıyorum.”

“Bu doğru değil. Lancaster’da bana elini uzatacak kadar nazik olan tek kişi sendin,” diye hatırlattım ona. “Başka kimse benimle arkadaş olmak istemedi. Whit herkesi ikna etti-”

“Doğru. O herkesi senden nefret ettirirken, ben de onu kızdırmak için nasıl arkadaşın olabileceğimi düşünüyordum.” Gülümsemesi acımasızdı, bunun bir yalan olduğunu hissediyordum. Gerçekten arkadaşım olmak istiyordu, değil mi? Fincanını kapıp zarif bir yudum daha almasını izledim. “Bence kampüse biraz erken dönsen iyi olur. Mesela... yarın sabah ilk iş olarak?”

“Neden?” diye sordum inanamayarak. Whit’in burada olmasını diliyordum. Bizimle olmasını. Beni savunurdu, değil mi? Sylvie’ye kaltak gibi davranmayı bırakmasını söyler miydi?

Yapar mıydı?

Sylvie elindeki fincanı yakındaki masaya çarptı, sandalyesinde öne doğru eğilerek daralan bakışlarını bana yöneltti. “Dinle. Whit’le bir hafta yalnız kalabilmek için beni kullandın. Böylece onun için mükemmel kadın olduğunu düşünmesini sağlayabilirdin. Whit’in her zaman bundan daha zeki olduğunu düşünsem de belli ki senin

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

büyülü bir vajinan var çünkü tek düşünebildiği bu. Ayrıca şimdi, bir şekilde onu ailemizin savunduğu her şeye karşı çıkmaya ikna ettin.”

Ağzım açık, kendimi savunmaya hazırdım ama o konuşmaya devam etti.

“Annem senden nefret ediyor. Sana ailemizi parçalayan sürtüğün kızı dedi ve bunu böyle söylediğinde, Whit’le ne yaptığını gördüğümde. Whit’e. Hepimize...” Dudaklarım birbirine kenetleyip, beni tamamen küçümseyerek inceledi. “Ona katılmak zorundayım.”

Yığılmamak için dua ederek titrek bacaklarımın üzerinde ayağa kalktım. “Sylvie. Lütfen. Sen benim tek arkadaşımsın. Yemin ederim, seni Whit’e yaklaşmak için kullanmadım.”

“Beni kandırabilirdin,” dediğinde sesi tiksintiyle doluydu. Başını çevirip pencereden dışarı baktı. “Şu anda senden nasıl kurtulacaklarını planlıyorlar, umarım biliyorsundur. Annem seni akşam yemeğinde masada görmek istemiyor. Neye şükrettiğimizi konuşmamız gereken bir yemek. Annem bunu yasaklıyor.”

Yasaklıyor. Sanırım burası onun evi olduğu için taleplerini kabul etmek zorundaydım.

“İkinizin gerçek bir ilişki yaşayabileceğine gerçekten inanmıyordun, değil mi?” Sylvie bir kez daha bana baktı, bakışları araştırıyordu. “Ah, şu hâline bak. İnandın. Muhtemelen seni sürekli becermesinin bir *aşk* belirtisi olduğuna inanıyorsun.”

Tehdit eden gözyaşlarını gözlerimden uzaklaştırdım. Bunu yapamazdım. Ağlayamazdım. Ağlayamazdım. Ağlamayacaktım.

“Öyle değil,” dedi kesin bir dille. “Bunu daha önce de yaptın. Sen ilk değilsin. Kesinlikle sonuncu da olmayacaksın.”

Birbirimize baktık, Sylvie’nin yüz ifadesi çok soğuktu.

“Şu anda bana kimi hatırlatıyorsun, biliyor musun?” diye sordum, ses tonum aldatıcı bir şekilde yumuşaktı.

Sylvie kaşlarını kaldırdı. “Kim?”

“Lanet olası annen. Tıpkı onun gibisin, Sylvie.” Topuklarımın üzerinde dönüp odadan çıktım, koridorda aceleyle ilerlerken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu. Sylvie neden bu kadar soğuk davranmak zorundaydı bilmiyordum. Sözleri bıçak gibi kesiyor, beni mahvediyordu.

Bunların hepsi sahte miydi? Onun arkadaşlığı, Whit ile olan ilişkim. Hepsi sahte miydi?

Öyle olmalıydı.

Misafir kanadına çıkan merdiveni gördüğümde aceleyle oraya doğru koştum. Merdivenleri çıktım, tam yatak odama dönecekken birinin bana seslendiğini duydum.

“Summer. Seninle konuşmak istiyorum. Bir dakikan var mı?”

Buz gibi bir dehşet omurgamdan aşağı kaydı. Döndüğümde Sylvia Lancaster’ın karşımda durduğunu gördüm, geniş paçalı siyah pantolonuyla sağ omzuna iliştirilmiş simli çiçekli broşu olan yumuşak krem rengi kazağı içinde kusursuzdu. Bir *Chanel* parçası olduğuna emindim. Şık ve pürüzsüz sarı saçları iki kulağının arkasına toplanmış, dudakları kırmızıya boyanmıştı.

Kan rengi.

“Ben de tam odama gidiyordum-” diye söze başladım fakat gülümseyince duraksadım. Gülümsemesi dostça değildi. Hem de hiç değildi.

“Sadece birkaç dakikanı alacağım. Söz veriyorum. Lütfen.” Başını eğdi. “Salonumu görmek ister misin?”

Görmüştüm. Whit daha dün beni devasa masanın üzerine yaymış, hevesli parmaklarıyla iç çamaşırımı indirmişti. Kalçalarımı ayırmış ve ben iç çekip bir inilti çıkararak boşalana kadar beni yalamıştı.

“Evet. Lütfen,” dedim yorgun bir gülümsemeyle. Muhtemelen şu anda beni birkaç kelimeyle mahvedecek olan kadına sadece lütfen

diyebilirdim. Sylvie zaten zararını vermişti. Kendimi zar zor bir arada tutuyordum.

Sylvia beni salonunun çift kapısına doğru götürdü, birini açıp içeri girdi. Peşinden gittim, kapıyı kapatmaya zahmet etmediğini fark ettim. Bize hiç mahremiyet vermiyordu.

Sanırım söyleyeceklerini kimin duyacağı umurunda değildi.

“Lütfen. Otur.” Özenle işlenmiş bir sandalyeyi işaret etti, ben de yerleştim. Masasının arkasında dururken onu izledim, yüzünde hâlâ o hoş gülümseme vardı. “Bu hafta burada geçirdiğin zamandan keyif aldın mı?”

“Evet,” dedim başımı sallayarak, nereye varmaya çalıştığından emin olamadan. “Harika. Eminim Whit’in sana yaşattığı tur çok tatmin edici olmuştur.” Gülümsemesi hiç bozulmadı.

“Bana arazinin bir kısmını gösterdi, evet.”

“Özel, küçük turdan bahsediyorum. Seni becerebildiği her yerde becerdiği tur, değil mi?” Masasının üstünü işaret ederken ince kaşları kalktı. “Burası da dahil mi? Dün sana ne yaptı, humm? Seni becerdi mi? Üzerine mi indi? Ya da belki de onun aletini yaladın.” Korku yükseliyor, nefesimi çalıyordu. Ona bakakaldım, cevap veremiyordum.

“Ne yaptığınızı kimsenin görmediğini mi sanıyorsunuz? Bu evin her yerinde insanlar var, çoğu benim için çalışıyor. Neler olup bittiğini bana söylemediklerini mi sanıyorsun? Ne gördüklerini? Duyduklarını? *Kokladıklarını?* Biz kör değiliz, Summer. Seni görüyoruz. Ne yaptığınız çok açık,” dedi Sylvia.

Ona göz kırptım, beynim allak bullak olmuştu. Sylvie’nin birkaç dakika önce bana söylediklerinin aynısıydı. Hizmetçiler. Konuşuyorlardı. Her şeyi görüyorlardı. Bu kadına karşı davranışımı nasıl mazur gösterebilirdim? O haklıydı. Bu evin her yerinde sevişiyorduk. Karanlık köşelerde öpüştük. Birbirimize dokunduk. Gülüştük. Harikaydı.

Whit'in annesinin yaptığımız her şeyden haberdar olduğunu bilmek... yıkıcıydı.

Birlikte geçirdiğimiz zamanlara dair bilgileri her şeyi lekeliyordu.

"Oğlumun manipülasyonu artık sona eriyor." Sylvia öne doğru eğildi, masanın çekmecesini açtı ve içinden bir şey aldı. "Bunu buldum."

Günlüğüm gürültülü bir tokatla masasının ortasına düştü. Bakışlarım onunkilere kaymadan önce dehşetle ona baktım. "N-nereden aldın bunu?"

"Whit'in çantasındaydı. O senin günlüğün. İnkâr etme zahmetine girme." Günlüğü açtı, sayfaları karıştırdı, doğrudan arkaya gitti. En karanlık sırlarımın olduğu bölüme. "Paylaştığın tüm detaylar oldukça ilginç. Dinlemek ister misin?"

"Hayır," desem de beni görmezden geldi, onun yerine okumaya başladı.

Ölmeleri benim suçum. Yates'in odasından çıkarken mumu devirdim. Bana yaptıklarından sonra bunu bilerek yaptım. Özellikle bu gece çok acımasızdı. Korkunç şeyler söyledi. Beni becerirken bastırıyordu. Her dakikasından nefret ettim ama katlandım. Her itişinde içimde öfke yükseliyordu. Vücudum bana ihanet ettiğinde ve boşaldığımda hayal kırıklığı içinde ağladım. Ah, bunu nasıl da seviyordu. Tanrım, ondan nefret ediyorum.

Benimle işi bittiğinde, bana yaptıklarını babasına anlatacağımı söyledim ve o da güldü.

Güldü.

Ben de sessizce uzandım, yakında uykuya dalacağını biliyordum. Sonra uyudu. Çok tahmin edilebilir biri. Horlamaya başladığını duyar duymaz yataktan çıktım. İç çamaşırlarımı giydim, hâlâ gömleğim üzerimde olduğu için minnettardım. Artık herhangi bir ön sevişme ya

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

da beni soyma zahmetine girmiyor, doğrudan becermeye başlıyordu. Giyindikten ve bana ait olan her şeyi topladıktan sonra odadan çıktım.

Şifonyerin üzerindeki mumu bilerek devirdim.

Dumanı kokladığında uyanacağını düşündüm. Yangını söndürmek için hiçbir şey gerekmezdi. Yatağının başucunda kocaman bir su şişesi vardı. Onunla söndürebilirdi.

Hiç uyanmadı. Hepimiz uyurken yangın büyüdü. Ben bile uykuya daldım, öfkem beni bitkin bıraktı. Tükenmişim. Annemin beni çılgınca sarsmasıyla uyandım. Elimden tuttu ve beni neredeyse dışarı sürükledi. Yates'le Jonas hâlâ evdeydi. Onları orada bırakmıştık. İkisi de yataklarında öldü. Polis daha sonra bize dumandan zehirlendiklerini söyledi. Büyük ihtimalle hiç uyanmadılar, ne olduğunu hiç bilmediler.

Ama biliyordum.

Onları ben öldürdüm.

Sylvia bir eliyle günlüğü çarparak kapattı, beni incelerken gülümsemesi tehditkârdı. “Sana borcumu ödemeye tamamen hazırdım, biliyorsun. Hatta sana çok cömert bir meblağ için çek bile yazdım.”

“Asla kabul etmezdim,” dedim ona inançla.

“Artık bir önemi yok çünkü artık onu sana vermeme gerek yok. Bu kadarı yeterli.” Günlüğü havaya kaldırdı. “Bu evi hemen terk ediyorsun ve oğlumla bir daha asla konuşmayacaksın. Anlaşıldı mı?”

Kalbim hızla çarptı, nefes almakta zorlanıyordum. “Peki ya istediğini yapmazsam?”

“O zaman bu günlüğü polis departmanına teslim edeceğim. Ya da daha iyisi, davaya ilk atanan kundaklama müfettişine. Eminim bunu okumayı çok isterdi.”

“Yapmazsın.” Onu test etsem de cevabını zaten biliyordum.

“Yaparım,” dedi kararlılıkla, çekmeceyi bir kez daha açıp günlüğümü içine bıraktı. “Annen her şeyini kaybeder. Evi, ona miras kalan parayı, arkadaşlarını, sosyal statüsünü, geriye ne kaldıysa. Her şeyini. Beş parasız kalır, tıpkı eskisi gibi. Ayrıca sen de öyle. Bir telefonla tüm hayatını mahvedebilirim. Gerçekten bunu riske atmak istiyor musun?”

Hiçbir şey söylemedim. Söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. O günlüğe yazdığım her şey doğrudu. Onu nasıl almıştı? Daha da kötüsü, Whit neden onu buraya getirmişti? Bunu neden yapardı ki? Başından beri bu işin içinde miydi? Bunu beni mahvetmek için mi yaptı?

“Asla uzun sürmeyecekti,” diye mırıldandı, sesi yumuşak, bakışları sertti. “Oğlumu becerdin diye Lancaster servetinden pay alamazsın. Annen için işe yaramadı. Senin için de işe yaramayacak.”

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldüğünde titreyen parmaklarımla onu uzaklaştırdım, duygularımı gösterdiğim için kendime kızıyordum.

“Otuz dakikan var. Seni bekleyen bir araba olacak. Misafirler gelmeden gitmeni istiyorum. Git, o zavallı küçük çantayı topla. Şimdi.” Ayağa fırladım, açık çift kapıya doğru hızla ilerledim.

“Whit’i aramaya da zahmet etme. O zaten gideceğini biliyor,” diye seslendi arkamdan.

Sözleri beni ürkütse de arkamı dönmedim. Hiçbir şey söylemedim. Koridora girdiğimde Sylvie’yi orada, konuşmamızı izlerken buldum.

Topuklarımdan üzerinde dönüp misafir kanadına doğru ilerlerken, “Eminim mutlusundur,” dedim ona.

“Sana karşı bir kozu olduğunu bilmiyordum. Yemin ederim,” dedi peşimden gelerek.

Ona döndüm, kısa süre durmasını sağladım. “Yalan söyleme. Bu işte hepiniz birliktesiniz. Birini tamamen yok etmekten başka bir şey sevmeyecek kadar sapkın mısınız? Neyiniz var sizin?”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Sylvie dudaklarını araladı ama bir şey söylemedi. Sanırım onu sersemletip susturdum.

“Daha önce hiç saçmalıkların için hesap sorulmadı, değil mi? Küçük bayan, ‘ah, ölüyorum’. İlgi bekleyen. Ortanca çocuk. Unutulmuş çocuk. Acınacak hâldesin,” dedim ona, annesi benimle konuşurken içimde tuttuğum tüm öfke dışarı dökülüyordu. “Umarım kısa, sefil hayatının geri kalanında annenin seni her doktora sürükleyecek olmasından memnunsundur.”

Yüzünden akan gözyaşlarının belirgin görüntüsünü fark ederek ondan uzaklaştım. Onları görmek beni kötü hissettirse de umurunda değildi. Canım çok yanıyordu. Kullanılmış hissediyordum. Dövülmüş. Hepsi tarafından.

Tüm eşyalarımı toplamam uzun sürmedi. Fazla bir şey getirmemişim. Sylvie’nin alışverişe gittiğimizde bana aldığı her şeyi -birkaç parça vardı- bir yığın hâlinde, yapılmamış yatağın üzerine bıraktım. Onun sözde hediyelerinin hiçbirini istemiyordum. Spor çantamın askısını omzuma astım ve başım dik bir şekilde o aptal, gülünç derecede büyük evden çıktım.

Bizi buraya getiren aynı şoför, şehir arabasının yanında durmuş, beni bekliyordu. Benim için arka yolcu kapısını açtı, bagaja koymayı teklif etmesine rağmen çantamı yanımda tutarak içeri girdim.

Eşyalarımı taşıyan kimseye güvenmiyordum. Beni Sylvia Lancaster’a ispiyonladığına emindim. Whit’le bu arabanın arka koltuğunda yaptığımız kaçamaklar hakkında. Neden hiç Whit’in arabasını almadık? Çok aptaldık.

Dikkatsiz.

Dolambaçlı araba yolu boyunca ilerlerken, dikkatlice manzarayı inceledim. Çok güzeldi. Mükemmel. Soğuk. Cansız.

İşte böyle hissediyordum. İçim ölü gibiydi.

Kapılara yaklaştığımızda kapılar otomatik olarak açıldı ve diğer tarafta bekleyen bir araba ortaya çıktı. Yakışıklı bir adamın kullandığı şık bir *Rolls*. Yanında da güzel bir kadın oturuyordu. Yanından geçerken arka koltuktaki sarışın kafayı fark ettim, bakışlarımız kısa bir an için birleşti.

Leticia. Ailesi Şükran Günü yemeğine geliyordu.

Elbette.

“Affedersiniz,” dedim dikiz aynasından bakışlarını benimkilere kaldıran şoföre. “Beni tren istasyonuna götürebilir misiniz?”

“Sizi doğruca Lancaster Koleji’ne götürmem için kesin emir aldım,” dedi şoför.

“Beni tren istasyonuna götürmenizi tercih ederim. Annemi görmeye gitmem gerekiyor. O Manhattan’da,” dedim ona, kararlı bir sesle. “Lütfen.”

Elleri direksiyonu mükemmel bir şekilde kavrayarak -on ve iki yönünde- bir süre araba kullandı. İznim vardı ama henüz ehliyetimi almamıştım. Şehirde yaşıyorsan, ne anlamı vardı ki? Hiç ihtiyacım olmamıştı.

Şimdi almış olmayı diliyordum.

“Sizi tren istasyonuna götüreceğim,” dedi sonunda.

Rahatlamam koltuğa yığılmama neden oldu. Whit’ten mesaj var mı diye bakmak için telefonumu çıkarırken, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandım.

Tabii ki, yoktu.

BÖLÜM 41

WHIT

Summer'ı aramak için aceleyle eve girdim. Onu alt katta, yeni keşfettiği mekânlarda aradım. Kütüphanede, ailemin koleksiyonundan bir kitap okurken bulduğum yerde. Ya da üst kattaki en sevdiğimiz misafir odasında, devasa yataklı olan, onu zaten sonsuz kez becerdiğim yerde.

Ancak o bu iki yerde de değildi.

Misafir kanadında dolaştım, her açık kapıdan içeri baktım, onu pusuya yatmış beklerken bulmaya hazırlanıyordum. Güzel yüzünde bir gülümsemeyle bana doğru gelirken, ben onun istekli öpücüğüne gömülmeden önce, “Yakaladım seni,” diye fısıldayacaktı.

Hiçbir yerde yoktu.

Yatak odasının kapısı kapalıydı, daha onaylanmadan gittiğini hissediyordum. Birden kendimi boşlukta hissettim. Parmaklarımı kapının koluna dolayıp, odaya girmeden önce üçe kadar sayarken kalbim duracakmış gibi oldu.

Eşyaları gitmişti. Dağınık, yapılmamış yatağın ortasında bir yığın giysi vardı. Dün gece onu becerdiğim yatak. Komodinin üzerinde

düzgünce katlanmış, önünde büyük harflerle adımın yazılı olduğu bir kâğıt parçası vardı.

WHIT

Kaşlarımı çatarak mektubu açtığımda yazıcıdan çıkmış olduğunu gördüm. Çok garipti.

Gitmek zorundayım. Bu sabah seninle birlikte olmak istemediğimi fark ettim. Hayatının tamamen planlanmış olduğunu ve içinde bana yer olmadığını biliyorum. Ayrıca birlikte geçirdiğimiz zamandan keyif alsam da bunun uzun sürmeyeceğini biliyorum. Bu yüzden birbirimizi daha fazla incitmeden gidiyorum. Sen zaten Leticia'ya aitsin. O senin kaderin.

Mektubu yazdığım için özür dilerim ama ellerim yazamayacak kadar titriyordu. Babanın çalışma odasında bir yazıcı buldum, bu mektubu not uygulamamda yazdım.

Kendine iyi bak,

Savage

Notu bir top hâline getirdim, odadan çıkarken onu avucumun içinde tuttum. Annemin salonuna varana kadar durmadım, daha içeri girmeden onun kokusunu alabiliyordum. Orada olacağını nereden biliyordum, emin değildim. Ancak bugünün aile yemeğini hazırlayan mutfakta olmayacağını kesinlikle biliyordum.

Yemek bile yapamıyordu.

Kısmen açık olan çift kapıyı çalmaya zahmet etmedim. Doğrudan içeri girdim, top hâline getirdiğim kâğıdı doğrudan kafasına fırlattım. Son anda kafasını kaldırıp baktığında ağzı açık kaldı ve kâğıt topu tam burnuna çarpıp masaya düştü.

“Whit.” Sesi öfkeli geliyordu.

Güzel. Eşit bir oyun alanındaydık. Duygularımız uyuşuyordu.

“Ona ne yaptın?” diye sordum.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Annem buruşuk kâğıda bakma zahmetine bile girmedi. “Kimden bahsediyorsun?”

“Kim olduğunu biliyorsun,” dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

Annem içini çekti. Kollarını masasının üzerine koyabilmek için kâğıt topunu yolundan itti. “Hayatım. Bunun olması kaçınılmazdı.”

“Ne kaçınılmazdı?”

“Ona her ne demek istiyorsan, seni bir başkası için terk edeceği.”

“Sen neden bahsediyorsun? Ona ne yaptın? Ona ne söyledin?” Sesimde zorlukla kontrol altına alınmış bir öfke vardı.

“O bana geldi.” Annemin daha dik oturuşunu izledim, her zamanki gibi zarıftı. Tamamen derli topluydu, tek bir saç teli bile yerinden çıkmamıştı. Hiçbir şey onu rahatsız etmiyordu. Evliliklerinin son on yılında kocasının onu çeşitli kadınlarla aldattığını öğrendikten sonra bile bir kez olsun aklını kaçırdığını ya da bağırdığını görmemişim.

Böyle sakın olduğunda, sinir bozucu oluyordu.

“Sana kim geldi? Summer mı?”

“Evet. Sana bunu söylemek istemedim ama benden para istedi, yoksa polise gidip ona tecavüz ettiğini söyleyeceğini söyledi.” Bu bombayı büyük bir sakinlikle patlattı.

Kırmızı görüyordum. Summer gerçekten bunu yapar mıydı? “Ona *tecavüz etmek* mi? Benimle dalga mı geçiyorsun? Gidip polise anlatsın o zaman! O her zaman istekliydin.”

“Ah, biliyorum. İnan bana, herkes evdeki cilveleşmelerinizden beni haberdar etti.”

Salonda volta atmaya başladım, ellerimi saçlarımda gezdiriyordum, aklım annemin az önce söyledikleriyle allak bullak olmuştu. Buna inanmakta zorlanıyordum. Daha bu sabah Summer’la birlikte uyanmış, onun yatağında sarmaş dolaş olmuştuk. Parmaklarımı ipeksi

yumuşaklıktaki saçlarında gezdirirken başını göğsüme yaslamıştı. Tatil sayesinde minnettar olduğumuz şeylerden bahsettik, aslında birbirimizden hiç bahsetmedik, oysa ona hayatıma girdiği için ne kadar minnettar olduğumu söylemeyi çok istiyordum.

Ben bir aptaldım.

“Beni gerçekten polise ihbar etmekle mi tehdit etti?” Adımlarıma ara verip güzel, duygusuz anneme baktım.

“Evet. Tabii ki, etti. Para istedi, ben de verdim. Sonra da gitti.” Bakışları dirseğinin dibindeki buruşuk kâğıt topuna kaydı. “Sanırım bu ondan.”

Farkına vardım. Summer’ın bana bunu yapacağına inanmıyordum. Hele ki paylaştığımız onca şeyden sonra. “Mektubun senden geldiğini sanmıştım.”

Annem mükemmel bir oyuncuydu, hakkını vermeliydim. Suçlamam karşısında irkilmedi bile. “Neden mektubun benden geldiğini düşündün ki?”

Masasına gidip kâğıdı aldım, ona okuyabilmek için düzelttim. “O senin kaderin.” Ona bir bakış gönderdim. “Böyle şeyler söyleyen bir tek sen varsın.”

“Tam olarak kimden bahsediyor? Leticia mı?” diye sordu annem sakince.

“Ah, ne şanslı bir tahmin. Evet, Leticia. Ayrıca notunu Savage olarak imzalamış. O bunu asla yapmaz.”

“Bu onun soyadı değil mi? Ona böyle seslenmiyor musun?”

Artık öyle değildi. Bu şekilde değildi. Kendisine soyadıyla hitap etmiyordu. Asla. Bu benim olayımdı. O Summer’dı. Benim Summer’ım. “Bunu sen yazdın.”

“Ben yapmadım.”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Senden rüşvet almaya çalışmadı.”

“Çalıştı. Senden uzaklaşması için ona yüz bin dolar verdim. Hepsi bu kadar. Onun için değer bu kadar,” dedi annem, sesiyle ifadesini eşit tutarak.

“Sana inanmıyorum.” Notu buruşturup tekrar ona fırlattım, bu sefer kaçtığında yere düştü. “Onu aramaya gidiyorum.”

“Sakın buna cüret etme.”

“Edeceğim. Küçük Şükran Günü yemeğinizin canı cehenneme. Ben çıkıyorum.” Ondan uzaklaşsam da o çok hızlıydı. Beni kapılara kadar kovaladı, kapıları arkasından kapatırken önüme geçti. “Çekil.”

“Hayır. Hiçbir yere gitmiyorsun. Akşam yemeği birkaç saat sonra. Leticia ile ailesi yeni geldi.”

“Leticia’yla ailesini Şükran Günü yemeğine mi davet ettin?” diye sordum inanamayarak.

“Elbette yaptım. Bu gerçekten de babanın fikriydi. İkinizin hâlâ birbirinize bağlı olduğunuza dair bir iyi niyet göstergesi olacağını düşündü,” diye açıkladı.

“Onunla evlenmeyeceğim.”

“Evleneceksin.”

“Evlenmeyeceğim!” Bu kelime boğazımdan fırladığında, sonunda annemden bir tepki gördüm. Kendini kapılara doğru bastırdı, sindi. “Onunla evlenmeyeceğim. Bunu daha önce babama açıkça söyledim. Sorun olmadığını söyledi. Bu benim hayatım. Benim seçimim.”

“Seninle dalga geçiyordu, hayatım. Küçük fahişenle aramda neler olduğunu biliyordu ve senin dikkatini dağıtmaya çalışıyordu, böylece onu senin müdahalen olmadan evden çıkarabilecektik. İnan bana, hayatında o olmadan daha iyisin.”

“Summer sana gelip seni tehdit ettiyse bunu nereden biliyordu?” diye sordum. Söylediği şey tamamen mantıksızdı. Ayrıca o da bunu biliyordu. Onu yakaladım. Yüzündeki ifade bana bunu söylüyordu.

“Sen ona rüşvet verdin,” dedim her şey beynimde bir araya gelirken. “Gitmesi için ona para verdin.”

“Onu aldı.” Annem her zamanki gibi kibirli bir şekilde çenesini kaldırdı. “Tereddüt bile etmedi. Bu onun karakteri hakkında ne söylüyor?”

“Yoldan çekil,” dedim ona, kısık sesle.

Bana ters ters baktı, yerinden kıınıldamıyordu.

“Anne.” Ellerimi aniden titreyen, kemikli vücuduna koyarak onu sıkıştırdım. “Çekil.” Onu kenara itip kapıları açtığımda Sylvie’nin her zamanki gibi orada dikilip bizi gözetlediğini gördüm.

“Senin de bununla bir ilgin var mı?” diye çıkıştım yanından geçerken.

Yanımda koşuşturuyor, zayıflamış olmasına rağmen şaşırtıcı bir şekilde bana ayak uydurabiliyordu. “O kız için kendini aptal yerine koyma, Whit. Buna değmez.”

Merdivenlerden inmeye başlarken, “Görüyorum ki annem çoktan aklına girmiş,” dedim alaycı bir tavırla.

Sylvie bana ayak uydurdu. “Sana ulaşmak için beni kullandı. Anlamıyor musun? Sadece paramızı istiyor.”

“Bizim paramız.” Merdivenin ortasında durdum, Sylvie üstümdeki basamakta duruyordu. “Evet, param için o kadar hevesliydi ki, sürekli hediye istiyordu. Ona tek kuruş bile harcamadım, Sylvie. Tek bir kuruş bile.”

“Senden bunu beklemiyordu. Sence neden benimle buraya geldi? Bunu yaptığında neyi fark etmiş olmalı?” Sylvie kollarını sallayarak şu anda içinde bulunduğumuz devasa malikâneyi gösterdi. “Buraya bir de onun gözünden bak. *Şuraya bir bak.* Bildiğimiz tek şey bu ama

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

onun hayal edebileceğinin ötesinde bir zenginlik. Bundan bir parça istiyor. Bizden bir parça.”

“Onu mahvettin, değil mi?” diye sordum kısık, ölümcül bir sesle. Kız kardeşimi seviyordum ama nasıl çalışabileceğini de biliyordum. Ne de olsa o bir Lancaster’dı. “Beni sana tercih ettiğinde kıskanmıştın, şimdi şu hâline bak. Kızın incinmiş ve karşılık vermek istiyorsun. Gerçek duyguları olup olmadığı umurunda bile değil. O da bir insan, Sylvie. Sen onun arkadaşydın.”

“Ne yani, sen onun erkek arkadaşı mısın?” Sylvie kaşlarını çatı.

Derin nefes aldım, nefesimi verirken burun deliklerimin genişlediğini hissediyordum. “Summer’la benim sahip olduğumuz şeyin tanımı yok.”

“Hı-hı. Ne kadar uygun.” Parmağını yüzüme doğru itti. “Beni kullandı. Ayrıca seni de kullandı. Sadece bunu kabul etmek istemiyorsun.”

Merdivenlerin geri kalanını neredeyse sekerek inişini izledim, yere indiğinde Spencer’ın adını seslendi. Onun cevap verdiğini, kahkaha ve bardak şingirtisi seslerini duydum, o da sese doğru koştu. Hepsinin yeni gelen misafirlerimizle sosyalleştiklerine emindim.

Annem merdivenlerden inmek için o anı seçti, kısılmış gözleri üzerimdeydi. “Bana dokunursan babana söylerim.”

Ona gözlerimi devirsem de hiçbir şey söylemedim.

“Bize katıl. Akşam yemeği birazdan servis edilecek. Yemekten önce gelip Leticia ile ailesinin geri kalanını ziyaret etmen gerekiyor.” Kelimeleri bir emir gibi söylüyordu. Sanki ona hemen katılmam gerekiyormuş gibi.

En alt basamağa indiğinde dönüp yukarı baktı, bakışları tepeden turnağa beni tarıyordu. “Git, üstünü değiştir. Koşuya çıkmaya hazır gibi görünüyorsun.”

“Siktir git,” diye mırıldandığımda beni duymadı.

Dönüp merdivenlerden yukarı çıktım ama odama gitmedim.

Annemin salonuna döndüm.

Kapılar kilitliydi, hayal kırıklığı içinde kapı kollarını salladım. Hizmetçilerden biri tam o anda Summer'ın odasından çıkıp koridorda bana doğru yürüdü. Bakışlarımız karşılaştığında, koyu renk gözlerini kocaman açarak olduğu yerde durdu.

“Anahtarlar sende mi?” diye sordum dostça bir gülümsemeyle. “Buraya girmem gerekiyor.”

Sanki benden korkuyormuş gibi bana dikkatle yaklaştı. “Bu annenizin çalışma odası.”

“Cüzdanımı orada unutmuşum,” dedim, kapı pervazına yaslanıp kaygısız görünmek için elimden geleni yaptım. “Umursamayacaktır. Gelip kapıyı açmasını isterdim ama misafirler çoktan gelmeye başladı.”

Hizmetçi alt dudağını çiğnedi, aynı anda elini cebine atıp bir anahtarlık çıkardı. Birkaç yıldır malikânede çalışıyordu. Yüzü-nü tanıdım. Hoş biriydi. Sessiz. Sorun çıkarmazdı. Annemin standartlarına göre mükemmel bir çalışandı. “Buyurun,” dedi kapının kilidini açarken.

“Teşekkür ederim,” dedim ona içtenlikle. “Yardımanın için minnettarım.”

Odaya girdim, dönüp çift kapıyı olabildiğince sessizce kapattım. Odayı tararken bakışlarım masaya odaklandı. Dün öğleden sonra Summer'ı masanın üzerine nasıl serdiğimi hatırladım, güneş ışınları onun üzerinde parlıyor, çıplak tenini altın ışıyla yıkıyordu. Ağzımı kadınlığına dayamış, altımda kıvranışını izliyordum.

Tanrım, çok güzeldi.

Şimdi ise gitmişti.

Masaya ne kadar uzun süre bakarsam, o kadar çok fark ediyordum...

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Orada bir şey vardı.

Hissedebiliyordum.

Masasındaki sandalyeye yerleşip çekmeceleri karıştırmaya başladım. İlk başta ilgimi çeken hiçbir şey bulamadım. Tam vazgeçmek üzereyken sol taraftaki en alt çekmeceyi açtığımda asılı dosyalardan başka bir şey göremedim.

İçimden bir ses o dosyaların arasına bakmam gerektiğini söylüyordu. İçlerine. Onları birbiri ardına karıştırdım ve kalın, siyah bir kitaba rastladım. Bir günlük.

Summer'ın günlüğü.

Kalbim hızla atarken onu çekip çıkardım ve tanıdık yazıları bulmak için çevirip açtım. Daha önce okuduğum sayfalardı. Güvenli olsun diye yanımda getirmiştım. Okuldaki odamda bırakmak istememiş, onunla seyahat etmenin daha akıllıca olduğunu düşünmüştüm.

Bu benim hatamdı. Tabii ki annem eşyalarımı karıştıracaktı ve tabii ki bunu bulacaktı. Her kelimesini okuduğuna, sonra da bu kelimeleri Summer'a karşı kullandığına emindim.

Annem işbirlikçi bir kaltaktı. Kız kardeşim de bu yolda ilerliyordu.

Günlüğü yanımda tutarak her şeyi annemin masasındaki yerine koydum. Tam olarak bulduğum gibi görünüyordu. Kapıları arkamdan kilitleyerek salondan çıktım ve kıyafetlerimi değiştirmeden önce günlüğü sakladığım yatak odama gittim. Banyoya gidip saçımı taradım. Yüzümü yıkadım. Biraz kolonya sürüp aynada kendime gülümsedim.

Daha çok yüz buruşturmaya benziyordu ama idare ederdi. Bu sözde aile yemeğinde rol yapabiliyordum ve bittiği anda, ben yoktum.

Summer'ı bulmam gerekiyordu.

Tabii bulunmak istiyorsa.

BÖLÜM 42

SUMMER

Akşam geç saatlerde annemin evine vardığımda, bugünkü duygusal olaylardan, uzun tren yolculuğundan ve her şeyden tükenmiş hâldeydim. Karanlık oturma odasına girdim, buraya girebilmek için anahtarlığımı yanımda taşıdığıma şükrediyordum.

Yalnız olmadığımı hemen fark ettim. Koridorun aşağısından gelen diğer sesleri duyabiliyordum. Yatak odasından. Bir erkekle bir kadın sesi. Annem ve... her kimse.

Karayipler'den dönmüş, bana söylemeye zahmet etmemişti. Bana mutlu Şükran Günleri de dilememişti.

Tipik.

Çantamı oturma odasında yere bırakarak salona doğru ilerledim ve bir uyarı olarak seslendim. "Anne! Ben geldim!"

Sesler kesildi. "Summer, sen misin?"

"Evet." Kapalı yatak odamın kapısına gidip açtım, ışıkları yaktım. Bıraktığım gibi duruyordu ama hava bayatlamıştı. Sanki aylardır odaya kimse girmemiş gibiydi, öyle olduğuna emindim. Yatağın kenarına

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

uzanıp başparmağımı çiğnedim, annem kapıda belirdiğinde yukarı baktım, üzerinde beyaz ipek bir bornozdan başka hiçbir şey yoktu.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu nefes nefese. Saçlarını yüzünden uzaklaştırıyordu, yanakları pembeleşmişti.

Kaşlarımı çattım. “Beni gördüğüne sevinmedin mi?”

“Seni görmeyi beklemiyordum.” Gülümsedi ama sahteydi. “Eve gelmene çok sevindim ama pazartesi okulun yok muydu?”

“Geri dönmeyeceğim.” Bu kararı trenle eve dönerken, telefonumun şarjı bittikten ve şarj cihazımı misafir odasında unuttuğumu fark ettikten sonra vermiştim. Düşünmek için çok zamanım olmuştu. Ayrıca oraya geri dönüp herkesle yüzleşmemin mümkün olmadığını fark etmiştim. Sylvie.

Whit. Özellikle Whit.

“Ne demek geri dönmeyeceğim?” Annem kaşlarını çattı, elleri dalgınca belindeki kemeri çekiştiriyordu.

“Çok şey oldu, erken mezun olmak istiyorum. Yeterli kredim var, sanırım yapabilirim,” dedim ona, yatağımın üstünde geriye doğru yığılıp kalarak. “Bunu daha fazla yapamam.”

“Neyi?” Sesi şaşkın geliyordu.

“Okula git. Normalmişim gibi davran. Ancak değilim. Berbat durumdayım. Yaptığım şeyin yansımalarıyla başa çıkamıyorum. Terapiye ihtiyacım var,” dedim tavana doğru, boğazım dökülmemiş gözyaşlarıyla ağrıyordu. “Yangın yüzünden çok fazla suçluluk hissediyorum. Olanlar yüzünden. Yaptıklarım yüzünden.”

Odama girip kapıyı arkasından kapatmadan önce omzunun üzerinden şöyle bir baktı. “Bunu bir daha asla konuşmayacağımıza söz vermiştin.”

“Beni içten içe tüketiyor,” diye feryat ettim tavana doğru, anılarımı durdurmaya çalışmak için gözlerimi kapatsam da faydası yoktu. “Bunu düşünmeden duramıyorum.”

Bir şekilde durmuştum ama Sylvia Lancaster'ın çok güzel hatırlatması sayesinde o zamandan beri aklımdan çıkmıyordu. Ne olduğunu bildiğini bilmek çok korkutucuydu. Hapse girebilirdim. Girmeyi hak ederdim de. Yaptığım şey... korkunçtu. Bir adamın hayatını almıştım. İki kişinin. Birinden nefret ediyordum, diğeri ise benim için dünyalara bedeldi.

Zaten çok fazla hata yapmıştım. Onlar için cezalandırılmayı hak ediyordum.

Jonas'ı ve benim için yaptığı onca şeyi düşündükçe gözlerimden yaşlar süzülüyor, yüzümden aşağı kayıyordu. Hayatımı değiştirdiği için ona teşekkür etme fırsatım hiç olmamıştı.

Gerçi Yates'i hayatıma sokarak, hayatımı farklı, karanlık şekillerde de değiştirmişti.

"Hayatım." Yatağa gelerek kenarına yerleşti, uzanıp yanağını okşayabileceği kadar yakın oturdu ve beni ona bakmaya zorladı. "Sen hiçbir şey yapmadın."

"Ama ben başlattım. Yangını ben başlattım. Mumu ben devirdim. Bunu biliyorsun," dedim, gözyaşlarım gerçekten dökülmeye başladığında yüzüm buruştu.

Ben ağlarken beni kendine yakın tutuyor, kollarına çekiyordu. Yüzümü boynuna yaslayıp, gözyaşlarımın dökülmesine izin verdim. Sadece yaptıklarım için değil, kaybettiğim her şey yüzünden, özellikle de son birkaç ay, hatta son birkaç saat için ağlıyordum. Nasıl olduysa Whit hayatımdaydı ama geçmişte yaptıklarım yüzünden onu tamamen kaybettim. Onu sevmiştim. Onu hâlâ seviyordum.

Ancak onu kaybettim.

Yangınla sakladığım sırlar beni hayatımın sonuna kadar etkileyecekti. Belki de itiraf etmemin zamanı gelmişti.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Senin hatan değildi,” diye mırıldandı saçlarıma doğru, sesi o kadar alçaktı ki sanki onu hiç duymuyordum. “Asla senin hatan değildi. Devirdiğin bir mum yangını başlatmadı.”

Kollarında kaskatı kesildim, ona bakabilmek için hafifçe çekildim. “Sen neyden bahsediyorsun?”

Yüzümdeki saçları okşayarak uzaklaştırdı, ifadesi çok ciddiye. “O gece çok öfkeliydim, biliyorsun. Jonas’la ben yine şiddetli bir tartışma yaşadık. Bana boşanmak istediğini söyledi. Benimle işi bitmişti. Yaşadığımız onca şeyden sonra bile Augie’yle yaptıklarım için beni affedemiyordu.”

Şu anda Augustus Lancaster’dan bahsetmesi bile mideme kramplar girmesine neden oluyordu.

“Seni Yates’in odasından çıkarken gördüm,” derken bakışlarını kaçırdı, anılarında kaybolmuş gibi uzaklara bakıyordu. “İkinizle ilgili bir şüphem olsa da buna inanmak istemedim. İçten içe biliyordum. Biliyordum ama nasıl durduracağımı bilmiyordum. Belki de onunla bir ilişki içinde olmak istediğini düşündüm.”

Gözlerim dolduğunda ona bağırarak istedim. Bu istediğim son şeydi. Ayrıca eğer şüphelendiyse, neden bunu durdurmaya çalışmamıştı? Onu durdurmaya? Neden bana bir şey söylememişti? Yates’e? Jonas’a?

O bencildi. Düşüncesizdi.

Kendi saçmalıklarıyla çok meşguldü.

“Odasından çıktığını gördüğümde içeri girip onunla yüzleştim. Uyuyordu, mumun devrildiğini, alevin dökülen balmumunun içinde püskürdüğünü fark ettim. Bir yangın başlatmayacaktı, Summer. Bunun olmasına imkân yoktu.”

Korkuyor olsam da açıklamasını duymaya hevesli bir şekilde, “O zaman nasıl başladı?” diye fısıldadım.

“Mumu tamir ettim, yerine koydum, yanındaki muma çarparak şangırdadı. Yates’i uyandıracak kadar yüksekti. Odada onunla birlikte

olduğumu fark edince savunmaya geçti. Nerede olduğunu, ne bildiğimi sordu. Ben de ona *her şeyi* bildiğimi söyledim, gerçekten bilmediğim hâlde. Sadece varsayımlarda bulunuyordum.” Gözleri kısıldı, o geceye dair anılarını hatırladığı için olduğunu tahmin ediyordum.

“Bunu sen mi söyledin?”

Annem başını salladı. “Seni sürtük olmakla suçladı. Bunu sen istemişsin. Yalvarmışsın. Çok güzel olduğunu, sana karşı koymasının mümkün olmadığını söyledi. Sanki bu senin suçunmuş gibi. Erkekler bazen böyle olabiliyor. Asla yaptıklarının sorumluluğunu almak istemezler.”

Sözlerinin içime işlemesine izin verdim. Bu çok doğrudu. Elbette Yates beni suçlayacak, bunu benim istediğimi söyleyecekti. Tanrı korusun, sanki sorumluluk alacakmış gibi.

“Sonra bana saldırmaya başladı. Odasına gizlice girdiğimi babasına söyleyeceğini söyledi. Sanki onu *taciz etmek* istiyormuşum gibi. Lütfen. Güldüğümde sinirlendi. Babasını parası için kullanan bir sürtükten başka bir şey olmadığını söyledi,” diye açıkladı annem, gözleri kısa bir an için kapandı. “İşte o zaman boş demir mum çubuklarından birini kaptım ve onunla kafasına vurdum.”

İtirafı karşısında şok olmuş bir şekilde nefesimi tuttum. “Ne?”

“Onu ben öldürdüm.” Başını salladı, bakışları benimkilere kaydı. “Öldürdüğümü sandım. Çok fazla kan vardı, bebeğim. Çok fazla kan. Panikledim. Ne yapacağımı bilemedim. Gittim, yıkandım. Temiz kıyafetler giydim. Sonra odasına geri döndüm ve birkaç mumu devirerek perdeleri tutuşturmalarını sağladım. Ancak bu çok hızlı oldu. Çok hızlı oldu. Ateş duvara tırmandı, perdeleri külden başka bir şey kalmayana kadar yedi, o zaman anladım. Bizi oradan çıkarmam gerekiyordu. Odadan kaçtım, gidip seni aldım, hikâyenin geri kalanını biliyorsun.”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Ona baktım, sözleriyle arkasındaki anlamı özümserken içimde bir duygu kasırgası dönüyordu. Bunca zaman, onları benim öldürdüğüme inanmama izin vermişti. Yangını benim başlattığıma inanmama izin verdi, oysa başından beri o yapmıştı.

Buna annem sebep olmuştu. Yangına. Onların ölümüne.

Ayrıca tüm bu suçlulukla korkunun ağırlığını taşımama izin vermeye istekliydi.

“Neden sorumlunun ben olduğuma inanmama izin verdin?” diye sordum.

“Yates’e ne yaptığımı sana söyleyemezdim. Çıldırırdın. Polise giderdin. Bunu yapsaydın şu anda hapiste olurum. Bunu riske atamazdım,” diye açıkladı.

“Ama ben de hapse girebilirdim,” diye hatırlattım ona.

“Senin bakış açına göre, bu bir kazaydı. Bunların hiçbirini yapmak istememiştin. Asla hüküm giymezdin,” diyerek itirazımı geçiştirdi. “Tanrı’ya şükür, cesedi tanınmayacak kadar yanmıştı. Otopsi sonuçları yetersiz çıktı.”

“Bana dumandan zehirlenerek öldüğünü söylemiştin.” Zihnim o geceyle sonrasına dair tüm ayrıntıları araştırmakla meşguldü. Bazı şeyleri hatırlıyordum. Bazı anılar soluktu ya da şoktan zarar görmüştü.

Diğerlerini ise tamamen unutmayı tercih ederdim.

“Ciğerlerinde duman vardı, bu da yangın sırasında hâlâ hayatta olduğunu gösteriyordu. Ancak ona yaptığım şeyden asla kurtulamazdı. Ya da beyni hasar görür, hayatının geri kalanında makinelere bağlanırdı.” Yüzü acılı bir ifadeye büründü. “O küçük pislige bir iyilik yaptım. Ne cüretle kendini sana zorla kabul ettirirdi, hem de bu kadar uzun süre.”

Sadece bu son sözleri söylemesi bile bana başından beri bildiğini söylüyordu. Biliyordu ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapmamıştı.

Üzerime çöken hayal kırıklığı çok ağırdı, bir elimi mideme götürüp kusmamak için dua ettim. Bunu durduracak kadar umursamamıştı. Beni korumak için yeterince şey yapmamıştı. Çok uzun zamandır tek başımaydım. Fark ettiğimden bile daha uzun süredir.

“Bir süre sonra kendini zorlamasına gerek kalmadı,” diye itiraf ettim, utanç içinde başımı öne eğerek. “Sadece... kabul etmek daha kolaydı.”

Sırtımı okşadı. “Bu acımasız bir dünya, hayatım. Erkekler bizi kullanıyor. Umarım bu bir daha başına gelmez.”

Tavsiyesinin içi boştu. Üvey kardeşim tarafından travmaya uğramış, taciz edilmişim ve bana söyleyeceği tek şey bu muydu?

İnanılır gibi değildi.

Whit'i ve onun da beni nasıl kullandığını düşünüyordum. Beni kullandı, ben de ona izin verdim. Daha da kötüsü, bundan zevk aldım. İlişkimizi ona anlatabilirdim ama yapabileceklerinden korkuyordum.

Ona güvenmiyordum. Nasıl güvenebilirdim ki? Bunu kendime bile itiraf etmek acı veriyordu ama bunu bir süredir biliyordum. Sadece beni ve kendisini korumak için ne kadar ileri gittiğinin bu kadar farkında değildim.

Kaşlarımı çattım. Her şeyden çok kendisiyle ilgiliydi, bu asla benimle ilgili değildi. Yates'in bana yaptıkları yüzünden yaptığını söylese de ben gerçeği biliyordum.

Jonas'ı kaybetmenin eşiğindeydi. Sosyal statüsünü. Parasını. Seyahati. Tüm hayatını. Bu düşünceye dayanamadı. Bu yüzden ikisini de öldürdü.

Üstelik Jonas'ın servetinin tek vârisi oldu.

“Neden Lancaster'a geri dönmek istemiyorsun?” diye sordu.

Lancaster adını duymak bile kalbimi sızlatıyordu. “Yapamam, anne. O okuldan ve içindeki herkesten nefret ediyorum.”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Biri hariç. Ayrıca o da diğerleri kadar kötüydü. Beni kullanmıştı. Annesi gibi. Hatta Sylvie.

Tanrım, Sylvie. Sesindeki zehir, söylediği zalim sözler... Ona hayrandım ama o benden nefret ediyordu.

Hepsi benden nefret ediyordu.

“Geri dönemem,” dedim kararlılıkla. “Dönmeyeceğim. Beni zorlayamazsın. Burada devlet okuluna gideceğim. GED sınavına gireceğim. Her şeyi yaparım. Sadece lütfen beni geri dönmeye ikna etme. Nefesini boşa harcarsın.”

“Tabii ki hayır,” derken eli sırtımda bir aşağı bir yukarı geziniyordu. “Daha önceki önerine katılıyorum. Erken mezun olmak için yeterli kredin olduğuna eminim. Belki üniversiteye başlamadan önce bir yıl ara verebilirsin.”

“Gerçekten izin verir misin?” Ona umutlu bir bakış gönderdim, kartlarımı doğru oynarsam kaçmama yardım edebileceğini fark ettim.

“Seyahat edebilirsin,” dedi, düşüncelerinde kaybolmuş bir hâlde. “İlkbaharda Avrupa’ya. Görülecek yerleri görürsün. Dünyayı görürsün. Üniversite harika bir şey ama hayat tecrübesi de en az onun kadar önemli, hatta daha da önemli.”

“Bunu isterim,” dedim ona doğru eğilerek. Kollarını bana dolayıp beni kendine yakın tuttu. Bunu yıllardır yapmamıştık. Bana en son ne zaman sarıldığını hatırlamıyordum. Ona tam olarak güvenmesem de buna, rahatlamaya ihtiyacım vardı.

“Onu sana vereceğim.”

Koridorun aşağısından boğuk bir ses geldi. Derindi, bir erkek sesiydi, annemin adını söylüyordu.

“Janine? Neredesin?”

Temkinli bir şekilde hemen ondan uzaklaştım. “Kim o?”

Gülümsedi. "Howard. Onunla Karayipler'e gittim. Ancak bir şey söyleme, karısı çocuklarla birlikte Florida'da. Onun şehirde çalıştığını sanıyor."

"Ah anne." Adamın zengin bir pislik olduğuna emindim, annemin iç çamaşırlarını satın almış, annem de onun ucuz sözlerine kanmıştı. Her zaman böyle başlardı. Kendine engel olamıyordu. İlişkilerin böyle başlaması gerektiğine inanıyordu.

"Bu sefer farklı." Bunu Jonas için de söylediğini hatırlıyordum. İlk günlerde, ben küçükken bana bir abi isteyip istemediğimi sormuştu. O kadar heyecanlanmıştım, daha fazla aile için o kadar çaresizdim ki, bunun başıma gelebilecek en iyi şey olacağını hemen kabul etmiştim.

Onun yerine, Yates benim kâbusuma dönüşmüştü.

Yatak odamın kapısı çalındı. "Janine? Ne yapıyorsun?"

"Geliyorum!" diye seslendi. "Bana bir dakika ver."

Adam ayaklarını sürüyerek uzaklaştı, yatak odasının kapısının kapandığını duydum.

"Gece kalacak mı?" diye sordum o gittikten sonra.

"Tabii ki, kalacak. Neden kalmasın ki?" Gülümsedi. Ayağa kalkmadan önce bana son bir kez sarıldı. "Sabah konuşuruz, tamam mı? Pazartesi ilk iş olarak okulla iletişime geçeceğim."

"Beni gerçekten göndermeyecek misin?" diye sordum umutla.

Başını iki yana salladı. "Sana ne istersen vereceğim. En azından bunu yapabilirim..."

Sesi dalgalandı, ben de bir şey söylemedim. Bunu bana borçluydu, bunu biliyordu. Bana borçlu olduğu çok daha fazla şey vardı ama şu anda o borcu tahsil edemezdim.

Muhtemelen hiç yapmayacaktım.

Annenizin de bir insan olduğunu fark etmek acı veriyordu. Kusurluydu. Sayısız hata yaptı ve bunların çoğu benim zararıma oldu. Bu

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

hataların beni geride tutmasına, ondan nefret etmeme neden olmasına izin verebilirdim ya da her şeyi oluruna bırakıp, verdiği zarardan ders alması için dua edebilirdim.

Her şeyi oluruna bırakmayı tercih ederdim.

Yatak odamdan geçip kapıya doğru gidişini izledim, beni incelemek için döndüğünde duraksadım. “Sana söylediklerim aramızda kalsın, tamam mı? Bir daha asla bahsetme. Bana bile.”

Lancaster’dan ayrılmama neden izin verdiğinin tamamen farkında olarak başımı salladım. Sessizliğimi satın alıyordu. İtaatimi.

Ben de ona izin verecektim.

BÖLÜM 43

SUMMER

On altı ay sonra

Uber'dan indim, sabahın taze ve nemli havasından derin bir nefes alarak, meydanı geçip gideceğim yere doğru ilerledim. Son bir yıldır Avrupa'daydım, özellikle de Paris'te. Okula gittim, sanat tarihi okudum, kendimi tamamen farklı sanat dönemlerini, resimlerin arkasındaki anlamları öğrenmeye adadım. Sanatçıların kendilerini inceledim. Çok yorucuydu. Büyüleyiciydi.

Her dakikasından keyif aldım.

Eskiden etrafımda güzel insanlar olurdu. Zenginlikleri, bu zenginlikle yapabildikleri şeyler gözümü kamaştırırdı. Şimdi ise etrafımı anlamlı sanat eserleriyle çevreliyordum. Güzel insanlar sizi incitecekti. Bu onların tarzıydı. Güzel sanatlar mı?

İncelemenizi sağlardı. Özümsemenizi. Size hissettirirdi. Ayrıca nadiren acıttırdı.

Etrafımı saran görkemli binalara bakarak meydanda ilerledim. Hâlâ kapalı olan tasarım mağazalarına. Uzaktaki otele, belli belirsizdi.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Ünlü bir simgenin sadece birkaç adım ileride olduğunu asla tahmin edemezsiniz.

Tabii ki orada kalacaktı. Bu çok mantıklıydı.

Louvre Müzesi'ni ziyaret etmenin ötesinde birinci bölgeyi keşfetmek için fazla zaman harcamadım, o zaman bile müzeyle onu çevreleyen bahçelerin ilerisine pek geçmedim. Artık dükkânları pek ziyaret eden biri değildim. Gerçi hiçbir zaman da olmadım. Son tasarım kıyafetleri ya da çantaları almak için alışveriş yapmaya ihtiyacım yoktu.

Bu tür şeyleri anneme bırakıyordum.

Vendome Meydanı sabahları sessizdi. Zarif binalar bana başka bir zamanı hatırlatıyordu. Ortadaki devasa sütunla tepesindeki Napolyon heykeli. Durup ona baktım, tarihi, serin esintiyi, arkamda yürüyen Fransız kadınların gevezeliklerini özümsem.

Herkesi geride bırakmak, ABD'den ayrılmak, hasarlı ruhumun ihtiyacı olan merhem olmuştu. Lancasterların bana yaptıkları bunca zaman sonra bile hâlâ acıtıyordu. Özellikle de Whit, ben ayrıldıktan sonra bana hiç ulaşmadı. Hiç aramadı, mesaj atmadı, o zamandan beri onu görmedim. Annesinin söylediği yalanlara inanmış mıydı? Sylvie'nin de karmaşık bir hikâye uydurduğuna emindim.

Whit'le yaşadığımız onca şeyden sonra, benim yerime onlara inanması beni hâlâ rahatsız ediyordu. Ancak tabii ki, onlar ailedendi. Ben bir hiçtim. Beni kolayca bir kenara atmış, asla arkasına bakmamıştı. Sonuçta paylaştığımız şey, küçük kirli bir sır olarak kaldı. O bir canavardı. Bir canı.

Ben de onun aptal oyuncağıydım.

Yine de tüm bunlara rağmen duygularım azalmadı. Onu özlüyordum.

Bazen ona karşı hissettiklerimin daha da güçlenmesinden korkuyordum, bu çok ürkütücüydü.

Lancasterların evinde olanlardan sonra, Şükran Günü'nün ertesi günü annem beni bir mağazaya götürüp yeni bir telefon aldı ve numaramı değiştirdi. Tüm sosyal medyamı kapattım, bunu yapmadan önce hiçbir yorumumu veya özel mesajımı kontrol etme zahmetine girmedim. Bir *Instagram* hesabı açtım ama pek paylaşım yapmıyordum. *TikTok*'taydım. Liseye birlikte gittiğim insanların neler yaptığını görüyordum. Çoğunun herkese açık hesapları vardı, tüm maceralarını dünyanın görmesi için yayınlıyorlardı. Paylaşımlarını inceliyor, hikâyelerini izliyordum. Bazen, özellikle yalnız hissettiğimde, içimde özlem yükseliyordu. Bana kaybettiğim her şeyi hatırlatıyordu.

Ancak burada olduğum için çok daha fazlasını kazanmıştım.

Hayatım boyunca pek çok hata yaptım. Yapmaya da devam edecektim ama artık kendimi daha kontrollü hissediyordum. Daha olgun. Hâlâ yapmam gereken çok şey olduğunu biliyordum ama Amerika'dayken hiçbir yere varmayan bir yoldaydım. Lancaster'da. Annemle birlikte. Şehirde kalsaydım, Tanrı bilir başıma neler gelirdi. Hiç şüphesiz annemin kızıydım, ancak onun izinden gitmeyi planlamıyordum.

Onun hatalarını görüyordum. Ayrıca onları yapmaya nasıl devam ettiğini.

Erkekleri kullanmak, hayatta kalmak için onlara bağımlı olmak, bunu yapmayı reddediyordum. Zenginliğine rağmen bir erkeğe âşık olmak istiyordum. Parası olup olmaması umurumda değildi, paranın mutluluğu satın almadığını zaten biliyordum. Kendi kariyerimi, kendi hayatımı yaratmak istiyordum, böylece sadece kendime bağımlı olacaktım.

Başka kimseye değil.

İronik bir şekilde, liseden erken mezun olduktan hemen sonra ve Avrupa'ya gitmeden önce, annem benden bir şey sakladığını itiraf

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

etti. Jonas bana küçük bir miras bırakmıştı. Üniversite için ya da ne istersem kullanabileceğim bir hesap. Parayı bir hediye olarak düşündüm. Jonas'ın bir lütfü. Onu kaybettiğimiz için üzgündüm. Annemin paniklediğini, her şeyi kaybedeceğimizi düşündüğünü biliyordum, muhtemelen haklıydı da. Bu yüzden ölmüş olmasından nefret ediyordum. Onu kendi babammış gibi severdim, ancak annemin son zamanlarında onun hakkında ne hissettiğinden emin değildim.

Yine de Yates için hiç pişman değildim. Cehennemde yanmasını umuyordum.

Bakışlarım yakındaki Van Cleef and Arpels mağazasına takıldı, vitrini incelemek için oraya doğru ilerledim, bakışlarım ışıltılı mücevherlere takıldı. Romeo ve Juliet temalı özel bir koleksiyonun parçası olan bu mücevherler, bana Whit'le geçirdiğim son sınıf İngilizce onur dersini hatırlattı. Rakip aileleri yüzünden birbirlerini görmeleri yasak olan âşıklar.

Tanıdık geliyordu.

Mücevherler ışıklar altında parıltıyor, ışıltıyordu. *Van Cleef* en pahalı, en beğenilen markalardan biriydi. Jonas, ben on dört yaşındayken anneme doğum gününde Alhambra kolyelerinden birini hediye etmişti. Bir zamanlar o kolyeyi her gün takar, karşılaştığı herkese bir kolyeye sahip olacak kadar varlıklı olduğunu gösterirdi.

Pencereden uzaklaşarak *Ritz*'e gittim, otele girdim, etrafını saran zenginliğe bakmaktan kendini alamayan bir taşralı gibi görünmemek için elimden geleni yapıyordum. Lobi kesinlikle muhteşemdi, sanki başka bir zamana adım atıyordum. Hava mis gibi kokuyordu. İnsanlar zarıftı. Her yerde bol miktarda bahar çiçeği aranjmanı vardı, başımın üzerinde asılı duran ışıltılı avizeler odaya parçalı bir ışık saçıyordu.

“En sevdiğim mevsim!”

Monty'nin zarif kıvrımlı merdivenlerden aşağı süzülürken yaklaştığını görmek için ona baktım, yüzünde dostça bir gülümseme vardı.

Yanına gittiğimde kollarını bana doladı ve beni kendine yakın tuttu. Ona sıkıca sarıldım, arkadaş kaldığımız için çok minnettardım. Bir şekilde yeni *Instagram* profilimi bulmuş, mesaj yoluyla bana ulaşmıştı. O zamandan beri iletişim hâlindeydik. Geçenlerde bana mesaj atıp Paris'te olacağını ve buluşmak istediğini söylediğinde, daha hızlı kabul edemezdim.

“Seni görmek çok güzel,” dedi uzaklaşırken, elleri hâlâ omuzlarımı kavırıyordu. Her zamanki gibi pervasızca beni süzüyordu. “Harika görünüyorsun. Paris sana çok yakışmış.”

“Sen de harika görünüyorsun,” dedim ona. Dost bir yüz görmek çok güzeldi. “Neden Paris'tesin?”

“Ah hayatım, bunu oturduğumuz zamana saklayalım. Şimdi gel, gidip biraz çay içip sohbet edelim.”

Monty bana Paris rüyalarından fırlamış güzel bir restorana kadar eşlik etti. Güzel yaldızlı süslemeler büyük pencereleri çerçevesiyordu. Tavan gökyüzünün rengine, panelli duvarlar süt beyazı rengine boyanmıştı. Tüm mobilyalar krem, uçuk pembe ve en açık altın rengindeydi. Masa örtüleri sade, saf beyazdı; ince cam vazolar ise narin taze çiçek aranjmanlarıyla doluydu.

Zarif sandalyelere oturduk, tamamen kendi hâlinde görünen Monty'ye sessizce hayranlık duyuyordum. Kahverengi kareli bir takım elbiseyle pastel sarı düğmeli bir ceket giymişti, kravatsızdı. Uzun saçları alına dökülüyor, gözleri benimkilerle buluştuğunda muziplikle dans ediyordu.

“Kusursuz giyinmişsin.” Gülümsedi, bakışları kıyafetlerimi tarıyordu.

Geçen yaz küçük bir dükkânda bulduğum çiçek desenli sade bir elbise giyiyordum. Saçlarım açıktı, kulaklarımda Jonas'ın on altıncı yaş günümde bana hediye ettiği elmas küpeler vardı. Annemin eski siyah

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Chanel çantalarından birini taşıyordum, onu sadece *Ritz*'de olduğum ve iyi görünmeyi umduğum için çıkarmıştım.

Her zaman uyum sağlamak için çaresizdim. Hâlâ kırılması zor olan bir alışkanlıktı.

“Ben de tam senin hakkında aynı şeyi düşünüyordum,” dedim gülümseyerek.

“Bu eski şey mi?” Bakışlarını benimkilere çevirmeden önce göğsüne baktı. “Züppe gibi görünmek istiyordum.”

“Sanırım başardın.”

Servis elemanı yaklaştığında, Monty bizim için çay sipariş etti. “Daha erken,” dedi garson gittikten sonra. “Öğle yemeği vakti gelip de menüden sipariş verene kadar burada birkaç saat oturup dedikodu yaparken bizimle dalga geçecekler. Tabii senin başka planların yoksa?”

“Günüm tamamen boş, sadece senin için.”

Dirseğini masaya dayayıp çenesini yumruğunun üzerine koydu ve kirpiklerini kırpıştırarak bana baktı. “Bana ne yaptığını söyle. Kaç tane güzel çocukla tanıştın? Neden hamur işleriyle tereyağı yüzünden elli kilo almadın? Yemin ederim her zamankinden daha zayıfsın, hayatım.”

“Önce bana neden burada olduğunu söyle.” Konu kendim hakkında konuşmaya geldiğinde yöntemimi değiştirmedim.

Hâlâ bunu yapmaktan hoşlanmıyordum.

“Ah, bir erkek. Tabii ki.” Eliyle küçümseyici bir hareket yaptı. “Bir alet için geldim. Ne yazık ki, dev bir alete dönüştü, beni o boktan küçük dairesinden kovdu. Şimdi burada, önümüzdeki hafta boyunca *Ritz*'deyim, bundan sonra ne yapacağımdan emin değilim. Uçağımı değiştirip eve erken mi dönsem? Yoksa aşk şehrinde geçirdiğim zamanın tadını mı çıkarsam?”

“Kalmalısın.” Koluna hafifçe dokunmak için masanın diğer tarafına uzandım. “Paris'i keşfet. Bol bol tereyağlı kruvasan ye.”

“Tek başıma mı?” Kaşlarını çattı. “O küçük, boktan yerde, o boktan herif ve kocaman aletiyle vakit geçirmeyi tercih ederim. Tabii bana etrafı göstermek istemiyorsan.”

“Buraya daha önce gelmedin mi? Muhtemelen bana etrafı benim gösterebileceğimden daha iyi gösterebilirsin,” diye hatırlattım.

“Doğru. Eminim geldiğinden beri bir otobüs turu yapmışsındır ve Eyfel Kulesi’ne çıkmışsındır, hepsi bu, haksız mıyım?” Kaşlarını kaldırdı.

Gözlerimi devirdim. “Tabii ki ilk yaptığım şeylerden biri buydu. Buraya ilk gelişimdi. Ancak artık bunu aştım. Louvre’da sadece dersim olduğunda takılıyorum. Onun dışında oradan nefret ediyorum. Çok fazla turist var.”

“Ah, yakında küçük bir kafenin önünde oturup küçümseyerek sigara içiyor olacaksın.” Güldü, sesi heyecanlı geliyordu. “Paris sana çok ama çok iyi davranmış.”

“Erkeğinle işler yolunda gitmediği için üzgünüm,” dedim usulca, kahkahası kesildikten sonra. “Ayrıldığınız için üzgün müsün?”

“Hayatım, kesinlikle üzgün değilim. Ayrılık diyebileceğim bir şey değildi. Buraya seks için geldim. Hepsi bu. Büyük bir aşk değildi. Senin yaşadığın gibi değil.” Monty bir tıslama sesi çıkardı.

Whit’le aramızda olanlardan bahsettiğim tek kişi oydu. Tüm detaylara girmesem de o yeterince biliyordu. Ayrıca şimdi, bir yıl sonra bile, Whit’in ailesi araya girip her şeyi berbat edene kadar, bizim talihsiz âşıklar olduğumuzu düşünüyordu. Monty’nin gözünde biz Romeo ve Juliet’in modern zamanlardaki yeniden anlatımıydık.

Keşke bu kadar basit olsaydı.

Sonraki bir saat boyunca dedikodu yaptık, güldük. Monty geçen yılki hikâyelerini paylaşırken her kelimesine kilitlendim. Aralık ayında MIT’den mezun olmuştu, şu anda da üniversite ile gerçek hayat arasında bir yıl geçiriyordu.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Böyle bir şey var mı?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

“Hayır. Muhtemelen yok. Ancak ben bunu bir şey hâline getirdim. Kim hemen işe koyulup hayatını didinerek geçirmek ister ki?” Elini salladı. “Ben istemem.”

“Çalışmana gerek var mı ki?” diye sordum, sütlü çayımdan bir yudum alarak.

“Elbette çalışmayacağım. Çocuklarımla çocuklarının çalışmasına gerek kalmayacak. Çalışmayı planladığımdan değil. Ancak sıkılıyorum. Bir erkek ancak bu kadar uzun süre seyahat edebilir ve birbiri ardına ilişkilere girebilir. Ah, bir de alışveriş.”

“Alışveriş yapmayı sever misin?” diye sordum, umutlu bir ses tonuyla. Birden içimde birkaç mağazaya bakma isteği uyandı. Yüksek kaliteli, güzel bir şeyler. Küçük, ticari sanat eserleri.

“Ben eşcinselim, modayla ilgileniyorum. Tabii ki alışveriş yapmayı seviyorum,” dedi gözlerini devirerek. “Öğle yemeği yiyelim ve seni bir yere götüreyim.”

Salata sipariş ettik, bir sandviç paylaştık, yemekler çok lezzetliydi. Restoran da öyle. Monty, adını duyduğum ama gerçekten tanımadığım insanlar hakkında pek çok hikâye anlatıyordu. Küçük kardeşleriyle aynı okula gittiğim insanlardan. Sylvie'den bile bahsetti.

“Noel'den hemen önce hastaneye yatırıldı,” dedi sesi alçalarak. “Neredeyse ölüyordu.”

“Ne?” Bana yaptıklarından nefret ediyor olabilirdim ama onu her zaman önemseyecektim. Beni hor görse bile.

“Evet.” Başını salladı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. “Aile bunu çok gizli tuttu. Şu anda dışarıda. Sanırım Yeni Yıl'da taburcu edildi ama hâlâ tam olarak neyi olduğunu bilmiyorlar. Lancaster Koleji'ne hiç dönmedi. Spence'in çok üzgün olduğunu duydum.”

“Bu korkunç,” dedim masa örtüsüne bakarak, zihnim Sylvie’nin anılarıyla doluydu. Bana karşı çok iyiydi, ta ki iyi davranmayana kadar. “Peki ya... Whit?”

“Ne olmuş ona?”

Monty’nin sesi o kadar zor dizginlenen bir mizahla doluydu ki, gözlerimi kısarak ona sertçe baktım. “Bilmediğim ne biliyorsun?”

“Çok fazla,” dedi, gülümsemesi şeytaniydi. “Nereden başlayayım?”

“Önce bana en bomba şeyi söyle.” Öne doğru eğildim, herhangi bir haber için endişeliydim. İyi ya da kötü.

“Leticia ile her şeyi bitirdi.”

“Ne?” Sert bir nefes aldım, zihnim haberle çalkalanıyor, onu tekrar tekrar oynatıyordu. İstedığinin bu olduğunu söylemiş olabilirdi ama ben bunun sadece bir söz olduğunu düşünmüştüm. Bunu kastetmediğini. Ailesinin buna asla izin vermeyeceğini.

“Durum şöyle.” Monty’nin sesi fısıltıya dönüştü, sanki bu odada dedikodusunu duyacak birini tanıyormuş gibi. Belki de tanıyordu. “O büyük bir kokain bağımlısı. Çok kötüleşti. Sen gitmeden önceki Noel’de sanırım? Kötü bir durumdaydı. Okuldan kaçıyor, günlük işlerini zar zor yapıyordu. Ailesi onu yılın başında rehabilitasyona gönderdi. Whit bir sözleşme imzaladıklarını, uyuşturucu kullanımı yüzünden bir maddeyi ihlal ettiğini söyledi. Yani, adamı suçlayamam. Kim bir kokain bağımlısıyla evlenmek ister ki?”

“Bu doğru mu?” diye sordum, gerçekten iyi niyetli bir anlaşmaya aracılık ettikleri fikrini kafamda oturtmaya çalışarak. “Yaklaşan evlilikleri için bir sözleşme mi yapmışlar?”

“Onun gibi bir şey. Eminim öyledir. Eski paralı aileler tuhafır. Her şeyin yazılı olmasını isterler.” Monty omuz silkti. “Her neyse, onunla ilişkisini bitirdi. O da senin gibi sınavlara girdi, erken mezun oldu. Ailesinin şokuna ve dehşetine rağmen üniversiteye de gitmedi. Varlıklı her saygın gencin yaptığını yapmaya, kıtayı dolaşmaya karar verdi.”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Kaşlarımı çattım. “Kıta mı?”

“Çoğunlukla Avrupa, hayatım. Bir süreliğine Virgin Adaları’na gitti, orada bronzlaştı. Çok kısa bir süreliğine Avustralya. Oradaki insanların çok iyi olduğunu düşündüğünü duydum.”

Gülmek istiyordum. Ağlamak da istiyordum. Kulağa Whit’in söyleyeceği bir şeymiş gibi geliyordu, “Dost canlısı Avustralyalılar çok nazikti.”

“O her yerdeydi. *Instagram*’ını takip etmiyor musun?” diye sordu Monty.

Kendime izin vermemiştim. Olanlardan hemen sonra onu engellemiş, onu kontrol etmemiştim. Ne kadar çok istesem de yapmamıştım. “O şimdi nerede?”

“Bilmiyorum.” Monty omuz silkti ama sesinin tonunda, gözlerinin parıltısında bir şey vardı.

Bence biliyor olabilirdi ama söylemiyordu.

İşimiz bittiğinde Monty hesabı ödedi -bana misafirim diyerek hesabı bölmeme izin vermedi- ve otelden ayrılıp *Van Cleef and Arpels* vitrininin önünden yavaşça geçtik.

“Tanrım, mücevherleri çok zarif,” dedi, pencerelerden birine doğru ilerleyerek. “Küçük sanat eserleri gibi.”

Yanında durduğumda “Çok güzel,” diye katıldım.

Bir süre ona baktı, yüz ifadesinde bir şeyler değişti. Sanki birden aklına çok iyi bir fikir gelmiş gibi. Bakışları pencereden hiç ayrılmadan, “Herhangi bir mücevher parçasına sahip olabilseydin, mesela dev bir elmas yüzük ya da kocaman zümrüt küpeler, hangisini seçerdin? En çok arzuladığın parça ne olurdu?”

“Bir kolye,” dedim tereddüt etmeden.

“Kolye mi?” Bakışları benimkilerle buluştuğunda kaşlarını çattı, hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu.

“Evet. Eğer sınır yoksa, elmaslarla dolu olmasını ve neredeyse bir tasma gibi boynuma sıkıca sarılmasını isterdim.” Aklım her zamanki gibi Whit’e doğru kayıyordu. Hâlâ. Bunca zaman sonra bile. “Ağır olmasını isterdim, böylece taşların ve metalin ağırlığını tenimde hissedebilirdim. Ayrıca onu bana veren kişinin kolyeyi neredeyse bir sahiplenme olarak görmesini isterdim. Sanki bana sahiplermiş gibi.” Dudaklarımı sıkıca kapattım, utanç hemen ardından geldi.

Bir an için fantezilerimin içinde kayboldum.

“Vay, vay,” dedi Monty. “Kulağa düpedüz sapıkça geliyor.”

Yanaklarım alev aldı. “Sana daha önce de söyledim, bu tür şeyleri severim.”

Ayrıca Whit dışında bunu bilen tek kişi oydu.

“Not edildi. Hayalindeki adam bir gün bana gelip sana ne alması gerektiğini sorduğunda ona ne söyleyeceğimi biliyorum,” dedi Monty.

“Hayalimdeki erkeğin bana elmas bir kolye almak isteyeceğinden şüpheliyim,” dedim ona.

Monty gücenmiş bir şekilde dudaklarını büzdü. “Neden olmasın?”

“En büyük fantezi erkeğim büyük olasılıkla benimle görülmek istemeyecektir. Muhtemelen New York sosyetesinden ömür boyu sürgün edildim,” dedim ona. Annem daha kenarda köşede, sevgilisi Howard’la gizlice dolaşıyordu. Her zaman metrestti. Çok nadiren gelin olurdu.

Kaderimde böyle bir hayat mı vardı?

Hayır.

Bunun olmasına izin vermeyecektim.

“Hayatım,” dedi Monty. “Ben senin yanındayken mi? New York sosyetesinin kraliçesi olacaksın. Bunu asla unutma.”

BÖLÜM 44

SUMMER

Notu -daha çok bir mektup, eski moda bir kartvizit gibiydi-kapımla kapı çerçevesi arasına sıkıştırılmış olarak buldum. Dairemin kapısına yaklaşırken fark ettiğimde adımlarım yavaşladı, içimi merak kapladı. Sağlamlığından etkilendiğim kâğıt parçasını çekiştirdim. Zarif, siyah kabartmalı yazı karakteriyle kalın, krem renkli kartı.

Bir davetiye.

Dördüncü Montgomery Michaels

tarafından

akşam yemeğine içtenlikle davet edildiniz.

Yer ve zaman:

Guy Savoy

22 Nisan Cuma

Saat sekiz

Lütfen katılım durumunuzu bildirin

MONICA MURPHY

Gülümseyerek daireme girdim, kapıyı kapattım ve Monty'ye hızlıca bir mesaj yazarken kapının arkasına yaslandım.

Ben: Davetiyeni aldım. Katılacağımı bildiriyorum.

Hızlı cevap verdi.

Monty: Mükemmel. Burası hayatında yiyeceğin en lezzetli ve pahalı yer.

Ben: Tabii ki öyle. Kimler geliyor?

Monty: İnsanlar.

Tek söylediği buydu. İnsanlar.

Ben: Kaç tane?

Monty: İlginç kılmaya yetecek kadar.

Ben: Nasıl giyinmeliyim?

Monty: Seksi zarafet. Sanırım bunu karta yazmalıydım.

Ben: Sadece bir yemek daveti için bu kadar zahmete girdiğine inanamıyorum.

Monty: Ben hiçbir şeyi yarım yamalak yapmam. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın.

Ona bir dizi gülen surat emoji gönderdim.

Monty: Yeni bir elbiseye ihtiyacın olacak.

Ben: Öyle mi?

Monty: O küçücük dairendeki küçücük dolabında ne varsa işe yaramaz.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Dün Monty'yi yemeğe çıkmadan önce bir şeyler içmeye çağırdım. Her dakikasından nefret etti. Küçük dairemin onu klostrofobik^{*} hissettirdiğini söyledi. Sadece güldüm, Seine Nehri üzerindeki açık hava restoranlarından birinde akşam yemeği yemeden önce bir süre sızlanmasına izin verdim. Çok güzel bir geceydi, etrafımız çiftlerle çevriliydi. Âşıklar.

Bu durum, hayatımda bir erkek olmasını özlememe neden oldu. Normal bir ilişkide olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Uzun süreli, sevgi dolu bir şey. Gençtim, neredeyse yirmi yaşındaydım, hâlâ çok zamanım vardı.

Ancak bunu özlüyordum. Bir erkeğin bana bakışlarındaki açlıkla bakmasını. Kendini tutamıyormuş gibi bana uzanmasını. Tapılmak istiyordum. Zevk vermek. Sevilmek. Büyük, harika, karmaşık ve bunaltıcı olmasını istiyordum.

Whit'le yaşadığım şeyi istiyordum.

Telefonum arkadaşşımdan gelen başka bir mesajla çaldı.

Monty: Yarın alışveriş yaparız. Dersin var mı?

Ben: Sabah.

Monty: Öğleden sonra o zaman. Randevu alacağım. Senin için elbiseler seçecekler, bize şampanya ikram edecekler ve onları deneyebilmen için dev bir giyinme odası verecekler.

Ben: Kulağa harika geliyor. Ayrıca pahalı.

Monty: Para önemli değil.

Ben: Senin için.

Monty: Yarın bu mağazada mı mı? Senin için de. Ayarlamalar yapılacak.

* Klostrofobik, kapalı veya dar alanlarda bulunmaktan yoğun korku veya rahatsızlık duyan kişileri tanımlamak için kullanılır. -e.n.

Kaşlarımı çatarak telefona baktım. Ne hakkında konuşuyor olabilirdi?

Ben: Ne tür düzenlemeler?

Monty: Sen o güzel kafanı yorma. Sabah mesajla daha fazla ayrıntı göndereceğim. Benimle orada buluşacaksın. Ayrıca sana getirdiğim her şeyi deneyeceksin. Şikâyet yok. Anlaşıldı mı?

Ben: Evet, anne.

Bana iki sıra orta parmak emoji göndererek beni güldürdü. Neden bahsediyordu, ayarlamalar yapıldı mı? Anlamıyordum. Ne var ki, şimdi bilmek için ölüyordum.

Tam saat ikide Rue Cambon'daki mağazaya vardım. İçeride beni koyu siyahlar giymiş üç muhteşem, heykelsi kadın bekliyordu, hepsi de beni en tatlı sesleriyle, “*Bon jour*,” diye selamladı.

“*Bon jour*,” diye karşılık vererek mağazanın ortasında durdum. Şık, beyaz bir yerd, çok az giysi sergileniyordu.

“Siz Matmazel Savage mısınız?” diye sordu içlerinden biri.

Başımı sallayıp Monty’yi bulmak için mağazaya göz gezdirdim. “Bay Michaels henüz gelmedi mi?”

“Mösyö Michaels çok yakında burada olacak. Ancak denemeniz için ayrılmış bir sürü elbisemiz var. Sizi soyunma odanıza götürmemi ister misiniz?”

“Lütfen,” dedim ona, mağazanın arka tarafına doğru giderken peşinden gittim.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Diğer kadınlar yanlarından geçerken başlarını sallayıp gülümsüyorlardı, ben de kendimi kıyafetsiz hissetmekten alamıyordum. Sabahdan beri derste olduğum için kot pantolonla kazak giyiyordum, üzerime daha uygun bir şeyler giyme fırsatım olmamıştı.

Alışveriş yaparken ne giymek uygun olurdu ki? Tasarımcıların olduğu bir yerde bile olsa, alışveriş yapmak için süslenip püslenmek zorunda olduğum için kendimi aptal gibi hissediyordum.

Paris'te alışverişi çok ama çok ciddiye alırlardı.

Kadın ağır, ısıltılı gri bir perdeyi çekerek iki sandalyeyle çeşitli şekil ve renklerde elbiselerle dolu bir rafın bulunduğu geniş bir giyinme odasını ortaya çıkardı. Uzun ya da kısa. Siyah, beyaz ve aradaki her renk. Elbiselerin yanına gidip hepsini incelerken nefesim boğazımda düğümleniyordu.

Hiçbirinin üzerinde fiyat etiketi yoktu. Buraya param yetmezdi.

Ona dönerek, “Bu elbiseleri kim seçti?” diye sordum.

Ellerini arkasında kavuşturarak kibarca gülümsedi. “Ekibimle ben yaptık, matmazel. Umarım beğenirsiniz.”

“Çok güzeller, *merci*.” Bunu nasıl ifade etmem gerektiğinden emin olamadığım için tereddüt ettim. “Bunu kim... bir araya getirdi?”

Kaşlarını çattı. “Arkadaşınız yaptı. Mösyö Michaels.”

“Başka kimse yok mu?” Neden başka birinin işin içinde olduğunu düşünecektim ki? Bu çok garipti.

Evet, Monty'nin alışveriş yapmayı sevdiğini biliyorum. Paris'e geldiğimden beri beni birkaç geziye götürmüştü. Ancak neden bana bir kez giymem için muhtemelen binlerce avroya mal olacak muhteşem bir tasarımcı elbisesi seçtiğini anlamıyordum? Ultra pahalı bir restoranda... ne için? Bana hava atmak için mi?

Anlamıyordum.

“Başka kimse yok,” dedi görevli, yüz ifadesi aydınlandı. “Biraz şampanya ister misiniz?”

“Bu çok hoş olurdu,” dedim ona hafif bir gülümsemeyle.

Elbiseleri bir kez daha incelemeye başlamadan önce onun gidişini izledim. Çok güzellerdi. Çoğu fazla bir şey değildi. Daracık. Straplez. Önü derin Vyakalı. Sırtı açık. Kısa, bacakların büyük kısmını sergileyen.

Çok uzun zaman önce, Şükran Günü’nden önce Whit için giydiğim elbiseyi düşündüm. Beni şehir arabasının arkasında becerdiği zaman.

Hatırladıkça tenim ısınıyordu.

“Hayatım.”

Başımı kaldırdığımda Monty’nin elini gözlerine siper ederek perdenin arkasından baktığını gördüm. “İyi misin?”

Güldüm. “Çırlıçıplağım.”

Elini bıraktı, hayal kırıklığı yüzüne yansımıştı. “Lanet olsun, seni yalancı.”

Kahkahalarım arttı. “Beni gerçekten çıplak görmek mi istiyorsun?”

“Sen muhteşem küçük bir yaratıksın. Tabii ki seni çıplak görmek istiyorum. Ancak seni becermek istemiyorum, yani benimle güvendesin.” Raflardaki kıyafetleri karıştırmak için yanıma geldiğinde parmaklarının arasında bir şampanya kadehi tutmaya başlamıştı bile. “Görüyorum ki senin için kaliteli parçalar seçmişler.”

“Hepsi çok güzel. Ayrıca çok açığa çıkarıcı,” dedim ona.

Sırıttı. “Ne kadar çok ten, o kadar iyi.”

“Kimin için? Donacağım.” Bahar gelmiş olabilirdi ama Paris’te nisan ayı hâlâ çok soğuktu.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Çok pürüzsüz bir cildin var. Göster onu,” dedi yaklaşarak. “*Guy Savoy*’da bir sürü zengin erkek var. Muhtemelen cuma gecesi yeni bir sevgili bulabilirsin.”

“Yeni bir sevgili istemiyorum,” diye itiraz ettim hemen.

“Neden olmasın? Yalnız değil misin? Asla çok uzun süre dayanamıyorum. Sonunda hep bir aleti özlüyorum.” Surat astı.

“Uzun zamandır bir alet görmedim,” diye itiraf ettim.

“Ne kadar süredir?”

“Whit’ten beri.”

Monty durdu, ağzı şaşkınlıktan bir iki saniye açık kaldı, sonra şampanya kadehinden bir yudum alıp kadehi boşalttı. “Şaka yapıyorsun.”

“Ben ciddiylim.”

“Tanrım, buna aç değil misin? Ölürdüm. Kesinlikle parçalanırdım,” dedi ciddi bir şekilde.

“Kendime odaklanıyordum,” diye itiraf ettim.

“Mastürbasyon yapmaktan parmakların yoruldu mu?” Kaşlarını kaldırdı.

“Her zaman mastürbasyon yapmıyorum,” diye mırıldandım.

“Yalancı.” Şok olmuş yüzüme güldü. “Sadece şaka yapıyorum. Acele et ve bir şeyler dene. İşte, ilk elbiseyi ben seçeceğim.”

Uzun, askısızdı ve kıyafetlerimi çıkardığımda Monty parmaklarını bana doğru salladı. “Sutyenden kurtul.”

“Ama-”

“Straplez. Ayrıca, cuma gecesi iç çamaşırı giymeyeceksin. Güven bana,” dedi bilmiş bir tavırla.

Kaşlarımı çatırdı. “Yapmayacak mıyım?”

“Kıyafetlerin güzel durmasını istersin. İç çamaşırı çizgilerini ya da sutyen dantellerini göstermemeli. Iyy.” Sahte bir şekilde titredi.

O haklıydı. Bunu biliyordum. Sutyenimi çıkarıp elbiseyi giydim, Monty hemen reddetti. Tüm uzun elbiselerle kısa olanların çoğunu da reddetti. Ta ki rafta son derece kısa ve açık olan tek elbise kalana kadar.

Onu asılı olduğu yerden aldım, üzerinde düşünüyordum. Elbise ağırdı, hafif gümüş ve siyah bir tül den yapılmıştı. O kadar kısaydı ki vajinamın içinden taşacağından emindim. “Bu tehlikeli görünüyor.”

“Daha çok harikulade gibi,” dedi Monty. “Giy şunu.”

Başımdan geçirdim, mükemmel bir şekilde yerine oturdu. Elbisenin bir tarafı gümüş, diğer tarafı siyahtı. Parçalar önden sağ uyluğum boyunca kesiyor, neredeyse kalça kemiğime kadar tamamen ortaya çıkıyordu. Göğüslerimi geçip neredeyse göbeğime kadar inen yaka kısmı, iki ince askı tarafından tutuluyordu. İşte bu kadardı.

Kendimi tamamen açıkta hissediyordum.

“Arkanı dön,” dedi Monty, ben de döndüm, omzumun üzerinden aynada kendime baktım.

Tüm sırtım da sergileniyordu. File kumaş belimin ortasına kadar iniyor, neredeyse popomu ortaya çıkarıyordu. Elbisenin etekleri kalçalarımın üst kısmıyla flört ediyordu. File, siyah iç çamaşırımı görebileceğim kadar şeffaftı. Aynaya bir kez daha döndüğümde meme uçlarımı da görebiliyordum.

“Bunu giyemem,” dedim ona, ses tonum sertti. “Fahişe gibi görünüyorum.”

Monty gelip arkamda durdu, elleri çıplak omuzlarıma hafifçe yerleşti. “Bunu giymelisin. Ayrıca bir fahişeye benzemiyorsun. Güven bana. Seni gören her erkeği sersemleteceksin.”

“Onları sersemletmek istemiyorum. Beni görmelerini bile istemiyorum.” Yan tarafa döndüm, kumaş vücudumda kayıyor, tenimin

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

farkındalıkla karıncalanmasına neden oluyordu. Elbise şehvetliydi. Ortaya çıkarıyordu. İnanılmaz seksiydi. Hayatımda daha önce hiç böyle bir şey giymemiştim. “Bu ne kadar ki?”

“Tam olarak emin değilim. En az iki bin avro olduğunu tahmin ediyorum,” dedi umursamaz bir tavırla.

Neredeyse kendi tükürüğümle boğulacaktım. “Ne *halt* oluyor? Ciddi misin, Montgomery? Bu hiçbir şeyden yapılmadı.” Elimi rölün üzerinde gezdirdim, meme uçlarım sertleşiyordu. Çıplak tenime dokunuyor da olabilirdim, o kadar inceydi ki.

“Tasarım,” diye düzeltti. “Ayrıca bence mükemmel. Çok güzelsin.”

“Ücretli bir eskort olsaydım,” diye karşılık verdim.

Güldü, sesi mutlu geliyordu. “Ah hayatım, rüyada görürsün.”

“Daha çok bir adamın ıslak rüyasındaki gibi.” Aynada ona ters ters baktım, bu da onun daha çok gülmesine neden oldu. Elimde olmadan ben de gülmeye başladım.

“Gümüş ayakkabılara ihtiyacın var,” dedi, hâlâ kıkırdarak. “*Stiletto*’lar, böylece inanılmaz uzun olacaksın. Bir Amazon gibi. İnce askılar, neredeyse hiç yok. Göze batmamalılar. İnsanların bu elbise ve senin vücudundan başka bir şey görmesini istemiyorum.”

“Neden?” diye sordum, sesim ve bakışlarım samimiydi. “Tam olarak kimi etkilemeye çalışıyorum?”

Zorlukla kontrol ettiği gülümsemesi sinir bozucuydu, içimi ihtiyatla dolduruyordu. “Sadece dünyanın en güçlü adamlarından biri.”

BÖLÜM 45

SUMMER

Saat tam sekizde restorana vardım, ağır kapıları iterken rüzgârın da benimle birlikte içeri girmesine izin verdim. Bu soğuk bir geceydi, Monty'nin alışveriş gezimizde benim için bulduğu kalın siyah suni kürk mantoyu giymiştim. Kısa olsa da mini elbisemi örtmeye yetiyordu, bacaklarım hâlâ tamamen açıktaydı. Daha önce duşta yaptığım *peeling* işleminden dolayı parlıyorlardı. Bu gece için tüm vücuduma özel bir dikkat gösterdim, Monty bana böyle yapmamı söylemişti. Kendimi Sultan'ın Kralı ile seks yapacakmışım gibi hazırlamamı istiyordu, doğrudan böyle demişti.

Bu aptalca fikirlere nereden kapıldığını bilmiyordum ama ona uyup şımartılmanın tadını çıkardım. Paris'e geldiğimden beri kendime pek bakamamıştım. Çok meşguldüm, zihnimi ve bedenimi aktif tutmaya çalışıyordum, böylece beni rahatsız eden anılara geri dönmeyecektim.

Monty ile geçirdiğim bu son hafta bana yüksek fantezi anları gibi geldi. Whit'in benimle birlikte olmak için her şeyden seve seve vazgeçeceğine safça inandığım eski hayatımı hatırlattı. Şükran Günü'ne kadar olan o hafta onunla en sevdiğim anlardan bazılarıydı. Beni

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Lancaster malikânesinin her yerinde kovaladığı, karanlık köşelerde bulduğu, sonra da güzel ağzı ve elleriyle beni ödülümüşüm gibi kullandığı zamanlardı.

O ağızla o elleri özlüyordum. Bana söylediği karanlık, rahatsız edici şeyleri bile özlüyordum. Kimse bana Whit Lancaster gibi hissettirmemişti.

Hiç kimse.

Önümde kan kırmızısı halıyla kaplı heybetli mermer merdivenler yükseliyordu. Merdivenleri dikkatle çıktım, topuklu ayakkabılarımın on iki santimlik topukları sayesinde ayak bileklerim titriyordu. Ayaklarımdan geçen gümüş kayışlar gibi onlar da fısıltı kadar inceydi, beni tamamen devirip yüzüstü bırakmaları için hiçbir çaba gerekmeyeceğini biliyordum.

Uzanarak korkuluğu tuttum, merdivenlerin tepesine ulaştığımda hayatım pahasına ona tutunuyordum. Zemin siyah ve beyaz mermer karolarla kaplıydı. Topuklarım tıkırdayarak üzerinde yürürken, solunda restoranın ince tabelasının bulunduğu tek açık kapıya doğru ilerledim. İçerideki oda karanlıktı, gizemli bir şekilde beni çağırıyordu. Kaşlarımı çattım, alçak sesle yapılan konuşmaları duymadığıma şaşınıyordum. Gümüş çatal bıçak takımlarının ince porselenlere çarparken çıkardığı hassas şingirtıları.

Hiçbir şey duymuyordum.

Hâlâ Monty'nin niyetinden ya da bu akşamki yemekle ilgili ne düşündüğünden tam olarak emin değildim. Sanki onun oyuncak bebeğiymişim de benimle oyun oynuyormuş gibi hissediyordum. Belli bir şekilde görünmemi, erkekleri dizlerinin üzerine çökartecek bir tür seks bombası olmamı istiyordu. Bu akşamki misafirler hakkında onu sorgulamaya devam etmişim ama o sinir bozucu bir şekilde sessiz kalmıştı. Sinir bozucuydu.

Bunu bilerek yaptığına emindim, gizemli olmak istiyordu. İşe yarıyordu.

Çok iyi.

Aşırı sıcak restorana girdiğimde ellerim paltomun önüne gitti, ondan kurtulabilmeyi diliyordum. Birdenbire şık, gri takım elbiseli bir adam belirdi ve kibar bir gülümsemeyle bana doğru yaklaşarak paltomu çıkarmama yardım etti. Paltomu benim için alırken ona gülümseyerek, “*Merci*,” diye mırıldandım.

Bakışları tüm bu süre boyunca yüzümde sabit kaldı, bir kez bile vücuduma bakmıyordu. Acaba biri onu üzerimde ne olabileceği konusunda uyardı mı diye merak ediyordum.

Gerçi bu fikir çok saçmaydı. Neden biri bunu yapmak isteyecekti ki? “Bu taraftan, matmazel,” dedi ağır bir Fransız aksanıyla, elini uzatıp gitmem gereken yeri gösterdi. Restoran küçüktü. Karanlıktı. Mahremdi. Odada başka kimse yoktu, bu garipti. Bugün cuma gecesi idi. Her masa yemek yiyen, içen ve konuşan insanlarla dolu olmalıydı.

Son odada durmadan önce her biri boş olan birbirine bağlı birçok odadan geçtik. Ortada tek bir yuvarlak masa, önünde sadece iki sandalyeyle yer sofrası vardı. Kaşlarımı çatarak adama baktım ama beni tamamen yalnız bırakmadan önce sadece gülümseyip başını salladı.

Akşam yemeği partimiz gerçekten sadece iki kişilik miydi? Ben ve Monty mi? Bu kadar mıydı?

Hayal kırıklığı içimi kapladı, bir süre bunun içinde kayboldum. Yeni biriyle tanışmayı umuyordum. Monty’nin arkadaşları olan, birlikte gülüp içebileceğim başka insanlarla. Bunun yerine, sadece ikimiz vardık. Bir an için üzülmemeye izin verdim.

Ancak bu sadece birkaç dakika sürdü. Neredeyse tüm hayatım boyunca bazı şeylere yeterince üzül müştüm. Hayatıma devam etme ve güçlü olma zamanıydı.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Odanın içinde dolaştım, parmaklarımı koyu gri panelli duvarda gezdirdim, ta ki pencerenin önünde durup dışarıdaki kalabalık Paris gecesine bakana kadar. Aşağıdaki caddede bitmek bilmeyen bir araba trafiğiyle kaldırımlarda yürüyen insanlar vardı. Ağaçlar çiçek açmaya başlıyordu, kasvetli ve rüzgârlı havada bile sevimli, umutluydular. O çiçekler ise âdeta can havliyle dallara tutunuyordu. Parmak uçlarımla serin cama dokundum, meme uçlarım dışarıdaki soğuktan geriliyordu.

Odaya giren birinin varlığını hissettiğimde vücudum sertleşti, sırtımı ona döndüm. Bu bir erkekti. Parfümünün kokusunu alabiliyordum. Zengin ve belirgindi, kokuyu tanıyamadan dikkatlice içime çektim. Monty kendine özgü parfümünü değiştirmiş miydi? Oldukça şüpheliydi çünkü onunla birlikteyken *Hermes*'ten bir fiçı almıştı, buna hiç benzemiyordu.

Saniyeler geçti, hızla bir dakikaya yaklaştı. Adam hâlâ bir şey söylemiyordu. Başımı çevirip omzumun üzerinden bakmak üzereyken bana hırladı.

“Arkanı dönme.”

Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu, söylediği gibi yaptım, sesi tanıyormuş gibiydim. Sanki gizlemeye çalışıyormuş gibi bilerek daha derinden geliyordu, kim olduğunu merak ediyordum.

Ruhumun en karanlık, en derin girintilerinde onu tanıdım. Onu biliyordum. Yaklaştı, tüm bedenim aydınlandı ve gözlerimi kapattım, imkânsız bir umut içimi dolduruyordu. Titriyordum, korku ve heyecanın karışımı içimde girdap gibi dönüyordu. Tam arkamda duraksadı, başımı eğip ayaklarıma baktım. Koyu renk ayakkabılarını, siyah pantolonunun uçlarını görebiliyordum. Bir şey, herhangi bir onay beklerken nefesim boğazımda düğümleniyordu.

Onu hissettiğimde titrek bir nefes verdim. Tek bir parmak sırtımdan aşağı süzüldü, rüy gibi hafifti, aşağı inerken rüylerim diken diken oldu.

Aşağıya... Omurgamın dibine dokunana kadar. Parmağı orada biriken file kumaşı çekiştirirken parmak eklemi etime sürtünüyordu.

Parmağı kaybolduğunda içim hayal kırıklığıyla doldu ama saniyeler sonra ellerini omuzlarıma yerleştirip beni sıkıca kavradı. Rahat bir nefes aldım, vücudum onun dokunuşuna hemen tepki veriyordu.

“Whit,” diye nefes aldım.

Bedenimi sıkıca kavırıyor, beni yerimde tutuyordu. Gözlerimi açtığım da yüzümün pencereye yansıdığını gördüm, onunki de tam arkamdaydı. Onu açgözlülükle içime çektim. Hatırladığım kadar güzeldi, belki şimdi daha da güzeldi. Daha büyük görünüyordu. Daha çok bir adam gibiydi. Çenesi de elmacık kemikleri gibi aynı keskinlikteydi, o yumuşak, cezbedici dudaklarla tamamlanıyordu. Yansımada utanmadan onu inceliyordum, bakışları başka yerde olsa da onun da bana aynı şeyi yaptığını fark ettim.

Gözleri tüm vücudumu dolaşıyordu.

“Ne giyiyorsun sen?” diye sordu, derin sesi merak doluydu. “Monty bu elbiseyi beni çıldırtmak için bilerek mi seçti? İşe yarıyor.”

Dokunuşunun altında kaskatı kesildim, ondan uzaklaşmaya çalışsam da gitmeme izin vermedi. “Bunu Monty ile mi planladın?”

“Seni başka nasıl bulabilirdim ki?” Yaklaştı, o kadar yakındı ki vücut ısınısını hissedebiliyordum. Giysilerinin çoğunlukla çıplak olan tenime sürtünmesini. “Beni gördüğüne sevindin mi, Savage? Uzun zaman oldu.”

Onu hem tokatlamak hem de üzerine atlamak istiyordum. “Neden buradasın, Whit?”

“Restoran bize ait. Bu gece için satın aldım,” diye bilgilendirdi beni, kendini beğenmiş bir sesle.

Kaşlarımı çatırdı. “Monty bunun bir akşam yemeği partisi olduğunu söyledi.”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“İki kişilik.”

“Daha fazla insan olacağını düşünmüştüm,” dedim ona, sesimin ne kadar şaşkın çıktığından nefret ederek. “Monty gibi. Burada olacağını söylemişti.”

“Değerli arkadaşın sana yalan söyledi.” Whit parmaklarını kolumun üzerinde gezdirerek titrememe sebep oldu. “Beni özledin mi?”

Whit’i aylar sonra, yani bir yıldan uzun bir süre sonra ilk kez gördüğümde mudu olacağımı düşünmüştüm. Heyecanlanacağımı. Ancak değildim.

Kızgındım. Öfkeden deliye dönmüştüm. Kandırılmış hissediyordum. Kullanılmış.

Yeni olan başka ne vardı?

“Hayır,” dedim dişlerimin arasından.

“Gerçekten mi? Vücudun bana aksini söylüyor.” Pervasızca göğsüme dokundu. Başparmağı yavaşça meme ucuma sürtünürken rül, arayan parmaklarından beni çok az koruyordu. Meme ucum bir anda sertleşti, tekrar dokunarak ağrı duymama sebep oldu. “Bu elbise lanet bir suç olmalı. Her şeyi görebiliyorum.”

Sertçe yutkundum, içimi kaplamak isteyen utançla savaşıyordum. Bu elbiseyi giymek, bu gece buraya gelmek büyük bir hataydı. Her zaman olduğum aptal bir kız gibi isteyerek bir tuzağa düşmüştüm. Tıpkı annem gibiydim. “Bunu neden yaptın? Nasıl yaptın?”

“Seni özledim,” dedi basitçe, sanki bu yeterliymiş gibi. “Yaklaşmadan önce sana biraz zaman tanımak istedim.”

“Bu tamamen saçmalık gibi geliyor,” dedim rükürürcesine.

“Gerçek bu,” dedi sert bir sesle. “Buraya geldiğin ilk günden beri Paris’te olduğunu biliyordum.”

Çok kızgındım. Monty, Whit'in tanıyabileceği kişiler arasında iletişimde olduğum tek kişiydi. Yani en başından beri beni Whit'e ispiyonlamıştı. Peki neden?

Peki Whit neden buradaydı?

"Yine de bana ulaşmadın." Eğer beni gerçekten isteseydi, şimdiye kadar bu konuda bir şeyler yapardı. Benden bu kadar uzun süre uzak durmazdı.

"Bulunmak istemedin." Omuzlarımı tamamen bırakıp ön tarafıma uzandı, elleri doğrudan göğüslerimin üzerine yerleşerek tül kumaşı hafifçe çekiştirirdi. "Çıplak da olabilirsin."

"Dokunma bana," dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

Güldü, dişlerini kulak mememe hafifçe geçirmedi hem de önce sesi kulağımda titreşti. "Titriyorsun, Savage. Bunu o kadar çok istiyorsun ki. En az benim kadar."

Whit kalçalarını kıcıma doğru itiyor, aleti beni dürtüyordu. Gözlerimi kapattım, ona karşı güçsüzdüm ama henüz ona teslim olmaya istekli değildim.

"Önce benimle konuşmalısın," dedim ona, sesimin bu kadar zayıf çıkmasından nefret ederek. O da zayıflıktan nefret ederdi. Nefret ettiğini biliyordum. "Bana neden burada olduğunu, benden ne istediğini söyle."

"Önce bunu istiyorum." Göğsümü bıraktı, eli yanımdan aşağı kaydı. Elbisemin eteğinin altından geçerek o büyük elini kadınlığının önüne yerleştirdi, bacaklarımın arasını avuçladı. "Onu geri alıyorum."

"Bana sahip değilsin," diye fısıldadım, ten rengi iç çamaşırımın ince bir şekilde örttüğü hassas etime en ufak bir baskı uyguladığında alt dudakımı ısıırıyordum.

"Bu benim. Her zaman benim oldu," dedi küstahça. "On dört yaşımızdan beri, Savage. O geceyi hatırlıyor musun?" Nasıl unutabilirdim ki?

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Beynime kazındı,” diye itiraf etti. “Paylaştığımız diğer tüm geceler de. Çok fazla. Birbirimize doyamadık.” Parmaklarını kaydırды, daha sert bastırdı, işaretparmağı kıvrımlarımın arasında kayıyordu.

Başımı göğsüne yasladım, okşamaya başladığında bir iç çektim. Bana ne yapıyordu? Dokunuşuna verdiğim ani tepkiden utanıyordum. Dizlerimin nasıl titrediğinden, pes etmekle tehdit ettiğinden. Karnım daha fazlası için istekli bir hâlde geriliyordu. Sesini duyunca kafam anılarla doluyordu. Ayrıca dudaklarım.

Onun için acı çekiyorlardı.

“Zamanımı bekledim. İşlerimi yoluna koyana kadar seni bekledim,” derken parmakları benimle oynuyor, iç çamaşırımın önünde geziniyordu. Her darbesinde daha da sertleştiğini hissediyordum. “Fırsat doğduğunda, şansımı kullandım. Şimdi buradayız. Bir kez daha birlikteyiz.”

Kendimi onun elinden tamamen kurtardığımda, hemen onun sıcaklığını özledim. Dokunuşunu. Yüzümü ona döndüm. Siyah takım elbisesi, özenle kesilmiş saçları ve yüzüyle ne kadar zarif, yakışıklı görüldüğünden nefret ederek onun içime işlemesine izin verdim.

Tanrım, onun yıkıcı yüzü.

Sanki dünyada onun için başka bir kadın yokmuş gibi bana bakıyordu.

Sadece ben.

Bir tek ben.

“Senin için bir şeyim var,” dedi, arkasındaki masaya uzanıp bir şey alırken bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyordu. “Bu bana ait değil.”

Elini bana doğru uzattı, uzun parmaklarının arasında tuttuğu günlüğümü görmek için aşağıya baktım. Onu ilk gördüğümde midem bulandı, ağzım kurudu. O aptal günlükten nefret ediyordum. Başımı en başta belaya sokan şey oydu.

Başımı kaldırdığımda bakışlarım onunkilerle buluştu, o buz mavisi gözler sanki ruhumun derinliklerine işliyordu. “Günlüğümü en son gördüğümde annenin elindeydi.”

Yüzünde bir kızgınlık titreşimi belirdi, sonra kayboldu. “Sana hâlâ hoşuma gitmeyen şeyler söyledi ve yaptı.”

“Beni *tehdit etti*, Whit. Polisi arayacağını, yangının benim suçum olduğunu söyleyeceğini söyledi. Üvey babamla Yates’i öldürdüğümü söyleyecekmiş.”

Yates’in adını söylediğimde irkildi, ben de buna şaşırdım. “Boş tehditler. O senin için bir endişe kaynağı değil. Artık değil.”

“Evet, doğru.” İçimde tutamayarak homurdandım. “Size güvenmiyorum. Hiçbirinize güvenmiyorum,” dedim ona. Yanından geçmeye başladığımda kolumu tuttu, parmakları gevşekti ama ondan kaçabileceğim kadar değildi. “Bırak beni.”

“Önce beni dinle.”

“Hayır.”

“Summer.” Sesi hafif bir yalvarışa dönüştü, bu da şok ediciydi. “En azından otur benimle yemek ye. Kendimi açıklamama izin ver.”

Hâlâ ters ters bakarken ağzımı somurtarak kapattım. “Senden nefret ediyorum, beni bu işe bulaştırdığı için Monty’den de.”

“Monty’den nefret etmiyorsun.” Bu ifadeyi tam bir güvenle söyledi.

“Senden kesinlikle nefret ediyorum,” diye tısladım.

Whit gerçekten sırtıyordu, bunu görmek nefesimi kesti.

“Ben de buna güveniyordum.”

“Neden sadece seni görmek isteyip istemediğimi sormadın?”

“Evet der miydin?”

“Hayır,” diye yanıtladım hemen.

“İşte bu yüzden,” dedi dalgın bir şekilde.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Gitmeme izin verdi, masaya oturabilmem için sandalyeyi çekerken sözleri beynimde tekrar ediyordu. Yerleştiğimiz anda bir garson belirdi. Beyaz ceketli, yaşlı bir beyefendiydi. Whit onunla akıcı bir Fransızca ile konuşmadan önce bize birer kadeh şarap ikram etti.

Ona baktım, bu adamın kim olduğunu, kime dönüştüğünü merak ediyordum. Artık onu tanıımıyordum. Pek sayılmazdı. Onu son gördüğümünden bu yana bir buçuk yıl geçti ve bu süre içinde çok değiştik. En azından ben değiştim.

Eminim o da öyleydi.

Servis görevlisi gittikten sonra masaya doğru eğilip, bakışları neredeyse hiç olmayan elbisemin önüne düştüğünde ona ters ters baktım. “Açıklamaya başlamalısın.”

Şarap kadehine uzanıp bir yudum aldı. İçindeki soluk sıvıyı karıştırırken gözlerini kadehe dikti. “Ne bilmek istiyorsun?”

“Leticia ile aranızda ne oldu?”

Whit iç çekerek bardağı masaya bıraktı. “Bunu ilk sen sorardın.”

“Ne de olsa o senin müstakbel eşindi,” dedim gergin bir şekilde.

“Sen kaçtıktan kısa bir süre sonra onunla ilişkimi bitirdim. Çok kötü, çok gizli uyuşturucu alışkanlığı sayesinde sözleşmemizin bir parçası olan şartları çiğnedi,” dedi Whit. “Bir yılı aşkın süredir temiz.”

“Aferin ona,” dedim kıskanç bir cadalog gibi konuşarak. “Hâlâ onunla konuşuyor musun?”

“Evet.” Başını bana doğru eğdi. “Bununla ilgili bir sorunun mu var?”

Şarabın tadına bakmadan önce, “Hiç de değil” dedim kibirli bir şekilde. Gevrek, soğuk ve lezzetliydi.

“Güzel. Kız arkadaşının da iletişim kurmamızla ilgili bir sorunu yok.”

Bardağımı ağır bir gümbürtüyle yere bıraktım. “Lezbiyen mi?”

Kaşlarını çattı. “Lezbiyenliği kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun.”

“Hayır, tabii ki değil,” dedim savunmacı bir tavırla. Leticia o aptal doğum günü yemeğinde Whit’e çok düşkün görünüyordu...

“O biseksüel, özel işlerini sana anlatmamam gerekir ama eminim buna aldırmayacaktır,” dedi Whit. “Uyuşturucuya bu kadar bağımlı olmasının bir nedeni de buydu. Gerçekte olduğu kişi olamıyordu. Ailesi buna izin vermiyordu.”

“Ailen şimdi senin gerçekte *olduğun* kişi olmana izin mi veriyor?” diye sordum açıkça.

“Tamamen değil. Sadece artık ne dedikleri umurumda değil,” dedi parmaklarını bembeyaz masa örtüsünün üzerinde gezdirirken. Yukarı ve aşağı, o parmakların hareketini izliyordum.

O parmakları üzerimde hayal ediyordum. İçimde.

“Neden kaçtın, Summer?” diye sordu yumuşak bir sesle.

İlk başta kelimeler aklıma gelmedi. Tek yapabildiğim ona bakmak, beni bu kadar doğru tarif etmesinden nefret etmektir. Eskiden olduğum şekilde. Bir kaçak. Korkmuş, uysal küçük bir kız.

Eski anıların ve güvensizliklerin beni daha fazla engellemesine izin vermeyerek çenemi kaldırdım. Whit’e karşı tamamen dürüst olmaya karar verdim. “Ben kaçmadım. Annen beni tehdit etti, Whit. Bir şekilde günlüğü aldı, bana yüksek sesle bölümleri okudu. Toplanmam için otuz dakikam olduğunu, evden çıkmamı istediğini söyledi. Bana başka seçenek bırakmadı.”

Dudakları inceldi. “Bana sana ödeme yaptığını söyledi.”

“Yalan söyledi,” diye çıktım, içimi kaplayan öfke sesimin yükselmesine neden oldu. Ben kaçak değildim. Gitmeye zorlanmışım. Başka ne yapabilirdim ki? “Günüğü ona senin verdiğini düşündüm.”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Sanki verecekmişim gibi,” diye karşılık verdi.

“O zaman nasıl eline geçti?”

Yüz ifadesi pişmanlığa dönüştü. “Onu güvende tutmak için yanımda getirmiştım. Eşyalarımı karıştırdığını düşünüyorum.”

“Şanslı ki günlüğümü bulup bana karşı kullandı.” Yavaşça başımı salladım. “Annenin beni yetkililere ihbar edeceğinden ve cinayetten tutuklanacağımdan korktum. Bu yüzden Lancaster Koleji’ne dönmedim. Elime biraz para geçti, yeni bir telefon aldım, tüm sosyal medyamı kapatıp herkesle iletişimimi kestim.”

“Kaçan insanlar genellikle yaptıkları bir şeyden kaçmaya çalışırlar.” Bana bakarken ifadesi sertti. Kaçma konusunda onu düzeltme zahmetine girmedim. “O yangını sen mi başlattın?”

“Günlüğü okumadın mı?” diye sordum işaret ederek. Başını salladı. “İtirafım orada.”

Annemden bahsetmeye zahmet etmedim. Whit’e gerçeği söyleyecek değildim. Bu bilgiyle ne yapacağını Tanrı bilirdi.

“Okudum,” dedi dişlerinin arasından. “Ayrıca senle Yates’in... bu işe karıştığınızı da biliyorum.”

Kulağa nasıl geldiğinden nefret ederek yüzümü buruşturdum. “Gerçekte ne olduğunu söyleyelim. Yates beni onunla seks yapmaya zorladı. Birçok kez. Olay çıkarıp ailemizi üzmeğe ona boyun eğdim, olmasına izin verdim.” Tekrar, tekrar ve tekrar.

“Sen bir çocuktun.” Whit’in yüz ifadesi tiksintiyle doluydu.

Benim yüzümden mi?

“Seviştiğimizde de çocuktuk,” diye belirttim, sırf onu kızdırmak için.

“Pek sayılmaz,” dedi kızgınlıkla dolu ses tonuyla. “Neredeyse on sekiz yaşındaydık. Ayrıca ben seni bir bok yapmaya zorlamadım.”

“Lütfen.” Alay ederek bardağımı kaptım ve içindekileri boşalttım. Bu konuşmayı atlatmak için daha fazla liköre ihtiyacım vardı.

“Beni gerçekten de banyoda seni duş alırken seyredip mastürbasyon yapan şehvet düşkününü, ölü üvey kardeşinle aynı kategoriye mi koyuyorsun? Sana zorla sahip olanla?” Kaşlarını kaldırdı. “Eğer durum buysa, şimdi gitsem iyi olur. Bu konuşmayı sürdürmenin bir anlamı yok.” Tanrım, sinir bozucu biriydi.

“Benden ne istiyorsun, Whit?” diye sordum, yumruğumu masaya hafifçe vurup her şeyin takırdamasına neden olarak. “Eski günlerin hatırına benimle bir kez daha uğraşmak için mi buradasın? Senin gibilerle başa çıkabilir miyim bilmiyorum. Artık değil.”

“Yani on yedi yaşından daha mı zayıfsın? Ne de olsa, o zamanlar oldukça güçlüydün, Savage. Bana ve kesinlikle başka hiç kimseye karşı boyun eğmezdin,” dedi, ses tonu hayranlık doluydu.

Bu doğru değildi. Ondan gelen her şeye katlanmıştım, hatta daha fazlasına. Kabaydı, aşağılayıcıydı. Bana isimler takmış, çöp gibi davranmıştı, yine de ona geri dönmeye devam etmiştim. Bana bakışında bir şey vardı. Söylediği sözlerde. Emredici dokunuşu ve ikna edici öpücükleriyle beni her zaman onun merhametine bırakmıştı.

Belki de artık bunu istemiyordum. Şu anda onun yakınlığında içimi titreten arzuya rağmen, Whit Lancaster’ın benim için iyi olmadığını düşünmeye başlıyordum.

Hem de hiç.

Servis görevlisi ilk yemeğimizi getirip küçük tabakları önümüze koydu. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama odadan çıkmadan önce başını sallayıp selam veren görevliye gülümsedim.

Servis görevlisi gittiğinde, “Tekrar içeri çekilmeme izin vermeyi reddediyorum,” dedim ona.

“Neyin içine çekilmeye?”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Senin yörüngenin.” Tabacağıma baktım. “Nedir bu?”

“Kaz ciğeri, seni köylü,” dedi neşeyle çatalını batırırken.

Tabaklarımız temizlenene ve garson her birimize birer kadeh şarap doldurduktan sonra onları alıp götürene kadar sessizce yemeye devam ettik. İçkiden bir yudum aldım, sıvı cesarete ihtiyacım vardı, kendimi bu kadar titrek hissetmekten nefret ediyordum. Burada Whit’le birlikte olmak istemiyordum.

Yine de biliyordum. Odada benimle birlikte olduğu, dikkatli bakışlarıyla beni izlediği, her hareketimi not aldığı için çok mutdudum. Onu çok özlemiştim. Aniden hayatımdan çıkıvermişti, şimdi aynı şekilde aniden hayatıma geri girdi. Ne düşüneceğimi bilemiyordum.

Nasıl hissedeceğimi bilemiyordum.

“Ailen evlenmen için başka bir damızlık inek, pardon, başka bir *vâris* mi buldu?” diye sordum.

Whit sandalyesinde arkasına yaslandı. “Kıskançlık sana hiç yakışmıyor, Summer.”

Ellerimi yumruk hâline getirdim. “Ben kimseyi kıskanmıyorum. Leticia için üzgündüm. Sanki hayattaki tek amacı seninle evlenmek ve Lancaster soyadını devam ettirecek oğullar vermekmiş gibiydi. Orta Çağ’da değiliz.”

“Hayattaki tek amacı bu değildi, yine de seni aksi yönde ikna edebileceğimden şüpheliyim. Neye inanmak istiyorsan ona inana-caksın. Ayrıca hayır, evlenmek için başka bir *vâris* bulmadım. İlla bilmen gerekiyorsa, evlenmeyi hiç düşünmüyorum,” dedi küstahça, bana şımarık bir prensi hatırlatıyordu.

“Hayatının geri kalanında seyahat edip tüm paranı mı harcayacak sın?” Kaşlarımı çattım.

“En azından önümüzdeki üç nesil boyunca hepsini harcayamazdım,” dedi tamamen övünerek. “Hem bunun nesi yanlış ki? Bu gece buraya seninle kavgaya getmeye gelmedim, Savage.”

“Hayatımdan hiç çıkmamış gibi geri dönemezsin, Lancaster,” dedim sinirlenerek.

“Az önce yaptım,” derken kendinden çok memnun görünüyordu.

Servis görevlisi geri döndü ve gece hızla her biri bir öncekinden daha iyi olan, birbiri ardına gelen yemeklere dönüştü. Siyah trüf mantarlı lezzetli bir enginar çorbası. Günah gibi tadı olan taze, zengin tereyağlı çeşitli fırınlanmış ekmekler. Giderek daha fazla şarap, ta ki görüşüm bulanıklaşana, ağızıma bir çatal dolusu kuzu eti tıktırmakta hiçbir sorun yaşamayana kadar. Bu yemeğin tadını çıkarabilmem için katledilen zavallı tüylü yaratığı düşündüğümde, hemen ardından ağlamak istiyordum.

“Bebek gibi davranıyorsun,” diye azarladı Whit, tabağımı kendimden iğrenerek ittikten sonra.

“Kuzular çok sevimli.” Dudaklarım titriyordu. Ağlamaya bu kadar yakındım.

Dudakları kıvrılırken, Whit bana sadece başını sallayabiliyordu.

Aramızda neler olduğunu anlamıyordum ama sorgulamak da istemiyordum. Daha da kötüsü, bana neler olduğunu ya da neden bu kadar duygusal olduğumu bilmiyordum. Bir kez daha Whit’le birlikte olmak kafa karıştırıcıydı. Onunla abartılı bir yemek yemek, varlığının tadını çıkarmak. Ona kızgın olmalıydım. Aynı zamanda daha güçlü olmalıydım. Hayatıma tekrar girmesine izin vermek büyük ihtimalle bir hataydı.

Beni kullanacaktı. Kullanacağını biliyordum.

Yemek tabaklarımız alındıktan sonra Whit sandalyesinde arkasına yaslanıp beni incelemeye başladı. Tavrı saf, tembel bir küstahlıktı. Kendinden bu kadar emin olmak, etrafına bu kadar hükmetmek. Para ona güç veriyordu, gerçi ailesinin ona istediği her şeye sahip olabileceğini söylediğinden de emindim.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Tek yapması gereken satın almaktı.

“Benimle otelime gel,” dedi karanlık ses tonuyla.

Evet kelimesi dilimin ucuna gelse de kaçındım. “Neden? Beni becerebilesin diye mi?”

Sırıttı. “Ben varım.”

“Ben yokum.” Peçetemi masanın üstüne attım, titreyen bileklerime aldırmadan ayağa kalktım.

Aptal ayakkabılar.

Derin bir nefes alarak pencereye doğru ilerledim, sırtımı Whit’e dönüp dışarıya baktım. Trafik azalmıştı. Sokakta neredeyse hiç insan yoktu. Rüzgâr hâlâ esiyordu, cama dokunmak için uzandığımda buz gibi soğuktu.

Personel odaya girdi. Masayı temizlediklerini, alçak sesle Fransızca mırıldandıklarını, Whit’in de onlarla sohbet ettiğini duyabiliyordum. Buraya taşındığımdan beri biraz öğrenmiş olsam da Whit gibi akıcı konuşamıyordum. Konuşurken sesi melodik, aksanı kusursuzdu. Mükemmel. Çok seksiydi.

Onunla ilgili her şey seksiydi, lanet olsun, kesinlikle olmaması gerekiyordu.

Kaşlarımı çatarak tüm elimi bardağa basturdum, sistemimi şok edecek soğuğa ihtiyacım vardı. Soğuk hava avucumun içine sızarak beni şarap ve zengin yiyeceklerle dolu sersemliğimden uyandırıyor. En başta ondan kaçan bendim. Annesini ya da babasını kontrol edemiyordu. Onlar onu kontrol ediyordu, ben de dikkatini dağıtıyordum. Benden kurtulmaları gerekiyordu, ben de tuzaklarına düşmüştüm.

Olduğum aptal, saf kız gibi.

Servis görevlisiyle personel gittikten sonra Whit’in hareket ettiğini duydum. Ayak sesleri bir kez daha tam arkama gelene kadar yaklaşıyor, sıcaklığı bana doğru uzanırken beni içine çekmeye çalışıyordu.

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıp kendime güçlü kalmam gerektiğini hatırlattım.

“Sen evden çıktığında,” diye başladı, sonra hemen durdu. Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibiydi. “Neredeyse bir buçuk yıl önceydi, o gün hâlâ zihnimde çok canlı. Annemin sana ne yaptığını anladım ama sen çoktan gitmiştin. Sana mesaj atmayı denedim. Seni aradım. Ancak cevap vermedin. Hiç cevap vermedin. Sanki kaçmış, tamamen ortadan kaybolmuş gibiydin. Bulunmak istemediğini düşündüm.”

“İstemedim,” diye itiraf ettim yumuşak bir sesle.

“Sonra kız kardeşimle ilgili şeyler oldu.” İç çektiğinde kalbim onun için acı hissetti, tüm duyguları tek bir seste duyuyordum. “Leticia da bir sorundu. Tüm bunlar dikkatimi dağıttı, ailemin yanında olmam gerekiyordu. Sylvie hâlâ iyi değil. Annemizi onu bilerek hasta etmekle suçluyor, ben de neye inanacağımı bilemiyorum.”

Son cümlesi havada dönüp dururken ağzım bir karış açık kaldım. “Ciddi misin sen? Sylvie konusunda?”

Başını salladı, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. “Yine de ona inanmıyorum. Annemiz bunu asla yapmaz. Sylvie’yi her şeyden çok seviyor. Sadece onun iyi olmasını istiyor.”

Sylvie’nin bana söylediği her şeyi hatırlıyordum. Tüm küçük ipuçlarını. Duyduğum suçlama çok mantıklıydı. Ona inanıyordum. Ancak bunu şimdi söyleyemezdim, Whit’in önünde olmazdı.

“Geçen yılın başlarında seni kendim aramaya çalıştım. Ancak bir şey bulamayınca özel bir dedektif tuttum, o da seni burada buldu. Paris’te. Bundan birkaç hafta sonra Monty ile karşılaştım ve seninle konuştuğunu itiraf etti,” diye devam etti Whit.

“Neden şimdi beni görmeye geldin? Neden o zaman değil?” diye sordum, bilmek istiyordum.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Zaman tüm yaraları iyileştirir mi?” Gülümsemesi zayıftı, ben de ona ters ters bakınca hemen kayboldu. “Bilmiyorum, Summer. Beni görmek istemeyeceğini biliyordum.”

Sorun şuydu ki, onu görmeyi çok isterdim ama bu şekilde değil. Monty ile komplo kurup, beni diğer konuklarla birlikte muhteşem bir akşam yemeği partisi adı altında bir restorana gelmem için kandırduğında değil.

“Seni görmem için beni kandırdın. Sanki bu çok daha iyiymiş gibi,” diye karşılık verdim kollarımı kavuşturarak. Bu hareket sadece Whit’in bakışlarının göğsüme düşmesine neden oldu, gözleri ateşle parlıyordu. “Bir akşam yemeği partisi adı altında beni buraya çektin. Gerçekten bunu kabul edeceğimi mi düşündün?”

“Bu Monty’nin fikriydi,” diye noktaladı sinirli bir nefes vererek. “Kızacağınızı bilmeliydim.”

“Neden beni aradın, Whit?” diye sordum yumuşak bir sesle. Bilmek istiyordum.

“İyi olduğundan emin olmak istedim,” diye itiraf etti. “Kendimi suçlu hissettim. Sanki gitmenden ben sorumluymuşum gibi.”

“Korkmuştum,” diye itiraf ettim, bakışlarım artık temiz olan masaya kaydı. Üzerinde sadece günlüğüm duruyordu. Tanım, o şeyden nefret ediyordum. “Annen karşılaşmak istemediğim biri.”

“Havlıyor ama ısırmıyor,” dese de ona inanmıyordum. Belki ona karşı böyleydi ama bana karşı asla. “Seni incitmesine asla izin veremeyeceğim.”

“Ona bu şansı vermek için bir daha onun hayatına girmeyeceğim,” dedim ona.

“Eğer benimle birlikte olursan, o da senin hayatında olacak” dedi Whit.

BÖLÜM 46

WHIT

Summer'ın cevabını beklerken içimdeki her şey beklentiyle kasılıyordu. Büyük ihtimalle bana defolup gitmemi söyleyecekti. Bunu hak ediyordum. Birlikte vakit geçirdiğimiz zamanlarda ona yaşattığım onca şeyin yanında, bu gece benimle görüşmesi için onu kandırmamdan sonra, bana ilk ve son kez defolup gitmemi söylemeli, bu iş de burada bitmeliydi. Bunu hak ediyordum.

Lanet Monty ve o elbise. Paramla iyilik perisi rolü oynayıp Summer'a o kadar seksi bir şey giydirmişti ki mantıklı düşünmek bir yana, doğru düzgün göremiyordum bile. Ellerim ona dokunmak için kaşınıyordu. Tülü çıplak vücudunda sürüklemek, ağzımı onun yumuşak teninde gezdirmek. O lezzetli küçük amını yalayacaktım. Yüzüme boşalana kadar dilimle onu çılgına çevirecektim.

Düşündükçe, anılarda kayboldukça aletim kıpırdanıyordu. Yüzümle parmaklarıma yayılan kokusu. Boşaldıktan sonra parmaklarımı yalamasını izlemek. Aletimi onun misafirperver ağzına sokmak. Olabilecek en kötü şekilde mahvolmuştuk ama birbirimizi anlıyorduk. Karanlık bizim için doğaldı. Berbat düşünceler ve kelimeler gibi.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Aslında annesinin aileme yaptıkları için onu cezalandırmak istemiştım ama onun yerine en çılgınca şeyi yaptım.

Gidip ve ona âşık oldum.

Bu kelimeleri söyleyebileceğimden değildi. Yüzüme gülerdi. Ayrıca belki de bunu yapmakta haklı olurdu. Aşkın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Annemle babam hiçbir zaman sevgi dolu bir çift gibi davranmadılar. Evliliklerinin büyük bölümünde birbirlerine sadece tahammül ettiler. Özgür, mutlu, âşık oldukları zamanlar olduysa bile, bu benim henüz orada olmadığım ya da hatırlamadığım bir zamandı.

Summer şehvetten aklımı başımdan almış ama aynı zamanda beni yumuşatmıştı. Beni gülümsetmiş, mutlu etmişti, lanet olsun. Hissedebileceğime inanmadığım bir duyguydu.

Bunu benim için sadece o yapmıştı. Ayrıca hayatımdan çıkıp gittiğinden beri böyle hissetmemiştim.

Bir kere bile.

“Tatlı yemeyecek miyiz?” diye sordu Summer aniden, az önce söylediklerimi tamamen görmezden gelerek.

Bakışları boş masanın üzerindeydi. Günlüğü orada duruyor, ikimizle de alay ediyordu. Her şey o aptal günlük yüzünden başlamıştı. Elimde olsa onu yakardım. Ancak belki o istiyordu. Onun elindeyken kendini daha güvende hissedebilirdi, ben de ona bu güvenliği verirdim. Ne isterse verirdim, benimle görüşmeye devam etmeyi kabul etmesi yeterdi.

Tek yapması gereken sormaktı.

“Tatlı olabileceğini düşünmüştüm,” dedim hafif bir ses tonuyla, düşüncelerim karanlıktı.

Beni incelerken koyu renk gözleri parladı, yüz ifadesi temkinliydi. “Ne demek istiyorsun?” Sanki bilmiyormuş gibi.

“Dur sana göstereyim.” Ona doğru bir adım attığımda sırtını cama dayadı, soğuk cam irkilmesine sebep oldu. Dışarıda esen rüzgân duyabiliyordum. “Bana güvenmiyor musun?”

“Hayır,” diye cevap verdi hemen.

Bir adım daha yaklaşıp kokusunu içime çektim. “Sana zarar veremeyeceğim. Sen istemediğin sürece.”

Son kısımda gözleri açıldı, gülümsemekten kendimi alamadım.

“Yapmamı ister misin?” Ona uzandım, parmaklarımı elbisesinin önünden aşağıya doğru sürükledim, sıcak, pürüzsüz tenine kasten dokunuyordum. “Yoksa seni boşaltmamı mı istiyorsun?”

“Hâlâ yapabileceğini düşünüyor musun?” diye sordu, sesi titreyerek.

“Bu bir meydan okuma mı?” Kaşlarımı kaldırdım. Cevap vermedi. “Senin için neler yapabileceğimi göstereyim.”

Onu pencereden uzaklaştırıp vücudumla duvara bastırdım, onu sıkıştırarak yerine sabitledim. Topuklularla daha uzundu, neredeyse göz hizasındaydı. Elbisesinin eteklerine uzanırken bakışlarımı onun kilere kilitledim. Elbisesini yavaşça kaldırdım, kalçalarını geçip beline kadar geldiğinde vücudunun alt yarısı tamamen ortaya çıktı.

Ona bakabilmek için hafifçe geri çekildim. Uzun, parlak bacaklarına, giydiği ten rengi iç çamaşırına dikkat ettim. Hatırladığımdan daha inceydi, kalça kemikleri çıkıktı, karnı o kadar düzdü ki neredeyse içe dönüktü. Orasına dokundum, teninin hafifçe titrediğini hissediyordum.

“Hiç yemek yemiyor musun? Bir deri bir kemik kalmışsın,” diye fısıldadım, parmaklarım sol kalçasına gidip onu okşarken.

“Meşgulüm,” diye itiraf etti. “Zamanım yok.”

“Benimle olsaydın, yemek yediğinden emin olurdum,” dedim ona. Parmaklarımı karnının üzerinde ileri geri gezdirirken, parmağım

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

hafifçe göbek deliğine daldı. “Seni yatakta kahvaltıyla beslerdim. İsteyebileceğin tüm taze kruvasanlar ve tereyağıyla.”

“Şişman olurdum.”

“Şişman ve güzel.” Yüzümü onunkine yaklaştırdım, dudaklarımız neredeyse birbirine değiyordu. “Seni memnun ettiği sürece ne istersen yaparım.”

“Gerçekten mi?” diye sordu düz bir sesle. Belli ki bana inanmıyordu.

“Evet.” Dudaklarını zar zor öpüp geri çekildim. Dudakları benimkini takip ediyordu, bu da beni gülümsetti. “Benimle gel.”

Elini tutup masaya götürdüm, günlüğü alıp yere fırlattım. Büyük bir gürültüyle düşerek Summer’ın zıplamasına neden oldu.

“Masanın üzerine çık,” dedim kısık sesle.

Kaşlarını çattı. “Ne demek istiyorsun?”

“Masanın üzerine yayılmanı istiyorum.” Yanına gittim, ellerimi beline dolayıp kenara oturması için onu kaldırdım. Gitmesine izin verdikten sonra, “Devam et,” dedim ona. “Arkana yaslan.”

Bakışlarını benimkilere çevirmeden önce arkasına bakın. “Neden?”

“Sana nedenini söyledim,” dedim sabırsızca. “Sen tatlısın.”

“Whit, bilmiyorum-”

“Ah, Tanrı aşkına.” Başının arkasından tutup ağzımı onunkine indirdim, sıcak dudaklarına cezalandırıcı bir öpücük kondurdum. Bana hemen açıldı. Boğazının derinliklerinden kısık bir inilti geldiğinde dili benimkiyle dans ediyordu. Bunu istiyordu. Beni istiyordu. Tüm itirazlarıyla şikâyetleri bir paravandı. Bir oyun.

İstediği kadar rol yapsa da biz bunun için yaratılmıştık.

Birbirimiz için yaratıldık.

Uzun dakikalar boyunca öpüştük. Diller birbirine karışıyor, dişler ısırıyordu. Dudaklar istekli ve açtı. Onu masada daha geriye ittim,

böylece neredeyse masanın ortasında oturuyor, bacakları kenardan sarkıyordu. Öpüşmeyi kestiğimde ikimiz de ağır ağır nefes alıyor, birbirimizi izliyorduk. Göğüslerimiz aynı anda yükselip alçalıyordu.

“Arkana yaslan,” dedim kabaca, bu sefer tereddüt ya da itiraz etmedi. Dirseklerine dayanarak arkasına yaslandı, bakışları hâlâ benimkilerle birleşiyordu.

“Böyle mi?” diye sordu, kalçalarını biraz daha açtı ve bana tülün hemen altındaki iç çamaşırını alaycı bir bakışla sundu.

“Aynen böyle.” Elbisesinin bir kez daha ucuna uzanıp, beliyile göğüslerinin üzerinden yukarı doğru ittim. “Çıkar şunu.”

Ayağa kalktı, üzerindeki elbiseyi çıkarıp sadece iç çamaşırıyla önümde oturdu. Onları da çıkarmak istiyordum ama yakında halledecektim.

“Güzel,” diye mırıldandım göğüslerine uzanıp avuçlarımda tartarken, başparmaklarımı sertleşmiş meme uçlarında gezdirdim. Göğsünü bana doğru iterken bir iç çekti, ben de onun hassas tenini okşadım. Başımı eğip dilimi dışarı çıkardım, bir meme ucu yaladım. Sonra diğerini. Titriyor, masanın ayakları altından sallanıyordu. Masayı yıkmamayı umdum.

Havayı bozmak tam da böyle bir şey olurdu.

Göğüsleri, güzel pembe meme uçları ağzımdan parlayarak beni çağırıyordu. Birini derinlemesine emerken dilimi soktum, dudaklarımla çektim, ondan içiyordum. Bir eliyle başımın arkasını kavradı, ben emerken beni kendisine doğru tuttu. Yala ve sataş. Daha yeni başlamamıza rağmen, ona doyamıyordum.

Hiç doycak mıydım ki?

Vücudunu boydan boya dolaşmaya başlamadan önce aynı ilgiyi diğer göğsüne de gösterdim. Ağzımı karnında, kalça kemiklerinde gezdirdim. Göbek deliğinin altındaki düzlükte. Kadınlığının

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

kokusunu alabiliyordum. Zengin, misk kokusu burun deliklerime ulaşıyor, ağzımı onun tadına bakmak için sulandırıyor.

Tanrım, ona sahip olmayalı çok uzun zaman olmuştu. Aletim o kadar sertti ki acıyordu ama bu konuda hiçbir şey yapmayacaktım.

Bu an, tam şimdi, tamamen onunla ilgiliydi.

Dilimi iç çamaşırının üst kısmında gezdirirken “Whit,” diye fısıldadı.

Beni izlediğini görmek için başımı kaldırdım. “Evet?”

“Çıkar şunları,” dedi sesi titreyerek.

Gülümsedim. Dilimi sıırıslıkla iç çamaşırının önünde gezdirerek inlemesini sağladım. “Şu anda bu durumu kontrol eden sen değilsin, değil mi?”

“Lütfen,” diye fısıldadı, ben onu yalayıp ısırmaya devam ederken. İç çamaşırının kumaşı fısıltı kadar inceydi, sanki gerçekten tenine dokunuyormuşum gibiydi ama tam olarak değildi. Bariyer o ana bir şeyler katıyordu, henüz ondan kurtulmaya hazır değildim.

“Bundan zevk almıyor musun?” diye sordum onu kucaklamadan önce, dilim onun zonklayan tenine yaslanıyordu.

Ben onu yemeye devam ederken nefes nefese kaldı, gözleri kapanıyordu. En başta neden bu odada olmak istediğimi hatırladım, üstümüzde asılı duran aynayı görmek için yukarı bakarak ondan uzaklaştım. Masanın üzerine yayılmış, bacaklarını açmıştı. Güzel vücudu sergileniyordu. Başı görüntünün dışında kalmıştı. O muhteşem yüzü ya da yüzündeki hayal kırıklığına uğramış öfkeyi göremiyordum, keşke görebilseydim.

“Yukarı bak,” diye fısıldadım ve dediğimi yaptı, fark ettiğinde gözleri kocaman oldu. “Beni izle.”

BÖLÜM 47

SUMMER

Yansımamızı gördüğümde tüm vücudumdaki tüylerim ürperdi. Whit bacaklarımın arasından eğilip yansımada beni izlemek için başını geriye attı. Görüntü omuzlarımda kesiliyordu; yüzümü göremiyordum ama bunda seksi bir şey vardı. Sanki o andan kopup kendimi izleyebiliyordum. Sanki benim başıma gelmiyormuş gibiydi.

Ancak öyleydi. Ellerini üzerimde hissedebiliyordum. Büyük, sıcak ve sahipleniciydi. Sanki hep ona aitmişim gibi beni sahipleniyordu.

Sanırım öyleydim.

İç çamaşırimdan kurtuldu, ayakkabılarımdan ayırdıktan sonra yere attı. “Dizlerini büküp ayaklarını masanın üzerine koy,” diye emretti.

Sanki kendime engel olamıyormuşum gibi otomatik olarak dediğini yaptım. Nefes nefese, yaklaşmasını izledim. Elleri uyluklarımdan iç kısmına gidiyor, beni açıyordu. Pembe, parıldayan tenim tamamen sergileniyordu.

Restorandaki çalışanları düşündüm. Ya içeri girerlerse? Ya bizi yakalarlarsa? Çok utanırdım.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Sonra Whit'in o gece için tüm restoranın parasını ödediğini hatırladım. Muhtemelen onlara biraz yalnız kalmak istediğimizi, biz içerideyken gelmemelerini söylemişti.

Ağzını üzerime koyduğunda o kadar uzun süre inledim ki neredeyse utanç içindeydim. Gözlerimi zorla açtım, başının kalçalarımın arasında hareket edişini, ellerinin beni tutuşunu izledim. Parmaklarımı yumuşak saçlarında gezdirdim, yoğun dili ve emici dudakları aklımı başımdan alırken başka tarafa bakamıyordum.

O sırada izliyordum. Kendi kişisel porno filmim hayata geçmişti.

Kalçalarımı kaldırdım, kadınlığım yüzünün alt yarısına çarpıyor, ellerini altımdan geçiriyordu. Titreyen tenimi yalayıp yerken beni sabit tutuyordu. Hiç bırakmıyordu. Bir kez bile... Gözlerimi sadece kısa bir süreliğine kapatarak kendimi toparlamaya çalıştım. Kendime gelmeye çalışıyordum. Bana yaptığı şey bir işkenceydi. Nefis, neredeyse acı verici bir işkence ama sonunda buna değeceğini biliyordum.

Onu üzerime inerken izlemek orgazm olmamı çok daha kolaylaştırıyordu. Zaten boşalacaktım. İçimde biriktiğini hissedebiliyordum. Büyük. Daha büyük. O beni yalamaya devam ederken dudaklarımdan küçük çığlıklar dökülüyor, dilinin ucu klitorisime doğru titriyordu. Ağzı kıvrımlarımı tamamen kaplıyor, beni diliyle becermeye başladığında ölmek istiyordum. İçeri ve dışarı. Girip çıkıyordu. Sızlanmayı durduramıyordum. İnliyordum. Hareket ediyordum. Beni kendine doğru çekti. Parmakları kıkımda geziniyor, daha derinlere iniyordu. Bir parmağını oraya bastırdı, okşadı ve hepsi bu kadardı.

Bir çığlıkla boşaldım, utanmadan ona sürtünürken yüzünü sıvılarıyla ıslatıyordum. Vücudum kabarıyor, o emmeye devam ederken klitorisim yanıyor, derine inen parmakları beni çılgına çeviriyordu. Üzerimde hareket ederken parmakları hâlâ kıkımdaydı. Ağzı benimkini

bulduğunda, onu tamamen kendimden geçmiş bir şekilde öpmeye başladım. Dilini emiyor, kendimi tadiyordum. Ben de ona uzandım, parmaklarım aletini buldu. Kumaşın üzerinde okşuyor, çoktan içimde olmasını diliyordum.

“Seni burada beceremem,” dedi nefes nefese ağzıma karşı.

Pantolonunun düğmesini bulup çözdüm. “Neden?”

“Bu planımın bir parçası değildi,” diye itiraf etti, alnını benimkine bastırarak.

Fermuarı indirip elimi içine soktum, parmaklarım *boxer*’ının altından kaydı ve kadifemsi pürüzsüz, sert bir ten buldu. Onu okşamaya başladığımda avucuma damlıyordu. “Seni içimde istiyorum.” Sert aletini avucuma doğru iterek inledi. “Bu şekilde değil.”

“Becer beni, Whit,” dedim onu bırakarak, böylece pantolonunu beceriksizce itebildim. Başka bir şey hakkında endişelenmek için onu içimde tutmaya çok hevesliydim.

Elimi savuşturdu, kalçalarımın tuttu ve beni masadan aşağı çekti. Böylece tam kenarda duruyordum. Kıyafetlerini iterek aletini serbest bıraktı, ardından içime girdi, beni sonuna kadar, tamamen dolduruyordu.

Kıpırdamadan durduk, hareket eden tek şey vücudumun içinde zonklayan aletiydi. Birbirimizi inceledik, nefeslerimiz sertleşirken iç duvarlarımı onun etrafında olabildiğince sıkıyordum.

İnledi. “Siktir.”

Başını arkaya yatırıp aynaya baktı. Birbirine bağlı bedenlerimize. Ben de izliyordum, yavaşça geri çekilirken alt dudağımı ısırdım, aleti neredeyse tamamen dışarı çekildi, tekrar içeri itmeden önce sıvılarınımla kaplandı.

Bu şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeydi

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Beni becerirken acele etmiyordu, sanki dünyada tüm zamanı varmış gibi içime girip çıkıyordu. Yavaşlığın tadını çıkarıyordum, beni tamamen doldurma şeklinin tadını çıkarıyordum, her itişiyile bana sahip oluyordu. Bana, ona ait olduğumu hatırlatıyordu.

Aittim. Tamamen ona aittim ama bunu yüksek sesle söylemek istemiyordum. Bunu itiraf etmek, başka şeyleri de itiraf etmem gerektiği anlamına geliyordu, henüz o noktaya gelmeye hazır değildim.

Onun yerine beni nasıl becerdiğine odaklandım. Neredeyse saygıyla, sanki o da anın tadını çıkarmak istiyormuş gibi. O kadar çok kendini kontrol ediyordu ki, takdir edilesiydi. Tüm bu özdenetim sadece benim için miydi?

Bazen yıldızların o gece ailesinin Manhattan'daki dairesinde aynı hizaya gelip gelmediğini merak ediyordum. Sanki tanışmamız kaderimizde varmış gibi. Öpüşmek için. Dokunmak için.

Öpüştük. Birbirimizin ruhuna dokunduk. Birbirimizi işaretledik. Bağlandık.

Sonsuza kadar.

“Ne kadar güzel olduğuna bir bak,” diye fısıldadı sertçe, bakışları aynaya kilitlenmişti.

Yukarı baktım, tüm vücudum yansımadaydı. O içimde ilerlemeye devam ederken birbirimize bakıyorduk. Tenim pembeleşmiş, meme uçlarım sertleşmişti. Bacaklarımın arası o kadar ıslaktı ki her hamlesini duyabiliyordum.

“Seni özledim,” diye itiraf etti. “Seninle ilgili her şeyi özledim.”

Sözleriyle sesindeki duygusallık kalbimi parçalıyordu. “Ben de seni özledim,” diye fısıldadım.

Bakışlarını aynadan ayırıp beni öptü, ağızlarımız kilitlenmiş, dillerimiz savaş hâlindeydi. Hızını arttırdı, beni sertçe becerdi, içimde başka bir orgazm vaadi oluşuyordu. Büyüyordu. Garip bir açıda duruyordum, vücudunun gücüyle beni masaya doğru iterken sırtım acıyordu ama aldırmıyordum. Başka bir destansı orgazm hemen yakınımıdayken mümkün değildi.

Whit hiçbir uyarıda bulunmadan elini aramıza soktu, parmakları klitorisimi buldu. Çıldırtıcı daireler çizerek ovuyor, beni nefessiz bırakıyordu. Orgazm üzerime yıkılmadan önce tüm vücudum birkaç akulsız saniye boyunca hareketsiz kaldı, ardından beni tekrar tekrar titretti.

Kadınlığım onun aletini sağıyor, sıkıyor ve bırakıyordu. O inlerken, adım haykırmadan önce içime girdi. Titreyip sarsılırken onu kendime doğru çektim, menisi beni tamamen dolduruyordu.

Sarsıntı geçtikten sonra birkaç dakika üzerimde asılı kaldı, ben de çıplak olmasını dileyerek sırtını okşadım. Hiçbir şey söylemeden geri çekildi, yumuşayan aletini bedenimden çıkardı. Dölleri içimden sızıyor, kalçalarımın içini, kıkırmı kaplıyordu. Büyük ihtimalle masa örtüsüne damlıyordu.

“Dağınık kız,” dediğinde bana on yedi yaşındaki Whit’i hatırlattı. Fazlasıyla âşık olduğum çocuğu. “Şu hâline bak.”

Bacaklarımın arasına uzandım, parmaklarımı dudaklarıma götürüp emmeden önce dölüne buladım, bakışlarım onunkinden hiç ayrılmıyordu.

Aletini *boxer*’ının altına sokup, fermuarını çekerek her şeyi tekrar bir araya getirirken gözleri parlıyordu. “Pis, küçük fahişe.”

“Hoşuna gitti,” dedim ona, isim takmasına alınmadan.

Sevgiyle söylüyor ve bunu kastediyordu. Ben kimsenin küçük, pis fahişesi değildim.

Sadece Whit’in.

Giyinmeme yardım ettikten sonra, paltomu her kim aldıysa ondan geri alıp vücuduma geçirdi. Binadan çıkarken beni yanına çektiğinde

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

aptal günlüğüm elindeydi. Soğuk rüzgâr üzerimize çarpıyordu, dışarı çıkmamızdan birkaç saniye sonra arabasının yaklaşmasına şükreliyordum. Benim için arka kapıyı açtığında içeri girdim, o da arkamdan gelirken heyecandan başım dönüyordu. Parmakları eteğimin altına dalıp kıcıımı okşadı.

Araba kaldırımdan çekilir çekilmez bana doğru atıldı, beni kollarının arasına alıp sanki son kez birlikte olacaktı gibi öptü. Öpücüğe aynı coşkuyla karşılık verdim, mükemmel dudaklarından içtim, ellerim onun dokunabildiğim her yerine uzanıyordu. O da aynı derecede istekli, aynı derecede açgözlü bir şekilde elbisemin önünü aşağı çekerken, ağzı bir kez daha meme ucumu buldu.

“Benimle otelime geliyorsun,” diye hırladı tenime karşı, ısırmadan hemen önce.

Cıyıkladım, sonra hemen tekrar yapmasını diledim. “Tamam,” dedim nefes nefese.

“Seni bütün gece becereceğim.” Bacaklarımın arasına uzandı, parmakları iç çamaşırımın altına girdiğinde ıslak tenden başka bir şey bulamadı. “Seni kontrolsüzce becereceğim. Durmam için yalvarana kadar becereceğim.”

Bu düşünceyle karnıma bir sıcaklık çöktü, ağzını bir kez daha kendime yaklaştırıp son bir buçuk yıldır onun için biriktirdiğim tüm bastırılmış duygularla onu öptüm.

“Seni bu arabanın arkasında becerirdim ama otelden çok uzakta değiliz ve trafik az,” dedi Whit, arayan ağzımdan uzaklaştığında sesi eğleniyormuş gibi geliyordu. “Çok açgözlüsün, Savage.”

“Sen de bir o kadar açgözlüsün, Lancaster,” diye hatırlattım ona, elimi ereksiyonunun belirgin çıkıntısının üzerinde gezdirirken.

Sırıttı, bu görülmeye değer bir şeydi. Bir zamanlar olduğu çocuk, ailesinin malikânesinde bir hafta geçirdiğimizde, bana sadece sonlara doğru böyle sıırtmıştı. Her şey mahvolmadan önce.

Kaşlarımı çatarak elimi pantolonundan çektim, anılar birbiri ardına geri geliyordu. Beni hüzne boğuyorlardı.

Tedirginliğe.

Sırtışı gitmiş, yerini sorgulayan bir bakış almıştı. “Sorun nedir?”

Gözlerimi ondan kaçırdım, şehrin ışıkları yanımdan hızla geçerken arabanın camından dışarı bakıyordum. “Hiçbir şey.”

Koltuğun üzerinde kaydı, elleri omuzlarıma yerleşti. Tüy gibi hafifti, sanki bana dokunmaktan korkuyormuş gibi. “Yalan söylüyorsun.”

Başımı eğdim, ağzının enseme değdiğini hissettiğimde nefesimi içime çektim. Çok nazikti. Çok tatlı. Whit asla nazik ya da tatlı olmazdı. “Bu bir yalan gibi geliyor.”

Kıpırdamadan durdu. “Ne?”

“Bu. Aramızdaki her şey. Restorandaki o an. Sen ve Monty’nin bana nasıl tuzak kurduğunuz. Yine de benden ne istediğini bilmiyorum.”

Elleri omuzlarımda, beni yerimde tutmaya devam ediyordu. Hareket hâlindeki bir arabada olduğumuzu düşünürsek, ondan kaçabilecek değildim. “Sadece seni istiyorum.”

“Bu gece için mi?” Omzumun üzerinden baktım, yüzünün bana ne kadar yakın olduğunu görünce irkildim. “Müstakbel gelinine geçmeden önce son bir sevişme mi?”

Kaşlarını çatı. “Müstakbel gelinim yok. Sana söyledim, Leticia’yla aramdaki her şey bitti. Başka kimse yok.”

“Eminim annen senin için birini bulmuştur.” Gözlerimi kaçırdım, gece şehri incelemeye devam ediyordum. Buz mavisi gözlerine bakmak rahatsız ediciydi. Ona kızgın olmalıydım. Ayrıca Monty’ye. İkisi de beni kandırmıştı, bu da hiç hoşuma gitmiyordu. Monty’ye tüm hayatım boyunca güvenmiştim. Whit’le ilişkimiz hakkında ne hissettiğimi, ne kadar boktan olduğunu bilmesine rağmen yine de bunu bir araya getirmişti.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Hala ne kadar berbat bir durumdu. Onu bir yıldan uzun bir süre sonra, tam ihanetinden sonra görüyordum ve işte buradaydım, cinsel oyunlarımızın gönüllü bir katılımcısıydım.

Ben ona bağımlıydım, sanırım onun da bana bağımlı olduğu gerçeğiyle teselli bulabilirdim ama bulmuyordum. Tek yaptığı bana ikimizin de tam bir karmaşa olduğumuzu doğrulamaktı. Birlikte hiçbir anlam ifade etmiyorduk.

İçimden yüksek sesle söylemek gelse de ağzımı kapalı tuttum.

“Annem özel hayatımdan tamamen uzak duruyor,” dedi Whit düşüncelerimi bölerek.

“Gerçekten mi?” Sesim şüphe dolu geliyordu çünkü öyleydim.

“Evet.” Eğildi, ağzı kulağımın dışına değdi. “Kiminle istersem onunla olabilirim. İkisi de bana ne yapacağımı söyleyemez.”

Kalbim göğsümde hızla atıyor, tenimden fırlamakla tehdit ediyordu. Benimle birlikte olmak isteyip istemediğini sormak istiyordum ama çok korkuyordum. Onu en son gördüğümünden beri çok uzun zaman geçmişti, beni geri alması için yalvaran muhtaç küçük bir şey gibi görünmek istemiyordum. Sanki ilk başta ona sahipmişim gibi.

“Bana ne istediğimi sormayacaksın, değil mi?” Dudaklarını kulağımda gezdiriyor, beni gıdıklıyordu. “Korkuyor musun?”

“Sana kızgıyım.”

“Bana kızgınsın, hımmmm.” Bana inanmış gibi görünmüyordu. Elini elbisemin önünden içeri sokup göğsümü avuçladığında bir nefes aldım. “Vücudun bana kızgınmış gibi hissetmiyor.”

“Vücudum bir yalancı, tıpkı senin gibi.” Parmağını meme ucumun etrafında tekrar tekrar dolaştırdığında gözlerimi kapattım. İleri geri.

“Bana bak, Summer.”

Başımı eğip nefesimi dengede tutmaya odaklandım ama faydası yoktu.

“Bana bak,” dedi Whit.

Yüzümü ona döndüm, tamamen kızgın olmasını bekliyordum. Nefret dolu, tüm o öfkeli duygular doğrudan bana yönelmiş hâlde olmalıydı.

Ne var ki, bakışlarında şefkatle beni izliyordu. Sanki gördüğü en güzel şey benmişim gibi. “Benimle otel odama gel. Açıklamama izin ver.”

“Neyi açıklamaktan bahsediyorsun? Başka neyi açıklaman gerekiyor? Yeterince konuşmadık mı?” Ağlıyordum, içimde dalgalanan hayal kırıklığı ellerimi dizlerimin üstünde yumruk yapmama neden oldu.

Whit bana uzandı, parmaklarını benimkilerle kenetleyebilmek için parmaklarımı nazikçe ayırdı. Dokunuşu kesinlikle olmaması gereken bir rahatlıktı. “Bunu bana arabada söyleteceksin, değil mi?”

“Lütfen bir şey söyleme,” diye fısıldadım onu incelerken, kulaklarımda uğuldayan kan başımı döndürüyordu. Bakışlarım ağzına düştü, dudaklarının ne kadar kırmızı olduğunu görerek büyülenmiş gibi baktım. Onlar da şişmişti. Öpüşmelerimizden dolayı. Bana yaptığı her şeyden. Kendimi durduramayıp ona uzandım, elimi pantolonunun ön kısmına yerleştirdim. Aleti kocamandı. Sert ve kalın. Onu okşadığımda, o bir nefesle tısladı. Ben okşamaya devam ederken kalçalarını yukarı kaldırıyordu.

“Beni pantolonumun içine mi boşaltmak istiyorsun?” Kaşlarını kaldırdı.

“Evet,” diye mırıldandım tereddüt etmeden.

“Bu takımın değeri on beş bin doların üzerinde,” diye bilgi verdi.

Gülümsedim. Kendime engel olamıyordum. Bu daha iyiydi, cinsel olarak iletişim kurmamız. Bir sürü saçmalık duymak istemiyordum. Arkasında durmayacağı bir sürü anlamsız kelime. Yalan söylüyordu.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Fikrini çabucak değiştiriyor, beni çaresiz bırakıyordu. Savunmasız. Bunu yapmamalıydım. Restoranda bana sahip olmasına izin vermemeliydim, şimdi de bu arabanın arkasında onunla oynamamalıydım ama sanki kendime yardım edemiyordum.

Bu bir mazeret değildi ama gerçektir.

“İçine boşalman için bir sebep daha,” dedim hafif bir kahkahayla.

“Tanrım, çok güzelsin.” Beni incelerken ses tonu saygıyla doluydu.

Kahkahalarım kaybolurken damarlarımda saf neşe dolaşıyordu. Bakışlarım onunkilerden hiç ayrılmıyordu, parmaklarım hâlâ aletin etrafında kıvrılmıştı. Birbirimizin içinde kayboluyorduk, geçen her saniye aramızdaki hava daha da ağırlaşıyordu.

Araba durdu, şoför Fransızca konuşarak otele vardığımızı bildirdi. Whit benden nazikçe uzaklaştı, elim geri çekildi ve hatırladığım sonraki şey arabadan çıkmamız, Whit’in bana otelin lobisine kadar eşlik etmesi, kürkümün bir kez daha omuzlarıma dökülüp beni tamamen örtmesiydi.

Bina muhteşemdi, tepemizde çok sayıda ışıltılı avize asılıydı, büyük çiçek aranjmanları tatlı kokularıyla mekânı dolduruyordu. *Ritz* kadar zarif olmasa da muhteşemdi, gerçi bir Lancaster’dan daha azını beklemezdim.

Asansöre yalnız girdik, Whit en üst katın düğmesine bastı.

“Çatı katı süiti mi?” diye sordum.

“Yeterince yakın,” diye çekiştirdi, bakışları vücudumun uzunluğunu takip ederken, ceketimin açık olduğu yerdeydi. “Bu elbise uygunsuz.”

“Bunu Monty’ye söyledim. Almam için ısrar etti,” dedim ona.

“Bunu benim için yaptı.” Bakışları içime işliyordu. “Ona vücudunu en iyi gösterecek elbiseyi bulmasını söyledim.”

Ona ters ters baktım. “Hâlâ bana fahişelik mi yapıyorsun?”

“Asla. Seni görmek istedim. Hepsini. Sadece kendim için. Hiçbir şey söylemeden ya da bana bakmadan benimle alay etmeni istedim. O elbise bir sanat eseri ama seninle kıyaslanamaz bile. Vücudun mükemmel.”

Cömert iltifatları karşısında şok olmuş bir hâlde ona bakakaldım. Lancaster Koleji’nde tanıdığım Whit’e hiç benzemiyordu.

Yakınından bile geçmiyordu.

Asansör durdu, kapılar sessiz bir vınlamayla açıldığında Whit beni kısa koridora yönlendirirken elini sırtımın küçük kısmına yerleştirdi, bir çift heybetli çift kapının önünde durdu. Bir anahtar kartı çıkarıp elini sallayarak kapıyı açtı, kilidin dönüş sesini duydum.

Saniyeler içinde odanın içindeydik, odanın sessizliği aldatıcı bir şekilde sakindi. Sakinliğe yakın bile değildim. İçim, dışım karmakarışık. Kalbim küt küt atıyordu. Nefeslerim hızlı hızlı gelirken boğazımda düğümleniyor, ellerim gözle görülür şekilde titriyordu.

Kapı çarparak kapanırken bizi karanlığa gömdüğünde, Whit titreyen ellerimden birini tutarak beni odanın derinliklerine götürdü.

“Gel de manzarayı gör,” dedi Whit, derin sesi üzerime çöküyor, bana gerçekten burada olduğumu ve gerçekten birlikte olduğumuzu hatırlatıyordu. Soğuk bir ilkbahar gecesinde Paris’in ortasındaki bu otel odasında.

Bu bir rüya değildi. Ya da bir kâbus.

Beni pencereye götürdü, elinin basit bir itişiyile pencereyi açtı, soğuk hava bana çarpıyor, zaten sert olan meme uçlarımda ağrımasına neden oluyordu. Onu takip ettim, başımı pencereden dışarı çıkarıp muhteşem manzaraya dikkat kesildim. Şehir bir battaniye gibi önümüze serilmişti. Eyfel Kulesi uzakta belirmiş, hâlâ ışıltılı ışık gösterisini yapıyordu. Hayranlıkla izliyor, kendimi anın romantizmine kaptırıyordum. Whit arkamdaydı, elleri sürükleniyordu. Sürükleniyordu. Paltoyu

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

boynumdan uzaklaştırıp kollarımdan aşağı indirdi, ta ki ayaklarımın dibine yumuşak bir yığın hâlinde düşene kadar. Sıkı, sıcak bedenini arkama bastırdı, beni tutarken titrememi durduramıyordum. Soğuk yüzündendi.

Onun yüzünden.

“Bu gerçek değilmiş gibi geliyor,” diye mırıldandım.

“Bu gerçek,” dedi boynuma doğru, kollarını etrafıma dolayıp ellerini karnıma koydu. “Sonunda seni buldum, Savage. Gitmene izin vermeyeceğim.”

Sözleri, onları söyleme şekli değişmemiştii. Bir söz gibi geliyorlardı.

Bir tehdit.

İkisinden de memnundum.

Onunla.

Yaşanan her şeye ve bana yaptıklarına rağmen mutluydum.

Çok mutluydum.

BÖLÜM 48

SUMMER

Sersemlemiş bir şekilde uyandım, odaya odaklanmaya çalışırken ilk başta beynimi kafa karışıklığı sarıyordu. Saçımı yüzümden ittim, gözlerimi kısarak karanlığa baktım, görüşümü ayarlasam bile zar zor bir şey görebiliyordum. Aşağıda bir yerlerden gelen trafiğin sesini duyabiliyordum, ara sıra çılginca çalan siren sesleriyle birlikte ağır ve ısrarcıydı. Bir kornanın sabırsız sesi.

Yatakta bir kayma ile birlikte şilte eğildi. Sıcak bir beden bana doğru yuvarlanıyor, güçlü kolları arkamdan beni sarıyordu. İri bedeni yakınımaya sokuldu, kaslı kolları beni sıkıca tuttu, sıcak ağzı boynumda, arayan parmakları bacaklarımın arasında beni test ediyordu.

Orama dokunduğunda inledim ama bu onun duymak istediği türden bir inleme değildi. “Artık yok,” diye acı içinde fısıldadım. O da güldü, sadist pislik.

“Seni yıprattım.” Bu bir ifadeydi, soru değil.

“Bir orgazmı daha kaldırabileceğimi sanmıyorum,” dedim ona dürüstçe. Dün gece kaç kez boşaldığının sayısını unutmuştum. Sayılamayacak kadar çoktu. Onu itene kadar, klitorisim yanmış, bedenim ve zihnim tamamen tükenmiş hâle gelmişti.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Sana o güzel küçük amcığı kontrolsüzce becereceğimi söylemişim.” Boynumun kenarını aklıkla öpüyor, kalçalarını itiyordu. Ereksiyonu kışımın arasından kayarken ağır ve ısrarcıydı, gözlerimi kapatıp kendimi destekledim.

Eğer beni tekrar orada becerirse, buna dayanabilir miyim bilmiyordum.

“Uyumaya devam et, benim küçük, tatlı fahişem,” diye mırıldandı kulağıma, parmakları yanağımda geziniyordu. “Biraz dinlen. Buna ihtiyacın olacak.”

Dakikalar içinde derin bir uykuya daldım, uzun süre de uyanmadım.

Rüya da görmüyordum.

Mutluluk vericiydi.

Bir sonraki uyanışımda perdeler geriye çekilmiş, içeriye bol miktarda sıcak ışık giriyordu. Yatağın ayakucunda zarifçe hazırlanmış bir masa gördüm, üzerinde gümüş kapaklarla kaplı iki tabak vardı. Çatal bıçak takımı ile cam eşyalar, çeşit çeşit ekmeklerle dolu bir sepet, kremalı tereyağıyla dolu bir tabak. Masanın yanındaki sehpa buzlu bir şişe vardı, bunun şampanya olduğunu sadece tahmin edebiliyordum.

Kutlama yemeği miydi? Umutlarım çok yüksekti. Aramızda kutlanacak bir şey yoktu, tabii eski rollerimize geri dönmemizi kutlama nedeni olarak görmüyorsa.

“Uyanmışsın.”

Sesine doğru döndüğümde onu banyonun kapısında durmuş, çerçeveye yaslanmış hâlde gördüm. Elleri ceplerindeydi, tamamen açık olan soluk mavi düğmeli gömleği pürüzsüz, kaslı göğsünü ortaya

çıkarıyordu. Saçları nemliydi, sanki duştan yeni çıkmış gibi ve aman Tanrım, onu hiç bu kadar lezzetli gördüğümü sanmıyordum. Çok rahattı.

Kalp kıracak kadar yakışıklı.

“Günaydın,” dedim cızırtılı sesimle.

“Öğleden sonraya daha yakın.” Kapıdan uzaklaşıp yatağa doğru ilerledi, yanımda durup eğildi ve şaşkın ağzıma bir öpücük kondurdu. “Günaydın, güzelim.”

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım, nutkum tutulmuş bir şekilde bembeyaz yorganı göğsüme bastırmıştım.

“Aç mısın?” Masaya doğru bir bakış attı. “Oda servisi birkaç dakika önce geldi.”

Tanrım, beni yatakta çıplak bir şekilde yayılırken mi gördüler? Uyandığımda yorganın çoğu üzerimdeydi, bir bacağımda dışarıda kalmıştı. Ne kadar utanç vericiydi.

Whit utancımı hissetmiş olmalıydı çünkü yüzündeki ifade yumuşadı. “Masayı ittim, yatağa daha yakın durdum. Odanın içinde bırak- tılar. Gel hadi.” Elini bana doğru uzattı. “Hadi yiyelim.”

“Çıplağım.” Yorganı kendime yaklaştırdım, garip bir şekilde rahatsız hissediyordum. Nazik Whit’e alışık değildim. Bu... rahatsız ediciydi.

“Yemeğini getireyim o zaman.” Masaya gitti, her bir tabağın üzerin- deki gümüş kapakları kaldırarak kabarık çırpılmış yumurtayla gevrek pastırma şeritlerinden oluşan görkemli bir yemeği ortaya çıkardı.

Midem guruldarken bakışlarımı onunkilere kaldırdım. “Pastırma mı?”

“Bu otelde Amerikan kahvaltısı veriyorlar,” diye açıkladı. “Kruvasan ister misin?”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Lütfen.”

Onun ev işlerini yapmasını, benimle ilgilenmesini izlemek aklımı başımdan alıyordu.

“Kahve?” diye sordu, bakışları benimkilere kilitlenerek.

“Kremalı, evet, lütfen.”

“Şampanya?”

Cezbedici olsa da şu anda alkole ihtiyacım yoktu. “Birazdan.”

Hepsini yiyemeyeceğimi bildiğim kadar çok yemekle dolu tabağı bana getirdi, bez peçete ve çatal bıçak takımıyla birlikte bana uzattı. Komodinin üzerine dolu bir fincan kahve koydu, sonra aynı şeyi kendisi için yaptı, yanımdaki yatağa yerleşip sırtını yastuklarla destekledi.

Arkadaşça bir sessizlik içinde yemeğimizi yedik, bitirmeye yaklaştıkça aramızdaki gerilim giderek artıyordu. Kruvasanı kemirmeden duramıyor, onu küçük parçalara ayınyordum. Meyvelerimin hepsini, yumurtalarımın çoğunu yedim. Pastırma ise çoktan bitmişti.

“Gerginsin,” dedi çok uzun süren sessizlikten sonra. “Bunu hissedebiliyorum.”

Tabağı yanımdaki masaya koydum ve ellerimle ağzımı bez peçeteye sildim, sonra dönüp ona baktım. “Tabii ki, gerginim. Hâlâ neler olduğunu anlamıyorum. Ya da neden burada olduğunu. Neden Monty’yle iş birliği yapıp dün geceki yemeği düzenlediğini. Anlamıyorum, Whit.”

“Sadece sorsaydım beni görmeyi asla kabul etmeyeceğini biliyordum. Seni tekrar benimle aynı odaya sokmak için bir sürpriz unsuru kullanmam gerekiyordu,” diye açıkladı.

“Şimdi buradayım, bir aptal gibi, yatağında çırlıçıplak. Senin mükemmel küçük fahişen.” Son cümleyi mırıldanırken utanç üzerime çöküyor, beni az önce yediklerime pişman ediyordu.

“Kendine öyle deme.” Sesi sertti.

“Neden? Bu doğru. İlk tanıştığımızdan beri bana hep böyle seslendin. Başından beri benden istediğin buydu. Vücudumu istedin. Özsaygımı yok etmek, beni tamamen kontrol etmek istedin. Benimle oynamak, becermek ve işkence etmek için her isteğini yerine getirmemi istedin. Yetmedi mi?”

Tabağını gürültüyle komodinin üzerine bırakıp bana doğru uzandı ama ondan uzaklaştım, mesafeye ihtiyacım vardı. “Öyle bir şey değil. Paylaştığımız şeyi çok... iğrençmiş gibi gösteriyorsun.”

“Çünkü iğrenç bir şey.” Yorgan düştü, kollarımı kavuşturup göğüslerimi kapattım, onlara bakmasını istemiyordum.

Ancak tabii ki onlara bakıyordu. Onlara gözünü dikip bakıyordu. Bana gözünü dikip bakıyordu, sanki bana doyamıyormuş gibi.

“Gerçeği mi istiyorsun? Sana takıntılıyım,” diye fısıldadı, boğuk bir ses ve yalvarırcasına bakışlarıyla. “İlk başta senden, temsil ettiğin şeyden nefret ettim. Sonra her şeye rağmen sana çekildim. Sonunda, sana sahip olmak zorundaydım, bir kez sahip olduğumda da doyamadım.”

Ona baktım, tüm bedenim bilinmeyen bir duyguyla titriyordu. Tanrım, o bu kadar yakinken kafam tamamen karışıyordu. O çok fazlaydı.

“Ne kadar güçlü olduğunu biliyor musun? Ne kadar güzel olduğunu? Elime geçen her fırsatta itibarını yerle bir etmeye çalışmama rağmen kampüste sanki oranın sahibiymişsin gibi dolaşıyordun. Gücüne hayran kaldım. Ben de saygı duydum,” diye itiraf etti.

“Bana saygı duymak mı? Lütfen. Beni her fırsatta aşağılamaktan büyük heyecan duyuyordun,” diye karşılık verdim, kollarımı indirerek. Lanet olsun. Görmesine izin verdim. Dün gece elleri, ağzı ve aleti vücudumun her yerindeydi. Artık ne önemi vardı ki?

Sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi devam etti. “Sonra sen doğum günü yemeğine geldin, sanki oraya aitmişsin gibi ailemle

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

otururdun, bense evlenmem gereken o şaka gibi kızla geldim. Seni banyoda becerdim çünkü içine girmek için çok çaresizdim. Kendimi kontrol edemedim.”

“Beni küçük düşürmeye çalışıyordun,” diye araya girdim.

“Kesinlikle hayır.”

“Leticia’ya benim sıvılarıma bulanmış elinle dokundun,” diye hatırlattım ona, o anın aşağılayıcı hatırası karşısında gözlerimi kapatarak.

Bana yaklaştı, vücut ısını hissedebiliyordum. Lezzetli, pahalı parfümünün kokusunu alabiliyordum. “Beni işaretledin. Bana senin olduğumu hatırlattın. Bunu görmedin mi? Ailemin evinde geçirdiğim bütün hafta boyunca üzerimde iz bıraktın. Sana doyamadım. Babama gidip, beni Leticia ile olan anlaşmamdan çıkarması için yalvardım.”

Gözlerimi açtığımda yüzünü tam karşımda buldum. “Neden? Benimle birlikte olmak için mi?”

Hiçbir şey söylemedi. Başka tarafa da bakmadı. Söylemese de cevabı gözlerinde görüyordum.

Evet.

“Asla yürütemeyiz,” diye fısıldadım.

Yüzüme dokundu. Parmaklarıyla çenemi hafifçe kavrayıp başımı geriye yatırdı. “Biz her zaman yürüteceğiz, Summer. Bana bak.” Bakışlarıyla buluştum, açık mavi gözlerindeki yoğunluğu fark ettim. “Biz birbirimiz için yaratılmışız.”

Ben bir şey söyleyemeden ağzı benimkine yerleşti, ben de ona doğru açıldım. Tabii ki açıldım. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım vazgeçemediğim kötü bir alışkanlık gibiydi. Dili benimkinin etrafında kıvrıldığı anda inleyerek ona uzandım, ellerim göğsünün çıplak tenini buldu. Onu okşadım, kavradım, kendimi kaybettim. Muhtaçtım.

Boğazından bir inilti geldi, elleri her yerdeydi ama bu yeterli değildi. Söz konusu o olduğunda asla yeterli olmuyordu. Benim için

de geçerliydi. Yatağa geri düştüm, Whit pantolonunun önünü açıp pantolonuyla *boxer*'ını indirdi, ereksiyon hâlindeki aletini ortaya çıkardı. Üstüne tırmanarak ona bindiğimde tabanına uzandım, böylece onu içime yönlendirebiliyordum.

Onu boylu boyunca aşağı kaydırđığım an, ikimiz de acı içinde inledik. Pantolonu hâlâ ayak bileklerinde, gömleğİ hâlâ üzerindeydi. Onu ciddiyetle becermeye başladım, sadece birkaç dakika içinde beni içine alacağını bildiğim mutluluğın peşinden koşuyordum.

Ellerini belime dolayarak hızımı kontrol ediyordu. O kadar kalındı ki, her aşağı kayışında beni tamamen dolduruyordu. Onu sürdüm. Kasıklarım ihtiyaçla geriliyor, etrafında sıkılaşıyordu. O da göğsüme sokuldu. Bir meme ucumu ağzına alıp emdi. Isırdı. Biraz daha emdi.

Onu kendime doğru çektim, dizlerim kalçalarındayken üstünde zıpladım, yüzüm yumuşak, güzel kokulu saçlarına gömülüydü. Orgazm tam sınırda duruyordu, o kadar yakındı ki tadını alabiliyordum ve onu derinlere çekiyordum. Alabildiğİ kadar derine.

Boğuk bir inilti onu terk edip göğüslerim tarafından boğulduktan sonra boşaldı. Beni menisiyle dolduruyor, kendi orgazmımı tetikliyordu. Sonunda bitene kadar birbirimize sarılmış bir hâlde, inleyerek ve nefes nefese kıvrandık.

Onu göğsüme bastırdım, daha fazla konuşmasını duymak ya da yüzüne bakmak istemiyordum. Henüz değıl. Bu anın tadını çıkarmak istiyordum. Yakınlığın. İki insanın olabileceğİ kadar yakındık. Kimse bana Whit'in hissettirdiğİ gibi hissettirebilir miydi bilmiyordum.

Whit'ten başkasını ister miydim bilmiyordum.

Bu korkutucu bir farkındalıktı.

"Benimle eve gel," diye mırıldandı tenime karşı, dudakları gıdıklıyordu.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Ne demek istiyorsun?” Saçlarını okşadım. Şakağını öptüm. Eğer yapabilseydim, onu bütün gün okşar ve öperdim. Asla durmak istemezdim.

“Benimle Amerika’ya dön. Benimle yaşa. Benimle ol.” Az önce seks yaptığımız süre boyunca görmezden geldiği diğer meme ucumu yalamaya başladı. Gözlerimi kapattım, ağzının her çekişinde rahmim kasılıyordu.

“Metresin olarak mı?” *Olabileceğim tek şey buydu, hatırladın mı?* Whir’in güzel, küçük fahişesi.

“Eşitim olarak. Ortağım olarak. Belki de...sonunda.... karım olarak.”

Sözleri içimde bir dehşet şimşegi çakmasına neden oldu. Bu adam asla evlenmeyeceğini söyleyen adamdı.

Hiçbir zaman.

Üzerinden kalktım, yanında durabilmek için yatağın üzerinden yuvarlandım. Dölleri kalçalarımın içini kaplıyordu ve saçlarım tam bir felaketti, yüzümden uzaklaştırmak zorunda kaldım. Çok kötü görüldüğüme emindim.

Sanki hayatında gördüğü en güzel şeymişim gibi bana bakıyordu.

“Ciddi değilsin.”

“İstiyorum.”

Gülmeye başladım. “Biz çok genciz.”

“En azından son altı yıldır birbirimize bağlıyız,” dedi sakın bir sesle. Mantıklıydı. “Bu yeterince uzun bir süre, Summer.”

“Ne dediğini bilmiyorsun. Annen buna izin vermez. Baban da izin vermez.”

“Ailemin canı cehenneme. Ben bağımsız bir zenginim. Bana ne yapacağımı söyleyemezler. Hayatımı kontrol edemezler.” Bacaklarını

yatağın kenarına doğru salladı, ayağa kalkmadan önce *boxer*'ıyla pantolonunu yukarı çekip tamamen giydi, fermuarını çekip düğmesini kapattı. "Bir duş almalısın."

Hayatımızı değiştirecek bir tartışma içindeyken o nasıl bu kadar normal olabiliyor, bu kadar sıradan işler yapabiliyordu? "Whit..."

Bakışları benimkilerle buluştu, dudakları hafif bir eğlenceyle kıvrılıyordu. "Ne?"

"Ne yapıyorsun?" Elimle onu işaret ettim.

"Giyiniyorum. Sana da aynısını yapmanı öneririm. Gerçi önce kesinlikle duş alman gerekiyor." Bana yaklaştı, tam önümde durup kalçalarımın iç kısmına uzandı. Parmaklarını kendi döllerinin arasından geçirip dudaklarıma götürdü. "Çok dağınıksın."

Her zaman yaptığım gibi dudaklarımdaki meniyi emdim. "Sonra ne olacak?"

"Seninle Paris'i keşfetmek istiyorum."

"Nasıl keşfedeceksin?" Gözlerim kocaman açıldı, bir adım geri çekildim. "Dersi kaçınıyorum."

"Dersi boş ver. Sen benimlesin." Elimi tutup beni bir kez daha kendine çekti. "Şehirde seni becerebileceğim gizli yerler bulalım. Her yerde izimizi bırakacağız."

"Bu... bunu yapmamalıyız." Tam olarak bunu yapma düşüncesiyle beni ele geçiren uyarılma dalgasını bastırmaya çalıştım.

"Yalan söyleme, Summer. Yakışmıyor." Beni öptü. Dudaklarımdan içti. Daha fazla döl toplamak için parmaklarını bacaklarımdan arasına daldırdı, böylece dölle kaplı parmaklarını bir kez daha ağzıma soktu. Yaladım, emdim. Gözleri ateşle parlıyordu, ta ki uzaklaşıp beni boş hissettirene kadar.

"Duşa gir." Arkama uzanıp kıçımı tokatladı. Sertçe. Cıyaklayarak ondan uzaklaştım. "Ya da bunun geldiği yerde daha fazlası var."

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Söz mü?” Kırpiklerimi kırpıştırarak ona takıldım.

Beni tekrar tokatladı, bu sefer daha da sertti ve doğrudan merke-
zime ulaşan bir sarsıntı gibiydi. “Evet. Eğer istediğin buysa, daha
sonra daha fazlasını yaparız. Şimdi git kendini yıka. Böylece seni
tekrar kirletebilirim.”

BÖLÜM 49

SUMMER

Whit'le tekrar birlikte olmak bir hile gibi geliyordu, sanki hiç gitmemiş gibi.

Dahası, diğer insanların arasında, toplum içinde onunla gerçekten mutlu olmak da öyleydi. Paris sokaklarında yürürken elimi tutuyordu, sanki gitmeme izin verirse beni sonsuza dek kaybedeceğinden korkuyormuş gibi.

Belki de gerçekten böyle hissediyordu, bilemiyordum. Bir dakika önce birlikteydik, sonra gitmiştim.

Bir daha asla görülmemek üzere.

Monty öğleden sonra boyunca bana bitmek bilmeyen mesajlar gönderdi ama ben hepsini görmezden geldim. Ona kızgındım. Başından beri ne yaptığını biliyordu, Whit'le arkamdan iş çeviriyordu. Whit'le birlikte olduğum için şikâyet edemesem de eski dünyamdan beni kandıran tek arkadaşım yüzünden incinebilirdim.

Herkes gibi olduğunu kanıtlıyordu. Whit'in cephanelik olarak kullandığı iki şey olan parayla güçten kolayca etkileniyordu.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Öğleden sonra boyunca Whit beni karanlık köşelere ya da duvarların arkasına gizledi. Kalın bir ağaç korusuna. Her yerde, her yerde beni karanlığın içine çekiyor, ağzı benimkini buluyor, elleri ağrıyan yerlerimi arıyordu. Bacaklarımın arasını. Göğüslerimi. Sırtımı, kıcımlı yumuşatıyordu. Beni Paris'in göbeğinde bir tuğla duvara karşı beceriyor, özel gibi görünen ama kesinlikle öyle olmayan küçük bir oyuğa sıkıştırıyordu. Louvre'un karanlık, yasak bir köşesinde önünde diz çöktürüyordu. Bu yanlış geliyordu, sanki kutsal bir yere saygısızlık ediyormuşuz gibi ama o umursamıyordu. Israrcıydı.

Beni her seferinde boşalttı.

Öğleden sonra geç saatlerde Seine Nehri kıyısındaki güzel bir kafeye gidip azalan güneş ışığında bir şeyler içtik, hafif bir şeyler atıştırdık. Hava serinliyordu, ben duş alırken Whit'in otel butiğinden odaya getirdiği siyah hırka ile elbisenin yanı sıra zarif bir dantelli ipek sutyenle iç çamaşırı seti için minnettardım. Skandal elbisenin dışında giyecek hiçbir şeyim, bir çift iç çamaşırım bile yoktu ve Whit'in her şeyi düşünmesinden etkilenmişim. Kazağı bile düşünmüştü.

Whit'in telefonu çaldı, cevap göndermeden önce mesajı okuyarak gülümsedi.

"Montgomery'yi görmezden geliyorsun, bu onun hoşuna gitmiyor. Aletimi kışkırdığını iddia ediyor," dedi Whit. "Onun yerine tüm dikkatini ona verdiğin için."

"Muhtemelen kendisi için istiyordur," diye mırıldandım, kendimi önemsiz hissederek. Sözlerim için hemen pişmanlık duyarak iç geçirdim. Bunu söylememeliydim. Bunu demek istememiştim.

"Daha önce ona kızgın olduğunu söyledim. Bu yüzden cevap vermiyorsun," dedi Whit.

"Bu doğru. Ona kızgıyım." Daha sert olmasını dileyerek şarabımdan bir yudum aldım. "Beni kandırması hoşuma gitmiyor."

“Bunu senin için yaptı.” Whit masanın öbür ucuna uzanıp büyük, sıcak elini benimkinin üzerine koydu. “Beni özlediğini biliyordu.”

“Bunu senin için yaptı.” Kirpiklerimin arasından ona bir bakış gönderdim. “Monty’ye bir kez bile seni özlediğimi söylemedim.”

Whit diğer elini göğsüne dayadı. “Kırıldım.”

“Senin hakkında hiç konuşmadım.” Omuz silktim, elimi onun elinin altından çektim. “Seni düşünmek çok acı veriyordu.”

Bana baktı, güneş ışığı yüzünü keserek aptal erkek güzelliğini ortaya çıkarıyordu. Neden bu kadar güzel bir çocuğa âşık olmak zorundaydım ki? Ona bakmak bile kalbimi acıtıyordu.

Neler yapabileceğini, üzerimdeki gücünü bilmek de beni temkinli kılıyordu.

Onunla paylaşmak istemediğim bir şeydi.

“Ben buradayım. Hayatında olmak istiyorum. Geçmişinde ne yaptığın ya da üvey kardeşinle aranda ne olduğu umurumda değil.” Daha yakına eğildi ama ben kıpırdamadım. İtirafı beni çok şaşırtmıştı. Ne geçmişim hakkında konuşmuştuk ne de şu anda otel odasında duran lanet olası günlüğümde okuduklarından bahsetmişti. Eğer o şeyi yakabilseydim, yakardım. “Benimle eve gelmeni istiyorum.”

Sesi o kadar içten, ifadesi o kadar hassas ve açıktı ki, kalbim parçalanıyordu. “Yapamam.”

“Neden?” Sesi bir anda değişti. Derin ve buyurgan bir hâl aldı, sanki beklediği cevap dışında hiçbir cevabı kabul etmeyecekmiş gibi. “Mantıklı, Summer. Benimle eve gel. Benimle New York’ta yaşa. Orada sanat tarihi okuyabilirsin. Ne istersen yapabilirsin. Çalışmak zorunda kalmazsın. Bütün gün dizlerinin üzerinde oturup sürekli aletimi emebilirsin. Şikâyet etmem.” Sırıttı.

Kaşlarımı çattım.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Gülümsemesi azaldı, öne doğru eğilerek bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Bunca yolu beni reddetmen için gelmedim, Savage. Benimle eve gelmeni bekliyorum.”

“Başka bir ülkeye elini kolunu sallayarak girip, benden senin dediklerini yapmamı talep edemezsin,” dedim alaycı bir tavırla. “Kira kontratını bozamayacağım kendi evim var. Okula gidiyorum. Bir işim var. Arkadaşlarım var. Her gün zevkle yaptığım şeyler. Bir rutinim var. Burayı seviyorum.”

“Biriyle mi tanıştın? O yüzden mi?” İfadesi sertleşti, kontrol etmeye çalışsa da faydası yoktu. Bakışlarında kıskançlıkla öfkenin savaşını görüyordum.

“Hayır,” diye itiraf ettim usulca. “Çok meşguldüm. Ayrıca ben... senin ve paylaştıklarımızın yerini doldurabilecek birini bulup bulamayacağımı bilmiyordum.”

Kelimeler beni terk ettiği anda gözlerimi kapattım, az önce bu kadar çok şey itiraf ettiğim için nefret ediyordum. Çok fazlaydı. Ona asla avantaj sağlamamalıydım. Bunu bana karşı nasıl kullanacağını biliyordu.

“Paylaşmak,” diye düzeltti, elini yanağımda gezdirip başımı geriye yatırdığında gözlerimi açtım, böylece yumuşak öpücüğünü kabul etmekten başka çarem kalmadı. “Hâlâ paylaşıyoruz,” diye fısıldadı dudaklarıma. “Sana başka birinin dokunduğunu unutturmak için ne gerekiyorsa yapacağım.”

Gözlerindeki sahiplenici parıltıyla omurgamdan aşağı bir ürperti kaydı. Benden uzaklaştı, eli yüzümden çekildi, parmakları bardağının sapına dolandı ve dudaklarına götürdü. “Anlaştık o zaman,” dedi yutkunduktan sonra.

“Ne?” diye sordum.

“Benimle Amerika’ya geri geliyorsun.” Gülümsemesi geri döndü, artık zafer kazanmış gibiydi. “Evleneceğiz.”

Ona bakakaldım. “Evlenmek mi? Whit, daha çok genciz. Seninle evlenmek istemiyorum.”

“Neden olmasın?” Sesi kırgın geliyordu.

“Çünkü evlilik yasal olarak çok bağlayıcı. Sadece bir kâğıt parçası. Bunu istemiyorum. Ya da ihtiyacım yok.”

Başını arkaya atıp gülmeden hemen önce beni izledi. “Başka bir kadın benimle evlenmek için ölürdü. Paramın üzerindeki o kilidi isterlerdi. Sen de burada oturmuş, ona ihtiyacımız olmayan bir kâğıt parçası diyorsun. Bunu istemiyorsun.”

“İstemiyorum,” diye vurguladım. “Evlilik bize göre değil. Henüz değil.”

“Benim için başka kimse yok,” dedi mavi gözleri parlayarak. “Başka kimse yok. Sadece sen.”

Söyleyecek kelime bulamadım. İtiraz etmek için. Onu başka türlü ikna etmenin bir yolu yoktu, bu yüzden aklıma gelen ilk şeyi yaptım.

Elimi kalçasına koydum ve kirli sakallarıyla pürüzlenmiş yanağını öptüm, tanıdık, eşsiz kokusunu içime çektim. Her şeye rağmen, hâlâ temkinli olmama rağmen Whit’e inanmak istiyordum. Onun hayatımda olmasını, benimle ilgilenmesini istiyordum. Beni korumasını. Birbirimizi korurduk.

Yine de bana olan sonsuz aşkını ilan etmek gibi duymayı arzuladığım sözleri söylemedi. Sanırım aramızdaki mesele bu değildi. Başka bir şeyle ilgiliydi. Farklı bir şey. Daha keskin. Daha karanlık.

Aşk karanlık olmamalıydı. Her şeyi tüketen. Bu tutkuydu.

Takıntı.

Sonunda bundan sıkılmayacak mıydık?

Birbirimizden bıkmayacak mıydık?

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Çok rahat, çok pahalı bir restoranda geç saatlere kadar süren akşam yemeğinden sonra beni otelin lobisine sürüklerken, “Eve gitmeliyim,” dedim ona. Çiçekli elbisemle hırkam, çıplak yüzüm ve Whit’in bitmek tükenmek bilmeyen elleri yüzünden dağılmış saçlarımla kendimi fena hâlde yetersiz giyinmiş hissediyordum. İlk geldiğimizde bize nasıl baktıklarını, masalardaki insanların bize nasıl burun kıvrıdıklarını görmüştüm.

Dünyanın en zengin adamlarından birinin restoranda olduğundan haberleri yoktu. Garsonlar Whit’in tam olarak kim olduğunu anladıktan sonra hizmetimiz kusursuzdu. Restoranın tam ortasında bir masaya oturduk, şaraplar sürekli, yemekler sonsuzdu. Zengin ve lezzetliydi, öyle ki kendimi bir lokma daha yemeye zorlayamıyordum. Sonunda insanlar Whit’in önemli olduğunu anladı, biz restorandan ayrıldığımızda paparazziler fotoğrafımızı çekmek için oradaydı.

Onları restoranın dışında bizi beklerken bulmak şok ediciydi. Whit’in fotoğrafçıları engellemek için elini kaldırmasına, benim de hırkamı başımın üzerine çekmeme rağmen, biri fotoğrafımı çekti. Whit’le. Eninde sonunda kim olduğumu ve geçmişteki aile bağlarımızı bir araya getireceklerdi.

Muhtemelen magazin basınında yeniden bir çılgınlığa dönüşebilirdi.

Lobide yürürken, “Hayır, önce konuşmamız gerek,” dedi Whit, oteldeki her çalışan onunla göz teması kurduğunda başını sallıyordu. “*Bon soir, Monsieur Lancaster,*” diye bitmek bilmeyen bir akış onun her adımını takip ediyordu.

Otelin güzelliği, yanımdaki adam, her şeyin rüya gibi olması sonsuza kadar devam edemezdi. Benim için değil. O kadar şanslı olamazdım. Normalliğe ihtiyacım vardı. Bunu arzuluyordum. Küçük dairemde oturmak, daracık yatağında uyumak ve sabahları derse gitmek istiyordum. Hayatıma yeniden girdiği için hayatımın değişmeyeceğinden emin olmak istiyordum.

Bu son olmayacaktı. Onu tanıyordum. Kendimi tanıyordum. Birbirimizi istiyorduk ama bu çok ağır geliyordu. Her şeyi tüketiyordu. Birbirimizi yok edecektik.

Tıpkı geçen seferki gibi.

“Whit, lütfen.” Beni asansöre götürürken kolunu tuttum, kapılar kapandığı anda üzerime atladı, ağzı boynumda, elleri elbisemin eteğinin altında, sıcak parmakları kalçalarımı okşuyordu.

“Gitmene asla izin vermeyeceğim, Summer. Anlamıyor musun?” Beni duvara doğru sertçe itti, homurdandı. Gözlerimi kırpıştırarak açtım, yüzüne baktım, orada bu kadar çok duygu görmek beni şok ediyordu. Sanki tenine kalıcı olarak kazınmış gibiydi, bana eski Whit’i hatırlatıyordu. Bana boş gözlerle bakan çocuğu. Bana önemsizmişim gibi bakan. Onun için hiç önemli olmadığını yüzüme karşı söyleyen çocuk.

O gitti. Yerine, tüm odağı benden başka kimse olmayan, görünüşte aşırı tutkulu bir adam geldi.

“Bu konuşmayı şu anda yapamayız,” dedi Whit. Kaşlarımı çattım. “Ne demek istiyorsun?”

“Hazır değilim.”

“Whit, hiç mantıklı konuşmuyorsun.”

“O zaman hepsi senin suçun.”

Kapılar birkaç dakika sonra kayarak açıldığında dışarı çıktık. Whit’in parmakları benimkilere dolandı, beni süitin çift kapısına doğru hızlıca sürükledi.

“Seni bir daha asla gözümün önünden ayırmayacağım,” dedi süitin içine girdiğimizde, ikimiz de efordan nefes nefese kalmıştık. “Kazağını çıkar.”

Titreyen ellerimle çıkarırken tüm vücudum titriyordu. O kadar yoğun ki, beni korkutuyordu.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Elbise,” dedi hırka gittiğinde, kısık sesle. “Hepsini. Seni çıplak istiyorum.”

Dediğini yaptım, aceleciliği korkutuyordu, ta ki üzerimde tek bir giysi olmadan önünde durana kadar. Otelin ısıtma sistemi devreye girmek için o anı seçti ve çıplak tenime çarpan sıcak hava tüylerimi ürpertti, meme uçlarım ağrıyan noktalar hâlinde sertleşiyordu. Dizlerim neredeyse sıvı gibiydi, onları kilitledim, Whit yanımdan geçip odanın derinliklerine doğru yürüdüğünde bir nefes aldım.

Dönmeye başladım ama keskin sesi karşısında duraksadım.

“Bakma. Yüzünü kapıya dön.”

Nefes aldım, nefesime dikkat ederek ölçülü tutmaya çalışıyordum. İçeri ve dışarı. İçeri. Dışarı.

İçeri.

Dışarı.

Bir bavulun ya da şifonyerin içinden hışırdama sesi geliyordu, tam olarak anlayamıyordum. Ne aradığını bilmiyordum. Kıcıma vurmak için bir kayış mı? Onun gözünde, muhtemelen ondan kaçmak istediğim için bunu hak ediyordum.

Bir çantadan bir şey çıkardı. Ya da bir kutu. Tam olarak emin değildim. Yumuşak ayak seslerinin yaklaştığını duydum, zengin, erkeksi kokusu etrafımı sarıyordu, ta ki tam orada, tam arkamda, nefesi çıplak omzuma değene kadar.

“Sana bir hediyem var,” dedi, sesi alçak ve vaat doluydu.

“Ne o?”

“Aç ve gör.” Elini önüme uzattı, soluk gri kadife bir kutu tutuyordu. Nedenini açıklayamasam da açmaya korkarak bakıyordum. “Summer.”

Sesi kızgın geliyordu, ben de kutuyu alıp titreyen parmaklarımla açtım. Kadife katmanları geriye doğru çevirdiğimde nefesimi kesen bir kolye ortaya çıktı.

Loş ışığa rağmen elmaslar parıltıyordu. Narin çiçekler kalın bir elmas zincir oluşturunuyordu, hayali, muhteşem ve son derece pahalı olduğunu söyleyebilirdim.

“Bunu kesinlikle alamam,” diye fısıldadım.

“Alabilirsin ve alacaksın.” Kutuya uzandı, parmaklarımın arasından çekip aldı ve kolyeyi yavaşça içinden çıkarıp kopçasını çözdü. Kolyeyi dikkatlice boynuma doladı, taşların ağırlığı tenimde ağırlaşırken, parmakları enseme değip tokayı birleştirdiğinde gözlerimi kapattım. “Bu beyaz altın. Çiçek desenli yirmi dört karat değerinde pırlanta. Onu gördüğümde sana ait olduğunu hemen anladım.”

“Bunun ne kadara mal olduğunu bilmek istemiyorum,” diye fısıldadım, ağır elmaslara hafifçe dokunmak için uzanırken.

“Her kuruşuna değersin.” Boynumun yan tarafını öptüğünde gözlerim açıldı, bakışlarım durduğumuz yerin karşı duvarındaki aynadaki yansımamıza takıldı. “Sen ne düşünüyorsun?”

İkimize baktım, bakışlarım boynumu çevreleyen elmaslara gidiyordu. Monty’ye ağır bir kolye istediğimi söylediğimde tam olarak tarif ettiğim gibiydi, bir yaka gibi, böylece ağırlığını hissedebilir ve sahiplenildiğimi bilebilirdim. Birine ait olduğumu. Bu kolye sadece bir hediye değildi.

Bu bir iddiaydı. Whit Lancaster bana sahipti.

Ben ona aittim.

“Beklemek istedim. Sana bu kolyeyi vermek ve bu sözleri daha sonra söylemek istedim. Önümüzdeki haftayı sana tüm dikkatimi vererek, seni Paris’in her yerine götürerek geçirmek istedim. Sana ne istersen almak, seninle yemek yemek, seninle içmek ve seni becerebildiğim her yerde becermek istedim ama sen benden uzaklaşmaya çalışıyorsun. Gitmene izin veremem,” dedi, yanağını yanağıma bastırıp, saçlarımın kokusunu içine çekebilmek için yüzünü bana doğru çevirirken acı dolu bir sesle.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Beklemekten nefesim kesiliyordu, anı mahvetmekten korktuğum için bir şey söyleyemiyordum. Daha fazlasını söylemek istediğini anlayabiliyordum ve bir sonraki sözlerini duymak için can atarak bekliyordum.

“Sana âşığım, Summer,” diye fısıldadı, ağzı tam kulağımın dibinde, hassas derimi okşuyordu. “Yıllar önce seni ilk gördüğümünden beri öyleyim.”

“Bunu göstermek için komik bir yöntemin var,” dedim, içimde yükselen neşeyi kontrol altına almaya çalışırken dudaklarım hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyordu.

Whit beni seviyordu.

O bana âşıktı.

“Ben bir aptaldım. Hâlâ da öyleyim. Ancak seni sevdiğimi kanıtlamak için elimden geleni yapacağım. Hayatının geri kalanında her gün, bana izin verdiğin sürece.” Ellerini omuzlarıma koyup hafifçe sıktı, bakışlarım bir kez daha aynada onunkileri buldu. “Kendine bir bak. Çok güzelsin. Seni çok özledim. Her yerde seni aradım, oysa Monty başından beri burada olduğunu biliyordu. Sadece altı ay önce ona seninle görüşmeye devam edip etmediğini sordum. Bunu biliyor muydun? Başta o da bana bir şey söylemedi. Gerekçelerime güvenmediğini söyledi.”

Monty’nin Whit’e ilk sorduğunda nerede olduğumu ağzından kaçırmamış olması güven vericiydi. “Ben de senin niyetine güvenmedim.”

“Tüm bunları biz ayarladık. Sen kendini kandırılmış hissetsen de, dürüst olmadığımız için ikimize de kuzgın olsan da bunu bu şekilde yapmak zorundaydım. Burada olduğumu bilseydin kaçırdın. Beni görmeyi asla kabul etmezdin.” Elleri kollarımdan aşağı kayıyor, hafif dokunuşu beni titretiyordu. “Bir şeyler söyle. Benimle olmak istediğini

söyle. Böyle bir pislik olduğum için beni affettiğini söyle. Herhangi bir şey, Summer. Lütfen.”

Bu adamın hayatımda daha önce lütfen kelimesini kullandığını duyduğumu sanmıyordum.

Az önce kullandı. Benim için.

Yüzümü ona döndüm, bakışlarımız buluşabilsin diye başımı arkaya yatırdım. “Ben de seni seviyorum.”

O kadar derin nefes aldı ki, göğsü çıplak tenime değdi ve eğilip alnını benimkine bastırdı. “Tanrıya şükür.”

Kaşlarımı çatıttım. “Sana hayır diyeceğimi mi sandın?”

“Ne düşüneceğimi bilemedim.” Gözlerini kapattı, bakışlarındaki kırılganlığı gizliyordu. Çok geçti, onu çoktan gördüm ve kalbime yakın tutuyordum. “Beni seviyorsun.”

“Seni seviyorum.” Uzandım, ağzımı onunkine bastırdım. “Sana âşığım. Ayrıca seninle evlenmek istemiyorum, Whit. Henüz değil. Önce birlikte olalım. Bunu daha sonra yapabiliriz. Ya da belki hiç. Lancaster isminin getirdiği tüm sorumluluklar olmadan seninle geçireceğim zamanın tadını çıkarmak istiyorum.”

Vârislerle görevler gibi. Sanki kraliyet ailesinin bir parçasıydı. Bu çok saçma olsa da doğuştan gelen ve sonsuza kadar kaçamayacağı beklentiler vardı. Eğer evlenirsek, hemen bebek isterlerdi.

Ben bebek istemiyordum.

En azından henüz değil. Daha çok gençtik. Ayrıca ben de onu ruzağa düşürecek değildim.

“Peki ya okul? Senin için önemli olduğunu biliyorum” dedi Whit.

“Bunu söyledim çünkü duymak istediğim şeyi söylemiyordun.” Gözlerini açıp kaşlarını çatarak bana baktığında devam ettim. “Bana olan aşkını ilan ettin. Tek istediğim buydu.”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Bu gerçek. Sana olan hislerim. Beni bunaltıyorlar. Onlarla ne yapacağımı bilmiyorum,” diye fısıldadı, elleri göğüslerimi bulup kavradı. “Seni o kadar çok seviyorum ki.”

“Beni ne kadar sevdiğini göster, Whit.” Yüzüne dokundum. Elimini göğsünün önünde gezdirdim. “Göster bana.”

Beni yatağa götürdü. Beni ağızla ve elleriyle seviyordu. Tekrar tekrar boşalmamı sağladı. Sonunda içime girdiğinde, zonklayan aleti en derin yerime dokunuyor, bakışları benimkilere kilitleniyordu. Parmaklarını elmas kolyenin üzerinde gezdirdi, hafif ama sahiplenici dokunuşu beni titretiyordu.

“Benimsin,” diye fısıldadı. “Sen benimsin, Summer.”

“Her zaman,” dedim o hamle yapmaya başlarken.

Her zaman.

BÖLÜM 50

WHIT

Bir ay sonra

Saat tam 10'da avukatımın ofisindeydim. Manhattan trafiğini riske atmamak için evimden erken çıktım ama yine de ailem benden önce gelmeyi başardı.

Asistanı tarafından Madison'ın ofisine götürülürken içimi bir öfke kapladı, onları yüzlerinde aynı sinirli ifadeyle içeride otururken gördüm. Avukatım Ben Madison, bir böceği bile ezemeyecekmiş gibi görünen sıksa, küçük bir adamdı ama olabildiğince acımasızdı.

Onu bu yüzden tutmuştum. Ailemle savaşa girerken yanımda acımasız bir köpekbaliğine ihtiyacım vardı.

"Bay Lancaster. Sizi gördüğüme sevindim." Madison ayağa kalkıp bana doğru yürüdü ve elimi sıktı. "Oturun."

Madison'ın masasına en yakın boş sandalyeye doğru yürüdüm ve oturmadan önce takım elbise ceketimin düğmelerini açtım. Bu sabah tamamen iş başındaydım çünkü ailemin benim olanla oynamasına izin vermeyecektim. Oyun oynamak için buradaydım.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Savaş için buradaydım.

“Bu sabah neden toplandığımızı anlamıyorum. Endişelerimi zaten dile getirdim. Oğlum kendisi için yeterince iyi olmayan bir kadınla birlikte. Ailenin tüm parasını harcayacak ve büyük olasılıkla çocuklarını yoksul bırakacak,” dedi annem avukatıma, uzun zamandır tanıdığım buz gibi ifadesiyle. Köşeye sıkıştırılmaktan ya da patronluk taslanmasından hoşlanmazdı. Uzun zamandır hayatım üzerinde kontrolü vardı ama bir yetişkin olduğumda ona siktirip gitmesini söyledim.

Zevkle.

O zamandan beri benimle dişiyle tırnağıyla mücadele ediyordu. On sekiz yaşına girdiğimde onun ailesinden aldığım güven fonunun kontrolünü ele geçirmeye çalışıyordu ama olmadı. Yirmi bir yaşına geldiğimde bana miras kalacak olan vakıf fonunun miktarını sınırlamak için yoğun bir şekilde çalışıyordu. Bu da olmayacaktı.

Babam benimle savaşıyordu. Şu anda formalite icabı buradaydı, benimle birleşik bir cephe olarak bu ofiste bulunduğunu umuyordum.

Yine de görecektik. Annem ikna ediciydi. Ayrıca babamı sevmeme rağmen, onun zayıf olduğunu da biliyordum.

Özellikle de kadınlar söz konusu olduğunda.

Benim üzerimde tam ve eksiksiz kontrolü olan tek kadını düşündüğümde kalbim hemen yumuşadı. Belki o bir zayıflıktı ama Summer’la ben birlikte güçlüydük. Bu sabah onu yatağında yalnız bırakmak zor oldu. Çıplak ve sıcaktı, saçları dün geceki aktivitelerden dolayı dağılmıştı. Onu öptüm, o da kollarını boynuma dolayarak kalmam için yalvardı.

“Son bir buluşma, aşkım,” dedim ona, sesim sert ve kararlılık doluydu. “Sonra beni daha fazla kontrol edemeyecekler.”

Summer’ı benimle birlikte Amerika’ya dönmeye ikna etmek biraz zaman almıştı. İsteksizdi. Korkuyordu. Annem ondan hoşlan-

mıyordu, Summer da aynı şeyi hissediyordu. Büyük ihtimalle asla anlaşılamayacaklardı, bunu sorun etmiyordum. Summer'ı her gün anneme tercih ederdim.

Her gün.

“Seninle tartışmak istemiyorum,” dedim anneme. “Ama Summer hakkındaki varsayımın çok saçma. Benim param onun umurunda bile değil.”

Bir kahkaha attı. “Buna inanmakta zorlanıyorum.”

“Doğru,” dedim, vahşi bir gülümsemeyle dişlerimi göstererek.

Babam hiçbir şey söylemiyordu, zaten en iyisi de buydu. Yanlış bir kelimeyle annem ona yapışacaktı.

İnce bir klasörü açıp içinden bir belge çıkararak, “Doğru,” dedi Madison. Belgeyi anneme uzattı. “Bu belge, Bayan Savage’ın oğlunuzla evlenmek için imzaladığı evlilik öncesi anlaşma.”

Belgeyi alan annemin ağzı açık kaldı, bakmaya bile tenezzül etmedi. “Siz ikiniz *evleniyor musunuz?*”

“Henüz değil,” dedim, Summer’ın tekliflerimi sürekli reddetmesinden nefret ediyordum ama onun isteklerini kabul etmek zorundaydım. Yine de onu yıpratacağımdan emindim. Eninde sonunda. “Ama daireme taşındıktan hemen sonra bir evlilik sözleşmesi yapılmasını istedi. Kimsenin onun servet avcısı olduğunu düşüncesini istemediğini söyledi.”

“O bir servet avcısı-” dedi annem, öne doğru oturup bir bakışla onun sözünü kestim.

“Onun hakkında ne söylediğine dikkat et,” dedim keskin bir ses tonuyla. Onu kelimelerle parçalayacak, bundan da hiç pişmanlık duymayacaktım. “O benim gelecekteki çocuklarımda annesi.”

“Lütfen bana o kızın hamile olduğunu söyleme-”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Sylvia.” Babamın sesi gürleyerek onu irkiltti. “Kapa çeneni.”

Dudaklarını sıkıca kapattı, bakışları hafta başında Madison’a hazırlatmış belgeye kaydı. “Ne olmuş yani?” dedi okumayı bitirdiğinde, kâğıdı avukatımın masasının kenarına bırakarak. “Eminim senin paranı bir şekilde harcamanın bir yolunu bulacaktır. Bizim paramızı.”

“Benim param benim paramdır,” dedim ona şiddetle. “Seninkine erişemeyecek. Ya da babamın, Sylvie’nin veya Carolina’nın. Hepimizin kendi güven fonlarımızla banka hesaplarımız var. Bunu sen de biliyorsun. Biz bebekken mirasımızı ayarlamamıza yardım ettin. Neden bunu benden çalmaya bu kadar kararlısın?”

“Onun yüzünden!” Ayağa fırladı, yüzü kızarmış, gözleri şişmişti. Sylvia Lancaster kontrolünü kaybetmezdi. Neredeyse her durumda rahatsız edici derecede sakindi, bir istisna dışında.

“Bunu sen yaptın.” Ses tonundaki sertlik karşısında geri çekilen babama döndü. “Hepsi senin suçun. Önce o küçük sürtüğü yıllarca becerdin ve evliliğimizi sonsuza dek mahvettin, şimdi de kendi kanımızdan biri o sürtüğün kıızıyla ateşli bir ilişki yaşıyor. Buna izin vermeyeceğim!”

Babam ayağa kalktı, yüzünde belli belirsiz bir alaycılıkla eski karısına bakıyordu. “Her şeyi çok kişisel alıyorsun, Syl. Whit, Summer’la birlikte olarak seni incitmeye çalışıyormuş gibi davranıyorsun.” Yüzünde anlayış dolu bir ifadeyle bana baktı. “Bazen kime âşık olacağımızı bilemeyiz.”

Başını bana doğru çevirdi, mavi gözleri alev alev yanıyordu. “Sana karşı her zaman çok şefkatli bir anne olmadığımı biliyorum ama-”

“Bunun seninle hiçbir ilgisi yok,” dedim, sesim aldatıcı bir şekilde yumuşaktı. “Her şeyin benimle ilgisi var. Ayrıca ne istediğimle. Bana hiç seçim şansı vermedin. Tüm hayatım boyunca, on sekiz yaşına

gelene kadar, kararları senin vermene izin verdim. Hatta benim çıkarlarımı gözettiğine inandım.”

“Öyleydim,” dedi annem. Babam umursamaz bir ses çıkardığında dikkatini babama çevirdi. “Ne? Bu doğru!”

“Ailemin seni her zaman onaylamadığını unutuyorsun, özellikle de başlarda,” diye hatırlattı ona.

Sinirli bir şekilde güldü. “Lütfen. Herkesin yerine beni seçtiler. Baban, senin dikkatini çekmek için yarışan bir sürü sosyetik kız arasından beni seçti.”

“Sonra da seninle tanıştılar,” dedi, sözleriyle onu derinden yaralayarak. Bakışlarının kararmasından bunu anlayabiliyordum. “Annem senin çok kontrolcü olduğundan endişelenirdi. Her zaman ona haklı olduğunu söyleyebilmeyi diledim.”

Bir şey demiyordum. Söyleyebilecekleri konusunda endişeliydim ama görünüşe göre babam her şeye rağmen işe yarar biri olmaya başlamıştı.

“Ben sadece çocuklarım için en iyisini istiyorum” dedi gözleri birden parlayarak.

İşte, sahte gözyaşları geliyordu.

“Bazen çocuklarımızın sağlığı pahasına bile olsa.” Parmağımı ona doğru kaldırdı. “Sakin Sylvie hakkında ağzımı açtırma.”

Gözyaşları şimdi sessizce yüzünden aşağı süzülüyordu. Sanki utanıyormuş gibi uzaklara bakıyordu. Annemle Sylvie neredeyse bir yıldır birbirleriyle konuşmuyorlardı. Sylvie yakın zaman önce kaçtı. Buna boş bir yıl diyordu. Son duyduğuma göre Fiji’de vakit geçiriyordu.

“Oğlumuzun kendi hayatını yaşamasına izin vermelisin,” diye devam etti babam, sesi nazikti. “Kendi kararlarını verebilecek yaşta

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

ve Summer'la birlikte olmayı seçti. Bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok, Syl. Bırak öyle kalsın. Vakıf fonu yüzünden onu taciz etmeyi bırak. Avukatlarını geri çağır, bu işi bitir."

Bakışları benimkileri bulduğunda sadece ona baktım, gülümsemediyordum. Hiçbir şey hissedemiyordum. Bu kadın benim annem olabilirdi ama beni yetiştirirken üzerimde pek emeği yoktu. Dadılar ve özel okullar sayesinde olmuştu. Beni hiç beslememişti. Dış görünüşe ve sosyal statüye çok önem verirdi.

Bunun bana olmasma izin vermeyi reddediyordum. Geleceğime. Çocuklarımı büyütmek istiyordum. Karımı sevmek istiyordum. Aldatmak istemiyordum. Kontrol etmek istemiyordum.

Evet. Kontrolü severdim. Ancak bundan en çok keyif aldığım yer özel hayatımdı.

"Tamam. Yasal işlemleri durduracağım." Her zamanki gibi kibirli bir şekilde çenesini kaldırdı.

Teşekkür etmeye zahmet etmedim. Neden edecektim ki? Bu karmaşayı başlatan oydu. Benden özür dilemesi gerekirdi.

"Sana iyilik yapmaya çalıştığımı bir gün anlayacaksın." Bana yaklaştı, oturduğum yerden ona bakıyordum. Üzerimde duruyor olabilirdi ama ikimiz de bu durumun kontrolünün kimde olduğunu biliyorduk. "Bana gelip haklı olduğumu söyleyeceksin. Bu kız seni sadece kullanıyor. Sözlerimi unutma."

"Neye inanman gerekiyorsa, devam et ve inan. Ben gerçeği biliyorum," dedim sakince.

Odayı taradı, yanında kimsenin kalmadığını hemen fark etti. Öfkeyle kapıyı arkasından çarparak ofisten dışarı çıktı.

"Bu öğleden sonra avukatına ulaşacağım." Madison masasına uzanıp Summer'ın ısrar ettiği evlilik sözleşmesini aldı. "Bu meselenin peşini bırakacağını umuyorum."

“Yasal olarak bir dayanağı olduğuna nasıl inandığını bile bilmiyorum,” diye mırıldandı babam. “Burada içecek bir şey var mı, Madison?”

Avukatımın babama bir bardak viski doldurmasını izledim. İsteyip istemediğimi sordu ama reddettim. Daha öğlen bile olmamıştı. Onun yerine cebimden telefonumu çıkarıp hızlıca bir mesaj gönderdim.

Ben: **Bitti.**

Neredeyse hemen cevap verdi.

Summer: **Eve gel.**

Ayağa kalktım, babama kısa bir sarılmadan önce avukatımın elini sıktım. “Keşke ikinizle birlikte kutlayabilseydim ama gitmem gerekiyor.”

“Nereye?” diye sordu babam şüpheli bir ses tonuyla. Ona hızlıca gülümsemekle yetindim. “Görev çağırıyor.”

Onu yatak odamda buldum. Hâlâ yataktaydı. Hâlâ çıplak, dağınık ve uykuluydu. Odaya girer girmez kıyafetlerimi çıkarmaya başladım, onun beni izlemesini izliyordum, düğmeli gömleğimi şiddetle yırtıp bir düğmesini patlatırken dudaklarında minik bir gülümseme belirdi. Yumuşak bir çınlamayla parke zemine düştüğünde kıkırdamasına neden oldu.

“Tembel,” diye mırıldandım, ayağa kalktığı anda aletim pantolonumun önünü zorluyordu. Örtülerin düşmesine izin vererek çıplak göğüslerini ortaya çıkardı.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Saçlarını omzunun üzerinden atıp daha da fazla görmemi sağladı. “Gittiğinde tekrar uykuya dalmama engel olamadım. Sanırım hâlâ *jet lag* yaşıyorum.”

“Bir haftadır New York saatiyle çalışıyorsun, Savage. Bu bahane eskimeye başladı,” diye takıldım, pantolonumla *boxer*’ımı tek seferde çıkarıp yere atmadan önce ayakkabılarımı çıkardım. Son olarak çoraplarım kalmıştı, yatağın kenarına oturdum, yatağa tırmanmadan önce onları da çıkardım. Ta ki Summer’ın üzerine uzanana kadar. Ben kalçalarının arasına yerleşirken bacakları kalçalarımı alacak şekilde açılıyordu. Ona baktım, ipeksi yumuşaklıktaki saçlarının birkaç telini yüzünden uzaklaştırırken bakışlarım onunkilerden hiç ayrılmıyordu.

Çok güzeldi. Ayrıca tamamen benimdi. Onu tekrar bulduğumdan beri gözümün önünden ayıramıyordum. O hâlâ benim Summer’ımdı ama daha büyümüştü. Daha olgundu. Daha düşünceliydi, eskisi kadar fevri değildi.

Ben de değildim.

“İyi geçti o zaman?” diye sordu, kaşları endişeyle birbirine yaklaşıyordu.

Başımı sallayarak eğilip mükemmel dudaklarına bir öpücük bıraktım. “Annem öfkeden çılgına döndü.”

“Tabii ki yaptı.”

“Babam beni destekliyordu.”

“O kadar da kötü değil.”

“Gerçekten değil. Sanırım bende kendini görüyor, benim yaşumdayken seçme şansı olmadığını düşünüyor.” Yanağını öptüm. Çenesini. Kulağını ve hemen arkasındaki yumuşak noktayı.

“Peki senin seçimin ne?” diye sordu, nefesi kesilmiş bir hâlde.

“Sen.” Gözlerinin içine bakabilmek için hafifçe başımı kaldırdım. “Her zaman sen,

Yavaşça gülümsedi, gözleri parlıyordu. “Paranı istemiyorum.”

“Anneme göre bunu söylediğin için aptalsın.”

“Sanırım ben onun kadar açgözlü değilim. Yine de açgözlü hissediyorum.” Uzandı, parmakları dudaklarımda geziniyordu. “Senin için.”

Dudaklarımı ayırdım, parmağını ısırdım, bu da onun inlemesine neden oldu. Elini bıraktı ve onu öptüm, dudaklarım dudaklarındayken, “Seni seviyorum,” diye mırıldandım.

“Ben de seni seviyorum,” dedi, ben öpücüğü daha da derinleştirmeden hemen önce.

Kelimeler güzeldi ama çoğu zaman anlamsızlardı. Bu yüzden ona onu sevdiğimi gösteriyordum.

Günün geri kalanında onun vücuduna taparak.

BÖLÜM 51

SUMMER

“Hayatım!”

Monty’yi görür görmez ona doğru koştum ve beni tamamen kucaklamasına izin verdim. Kendimi tutmaya çalışıyordum ama pes ettim. Hızla, tüm gücümle ona sarıldım. Hatta yanağına özensiz bir öpücük kondurdum, bu da onun kıpırdanıp benden uzaklaşmasına neden oldu.

İçten içe şeytani bir kahkaha atmadan duramadım.

“Bana hâlâ kızgınsın. Bunu söyleyebilirim,” dedi masada karşılıklı oturduğumuz anda.

Dün gece mesaj atarak New York’a döndüğünü ve özür dilemek için beni görmek istediğini bildirdi.

“Zavallı adamın acısına son ver ve öğle yemeği için buluşmaya git,” dedi Whit mesajı okumasına izin verdikten sonra. “Sana tapıyor.”

“Beni incitti,” dedim kısık sesle.

“Şikâyet mi ediyorsun? Şu hâlimize bak.” Whit eliyle yatak odasını işaret etti. Saat erken olmasına rağmen çoktan yatmıştık. Sanki bir-

birimize doyamamış gibiydik. “Her gece aletimi içine sokarken senin sızlandığını duymuyorum.” Hayır, sanırım şikâyet ettiğimi hiç duymuyordu. Neden sızlanacaktım ki?

Sevdiğim adamla birlikteydim, hepsi Monty’yle çevirdiği gizli işler sayesindeydi.

“Eninde sonunda adatacağım,” dedim iç çekerek, başımı salladım.

Monty suratını astı. “Lütfen. Sen Manhattan’a zaferle dönüşünü gece gündüz o mükemmel erkek arkadaşın tarafından becerilerek kudarken ben tek başıma kıtayı dolaşıyordum. İnkâr etme zahmetine girme,” dedi itiraz etmek için ağzımı açtığımda hemen. “Siz aşk kuşları dedikodu sitelerinin her yerindesiniz. İkinciniz hakkında konuşmadan duramıyorlar.”

“Sadece annemle onun babası yüzünden,” dedim ona.

Manşetler tarihin tekerrür ettiğini haykırıyordu. Düpedüz utanç vericiydi. Fotoğrafçılardan kaçınmak için Monty evinden çok uzak olmayan küçük bir kafe seçmişti, ben de başımda geniş kenarlı bir şapka ile yüzümün büyük kısmını kapatan dev güneş gözlüklerimle geldim. İşe yaramıştı. Kimse bizimle ilgilenmiyordu, böyle rastgele bir zamanda buluşmamızın da faydası olmuştu. Öğle yemeği kalabalığı çoktan gitmişti.

“Değil mi? Çok skandal. Bayıldım buna. Eminim Sylvia’nın günde en az üç kez yastığa çığlık atmasına neden oluyordur.” Monty başını arkaya atıp güldü.

“Bunu atlatacaktır,” dedim hoş bir gülümsemeyle ama aslında o kadar emin değildim. Bana çok kızgındı. Bize. Whit hizaya gelmediği için hayal kırıklığına uğradığını biliyordum.

Benden ve annemden nefret etmesinin bir faydası yoktu.

Hemen kendini topladı. “Geçenlerde Sylvie ile konuştum.”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Öyle mi?” Onun adını duymak bile kalbimi acıtıyordu. Onu hâlâ özlüyordum. Aramızda olan her şeye rağmen Lancaster’daki tek arkadaşımdaydı, içimde eskiden onun doldurduğu bir boşluk vardı. Son konuştuğumuzda birbirimize çok acımasız şeyler söylemiştik, bundan nefret ediyordum. Tüm o dış etkenler bize karşı komplo kuruyordu.

“Evet. Harika gidiyor. Güneşleniyor, kafasını boşaltıyor. Kendini bulduğunu söyledi. Hayatın anlamını arayan, zavallı küçük kayıp zengin kız,” diye açıkladı.

“Kendime zengin demesem de bu duyguyu bilirim,” dedim, ses tonum hüzünlüydü. Kendimi bulduğum Paris’i özlüyordum ama buradaki hayatım için de minnettardım. Whit’le birlikteydim. Onu tekrar görene kadar ona ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Ayrıca şimdi birlikte yaşıyorduk. Benimle evlenmek istiyordu.

Onu reddedip durmam onu çok kızdıyordu. Ona tüm enerjisini seks hayatımıza yönlendirmesini söylüyordum, o da tam olarak bunu yapıyordu.

Birlikte ilginç deneyimler yaşadığımız kesindi.

“Artık zenginsin,” dedi Monty sınıtarak.

“Onun parası umurumda değil.”

“Whit Lancaster’ın cazibesinin yansı parası. Eğer bana izin verseydi, o adamla birlikte yüz dolarlık banknotların içinde çırılçıplak yuvarlanırdım.” Monty eliyle kendini yelpazeledi.

Güldüm, saçmaladığımı biliyordum. Bu tür şeyler söylemeyi seviyordu. Whit’le ilgilenmiyordu ama ona bir arkadaş olarak saygı duyuyordu. Onun için çok şey yapmıştı. Beni buldu. Uzun süre ayrı kaldıktan sonra birbirimizi görmemizi sağladı.

Görünürdeki ihaneti hâlâ biraz acıtsa da şimdi bunu ikimiz için yaptığını görebiliyordum. Birbirimiz olmadan acı çekiyorduk. Monty sadece yardım etmeye çalışıyordu.

“Sylvie’yi affedebileceğini düşünüyor musun?” diye sordu Monty, beni düşüncelerimden çekip çıkararak. “Bir gün senin baldızın olabilir, biliyorsun.”

Whit’le evlenmeyi düşünmekten hoşlanmıyordum. Henüz değil. Hâlâ çok gençtik, hazır olmadığında evliliğin bir anlamı yoktu. Sadece onunla birlikte olmak istiyordum. Onun hakkında daha çok şey öğrenmek. Onunla birlikte büyümek.

Bu benim için yeterliydi. Şimdilik bu kadar.

“Eminim onu eninde sonunda affedeceğim. Ne de olsa seni affettim,” diyerek onu gülümsettim.

Elini göğsüne dayadı, ben de onu yakından inceledim. Bronzlaşmıştı, fit görünüyordu. Seçme gardırobundan kurtulmuş, basit bir siyah tişörtle çok pahalı görünen bir kot pantolon giymişti. Hatta biraz kilo vermiş gibi görünüyordu. Geçmişte bana, bütün gün bilgisayar başında oturduğu için üniversite hayatının onu solgun ve tombul bıraktığından şikâyet etmişti. “Öyle mi? Gerçekten mi?”

Başımı salladım. “Tabii ki. Sen benim tek arkadaşımsın. Sylvie de öyle. Umarım o da beni affedebilir.”

Sylvie’yle benim aramda, hatta Whit’le benim aramda yapılması gereken daha çok iş vardı. Hiçbirimiz mükemmel değildik.

Yine de elimizden gelenin en iyisini yapıyorduk.

Monty’yle sohbet edip yemek yedik, gazlı kokteyllerimizi yudumladık ve Monty’nin büyüleyici dedikodu hikâyelerini dinledim. Çok fazla insan tanıyor, bir şekilde onların pek çok sırrını da biliyordu.

Benimkini bilmediği için fazlasıyla minnettardım.

Garson boş tabaklarımızı götürdüğünde, Monty’nin telefonu susmadı, her seferinde telefonu iterek gizlice kontrol ediyordu.

“Kim o?” diye sordum merakla.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Hiç kimse.” Yüzünü buruşturdu. “Bir çocuk.”

“Özel biri mi?”

“Büyük penisli ve büyük egolu biri.” Monty gözlerini devirdi. “En kötü erkekleri seçerim.”

“Ben de büyük penislerle büyük egoları severim,” dedim gülerek.

“Kiminle birlikte olduğunu düşünürsek, seviyorsun.”

“O kadar da kötü olmayabilir,” diye takıldım, parmaklarımı telefonuna doğru sallayarak. “Cevap ver ona.”

“Benimle bir şeyler içmek için buluşmak istiyor,” dedi Monty.

“Yapmalısın,” diye ısrar ettim.

“Hemen şimdi.” Bana bir bakış gönderdi. “Sevgilimle takılmak için seni öylece bırakıp gitmek istemiyorum. Bu kabalık olur.”

“Ah, o şimdi senin sevgilin mi?” Kaşlarımı kaldırıp içkimin son yudumunu yudumladım.

“Ona sadece öyle dedim. Onun ne olduğunu bilmiyorum,” dedi Monty küçümseyerek.

“Gitmelisin,” dedim yumuşak sesle. “Bu gece iyi eğlenceler. Sevgilinin seni nereye götürebileceğini gör.”

“Kızmayacak mısın?” Sesi gerçekten endişeli geliyordu.

“Hayır.” Başımı salladım. “Sana uzun süre kızgın kalamam.”

Yemeğimizin parasını ödeyip restorandan çıktık ve ayrılmadan önce uzun süre birbirimize sarıldık.

Şehir arabası kaldırımın önüne yanaşırken, “Yabancı gibi olma,” dedi bana.

Tabii ki kendi araba servisi vardı. Whit’e bir araba istediğimi söylesem eminim benim de bir arabam olurdu. Ancak ben *Uber* ya da *Lyft* kullanmaktan gayet memnundum.

“Güle güle!” Ona el salladım.

Monty kapıyı açtı, bana dönmek için duraksadı. “Bırakmamı ister misin?”

Başımı salladım. “Böyle iyiyim. Teşekkür ederim.”

Telefonumu çantamdan çıkarıp araba çağırmak için ekrana dokunmaya başlamadan hemen önce arabanın gidişini izledim.

“Summer?”

Tanıdık erkek sesiyle tamamen hareketsiz kaldım, yavaşça arkamı döndüğümde...

Augustus Lancaster kolunun altında güzel bir kadınla önümde duruyordu. Benden çok da büyük görünmüyordu, bu biraz rezil bir durumdu.

Ancak çok da şaşırtıcı değildi.

“Sen olduğunu düşünmüştüm,” dedi yüzümü görünce. “Buralarda ne yapıyorsun?”

“Öğle yemeği için bir arkadaşım ile buluştum.” Gülümsemeye çalışsam da çok zordu. Whit benden hoşlandığına yemin etse de onun benden hoşlandığını hiç hissetmemiştim. “Nasılsınız?”

“Harika. Mükemmel. Bu benim arkadaşım, Janna.” Siyah saçlı kadın el sallayıp bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Çok güzel bir kadındı. Kusursuz giyinmişti, kolunda kırmızı bir *Chanel* çanta vardı.

Hemen Augustus’un bunu onun için alıp almadığını merak ettim.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim Janna’ya, bakışlarım Augustus’unkilere kayıyordu.

“Whit nerede?” diye sordu.

“Eve döndü.”

“Ona arada bir babasına cevap vermesini söyle. Yakın bir zamanda ikinizi yemeğe götürmeyi çok isterim. Tabii tüm gürültüler dindikten sonra,” dedi Augustus.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Fotoğrafçılarla dedikodu sitelerini kastettiğine emindim.

“Kulağa hoş geliyor. Ona haber vereceğimden emin olabilirsiniz.”

Uzaklaşmaya başladıklarında onları izledim. Gerçekten de çarpıcı bir çift olmuşlardı. Augustus uzaklaşmadan önce Janna'ya bir şeyler mırıldandı, ardından benim durduğum yere geldi. Tam önümde durduğunda yüzünde umutlu bir ifade vardı.

Kendini tutuşu, sesi ve görünüşüyle bana Whit'i hatırlatıyordu. Sevdiğim adamın daha yaşlı versiyonuna benziyordu.

“Sana teşekkür etmek istiyorum, Summer. Oğlumu mutlu ettiğin için,” derken sesi samimiydi. “Boşandıktan sonra çok öfkeliydi. Hepimizden tamamen uzaklaştı, ona nasıl ulaşacağımı bilemedim. Siz ikiniz birlikte olduğunuzdan beri değişti. Hepsi senin sayende.”

Yanaklarım ısındı ve başımı eğdim. “Teşekkür ederim. O da beni mutlu ediyor.”

“Biliyorum.” Babacan bir tavırla omzumu okşadığında Sylvie'nin bana söylediklerini hatırladım. Beni ondan uzak durmam konusunda nasıl uyarmıştı. Artık ondan bu tür hisler almıyordum. Ona gülümseyerek başımı kaldırdım. “Eve nasıl gidiyorsun?”

“Tam *Uber* çağırmak üzereydim-”

“Kesinlikle olmaz,” diye araya girdi. “Seni eve bırakayım.”

“Ne? Hayır, buna gerek yok.”

“Evet,” dedi kararlılıkla. “Gel hadi. Arabam çok uzakta değil. Ayrıca, onu sürmek için bir bahanemiz olur. Yepyeni.”

Janna'nın bizi beklediği yere doğru onu takip ederken küçük bir çocuk gibi sırtıyordu.

Hımm. Belki de Lancaster olmak o kadar da kötü değildi.

EPILOG

Beş yıl sonra.

Stüdyonun ortasındaki kürsünün üzerinde durmuş, etrafımı saran çok sayıdaki aynadaki yansımamın birçok versiyonuna bakıyordum. Yavaşça sola, sonra sağa döndüm, her tarafı belli belirsiz bir hoşnutsuzlukla, eleştirel bir bakışla inceliyordum. Eteğimi oluşturan kumaş yığınlarını topladım, etek ucuna basmamaya dikkat ederek, suratımı asıp ayağımı yere vurarak ağır bir şekilde bıraktım.

“Ben şişmanım.” Bir bebek gibi davranıyordum ama yüzümün yuvarlaklaşmasından, elbisenin belini bir kez daha açmak zorunda kalmaktan nefret ediyordum. Ayrıca inanılmaz derecede duygusaldım ve yaşanan her şeyden bunalmış durumdaydım. Bu yüzden surat asıyor, bebek gibi davranıyordum.

Saçmaladığımı biliyordum. Ancak en azından kendimin farkındayım, değil mi? Tanrıya şükür bu hafta sonu evleniyordum, yoksa bu elbiseyi hiç giyemezdim.

“Değilsin,” dedi annem öfkeyle, zarif, pembe kadife püsküllü sandalyesine tünemiş, beni izliyordu. “Hamilesin.”

Aynada kendime gülümsedim, elim otomatik olarak karnıma gitti, hafifçe okşadım. “Doğru ama her şey çok hızlı oldu.”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Acele etmeniz ve bir an önce evlenmeniz için bir sebep daha.” Annem ayağa kalkıp kürsünün yanına geldi. Bakışları aynada benimkilerle buluştu. “Büyüleyici görünüyorsun.”

Gülümsedim. “Teşekkür ederim.”

“Bırak seni istedikleri yerden iğnelesinler, sonra elbiseni değiştirirsin, ben de seni eve götürürüm.” Telefonu çaldığında ekrana kaşlarını çatarak baktı. “Bana mesaj atmayı bırakmıyor.”

Terzilerin ikisi de provayı tamamlamak için hevesle öne çıkarken gülümsemem olduğu yerde kaldı. “Benden uzak kalmaya dayanamıyor. Çok muhtaç.”

“Daha önce hiç bu kadar âşık bir adam görmemiştim. Hem de bunca yıldan sonra.” Memnun olduğunu söyleyebilirdim. “Sen çok şanslı bir kadınsın, Summer.”

Çok şanslıydım. O bunun yarısını bile bilmiyordu.

Prova bittikten sonra atölyeden birlikte çıktık ve bizi bekleyen şehir arabasının arkasına yerleştik, şoförün bakışları dikiz aynasında benimkilerle buluştu. Ona başımı sallayıp gülümsedim, Manhattan sokaklarında hızla ilerleyerek eve doğru yola çıktık. Howard’la geçen yıl evlendiklerinden beri annem de aynı mahallede oturuyordu.

Evlilikleri yıkma konusunda toplumda oldukça ünlüydü ama o bunu umursamıyordu. Ayrıca bir kez olsun, gerçekten mutlu olduğuna inanıyordum. Howard ondan hiçbir şey beklemiyordu. Onun kim olduğunu takdir ediyor, kendisi olmasına izin veriyordu. Onun Howard’la olan mutluluğuyla Howard’ın sıkı teşviki, ilişkimizin bir kez daha gelişmesini sağladı. Hiç bu kadar yakın olmamıştık.

Yine de sırlarımız vardı. Yangın gecesi gerçekte neler olduğunu Whit’e hiç anlatmadım. Annemle Yates arasındaki yüzleşmeyi bilmiyordu. Bu sırrı mezara götürecektim.

Bazı şeylerin bir daha asla konuşulmaması en iyisiydi.

Önce annemi kendi binasına bıraktık, sonra da birkaç blok ileride benimkine gittik. Kaldırıma yanaştığı anda şoför arabadan atlayıp kapıma geldi, kapıyı açıp bana elini uzattı.

“İyi misiniz, hanımefendi?” diye sordu gözlerini aydınlatan endişeyle.

“Sadece biraz yorgunum, Reggie,” dedim yumuşak bir gülümsemeyle. Reggie’yle arkadaş olmuştuk. Beni her yere götürüyordu. Beni en iyi hâlimde de görmüştü, en kötü hâlimde de.

Geçen hafta yolun kenarına kusabilmek için kenara çekmesini istediğim zamanki gibi. En iyi anlarımdan biri değildi. Neyse ki Reggie yargılamıyordu.

Birkaç dakika içinde yirmi birinci katın tamamını kaplayan dairemizdeydim. Bin sekiz yüz metreden fazlası bize aitti, kulağa çok gibi geliyordu ama gerçekte nasıl mıydı? Sanki alanın her santimini biz dolduruyorduk.

Kapıyı açtığımda küçük bir enerji patlaması bana doğru koştu, altın sarısı saçları uçuşuyor, tıpkı babasının gibi buz mavisi gözleri beni görünce sevinçle parlıyordu.

“Anne!” August Whittaker Lancaster tombul kollarını dizlerime dolayıp beni sıkıca sardı, hemen ardından kot kaplı bacağıma bir öpücük bıraktı. “Seni özledim.”

“Ben de seni özledim.” Onu kollarımın arasına aldım, lezzetli yüzünü sonsuz öpücüklere boğarak kıvrınmasını, kıkırdamasını sağladım. O kadar güzel bir bebektir ki, neredeyse üç yaşındaydı ve kardeşine hamile olduğum için abi olmak üzereydi.

Biz Lancaster skandalıydık. Evlilik dışı bebekler. Ne istersek yapar, nasıl istersek öyle yaşardık, düzenin canı cehennemeydi. Whit’in katı olduğu tek şey, Lancaster oğullarına geçen isimlerin korunması geleneğiydi. Onu uzlaşmaya ikna etmiş, oğlumuzun adını August olarak kısaltmıştım.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Benim küçük Augie'm. Annem ona böyle diyordu. Gözlerimi devirip içimden onunla dalga geçtim. Augie'yi oldukça sahipleniyordu ama ben de öyleydim.

Bu küçük çocuğu tüm kalbimle seviyordum.

"Baban nerede?" diye sordum dairenin derinliklerine doğru yürürken. Şöminede bir ateş yanıyordu, pencerelere doğru bakarak etkileyici şehir silüetini seyrettim. Güneş batmaya başlamış, etrafımızı saran gökdelenlerin pencerelerinden parlıyordu. Hâlâ birkaç ayda bir yaşadığım o gerçeküstü anlardan birini yaşıyordum. Bunun aslında benim hayatım olduğunu fark ettiğim bir andı ve inanılmaz derecede mutluydum, bunu hak ettiğime inanmak benim için zordu.

Bu mutluluğu hak etmek...

Whit beni dünyadaki tüm mutluluğu hak ettiğime ikna etmek için elinden geleni yapıyordu. Ayrıca bunun için ona tapıyordum.

Ona pek çok şey için tapıyordum. Bu hasarlı, görünüşte dengesiz çocuk beni meraklandığı kadar korkutmuştu da. Hayatıma girdiği için çok şanslıydım. Bana çok şey verdi. Bir yuva. Kalbini. Sevgisini. Çocuklarımızı.

Hâlâ bir çocuğum daha olacağına inanamıyordum. Sanırım ellerini birbirlerinden uzak tutamayan iki insan âşık olunca böyle oluyordu.

Whit'i mutfakta, Augie'nin damlatmaz bardaklarından birinin kapağını kapatırken buldum. "İşte buradasınız," dedi bizi fark ettiğinde, ağzı bir gülümsemeyle genişledi. Ancak birkaç saniye içinde yerini kaşlarını çatmaya bıraktı. "Onu taşımamalısın."

Augie'yi kollarımdan alıp yere bıraktı. Bardağı oğlumuzu uzattı, o da aldı ve yüksek sesle bir "aah" sesi çıkarmadan önce bardaktan bir yudum aldı. "Lezzetli," dedi sevimli, küçük bir pelteliklikle.

Whit'e bir bakış gönderdim. "Ona ne verdin?"

"Su," dedi omuz silkerek. "Prova nasıldı?"

“Yorucu.” Whit’in yanına gidip ellerimi göğsüne koydum, tam o sırada Whit eğilip kalkık dudaklarıma bir öpücük kondurdu. “Biraz kestirmek istiyorum.”

“Neredeyse yemek vakti geldi,” dedi Whit.

“Yaşlı insanlar için,” diye takıldım. Sanki son zamanlarda yaşlı insanlar olmuştuk, ya da daha doğrusu ben olmuştum. Erken yiyor, erken yatıyordum. Hamile olduğum için sürekli yorgundum, ilk üç aylık dönemden de daha yeni çıkmıştım. “Gel benimle kestir.”

Dadımız Mari, Augie’nin elinden tutarak mutfığa girmek için tam o anı seçti. “Oyun odasına gitmek ister misin?”

“Evet!” diye bağırdı ona sırtarak.

“Teşekkür ederim, Mari,” dedim, kocamla biraz yalnız kalabildiğim için minnettardım.

“Elbette,” dedi Mari gülümseyerek. “Bu akşam birlikte yemek yiyecek misiniz?”

“Sanırım bu gece biraz daha geç yiyeceğiz,” dedi Whit elimi tutarak. “Augie’yi her zamanki saatinde beslemenin bir sakıncası yoksa çok memnun oluruz.”

“Sorun değil,” dedi Mari.

Dadıyla oğlumuz gider gitmez Whit’e döndüm. “Sonra mı yiyeceğiz? Biz hep Augie’yle yeriz.”

“Bu gece olmaz.” Whit elimi tuttu, beni mutfaktan çıkarıp koridorun sonuna götürdü. “Bir molayı hak ediyorsun.”

“Çocuğumuza bakmak bir iş değil,” diye itiraz ettim, bu da onu sadece güldürdü.

“Augie tek başına tam zamanlı bir iş ve yıl sonuna kadar iki çocuğumuz olacak.” Omzunun üzerinden bana gülümsedi.

“Ayrıca, baba anneyi bir süre yalnız yakalamak istiyor.”

Bu cümleyi ancak Whit bu kadar kirli kurabilirdi.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Kapının sıkıca kilitli olduğu yatak odamıza girdiğimizde ağızlarımız kaynaşmış, Whit'in meşgul elleri her yerdeydi. Birlikte yatağa yığılmadan önce beni iç çamaşırlarıma kadar soydu. Whit yanımda yatıyor, eli karnımın hafif şişliğinde geziniyordu.

"Bu bir kız," dedi saygıyla, parmakları tenimde ileri geri geziniyordu. "Bunu biliyorum."

"Seni doğduğundan itibaren parmağında oynatacak," diye takıldım.

"Tıpkı annesi gibi." Whit'in ışıltılı mavi gözleri benimkilerle buluştu, başını eğip dudakları bir kez daha benimkileri buldu. Öpüşme anında cinselliğe dönüştü, dili beni inletiyordu. Kendimizi fazla kaptırmadan öpüşmeyi kesti. "Senin için bir şeyim var."

"Whit," diye itiraz ettim, yataktan kalkıp şifonyerine giderek en üst çekmeceyi açtı. "Zaten benim için çok şey yapıyorsun."

Bana hediye vermekten hiç vazgeçmiyordu. Pahalı olanları da. Bunlara ihtiyacım yoktu. Onunla ve küçük hayatımızla mutluydum. Üstelik kim olduğu, nelere sahip olduğu düşünüldüğünde hiç de küçük sayılmazdı. O önemli bir aileden gelen önemli bir adamdı. Son zamanlarda zamanını hayırseverliğe ayırmaya başladı, kalbine yakın olan kuruluşların para toplamasına yardımcı olmak istiyordu. Şu anda en sevdiği hayır kurumları, tatlı küçük oğlumuz sayesinde çocuklarla ilgiliydi.

Whit elinde küçük, siyah kadife bir kutuyla yatağa döndü. Kutuyu bana doğru itti. "Aç şunu."

Kutuyu ondan alıp kapağını açtım, içinde ne olduğunu görünce yumuşak bir nefes verdim.

Etrafı minik beyaz pırlantalarla çevrili, ışıltılı bir sarı pırlanta yüzük. İnce bant da beyaz pırlantalarla kaplıydı, ışıktan parıltıyor, yanıp sönüyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, bir kez daha yatakta bana katılarak. Kollarını arkamdan doladı, çenesini çıplak omzuma dayadı. "Onu gördüğümde aklıma sen geldin."

“Bana hediye almayı bırakmalısın,” diye nazikçe azarlarken yüzüğü kutudan çıkarıp sağ elimin yüzük parmağına taktım. Tam oturdu. “Bu çok güzel.”

“Neredeyse senin kadar güzel,” diye fısıldadı, ağzı boynumu bulduğunda boylu boyunca yumuşak, ıslak öpücükler gönderdi. “Seni becermeli miyim? Yoksa kızıma kalıcı bir zarar mı vereceğim?”

“Sen neden bahsediyorsun? Şu anda bir üzüm kadar büyük,” diye takıldım ona, sonra döndüm, böylece onu tamamen öpebiliyordum.

Yanağıma dokundu. Öpücüğü derinleştiriyor, beni kendine çekiyordu. “İşte burada sana kötü davranmak için can attığımı itiraf etmeliyim. Sana isimler takmak. Güzel kıcına şaplak atmak.”

Güldüm. Birbirimize olan tutkumuz her zamanki gibi güçlüydü ama Whit eskisi kadar acımasız değildi. Bazen bunu özlüyordum. Ayrıca bazen, o rollere geri dönüyorduk çünkü bundan zevk alıyorduk.

“Kıcıma şaplak atabilirsin,” dedim ona usulca, dudaklarımı hafif bir gülümsemeyle kıvrarak.

“Bana yapabileceğimi söylediğinde hiç eğlenceli olmuyor,” diye dalga geçti, öne eğilip alt dudağını ısırduğımda hırladı. “Bunun için cezalandırılacaksın.”

“Sabırsızlanıyorum.” Ondan uzaklaşıp dört ayak üzerine düştüm, dantelle kaplı kucumu alay edermiş gibi ona doğru salladım. “Devam et. Şaplak at.”

Bana şaplak atmadı. Bunun yerine, danteli çekip çıkardı, dilini içime soktu. Kıvrımlarımı yalıyor, saniyeler içinde ihtiyaçtan aklımı başımdan alıyordu. Adını haykırana ve uzun zamandır olmayan bir yoğunlukla boşalana kadar yaladı, emdi, sataştı, dokundu.

“Hamileyken hep çok azgın oluyorsun,” dedi ben orgazmdan çıktıktan sonra. “Augie’yle de aynıydın.”

“Sekiz aylık hamileyken beni durmadan beceren sendin,” diye hatırlattım ona, sırtüstü dönüp aynı anda iç çamaşırlarımı tekmeleyerek.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Beni inceledi, bakışları bacaklarımin arasındaki noktaya yerleşti. Ne kadar tipik bir erkekti. “Evlenmemize sadece birkaç gün kaldı.”

Bakışları benimkilerle buluştu. “Heyecanlı mısın?”

Saldırmak isteyen sinirlerimle savaşıarak başımı salladım. “Düğünümüzde çok fazla insan olacak. Bu biraz ürkütücü.”

“Çok güzel olacaksın. Sonunda seni gelinim yapıyorum.” Üzerimde sürünüyordu, yüzü benimkinin üzerindeydi. “Seninle on dokuz yaşında evlenebilirdim.”

“Saçmalık.” Gözlerimi devirdim.

“Hayır, sen saçmalıyorsun. Ayrıca tanıdığım kızlar arasında paramdan etkilenmeyen tek kız sensin,” dediğinde samimiyetini gördüm. Bunu ne kadar takdir ettiğini.

Gençken, onu geri çevirdiğimde ve hayır dediğimde hep şok olurdu. Buna alışık değildi. Aile servetiyle ilgilenmememe kesinlikle alışkın değildi. Sonunda bunun nedeninin, benim için kendisinden başka hiçbir şeyin önemli olmaması olduğunu anladı.

Onun soyadıyla gelen serveti gerçekten bir baş belası olarak görüyordum. Sadece bazı Lancasterları seviyordum. Sylvie’yle konuşuyorduk ama aramız bozulduktan sonra eskisi gibi olmadı. Whit’in babası sık sık geliyordu. Torununa sırlıklam âşıktı.

Sylvia’yla hiç anlaşılamıyorduk. Augie’yle vakit geçirmesine neredeyse hiç izin vermiyordum. Ona hiç güvenmiyordum ve kendimce sebeplerim vardı.

Whit de öyleydi. O da benim gibi hissediyordu.

Büyük servetin de bir önemi yoktu çünkü para birini adam yapmazdı. Whit kendi başına özeldi. O benim sevgilimdi. Benim koruyucum. Savaşçım. Çocuklarımin babası. Dünyadaki herkesten daha çok sevdiğim adam.

Bunu çok ayrıcalıklı bir yerden söyleyebilirdim. Kendimin ve çocuklarımin hayatlarının geri kalanında asla endişelenmemelerini

sağlayacak kadar paramız olduğu için şanslıydım. Ancak her kuruluşumuzu kaybetsek bile Whit'le hayatta kalabileceğimizi biliyordum çünkü birbirimize sahiptik.

“Monty bu öğleden sonraki provana geldi mi?” diye sordu Whit.

Bir kahkaha patlattım. “Onu bundan men ettim. Beni şişmanlamakla suçlayacağını biliyordum.”

Whit'in yüzündeki çatık kaşları çok sertti. “Şişman değilsin. Hamilesin. Bunu söylediği için Monty'nin kıcını tekmelemeliyim.”

“Hiç söylemedi ama nasıl düşündüğünü biliyorum. Ayrıca ona göre ben şişmanım. Ayrıca bu düğün günü için uygun olmaz, hayatım.” Monty'nin sesini taklit ettim ama Whit hâlâ kaşlarını çatıyordu.

“Bence çok güzelsin.” Beni öptü, bu sefer o kadar tutkulu değildi. Daha yumuşaktı. Daha tatlı. Aynı derecede sarhoş ediciydi çünkü bu jestler aşk doluydu. Şaplak atmaktan, bana kötü davranmak istediğinden bahsettiğini biliyordum ama son zamanlarda bunu başaramıyorduk.

Benim aşk güvercini dediğim bir düzene giriyorduk, bu da Whit'i gizliden gizliye çıldırtıyordu.

Parmaklarımı gür saçlarında gezdirirken dudaklarına karşı, “Çok tatlı,” diye mırıldandım. “Bana karşı koyamıyorsun.”

“Kükreyip aletimi yalamanı talep etmeliyim,” dedi sert bir sesle.

“Devam et,” dedim ona. “Yaparım.”

“Sana fa-” Yüzünü buruşturdu. Alnını bir an için benimkine bastırdı, yumuşak bir kahkaha attı. “Çocuklarımdan annesine küçük, güzel bir fahişe demek benim için zor.”

“Ama ben senin küçük, güzel fahişenim, Whit,” diye fısıldadım, ellerimi sırunda gezdirip kot pantolonunun kemerinin altına yerleştirdim, böylece kıcını kavrayabiliyordum. “Bana böyle hitap edebilirsin. Alınmam.”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Birkaç gün içinde karım olacaksın.”

“Ve sonsuza dek senin fahişen,” dedim gülerek ama bu onun düşünceli hâlini hiç de hafifletmişe benzemiyordu. “Devam et. Bana ne istediğini söyle.”

“Seni tamamen çıplak istiyorum. Dizlerinin üzerinde, ağzın aletimle dolu,” diye mırıldandı, tam olarak bunu hayal ederken bakışları kararıyordu.

Yataktan kalkıp sutyenimi çıkardım, böylece göğüslerim serbest kaldı. Halının üzerine diz çöküp itaatkâr bir hizmetçi gibi ellerimi dizlerimin üzerine koydum. “Sen ne istersen.”

Yatağın kenarında cırılçıplak oturana kadar kıyafetlerini hevesle çıkardı, kalın aleti yukarıya, karnının düzlüğüne doğru kıvrılıyordu. Ona doğru uzandım ama elini benimkinin üzerine, kalçasına koyarak beni durdurdu.

Kaşlarımı çattım. “Sorun nedir?”

“Yok bir şey. Ben sadece...” Gülümsedi ama utangaç bir gülümsemeydi. Neredeyse utangaçtı. “Seni çok seviyorum, Summer. Seni bulduğum için nasıl bu kadar şanslıyım?”

“Her zaman söylediğin şey buydu.” Elini benimkinden çekti, ben de onun ereksiyonunu kavradım, parmaklarımı uzunluğunun tabanı etrafında kıvrıp onu sıkıca tuttum. “Biz birlikte olmak için yaratılmışız. Çok uzun zaman önce o gece yıldızlar aynı hizaya geldi ve birbirimizi bulmamızı sağladı.”

“Buna gerçekten inanıyor musun?” Ben dizlerimin üzerinde yükselip onu ağzıma alıp derinlemesine emerken o arkasına yaslandı, ellerini arkasındaki yatağa dayadı. Dilime sızıyor, misk kokulu, hafif ekşi tadı orada kalıyordu. Onu dudaklarımın arasından serbest bıraktım, dilimi alevlenmiş başın etrafında döndürdüm.

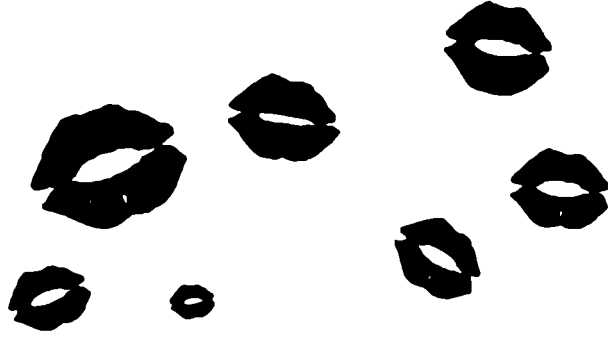
“Buna tüm kalbimle inanıyorum,” dedim ona. “Bu arada sen de buna sahipsin. Ben sana aidim.”

Yüzüme dokundu. Saçımı okşadı. Ağzım bir kez daha onun **aleiyle** aynı hizaya gelene kadar başımın arkasına bastırdı. “Bu çok hoş,” dedi kendini beğenmiş ses tonuyla, ağzımdan kaçan yumuşak **kahkahaya** engel olamadım. “Şimdi em.”

İstedigini yaptım, etkileyici aletini ağzıma aldım. Onu **sadece** birkaç dakika içinde orgazmın eşiğine getirdim. Kimsenin bu **adamı** benim kadar anlayamayacağını bilerek gülümsedim. Hiç **kimsenin**. O benimdi.

Tıpkı benim onun olduğum gibi.

**DÖĞÜM
GÜNÜ
ÖPÜCÜKLERİ**

1

WREN

Noel'den beş gün önce

Yavaşça uyandım, konuşmanın alçak uğultusu beni uyandırmıştı. Gözlerimi açtım, soluma baktığımda Crew'un yatağının boş olduğunu gördüm.

Hah.

Elimi uzatıp çarşafı dokunduğumda soğuk olduklarını fark ettim, bu da bir süredir uyanık olduğunu gösteriyordu. Bu ilişkide erkenci olan o değil, bendim, özellikle de son birkaç aydır.

Komodine doğru yuvarlanıp telefonuma uzandığımda saatin sabah sekizi geçtiğini gördüm.

Dik oturdum, saçlarımı yüzümden iterek göğüslerimdeki ani ağrıyı görmezden gelmeye çalıştım. Yataktan çıkarken, çok yumuşak olduğu ve sıcak tuttuğu için hâlâ giydiğim eski Lancaster Koleji *sweatshirt*'ümü aceleyle üzerime geçirdim. Yatak odamızdan çıkıp duyduğum o konuşmaya doğru ilerledim.

Hepsi tek taraflı, içimi ısıtan derin bir erkek sesiydi. Kimin konuştuğunu, kiminle konuştuğunu çok iyi biliyordum. Hatta mutfağın hemen dışında oyalandım, böylece dudaklarımı kıvıran bir gülümsemeyle onları gözetleyebiliyordum.

“Annen tembel bir kuş, değil mi? Bunu hak ediyor. Sürekli aç olduğun için onu gece yarısına kadar uyutmuyorsun.”

Sanki ona cevap veriyormuş gibi bir ses duyduğumda kendimi tutamadım. Gözlerim yaşarıyordu. Son bir yıldır çok duygusaldım. Sürekli ağlıyormuşum gibi hissediyordum.

“Ayy, çok tatlısın. Şu anda tıpkı ona benziyorsun. Şehirdeki en güzel bebek. Belki de tüm eyaletteki? Ya da dünyadaki? Sen en tadı küçük kuşsun. Gerçi sen daha çok bir ağaca benziyorsun ama bu o kadar da iyi bir lakap değil, ha? Belki de adını değiştirmeliyiz. Sanırım sana Robin demeye başlayacağım. Blue Jay? Pigeon 'a ne dersin?”

Daha fazla dayanamayıp bu saçmalığa bir son vermek için küçük mutfağıma girdim.

“Güvercin dünyadaki en kötü lakaptır, bunu alıntı yapabilirsin,” diye seslendim.

Kocamla bebeğimiz başlarını bana doğru çevirdi, ben nefessiz kalırken ikisi de gülümsüyordu. Crew koyu yeşil kareli bir pijama altıyla mutfak masamızda oturuyor, kızımız da kendini tutamıyormuş gibi yanağını onun göğsüne yaslıyordu.

Onu suçlamıyordum. Yüzümü tam boynunun omzuyla birleştiği noktaya bastırmaya bayılıyordum. Orası çok güzel kokuyordu.

Her yeri güzel kokuyordu.

“Bak, işte annen,” diye mırıldandı Crew, bana doğru bir gülümseme göndermeden önce. “Günaydın uykucu.”

“Günaydın.” İkisine de gülümsedim. “Çok geç oldu.”

“Pek sayılmaz. Bu küçük bohça sayesinde hiç uyuyamıyorsun.” Willow'u kaldırdı, eli minik poposunun etrafında kıvrılmıştı ve Willow bacaklarını tekmeledi. “Telaşlanmaya başladı, sen hâlâ uyuyordun, ben de yardım edeyim dedim.”

“Siz ikiniz ne zamandır uyanıksınız?” Mutfağa doğru ilerledim, parmaklarım kızımızı tutup kucağıma almak, ona yakın olmak için

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

kaşınıyordu. Tam bir sarılma böceğiydi. Onu o kadar çok seviyorduk ki bazen şımaracağından endişeleniyordum ama Crew, Lancaster olduğu için ne olursa olsun şımartılacağı konusunda bana güvence veriyordu.

Ancak aşkla şımarmış bir Lancaster? Bu nadir bir durumdu. Aşk kızımıza zarar vermezdi. Sadece onu daha güçlü yapardı.

“Bir saatten fazla.” Kızımızla tatlı tatlı konuşmaya başladı. “Biraz baba/kız kaynaşma zamanı geçirdik, değil mi Will? Değil mi?”

Gözlerimi devirdim. “Will mi? Bu bir erkek ismi.”

“Ben beğendim. Sanırım onun da hoşuna gitti. Ha, Will?”

Willow babasına gülümserken gözleri ısl ısl parlıyordu.

“Onu bana ver.” Evrensel bir işaretle parmaklarımı oynattığımda onu kollarıma bıraktı. Onu sıkıca tuttum, küçük yüzü boynuma yaslanırken tatlı bebek kokusunu derin derin içime çektim. “Annen bu sabah seni özledi.”

“Annen horluyordu, bu yüzden onu hiç özlemediğine eminim.” Ona kastetmediğim kötü bir bakış attığımda Crew sırtımaya başlamıştı bile. “Aç mısın?”

“Açlıktan ölüyorum.” Son beş aydır emziriyordum ve her zaman açtım. Bu çocuk sürekli yemek istiyordu. Bebeğime bakabilmeyi sevsem de çoğu zaman kendimi bir beslenme makinesinden başka bir şey değilmişim gibi hissediyordum.

“Sana kahvaltı hazırlayayım. Fransız tostunu?”

Başımı salladım. Bunun en sevdiğim şey olduğunu biliyor ama... “Hâlâ birkaç kilo vermem gerekiyor.”

Sandalyeden kalkıp yanıma geldi, kollarını bana dolayarak ikimizin Willow’un etrafını sarmasını sağladı. “Seni kıvrımlı seviyorum.”

“Zaten kıvrımlıydım. Şimdi göğüslerim kocaman oldu.” Hafifçe feryat ettim ama sadece ona şikâyet ediyordum.

“Çocuğumuzu besliyorsun. Tabii ki öyle.” Bakışları, hamile kalmadan önce üzerime tam oturan eşofmanımın önünü zorlayan göğsüme düştü. “Kendine bu kadar yüklenmeyi bırak. Ayrıca neredeyse doğum günün. Fransız tostunu hak ediyorsun.”

“Peki.” Pes ettim çünkü Crew’la böyle konularda tartışmak anlamsızdı. O her zaman istediğini alırdı. Bundan fayda görmediğimden değildi.

Crew mutfakta dolaşp bize kahvaltı hazırlarken ben masamıza yerleşip Willow’a sarıldım. Hayatımızın böyle olacağını asla hayal edemezdim ama öyleydi. İkimiz evliydik, ilk çocuğumuz olmuştu, Yukarı Batı Yakası’nda küçük bir dairede yaşıyorduk. Küçük derken Lancaster standartlarından bahsediyordum çünkü ailesi şehirde gördüğüm en büyük dairelerden bazılarına sahipti. Gayrimenkulleri çok geniş ve etkileyiciydi.

Crew’un hiç çocuğu olmayan büyük teyzelerinden biri birkaç yıl önce, düğünümüzden hemen sonra öldü ve dairesini bize bıraktı. Bu beklenmedik ve harika bir jestti. Crew’un ikisi de emlak işinde olan kardeşleri, mahalledeki fiyatların hiç olmadığı kadar yüksek olması nedeniyle evi satmamız için ellerinden geleni yapsalar da biz bunu reddettik.

Bunun yerine, daireyi nazıkçe yeniledik ve cazibesinden hiçbir şey kaybettirmeden modern standartlara uygun hâle getirdik. 1800’lerin sonunda inşa edilmişti. Daireye girdiğim anda bakışlarımda o kadar büyük bir umutla kocama döndüm ki gülmeye başladı.

“Sende kalmasını istiyorsun.” Sorma zahmetine bile girmedi. Sadece biliyordu.

Başımı sallayarak yanına gittim, kollarımı boynuna dolayarak onu dudaklarından öptüm. “Evet, lütfen.”

Burayı bizim yaptık. Kardeşleri bu kadar küçük bir dairede kalmak istediğimiz için deli olduğumuzu düşünseler de ben seviyordum. Rahat

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

ve sıcaktı. Ön kapıdan her girdiğimde kendimi çok iyi hissediyordum. Üç yatak odası vardı, bu da bize yetiyordu ama bir gün daha fazla çocuğumuz olacaktı. Eninde sonunda yerimiz kalmayacaktı.

Buradan taşınma fikrine dayanamıyordum.

Düşüncelerimde o kadar kaybolmuştum ki, kızımın saçımın bir telini tutup sertçe çekmesi beni hayallerimden kopardı. İrkildiğimde yaramaz küçük kız güldü.

Gerçekten kahkaha atıyordu.

“Sandığımdan daha Lancaster’mış,” diye mırıldandım kocama, o da yemek pişirme işine devam etmeden önce omzunun üzerinden bana çaresiz bir sırtış fırlattı.

Sınıfımızın kudretli liderinin tamamen evcilleştiğini duysalar, Lancaster Prep’in kızları -ve erkekleri- sandalyelerinden düşmezler miydi? Bu değişimin tüm sorumluluğunu üstlenmiyordum. Kocam evimizde vakit geçirmekten hoşlanıyordu. Yenilemekten. Duvarlara asacak sanat eserleri bulmaktan.

Güzeller güzeli küçük kızımız tam gaz çıkardığı anda burnuma korkunç bir koku çarptı ve tabii ki onu yine güldürdü.

Bir kâseye yumurta kırarken, “Kokusunu alabiliyorum,” dedi Crew.

“Gidip üstünü değiştirsem iyi olacak.” Ayağa kalkarak Willow’u daha sıkı tuttum ve mutfaktan çıkıp yatak odasına doğru ilerledim.

Odasına girdiğim anda sakinleştim, burayı sevmemden başka bir nedeni olmayan bir gülümseme dudaklarımı kıvrıyordu. Duvarlarla perdeler krem rengiydi. Beşik en soluk pembe renkteydi, sallanan sandalyede yüzü rujlu öpücüklerle kaplı dev bir pelüş pembe ayı oturuyordu.

Crew bunu benim için bulmuştu. Tıpkı kızımızın yatak odasının duvarında asılı olan resmi bulduğu gibi. Eseri onun odasına taşımak istediğimde Crew endişeli görünüyordu.

“Orada olmasını istediğine emin misin?”

Başımı sertçe salladım. Bunun kötü bir fikir olduğuna beni hiçbir şekilde ikna edemezdi. “O odada çok bulunacağım. Her fırsatta parçaya bakmak istiyorum.”

Crew, kızımızla sallanan sandalyede oturduğum yerin karşısındaki duvara en sevdiğim sanat eserini asmayı ihmal etmedi. Bazen gecenin bir yarısı perdeleri aralayıp sokak lambasının kızımın odasına girmesine izin veriyordum. Eser altın rengi bir ışık huzmesine dönüşüyor, ben Willow’u sallarken ve emzirirken neredeyse hülyalı bir şekilde ona bakmama izin veriyordu.

Ne zaman *A Million Kisses in Your Lifetime*’a baksam, kafam Crew’la paylaştığımız romantik anlarla doluyordu. Benim için yaptığı her şeyle. Makyaj masamdaki çekmecelerin çoğunu kaplayan rujlar. O zamandan beri bana başkalarını satın almış olsa da bugün hâlâ taşıdığım pembe *Chanel* çanta.

Kocam çok cömertti. Ayrıca yakışıklı. Ayrıca seksi. Son zamanlarda kendimi pek seksi hissetmesem de bana hâlâ istendiğimi hissettiriyordu. El üstünde tutulduğumu. Onu ilk gördüğümde midemde kelebekler uçuşmuştu, hatta az önce mutfakta yemek yaparken bile sırtının pürüzsüz genişliğine hayran kalmaktan kendimi alamamıştım. O pijamanın altındaki poposunun mükemmel kabarıklığına.

Willow’un üstünü değiştirip pijamalarını giydirmiştim ki, Crew elinde bir spatula ile yatak odasının kapısında belirdi.

“Kahvaltı hazır.” Sırıtırken bakışları benim değil kızımızın üzerindeydi.

Beni tehdit eden hayal kırıklığıyla savaşıyordum. Kocamın beni sevdiğini bilsem de yine de tüm ilgisini çekememekle birazcık mücadele ediyordum. Bu da beni şımarık bir velet gibi gösteriyordu, özellikle de Willow’un üzerine Crew kadar titrediğim için.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Neredeyse Noel gelmişti. Ayrıca benim doğum günüm de. Kocamın bana odaklanmasını istiyordum.

Başka kimseye değil.

“Tamam,” dedim ona yaklaşırken, Willow’u ona vermeden önce spatulayı elinden aldım. “Teşekkürler.”

Ben uzaklaşırken kıkırdayarak kızımızla konuştuğunu duydum.

“Bugün annenin içine ne girdi, ha?”

Son zamanlarda annenin içine neyin *girmediğini* söyleyebilirdim.

Baba.

2

CREW

Wren'in doğum gününe üç gün kala

Karımın son zamanlarda keyfi yerinde değildi.

Wren'e böyle hitap etmekten heyecan duyuyordum. Karıma. Muhtemelen sahiplenici bir pislik gibi konuşuyordum ama elimde değildi. Onu benim yaptığım ve ona soyadımı verdiğim gün, dikkatini çeken herkese onun bana ait olduğunu haykırmak istemiştim. Parmağında her zaman parıldayan o dev elmas bunu kanıtlıyordu.

Tanrım, onu seviyordum. Mutlu ya da üzgün olduğunda onu seviyordum. Yaklaşık dört kiloluk bir bebeği tüm gücüyle vücudundan dışarı iterken onu seviyordum. Özellikle o gece ona bayılmışımdı, o sakin ve güçlü kalırken içim gururla dolmuştu. Çok güçlüydü. Ben de onun için endişeleniyordum, hayatın kendisinden daha çok sevdiğiniz bir insanın doğuma girmesini izlemek çok stresli bir şeydi. Çok zordu. Onun yanında olmam gerektiğini düşünüyordum ama sanki bana ihtiyacı yokmuş gibiydi. Kendini o kadar toparlamıştı ki.

Ona hayranlık duyuyordum. Hâlâ da öyleydim.

Şimdi hayatımızda bu sevimli küçük insan vardı ve ben kızımıza doyamıyordum. Üçümüz evde çok zaman geçiriyorduk. Wren'in dairemizi çok sevdiğini biliyordum -Gertrude Teyze öldükten sonra her ne sebeple olursa olsun burayı bize bıraktığında görür görmez âşık

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

oldu- ama aynı zamanda Wren'in huzursuz olduğunu da düşünüyordum.

Bir şeyler *yapmak* istiyordu.

Sadece ne olduğunu bilmiyordum.

Evde olmadığım zamanlarda ofisteydim. Kardeşlerimin emlak şirketinde çalışıyordum. Onlar her türlü modern kolaylığa sahip yeni binalarda gösterişli evler satarken, ben Yukarı Batı Yakası'nda kahverengi taşlar satan biriydim. Birçoğu kendi mahallemde. Hem Grant hem de Finn eski şeylere odaklandığım için saçmaladığımı düşünüyorlar, bu yüzden her şeyi bana bırakıyorlardı.

Ayrıca, yüksek talep gören bu apartmanlar sayesinde komisyonlardan tonla para kazanıyordum. İhtiyacım olduğundan değildi. Lancaster'ın zenginliği çok büyüktü. Hiç bitmeyecekmiş gibi gelse de asla çalışmadan duramazdım. Sıkılırdım.

Şu anda iş yerindeydim. Ofisimde otururken, abim Grant sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi -gerçekten de öyleydi- ve bakışlarında kurnaz bir parıltıyla oturduğum yerin tam karşısındaki sandalyeye yerleşti.

"Ne istiyorsun?"

Grant'in kaşları kalktı. "En büyük abini böyle mi selamlamak istiyorsun?"

"Benden bir şey istiyorsun. Bunu söyleyebilirim." Sandalyemde arkama yaslanıp onu incelemeye başladım. "Noel'e üç gün kaldı, Grant. Burada olmamalıydım bile."

"Evde karın ve bebeğinle olmayı tercih edersin, anlıyorum. Ben de bu yüzden buradayım. Alyssa'yla dün gece konuştuk, bana bir şeyi fark ettirdi." Boğazını temizledi, rahatsız olmuş gibi daha dik oturdu. "Karına bir doğum günü hediyesi vermek istiyoruz."

Ona kaşlarımı çattım. "Tamam."

“Özel bir tane.”

“Bu...harika.” Ne söylemeye çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Sen de bundan faydalanacaksın.”

“İnanılmaz.”

Grant öfkeli bir hırıltı çıkardı. “İkinize de hizmetlerimizi sunmaya çalışıyorum, Crew.”

“Hizmetler mi?” Her zamankinden daha çok kafam karışmıştı.

“Alyssa senin ya da Wren’in bebeği bize bırakmanızı istiyor, biz de ona bakacağız. Gece boyunca.” Grant bu fikre katlanamıyormuş gibi yüzünü buruşturuyordu.

Şimdiden üç çocuğu vardı, hepsi de beş yaşın altındaydı. Bu da bana çocuklarını ve ailesini her şeyiyle sevdiğini söylemesine gerek kalmadan anlatıyordu. Huysuz tavrıyla neredeyse 7/24 takındığı çatuk kaşlarına rağmen, içten içe karısıyla çocuklarına karşı tam bir pamuk gibiydi.

“Bunu bizim için yapar mısın?”

Yüzünü buruşturarak başını salladı. “Alyssa, Wren’in annesinin şu anda ülkede olmadığından bahsetti, bu yüzden ikinizin şu anda neredeyse tek başınıza olduğunuzu biliyoruz.” Kendimi savunmak için bir şeyler söylemeye başladım ama elini kaldırarak beni durdurdu. “Kendini savunmaya çalışmanı, çocuğunu ne kadar sevdiğini ve onun hayatının ışığı olduğunu söylemeni takdir etsem de, seninle Wren’in büyük olasılıkla biraz yalnız kalmaya ihtiyacınız var.”

“Yalnız zaman geçiriyoruz.” Kaşlarımı çatarak seks yapmaya çalıştığımız son birkaç zamanı düşündüm. Bir gece, aramız iyice kızıştığında Willow’un kamerası sayesinde odasından gelen iniltilerini duymuştuk ve karımın göğüsleri süt sızdırmaya başlamıştı.

Porno sitelerinde anne sütüyle ilgili bazı sapıkça şeyler olsa da bu özellikle ilgilendiğim bir şey değildi. Özellikle de karım üzerimden

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

inip bebeğimize koşarken ve beni zonklayan bir ereksiyonla baş başa bırakırken.

Böyle bir şey olduğunda -ki bu sık sık olurdu- Wren her zaman hayal kırıklığına uğrardı, ben de öyle. Yani kardeşim doğru bir şeylerin peşinde olabilirdi.

“Ama neredeyse Noel geldi,” diye hatırlattım ona. “Wren’in doğum gününün *Noel’de* olduğunu unutma. Senin de ilgilenmen gereken aile işlerin var.”

“Senin de öyle. Bu yüzden şu anda bu teklifi yapıyorum.” Takım elbise ceketinin içine uzandı, içinden ince bir broşür çıkarıp masamın tam ortasına bıraktı. “Madison’daki bu otelde bir gece. Alyssa yarın akşam için rezervasyon yaptırdı. Ayrıca Wren için saat üçte Bergdorf ta bir saç ve spa randevusu ayarladı.”

“Yarın mı?” Abimle yengemin cömertliği ve hızı karşısında şaşkına döndüm.

Grant başını sallayıp ayağa kalktı. “Wren yarın öğlen Willow’u bizim eve bıraksın. Alyssa çocuklarla evde olduğu için onu bekliyor olacak.”

“Bu karışıma bir bebek daha mı eklemek istiyor?” İnanamıyordum. Teklif karşısında şaşkına dönmüştüm.

Grant homurdanarak bir ses çıkardı. “Dadılarımız var, Crew. Alyssa tüm bunları tek başına yapamaz.”

Alyssa çok becerikli bir anne olsa da personel çalıştıyordu. Üç çocuğu olduğunu ve hepsinin Lancaster çetesi olduğunu düşünürsek onu suçlayamazdım.

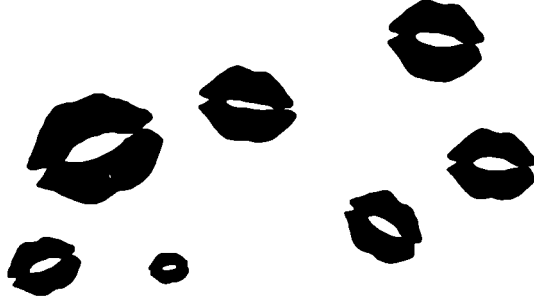
Wren bir dadı tutmayı reddediyordu. Annesinin küçükken yanında olduğunu pek hatırlamadığını düşünerek tüm zamanını Willow’la geçirmek istiyordu. Wren’in bebeğimiz için orada olmak istemesini seviyordum. Ben de aynı şekilde hissediyordum ama Willow’un bu yaşta hiçbir şey hatırlayacağını sanmıyordum...

MONICA MURPHY

Grant parmaklarını şıklattığında bakışlarım onunakilere kaydı.

“Hayal kurmayı bırak ve karını ara, pislik. Toplanması gerektiğini söyle. Muhtemelen alışverişe de gitmeli. Senin için akşam yemeği rezervasyonu yaptırdık. Bilgileri sana mesaj atarım.”

Ona teşekkür edemeden, hiçbir şey söyleyemeden, Grant ofisimin kapısını arkasından çarparak gitti.

3

WREN

Noel'den iki gün önce

“Sakıncası olmadığına emin misin-”

Alyssa Willow'u kollarımdan tutup kaldırdı ve ona gülümseyerek sarıldı. “Ah, o çok güzel. Yemin ederim onu her gördüğümde daha da güzelleşiyor. Ayrıca tabii ki, bizim için sorun değil. Bakacak küçük bir kızımızın olması çok eğlenceli olacak.”

Willow, gözlerini sadece teyzesine dikerek cevap verdi. Belli ki durumu kabullenmişti.

Kızımın tepkisine rağmen içimi bir endişe kaplıyordu. Artık boş olan ellerimi birbirine kenetledim. “Onun yanımda olmaması çok tuhaf olacak.”

“Onu ilk kez biriyle yalnız bırakmıyorsun, değil mi?” Alyssa'nın güven veren bakışları benimkilerle buluştu. “Her şey yoluna girecek. Çok tecrübem var.”

Beni endişelendiren bu değildi. Alyssa'ya çok güveniyordum. O her zaman hiç sahip olmadığım bir ablaydı, bebek yetiştirme ve inatçı Lancaster erkeklerimizle başa çıkma konusunda tavsiyeleriyle her zaman yanımdaydı.

Ancak daha önce kızımın hiç yirmi dört saatten fazla ayrı kalmamıştım. Willow'a başka besin kaynakları sunduğumuz için onu çok fazla emzirmiyor olsam da onu düzenli olarak beslememe fikri göğüslerimi şimdiden ağrıtmaya başlamıştı. Ayrıca evden çıkmadan önce deli gibi süt sağmıştım. Bunu kanıtlamak için yanımda şişelenmiş anne sütüyle dolu bir bebek bezi çantası vardı.

"Onu birkaç kez anneme bıraktım. Geçenlerde bir öğleden sonra Charlotte ona baktı, çok güzeldi," dedim diğer baldızımı kastederek. O öğleden sonra Noel alışverişine tek başıma çıkmıştım, tam bir kaos ve mutlak muduluk bir aradaydı.

"O iyi olacak çünkü sen iyi bir bebeksin, değil mi tatlım?" Alyssa Willow'a mırıldanıyor, bu da Willow'un dişsiz sırtıtışına neden oluyordu. "Çocuklar seni çok sevecek."

Grant'le Alyssa'nın üç erkek çocuğu olduğundan bahsetmiş miydim? Alyssa sürekli bir kız istiyor, Grant de buna mecbur kalıyordu çünkü tabii ki o da istiyordu.

"Sanırım gideceğim o zaman." Hâlâ onların tüm şehre tepeden bakan yüksek tavanlı çatı katı dairesinin antresinde duruyorduk, bu da bana duvarları sanat eserleri ya da seyahatlerimizdeki fotoğraflarımızla dolu, alçak tavanlı, rahat evimizi özletiyordu. Elbette Willow'un fotoğraflarını da eklemiştim. Grant'le Alyssa'nın evinin çarpıcı olduğunu düşünsem de bana büyüdüğüm, müze gibi hissettiren evi hatırlatıyordu. Dokunulmaz.

Biraz soğuk.

Evimizde en sevdiğim iki parça asılıydı. Willow'un yatak odasındaki *A Million Kisses in Your Lifetime*'in yanı sıra yatak odamızda da *Two Pussies* vardı çünkü Crew'un beni satın almaya ilk teşvik ettiği parça buydu. Bu tablonun değeri son zamanlarda hızla arttı. Hannah Walsh Callahan sanat dünyasında ünlü bir ressam hâline geldiğinden, onun ilk eserlerinden birine sahip olmak büyük bir olaydı.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Wren.” Alyssa’nın nazik sesi düşüncelerimi yarıp geçti ve göz kırparak onun gülümseyen yüzüne tekrar odaklandım. “İyi misin?”

“İyiyim.” Başımı salladım, kendimi ikna etmeye çalışsam da pek işe yaramıyordu. Bu yüzden omuzlarım çökerken iç çektim. “Dikkatim dağınık, sorunum bu. Düşüncelerim sürekli dağılıyor ve ne yaptığımı unutuyor gibiyim. Bu mantıklı mı? Mesela az önce sanat hakkında düşünüyordum.”

Alyssa’nın yüzündeki sempatik ifade çok açıktı. “Crew’la yaptığınız gezileri özlüyor musun?”

Evlenmeden önce sanat arayışıyla tüm dünyayı dolaşmıştık. Crew, ben bitmek bilmeyen galerileri dolaşıp, her zaman nefesimi kesecek tek bir parça ararken beni eğlendirirdi. Yıllar içinde bu birkaç kez oldu.

Aslında birçok kez oldu. Ayrıca Alyssa haklıydı.

“Özlüyorum,” diye itiraf ettim. “Ama hayatlarımız çok değişti. Crew daha çok çalışıyor, ben de sürekli evde kalıp bebeğe bakıyorum. Yine de umursamıyorum. Onunla birlikte olmayı seviyorum, Crew da sık sık bizimle birlikte oluyor. O tam bir işkolik değil. Eminim bir gün yine sanat peşinde seyahat edeceğiz.”

“Neden şimdi olmasın? Aslında seyahat etmek için mükemmel bir zaman. Bir bebeği seyahate çıkarmanın zor olduğunu biliyorum. Çok fazla eşyaya ihtiyaç duyuyorlar. Ancak sadece bir bebeğiniz var ve ikiniz de hâlâ gençsiniz. Ayrıca Crew’un *gerçekten* çalışması gerekmiyor, değil mi?” Aynı anda Alyssa’nın kaşları havaya kalktı ve Willow uzanıp onun siyah saçlarından bir tutamı çekti. Alyssa gülmeye başlayıp Willow’un minik parmaklarını saçlarından ayırdı. “Ah, seni yaramaz kız. Sen bir Lancaster’sın, değil mi?”

Willow’un gözleri tıpkı bir Lancaster’inki gibi yaramazlıkla parlıyordu.

“Kulağa çok fazla iş gibi geliyor. Bilemiyorum. Belki bunu Crew ile konuşurum.” Ona parlak bir gülümseme sundum, ancak bakışlarım

sadece kızım içindi. “Onu bir kez daha kucağıma almama izin ver.”

“Asla olmaz.” Alyssa benden hafifçe uzaklaştı, eli Willow’un başının etrafında kıvrılırken sırtı bana dönüktü. “Annenin gitme vakti geldi, değil mi prenses? Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var, böylece şımarabilir ve yeniden kendisi gibi hissedebilir.”

Sözlerinin bu kadar bana hitap etmesi karşısında şok olarak Alyssa’ya baktım. “Kendim gibi hissetmediğimi nereden biliyorsun?”

Baldızımın yüzündeki bilmiş gülümseme her şeyi anlatıyordu. “Çünkü şu anda o hayatı yaşıyorum, Wren. Ayrıca ne zaman kendimi kaybetsem, Grant yaydığımın farkında bile olmadığım sinyalleri algılıyor. Bir bakıyorum, bir otel odasında yatakta çıtırçıplak yatıyorum, kocam da bana hâlâ onun karısı olduğumu, beni sevdiğini hatırlatıyor. Şimdi git ve bu gece eğlen, tamam mı?”

Beni ite kaka apartmandan çıkardıktan sonra kapı arkamdan usulca kapandı. Asansörle en alt kata inene kadar içimde baş döndürücü bir his oluşmaya başlıyordu.

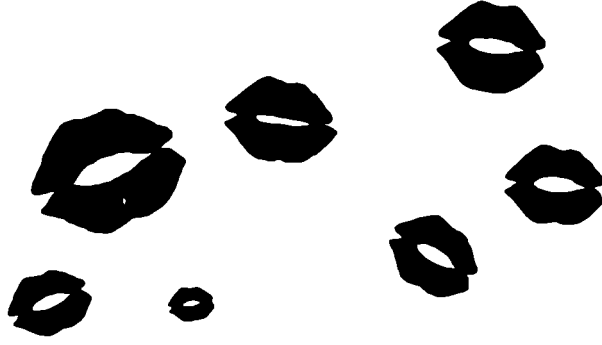
Kocamla kesintisiz bir gece. Tek bir tane bile olmadan. Ağlayan bir bebek ya da onu öperken uyuyakalan ben olmadan. Bu yaşanmış mıydı?

Belki.

Tamam, yaşandı. Aşağılandım, utandım ama bir bebeğe bakmak için her gün, gecenin büyük bir bölümünde ayakta kalmak eninde sonunda etkisini gösteriyordu.

Binadan çıkıp kullandığım şık kiralık arabaya geri döndüğümde gülümsememe engel olamıyordum.

Bu gece mükemmel olacaktı.

4

CREW

Otel binasına girip sağ taraftaki resepsiyona yöneldim, siyahlar giymiş gülümseyen kadına doğru ilerlerken adımlarımı sıklaştırdım. Her yerde zarif Noel renklerinde çiçek aranjmanları ile mekân inanılmaz kokuyordu. Bir duvarda beyaz ışıklı Noel ağaçları sıralanmış, piyano müziği tanıdık bir melodi çalıyordu.

Küçük, mutlu bir Noel geçirmeni dilerim...

Bana bir oda anahtarı verildiğinde, karımı görmek için sabırsızlıkla cebimdeki anahtarları şingirdatarak asansörü bekledim. Ofisten ayrılmadan hemen önce Alyssa beni *Face Time*'dan aramış, Willow'un emin ellerde olduğunu görsel bir kanıda bana bildirmişti.

Öyle olduğundan hiç şüphem yoktu.

Otel odamızın önüne geldiğimde, yumruğumu kaldırmış kapıyı çalmaya hazırlanırken kapı açıldı. Karım koyu yeşil, pullu bir elbiseyle orada duruyordu. Tamamen örtünmüştü. Boynu, kolları, göğsü ama bacakları...

Sonsuz görünüyorlardı. Ereği kısıydı. *Eğilirsem her şeyi görebilirim* kısılgındaydı.

* Bu satır, "Have Yourself a Merry Little Christmas" adlı klasik Noel şarkısının açılış sözüdür. -e.n.

“Dik dik bakıyorsun, Crew.” Sesi alaycıydı. Parlak. Bana, onun güzelliğine kendimi kaptırıp aptal gibi ona baktığımı geçmiş etkileşimlerimizi hatırlatıyordu.

“Yemek için yeterince iyi görünüyorsun, Küçük Kuş.” Bakışlarım hâlâ bacaklarındaydı, sonunda yüzüne bakana kadar onları yukarı doğru sürükledim. Gözlerinin içine.

Büyüleyici görünüyordu. Elbisesi gözlerinin yeşilini ortaya çıkar-mış; güzelliğini bastırmadan vurgulayan bir makyaj yapmıştı. Uzun, kahverengi saçları parlaktı, uçları ise dalgalıydı. Yüzündeki gülümseme aydınlıktı.

Mutlu.

“Teşekkür ederim.” Kapıyı daha geniş açarak kenara çekildi. “İçeri gelip odaya bir göz at. Çok güzel.”

Odaya girdim ve saldırmadan hemen önce kapıyı iterek kapattım. Ellerimi beline götürüp onu duvara doğru bastırdım, onu sıkıştırırken orada tuttum, ağzım onunkini arıyordu.

Oda umurumda değildi. Tek umursadığım oydu.

Wren bana kolayca açıldığında göğsümün derinliklerinde alçak bir inilti duyuldu. Yemek için yeterince iyi görüldüğünü söylediğimde yalan söylemiyordum. Bunu yapmayalı uzun zaman olmuştu ve onun için açlıktan ölüyordum.

Aç kurt gibiydim.

Uzun dakikalar boyunca öpüştük. Dillerimiz birbirine dolaşıyor, nefeslerimiz birbirine karışıyor, ellerim onun kıvrımlarında geziniyordu. Sonunda göğsümü itti. Elim eteğinin altında, parmaklarım kıkırda gezinirken kaşlarımı çatarak hafifçe geri çekildim.

“Neden beni durdurdun?”

“Akşam yemeği rezervasyonumuz var.” Dudaklarının kenarına dokundu. “Ve rujumu mahvettin.”

Sırıttım. “Dört yüz tane daha nereden bulabileceğini biliyorum, unutma.”

Şakacı bir şekilde göğsümü itti, ben de yüzümdeki sırıtışla geri çekildim. “O rujların hepsini asla bitiremeyeceğim, Crew.”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Yıllar önce ilk âşık olduğumuz zamanlarda ona *Chanel*'in tüm renk tonlarını göndermiştim. O kıza fena hâlde vurulmuştum, hâlâ da öyleydim. Dönüştüğü kadın tam bana göreymiş. O benim tüm dünyadaki en sevdiğim insandı.

Elbette, şimdi kızımız da öyleydi.

Wren aynanın önünde durmuş beni izlerken yeni bir kıyafet giydim. Dudakları ayıktı, elinde bir ruj vardı. Gömleğimi çıkardığımda bakışları ısındı, kömür grisi bir kazak giydiğimde dudaklarını büzdü.

“Bundan daha fazlasını sonra alacaksın,” dedim ona, yorumum karşısında yanakları kıpkırmızı oldu.

Hâlâ yüzünü kızartabiliyor olmam... Buna bayılıyordum.

Onu seviyordum.

Hayatın kendisinden bile daha fazla.

İkimiz de hazır olduğumuzda, arabayla Grant'in bizim için masa ayırttığı restorana gittik. Mekân kalabalık, dekor karanlık ama davetkârdı. Restoranın neredeyse tam ortasında, herkesin bizi görebileceği bir masaya oturduk. Masalarının önünden geçerken erkekler Wren'e bakıyor, ben de her birine ölümcül bir bakış göndererek hızla başka tarafa bakmalarını sağlıyordum.

Karımla hava atmayı severdim ama bir grup pisliğin ağzının sulanmasına ihtiyacım yoktu.

Bunu sadece ben yapabilirdim.

Oturduğumuz anda Wren yaklaştı, gözleri heyecanla parlıyordu. “Sana öğleden sonramı anlatma fırsatım bile olmadı.”

Belki de yol boyunca dilimi boğazına soktuğum içindi. Parmaklarım saçlarında, onun eli ısrarcı aletimin üzerindeydi. Sanki burada olduğunu ve her şeyi daha sonra halledeceğini hatırlatıyordu.

Şu anda yemek yemek umurumda değildi. Bu Michelin yıldızlı, birinci sınıf bir deneyim olabilirdi ama bunların hiçbirisiyle uğraşmazdım. Tek istediğim, kızımı her yerinde mumlar yanan o seksi otel odasına geri götürmek ve adım haykırana kadar onu güzelce, yavaşça becermekti.

Günümüzü bitirmek için mükemmel bir yol gibi görünüyordu. Onun yerine, “Öğleden sonra ne yaptın?” diye sorarak onu şımarttım.

“Bergdorfs’a gittim. Alyssa bana bir randevu ayarladı, saçımı kestirip fön çekti, ayrıca uçlarını da kıvırdı. Saçlarım çok canlı.”

Daha birkaç dakika önce saçlarını avucumun içine almıştım ve evet, bunu fark etmiştim.

“Bu iş bittikten sonra *spa*’ya gidip pedikür ve manikür yaptırdım.” Elini uzatarak bana kısa, koyu kırmızı tırnaklarını gösterdi. “Kendim için en son ne zaman böyle bir şey yaptığımı hatırlamıyorum.”

“Bir bebeğe bakıyordun,” diye hatırlattım ona, o elini çekip almadan önce elini tutup parmaklarımızı birbirine doladım. “Dünyadaki tüm şımartılmayı hak ediyorsun.”

Yüzünde güzel bir gülümseme belirdi. “Sonra masaj yaptırdım. Ancak Tanrım, neredeyse eriyip bir su birikintisine dönüşecektim, o kadar iyi geldi ki.”

Keskin bir şey göğsümü dürttüğü anda daha dik oturdum. “Bana masözün bir kadın olduğunu söyle.”

“Tamam, sana o adamın bir kadın olduğunu söyleyeceğim.” Yüzümde hissettiğim vahşi ifadeyi görünce kahkahalar attı. “O bir kadındı. Adı Phoebe’ydi. Çok güzeldi. Çok güçlü elleri vardı.”

Ateşle oynadığını hatırlatmak için parmaklarını sıkarak biraz rahatladım. “Sen kötü bir kızsın, Küçük Kuş. Beni heyecanlandırmaya çalışıyorsun.”

İçini çekti, elini kavrayışından kurtararak parmaklarını çenemde gezdirmek için uzandı. “Seni tepesi atmış ve sahiplenici görmek hoşuma gidiyor.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Tepesi atmış?”

Karım hiçbir zaman argo konuşmayı sevmezdi.

Başını sallayıp parmağını alt dudağımda gezdirdi. “İçimdeki tüm feminist duygulara ters düşüyor ama sen böyleyken bundan zevk almaktan kendimi alamıyorum.”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Elini tuttum, parmaklarım bileğinin etrafında kıvrılıyordu. “Bu gece sana mağara adamı gibi davranmamı ister misin?”

Yüzümdeki ciddi ifadeyi görünce dudaklarından bir kıkırdama kaçtı. “Mağara adamı, Crew? Gerçekten mi?”

“Uzun zamandır... gevşemedik,” diye hatırlattım ona. “Dikkatimiz dağınık.”

Gülümsemesi soldu. “Willow yüzünden.”

“Her zaman onun için bir kulağını açık tutuyorsun.”

“Sen de öylesin.”

Servis görevlisi geldiğinde içki siparişlerimizi verdik. Ben sek viski sipariş ettim, Wren de tatil temalı meyveli bir kokteyl sipariş etti, bir de meze istedi. Sohbet etmeye devam ettik, içkilerimiz geldiğinde yudumladık ve servis görevlisi bize mezelerimizi getirdiğinde ana yemeklerimizi sipariş ettik. Yemek bittiğinde, midemde iki viskiyle sandalyemde arkama yaslandım, bakışlarım gecenin ikinci Noel kokteylinden höpürdeterek içen karımın kızarmış yüzüne kilidenmişti.

“Çok kolay sarhoş oluyorum.” Hıçkırdı, gözleri büyüdüğü anda bardağını yere bıraktı. “Muhtemelen o kadar içmemeliydim.”

“Neden?” Biraz gevşemekten zarar gelmezdi, değil mi?

“Anne sütüme karışabilir.” Vurgulamak için olgun göğüslerini sıktı. “Ya Willow’u sarhoş edersem?”

Şimdi gülme sırası bendeydi. “Kızımızı sarhoş etmeyeceksin. Yarın onu aldığımızda, her şey vücudundan çıkmış olacak.”

“Emin misin?”

“Bebeğim.” Elini bir kez daha tuttum ve sıktım. “Eminim. Şimdi hesabı ödeyelim de buradan defolup gidelim. Ben de senin o güzel, çıplak kucunu yatağa atayım.”

Wren’in yüzündeki sinsi gülümsemenin kalbimin biraz daha sert atmasına neden olduğuna yemin edebilirdim.

WREN

“Çok doydum,” dedim, Crew beni koridorda otel odamıza doğru sürüklerken.

Bu doğrudu. Lezzetli yemeklerle doluydum ve tatlı, tatil temalı kokteyllerle biraz sarhoştum. Biraz kestirmek istiyordum. Kulağa çok lezzetli geliyordu. Neredeyse yediğimiz yemekler ve tükettiğim içecekler kadar lezzetli. Muhtemelen erkeğimin dudaklarının tadıyla beni çıplak hayal ediyormuş gibi gözlerinin üzerimde dolaşması kadar lezzetliydi.

Tamam, belki o kadar dolu değildim. Uyanık, tetikte kalmam gerekiyordu çünkü otel odasına girdiğimizde inanılmaz bir şey olacağı kesindi. Beklenti damarlarıma dolarken kalçalarımın arasına bir zonklamayla yerleşiyordu. Oda kapımızın önünde durduğumuzda, ani ağrıyı engellemek için kalçalarımı birbirine bastırdım.

Crew kapıyı kolaylıkla açıp beni karanlık odanın içine soktu. Kapı çarparak kapandı, koridordan gelen ışığı kesiyordu. Bir kez daha duvara doğru itildim, o üzerime çıkmadan önce popom duvara çarptı. Ağız benimkini buluyor, dili ağzımın içine kayıyordu. Elleri aynı anda her yerdeydi.

Beni tüketme şekli duyularıma bir saldırıydı. Sanki doyamıyormuş gibi. Aynı açlığın benim içimde de yükseldiğini hissederek ellerim göğsünün ön kısmında geziniyor, parmaklarım kazağının eteklerini okşuyor, karnının sıcak ve sert derisine sürtünüyordu.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Çıkar şunu,” diye mırıldandım ağzına karşı. Tek kelime etmeden çekildi, kazağı kaldırıp çıkardı ve yere düşmesine izin verdi. Ona bir kez daha uzandım. Hevesli parmaklarım çıplak teninde dolaşüyor, göğsünün ortasında, kalp atışlarını hissedebildiğim yerde geziniyordu.

Durgun bir iç çekişle eğilip yanağımı göğsüne bastırdım, kalbinin hızlı atışını dinliyordum. Elini saçlarıma dayadı, diğer eliyle elbisemin eteğini çekiştirdi. Uzaklaştığımda mavi gözlerini dolduran karanlığı gördüm. Ne istediğini biliyordum.

Ben de ona verdim.

Elbisemi ucundan tutup başımın üzerinden yukarı doğru çektim, sonunda tamamen çıkarmadan önce saçıma dolanan payetler irkilmeme sebep oldu. Elbiseyi yere bıraktım. Önünde sadece siyah iç çamaşırım, göğüslerimi yerinde tutan ama bir şekilde seksi görünmeyi de başaran siyah, oldukça sağlam hamile sutyenim ve gümüş topuklu ayakkabılarımla duruyordum.

“Kadın.” Beni incelerken çenesini ovuşturuyor, bakışları beni tepeden turnağa yiyip bitiriyordu. “Çok seksisin.”

Karnımda çatlaklar, kalçalarımın arkasında bir miktar selülit vardı ama yine de daha dik duruyordum, âdeta onun için poz verir gibi. “Özgüvenimi nasıl artıracığını çok iyi biliyorsun, Crew.”

“Seni seviyorum.” Sözleri, bakışları o kadar ciddiydi ki, benim ruh hâlim de hüznü bir hâl alıyordu. “Seni o kadar çok seviyorum ki, Wren. Sana nasıl fena hâlde tutulduğumu bilmiyorsun bile.”

Ona doğru yürürken topuklarım parke zeminde tıkırdıyordu. Ona yeterince yaklaştığım anda elleri kalçalarımı buldu. “Sanırım biliyorum,” diye fısıldadım kollarımı boynuna doladığımda. “Çünkü ben de aynı şekilde hissediyorum.”

Oraya nasıl geldiğimizi hatırlamıyordum ama bir şekilde kendimizi yarakta bulduk. Crew üstümde yatarken bacaklarım ona göre açılmış hâldeydi. Ereksiyonunun zonklayan merkezimi dürt-rüğünü hissedebiliyordum ve ağırlığının altında kıpırdanarak, iyi hissettireceğini bildiğim belirli bir noktaya vurmasını sağlamaya çalışıyordum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan aramıza girdi, parmakları nemli iç çamaşırımın önünü buldu ve gözlerimi kapattığımda yıldızları görebileceğim kadar bir basınçla bana doğru bastırdı. Beni açlıkla öpüyor, sadece fısıldamak için ara veriyordu. "Bu amı önce sikmeli miyim, yoksa yemeli miyim bilmiyorum."

Parmakları daha sert bastırırken zevkten tıslamama neden oluyordu.

"Ye onu," dedim tereddüt etmeden. "Lütfen."

Kıkırdadı. "Karım ne isterse."

Saniyeler içinde vücudumdan aşağı kaydı. Ağzı tenimle eşleşiyor, beni yıllardır dudaklarının değmediği yerlerden öpüyordu. Artık seks yapmadığımızdan değildi, eskisi kadar sık seks yapmadığımızdan ve yaptığımızda da genellikle aceleye geldiğindendi. Ya çok yorgun oluyordum, ya Willow'u besliyorum ya da...

"Wren."

Sert sesi düşüncelerimi böldü, ona baktığımda açılmış bacaklarımın arasında yattığım, ağzının en çok istediğim yere tehlikeli bir şekilde yakın olduğunu gördüm. "E-evet?"

"Sanırım bir an için seni kaybettim." Elimini tuttu, parmaklarımızı birbirine geçirirken ona yapıştım. Eğilip yüzünü doğrudan bana bastırmasını soluksuz bir beklentiyle izliyordum. Sanki beni içine çekiyormuş gibi nefes alıyor, gözleri kapanıyordu. Yukarı baktığında dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyordu.

Sonra iç çamaşırımın ince kumaşını kenara itti ve açgözlü ağzıyla bana saldırdı.

Bir iniltiyle başımı arkaya attım. Ellerim onunkilerde gergin, ağzını daha fazla aramak için kalçalarımı kaldırırken onu sıkıca kavradım. Yalıyor ve emiyordu, sanki beni test ediyormuş gibi bir parmağını dikkatlice içimde kaydırdığında dudaklarımdan bir inilti döküldü.

"Hâlâ yememi istiyor musun? Yoksa becermemi mi?"

Gözlerimi araladım ve beni izlediğini görmek için aşağı baktım. Nemli dudaklarından dökülen kelimeler kulağa daha da kirli geliyordu. Tereddüt etmeden cevap verdim.

"Ye onu. Sonra da becer."

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Pis kız.” İç çamaşırımı aşağı çekmeden hemen önce sırtıttı, hızla çekip çıkardı ve bir kenara fırlattı. Bacaklarımı omuzlarına atıp yerleşti. Dili her noktayı arıyor, ben nefes nefese kalana kadar her noktayı kaplıyordu. Orgazmım orada, ufuktaydı ve ona ulaşıyordum. Gözlerimi sıkıca kapattım, gövdem kocamın yüzüne çarpıyordum. Çok yakın ama çok uzak-

“Küçük Kuş, sakın ol.” Onun yatıştırıcı sesi bana bir şeyler yapıyordu. Vücudumda dolanan gerginliği çözerken bu hisse konsantre oluyordum. Yavaş yavaş çözölmeye. Tüm vücudum eriyordu. “Sadece... rahatla ve tadını çıkar.”

Onun standartlarına göre yeterince gevşediğimde, dili hafifçe tenimi yaladı. Titriyordu. Klitorisimi okşuyor, dudaklarının arasına almadan önce tekrar tekrar dolaştırıyordu. Derin nefes alıyordum, kalbim çarparken çok fazla konsantre olmamaya çalışarak gözlerimi kapattım.

Bunun olmasına izin vermeliydim ama sanki bedenimle zihnim aynı frekansta değildi.

“Yuvarlan,” diye mırıldandı, bunu benim için yapmadan hemen önce elleriyle beni ters çevirdi ve dört ayak üzerinde durmam için beni pozisyona çekti. Ayağa kalktığı anda ağzı arkamdan beni buldu. Beni sarsıyor, ısrarcı dili çığlık atmama neden oluyordu.

Tanrım, bu iyi hissettiriyordu. Çok iyi. *Aşırı* derecede iyi.

Yumruklarımınla çarşafı kavradım ve başımı sarkıttım, o arkamdan beni yemeye devam ederken nefes nefese kalıyordum. Dili her yerdeydi. Kalçalarımı ona doğru eğdim, sırtımı kamburlaştırdım. Daha fazlasını istiyordum, o da bunu bana veriyordu. Ağzına karşı sallanarak bacaklarımı daha geniş açtım, dili klitorisimle alay ederken içimin derinliklerinden düşük bir inilti geliyordu.

Yalamaya ve emmeye devam ederken elleri kucumın üzerinde yayılıyor, kavıyor ve yoğuruyordu. Kalçalarım titriyordu. Karnım dönüyordu. Tenim elektrikleniyordu.

Sonunda iki parmağını içime sokup itmeye başladığında, işim bitmişti.

Tüm vücudum titremeye başlarken adı dudaklarımdan döküldü, orgazm beni yıkıyordu. O kadar sert boşalıyordum ki dirseklerimin üzerine düştüm. Tam önümdeki yastığı kavrayıp çığlıklarımı bastırmak için kullandım. Titriyordum; orgazm her yerime yayılıyor, nefes alamıyorum.

“Siktir, Küçük Kuş.” Benden uzaklaşırken sesi acı dolu geliyordu. Elleri şimdi kalçalarımı kavıyordu. “Daha fazla bekleyemem.”

Nefesimi tutmaya fırsat bulamadan içimin derinliklerine kaydı. Bu açıdan inanılmaz derecede dolu hissediyordum, içime gömdüğü aletin zonklaması kalbimin çarpıntısıyla eşleşiyordu. Bu pozisyonda hareketsiz kaldık. Odayı sadece birbirine karışmış nefeslerimizin sesi dolduruyor, ara sıra altımızdaki caddeden gelen araba korna sesleri duyuluyordu.

Sessiz kaldığımda “Çok mu fazla?” diye sordu.

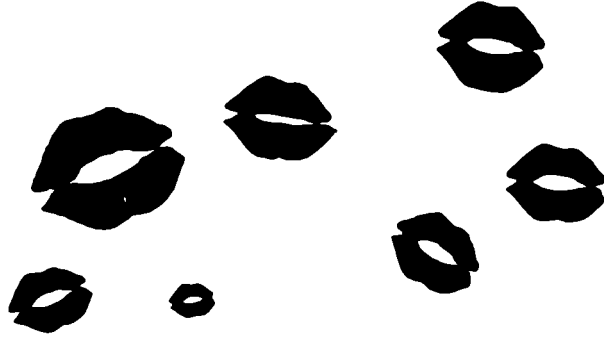
Yavaşça başımı salladım, omzumun üzerinden baktığımda onun da zaten beni izlediğini gördüm. Tamamen çıplaktı, ifadesi gök gürültüsü gibiydi. Seksi. Pantolonunu çıkardığını bile hatırlamıyordum ama biraz sersemlemiştim, bu yüzden sanırım tüm küçük ayrıntıları takip edemiyordum.

“Çok güzelsin.” Her kelimeyi bir hamleyle nokt alıyor, tekrar içeri girmeden önce vücudumun neredeyse tamamını dışarı kaydırıyordu. Bu itişlerin her biriyle inliyordum. Parmakları etime derinlemesine bastırıyor, büyük olasılıkla beni işaretliyordu.

Ama umurumda değildi. Bu kadar sert olması hoşuma gidiyordu. Willow’u doğurduğumdan beri bana narin bir bebekmişim gibi davranıyordu. Sanki kırılganmışım ve özel bakıma ihtiyacım varmış gibi.

Kocaman bir bebeği vücudumdan dışarı ittiğimi görmemiş miydi? Ben narin değildim. Doğum yaptıktan sonra, kendimi lanet bir savaşçı gibi hissediyordum. Sanki bu bedenimle her şeyi yapabilirmişim gibi.

Kocamla sert seks yapmak da dahil.

6

CREW

Şehvetli kalçalarını kavırıyor, içine girebildiğim kadar giriyordum. Her hareketimde kıcı sallanıyordu ve sürekli çıkardığı o küçük iniltiler? Çok seksiydi.

Bu kadın benim dünyamın anahtarıydı. Sonumuzun böyle olacağını kim bilebilirdi? Birbirimize âşıktık ve kendi ailemizi kuruyorduk. İkimiz de berbat koşullardan gelmiş olsak da bir şekilde üstesinden geldik.

Birbirimize verdiğimiz yardım ve sevgiden kaynaklandığına emindim.

Yine de onu incitmekten korkuyordum. Çok sert davranmaktan. O benim çocuğumun annesiydi. Ne pahasına olursa olsun onu korumak istiyordum, kendimden bile. Bu yüzden hareketlerimi yavaşlatığımda ve kalçalarını kavrayışımı azalttığımda, homurdanarak itiraz ettiğini duyduğuma yemin edebilirdim.

“Durma,” diye teşvik etti, vurgulamak için kıcını salladı.

“Neyi durdurmayayım?” Duraksadım, sıcak kıvrımlarının beni sıkıca kavradığı hissinin tadını çıkarıyordum. Teslim olmamak ve onun sıcak bedeninin içine boşalmamak için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

“Beni böyle beceriyorsun,” dedi hafif bir sızlanmayla.

Böyle bir şey söylemesine şaşırarak ona gözlerimi kırıştırdım. Ne de olsa bu Wren'di. Pek “becermek” diyen biri değildi.

Yani bu kelimeyi kullandığına göre gerçekten ciddi olmalıydı. Bu gece şimdiye kadar iki kez.

Kalçalarını bir kez daha kavradım ve içine girdim, iç duvarlarının aletimin etrafında boğucu bir şekilde kenetlendiğini hissettiğimde inledim. Onu sertçe, tekrar tekrar becerdim. Orgazm yaklaşıyordu. Büyüyordu. Ta ki üzerime gelen durdurulamaz bir güç hâline gelene kadar...

Kadınlığı aletimin etrafında kasılırken ilk spermin beni terk ettiğini hissettim. Onu yakınımda tutuyor, kısa ve derin darbelerle beceriyordum, sonunda bittiğimi düşünene kadar her itişte homurdanıyordum. Vücudum hâlâ titriyor, sarsılıyordu ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum.

Yatağa yığıldığımızda onu kendime çekip sarıldım, terli tenimiz birbirimize yapışmamıza neden oluyordu. Saçlarını yüzünden uzaklaştırtıp yukarı doğru kaydı. Dudakları tatlı, yumuşak bir öpücükle benimkini buldu, bu da sadece birkaç saniye önce hayvanlar gibi sevişmemizle tamamen çelişiyordu.

“Vay canına.” Tek söylediği buydu ve sessizce gülmeme sebep oldu.

O da kıkırdıyordu.

Sonra ikimiz de güldük, birbirimize sarılıp kendi küçük dünyamıza kapıldık. Saniyeler içinde onu sırtüstü yatırdım. Parmakları sertleşen aletimin etrafında kıvrılmış, beni sıkıca okşuyordu.

“Tekrar yapalım mı?” diye sordum onun üzerinde gezinirken.

Wren başını salladı, teni ve gözleri parlıyordu. O şehvetli dudaklara karşı koyamayarak onu öptüm. Ayrıldığım anda suratını astı, parmakları hâlâ aletimin etrafındaydı.

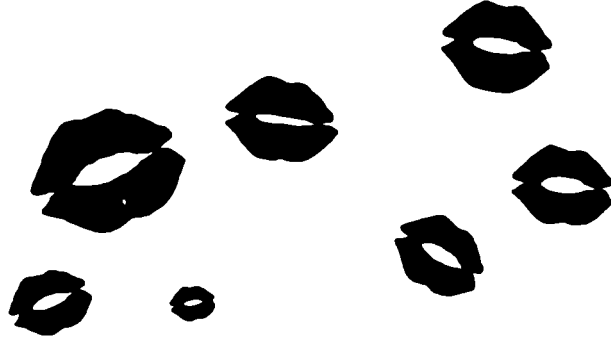
“Seni işaretlemeyi unuttum.” Kaşlarını çatıdığımda açıkladı. “Rujumla.”

“Karıcığım, psikoloji dersinde konuştuğumuz o ilk andan itibaren beni işaretledin,” dedim ona, her kelimemde çınlayan gerçekle.

Gülümsediğinde, ifadesi bir anda baştan çıkarıcı bir hâl aldı. “Hımm, bunu sevdim. Neredeyse seni sevdiğim kadar.”

Wren elini bıraktı. Vücudu benimkinin altında dalgalanıp kadınlığı aletime sürtünürken hiç şüphe duymadan anladım.

Onu bütün gece becerecektim ve her dakikasına bayılacaktı.

7

WREN

Noel sabahı

Uyandığımda kocamla kızımı yatakta yanımda buldum, ikisi de aynı mavi gözleriyle beni izliyorlardı. Willow öne doğru eğilip neredeyse babasının kollarından düşecekken, küçük parmakları dudaklarımı yakalamaya çalışırken gülümseyerek göz kırptım.

Onu durdurmak için parmaklarımı bileğine doladım ve elinin arkasına bir öpücük kondurabilmek için yaklaştım. “Günaydın, Willow. Mutlu Noeller.”

Crew, “Küçük Kuş’umun doğum günü kutlu olsun,” diye mırıldandığında kalbimin dolup taşıdığına yemin edebilirdim. Doğum günümü birlikte geçirdiğimiz ilk andan beri beni böyle karşılıyordu ve bu günü önce benimle ilgili hâle getirmesini her zaman sevmiştim.

“Teşekkür ederim,” dedim ona. Willow’u bırakıp doğruldum, böylece yatakta omuz omuza durduk, Willow hâlâ onun kollarındaydı. Üzerinde tişört yoktu ve kızımızın onun çıplak göğüs kaslarına salyalarını akıtmasını izlemek seksi olmamalıydı.

Ancak öyle sayılırdı. Onu çocuğumuzla görmeyi seviyordum. Onu sevmesi, tatlı tatlı konuşup ona sarılması. Bu çok tatlı bir şeydi.

“Sana bir hediyemiz var.” Bakışlarıyla karşılaştığımda gülümsedi.

“Nedir o?” Yatağın kenarına uzanıp güzelce paketlenmiş bir hediye çıkardı ve Willow’u göğsüne yaslamış bir hâlde tutarken bana uzattı.

“Aç ve gör.”

Hediyeyi ondan alıp, güzel beyaz ve altın baskılı kâğıdı, etrafına sarılmış ısıtılı altın kurdeleyi inceledim. “Neredeyse açılamayacak kadar güzel.”

Kıkırdadı. “Sadece yap, Küçük Kuş. İçinde ne olduğunu görmek istediğini biliyorsun.”

Kutu küçüktü, bu yüzden sadece mücevher olduğunu varsayabilirdim. Kalın ambalaj kâğıdını yırtmadan önce kurdeleyi dikkatlice çözdüğümde tanıdığım bir renk olan dikdörtgen yeşil bir kutu ortaya çıktı. Beni izlediğini görmek için ona baktım, bakışlarında bir gerginlik titreşimi gördüğüme yemin edebilirdim.

Sanki gergin olmasını gerektirecek bir şey varmış gibi. Bana vereceği her şeyi sevecektim.

Van Cleef & Arpels’in kutusunu yavaşça açtım, içindeki kolyeyi gördüğümde keskin bir nefes aldım.

“Aman Tanrım.” Başımı kaldırdığımda şaşkın bakışlarım Crew’unkilerle buluştu. “Bu... bu çok fazla.”

“Bu mükemmel. Onu gördüm ve aklıma sen geldin.”

Pırlanta ile yakuttan oluşan bir kolyeydi; taşlar pembe altınla işlenmiş, her biri eşsiz ve narin çiçeklerden oluşan bir zincir şeklini almıştı. Parmak uçlarımı çiçeklerin üzerinde saygıyla gezdirdim, birbiri ardına iz sürerek yavaşça başımı salladım.

“Bu çok güzel.”

“Sen çok güzelsin. Al.” Bana Willow’u uzattı, ben de kutuyu yanıma, yatağın üzerine koydum, o mücevher kutusunu alırken ben de bebeği ondan aldım. “Arkanı dön.”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

Söylediğini yaptım, soğuk elmasları boynuma taktığımda irkilerek nefesim kesildi. Tokayı sabitlerken parmakları enseme okşuyordu. Kolyeyi görmeye çalışarak aşağı baktım ama özellikle Willow kollarımda kıvranırken bu çok garipti.

“Hadi gel.” Crew yataktan kalktı, elimi tutarak çıkmama yardım etti. Beni şifonyere doğru götürdüğünde aynanın önünde durduk. Crew arkamda duruyordu, kolları belime dolandı. “Kendine bak.”

Yansıma baktım, parmaklarımı taşların üzerinde gezdirmek için uzandığımda Willow kollarım sallayıp hoşnutsuz sesler çıkardı. Crew onu benden aldı, ben de aynaya yaklaşıp başımı sağa sola çevirerek elmasların ve yakutların ışıktaki parıldamasını izledim.

“Bayıldım.” Kocama dönüp sırttım. “Bu muhteşem. Pijamalarımın içinde bile kendimi şık hissediyorum.”

“Ne giyersen giy çok şıksın.” Eğilip kalkık dudaklarıma bir öpücük bıraktı. “Seni seviyorum. Doğum günün kutlu olsun.”

“Ben de seni seviyorum.” Onu kendime çektim ve yanağımı Crew’un göğsüne yaslamadan önce alnımı Willow’unkine dayadım. “İkinizi de seviyorum.”

Memnun bir iç çekiş onu terk ederken bizi tutuş şekli karşısında erimek istiyordum. Sanki hiç bırakmak istemiyormuş gibiydi. Ayrıca şakağıma karşı mırıldandığında sesinin alçak tınısı kalbimi yerinden oynatıyordu. “Ben şanslı bir adamım, Küçük Kuş.”

Bakışlarım onun için yaptığı, yatak odamızın duvarında asılı duran esere gitti. Bir sanat malzemeleri mağazasından satın aldığım 11x14 ebadındaki tuvali, bana aldığı *Chanel* rujlarla defalarca öpmüştüm, upkı orijinal parça gibi katman katman farklı renklerde öpücükler. Ona, sadece onun için, Hayatı Boyunca Bir Milyon Öpücük yapacağıma söz verdim ve yaptım.

Şimdi de doğum günümde, bana muhtemelen yarım milyon dolar değerinde elmas ve yakut bir kolye hediye ediyordu. Bu adam...

Onu sonsuza dek saklayacaktım.

8

CREW

WRen'in doğum günü

Noel ağacının yanında yerde oturuyorduk, loş oturma odamızda sadece beyaz ışıklar yanıyordu. Pencereleler açıktı ama dışarısı kasvetli, gökyüzündeki bulutlar karanlık ve kaygı vericiydi.

Wren onları ilk gördüğünde, “Kar yağacak,” dedi, ben de aynı fikirdeydim. Kesinlikle kar yağacaktı ve eminim karım çok mutlu olacaktı.

Beyaz bir Noel -ve doğum günü- onun favorisiydi.

Willow'un hediyelerini açmasına yardım ediyordu. Kızımıza mırıldanırken sesi yumuşak ve melodikti. Onları izlerken, ikisine de duyduğum sevgiden göğsüm sızlıyordu.

Wren beni bakarken yakaladığında tatlı bir gülümseme sundu. “Hediyeni açacak mısın?”

Yanımda duran, parlak kırmızı kâğıda sarılmış ve üzerine altın rengi kar taneleri serpiştirilmiş kutuya baktım. “Önce Willow'un hediyelerini açmasını izlemeyi seviyorum.”

“Onları daha çok ben açıyorum gibi.” İçini çekti ve Willow'un yumuşacık saçlarına bir öpücük bıraktı. “Gelecek yıl hediyelerini açabilecek.”

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Olabilir. Yine de biraz yardıma ihtiyacı olabilir.”

“Grant’le Alyssa’nın çocuklarından hatırladığım kadarıyla, muhtemelen kutuları gerçek hediyelerden daha çok sevecektir.” Wren kızımızı sıkarak güldü.

“Muhtemelen.” Hediyeği kucığıma çekip açmaya başladım. “Bana ne aldın ki?”

“Aıp öğren.” Güümsemesi yaramazcaydı.

Ambalaj kâğıdını yırtıp bir kenara attım, kutuyu açtığımda içinde pahalı görünümlü bir saat buldum. Kutunun iç kısmındaki marka ismini gördüğümde, bunun pahalı bir saat olduğundan şüphe duymuyordum.

“Bu *Patek Phillippe*,” dedi Wren, ben muhteşem parçaya hayranlıkla bakarken sessizliği doldurmak için. “Onu görünce seni düşündüm. Pek saat takmazsın ama isteyken ya da ev gezdirirken sana ağırbaşlı bir hava katacağını düşündüm. Müşterilerle görüşürken.”

“Zaten ağırbaşlı bir havam olduğunu düşünmüyor musun?” Onunla dalga geçtiğimi anlamasını umarak bakışlarına karşılık verdim.

“Ah, çok ağırbaşlısın.”

“Şu anda senin hakkında ağırbaşlı düşüncelerim yok.” Bakışlarım ona aldığım kolyeye takıldı, taşlar ağaçtaki ışıklar sayesinde ince boynunun etrafında parlıyordu. Üzerinde siyah ipek pijamalar vardı. Her ne kadar çok sevimli görünse de onu bu gecenin ilerleyen saatlerinde üzerinde bu kolyeden başka hiçbir şey olmadan görmeyi çok isterdim.

Gözleri kocaman ve masumiyet doluydu, bana yıllar önce ilk kez Lancaster Koleji’nde gördüğüm kızı hatırlatıyordu. Tahammül edemediğimi düşündüğüm kız; gerçi bu daha çok benim olmadığı için yaşadığım hayal kırıklığıyla ilgiliydi.

Başta fark etmemiş olsam da tek istediğim buydu. Oydu.

Onu kendim için istemiştim.

“Beğendin mi?” diye sordu, saati işaret ederek.

“Bayıldım buna.” Kutudan çıkarıp bileğime taktım. Kolumu dışta tutup incelerken bir o yana bir bu yana çevirdim. “İyi görünüyor.”

“Gergindim,” diye itiraf etti. “Bu senin istediğın bir şey değildi, bu yüzden beğenip beğenmeyeceğini bilmiyordum.”

“Bana verdiğın her şeyi seviyorum. Ayrıca gerçekten hiçbir şey istemedim. İhtiyacım olan her şeye zaten sahibim. Sen.” Willow’un, Wren’in ona almış olması gereken doldurulmuş Kırmızı Burunlu Ren Geyiğı Rudolph’u alıp kırmızı burnunu ağzına sokmasını izliyordum. “Kızımız.”

“Hayatımız çok güzel, değil mi?” diye fısıldadı Wren, gözleri sevgi doluydu.

“Evet, öyle. Yine de Rudy’nin kızımızın boğazında kalmasını istemiyorum.” Uzanıp pelüş hayvanı Willow’un ağzından çektim. Protesto çığlıkları atarak tekrar ona uzandı.

“Hayır!” Wren, Willow’u yüzünü ona dönecek şekilde çevirdi, onu kaldırdığında bakışları buluştu. “Rudolph’u yiyemezsin, tatlım. Ancak onu kucaklayabilirsin.”

“Acımasızdır,” diye takıldım, Willow hakkında konuşurken her zamanki gibi içimden gurur akıyordu. Yaptığı her şey küçük bir mucize gibiydi. Bana sorarsanız o, bu gezegendeki en iyi bebektir.

Gerçi çoğı ebeveynin çocukları, özellikle de ilk çocukları için böyle hissettiğinden emindim.

“Söyleyeceğim.” Wren, Willow’un yanaklarını öptü. “Ah, bu bebeğı çok seviyorum. Onu yiyip bitirebilirim.”

“Şimdi de acımasız olan sensin, bebeğimizi yemek istiyorsun.” Ayağı kalkıp Noel ağacına gittim, arkasına, duvara bir hediye bıraktığını hatırlıyordum.

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

“Ne arıyorsun?” diye sordu Wren, ağacın arkasına geçip karıma Noel için aldığım hediyeyi kaptığımda.

“Bu senin için.” Kutuyu ona uzattım.

Bakışlarını benimkine çevirmeden önce bir an göz kırptı. “Başka bir hediye mi?”

“Bugün senin doğum günün ve Noel, Wren. İkisini de hak ediyorsun.”

“Beni şımartıyorsun,” diye azarladı hediyeye uzanırken, son anda onu daha yukarı kaldırdım. “Hey.”

“Ne kadar ağır olduğunu unutmuşum. Willow’u bana ver, takas edelim.”

İstedığımı yaptı, ben hediyeyi vermeden önce bebeği teslim etti. Zeminde oturduğu yerin hemen arkasındaki kanepeye yerleştim. Willow kucığımdaydı, böylece ikimiz de annenin hediyesini açışını izleyebiliyorduk.

Noel hediyesi.

Wren mor kurdeleyi kutunun üzerinden çekti, ardından ambalaj kağıdını dikkatlice açtı. Tek bir yırtık bile olmadan çözüldüğünde ortaya çıkan kutu öpücük dudaklarıyla kaplıydı.

Tıpkı en sevdiği sanat eseri gibi.

“Ah, bu çok tatlı!” Wren omzunun üzerinden bana bakarken yüzündeki şaşkınlık belli oluyordu. “Bayıldım!”

“Hediye bu bile değil,” dedim ona gülümseyerek. “Kutuyu aç, Wren.”

Kapağı açtı, içindekini gördüğünde nefesi kesildi. “Aman Tanrım, bunu çok seviyorum!”

Bond No. 9’dan bir parfümdü. Kokusu Nolita’ydı; şişesi beyaz, ön yüzünde kutudaki gibi öpücük dudakları vardı. Sadece bu şişe özel üretimdi.

Ortadaki dudaklar yüzden fazla kırmızı *Swarovski* ışıltılı mücevherle kaplıydı.

“Bu inanılmaz.” Kapağı çekip çıkardı ve koklayabilmek için burnuna götürmeden önce bileğine bir sprey sıktı, gözleri kısa bir süreliğine kapandı. “Cennet gibi kokuyor.”

“Beğendin mi? Şişeyi gördüğümde aklıma hemen sen geldin.”

Ayağa kalkıp kanepede bize katıldı. Uzun, tatlı bir öpücük için eğilirken yüzü benimkinin içine giriyordu. “Bayıldım buna. Çok güzel kokuyor! Ayrıca rujlu öpücükleri her gördüğünde beni düşünmene bayılıyorum.”

“Elimde değil.” Karıma uzanıp yanağına dokunurken, parmak uçlarımla çenesini okşarken Willow’a sıkı sıkı tutunmaya devam ediyordum. “Sence bu gece beni işaretlemek ister misin?”

Gözleri parlarken başını salladı. “Grant’e gittikten sonra çok yorulacağımızı düşünmüyorsun, değil mi?”

Abim, Lancasterların bizim kolunun yıllık Noel buluşmasına kendi evinde ev sahipliği yapıyordu. Bunu ailelerimize gidip bütün gece babamıza maruz kalmayalım diye yapıyordu. O, evden uzakta olduğunda huysuzlaşıyor, hepimizi hayal kırıklığına uğratacak şekilde her zaman erken ayrılıyordu.

Şaka yapıyordum. Yaşlı adam kaçtığında seviniyorduk. Asıl eğlence o zaman başlıyordu.

“Senin için çok yorgun olmayacağım. Bu gece olmaz. Ne de olsa bugün senin doğum günün.” Kızımızın küçük itiraz çılgınlıklarını duymazdan gelerek, eğilip onu tekrar öptüm. “Seni seviyorum, Küçük Kuş.”

“Ben de seni seviyorum, Crew.” Yanağıma dokunma sırası ondaydı. Yüzümü incelerken düşünceli bakışları pencereye yöneldi. “Aman Tanrım, kar yağıyor!”

Pencereye doğru ilerleyip aşağıdaki şehre baktık, kar taneleri durmadan düşüyordu. Kolumu Wren’in omuzlarına doladım ve onu

SÖYLEMEK İSTEDİĞİM HER ŞEY

kendime çektim. Bebeğimiz kucağında, üçümüz de sessizce yağan karı izliyorduk. Tıpkı bir sapa dönüştüğüm gibi, gözlerimin kenarından yaşlar aktığını hissettim, bir saniyeliğine onları sıkıca kapatıp göz-yaşlarımı kovaladım. Tanrı aşkına, şimdi ağlama zamanı değildi. Sadece sevgiye boğulmuş durumdaydım.

Mutlulukla.

Hayatın bu kadar güzel olabileceğini hiç düşünmemiştim.

